

Darling, Chúng Ta Ly Hôn Nhé

Contents

Darling, Chúng Ta Ly Hôn Nhé	2
1. Chương 01	3
2. Chương 02	7
3. Chương 03	10
4. Chương 04	14
5. Chương 05	19
6. Chương 06	23
7. Chương 07	26
8. Chương 08	30
9. Chương 09	34
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	45
13. Chương 13	48
14. Chương 14	52
15. Chương 15	56
16. Chương 16	59
17. Chương 17	63
18. Chương 18	67
19. Chương 19	72
20. Chương 20	76
21. Chương 21	79
22. Chương 22	84
23. Chương 23	88
24. Chương 24	93
25. Chương 25	97
26. Chương 26	102
27. Chương 27	107
28. Chương 28	111
29. Chương 29	115
30. Chương 30	119
31. Chương 31	124
32. Chương 32	128
33. Chương 33	131
34. Chương 34	135
35. Chương 35	140
36. Chương 36	144
37. Chương 37	149
38. Chương 38	154
39. Chương 39	158
40. Chương 40	162
41. Chương 41	167

42. Chương 42	171
43. Chương 43	175
44. Chương 44	179
45. Chương 45	183
46. Chương 46	186
47. Chương 47	190
48. Chương 48	194
49. Chương 49	197
50. Chương 50	200
51. Chương 51	204
52. Chương 52	207
53. Chương 53	210
54. Chương 54	213
55. Chương 55	216
56. Chương 56	219
57. Chương 57	222
58. Chương 58	226
59. Chương 59	229
60. Chương 60	232
61. Chương 61	235
62. Chương 62	238
63. Chương 63	241
64. Chương 64	245
65. Chương 65	249
66. Chương 66	253
67. Chương 67	257
68. Chương 68	260
69. Chương 69	264
70. Chương 70	268
71. Chương 71	272
72. Chương 72	275
73. Chương 73	279
74. Chương 74	282
75. Chương 75	286
76. Chương 76	290
77. Chương 77	293
78. Chương 78 (hết)	297

Darling, Chúng Ta Ly Hôn Nhé

Giới thiệu

Có thể một giai đoạn nào đó trong cuốn sách này chính là những gì mà bạn đang trải qua...Ai nói rằng

1. Chương 01

CHƯƠNG 1

1.>

Trương Hoa vui vẻ dẫn vợ đi họp lớp. Đây là lần đầu tiên Trần Đình đồng ý tham dự các buổi tụ tập kiểu như thế này kể từ sau khi kết hôn.

Trần Đình là mẫu phụ nữ không thích tham gia các hoạt động xã giao. Cứ hết giờ làm là về nhà. Hôm nay khó khăn lắm mới chịu cùng đi với Trương Hoa, vì vậy Trương Hoa rất vui.

Nhưng niềm vui này chẳng duy trì được lâu. Bởi vì người bạn cũ của anh là Lí Dương Uy đã nói nhỏ với anh: - “Là một bạn học cũ, có một số chuyện buộc phải nói với cậu. Hôm nay tôi mới biết cô gái này là vợ cậu, nhưng đây không phải lần đầu tiên tôi gặp cô ta. Trước đây tôi đã gặp cô ta nhiều lần rồi. Chỉ có điều cô ta không biết tôi mà thôi”.

Trương Hoa hỏi Lí Dương Uy gặp Trần Đình ở đâu? Lí Dương Uy liền nói: - “Ồ khách sạn của chúng tôi, mỗi tháng cô ta thường xuất hiện vài lần với tổng giám đốc công ty cô ta, phòng thuê cố định là phòng 1608.”

Trương Hoa chờ người ra khi nghe những lời ấy. Lí Dương Uy tiếp tục nói: “Mấy nhân viên phục vụ của khách sạn chúng tôi đều biết, cô ta với tổng giám đốc cứ sau giờ làm là đến thuê phòng mấy tiếng đồng hồ rồi mới đi. Bởi vì đã gần một năm nay rồi nên tôi gặp cô ta nhiều lần. Nhưng cô ta lần nào cũng vội vàng đến rồi đi, chẳng để ý gì đến tôi”.

Trương Hoa định thần lại, gất lên: “Đừng nói vớ vẩn, Trần Đình từ xưa đến nay rất yên phận!”. Lí Dương Uy cười khẩy: “Bạn bè cũ tôi mới nói thẳng, lần sau tổng giám đốc cô ta gọi điện đến đặt phòng, tôi sẽ gọi cho cậu!”

2.

Trương Hoa âm thầm nhớ lại, kể từ khi quen biết cho đến khi sống chung với nhau, Trần Đình luôn rất nhẹ nhàng, tiệc cưới cũng rất giản dị, chỉ đơn giản là mời họ hàng thân thích của hai bên đến ăn một bữa cơm, ngay cả bạn bè cũng không mời, bởi vì Trần Đình không thích ồn ào.

Sau khi kết hôn, cứ hết giờ làm là cô về thẳng nhà, trừ một tháng vài buổi ở lại làm thêm giờ, mà có làm thêm giờ cô cũng vẫn về nhà>

Trương Hoa nghĩ chắc chắn Lí Dương Uy đã nhìn nhầm người. Trên đường về, Trần Đình rất phấn khởi, hỏi Trương Hoa sao có vẻ không vui. Trương Hoa nói không có gì. Trần Đình liền nói: “Trước đây không biết mấy người bạn ấy của anh, giờ biết rồi thấy họ thật thú vị!”

Chiều hôm sau, Trương Hoa nhận được điện thoại của Dương Uy, nói rằng tổng giám đốc của cô đã đặt phòng 1608 rồi, bảo anh hết giờ làm hãy đến khách sạn mà xem.

Suốt cả buổi chiều Trương Hoa như người mất hồn, anh không biết nên tin tưởng hay hoài nghi vợ mình. Lúc sắp hết giờ làm, Trương Hoa nhận được tin nhắn của Trần Đình: “Tối nay em làm thêm, sẽ về nhà hơi muộn.” Trương Hoa nhận được tin này liền quyết định sẽ đến khách sạn ấy một chuyến.

3.

Ba năm trước, Trần Đình vào làm ở phòng tài vụ của công ty. Lúc ấy vừa mới tốt nghiệp, Trần Đình trẻ trung và xinh đẹp vừa đến đã trở thành mục tiêu của rất nhiều đồng nghiệp nam, nhưng Trần Đình lại thầm thích Lục Đào, tổng giám đốc của công ty.

Về tự tin và sức quyến rũ của Lục Đào khi ngồi trong văn phòng rộng rãi kí duyệt tài liệu, lúc ngồi ở vị trí lãnh đạo cấp cao trong phòng họp hay lúc đàm phán với khách hàng đã thu hút một cô gái mới tốt nghiệp.

Mặc dù Lục Đào đã gần năm mươi tuổi, có vợ và con gái nhưng trong mắt Trần Đình, chỉ có Lục Đào mới là người đàn ông chân chính.

Trần Đình quyết định sẽ mạnh dạn theo đuổi tình yêu chân chính của mình. Cô lấy cớ là đưa văn kiện, liên tục đánh tín hiệu ngầm với Lục Đào mỗi lần gặp mặt.

Lục Đào đã sớm nhận ra tâm ý của Trần Đình, với những cô gái mới tốt nghiệp thế này, tâm ý ra làm sao chỉ cần liếc qua là hiểu ngay. Lục Đào mặc dù thích chơi bởi với đàn bà nhưng cũng có mấy nguyên tắc. Thứ nhất, không chu cấp. Thứ hai, không ăn cỏ gần hang.

Vì vậy mặc dù Lục Đào rất khát khao về trẻ trung, xinh đẹp của Trần Đình nhưng lí trí mách bảo anh ta không thể chơi bởi với nhân viên công ty. Thế là lần nào Lục Đào cũng thẳng thừng từ chối.

Hành động từ chối Lục Đào trong mắt Trần Đình lại trở thành hình ảnh vĩ đại của một người đàn ông tốt. Thế nên cô càng điên cuồng mê đắm Lục Đào, thậm chí sẵn sàng làm người tình trong bóng tối của anh ta.

4.

Sau nhiều lần Trần Đình thổ lộ tình cảm, nhiều lần bày tỏ sẵn sàng làm người tình trong bóng tối, không cần bất cứ danh phận nào, cuối cùng hai người đã dẫn nhau vào khách sạn.

Trần Đình từ chối tiền của Lục Đào, cô cảm thấy điều đó sẽ làm nhor nhục tình yêu thiêng liêng trong lòng mình. Cuối cùng thì Lục Đào cũng yên tâm về cô gái này, biết chắc cô không phải loại con gái có thể mang đến rắc rối cho anh ta. Ngoài ra, để giữ gìn hình tượng tốt đẹp của mình tối nào hai người ở bên nhau, anh ta tuyệt đối trở về nhà trước chín giờ.

Trần Đình cứ tưởng Lục Đào là một người đàn ông ngoài gia đình ra thì chỉ có mình cô hoàn toàn không biết Lục Đào gần như ngày nào cũng chơi bởi ở vũ trường đến tận đêm khuya, thậm chí có hôm sau khi quan hệ với cô xong còn ra ngoài tìm cô gái khác.

Cứ như vậy, hai người duy trì quan hệ này được hai năm. Lục Đào cảm thấy nếu cứ thế này mãi có khi sẽ xảy ra rắc rối, nên nhiều lần làm công tác tư tưởng cho Trần Đình, bảo cô tìm một người đàn ông thật thà mà kết hôn, như vậy mới có thể tránh được ánh mắt soi mói của người đời. Còn nói “tình yêu của chúng ta sẽ không vì những thứ đó mà thay đổi, thậm chí đôi bên sẽ càng biết trân trọng hơn”.

Cuối cùng thì Trần Đình cũng đồng ý. Cô thông qua các mối quan hệ và làm quen với Trương Hoa. Trương Hoa cũng mới tốt nghiệp được vài năm, là một nhân viên bình thường trong một công ty. Một chàng trai có tình cảm rất đơn giản như anh, nhìn thấy một cô gái nhẹ nhàng, xinh đẹp như Trần Đình là thích ngay. Hai người ra mắt họ hàng hai bên rồi nhanh chóng kết hôn.

5.

Trần Đình cảm thấy cuộc hôn nhân này chỉ là một sự che đậy, vì vậy không làm to, đôi bên chủ yếu mời họ hàng thân thích ăn bữa cơm là xong. Mỗi ngày hết giờ làm là cô về nhà ngay, không chịu ra ngoài. Trương Hoa nhiều lần muốn cô đi tham dự họp lớp với mình nhưng cô đều lấy lí do là không thích ồn ào để từ chối.

Điều mà Trần Đình trông đợi chính là mấy tiếng đồng hồ ở trong khách sạn cùng với Lục Đào vào vài tối mỗi tháng. Chỉ có như vậy cô mới cảm thấy mình đã quay lại với quỹ đạo tình yêu của mình.

Lúc ở bên cạnh Lục Đào, không chỉ con người Trần Đình trở nên tràn đầy sức sống, mà việc làm tình cũng rất cuồng nhiệt. Điều này hoàn toàn khác biệt đối với Trương Hoa. Làm tình với Trương Hoa đa phần là vì nhiệm vụ, rất nhạt nhẽo. Nhưng với Lục Đào là còn có cả tình yêu của cô.

Nhưng Lục Đào chẳng bao giờ chịu ở lại thêm một phút, trước chín giờ là ra về, nhiều lúc vừa mới làm tình xong đã ngồi dậy mặc quần áo rồi đi ngay, nói rằng tối nay còn có việc.

Trần Đình đều chấp nhận những điều này. Trong lòng cô luôn có một tia hi vọng, hi vọng rằng một ngày nào đó sẽ có điều gì đó thay đổi, mặc dù cô không rõ sự thay đổi này là gì, nhưng cô tin sự thay đổi này có thể khiến cô và Lục Đào ở bên nhau mãi mãi.

6.

Tối hôm đó, Trần Đình và Lục Đào vừa làm tình xong, bỗng nhiên bụng cô đau dữ dội. Trần Đình nói: “Đưa em đến bệnh viện khám đi!” Lục Đào nhìn đồng hồ rồi bảo: “Không được, em biết là anh phải về nhà trước chín giờ mà!”

Lục Đào vừa mặc quần áo vừa nói: “Hay là anh đưa em đến công ty, em bảo Trương Hoa đưa em đi bệnh viện nhé!”

Trần Đình đứng bên dưới công ty, tay ôm chặt bụng, ngồi xổm dưới đất, thấy Trương Hoa tất tưởi chạy đến. Trên đường đến bệnh viện, Trần Đình nhìn Trương Hoa mặt lấm tấm mồ hôi, yếu ớt nói: “Cám ơn anh!”

Trương Hoa ôm cô vào lòng: “Đồ ngốc, cảm ơn gì chứ, chúng ta là vợ chồng mà!”

Cơ thể Trần Đình khẽ run lên, nhớ đến cảnh Lục Đào ném mình ở lại rồi đi thẳng là cô lại không kìm được nước mắt.

Kết quả kiểm tra là Trần Đình bị viêm cổ tử cung.

Trương Hoa suốt cả buổi tối cứ tất bật hết việc nọ đến việc kia, về đến nhà Trần Đình động vào bất cứ việc gì, thậm chí cử động cũng không được... Kiểu quan tâm, lo lắng ấy khiến cho Trần Đình chợt cảm thấy có một chút rung động nào đó đang lan tỏa trong lòng.

7.

Trần Đình nằm ở trên giường, nhớ lại khoảng thời gian gần một năm kể từ khi kết hôn với Trương Hoa. Người đàn ông chẳng lớn hơn cô bao nhiêu tuổi này luôn nhường nhịn cô, chuyện gì cũng làm theo ý cô.

Cô nói không muốn làm đám cưới rình rang, anh đồng ý. Cô nói tạm thời không muốn sinh con, anh đồng ý. Cô nói không thích ồn ào, không muốn tham gia họp lớp với anh, anh cũng nghe theo, thậm chí còn ở nhà với cô, không đi họp lớp nữa.

Cô mây mưa với Lục Đào ở khách sạn, anh vẫn luôn tin rằng cô làm thêm giờ, về đến nhà đã thấy cơm nước chuẩn bị tươm tất, còn anh đang ngồi đợi cô về cùng ăn.

Cô thích xem phim truyền hình, anh liền từ bỏ các chương trình thể thao trực tiếp, cùng cô ngồi xem phim.

Giờ nghĩ lại, Trần Đình chợt phát hiện người đàn ông này đang thay đổi vì cô, luôn lắng lẽ ở bên cô, đặc biệt là sự lo lắng khi nghe thấy cô nói cô đau bụng qua điện thoại, cùng với câu “Chúng ta là vợ chồng mà” đã khiến cho Trần Đình không thể không nhìn lại anh.

Nghĩ đến đây, Trần Đình mới thấy Trương Hoa chính là người bị hại. Anh hoàn toàn bị động tiếp nhận cuộc hôn nhân giả tạo này. Đồng thời cô phát hiện ra anh luôn dùng hành động thực tế để yêu thương cô.

8.

Mấy ngày sau, buổi tối lúc xem tivi Trần Đình nói với Trương Hoa: “Bạn anh lúc nào thì tụ tập, em cũng muốn đến tham gia!” Trương Hoa hào hứng nói: “Thế thì hay quá, để anh liên lạc với họ xem sao!”

Trần Đình nghĩ nên tìm hiểu người đàn ông này, thử tiếp xúc với cuộc sống của anh xem sao.

Trong buổi tụ tập, Trần Đình mới phát hiện đám bạn của Trương Hoa là những người rất trẻ trung, sôi động, có một số đã kết hôn, một số vẫn còn độc thân. Bọn họ còn trêu Trần Đình: “Trương Hoa trước đây ở trường được rất nhiều bạn nữ thích, chỉ có điều cậu ta bảo thủ nên mới bỏ lỡ rất nhiều cơ hội

Rồi lại nói: “Chị dâu dạy dỗ cậu ta kiểu gì mà trước đây cậu ta rất thích tụ tập bạn bè, thế mà kết hôn xong, cả năm trời lại ngoan ngoãn thế, gần như chẳng ra ngoài, ngày ngày ở nhà?”

Trần Đình nghe thấy thế chỉ cười cười, chợt phát hiện ra người đàn ông này có rất nhiều chuyện, cũng được rất nhiều người quý mến, hơn nữa bên cạnh anh là một nhóm những thanh niên cực kì sôi nổi.

Nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Trương Hoa với bạn bè, Trần Đình cũng cảm thấy vui lây.

9.

Cho đến khi Trương Hoa bị một bạn học gọi đến bên cạnh, thì thâm to nhỏ điều gì đó xong, anh đột nhiên trở nên thất thần. Trần Dĩnh không biết là vì nguyên nhân gì, nhưng cô cảm thấy chắc là có chuyện gì đó.

Trên đường về nhà, Trần Dĩnh hỏi anh làm sao? Trương Hoa chỉ nói không có chuyện gì. Trần Dĩnh cười nói: “Không phải có bạn gái nào liên lạc lại với khiến anh hồi hận đã kết hôn quá sớm đấy chứ?”

Đây là lần đầu tiên Trần Dĩnh nói đùa với Trương Hoa, cô đột nhiên cảm thấy người đàn ông này có tâm sự trong lòng. Cô phát hiện ra mình bắt đầu để tâm đến chuyện Trương Hoa không vui, thậm chí cô đang nghĩ, hi vọng không phải đúng như lời đùa của cô, không phải Trương Hoa đang nghĩ đến một cô bạn học nào đó.

Về đến nhà, Trương Hoa vẫn u uất, chẳng cười nói như mọi ngày. Nhiều lần Trần Dĩnh định hỏi rốt cuộc người bạn ấy nói gì khiến anh không vui nhưng lại thôi. Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh, cũng mấy lần định mở miệng hỏi. Nhưng cả hai đều cố nén không nói gì.

Trần Dĩnh nhìn Trương Hoa leo lên giường từ sớm, đột nhiên cảm thấy mình thực sự đã ít quan tâm đến người đàn ông này.

10.

Ngày hôm sau, Trần Dĩnh do dự cả buổi, đến trưa liền nhắn cho Lục Đào một cái tin: Tối nay, ở chỗ cũ. Lục Đào nhìn thấy tin nhắn của Hồ tiểu sinh uy lấy làm lạ, trước đây mỗi lần đi khách sạn đều do anh ta hẹn Trần Dĩnh, bởi vì Trần Dĩnh biết anh bận nên lúc nào cũng nghe theo sự sắp xếp của anh ta.

Đây là lần đầu tiên Trần Dĩnh chủ động hẹn. Lục Đào nghĩ, chẳng nhẽ Trần Dĩnh hôm nay có yêu cầu gì đặc biệt? Nhưng anh ta vẫn nhắn lại: Ok! Rồi chủ động gọi điện đặt phòng 1608. Lần nào cũng do anh ta gọi điện đặt phòng.

Trần Dĩnh lấy chìa khóa phòng ở quầy lễ tân rồi lên trước. Nửa tiếng sau Lục Đào mới đến. Anh ta hỏi lễ tân rồi mới lên theo.

Đứng từ xa, Lí Dương Uy nói với Trương Hoa: “Tôi nói không sai chứ? Có cần phải lên kiểm tra không?” Trương Hoa nói: “Không cần, tôi về nhà trước!”

Lục Đào vừa vào phòng đã giục Trần Dĩnh đi tắm. Trần Dĩnh ngồi yên trên giường. Lục Đào hỏi làm sao, Trần Dĩnh liền nhìn anh ta rồi chậm rãi nói: “Chúng ta kết thúc đi, em muốn sống yên ổn với Trương Hoa, người đàn ông này cần đến sự quan tâm của em!”

Lục Đào nhìn cô, không hề cảm thấy kinh ngạc. Trong lòng anh ta luôn hi vọng sẽ kết thúc như vậy. Ba năm nay, anh ta đã chẳng còn cảm giác nồng nàn đầu với Trần Dĩnh nữa, hơn nữa anh ta cũng mong mau chóng kết thúc. Kết thúc như thế này khiến anh ta chẳng có gì phải lo lắng hết.

Lục Đào nói: “Vậy hôm nay là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau hả?” Trần Dĩnh gật đầu khẳng định. Lục Đào lại gần ôm cô: “Vậy chúng ta ân ái lần cuối nhé!”. Trần Dĩnh tránh anh ta, nói: “Em đã quyết định sẽ sống yên ổn với Trương Hoa rồi thì sẽ không có quan hệ gì với anh nữa. Lần này em đến chỉ là nói rõ với anh. Ngoài ra, cảm ơn anh đã từng cho em ảo tưởng về tình yêu!”

11.

Trương Hoa đang xào rau thì Trần Dĩnh về. Anh ngoảnh đầu lại nhìn cô, cười nói: “Hôm nay làm thêm giờ mà về sớm thế à?” Trần Dĩnh liền đáp hôm nay không có nhiều việc.

Trương Hoa nói: “Đợi một lát, hôm nay anh làm nhiều món, còn mua thêm rượu, tối nay chúng ta sẽ ăn uống một bữa thịnh soạn!”

Lúc ăn cơm, Trần Dĩnh cứ hỏi hôm nay là ngày gì mà đột nhiên long trọng thế. Trương Hoa cười cười: “Không có gì, anh chỉ cảm thấy vui thôi. Cuối cùng cũng nhìn nhận rõ một số vấn đề, chỉ tại anh trước đây quá ngốc nghếch!”

Trần Dĩnh hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì mà vui thế?” Tối qua vẫn còn u uất không vui cơ mà? Nhưng cô cũng cảm thấy vui lây với Trương Hoa. Cho dù thế nào thì bộ dạng của anh hôm nay cũng không còn u uất như ngày hôm qua nữa.

Chủ yếu là vì đã nói rõ ràng mọi chuyện với Lục Đào nên cô cảm thấy rất nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể yên ổn sống bên Trương Hoa, có thể đường đường chính chính giới thiệu Trương Hoa với bạn bè của mình, có thể cùng đi dạo phố, đi xem phim, đi chợ, đi mua sắm cùng nhau như tất cả các cặp vợ chồng khác.

Buổi tối, lúc lên giường, Trương Hoa đột nhiên hơi thô bạo, cũng rất chủ động. Đối lại là trước đây, Trần Đình chắc chắn sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng giờ cô bắt đầu hưởng ứng theo Trương Hoa, ôm siết lấy anh.

Cuối cùng hai người cũng lên đến cao trào. Vào khoảnh khắc lên đỉnh, Trương Hoa lớn tiếng la lên rồi ôm chặt lấy Trần Đình, nói: “Trần Đình, chúng ta ly hôn đi!”

2. Chương 02

CHƯƠNG 2

1.

Câu này của Trương Hoa chẳng khác gì một tiếng sấm nổ bên tai. Trần Đình đẩy Trương Hoa ra, trân trối nhìn anh. Trương Hoa tuyệt vọng nhìn cô, nói: “Tại sao hai người lại chọn đúng khách sạn của bạn tôi?”

Cuối cùng thì Trần Đình cũng hiểu ra, rốt cuộc buổi tụ tập hôm đấy, người bạn kia đã nói gì với Trương Hoa. Trần Đình ngồi dậy, mặc quần áo, nước mắt trào ra, hồi lâu mới khẽ nói: “Anh không muốn nghe em giải thích sao?”

Trương Hoa nằm xuống, lấy chăn đắp lên người, sau đó nói: “Chẳng có gì để giải thích hết, hai ngày nữa chúng ta sẽ đi làm thủ tục!”

Trần Đình cứ ngồi ngây ra như thế. Trương Hoa nằm quay lưng lại với cô, trông như đã ngủ nhưng thực ra vẫn còn thức. Chẳng biết bao lâu sau, Trần Đình mới chậm rãi nằm xuống, vòng tay ôm Trương Hoa từ phía sau.

Trương Hoa nằm yên không nhúc nhích. Sáng hôm sau lúc anh tỉnh dậy, Trần Đình đã đi làm rồi.

Buổi chiều, Trương Hoa gọi cho Lí Dương Uy, bảo anh ta tối cùng đi uống rượu. Đây là lần đầu tiên Trương Hoa ra ngoài uống rượu mà không nói một tiếng với Trần Đình.

Lúc Trương Hoa ngồi ở đại sảnh khách sạn chờ Lí Dương Uy, Trần Đình nhắn tin đến: “Tối nay anh có về nhà ăn cơm không?” Trương Hoa nhìn đồng hồ, đã là hơn tám giờ. Trương Hoa đọc lướt tin nhắn rồi bỏ điện thoại vào túi quần, ngấm nghĩ giây lát rồi lấy ra tắt máy luôn.

2.

Lí Dương Uy nói Trương Hoa uống ít thôi. Trương Hoa lắc đầu: “Không sao, chút rượu này đâu thâm gì”. Mặc dù bây giờ đã là một giờ sáng nhưng đây phố đồ nướng vẫn rất nhộn nhịp, cửa hàng nọ nối cửa hàng kia, người qua người lại rất đông, thậm chí có rất nhiều đại gia lớn tuổi lái xe đưa bạn gái đến đây >

Lí Dương Uy hỏi: “Cậu định ly hôn thật ư?” Trương Hoa bực bội nói: “Cậu đã hỏi mấy lần rồi đấy. Tôi đã nói là chắc chắn sẽ ly hôn mà!”

Lí Dương Uy nói: “Nói thật nhé, trông Trần Đình không giống như loại con gái hư hỏng, thật sự không giống. Mặc dù xinh đẹp nhưng nhìn rất dịu dàng và hiền lành”. Xem ra về bề ngoài rất dễ mê hoặc người khác.

Lí Dương Uy nhìn quanh rồi nói với Trương Hoa: “Cậu nhìn đi, cái xã hội này loạn cào cào lên như thế đấy. Và giờ này có thằng nào còn dẫn vợ hay bạn gái ra ngoài ăn đêm, uống rượu không? Còn không phải là loại mèo mả gà đồng hay sao?”

Trương Hoa cười chua xót: “Có lẽ thế, chỉ có người như tôi mới tin tưởng rằng trong xã hội này có tình yêu thuần khiết. Ngay cả lúc kết hôn, Trần Đình không phải là gái trinh nhưng tôi vẫn luôn tin tưởng cô ấy là gái trinh, tự an ủi mình không nhìn thấy máu chỉ là do một sự cố ngoài ý muốn, hoặc có thể cô ấy trong lúc tập thể thao đã vô tình bị rách...” Nói xong anh lại nốc cạn ly rượu.

Lí Dương Uy nói: “Đừng uống nữa, cũng muộn rồi, về nhà thôi! Còn về chuyện ly hôn cậu phải nghĩ cho kĩ. Tốt nhất nên nghe cô ấy giải thích!” Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy: “Sao cậu lảm lời thế, đâu phải cậu trả tiền, cứ uống tiếp đi!”

Lí Dương Uy đành cạn ly với anh. Trương Hoa nói: “Ngoài ra tôi muốn nói với cậu một chuyện. Hiện giờ trong đám bạn học chỉ có mình cậu biết chuyện của cô ấy. Giúp tôi giữ kín chuyện này, tôi không muốn mất mặt, còn về chuyện vì sao ly hôn, tôi sẽ nghĩ ra lí do khác!”

3.

Lúc Trương Hoa về đến nhà, Trần Đình vẫn ngồi bên bàn, thức ăn trên bàn chưa hề động đến. Trương Hoa nhìn cô rồi đi thẳng về phòng, không nói năng gì, người nồng nặc mùi rượu.

Trần Đình chạy đến, định cởi giày cho Trương Hoa thì anh đã thu chân lại, nhìn cô hỏi: “Làm gì thế?” Trần Đình nói: “Uống nhiều rượu thế, không tắm thì cũng phải cởi giày, cởi áo khoác ra chứ!”

Trương Hoa miễn cưỡng ngồi dậy nói: “Để tôi tự cởi!” Trần Đình đứng ngậy ra ở bên cạnh, nhìn a lật đật cởi giày, cởi áo khoác.

Lúc Trần Đình thu dọn xong bàn ăn, đi tắm rửa rồi lên giường thì Trương Hoa đã ngủ say rồi. Cô nhìn Trương Hoa, nhìn người chồng mà trong mắt cô luôn là một cậu bé chưa trưởng thành, chẳng có chút đàn ông nào, lúc này đây bỗng nhiên cảm thấy thật xa lạ.

Giờ cô mới phát hiện thực ra bất cứ ai cũng có thể giới nội tâm rất phức tạp, nếu như không chạm đến nơi “nhạy cảm” trong cái thế giới ấy thì khó mà nhận ra được.

Lúc ban ngày ở công ty, cô vẫn tin rằng mình có niềm tin cứu vãn trái tim Trương Hoa, cứu vãn cuộc hôn nhân này thì bây giờ, trái tim cô dần nguội lạnh. Cô vốn muốn nói với Trương Hoa, hỏi sáng cô đã xin nghỉ việc, hai hôm tới cô sẽ bàn giao hết công việc là có thể rời khỏi công ty ấy, vĩnh viễn rời khỏi Lục Đào.

Nhìn Trương Hoa, Trần Đình nghĩ, tình yêu có lẽ không thể mãi đứng yên ở một chỗ chờ đợi mình.

4.

Mấy ngày liền, hôm nào Trương Hoa cũng về nhà rất muộn, người nồng nặc mùi rượu, sau khi cởi áo khoác và tắt ra là leo lên giường ngủ. Sáng ra, đợi Trần Đình đi rồi mới ngồi dậy tắm rửa, đánh răng rửa mặt đi làm.

Hôm nay, Trương Hoa tỉnh dậy đã thấy Trần Đình ngồi bên bàn. Trên bàn đặt một vài món ăn sáng. Trần Đình nhìn thấy anh dậy liền bảo anh đi đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng.

Trương Hoa không đoái hoài đến Trần Đình, anh đi thẳng vào nhà vệ sinh tắm rửa. Tắm xong liền mặc quần áo, không ăn sáng mà đi thẳng ra ngoài cửa. Đang chuẩn bị ra ngoài, Trương Hoa không nén được ngoảnh lại hỏi Trần Đình: “Sao hôm nay cô chưa đi làm?”

Trần Đình nói: “Hai ngày sau ngày hôm ấy em đã xin nghỉ việc. Hôm qua em đã bàn giao xong công việc, vì vậy hôm nay chính thức rời khỏi công ty đó!”

Trương Hoa ậm ừ, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đi về phòng, sau đó lấy điện thoại ra gọi công ty xin nghỉ một ngày. Đặt điện thoại xuống, Trương Hoa nói: “Tôi cũng xin nghỉ rồi, vừa hay có thời gian, hôm nay chúng ta đi làm thủ tục ly hôn!”

Trần Đình nghe xong liền gằn ra không nói nên lời. Trương Hoa ngồi xuống, bắt đầu ăn sáng, vừa ăn vừa nói: “Cô cũng ăn mau đi, chúng ta đi sớm sớm một chút!”

Trần Đình ngẩng đầu nhìn anh: “Trương Hoa, chúng ta có thể nói chuyện một lần không?”

Trương Hoa vừa ăn vừa nói: “Chẳng có gì để nói cả, giải quyết sớm tốt cho cả hai!” Trần Đình cắn môi: “Nếu em không muốn ly hôn thì sao?”

Trương Hoa cười khẩy: “Cô không muốn tôi càng khinh thường cô đấy chứ?”

5.

Trần Đình trầm ngâm hồi lâu, đến khi Trương Hoa ăn xong mới khẽ nói: “Ly hôn đâu có dễ dàng thế, chắc chắn là rất nhiều thủ tục!”

Trương Hoa đứng dậy, châm thuốc rồi nói: “Tôi đã tìm hiểu cả rồi, trình tự rất đơn giản, những gì cần chuẩn bị tôi đã chuẩn bị rồi. Ngay cả hai ảnh chân dung của cô tôi cũng chuẩn bị xong rồi!”

Sau đó anh lấy hai tờ đơn từ trong túi ra, đưa cho Trần Đình: “Đây là đơn xin ly hôn, tôi đã đóng dấu rồi, nói chung chúng ta chẳng có gì để thỏa thuận cả, không tài sản, không con cái, không ràng buộc. Căn nhà này vẫn đứng tên bố mẹ tôi. Nhưng bắt buộc phải có đơn xin ly hôn, vì vậy tôi đã đánh máy rồi in ra, cô kí đi, tôi kí rồi!”

Trần Đình nhìn đơn xin ly hôn, nói: “Xem ra anh đã chuẩn bị xong hết rồi!”

- Tôi không coi chuyện kết hôn là chơi đồ hàng, ly hôn cũng như vậy!

- Vậy cũng cần có một lý do chứ, không có nguyên nhân mà đòi ly hôn sao? – Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi lấy điện thoại ra gọi.

6.

Lúc Trương Hoa gọi điện cho Cổ Vân Vân, Cổ Vân Vân vẫn đang ngủ, Cổ Vân Vân mơ màng nghe điện thoại: “Ai thế? Mới sáng ra đã làm phiền người ta rồi!”

Trương Hoa cười: “Thật ngại quá, Cổ Vân Vân à, sáng sớm đã làm phiền cậu! Sướng thế, vẫn còn đang ngủ à?”

Cổ Vân Vân ngồi dậy nói: “Trương Hoa, sao cậu đột nhiên gọi điện cho tôi vậy?”

- Có chút chuyện cần nhờ cậu giúp đây!

- Chuyện gì mau nói đi, chẳng mấy khi cậu hé răng nhờ người khác giúp đỡ!

- Làm bạn gái tôi một thời gian nhé!

Cổ Vân Vân bật cười: “Cậu đùa cái gì vậy? Cậu đã kết hôn gần một năm rồi đấy!”

- Không đùa đâu, còn về nguyên nhân, tôi sẽ giải thích cho cậu sau. Tôi chỉ đề cập chuyện này với cậu trước. Mà cái thân phận bạn gái của cậu cũng chưa chắc đã phải dùng đến, nhưng nếu cần, mong cậu hãy giúp tôi!

Cổ Vân Vân tò mò hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

- Đợi khi nào gặp mặt tôi sẽ nói rõ, cậu cứ nhận lời tôi đi!

Cổ Vân Vân cười hỏi: “Thế tại sao lại tìm tôi, chẳng phải cậu có rất nhiều bạn gái hay sao?”

- Thực ra họ không có bạn trai thì cũng kết hôn rồi, không tìm cậu thì còn tìm ai? Ai đến giờ vẫn còn độc thân như cậu chứ?

Trương Hoa cúp điện thoại rồi nói với Trần Đình: “Lần này thì cô yên tâm rồi nhé! Cứ nói với hai bên gia đình là tôi có người khác, đòi ly hôn. Cũng coi như là giữ gìn thể diện giúp cô!”

Trần Đình nói: “Chúng ta có thể đợi thêm một thời gian nữa, để cả hai bình tĩnh lại không?”

7.

Mặc cho Trương Hoa nói gì, Trần Đình cũng nhất định đòi đợi một thời gian nữa. Cuối cùng Trương Hoa đành phải nhượng bộ yêu cầu Trần Đình chuyển ra ngoài sống. Trần Đình liền mang một vài bộ quần áo với đồ dùng cá nhân, tạm thời chuyển đến chỗ Lưu Huệ Anh ở.

Lưu Huệ Anh là bạn học cấp ba của Trần Đình, lúc lên đại học mặc dù không học cùng một trường nhưng vẫn giữ liên lạc với nhau. Sau khi tốt nghiệp cùng đến thành phố này. Hiện giờ cô đã có bạn trai, nhưng không sống chung. Cô cũng là người bạn duy nhất biết chuyện của Trần Đình và Lục Đào.

Sau khi kết hôn, Trần Đình không muốn có quá nhiều rắc rối nên không mấy khi gặp Lưu Huệ Anh, tuy nhiên đôi bên vẫn liên lạc qua QQ, tin nhắn hoặc điện thoại.

Lưu Huệ Anh nhìn thấy Trần Đình đem đồ đạc sang, không mấy kinh ngạc, bởi vì mấy ngày trước cô đã nghe Trần Đình nói Trương Hoa đòi ly hôn.

- Tớ cũng chẳng biết phải làm sao. Tớ không muốn ly hôn, tớ đã cắt đứt quan hệ với Lục Đào rồi, cũng nghĩ việc luôn rồi. Tớ thật lòng muốn sống yên ổn với anh ấy!

Lưu Huệ Anh hỏi: “Thế thái độ của Trương Hoa thế nào?”

Trần Đình tuyệt vọng nói: “Anh ấy nghiêm túc lắm, đã chuẩn bị hết mọi thủ tục ly hôn rồi!”

Lưu Huệ Anh đột nhiên hỏi: “Hộ khẩu của cậu vẫn ở nhà bố mẹ phải không?”

- Ừ, ở nhà bố mẹ, thế thì sao?

8.

Mấy hôm sau, cuối cùng Trương Hoa không nhịn được liền nhắn tin hỏi: “Khi nào thì đi làm thủ tục?” Trần Đình không nhắn lại mà gọi lại: “Em đã hỏi rồi, ly hôn cần có sổ hộ khẩu, nhưng sổ hộ khẩu lại đang ở quê, em đang bảo bố em gửi lên!”

- Đã mấy hôm rồi, có gửi cũng phải đến nơi rồi chứ nhỉ? Cố gắng nhanh chóng, khi nào nhận được thì báo cho tôi!

- Ok, nhận được em sẽ báo cho anh! – Rồi cô lại hỏi: “Dạo này anh có khỏe không?”

Thêm mấy ngày nữa, Trương Hoa lại nhắn tin: “Hộ khẩu nhận được chưa?” Trần Đình không gọi mà nhắn lại: “Bố em có việc cần dùng đến sổ hộ khẩu, tạm thời chưa thể gửi đi!”

Trương Hoa đọc xong tin nhắn liền gọi điện lại, gắt âm lên: “Cô thấy cứ kéo dài như thế có ích gì không? Nếu như cô không tiện mở miệng, tôi sẽ gọi thẳng về nhà cô!”

Trần Đình trầm ngâm giây lát rồi nói: “Trương Hoa, chúng ta không thể gặp mặt nói chuyện tử tế sao?”

Trương Hoa thẳng thừng ngắt lời: “Tôi đã nói rồi, ly hôn không phải chơi đồ hàng, tôi cho cô ba ngày, nếu vẫn chưa gửi hộ khẩu lên, tôi sẽ gọi về cho nhà cô!”

Nói rồi Trương Hoa ngắt máy luôn. Trần Đình ngăn người nghe tiếng tút tút từ trong điện thoại vọng ra, nước mắt lăn dài ngoảnh đầu lại nói với Lưu Huệ Anh: Tại sao anh ấy không chịu nói chuyện tử tế với tớ một lần?”

3. Chương 03

CHƯƠNG 3

1.

Lúc từ cục Dân chính đi ra, Trần Đình vừa đi vừa cúi gầm mặt, không phải nói khi ly hôn còn có hòa giải sao? Sao loáng một cái đã làm xong thủ tục rồi? Trương Hoa nhìn giấy chứng nhận ly hôn nói: “Bây giờ đã thay đổi chính sách, cứ đủ giấy tờ là lập tức cho ly hôn!”

- Em thấy bọn họ thật vô trách nhiệm!

Trương Hoa đưa tay ra vẫy một chiếc taxi rồi bảo Trần Đình lên xe. Trần Đình hỏi lên xe làm gì. Trương Hoa bảo: “Chẳng phải phải về nhà lấy đồ đạc hay sao?”

Lái xe vừa đi vừa hỏi: “Hai người đến làm thủ tục kết hôn hả? Trông xứng đôi lắm!” Trần Đình khựng người, trầm ngâm không nói. Trương Hoa cười cười không nói gì.

Trương Hoa nghĩ, kết hôn với ly hôn đều đăng ký ở cùng một chỗ, hơn nữa mình với Trần Đình đều còn trẻ như vậy, chẳng trách mà lái xe hiểu lầm. Anh lại nhìn giấy chứng nhận ly hôn của mình, màu sắc cũng na ná như đăng ký kết hôn.

Trương Hoa quay sang nhìn Trần Đình, chỉ thấy cô cúi đầu trầm ngâm.

- Em tìm được việc mới chưa?

Trần Đình vẫn không ngẩng đầu, chỉ khẽ nói: “Chưa, dạo này em không có tâm trạng tìm việc!”

- Có cần anh giúp gì không? Anh có khá nhiều bạn bè, lại là người ở đây, mối quan hệ rộng hơn em một chút!

Trần Đình lắc đầu: “Không cần đâu, em sẽ tự nghĩ cách!”

2.

Trương Hoa ngồi trong phòng khách xem ti vi, Trần Đình ở phòng trong thu dọn đồ đạc của mình.

Trần Đình ra đến phòng khách nói với Trương Hoa: “Đồ đạc của em hơi nhiều, có thể để tạm một phần ở đây không? Giờ em đang ở với bạn học Huệ Anh, chỗ ở cũng không rộng lắm!”

- Cũng được, dù gì anh cũng ở một mình!

Trần Đình im lặng một lát rồi hỏi: “Anh nói với bố mẹ chưa?”

Trương Hoa bảo chưa rồi hỏi: “Thế còn em?”

- Em cũng chưa nói, nói dối bố mẹ là lấy hộ khẩu đi làm giấy tờ này nọ.

Trương Hoa búng tàn thuốc lá, im lặng không nói gì.

Trần Đình nhìn anh, lặng lẽ ngồi xuống ghế. Hai người cứ trầm ngâm như vậy mất mấy phút, cả căn phòng chỉ còn lại tiếng ti vi.

Cuối cùng Trần Đình đứng lên, nhìn cái vali trên tay mình nói: “Em đi đây, tạm thời chỉ mang những thứ cần dùng đi!” Trương Hoa cũng đứng dậy bảo: “Để anh tiễn em!”

- Thôi, không cần đâu, em có thể tự mang những thứ này đi được! – Nói rồi cô đi ra ngoài, rồi đột nhiên ngoảnh đầu lại, móc chìa khóa trong túi ra: “À phải rồi, trả anh cái này!”

Trương Hoa đón lấy chùm chìa khóa, ngáp ngừng giấy lát rồi bảo: “Hay tối em ở lại ăn xong rồi hãy đi!”

- Thôi, không cần đâu, Huệ Anh ở nhà chờ em về ăn cơm rồi!

3.

Lí Dương Uy nói: “Chẳng phải ngày nào cũng sốt ruột làm thủ tục ly hôn hay sao? Sao hôm nay làm xong thủ tục rồi mà vẫn ủ rũ thế?”

Trương Hoa nằm im lìm, hai mắt nhắm chặt, cảm giác khó chịu khó mà diễn tả thành lời.

Cô gái đang mát-xa chân cho Trương Hoa hỏi: “Trẻ thế này mà đã ly hôn rồi hả anh?”

Cô gái mát-xa chân cho Lí Dương Uy tiếp lời: “Bây giờ đàn ông đều như vậy, có tiền là thích ly hôn, như vậy mới có thể tìm được người mới xinh đẹp hơn!” Nói rồi cô ta quay sang mỉm cười hỏi Lí Dương Uy: “Em nói đúng chứ anh Lí?”

Hai người họ mát-xa chân ở trong khách sạn của Lí Dương Uy. Các cô nhân viên mát-xa ở đây hầu như đều quen với Lí Dương Uy. Lí Dương Uy nói:

- Cô nói đúng lắm, nhưng không đúng với cậu ta!

Trương Hoa mở mắt, rút một điều thuốc rồi châm lửa rít một hơi, sau đó hỏi: “Dương Uy, cái gã Lục Đào kia vừa già vừa xấu, Trần Đình vì sao lại thích hẳn?”

- Đàn bà thích đàn ông đại khái là có ba nguyên do. Một là thích tướng mạo của đàn ông. Hai là thích tiền của anh ta. Một cái nữa có thể là thích năng lực và phẩm chất của anh ta.

Lí Dương Uy cũng châm một điều thuốc rồi nói tiếp: “Hai dạng trên là những kiểu thích tầm thường, giả tạo. Ngoài dạng đầu tiên là rất coi trọng tướng mạo của đàn ông ra, hai dạng sau đều không coi trọng tuổi tác và tướng mạo của đàn ông. Dạng cuối cùng có thể coi như là thích thật lòng, nhưng kiểu thích này đôi khi cũng là sự nhầm lẫn, bởi dễ bị rất nhiều sự vật bên ngoài mê hoặc.”

- Vậy cậu nói Trần Đình thích tiền hay là phẩm chất?

Lí Dương Uy đáp: “Theo như sự phán đoán của tôi, cô ấy khả năng cao là thích phẩm chất. Những cô gái giống như Trần Đình thường thích khả năng và khí chất của đàn ông.”

4.

Lúc Cổ Vân Vân gọi điện cho Trương Hoa, cũng là lúc anh gần hết giờ làm. Cổ Vân Vân nói: “Tôi đợi cậu ở cổng công ty cậu nhé!”

Trương Hoa ra ngoài liền nhìn thấy một chiếc BMW màu đỏ chói. Anh lại gần, Cổ Vân Vân đẩy cánh cửa ghế lái phụ ra, nói: “Lên xe đi!”

Trương Hoa ngồi vào xe: “Chiếc xe này đã lái mấy năm rồi, sao còn chưa đổi?” Cổ Vân Vân đáp: “Lại mĩa mai nhau rồi! Sinh ra trong gia đình giàu có đâu phải lỗi của tôi?” Nói rồi cô cười: “Cậu không thể vì chuyện tôi sinh ra trong gia đình có tiền mà coi thường tôi như thế!”

Trương Hoa nói anh đâu dám, Cổ Vân Vân liền bảo: “Thế sao dám bạn cũ các anh tụ tập mà chẳng bao giờ gọi tôi?”

Trương Hoa cười trừ: “Còn chẳng phải vì sợ thân phận của cậu không thích hợp với giai cấp tiểu dân chúng tôi hay sao?” Cổ Vân Vân lắc đầu: “Lại nữa rồi, lại khinh thường nhau rồi!”

Cổ Vân Vân nói rồi liền nhấn ga. Trên đường đi Trương Hoa hỏi: “Cậu định lôi tôi đi đâu thế?”

- Đi đâu chẳng nhẽ cậu còn không biết ư?

Trương Hoa sực nhớ ra: “Không phải cậu cũng tham gia buổi tụ tập tối nay đấy chứ?”

Cổ Vân Vân nói vẻ không vui: “Nếu như không phải sáng nay có việc tìm Kỉ Oanh tôi còn lôi các cậu tụ tập đấy! Lần nào tụ tập các cậu cũng không gọi tôi, thế là tôi đành mặt dày mò đến!”

- Không phải, chẳng phải cậu đang đi về nhà sao?

Cổ Vân Vân đáp: “Để xe ở nhà thì hơn, chúng ta bắt taxi qua đó!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ, thấy cũng phải.

5.

Cổ Vân Vân hỏi: “Hôm ấy cậu nói cái gì mà giả làm bạn gái, rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Trương Hoa trầm ngâm hồi lâu: “Tôi ly hôn rồi!”

Cổ Vân Vân không tin: “Lại đùa rồi!”

- Cậu có thấy tôi giống như đang nói đùa không? Tôi ly hôn từ tuần trước rồi!

Nói xong anh quay sang nói với lái xe: “Anh dừng ở đây giúp tôi, chúng tôi tự đi vào trong!”

- Ok, thế là vì sao?

- Bởi vì để ý đến một cô gái nhiều tiền là cậu đấy!

Cổ Vân Vân bật cười: “Cậu chỉ ăn nói lảng nhãng. Nếu để mắt đến tôi sao mấy năm trước học đại học chẳng thấy cậu có động tĩnh gì, giờ mới nhớ ra à?”

- Trước đây chẳng phải rất trong sáng sao? Thấy cậu ngoài dung mạo và có tiền ra cũng chẳng có ưu điểm gì khác, hơn nữa thành tích học tập cũng chẳng tốt lắm, lại thích tỏ vẻ ta đây có tiền. Giờ coi như đã trưởng thành rồi, cuối cùng mới hiểu ra diện mạo và tiền bạc mới là quan trọng nhất.

Cổ Vân Vân vẫn cười: “Cậu vẫn lém như thế, cậu tin tưởng tôi tin vào những lời đường mật ấy của cậu hả?”

- Không phải là lời đường mật. Một khi gia đình, họ hàng, bạn bè biết chuyện tôi ly hôn, hỏi tôi lí do vì sao, đấy chính là lí do của tôi!

- Cuối cùng thì tôi đã hiểu tại sao vào lúc cần thiết tôi lại phải giả làm bạn gái của cậu rồi! – Cổ Vân Vân ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Không đúng, như thế chẳng phải tôi phải chịu thiệt sao? Nếu để người khác biết thì tôi làm sao tìm được bạn trai nữa?”

6.

Các bạn học khác nhìn thấy Trương Hoa và Cổ Vân Vân cùng lúc xuất hiện, ai nấy đều ngạc nhiên nhưng chẳng ai nói gì. Mọi người nói với chủ cửa hàng, vẫn như mọi khi, kê sát mấy bàn lại với nhau, cả bọn ăn ở bên ngoài, trong nhà không khí ngột ngạt lắm.

Đây là một nơi rất kì lạ, các cửa hàng ăn, đồ nướng xếp nhau san sát nhưng quy mô không lớn. Thành phần những người đến đây rất hỗn tạp, ban ngày thì yên tĩnh mà đến tối thì tập nập đến tận sáng sớm.

Có người nói đây là lần đầu tiên Cổ Vân Vân tham gia tụ tập với họ, chắc cũng là lần đầu tiên cô đến những nơi như thế này. Người khác tiếp lời: “Có cần tôi đi mua rượu vang cho riêng cậu không? Ở đây ngoài bia ra thì chỉ có rượu trắng thôi!”

- Thật quá quắt, chẳng nhẽ tôi không thể uống bia sao?

Trong lúc ăn uống, mọi người cố ý chúc rượu Cổ Vân Vân, nói đây là lần đầu tiên cô đi tụ tập, nhất định phải cạn ly. Kỉ Oanh ngồi bên cạnh, cuối cùng không nhịn được liền nói: “Đừng chúc Vân Vân nữa, cậu ấy sắp say rồi!”

Cổ Vân Vân nói: “Vẫn là Kỉ Oanh tốt với tôi, hôm nay tôi sẽ vui tới bến với các cậu, uống thêm chút cũng không sao!”

Cả bọn cười rộ lên: “Thôi, không ép cậu nữa, say thật ra đấy ai đưa cậu về!” Có người chen vào: “Trương Hoa đi cùng cậu ấy đến, cậu ấy say đương nhiên Trương Hoa có trách nhiệm đưa cậu ấy về rồi!”

Một người khác lên tiếng: “Trương Hoa, thế cô vợ xinh đẹp của cậu đâu rồi? Sao dẫn đi một lần rồi thôi thế? Sợ chúng tôi cướp mất à?”

Lí Dương Uy liền chen vào: “Bản thân cô ấy không thích những nơi ồn ào, không đến cũng là thường tình!”

7.

Cổ Vân Vân uống hơi nhiều, lúc Trương Hoa đưa cô về đến chân cầu thang, cô liền nói: “Lần sau tụ tập nhớ phải gọi tôi đấy! Không được bỏ rơi tôi nghe chưa!”

Trương Hoa phì cười: “Cái gì mà bỏ rơi chứ, khó nghe quá! Thôi được rồi, lần sau nhất định sẽ gọi cậu!”

Cổ Vân Vân vừa đi được mấy bước, Trương Hoa đã gọi cô lại: “À, phải rồi, công ty của bố cậu có cần tuyển nhân viên tài vụ không?”

Cổ Vân Vân ngoảnh đầu lại hỏi: “Cậu hỏi thế làm gì?”

Trương Hoa lại gạt đi: “Thôi, để hôm khác hãy nói, hôm nay cậu uống nhiều rồi!”

Trương Hoa về đến nhà đã là hai giờ sáng. Anh ngồi trong phòng khách hút thuốc, lòng thầm nghĩ, mai nhất định phải gọi điện hỏi thăm Trần Đình đã tìm được công việc mới chưa. Mấy ngày nay anh cứ muốn hỏi nhưng vẫn do dự.

Ngày hôm sau Trương Hoa đang làm việc thì Cổ Vân Vân gọi điện đến: “Hôm qua cậu hỏi công ty bố tôi có cần tuyển nhân viên tài vụ không, có phải có bạn đang cần tìm việc không?”

- Đúng thế, tôi qua cậu say mà vẫn nhớ chuyện này, tôi phục cậu đấy!

- Cậu khinh thường tôi quá đấy, tôi kém cỡ vậy sao? Tôi đã hỏi giám đốc nhân sự của công ty rồi, anh ta nói đang cần nhân viên tài vụ đấy.

Trương Hoa liền nói: “Thế thì hay quá, cảm ơn cậu!”

Buổi tối, Trương Hoa đi đi lại lại trong phòng khách, do dự mãi, cuối cùng mới quyết định lấy điện thoại ra gọi cho Trần Đình.

- Em đã tìm được việc mới chưa?

Trần Đình ban đầu hơi kinh ngạc, sau đó bình tĩnh lại nói: “Em đã đi phỏng vấn ở một công ty, đang chờ kết quả!”

- Công ty của bố bạn anh đang cần tuyển nhân viên tài vụ, hôm nay cô ấy nói với anh, bảo anh giúp tìm người, nếu như em muốn, anh sẽ nói với cô ấy một tiếng!

8.

Thực ra công ty tạm thời không cần nhân viên tài vụ. Hôm ấy Cổ Vân Vân tìm gặp giám đốc nhân sự, nói là bạn của mình, nhất định phải sắp xếp vào làm.

Lúc Trần Đình đến phỏng vấn, giám đốc nhân sự vô tình đi ngang qua, sau đó bảo Trần Đình ngày hôm sau đến làm việc. Anh không muốn đắc tội với cô “công chúa bá đạo” mà cả công ty đều biết tiếng này.

Bởi vì giám đốc nhân sự không rõ quan hệ giữa Trần Đình và Cổ Vân Vân là gì, vì vậy rất chiếu cố đến Trần Đình, thậm chí còn đánh tiếng với giám đốc tài vụ, nói rằng đây là người mà Cổ Vân Vân rất quan tâm.

Cổ Vân Vân đội trên đầu “cái mũ” giám đốc bộ phận kế hoạch thị trường, các công việc cụ thể đều do phó giám đốc đảm đương, hàng ngày đi làm rất tùy tiện, muốn đến thì đến, muốn đi cũng chẳng ai quản lý.

Trưa nay vừa đến văn phòng, đột nhiên nhớ ra chuyện này, cô rất muốn xem người mà Trương Hoa giới thiệu là ai, liền nhắc máy gọi cho giám đốc nhân sự hỏi xem nhân viên tài vụ mới có đi làm không? Giám đốc nhân sự nói đã đi làm mấy hôm rồi, Cổ Vân Vân liền bảo gọi cô đến văn phòng mình một chuyến.

Trần Đình bước vào, Cổ Vân Vân hơi bất ngờ, Cổ Vân Vân cứ tưởng Trương Hoa giới thiệu một chàng trai, nào ngờ lại là một cô gái dịu dàng và xinh đẹp.

Cổ Vân Vân hỏi thẳng: “Cô với Trương Hoa có quan hệ gì vậy?”

Trần Đình đáp là vợ của anh, nhưng ngay lập tức bổ sung thêm là “Vợ cũ”. Cổ Vân Vân nói: “Xem ra sự suy đoán ban nãy của tôi không sai!” Nói xong cô liền đứng dậy, đến trước mặt Trần Đình, đưa tay ra bắt: “Làm quen chút nhé, tôi là Cổ Vân Vân, bạn học của cậu ấy!”

4. Chương 04

CHƯƠNG 4

1.

Đang ăn cơm, Trần Đình đột nhiên nói: “Huệ Anh, cậu có biết Trương Hoa giới thiệu tớ đến công ty nào không?”

Lưu Huệ Anh ngoảnh đầu nhìn bạn, nói: “Chẳng phải cậu đã nói rồi sao? Công ty đại lý tiêu thụ đồ điện”.

- Không phải cái đó, công ty này là của bố Cổ Vân Vân, bạn học của anh ấy.

Lưu Huệ Anh liền hỏi: “Cổ Vân Vân là ai?”

- Hôm nay tôi cũng mới gặp mặt, cô ấy rất xinh đẹp, trước đây nghe Trương Hoa gọi điện có nói tên cô ấy một lần.

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Nói như vậy có nghĩa là Trương Hoa muốn ôm trách nhiệm ly hôn vào mình để giữ thể diện cho cậu?”

Trần Đình im lặng hồi lâu rồi nói tiếp: “Trương Hoa sẽ không thích Cổ Vân Vân thật chứ?”

Lưu Huệ Anh lắc đầu: “Sao có thể? Nếu như thích cô ấy thật thì đâu cần chờ đến tận giờ? Mấy năm trước học chung có thiếu gì cơ hội?”

Trần Đình trầm ngâm: “Nhà Cổ Vân Vân rất giàu có, bản thân cô ấy lại xinh đẹp, đàn ông chắc rất thích cô ấy!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình: “Cậu không phải đang ghen tuông mù quáng đấy chứ? Cho dù Trương Hoa có thích Cổ Vân Vân thật thì cũng là chuyện bình thường! Đừng quên hiện giờ anh ấy đang độc thân nhé!”

2.

Trương Hoa hết giờ làm, vừa xuống đến cổng đã nhìn thấy cái xe đỏ chói của Cổ Vân Vân. Trương Hoa lại gần hỏi: “Sao cậu lại ở đây?” Cổ Vân Vân đẩy cửa ra, nói: “Tôi đã sắp xếp việc làm cho vợ cũ của cậu, cậu không định đa tạ tôi ”

Trương Hoa ngồi vào trong xe: “Sao cậu biết đây là vợ cũ của tôi?” Cổ Vân Vân chớp mắt: “Tìm cô ấy hỏi là biết ngay chứ gì!”

Trương Hoa gật đầu đáp: “Ok, tôi mời cậu một bữa! Nhưng tôi nghèo lắm, chỉ có thể ngồi mấy quán vỉa hè thôi!”

Cổ Vân Vân lái xe lên đường: “Cũng được, chỉ cần cậu mời, đi đâu cũng ok!” Sau đó như sự nhớ ra: “Hay là đến chỗ cũ đi, chỗ đấy cũng náo nhiệt lắm!”

Cổ Vân Vân uống hết một cốc bia rồi đặt cốc xuống, nói với Trương Hoa: “Nói cho cậu một bí mật, thực ra tôi cũng hay đi một mình đến đây”.

Trương Hoa hơi ngạc nhiên: “Không phải chứ? Trước đây hồi còn học đại học, cậu toàn mời bọn tôi đến các nhà hàng cao cấp mà.”

Cổ Vân Vân bật cười, nhìn quanh nói: “Cậu nhìn chỗ này đi, có thể thoái mái nói cười, thậm chí có thể dùng tay bốc thức ăn mà chẳng sợ ai đó nhìn ngó, rất thoải mái!”

Cô lại uống một cốc bia rồi nói tiếp: “Trước đây cứ tưởng chỉ cần dùng tiền là mua được bạn bè đến bên mình, cuối cùng tôi mới phát hiện, bọn họ đều khinh thường tôi, nghĩ tôi mang tiền ra khoe khoang!”

- Có thể là thế, hoặc cũng có thể mọi người đều chưa đến cái tuổi nhìn nhận chính xác về tiền bạc, đợi khi mọi người đều trưởng thành rồi sẽ phát hiện ra cái lợi của đồng tiền.

3.

Trên đường về, Trương Hoa hỏi: “Cậu có biết một người tên Lục Đào không?”

- Lục Đào của công ty đồ điện Kinh Thao?

Trương Hoa gật đầu. Cổ Vân Vân liền nói: “Đương Nhiên là biết rồi, công ty ông ta với công ty bố tôi là đối thủ cạnh tranh nhiều năm nay, đều là tiêu thụ đồ điện mà hơn nữa sản phẩm lại như nhau. Mà sao đột nhiên cậu>- Không có gì, đợt trước tôi có nghe nói về người này thôi!

- Cậu nói tôi mới nhớ ra, hồi học đại học chẳng phải cậu thường xuyên tham gia lên kế hoạch kinh doanh sao? Sao tốt nghiệp rồi lại chạy sang làm việc ở bộ phận nhân sự thế? Đó là việc của phụ nữ mà?”

Trương Hoa cười đáp: “Tôi thích đơn giản, thích ổn định, không có tham vọng!”

Cổ Vân Vân liền nói: “Thực ra cậu không làm kinh doanh thật đáng tiếc! Giờ, dù gì tôi cũng làm việc ở công ty của bố tôi, thường xuyên tiếp xúc với các kế hoạch kinh doanh và khai thác thị trường, nghĩ lại thấy cách tư duy của cậu hồi học đại học rất thích hợp làm kinh doanh!”

Cổ Vân Vân nói tiếp: “Hay là cậu từ chức đi, đến công ty bố tôi làm việc, hay để tôi bảo bố tôi lập riêng một công ty con cho chúng ta cùng làm!”

- Đúng là người có tiền lúc nào cũng tự tin, dám dân thường như chúng tôi làm sao dám bì!

- Lại đùa rồi, tôi nói thật đấy! Cậu về nhà cân nhắc chuyện này cho kĩ nhé!

4.

Tối thứ sáu, Trương Hoa gọi điện hỏi Trần Dĩnh cuối tuần có được nghỉ không? Trần Dĩnh bảo công ty cô nghỉ chủ nhật. Trương Hoa liền nói: “Là thế này, mẹ anh gọi điện, bảo chúng ta tối mai về ăn cơm, bảo là lâu lắm rồi chưa về nhà, hơn nữa Nhã Vận ngày mai cũng về, nếu như em không có thời gian thì thôi!”

Trần Dĩnh liền nói: “Ok, dù gì bố mẹ cũng chưa biết, ngày mai hết giờ làm em sẽ gọi cho anh!”

Ngày hôm sau, Trần Dĩnh vừa đi ra khỏi văn phòng đã thấy Trương Hoa đang chờ ở bên ngoài: “Anh đến sớm thế?”

Trương Hoa bảo: “Anh xin nghỉ nửa ngày, vì quãng đường đi cũng mất nhiều thời gian, không muốn về quá muộn!”

- Vậy thì mau đi thôi!

- Em cầm gì trên tay thế?

- Mua ít đồ mang về, dù sao cũng không thể đi tay không.

Bố mẹ Trương Hoa sống ở ngoại ô, phải đi hai tuyến xe buýt, lại cộng thêm đang là giờ cao điểm, tắc đường nghiêm trọng nên phải mất gần hai tiếng mới về đến nơi.

Trương Nhã Vận chạy đến trước mặt Trần Dĩnh nói: “Chị dâu, để em xách giúp chị!”

Trương Hoa mắng yêu: “Cái con nhóc này, ngay cả anh trai nó cũng không gọi, chỉ nhận chị dâu phải không?”

Nhã Vân hừ giọng: “Anh còn nói em à? Đàn ông đàn ông gì mà đi tay không, để chị ấy xách bao nhiêu đồ!”

Mẹ Trương Hoa đứng ở cửa gọi: “Mau vào nhà ăn cơm, đã xong hết rồi, chỉ đợi hai đứa về thôi đấy!”

Trần Dĩnh đi đến chào mẹ một tiếng. Mẹ Trương Hoa liền nói: “Ngồi xe lâu vậy chắc mệt lắm hả con, mau vào nhà ngồi đi!”

Bố Trương Hoa đang ngồi bên bàn ăn. Trần Dĩnh vào nhà chào bố, bố Trương Hoa liền bảo: “Ngồi đi, đợi có hai đứa về là ăn thôi”.

Nhã Vận đã bê thức ăn lên. Trần Dĩnh đi vào bếp: “Để chị giúp một tay!”

5.

Trương Hoa ngồi uống rượu với bố. Mẹ Trương Hoa, em gái anh và Trần Dĩnh vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm. Mẹ Trương Hoa hỏi Trần Dĩnh: “Con dạo này có biểu hiện gì không?”

Trần Dĩnh ngậy người hỏi: “Biểu hiện gì hả mẹ?” Nhã Vận bật cười tiếp lời: “Chị dâu gốc thế, mẹ hỏi chị đã có bầu chưa?”

Trần Dĩnh ngại ngần cúi đầu không nói.

Nhã Vận nói với Trương Hoa: “Anh, kết hôn gần năm rồi, sao mà kém cỏi thế?” Trương Hoa lừ mắt nhìn em gái: “Cái con ranh này, trông em xem có giống học sinh lớp mười>

Nhã Vận lè lưỡi làm mặt xấu với Trương Hoa rồi cao giọng: “Hừ, em có nói sai đâu. Hơn nữa mẹ muốn bế cháu lắm rồi đấy!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Nhã Vận nói có lí đấy, nhân lúc mẹ vẫn còn nhanh nhẹn, mẹ còn trông con cho chúng mày được!”

Trương Hoa gạt đi: “Bọn con vẫn còn trẻ, tạm thời không cần vội!”

Ăn cơm xong, mẹ Trương Hoa nói: “Chăn ga đều đã phơi khô rồi, đi tắm rồi ngủ sớm đi!”. Trương Hoa bảo mẹ: “Hay là để bọn con về luôn!”

Bố Trương Hoa ngăn lại: “Về cái gì mà về, buổi tối ở ngoại ô không có xe buýt đâu, bắt taxi tốn kém lắm!”

Nhã Vận chạy đến kéo Trần Đình lại: “Hay là chị dâu ngủ với em đi, cho anh trai em đi mà ôm gối ngủ!”

- Ok, em vào ngủ với Nhã Vận đi! – Trương Hoa đáp.

Nhã Vận cười toe toét: “Em nói đùa đấy, ai lại làm mấy chuyện để người ta ghét như thế! Nghe nói vợ chồng trẻ thỉnh thoảng đổi chỗ ngủ thường có cảm giác mới mẻ!”

- Cái con ranh này, học mấy thứ vớ vẩn ở đâu thế không biết? – Trương Hoa quát em gái.

6.

Chiều ngày hôm sau, Trương Hoa mới cùng Trần Đình về đến thành phố. Nhã Vận cứ kéo tay Trần Đình lại nói đợi nghỉ hè sẽ vào thành phố ở với anh chị một thời gian. Trần Đình đành phải nhận lời.

Trương Hoa về đến thành phố liền đến thẳng khách sạn tìm Lí Dương Uy. Buổi tối lúc ăn cơm, Trương Hoa liền nói: “Tại sao đàn ông chỉ một phút trước còn chưa có gì, một phút sau đã đột nhiên rạo rức ham muốn rồi?”

- Rạo rức ham muốn với ai? Chẳng nhẽ là với Cổ Vân Vân? – Lí Dương Uy ngạc nhiên hỏi.

- Diên à, sao có thể vớ chứ? Tối qua tôi với Trần Đình về nhà bố mẹ, cậu biết đấy, lần nào về cũng phải ở lại một đêm nhà.

- Hai người đã quan hệ với nhau?

Trương Hoa nói: “Ban đầu tôi không có ý đó. Lên giường, cô ấy đột nhiên ôm tôi. Cơ thể cô ấy vừa chạm vào, tôi đột nhiên thấy người rạo rức”

Lí Dương Uy phì cười: “Có gì đâu, ít nhất điều này có thể chứng minh được hai điểm: Thứ nhất là chức năng sinh lí của cậu vẫn bình thường. Thứ hai là cậu vẫn còn tình cảm với Trần Đình.”

Trương Hoa thở dài, thực ra kể từ lúc mới quen Trần Đình, anh đã rất thích cô, chính bởi vì rất thích, rất yêu nên mới không thể chấp nhận được những chuyện đó của cô. Vì vậy vừa biết chuyện là anh đã lập tức muốn ly hôn.

Trương Hoa cầm cốc ra hiệu cho Lí Dương Uy, cả hai cùng uống cạn ly. Trương Hoa nói: “Cậu biết không, đến giờ cô ấy vẫn là người phụ nữ duy nhất của tôi!”

- Tôi thấy tư tưởng của cậu quá bảo thủ, con gái hiện giờ còn được mấy người là gái trinh?

Nói rồi Lí Dương Uy bật cười ha hả: “Chỉ có điều đàn ông cũng như vậy, ít nhất tôi cũng chẳng phải là trai tân!”

- Cho dù thế nào cũng không thể khôi phục hôn nhân. Chỉ cần nghĩ đến chuyện cô ấy thường xuyên đến khách sạn với cái gã Lục Đào ấy là tôi lại hận thấu xương!

7.

Trần Đình nửa nằm nửa ngồi, hỏi Lưu Huệ Anh: “Cậu nói xem, giữa đàn ông và đàn bà mà xảy ra quan hệ thể xác có phải chứng tỏ đôi bên có tình cảm không?” Lưu Huệ Anh lắc đầu đáp: “Cái đó thì không chắc, đặc biệt là đàn ông – loài động vật tư duy bằng nửa thân dưới”.

- Nhưng nếu như hai người bình thường đều rất phải phép với nhau, mà lại là người quen với nhau nữa thì sao?

- Chẳng nhẽ tôi qua cậu với Trương Hoa đã quan hệ với nhau? – Lưu Huệ Anh ngạc nhiên>

Trần Đình vội vàng phủ nhận: “Đâu có, chỉ là tiện miệng hỏi cho vui thôi!” Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói: “Không phải là Trương Hoa, chẳng nhẽ là một lãnh đạo nào đó của cậu?”

Trần Đình hậm hực nằm xuống giường: “Cậu coi tớ là loại người gì hả?”

Lưu Huệ Anh vội vàng ôm lấy Trần Đình an ủi: “Thôi được rồi, tớ chỉ đùa thôi mà!”

Hết giờ làm, Trần Đình đến văn phòng của Cổ Vân Vân vì giám đốc nhân sự bảo cô hết giờ làm sang đó, Cổ Vân Vân muốn gặp cô. Lúc Trần Đình bước vào, Cổ Vân Vân đang ngồi chơi điện tử trên máy vi tính. Nhìn thấy cô bước vào, Cổ Vân Vân nói: “Em đợi một lát, chị tắt máy rồi cùng đi!”

Trần Đình ngồi vào xe của Cổ Vân Vân, liền hỏi: “Giám đốc Cổ tìm em có việc gì ạ?”

- Đừng gọi chị là giám đốc, chị là bạn học của Trương Hoa, sau này cứ gọi chị là Vân Vân...

Trần Đình ngập ngừng hồi lâu rồi nói: “Vây... cũng được, hôm nay có chuyện gì thế?”

- Chẳng có chuyện gì, chỉ rủ em đi ăn cơm, nói chuyện phiếm thôi!

- Nhưng mà Huệ Anh, bạn học của em vẫn đang đợi em về ăn cùng mà!

Cổ Vân Vân bật cười: “Vây em bảo cô ấy là phải đi ăn với lãnh đạo công ty đi!”

8.

- Không khí ở đây không tồi phải không? – Cổ Vân Vân nói.

- Đúng là rất sang trọng, lần đầu tiên em đến đây!

Cổ Vân Vân mỉm cười hài lòng: “Bố chị thường hay dẫn mẹ chị đến đây ăn cơm”, nói rồi hạ thấp giọng, thì thầm với Trần Đình: “Nhưng mà chị không thích nơi này, quá yên tĩnh, mọi người ăn uống từ tốn như kiểu đang đứng trước máy quay ấy!” rồi cô cười thích thú.

Trần Đình ăn rất ít. Cổ Vân Vân hỏi: “Sao em không ăn?”

- Em không đói lắm, nuốt không trôi!

Cổ Vân Vân nâng cốc rượu vang lên, nói với Trần Đình: “Uống chút nhé!”

Trần Đình liền gạt đi: “Em không uống rượu đâu!”

- Không sao đâu, uống một chút thôi! – Cổ Vân Vân năn nỉ.

Trần Đình đành phải đưa cốc lên nhấp một ngụm.

- Chị rất tò mò, tại sao em lại ly hôn với Trương Hoa? Có thể nói rõ nguyên nhân cho chị không?

Trần Đình im lặng không đáp, Cổ Vân Vân liền lên tiếng: “Không tiện nói phải không?”

Nói rồi Cổ Vân Vân lại nói tiếp: “Trông em có vẻ không giống với người thay lòng đổi dạ, mà Trương Hoa càng không phải loại người ấy!”

- Chị rất hiểu Trương Hoa phải không?

- Đương nhiên rồi, bọn chị là bạn học mấy năm trời, Trương Hoa là kiểu người lúc mà nghiêm túc thì nghiêm túc hơn bất cứ ai, lúc mà nhí nhố thì nhí nhố chẳng ai bằng... Chỉ có điều cậu ta không phải là một người đàn ông lãng nhãng trong chuyện tình cảm.

Nói rồi Cổ Vân Vân nhìn Trần Đình: “Có nhìn kiểu gì cũng thấy em là một phụ nữ cổ điển, dịu dàng, vì vậy chị mới thấy tò mò, muốn biết rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà hai người ly hôn”.

- Em có thể giữ im một chút bí mật riêng tư không? – Trần Đình đáp.

5. Chương 05

CHƯƠNG 5

1.

Đạo này, vấn đề mà Cổ Vân Vân quan tâm nhất chính là nguyên nhân Trần Đình và Trương Hoa ly hôn, nhưng Trần Đình không chịu nói, cô cũng chẳng có cách nào. Tối nằm trên giường, cô thậm chí còn suy đoán, liệu có phải một trong hai người gặp trục trặc về chức năng sinh lí? Rồi lại tự mắng mình nghĩ ngợi vớ vẩn.

Rồi đột nhiên cô lại nhớ ra, Trương Hoa từng nói chuyện ly hôn của anh chỉ có mình Lí Dương Uy biết, Lí Dương Uy là anh em bạn bè thân thiết với Trương Hoa, chắc chắn rõ sự tình.

Lần đầu tiên Cổ Vân Vân tìm Lí Dương Uy, anh thẳng thừng từ chối, nói rằng mình đã nhận lời Trương Hoa là sẽ không nói chuyện này cho bất cứ ai, thậm chí còn cười cười hỏi Cổ Vân Vân: “Có phải cậu có ý đồ gì với Trương Hoa không hả? Từ hồi đại học, bọn tôi đã biết cậu thích Trương Hoa rồi!”

- Có ý đồ thì sao nào? Giờ cậu ta đã ly hôn rồi còn gì!

Suốt ngày Cổ Vân Vân đến khách sạn của Lí Dương Uy cảm râm, Lí Dương Uy bị Cổ Vân Vân quấy rầy đến phát điên lên, bắt cô thề sẽ không tiết lộ với bất cứ ai khác, sau đó mới nói cho cô biết.

Bí mật mãi mãi là như vậy, khi người thứ nhất tiết lộ cho người thứ hai đều yêu cầu người đó không được tiết lộ với người thứ ba. Nhưng kết quả là người này lại tiết lộ cho người khác, đồng thời cũng yêu cầu người đó không được để lộ ra. Vì vậy ai cũng nghĩ rằng chỉ có người tiết lộ tình và người mình tiết lộ biết chuyện, nhưng thực chất bí mật đã lan truyền khắp nơi. Vì vậy bí mật thực sự là thứ riêng tư mà mãi mãi chôn chặt trong lòng, không nên tiết lộ với bất cứ ai.

2.

Cũng may, Cổ Vân Vân không tiết lộ chuyện này với bất kì ai khác. Lí Dương Uy vì biết được điều này nên mới chịu nói cho cô hay.

Nhưng Lí Dương Uy không biết rằng, sau khi Cổ Vân Vân biết được bí mật này đã ảnh hưởng không nhỏ đến tình trạng hiện nay của Trần Đình. Ảnh hưởng đầu tiên là công việc của Trần Đình.

Mấy ngày liền, Cổ Vân Vân chỉ ở trong văn phòng, suy nghĩ có duy nhất một vấn đề, đó là làm cách nào để đuổi việc Trần Đình. Cô thật chẳng ngờ Trần Đình cũng là loại con gái trông vẻ bề ngoài thì thuần khiết mà tính nết lại phóng đảng như thế. Cô cũng cảm thấy bất mãn với Trương Hoa, một người vợ cũ như vậy cần gì phải giúp cô ta tìm việc?

Chỉ có điều cô không muốn để Trương Hoa biết, cũng không muốn làm khó anh. Cuối cùng cô nghĩ ra một cách, chính là thông qua các mối quan hệ của mình, tìm được một công ty nhỏ, sau đó tìm cơ chuyển cô sang bên đó.

Khi Cổ Vân Vân làm việc đó, cô cố tình tìm một công ty ở ngoại ô cách biệt hẳn với nơi ở của Trương Hoa, có như vậy Trần Đình sẽ không thuận tiện đến trung tâm thành phố. Nhưng có một điều mà Cổ Vân Vân không lường trước được, đó là công ty mới này lại rất gần với nhà bố mẹ đẻ của Trương Hoa.

Giám đốc nhân sự tìm Trần Đình, nói tạm thời phải điều chuyển cô đến một công ty khác, công ty ấy hiện nay đang thiếu nhân viên tài vụ, bởi vì giám đốc công ty ấy rất thân thiết với tổng giám đốc nên rất cần sự giúp đỡ.

Trần Đình không hề hay biết sự “điều chuyển” chỉ là lí do của Cổ Vân Vân, cũng không nghĩ ngợi nhiều, cảm thấy chuyện này cũng hết sức bình thường. Lúc về đến nhà, Trần Đình liền nói với Lưu Huệ Anh cô cần phải thuê nhà ở gần công ty mới bởi vì ngày nào cũng đi đi về về thì không tiện lắm.

3.

Cổ Vân Vân không nói cho Trương Hoa biết chuyện điều chuyển của Trần Đình, còn thường xuyên rủ Trương Hoa đi ăn, hơn nữa lần nào cũng xúi giục anh nghỉ việc để đến làm cho công ty mình.

- Công ty đồ điện Kinh Thao là kẻ thù không đội trời chung của công ty chúng tôi, chúng ta cùng đối phó với nó!

Thực ra những lời Cổ Vân Vân không phải không tác động đến Trương Hoa. Điểm thông minh của Cổ Vân Vân là ở chỗ, cô không bào giờ nhắc đến tên Lục Đào, có như vậy mới không khiến Trương Hoa hoài nghi, nhưng cô lại nhắc đến công ty đồ điện Kinh Thao, điều này đủ khiến cho Trương Hoa nghĩ đến >

Nỗi đau lớn nhất trong lòng Trương Hoa chính là chuyện của Trần Đình và Lục Đào. Anh luôn muốn quên hết những chuyện này, cố gắng không nghĩ đến Lục Đào. Nhưng Cổ Vân Vân thường xuyên nhắc đến công ty đồ điện Kinh Thao khiến có nỗi hận của anh với Lục Đào càng lúc càng rõ nét, thậm chí anh ngày càng không thể tha thứ cho chuyện ngoại tình của Trần Đình.

Vì vậy trong thời gian này, anh không hề liên lạc với Trần Đình, cũng cố gắng để khiến bản thân không nghĩ đến cô. Cổ Vân Vân nhiều lần bảo anh đến công ty cô làm khiến anh không khỏi lung lay. Đương nhiên không phải vì để mắt đến những thành công trong sự nghiệp và mức lương cao, trong lòng anh vẫn thích cuộc sống thanh thản và nhẹ nhàng, có thể ở bên người mà anh thích, bên bạn bè thân thiết, thế là đủ.

Anh lung lay là bởi vì nỗi căm hận Lục Đào ngày càng nhức nhối, rất nhiều lần nằm trên giường rồi mà anh vẫn nghĩ làm thế nào để đẩy công ty của Lục Đào vào đường cùng.

4.

Dù sao thì một người nửa đêm trên giường suy nghĩ về một chuyện gì đó cũng có sự khác biệt so với ban ngày. Vì vậy Trương Hoa mặc dù nhiều lần nghĩ như thế nhưng vẫn không nhận lời Cổ Vân Vân. Một mặt là vì không muốn cạnh tranh, mặt khác là vì anh không muốn thường xuyên phải đối mặt với Trần Đình.

Anh đã giới thiệu Trần Đình vào công ty của bố Cổ Vân Vân rồi, nếu mình cũng vào đấy làm ắt phải thường xuyên gặp mặt. Để không phải gặp Trần Đình nhiều, tốt nhất cứ nên từ bỏ những suy nghĩ này.

Một cuộc điện thoại của cô em gái Nhã Vân khiến cho Trương Hoa có không muốn gặp Trần Đình cũng không được. Nhã Vân nói: “Anh, em nghỉ hè rồi, muốn ra thành phố chơi vài ngày, dù gì ở chỗ anh cũng có giường cho em mà!”

Chuyện này khiến cho Trương Hoa vô cùng khó xử. Em gái anh lần trước nghỉ tết cũng qua nhà anh ở khá lâu. Căn hộ hiện nay của anh mặc dù không lớn lắm nhưng cũng có hai phòng ngủ, vì vậy anh đã mua cho em gái một cái giường khác, hơn nữa anh cũng thích để em gái đến đây ở cùng cho vui.

Giờ Trần Đình đã chuyển đi rồi, em gái đến là biết ngay. Anh bảo với Nhã Vân: “Anh với chị dâu hiện đang rất bận, em đừng qua, cứ ở nhà ngoan ngoãn học hành đi!”

Nhã Vân nhất định không đồng ý, lại còn làm nũng: “Anh mà không đồng ý là em sẽ gọi thẳng cho chị dâu đấy! Chị dâu chắc chắn rất thích em sang bên đó ở!”

Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành dụ giọng: “Em đừng tìm chị dâu, tối nay anh sẽ bàn bạc với cô ấy rồi thông báo với em sau nhé!”

Trương Hoa liền gọi cho Trần Đình, lúc này mới hay cô đã bị “điều chuyển” đến một công ty mới và chuyển đến nơi ở mới.

5.

Trần Đình nói: “Nếu như anh vẫn chưa muốn nói với mọi người trong nhà, vậy thì em sẽ về ở mấy hôm, dù gì Nhã Vân cũng không ở đó lâu đâu!”

- Công ty em ở xa như thế, mỗi ngày đi lại chẳng phải rất phiền phức sao? – Trương Hoa hỏi.

Trần Đình gạt đi: “Dù sao cũng chỉ dăm ba ngày thôi mà!”

Trương Hoa cũng không phải không còn cách khác, cũng không phải cứ nhất định để Trần Đình về nhà ở mới được, nhưng anh đột nhiên lại có suy nghĩ rất kì lạ. Bởi vì suy nghĩ không thể tha thứ cho hành động phản bội của Trần Đình đã khiến anh cảm thấy cho Trần Đình về nhà ở vài ngày còn được quan hệ thể xác miễn phí. Nhưng ngay lập tức anh lại tự chửi rửa bản thân, nhưng cho dù có mắng, có chửi rửa thế nào, suy nghĩ này vẫn cứ hiện lên trong đầu anh.

Nhã Vận cứ luôn mồm hỏi Trương Hoa đang nấu cơm trong bếp: “Anh, sao chị mãi vẫn chưa về?”

Trương Hoa gắt: “Chẳng phải anh đã nói với em mấy lần rồi là chị ấy chuyển công ty, công ty mới ở xa nhà, ngồi xe buýt phải mất cả buổi đấy!”

Lúc ăn cơm, Nhã Vận nói: “Chị dâu, em đến đây ở nhà vui hẳn lên đúng không? Hay là tối nay chúng ta ra ngoài đi dạo đi!”

Trương Hoa nạt: “Em chỉ biết có chơi thôi, em thì rảnh rỗi, nhưng ngày mai bọn anh còn phải đi làm đấy!”

- Em thấy trong sách viết, con người phải ra ngoài hoạt động nhiều mới khỏe khoắn, hai người chỉ biết đi làm rồi về nhà chắc chắn sẽ chẳng còn hứng thú với công việc đâu!

Trương Hoa ngạc nhiên nhìn Nhã Vận: “Lũ học sinh cấp ba các em bây giờ toàn đọc loại sách gì thế hả?”

Nhã Vận tự đắc nói: “Bọn em bây giờ cũng giống hệt các anh chị, tiếp thu đủ mọi loại kiến thức!”

- Anh thấy bọn em học không đến nơi đến chốn thì có!

6.

Trương Hoa không chịu ra ngoài, nhưng Trần Đình vẫn đi cùng Nhã Vận. Trương Hoa một mình ở nhà xem ti vi, đột nhiên Cổ Vân Vân gọi điện đến, nói đã hẹn với Lí Dương Uy ra ngoài uống rượu, bảo anh lập tức xuống lầu, cô đang chờ ở dưới rồi.

Trương Hoa nói: “Sao dạo này cậu hay đi chung với Lí Dương Uy thế? Có phải để mắt đến cậu ta rồi không?”

Cổ Vân Vân cười xòa: “Vớ vẩn, mau xuống đi!”

Cổ Vân Vân biết nếu kéo Lí Dương Uy đi, Trương Hoa nhất định sẽ đi. Cô nói với Kỉ Oanh: “Tôi đã nói rồi mà, chắc chắn Trương Hoa có ở nhà, cậu ta là người không thích ra ngoài chơi!”

Kỉ Oanh liền nói: “Cậu hiểu cậu ta thật đấy! Tôi thấy bốn người chúng ta sắp thoát ly khỏi mối quan hệ với tập thể bạn học rồi đấy!”

Cổ Vân Vân cười tinh quái: “Như thế chẳng phải rất tốt sao? Tôi tạo cơ hội cho cậu với Lí Dương Uy còn gì!” Kỉ Oanh gạt đi: “Tôi thấy cậu tự tạo cơ hội ỉn thì có. Hơn nữa tôi có bạn trai rồi!”

- Đừng có giả bộ trước mặt tôi nữa, cậu tưởng tôi không biết chuyện của cậu chắc? Cậu với bạn trai chỉ còn trên danh nghĩa từ lâu rồi. Thành thật nói cho tôi biết, đã bao lâu rồi hai người chưa liên lạc?

- Tại sao vợ của Trương Hoa không bao giờ quản lí chuyện cậu ta ra ngoài uống rượu nhỉ? – Kỉ Oanh đột nhiên hỏi.

Cổ Vân Vân chớp chớp mắt: “Có thể những người phụ nữ tốt đều hiểu không nên quản lí chồng mình!”

- Cậu không định phá hoại gia đình hạnh phúc của người ta đấy chứ?

Đúng lúc ấy thì Trương Hoa xuống, nhìn thấy Kỉ Oanh liền nói: “Tôi biết là kiểu gì cũng có mặt cậu mà”.

Kỉ Oanh than thở: “Một anh chàng ăn nói lém lỉnh thế này, tôi chẳng hiểu cậu vừa ý cậu ta ở điểm nào Vân Vân ạ!”

Cổ Vân Vân quay sang trừng mắt với Kỉ Oanh: “Cậu nói lằng nhằng gì thế hả?”

7.

Lúc ăn cơm, Trương Hoa nói: “Em gái tôi nghỉ hè, qua đây ở mấy ngày!”

- Đến từ lúc nào thế? – Cổ Vân Vân hỏi.

- Hôm nay!

Lí Dương Uy liền hỏi: “Sao cậu có thể để nó ở nhà một mình thế?”

- Trần Đình dẫn nó ra ngoài chơi rồi! – Trương Hoa nói.

Lí Dương Uy và Cổ Vân Vân đều kinh ngạc nhìn Trương Hoa. Cổ Vân Vân đang định nói gì, chợt nhớ ra có Kỉ Oanh ngồi bên cạnh nên lại thôi. Cuối cùng chỉ nói: “Có cần ban ngày tôi dẫn nói đi chơi không? Cả hai người đều đi làm, còn tôi là người tự do này!”

Ăn uống xong, Cổ Vân Vân đưa Lí Dương Uy và Kỉ Oanh về nhà trước, sau mới đưa Trương Hoa về. Cô liền hỏi: “Tại sao không nói thẳng với bố mẹ, giờ lại thường xuyên ở chung với nhau, tôi thấy không ổn lắm!”

- Tạm thời tôi không muốn nói với họ. Nói thật lòng, tôi không biết phải nói năng ra làm sao!

- Thế hai người bây giờ ngủ chung một gi

Trương Hoa bật cười: “Không ngủ chung một giường thì bảo tôi ra ghế sofa ngủ à?”

Cổ Vân Vân lại hỏi: “Thế hai người còn quan hệ với nhau không?”

Trương Hoa tròn mắt nhìn Cổ Vân Vân: “Sao cậu lại nghĩ đến những chuyện này,” nói rồi phì cười: “Chẳng nhẽ buổi tối cậu toàn nghĩ đến chuyện này sao?”

Mặt Cổ Vân Vân đỏ bừng lên: “Cậu đừng nói linh tinh nhé, tôi chỉ hỏi chơi thôi!

Nói rồi liền chuyển chủ đề: “Hay là sáng mai tôi dẫn em gái cậu ra ngoài chơi nhé!”

- Thế thì phải để tôi hỏi xem nó có chịu không. Nhưng chắc chắn là nó sẽ đồng ý, con nhóc ấy ham chơi lắm!

8.

Lúc Trương Hoa về đến nhà, Trần Đình đã nằm trên giường rồi. Trương Hoa liền hỏi: “Nhã Vận đâu?”

- Nó đi dạo mệt nên vào phòng ngủ rồi! Nước nóng đã chuẩn bị xong, anh mau đi tắm rồi còn đi ngủ, muộn rồi!

Đợi Trương Hoa lên giường, Trần Đình liền hỏi: “Anh đi uống rượu với ai thế?”

- Với mấy người bạn học! – Trương Hoa nằm xuống giường, đột nhiên nói: - Đừng có ôm anh, anh dễ bị kích thích lắm!

- Ai định ôm anh chứ! – Nói rồi, Trần Đình liền quay lưng lại, lấy chăn trùm kín mặt. Nhưng cái suy nghĩ kì quặc kia lại lần nữa hiện rõ trong đầu Trương Hoa. Sau nhiều lần đấu tranh không thành, cuối cùng Trương Hoa vẫn nằm sát lại gần Trần Đình.

Hôm sau, Trần Đình đi làm về không thấy Nhã Vận liền hỏi: “Sao không thấy Nhã Vận đâu thế?”

Trương Hoa bê thức ăn lên nói: “Con bé đi với Cổ Vân Vân, bạn anh, vẫn chưa về. Bọn họ tối nay ăn ở ngoài, không cần đợi nó đâu!”

- Sao Cổ Vân Vân biết Nhã Vận đến chơi?

- Tối qua anh nói với cô ấy!

- Tối qua hai người đi uống với nhau à?

- Ừ, mau rửa tay ăn cơm đi, cơm canh nguội cả rồi!

Suốt cả buổi tối Trần Đình gần như chẳng nói gì, chỉ chăm chú xem ti vi. Trương Hoa ngồi bên cũng chẳng nói gì, thỉnh thoảng hút điều thuốc. Khoảng gần mười giờ thì Nhã Vận về.

Trương Hoa ra mở cửa, Nhã Vận nhảy phắt vào, ca cẩm: “Mệt chết đi được. Hôm nay đi bao nhiêu là nơi!”

- Em chỉ biết chơi thôi! – Trương Hoa cần nhàn. Nói rồi định chuẩn bị đóng cửa thì Nhã Vận nói: “Đừng đóng cửa, bên ngoài còn có người mà!” Sau đó ngó ra cửa gọi: “Chị Vân Vân, mau vào đi!”

6. Chương 06

CHƯƠNG 6

1.

Trương Hoa thấy Cổ Vân Vân cũng đi vào theo liền hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

Cổ Vân Vân cười nói: “Tôi không thể đến chắc?”

Nhã Vận nói với Cổ Vân Vân: “Chị Vân đợi em một chút nhé! Em vào phòng lấy đồ đã!” nói rồi chạy thẳng một mạch vào phòng.

Trần Đình đứng dậy nói: “Chị ngồi đi, em đi rót cho chị cốc nước!”

Cổ Vân Vân xua tay: “Không cần đâu, chị với Nhã Vận đi ngay đây!”

- Muộn thế này rồi hai người còn ? – Trương Hoa hỏi.

- Tôi bảo Nhã Vận đến nhà tôi ngủ. Ban ngày hai người còn phải đi làm, dù gì tôi cũng rảnh, vừa hay có thể đi chơi vài ngày với Nhã Vận!

- Con nhóc này lắm chuyện quá, không thể để nó đến làm phiền nhà cậu được!

Cổ Vân Vân nói: “Tôi thích ồn ào mà! Với lại không có Nhã Vận, chẳng phải hai người càng tiện hơn à?”

Cổ Vân Vân quay sang hỏi Trần Đình: “Em quen với công ty mới chưa?” Trần Đình đáp: “Cũng được ạ, được nghỉ hai ngày cuối tuần!”

Đúng lúc ấy Nhã Vận mang đồ đạc chạy ra ngoài, bảo: “Thế em đi với chị Vân Vân đây, mấy hôm tới em sẽ không làm phiền anh chị đâu. Đợi cuối tuần chị dâu được nghỉ hai ngày em sẽ qua tìm chị!”

Hai người họ đi rồi, Trần Đình liền nói: “Tối nay em ngủ bên giường Nhã Vận!”

- Ok! – Trương Hoa đáp.

Hai người đều hiểu cái “tiện” mà ban nãy Cổ Vân Vân nói đến. Trần Đình nói tiếp: “Hay là mai em không qua đây nữa, dù sao mấy ngày tới Nhã Vận cũng không về. Đợi cuối tuần em lại sang!”

Trương Hoa nói: “Tạm thời cứ ở đây đi, ngộ nhờ buổi tối con bé lại về!”

2.

Chiều hôm sau Trần Đình nhắn tin cho Trương Hoa, nói tối qua thăm Lưu Huệ Anh, không ăn cơm nhà, bảo anh không cần đợi mình. Thế là Trương Hoa liền rủ Cổ Vân Vân và em gái cùng đi ăn tối.

Thấy em gái và Cổ Vân Vân rất thân thiết, Trương Hoa liền nói: “Xem ra con nhóc này dễ bị tiền bạc ăn mòn nhỉ!”

Nhã Vận phản bác ngay tức khắc: “Cái gì mà bị tiền bạc ăn mòn? Chị Vân Vân đâu phải loại người tiêu tiền bừa bãi. Cho dù chị ấy không có tiền, em vẫn thích chị ấy!” Nhã Vận hỏi sao chị dâu không đến, Trương

Hoa bảo cô ấy đi thăm bạn học, Nhã Vân cười: “Nếu anh chưa lấy chị dâu, chắc chắn em sẽ bắt anh lấy chị Vân Vân!”

Buổi tối, Cổ Vân Vân đưa Trương Hoa về nhà, Nhã Vân nói: “Hôm nay là thứ tư, thứ sáu em về nhà ở. Chị dâu được nghỉ hai ngày, thứ bảy, chủ nhật em sẽ đi chơi với chị dâu, không làm phiền chị Vân Vân nữa!”

Tối thứ sáu, Nhã Vân và Trần Đình ngồi trong phòng khách xem ti vi và tán dóc, Trương Hoa ngồi trong phòng chơi điện tử. Nhã Vân luôn miệng kể đi với Cổ Vân Vân chơi những gì. Trần Đình liền nói: “Xem ra em rất thích chị Vân Vân nhỉ!”

Nhã Vân dựa vào người Trần Đình, ôm lấy cô: “Nhưng em vẫn thích chị dâu của em nhất!” Trần Đình xoa đầu con bé, cười bảo: “Chỉ được cái dẻo miệng!”

- Chị dâu, ngày mai chúng ta đến khu mua sắm đồ trẻ con đi, có rất nhiều gia đình đem con nhỏ đến đó chơi, hơn nữa quần áo và đồ chơi trẻ con cũng cực kì dễ thương!

Trần Đình ngạc nhiên hỏi: “Em đến đó làm gì? Đến giờ em vẫn còn chơi đồ chơi của trẻ con à?”

Nhã Vân cười khanh khách: “Chị ngốc thật, em đang giúp chị tìm cảm giác đấy! Anh chị mau mau có em bé đi thôi! Giờ trong nhà em là nhỏ nhất, ai cũng có thể bắt nạt em, nếu mà có một đứa nhỏ hơn để em bắt nạt thì tốt biết mấy!”

Trương Hoa ở trong phòng nói vọng ra: “Ai dám bắt nạt em, em tha không bắt nạt người ta là may lắm rồi đấy!”

Nhã Vân gào lên: “Con gái nói chuyện, đàn ông chen vào làm gì?”

3.

Sáng thứ bảy, Trương Hoa đi làm, ở nhà chỉ còn lại Nhã Vân và Trần Đình. Lúc đánh răng, Trần Đình đột nhiên thấy buồn nôn. Nhã Vân đứng bên cạnh hỏi làm sao, Trần Đình bảo đột nhiên thấy buồn nôn. Nhã Vân liền bảo: “Không phải chị có bầu rồi đấy chứ?”

Trần Đình nói: “Đừng nói bậy! Có thể chỉ là dạ dày khó chịu thôi! Em hiểu rõ mấy chuyện này lắm hả?” Nhã Vân cười hi hi: “B sốt ruột mà, nếu mà có bầu thì tốt!”

Thực ra câu nói đùa của Nhã Vân đã nhắc nhở Trần Đình, tháng nay cô đã “chậm” kha khá ngày rồi, trước đây thỉnh thoảng cũng thất thường, nhưng chưa bao giờ chậm lâu thế này. Cô cẩn thận nhắm tính ngày, trong lòng thầm nghĩ liệu có phải là lần với Trương Hoa về nhà bố mẹ anh?

Bởi vì lần ấy đôi bên đều không nghĩ sẽ quan hệ với nhau nên hoàn toàn không dùng biện pháp tránh thai nào. Nhưng cô lại nghĩ, chắc không phải có bầu đâu, làm gì mà trùng hợp thế, một lần là dính ngay sao?

Suốt cả buổi sáng đi dạo với Nhã Vân, trong lòng Trần Đình cứ canh cánh chuyện này, lúc thì tin là có bầu, lúc lại thấy không phải. Lúc ngồi nghỉ với Nhã Vân, cô không nén được liền nói với Nhã Vân: “Chị bị chậm nhiều ngày rồi!”

Nhã Vân hào hứng nói: “Vây thì chắc chắn là có bầu rồi! Tốt quá rồi!”

Trần Đình nói: “Em nói nhỏ thôi, bao nhiêu người đi qua đi lại! Bây giờ vẫn chưa xác định được, hay là đến bệnh viện kiểm tra xem nào!”

Nhã Vân gạt đi: “Đến bệnh viện phiền phức lắm, đến hiệu thuốc mua que thử là biết ngay, rất đơn giản!”

- Sao em biết nhiều thế?

Nhã Vân cười hi hi: “Giờ thời buổi hiện đại hóa, trong trường em còn có bạn từng đi phá thai cơ, những kiến thức này đa phần bọn em đều biết hết!”

4.

Buổi chiều, sau khi Trần Đình kiểm tra và chứng thực chuyện mình có thai thật, tâm trạng của cô vô cùng phức tạp. Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là, xen lẫn với tâm trạng phức tạp ấy là một tia hào hứng vô duyên vô cớ nào đó...

Nhã Vận thậm chí còn hào hứng và vui vẻ hơn cả Trần Đình. Đầu tiên là gọi điện về thông báo với bố mẹ. Mẹ Trương Hoa mừng lắm, dặn dò Nhã Vận là ngày mai sẽ mang ít đồ lên, ngoài ra còn dặn dò một số chuyện cần chú ý khi chị dâu mang bầu.

Nhã Vận nói với Trần Đình: “Chuyện này tạm thời đừng nói cho anh trai em biết, để tối anh ấy về sẽ cho anh ấy một bất ngờ!”

Nhã Vận vừa nhắc đến Trương Hoa, tâm trạng Trần Đình chợt hẫng xuống. Tuy nhiên cô vẫn có đôi chút hi vọng, cô nghĩ liệu có khi nào Trương Hoa vì mình có bầu mà quyết định tái hôn.

Nhưng về mặt của Trương Hoa sau khi biết Trần Đình có bầu khiến cô hoàn toàn thất vọng. Nhã Vận nói: “Anh, sao anh không vui thế?”

Trương Hoa đáp: “Còn trẻ thế này, có con làm gì!”

Nhã Vận bực tức nói: “Chị dâu đã có bầu rồi mà anh còn nói những lời này à?”

- Anh hơi mệt, anh đi tắm rồi ngủ đây!

Nhã Vận âm ỉt quay sang Trần Đình, nói: “Chị dâu, mặc kệ anh ý! Chắc anh ấy đang mừng thầm trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ lạnh lùng đấy!”

Trần Đình biết Trương Hoa không giả bộ. Tối đó, Trương Hoa nói: “Sau khi ly hôn, ngoài hôm Nhã Vận đến chơi, chúng ta chỉ quan hệ có một lần đúng hôm về thăm bố mẹ, sao mà trùng hợp thế?”

Trần Đình nhìn anh hồi lâu mới nói: “Anh nghi ngờ không phải là của anh đúng không?”

- Không phải là ý đó! - Trương Hoa ngập ngừng rồi nói tiếp: “Em nghĩ giờ có đứa bé này còn có ý nghĩa gì không?”

Trần Đình dựa vào thành giường, hồi lâu mới nói: “Nhã Vận ở phòng bên, chúng ta không bàn bạc vấn đề này nữa! Em ngủ trước đây!”

5.

Ngày hôm sau, bố mẹ Trương Hoa đến, lại còn mang theo rất nhiều đồ, nói để Trần Đình tắm bổ, sau đó hỏi Trương Hoa đi đâu, hôm nay là chủ nhật đáng nhẽ phải ở nhà nghỉ ngơi chứ?

Trần Đình bảo Trương Hoa ban ngày vẫn có việc phải làm, đã đi từ sáng sớm rồi. Mẹ Trương Hoa tỏ vẻ không vui: “Vợ có bầu mà vẫn bận cái gì, còn không biết ở nhà chăm sóc vợ à?”

Trần Đình đáp: “Không sao đâu mẹ, cứ để anh ấy đi!”

- Nhã Vận nói con đã chuyển sang công ty mới, cũng hơi xa, công ty mới ở đâu thế? - Mẹ Trương Hoa hỏi.

Trần Đình nói địa chỉ công ty xong, mẹ Trương Hoa liền nói: “Hóa ra gần nhà mình, sau này đừng về đây nữa, cứ về thẳng nhà, như thế mẹ cũng tiện chăm sóc cho con. Chiều nay về với bố mẹ, ngày mai khỏi phải dậy sớm đi làm nữa!”

Trần Đình đáp: “Không cần phiền phức thế đâu ạ, con cứ quay về đây cũng được!” nhưng bố Trương Hoa cũng lên tiếng: “Không cần nói nữa, cứ làm theo ý mẹ con đi! Có thể bảo thằng Hoa thỉnh thoảng về thăm con. Một thằng đàn ông như nó chẳng hiểu gì đâu, có mẹ ở bên chăm sóc cũng hơn!”

Nhã Vận hòa theo: “Chị dâu về nhà ở thì tốt quá, em có thể ngày ngày đến đón chị đi làm về!”

Trần Đình nghĩ như vậy cũng tốt, một mình thuê nhà ở ngoài rõ ràng không tiện cho lắm, về chỗ Trương Hoa ở lâu, chẳng biết anh có đồng ý hay không, cho dù anh ấy có đồng ý chắc chắn cũng có mâu thuẫn. Về nhà bố mẹ đẻ của Trương Hoa, ít nhất anh cũng chẳng dám nói gì.

Thực ra chủ yếu là Trần Đình cho rằng chỉ cần sinh đứa bé này, Trương Hoa sớm muộn gì cũng tái hôn với mình. Nghĩ như vậy, cô lại thấy chuyện mình mang bầu là một may mắn.

6.

Lúc này Trương Hoa đang đi với Cổ Vân Vân. Cổ Vân Vân nói: “Hai người đã ly hôn lâu như thế rồi, nếu có bầu nên phát hiện từ sớm rồi mới phải, sao giờ mới biết?” nói rồi nhìn sang Trương Hoa: “Chẳng nhẽ ly hôn rồi hai người vẫn quan hệ với nhau ư?”

Trương Hoa đành phải nói thật: “Lần trước chúng tôi có về nhà bố mẹ tôi, kết quả tối ấy có... với nhau”.

Cổ Vân Vân nhú mày nói: “Sao lại không thể kiểm chế bản thân như vậy chứ!” thấy Trương Hoa không nói gì liền nói tiếp: “Một lần dính ngay...”

Cổ Vân Vân không nói tiếp nhưng Trương Hoa cũng hiểu ý của cô. Trong đầu anh cứ có chút gì đó nghi ngờ, đặc biệt là khi nghĩ đến chuyện trước đây Trần Đình và Lục Đào thường xuyên ngủ với nhau lại càng nghi ngờ Trần Đình sau khi ly hôn vẫn đi tìm Lục Đào.

Nhưng anh lại không muốn nghĩ đến những điều này. Mặc dù anh không muốn đứa bé ấy, cũng đang nghĩ cách để Trần Đình đi phá thai, nhưng trong lòng anh vẫn hi vọng nó là con của mình. Đây là tâm trạng phức tạp của một người đàn ông.

7. Chương 07

CHƯƠNG 7

1.

Lúc ngồi uống rượu, Lý Dương Uy khuyên Trương Hoa: “Đã như vậy rồi thì tái hôn luôn đi, Trần Đình chẳng qua chỉ là sai lầm lúc còn trẻ thôi mà!”

- Nếu như cô ấy chỉ thích nhầm một người thì không sao, nhưng tôi hoàn toàn không thể chấp nhận được việc cô ấy với một thằng khác có quan hệ xác thịt bao nhiêu năm trời!

Lý Dương Uy nói: “Nhưng giờ đã có con rồi, hơn nữa cô ấy đã quay đầu lại, tại sao không thử chấp nhận?” Anh dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Vợ tôi sau này, chỉ cần cưới xong yêu mình tôi, không ngoại tình, tôi sẽ không để bụng chuyện quá khứ của cô ấy nữa!”

- Cậu không giống tôi, không bàn chuyện này nữa! Nói chung tôi không thể chấp nhận, uống rượu đi!

Thực ra không phải Trương Hoa không hề động lòng chuyện này, nói thế nào thì nói, gần một năm sống với nhau, anh cảm thấy chí ít Trần Đình không giống như những cô gái trẻ thời nay. Cô đơn giản, dịu dàng, không tục tĩu, không theo đuổi tiền bạc hay cảm giác mới mẻ, có thể thật sự cô đã chọn nhầm đối tượng trong tình cảm.

Nhưng trong lòng anh lại không thể rũ bỏ cái ám ảnh đó, dù sao Trần Đình cũng là người đàn bà đầu tiên của anh. Trong tình yêu, anh luôn theo đuổi cái gọi là thuần khiết hoàn mỹ, vì vậy khi thứ tình cảm hoàn mỹ này bị phá vỡ, đó là cú sốc mang tính hủy diệt đối với thế giới nội tâm của anh.

Nhưng một chuyện tiếp sau đó đã khiến anh triệt để gạt bỏ ý định bỏ qua cho Trần Đình.

2.

Chủ nhật, Cổ Vân Vân hẹn Trương Hoa ra quán cà phê ngồi. Nói chuyện một lúc thì Trương Hoa đứng dậy nói: “Tôi đi vệ sinh một lát!”

Khi Trương Hoa đi qua các dãy bàn để vào nhà vệ sinh, bỗng nhiên anh khựng lại, nhưng chỉ là thoáng chốc rồi lập tức đi thẳng vào trong nhà vệ sinh.

Trong khoảnh khắc ấy, anh đã nhìn thấy Trần Đình và Lục Đào. Trần Đình ngồi quay lưng với bàn anh ngồi, nhưng cô cúi đầu, dường như đang khóc, còn Lục Đào thì nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Lúc Trương Hoa ra ngoài, nhìn sang bàn bên đó chỉ còn thấy một mình Trần Đình, hình như cô vẫn ngồi nguyên tư thế đó, không hề động đậy. Trương Hoa quay lại bàn, nói với Cổ Vân Vân, chúng ta đổi chỗ khác đi, tôi không thích uống cà phê, đến quán trà uống đi!

B suy nghĩ rất lâu, cuối cùng Trương Hoa cũng nói cho Cổ Vân Vân biết: “Tối nay tôi định về nhà một chuyến!”

Cô Vân Vân cười bảo: “Về thăm Trần Đình à?”

- Về nhà nói rõ ọi người biết, đồng thời bảo Trần Đình chuyển ra khỏi nhà tôi.

Lúc Trương Hoa về đến nhà, Trần Đình đang ngồi nói chuyện với mẹ trong phòng khách. Nhìn thấy Trương Hoa về, trong mắt Trần Đình lóe lên chút vui mừng, cô đứng dậy đến bên cạnh anh, khẽ hỏi: “Anh về rồi à?”

Trương Hoa chỉ lạnh lùng đáp từ rồi quay sang nói với mẹ: “Bố và Nhã Vận đâu rồi ạ?”

- Bố con ra ngoài chơi cờ với bạn cũ rồi, chắc một lát nữa sẽ về. Nhã Vận đi leo núi với mấy đứa bạn, đi từ sớm, chắc cũng sắp về rồi!

3.

Suốt cả buổi chiều, từ lúc trên đường về nhà, Trương Hoa luôn suy nghĩ làm sao để công khai chuyện của Trần Đình và Lục Đào, trút bỏ ngọn lửa giận trong lòng, cũng là để cô chẳng còn mặt mũi nào ở lại nhà của anh. Hơn nữa bây giờ càng ngày anh càng nghi ngờ đứa bé không phải là con của mình.

Nhưng nhìn bộ dạng Trần Đình tất tả giúp đỡ mẹ anh ở trong bếp, suy nghĩ muốn công khai chuyện xấu của cô ra lại từ từ biến mất. Nhưng về chuyện ly hôn, anh không muốn giấu diếm, lên lúc ăn cơm, đột nhiên anh nói: “Trần Đình, ngày mai em chuyển đi đi!”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Trương Hoa. Trần Đình càng kinh ngạc hơn, thậm chí bối rối không biết làm sao. Cô không ngờ Trương Hoa lại đột ngột nói vậy, nhưng cô loáng thoáng cảm nhận được có chuyện gì không ổn.

Câu nói tiếp theo của Trương Hoa khiến cho lòng Trần Đình càng thêm tê tái: “Chúng ta đã ly hôn lâu như thế rồi, em còn ở trong nhà anh có thích hợp không? Còn nữa, anh đã nói với em rồi, anh mãi mãi không bao giờ cần đứa con này!”

Trần Đình tay bê bát cơm ngồi ngậy ra đó, hồi lâu sau mới bỏ bát xuống, òa khóc chạy vào trong phòng. Nhã Vận và mẹ Trương Hoa cũng vào phòng theo. Bố Trương Hoa khá hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Trương Hoa bình thản nói: “Con đã yêu một người bạn học rồi!”

4.

Mâu thuẫn cuối cùng cũng bùng nổ. Bố mẹ Trương Hoa nói chỉ nhận Trần Đình là con dâu, đứa bé cũng phải giữ lại, Trương Hoa muốn tìm người khác thì phải ra khỏi cái nhà này.

Trương Hoa gọi cho Cổ Vân Vân ngay trước mặt bố mẹ mình, bảo cô lập tức đến đón mình, nói với cô anh đã công khai chuyện của hai người. Sau đó bố mẹ anh và Nhã Vận chỉ còn nước giương mắt nhìn Cổ Vân Vân lái xe đưa Trương Hoa đi, còn Trần Đình thì ở lì trong phòng không chịu ra ngoài.

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, nói: “Cảm ơn cậu đã giúp tôi!”

-Tôi thì không sao, quan trọng là cậu định làm thế nào? Nếu như bảo vệ sĩ diện của Trần Đình, cậu sẽ trở thành Trần Thế Mỹ (1)

1. Trần Thế Mỹ là một nhân vật trong kịch dân gian của Trung Hoa được truyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ xuất thân hàn lâm nhưng học giỏi và đỗ Trạng nguyên rồi kết hôn với công chúa nhà Tống trở thành phò mã. Sau đó, hấn bội tình, phản bội vợ con cũ của mình để theo vinh hoa phú quý, Trần Thế Mỹ đã bị Bao Công xử chém.

Trương Hoa nhắm mắt lại, từ tốn nói: “Dù sao đàn ông phản bội vẫn khiến người khác dễ chấp nhận hơn là phụ nữ, vả lại đã từng là vợ chồng, tớ không muốn để sau này cô ấy phải khó xử!”

- Cậu vẫn hiền lành như thế! – Cổ Vân Vân nói.

Trương Hoa trầm ngâm giây lát rồi nói: “Ngày mai tôi sẽ gọi điện cho gia đình Trần Đình, như thế bố mẹ cô ấy sẽ không để cô ấy tiếp tục ở nhà tôi nữa, và cũng sẽ bảo cô ấy bỏ đứa bé đi!”

Sự thực đã chứng minh những điều Trương Hoa đoán là đúng. Bố Trần Đình nghe điện của Trương Hoa xong liền tức tốc đi tàu hỏa lên thành phố ngay trong ngày. Tàu hỏa mười một giờ mới tới nơi, Trương Hoa mượn xe của Cổ Vân Vân đến ga tàu đón bố Trần Đình.

Tre, bố Trần Đình hỏi: “Có phải con bé làm gì không tốt không? Chúng tôi chỉ có mình nó là con gái, từ nhỏ đã nuôi dưỡng. Nếu như có gì không đúng, anh phải tha thứ cho nó!” Trương Hoa vừa lái xe vừa nói: “Không phải lỗi của cô ấy, là con có lỗi với mọi người!”

Bố Trần Đình buồn bã nói: “Anh chị đã có con với nhau rồi, chẳng nhẽ anh không thể vì đứa bé mà nghĩ lại?”

Trương Hoa không đáp lời, chỉ im lặng lái xe.

5.

Bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận đều ngồi chờ trong phòng khách, còn Trần Đình thì không thấy đâu. Trương Hoa không vào nhà mà lái xe về thành phố luôn. Bố mẹ Trương Hoa luôn miệng xin lỗi bố Trần Đình, đồng thời nói với ông, bảo ông không cần lo, nhà họ chỉ coi Trần Đình là con dâu, cũng sẽ nhận đứa bé này là cháu, hơn nữa còn đảm bảo sẽ bắt Trương Hoa và Trần Đình tái hôn.

Bố Trần Đình hỏi: “Cháu Đình đâu ạ?” Nhã Vận liền đáp: “Chị dâu mấy hôm nay cứ đi làm về là vào giường nằm, toàn khóc thôi!”

Bố Trần Đình vào phòng, ngồi xuống bên giường, sau đó gỡ tấm chăn che khuôn mặt của Trần Đình ra, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt nhòa nước của con gái, xót xa đưa tay lau nước mắt cho cô.

Trần Đình đột nhiên ngồi bật dậy, ôm chầm lấy ông rồi bật khóc nức nở. Ông nhẹ nhàng vỗ lưng con gái, an ủi: “Không sao, ngày mai theo bố về nhà, mẹ con cũng rất nhớ con. Bố mẹ sẽ nuôi con suốt đời!”

Đợi Trần Đình ngủ say, bố Trần Đình liền ra phòng khách nói chuyện: “Ngày mai tôi sẽ dẫn cháu về nhà!”

Bố mẹ Trương Hoa không đồng ý, Nhã Vận cũng nói: “Chị dâu mà về quê, anh cháu sẽ càng không tái hôn!”

- Để cho cháu nó về nhà nghỉ ngơi một thời gian, đôi bên bình tĩnh lại đã! - Bố Trần Đình nói.

Trước sự kiên quyết của bố Trần Đình, cuối cùng bố mẹ Trương Hoa đành phải đồng ý.

Ngày hôm sau, Nhã Vận đưa Trần Đình đến công ty xin nghỉ. Về đến nhà, mọi người ai nấy đều ửng dờ nhìn Trần Đình thu dọn đồ đạc. Nhã Vận gọi điện cho Trương Hoa, nói: “Anh, chị dâu ăn xong cơm trưa là về nhà bố mẹ để rồi, vé tàu cũng mua rồi, anh có đi tiễn chị không?”

- Anh đang làm việc, không có thời gian!

Ngẫm nghĩ một lúc, anh lại gọi cho Cổ Vân Vân, nói mình vẫn cần dùng đến xe.

6.

Trương Hoa đột ngột quay về khiến mọi người đều bất ngờ, bên cạnh bất ngờ còn có một chút xú vui mừng. Bố mẹ Trương Hoa vốn định sẽ cùng ra bến tàu tiễn bố con Trần Đình, nhưng bố Trần Đình không đồng ý, nói không cần phiền phức thế. Cuối cùng chỉ cho Nhã Vận đi tiễn.

Trong phòng chờ xe, lúc sắp đến lúc soát vé, Trần Đình quay nhìn Trương Hoa đứng bên cạnh, đột nhiên ôm chầm lấy anh. Trương Hoa sững lại. Trần Đình thì thâm bên tai anh: “Sau này em sẽ chăm sóc tốt cho con chúng ta!”

Bố Trần Đình nói: “Bắt đầu soát vé rồi, đi thôi con!”

Trần Đình bỏ Trương Hoa ra, lau nước mắt trên mặt, nói: “Vây em đi đây!”

Nhã Vận đến gần, nói: “Chị dâu, em sẽ nhớ chị lắm!”

- Chị cũng sẽ nhớ em, có thời gian thì gọi điện cho chị nhé!

Trên đường về nhà, Nhã Vận nói: “Anh thích chị Vân Vân em không cảm được, nhưng tại sao anh lại thích chị ấy sau khi lấy chị dâu? Hơn nữa giờ chị dâu còn có bầu nữa!”

- Chuyện của người lớn, em chớ xen vào!

- Em phải đi tìm chị Vân Vân!

- Em tìm chị ấy làm gì?

- Em phải đòi anh lại cho chị dâu.>

Trương Hoa gào lên: “Anh đã nói rồi, em chớ xía vào chuyện của người lớn!”

Nhã Vận chưa bao giờ thấy anh mình nổi đóa lên như vậy, chỉ biết ầm ỨC rơi nước mắt.

Trương Hoa thấy Nhã Vận im lặng cả buổi chẳng nói gì liền ngoảnh sang nhìn, phát hiện mặt Nhã Vận nhợt nhòa nước, vội vàng dịu giọng an ủi: “Hôm nay tâm trạng anh không được tốt, là anh không nên nổi cáu với em!”

7.

Lúc đưa Nhã Vận về nhà và quay về thành phố, trời đã tối rồi. Trương Hoa đi tìm chỗ uống rượu, càng uống càng thấy căm hận Lục Đào. Trong lòng anh còn trăn trở chuyện hôm ở quán cà phê, rốt cuộc Trần Đình và Lục Đào có chuyện gì? Kể từ sau khi li hôn, hai người ấy còn liên lạc với nhau bao nhiêu lần?

Càng nghĩ càng uống, càng uống càng nhiều. Cuối cùng anh mới nhớ ra, xe của Cổ Vân Vân vẫn đang ở chỗ mình. Anh gọi cho Cổ Vân Vân bảo cô đến lái xe về.

Cổ Vân Vân khó khăn lắm mới dìu được Trương Hoa đã say mềm lên lầu. Lòng thầm nghĩ, cũng may lần trước đã theo Nhã Vận đến đây một lần rồi, nếu không giờ Trương Hoa đã uống say thế này, có hỏi địa chỉ cũng chẳng nhớ.

Cô móc chìa khóa trong túi quần Trương Hoa ra mở cửa, sau đó dìu anh vào ghế sofa trong phòng khách. Nhìn một lượt khắp phòng, cô mỉm cười, Trương Hoa vẫn là một người ưa sạch sẽ.

Ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Trương Hoa nằm trên ghế sofa ngủ say tít, cô lại dìu anh vào trong phòng ngủ. Cởi áo khoác và tắt cho Trương Hoa, đắp chăn lên người anh, cô định về nhưng thấy Trương Hoa đang say mềm nằm im trên giường, cô lại không yên tâm.

Cuối cùng Cổ Vân Vân quyết định ở lại. Cô ngồi ngoài phòng khách xem ti vi, nhưng được một lúc đã bắt đầu buồn ngủ. Cô nghĩ hay là cứ tắm một cái rồi lên giường của Nhã Vận ngủ một giấc.

Cổ Vân Vân là người ưa sạch sẽ, ngày nào cũng phải tắm rồi mới đi ngủ, cho dù có là mùa đông đi chăng nữa. Đôi khi cô lại nghĩ, liệu có phải vì trong đám bạn học cùng người duy nhất ưa sạch sẽ nên cô mới thích anh đến như thế? Cho dù thế nào thì đây chắc chắn là một trong số những nguyên nhân.

8.

Cổ Vân Vân nằm trên giường của Nhã Vận, cảm thấy rất kỳ quặc, mặc dù không nằm cùng một phòng với Trương Hoa, nhưng dù gì trong căn hộ này cũng chỉ có hai người là mình và Trương Hoa.

Lúc còn học đại học, cô đã bắt đầu thích Trương Hoa, thích anh lúc thì nghiêm túc, khi thì nhí nhố, thích cái vẻ thờ ơ với mọi cô gái của anh, thích anh biết thổi kèn môi, thích phong thái diễn thuyết của anh ở trên bục giảng...

Có lẽ khi thích một người, bất cứ đặc điểm nào của người ấy cũng là ưu điểm trong mắt mình, đặc biệt là khi thích một người mà không có được người ấy. Cổ Vân Vân dẫn các bạn học đến các nhà hàng cao cấp, đến tụ tập ở căn biệt thự xa hoa của nhà mình, đi KTV hát karaoke... cô muốn dùng những cách này để thu hút sự chú ý của Trương Hoa, nhưng cuối cùng mới phát hiện ra chẳng có tác dụng gì.

Cho đến tận lúc Trương Hoa kết hôn cô mới biết mình đã lầm. Trương Hoa thích những cô gái dịu dàng, đơn giản, bình thường. Sau khi Trương Hoa kết hôn, cô cũng dần nản lòng, ai mà biết trong cuộc đời lại có nhiều biến cố đến thế.

Đang nghĩ đến đây, đột nhiên Cổ Vân Vân nghe thấy tiếng Trương Hoa nôn ọe trong nhà vệ sinh. Cô vội vàng ngồi dậy chạy ra. Trương Hoa lúc này đã nôn hết, người mềm nhũn dựa vào tường đi men ra. Cổ Vân Vân dìu anh trở lại phòng. Trương Hoa nhìn cô, lèm bèm hỏi: “Sao lại ở đây?”

Cổ Vân Vân dìu anh vào giường, Trương Hoa đột nhiên ôm cô ngã nhào xuống giường. Cổ Vân Vân đẩy anh ra, nói: “Trương Hoa, đừng như thế!”

Nhưng Trương Hoa không đoái hoài, hơn nữa anh cũng rất khỏe. Cổ Vân Vân vừa đẩy vừa kêu: “Trương Hoa, đừng làm vậy!” Cuối cùng chỉ còn lại tiếng rên rỉ khe khẽ.

Khi Trương Hoa đi vào bên trong cơ thể cô, Cổ Vân Vân la lên một tiếng, nước mắt trào qua khóe mắt.

8. Chương 08

CHƯƠNG 8

1.

Lúc này, Trần Dĩnh đang nằm trên giường, trần trọc không ngủ nổi. Về đến nhà cô mới phát hiện thấy, trước mặt bố mẹ mình mãi mãi là một đứa trẻ, vì vậy có bao nhiêu âm ức và tổn thương đều dễ dàng bộc lộ ra.

Tất cả mọi sai lầm đều bắt đầu từ khi cô bước chân vào công ty đồ điện Kinh Thao, quen với Lục Đào. Nhưng rồi Trần Dĩnh lại nghĩ, cho dù không vào công ty điện tử Kinh Thao, không gặp Lục Đào, cô cũng sẽ vào một công ty khác, vẫn phải gặp một tổng giám đốc khác.

Lúc này cô mới phát hiện ra bản thân mình không phải thực sự yêu con người Lục Đào, mà đó chẳng qua chỉ là sự “kính nể và sùng bái”. Vì vậy khi gặp Lục Đào ở cổng khu mua sắm, ngoài tâm trạng phức tạp còn có chút kính nể.

Trần Dĩnh vốn định chủ nhật bảo Nhã Vận đưa mình vào trung tâm thành phố, nhưng Nhã Vận đã nhận lời đi leo núi với mấy bạn học cùng, cô đành đi một mình vào thành phố. Đi dạo được một lát mới phát hiện trong tiềm thức, cô muốn vào trung tâm thành phố là để tìm Trương Hoa, thậm chí muốn đến chỗ Trương Hoa ở, cô biết chủ nhật Trương Hoa được nghỉ.

Nhưng cuối cùng cô vẫn cố kiềm chế để không liên lạc với anh. Đúng vào lúc bối rối nhất, cô bất ngờ gặp Lục Đào ở cổng khu mua sắm. Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt kể từ khi cô nghỉ việc ở công ty đồ điện Kinh Thao. Tâm trạng Trần Dĩnh lúc gặp lại Lục Đào vô cùng phức tạp, chỉ có điều sự kính trọng đối với Lục Đào vẫn khiến cho cô cúi đầu chào Lục Đào một tiếng.

Lục Đào cũng có hơi ngạc nhiên, buột miệng hỏi: “Giờ em với Trương Hoa sống có hạnh phúc không?”

Trần Dĩnh trầm ngâm một lát rồi nói đã ly hôn với anh ấy rồi. Trần Dĩnh vốn không muốn nói nhiều những điều này nhưng cuối cùng vẫn nói ra.

2.

Câu nói này đã khiến Lục Đào sốc. Nhiều năm trước, chính một nhân viên nữ trong công ty nói ra câu này đã khiến ông ta phải trả giá rất đắt.

Lúc ấy, Lục Đào để ý đến một cô nhân viên mới kết hôn được hai năm ở công ty, liền dùng mọi cách, bao gồm cả tiền bạc để có thể duy trì mối quan hệ thể xác với cô nhân viên đó.

Một hôm, cô gái này nói với ông ta rằng cô đã ly hôn, đồng thời yêu cầu Lục Đào ly hôn với vợ mình. Lục Đào sợ chuyện bại lộ nên đã tốn rất nhiều thời gian và công sức, lại bỏ ra một số tiền rất lớn mới xoa dịu được cô này, để cô rời khỏi công ty, cắt đứt mối quan hệ giữa hai người.

Kể từ đó về sau, Lục Đào luôn tuân theo hai nguyên tắc: Một là không chu cấp, hai là không ăn cỗ ở gần hang. Chính bởi vì yên tâm với Trần Dĩnh nên ông ta mới cho đây là ngoại lệ. Nhưng câu nói “đã ly hôn” của Trần Dĩnh khiến ông ta vô cùng lo sợ. Đúng là “chim sợ cành cong”.

Ngoài mặt Lục Đào vẻ như không có chuyện gì, an ủi vài câu, nói tìm một chỗ ngồi uống cà phê. Trần Dĩnh nói không cần nhưng Lục Đào cứ một mực kiên quyết. Lòng kính trọng trong lòng Trần Dĩnh khiến cho cô cuối cùng vẫn nhận lời.

Lục Đào hẹn Trần Dĩnh đi uống cà phê vì ba mục đích: thứ nhất, thông qua cuộc nói chuyện để phán đoán xem Trần Dĩnh có phải là mối đe dọa với mình hay không. Thứ hai, cố gắng giả vờ an ủi Trần Dĩnh để được lấy thiện cảm của cô, để cô ta không biết mình chỉ chơi bời với cô ta mà thôi. Thứ ba, cho Trần Dĩnh một ít tiền.

3.

Trong quá trình nói chuyện, qua phán đoán, Lục Đào cảm thấy Trần Dĩnh không phải là mối đe dọa với mình, hơn nữa lại có cảm giác Trần Dĩnh không muốn từ bỏ Trương Hoa, điều này khiến ông ta vô cùng hài lòng, ít nhất nó cũng chứng tỏ được Trần Dĩnh không có ý định đeo bám ông ta.

Tiếp theo, ông ta giả bộ tử tế, an ủi Trần Dĩnh như một bậc bề trên. Sự an ủi này đã có tác dụng với Trần Dĩnh. Ông ta cũng biết được điều này sẽ có tác dụng, sẽ khiến cho Trần Dĩnh nghĩ rằng ông ta không phải loại chỉ chơi bời với phụ nữ.

Mục đích cuối cùng không thành hiện thực. Ông ta rút một vạn tệ, đưa cho Trần Dĩnh, nói sợ cô thiếu thốn sau khi ly hôn, coi như để bù đắp ột thời gian mặn nồng nhưng bị Trần Dĩnh từ chối. Lục Đào cảm thấy sự từ chối này cũng chẳng ảnh hưởng gì, thế là liền đứng dậy nói: “Em ngồi thêm một lát, anh có việc đi trước! Muốn uống gì cứ gọi, giám đốc ở đây quen anh!”

Chỉ có một điều khiến ông ta không ngờ là cuộc gặp mặt này của họ đã bị Trương Hoa bắt gặp. Đáng tiếc là Trần Dĩnh không hề biết những điều này, cô cũng về ngay sau khi Lục Đào ra về.

Ra ngoài rồi cô lại do dự rất lâu, cuối cùng vẫn không liên lạc với Trương Hoa. Cô về nhà, ngồi nói chuyện với mẹ Trương Hoa một lúc thì thấy anh về, quả thực cô rất vui. Nhưng hai câu nói của Trương Hoa tối hôm đó đã lần nữa khiến cô bị sốc mạnh, thậm chí không hiểu tại sao Trương Hoa lại đột nhiên đối xử với cô như vậy.

4.

Trần Dĩnh luôn đắm đuối và hi sinh một cách mù quáng cho tình yêu. Hồi đầu, cho dù là vì sùng bái hay kính nể, tình yêu cô dành cho Lục Đào rất thực, chính vì thế để duy trì tình cảm với Lục Đào cô chấp nhận kết hôn với Trương Hoa.

Về sau, dưới sự mài dũa của thời gian, cô dần dần đem lòng yêu Trương Hoa, vì thế đã kiên quyết cắt đứt với Lục Đào. Thậm chí để bảo vệ tình yêu với Trương Hoa cô chấp nhận sẽ nuôi con một mình.

Cũng vì tình yêu với Trương Hoa, trong lòng cô luôn cảm thấy áy náy. Chính vì điểm này, cho dù Trương Hoa có đối xử với cô thế nào, cô đều tha thứ cho anh. Cũng vì điểm này, khi Trương Hoa ra tiền cô ở nhà ga, cô đã không kiềm chế được tình cảm của mình, chạy đến ôm anh.

Trần Dĩnh nằm trên ở giường, lấy tay xoa xoa cái bụng gần như chẳng có chút gì biến đổi của mình, nhưng vẫn thấy có cảm giác ấm áp và ngọt ngào chảy qua tim. Cô biết ít nhất thì đứa bé này cũng là sợi dây liên hệ giữa cô và Trương Hoa.

Chủ yếu nhất là, cô nhận thấy chỉ cần có đứa bé này, cô và Trương Hoa vẫn còn có hi vọng. Rồi đột nhiên cô lại nhớ đến Cổ Vân Vân. Lúc đến tiền cô, Trương Hoa dùng xe của Cổ Vân Vân, quan hệ của họ chẳng hề đã thân thiết đến mức ấy?

Trần Đình lại an ủi bản thân, bọn họ là bạn bè, mượn xe là, hơn nữa Lưu Huệ Anh từng nói, Trương Hoa đã thích Cổ Vân Vân thì đã thích từ lâu, cần gì phải đợi đến bây giờ?

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, cuối cùng Trần Đình cũng chìm vào giấc ngủ. Đáng tiếc là, lúc này Cổ Vân Vân đang nằm trên chính chiếc giường cô đã từng nằm với Trương Hoa.

5.

Sáng ra, Trương Hoa tỉnh lại, phát hiện mình trong bộ dạng khỏa thân. Anh lắc mạnh cái đầu đang quay cuồng của mình, nhớ lại chuyện tối qua. Lúc này, Cổ Vân Vân ở trong phòng khách nói vọng vào: “Tỉnh rồi à? Mau dậy đi, lát nữa còn phải đi làm đấy!”

Trương Hoa nghe thấy giọng nói của Cổ Vân Vân, trong đầu chợt hiện ra một vài hình ảnh mơ hồ, anh vội vàng mặc quần áo vào.

Trên xe, cả hai chẳng ai nói với ai điều gì. Trương Hoa đang nghĩ xem nên mở miệng thế nào, cuối cùng khẽ hỏi: “Tối qua tôi không làm gì chứ?”

Cổ Vân Vân mặt đỏ bừng: “Cậu nói xem!”

Trương Hoa nghe thấy vậy liền hiểu ra những hình ảnh mơ hồ trong đầu anh là thực. Lại là sự im lặng. Đưa Trương Hoa đến công ty, Cổ Vân Vân liền nói: “Lên đi, sắp muộn rồi!”

Trương Hoa do dự một lát rồi nói: “Vậy tôi lên đây!” Cổ Vân Vân gật đầu: “Ừ, lên đi!”

Buổi tối, cả hai đều không liên lạc với nhau. Trương Hoa ngồi trong phòng khách xem tivi, cũng chẳng biết mình đang chờ đợi cái gì, mãi đến khuya mới đi tắm rồi lên giường ngủ, Vừa lật chăn ra, anh đã phát hiện trên ga giường có vết máu.

Trương Hoa khựng lại, ngồi im trầm ngâm suy nghĩ. Sau một hồi do dự, cuối cùng anh cũng gọi cho Cổ Vân Vân: “Ngủ chưa?”

Cổ Vân Vân cười nói: “Ngủ rồi thì làm sao nghe điện thoại chứ?”

Trương Hoa im lặng một lát rồi hỏi tiếp: “Cậu là lần đầu tiên à?” Cổ Vân Vân khẽ ậm ừ. Trương Hoa nói: “Sao cậu có thể là lần được chứ?”

Cổ Vân Vân bần mãn gắt: “Cậu tưởng tôi dễ dãi lắm chắc?”

Trương Hoa vội vàng chữa: “Ý tôi không phải vậy, chỉ là... không ngờ...”

6.

Trương Hoa nằm trần trọc trên giường không ngủ được. Thời học đại học, ấn tượng của anh về Cổ Vân Vân không xấu cũng chẳng tốt, anh có cảm giác của cô là người thích thể hiện. Trong khi đó bản thân anh lại thích những cô gái dịu dàng, đơn giản, vì vậy chẳng hề có ý với Cổ Vân Vân.

Lúc ly hôn với Trần Đình, sở dĩ tìm đến Cổ Vân Vân, một mặt bởi vì cô chưa có bạn trai, mặt khác là để cho lí do của anh trở lên hợp lí một chút, dù gì nhà cô cũng rất giàu có.

Đạo này đi chung với nhau nhiều, anh cảm thấy cô cũng không phải hạng người sĩ diện lắm, hơn nữa tính cách cô rất cởi mở, thẳng thắn. Nhưng Cổ Vân Vân dù sao cũng không phải típ con gái như Trần Đình, vì vậy Trương Hoa chưa từng nghĩ đến chuyện thích cô, chỉ coi là một người bạn.

Còn về chuyện đêm qua, anh cũng chẳng hiểu tại sao bản thân tự nhiên lại kích động như vậy, có thể là bởi vì tâm trạng tồi tệ không biết trút đi đâu, vừa hay lại có Cổ Vân Vân ở đó.

Vốn dĩ định coi chuyện tối qua như một sự cố ngoài ý muốn, chỉ cần anh và Cổ Vân Vân coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tất cả sẽ mau chóng qua đi. Nhưng nào ngờ, đây lại là lần đầu tiên của Cổ Vân Vân. Anh cứ tưởng rằng kiểu con gái như Cổ Vân Vân cho dù không có đàn ông cũng sẽ không giữ được tấm thân cho đến tận bây giờ.

Anh nhiều lần lật tấm chăn lên quan sát vết máu nhỏ ấy, sau đó tâm trạng rối bời cứ đeo bám anh, cuối cùng Trương Hoa quyết định không nghĩ những chuyện này nữa, tắt phụt đèn đi ngủ.

7.

Ban ngày, lúc đi làm, Trương Hoa như người mất hồn, tâm trạng phức tạp đeo bám anh không tập trung tra lại bản gốc, thiếu đoạn trên người Cổ Vân Vân, cũng không phải Trần ĐìnhLục Đào. Anh cảm thấy tất cả đều là do Lục Đào gây ra.

Hết giờ làm, Cổ Vân Vân đứng đợi anh ở bên dưới. Lúc ăn cơm, Trương Hoa hỏi Cổ Vân Vân: “Thông thường, các cậu làm thế nào để đánh đổ đối thủ cạnh tranh?”

Cổ Vân Vân hỏi vặn lại: “Đánh đổ theo kiểu gì?”

- Chính là khiến cho đối thủ cạnh tranh không còn sức cạnh tranh trên thị trường, thậm chí bị phá sản.

Cổ Vân Vân bật cười: “Tôi làm sao biết được. Tôi mà biết thì đã sớm đánh đổ hết đối thủ cạnh tranh rồi!”

- Nói cũng phải! - Trương Hoa lẩm bẩm, ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi tiếp: “Công việc chủ yếu của bên thị trường các cậu là gì?”

- Bên thị trường có rất nhiều việc, nào là: khai thác, duy trì thị trường, tuyên truyền, đào tạo, hoạt động... Tôi chẳng qua chỉ đội cái mũ giám đốc kế hoạch thôi mà! - Nói rồi cô bật cười: “Thực chất tôi chẳng làm việc gì hết!”

- Lần trước cậu nói công ty đồ điện Kinh Thao chủ yếu cạnh tranh với công ty cậu về những mặt nào?

Nghe đến đây, rốt cuộc Cổ Vân Vân đã hiểu ý của Trương Hoa, nhưng cô vẫn giả như không biết chuyện của Trần Đình và Lục Đào, nói: “Sao đột nhiên hỏi chuyện này? Chẳng nhẽ cậu có hứng thú với việc kinh doanh à?”

- Lần trước cậu nói có lý, tôi đang cân nhắc để thay đổi môi trường!

- Vậy thì đến công ty tôi đi, tôi sẽ nhường chức giám đốc cho cậu!

Cuối cùng, Trương Hoa cũng quyết định xin nghỉ ở công ty cũ để đến làm việc ở công ty bố Cổ Vân Vân. Nhưng trước khi đến làm việc, anh đã đưa ra mấy yêu cầu với Cổ Vân Vân: Thứ nhất, tạm thời không sắp xếp bất cứ công việc gì. Thứ hai, lấy danh nghĩa là trợ lý của cô. Thứ ba, được phép tham gia bất kỳ cuộc họp, lớp đào tạo nào của các phòng ban trực thuộc bộ phận thị trường. Thứ tư, thời gian làm việc, địa điểm làm việc không bị hạn chế.>

Đương nhiên Trương Hoa không yêu cầu cứ như thế này mãi, anh nói với Cổ Vân Vân: “Cho tôi một tháng tự do, một tháng sau tôi sẽ làm những việc mà công ty sắp xếp!”

Cổ Vân Vân nói chuyện với giám đốc nhân sự rất lâu, cuối cùng cũng khiến giám đốc nhân sự hiểu ra người chuẩn bị vào làm rất có thể sẽ là con rể của tổng giám đốc trong tương lai.

Thế là công ty đồ điện Triết Đông lại có thêm một người có “đặc quyền” giống như Cổ Vân Vân, Cổ Vân Vân cho kê thêm một cái bàn nữa cho Trương Hoa ở trong phòng làm việc của mình.

Tất cả các nhân viên của các bộ phận đều đoán già đoán non người mới đến này là ai, có người đoán là bạn trai của Cổ Vân Vân, nhưng có người phản bác, nếu là bạn trai của cô tại sao chưa bao giờ từng gặp? Có người nói: Hay là họ hàng của tổng giám đốc? Nhưng lại có người phản bác: Nếu là họ hàng của tổng giám đốc, tôi đều biết sơ sơ, nhưng chưa từng gặp người này.

Cho dù suy đoán thế nào, người đàn ông này chắc chắn có quan hệ với Cổ Vân Vân. Mà Cổ Vân Vân là con gái của tổng giám đốc, nói cách khác, anh ta cũng có quan hệ với tổng giám đốc.

9. Chương 09

CHƯƠNG 9

1.

Trương Hoa hỏi: “Tại sao lại lấy tên là đồ điện Triết Đông?”

Cổ Vân Vân đặt đôi đũa trên tay xuống, ngẩng đầu nhìn Trương Hoa: “Bố tôi tên là Triết Đông”. Trương Hoa lại hỏi: “Tại sao tôi đến công ty gần đây ngày rồi mà chưa gặp bố cậu nhỉ?”

Cổ Vân Vân lại tiếp tục ăn, vừa ăn vừa nói: “Bố tôi rất ít khi đến đây, thường ở tổng công ty!”

- Sao còn có cả tổng công ty à?>

- Thực ra cũng không hẳn là tổng công ty, bên đó là công ty bất động sản, thông thường bố tôi hay ở bên đó, thỉnh thoảng mới sang đây, vì vậy mọi người có thói quen gọi bên đó là tổng công ty.

- Thế bên này ai là lãnh đạo cao nhất?

Cổ Vân Vân phì cười: “Là tôi chứ ai”, nói rồi liền chữa lại: “Tôi nói đùa đấy, tôi chẳng qua được bố cho sang bên này để chơi thôi, chứ trách nhiệm thật sự thuộc về Phùng Lâm Hàn, anh ta giữ chức giám đốc kinh doanh, thực chất mọi công việc bố tôi đều giao cho anh ta lo liệu. Vì vậy việc nhân sự, tài vụ, bán hàng, kho hàng... đều do anh ta quản lý!”

- Nói như vậy có nghĩa anh ta thực ra chính là tổng giám đốc bên này.

- Đúng thế! Cổ Vân Vân nói rồi liền ngẩng đầu lên bổ sung: “Gần đây mấy lần Phùng Lâm Hàn đã tìm cậu ra ngoài nói chuyện riêng, hai người nói chuyện gì thế?”

Trương Hoa bật cười: “Cậu sắp thành điệp viên 007 rồi đấy!”

Cổ Vân Vân khê hừ: “Chẳng phải là tôi quan tâm đến cậu hay sao, vì vậy mới để tâm đến chuyện của cậu!”

- Chỉ là đi uống trà, nói chuyện phiếm thôi!

2.

Phùng Lâm Hàn rất có uy ở công ty đồ điện Triết Đông, điều đó xuất phát từ khí chất, năng lực và “bàn tay thép” của anh ta. Một người đàn ông tứ tuần như anh ta đang ở trong thời kỳ tràn trề sinh lực. Cho dù bạn kính nể hay e sợ, hoặc căm ghét anh ta cũng không thể phủ nhận năng lực và các chiến lược của anh ta.

Có lẽ chẳng có mấy người có thể thay đổi thái độ nhanh và thoải mái như Phùng Lâm Hàn. Còn nữa, sở dĩ Cổ Triết Đông rất yên tâm giao phó công việc cho anh ta là bởi vì đằng sau tác phong làm việc tưởng như vũ bão của anh ta là một thái độ cực kỳ cẩn thận, đặc biệt là trong các việc đối ngoại với những nhân vật quan trọng của công ty.

Anh ta biết Cổ Triết Đông cho con gái và mục đích duy nhất là để “trông nhà”, hay nói cách khác, chỉ là để các nhân viên trong công ty có thêm chút áp lực và tính tự giác chứ không hề có muốn con gái tham dự vào việc quản lý công ty. Thực ra Phùng Lâm Hàn cũng biết Cổ Vân Vân không có hứng thú với việc quản lý công ty, vì vậy anh ta hoàn toàn yên tâm về Cổ Vân Vân.

Trương Hoa vừa vào công ty, anh ta đã tiến hành phân tích kỹ lưỡng và cẩn thận, đồng thời âm thầm quan sát rất nhiều ngày trời. Qua thái độ của Cổ Vân Vân với Trương Hoa, anh ta có thể phán đoán được Trương Hoa chính là người mà Cổ Vân Vân thích. Nói cách khác, người này rất có thể sẽ trở thành con rể của Cổ Triết Đông trong tương lai.

Sau đó anh ta bắt đầu phân tích xem liệu Trương Hoa có phải mối đe dọa với cái ghế của mình hay không? Anh ta biết rõ Cổ Triết Đông ngoài công ty đồ điện Triết Đông, công ty bất động sản Triết Đông ra còn có các công ty về các lĩnh vực khác. Trong tất cả các công ty của Cổ Triết Đông, công ty đồ điện Triết Đông bao nhiêu năm nay là công ty có doanh thu thấp nhất, chỉ vài triệu tệ một năm. Cổ Triết Đông chỉ có mỗi một cô con gái, nếu như Trương Hoa thành con rể của ông ta thật, chắc chắn ông ta sẽ không để Trương

Hoa quản lý một công ty có quy mô nhỏ nhất được. Hay nói cách khác, không thể chỉ là quản lý một công ty điện tử Triết Đông.

3.

Qua phân tích, Phùng Lâm Hàn cảm thấy Trương Hoa không phải mối đe dọa quá lớn cho cái ghế của mình trong công ty. Cổ Văn Văn đã nói trước với anh ta, Trương Hoa có thể tùy ý tham gia bất cứ cuộc họp nội bộ, lớp đào tạo, kế hoạch thị trường nào của công ty. Ban đầu anh ta còn tưởng anh ta đến để giám sát, đôn đốc công việc của công ty.

Anh ta biết Cổ Văn Văn không hiểu gì về mấy chuyện này, cũng chẳng hứng thú, phần lớn các cuộc họp và quyết định của công ty, cô đều không tham dự, còn Trương Hoa rất có thể có năng lực về phương diện này, vì vậy mới được cử đến công ty để tiến hành giám sát, đôn đốc.

Vốn dĩ Phùng Lâm Hàn có thể khéo léo hỏi Cổ Triết Đông về lai lịch của Trương Hoa, nhưng anh ta lại luôn thận trọng trong mối quan hệ giữa cha con nhà họ Cổ, ngoài chuyện công việc ra chưa bao giờ hỏi một câu về chuyện riêng tư. Anh ta luôn nghĩ rằng Trương Hoa vào công ty là sự sắp đặt ngầm của Cổ Triết Đông.

Sau khi Trương Hoa tham dự các cuộc họp nội bộ, thẩm định phương án cả lớp đào tạo, anh ta mới phát hiện ra Trương Hoa không hiểu nhiều lắm về những thứ này. Hơn nữa lần nào cũng mang theo sổ bút để ghi chép, thái độ rất tích cực học hỏi.

Phùng Lâm Hàn lúc này càng yên tâm hơn, hóa ra Trương Hoa chỉ được nhà họ Cổ cử đến đây để học hỏi, tạo nền tảng cho công việc quản lý sau này. Phùng Lâm Hàn thậm chí còn cảm thấy may mắn, giả sử Trương Hoa đi lên từ công ty đồ điện Triết Đông, cũng có nghĩa anh ta đi lên dưới sự chỉ bảo của mình, sau này khi đã nắm quyền, chắc chắn sẽ có lợi ĩnh.

4.

Thế là Phùng Lâm Hàn bắt đầu tìm cách tiếp cận Trương Hoa, đồng thời hẹn riêng Trương Hoa ra ngoài nói chuyện uống trà mấy lần. Đương nhiên Phùng Lâm Hàn cũng có chiến lược của mình, một mặt nói chuyện phiếm, tưởng như là những chuyện vô thưởng vô phạt nhưng cũng rất có chừng mực; mặt khác lại truyền một chút kinh nghiệm thị trường của mình cho Trương Hoa. Anh ta biết đấy mới là cách lấy được thiện cảm tốt nhất từ Trương Hoa.

Sự lợi hại của Phùng Lâm Hàn chính là ở đó. Trên thực tế là đang truyền thụ kinh nghiệm cho Trương Hoa, bề ngoài khó mà nhìn ra, giống như là Trương Hoa đang thỉnh giáo anh ta. Anh ta sử dụng phương thức hỏi đáp: nói ra cách làm nào đó của mình, hỏi Trương Hoa là đúng hay sai, bảo Trương Hoa còn trẻ, đầu óc nhanh nhạy, giúp anh ta phân tích xem sao.

Ngoài ra trong cuộc nói chuyện, Phùng Lâm Hàn còn chia sẻ những kinh nghiệm của mình trên thị trường với Trương Hoa. Trương Hoa biết rất rõ, đây là những kinh nghiệm hiếm có và cực kỳ quý báu.

Không phải Trương Hoa không nhìn ra, cũng không phải anh không phán đoán được mục đích của Phùng Lâm Hàn, chắc chắn Phùng Lâm Hàn hiểu lắm anh là chồng tương lai của Cổ Văn Văn nên mới cố ý tìm cách tiếp cận.

Anh không vạch trần mục đích của Phùng Lâm Hàn. Cho dù thế nào vẫn phải cảm ơn Phùng Lâm Hàn, ít nhất trong thời gian này đã chỉ dạy cho anh rất nhiều thứ. Hôm nay nghe Cổ Văn Văn nói anh ta là tổng giám đốc thực sự của công ty, anh biết người này sẽ là một nhân vật quan trọng để giúp đỡ mình đối phó với Lục Đào trong tương lai.

5.

Trần Đình nhà hơn nửa tháng. Hơn nửa tháng này cô thường xuyên nảy sinh mâu thuẫn với bố mẹ. Bố mẹ cô một mực yêu cầu cô bỏ đứa bé đi, nói Trương Hoa không đồng ý tái hôn, giữ đứa bé lại sau này sẽ khó cho cô.

Nhưng Trần Đình sống chết không chịu, nói với bố mẹ cô sẽ tự nuôi dưỡng nó, thậm chí còn nói: “Bố mẹ không cần lo, đây là chuyện của con!”

Hôm nay, mẹ Trần Đình nói: “Đĩnh à, nếu con muốn giữ lại, bố mẹ cũng không ép nữa, nhưng con không thể cứ ở lì trong nhà, chẳng chịu gặp bạn bè, bạn học như thế được!”

- Mẹ à, con muốn quay lại thành phố đi làm!- Trần Đình nói.

- Hay là đừng quay lại đó làm nữa, cứ ở đây mà tìm một công việc đi! Con ở bên mẹ, mẹ mới yên tâm được!

- Không sao đâu! Con có Huệ Anh mà, đợi khi nào con sắp sinh, con sẽ xin nghỉ về nhà sinh.

- Con cứ muốn làm cho bố mẹ phải lo lắng là sao hả?

Dưới sự kiên quyết của Trần Đình, bố mẹ cô chẳng còn cách nào khác, đành phải đồng ý. Bố cô đưa cô về thành phố, căn nhà cô thuê vẫn chưa trả, Trần Đình với bố về thẳng căn nhà trọ của mình.

- Con đã chuyển ra đây ở từ lâu rồi phải không?- Bố Trần Đình hỏi.

Trần Đình vừa quét dọn phòng vừa đáp: “Vâng ạ!”

Bố Trần Đình ngồi xuống ghế, im lặng hút thuốc hồi lâu rồi nói: “Con à, hay là về đi! Con như thế này, bố làm sao yên tâm mà về!”

Trần Đình ngoảnh đầu lại, cười nói: “Bố à, không sao đâu, con quen rồi mà!”

6.

Trần Đình quay lại thành phố nhưng không nói cho bất cứ ai trong nhà Trương Hoa biết. Bản thân cô cũng khó mà lí giải được tại sao cô nhất định phải quay lại thành phố này, hoặc trong lòng cô vẫn còn một chút kì vọng nào đó. Nhiều lúc cô nghĩ, sống chung trong thành phố với Trương Hoa, có đứa con với anh ấy, chắc chắn anh ấy sẽ liên lạc với mình.

Trần Đình đến chỗ Lưu Huệ Anh chơi. Lưu Huệ Anh nói: “Cậu cần gì phải làm vậy? Hồi đầu ở với Lục Đào, tớ đã khuyên cậu rất nhiều lần rồi, giờ lại kiên quyết giữ lại đứa trẻ, tại sao cứ phải biến tình yêu thành cực đoan như thế?”

Trần Đình cười như mếu: “Có thể đây là số kiếp của tớ rồi!”

- Hay là cậu chuyển qua ở với tớ, bây giờ thì chưa làm sao, vài tháng nữa bụng cậu to lên, ở một mình sao được?

- Thôi không cần đâu, như thế cậu phải đi đi về về bất tiện lắm!

- Tại sao không đến nhà anh ấy ở? Dù sao đứa bé cũng là con cháu nhà đó, hơn nữa bố mẹ anh ấy cũng bảo cậu đến nhà anh ấy ở còn gì!

- Thôi, tớ không muốn làm khó Trương Hoa!

- Cậu quay lại mà không nói cho gia đình anh ấy biết à?

- Tớ không muốn nói, chỉ cảm thấy quay lại nơi này, có thể khiến cho đứa bé cảm thấy được sống chung trong cùng một thành phố với bố đẻ của nó?

Lâm Huệ Anh thở dài trách: “Cậu đấy, ra đã nông nổi này rồi mà vẫn lằng với chả mạn!”

Trần Đình cười khê: “Cuối tuần đi mua sắm với tớ đi, tớ muốn xem ít đồ dùng trẻ con!”

7.

Cổ Vân Vân dạo này vui lắm, cho dù thế nào hiện giờ Trương Hoa cũng đang ở bên cạnh cô. Chủ yếu hơn là, Trương Hoa bắt đầu thể hiện được khả năng của mình ở công ty.

Mặc dù anh yêu cầu tự do về thời gian và địa điểm làm việc, nhưng ngày nào Trương Hoa cũng làm việc rất căng thẳng, không bỏ qua bất cứ cuộc họp nào của công ty, thậm chí hết giờ làm lại bắt đầu tham gia lớp huấn luyện nhân viên kinh doanh.>

Ngoài ra, hết giờ làm Trương Hoa lại thường xuyên đi thị sát ở các cửa hàng, siêu thị điện máy, đồng thời thu thập rất nhiều ý kiến của nhân viên kinh doanh và đề xuất một số sáng kiến và phương án có hiệu quả, ví dụ đánh giá mức độ chuyên cần của nhân viên kinh doanh, quản lí, chế độ nghỉ ngơi, sát hạch thành tích...

Đặc biệt ở phương án sát hạch thành tích, Trương Hoa đã đưa ra rất nhiều ý kiến có giá trị, giành được sự thừa nhận và tán đồng của các nhân viên kinh doanh, kích thích cạnh tranh và nhiệt tình của nhân viên trong công việc...

Trương Hoa nói: “Cậu tưởng quản lý công ty dễ thế sao? Nói thực lòng, những phương án đó của tôi đều do Phùng Lâm Hàn chỉnh lí và bổ sung đấy!”

Cổ Văn Vân ngạc nhiên: “Thế tại sao anh ta lại nói do một tay cậu làm hết?”

Trương Hoa cười hi hi: “Còn không phải vì cậu muốn nhanh chóng đẩy tôi lên hàng đầu sao? Chỉ có điều, ý kiến của các nhân viên thì quả thật là do tôi thu thập cho anh ta, bởi vì hiện nay các nhân viên quen đều không biết tôi là ai, nhiều khi cũng hay phàn nàn này nọ với tôi như một nhân viên bình thường, đừng coi thường những kêu ca, phàn nàn này. Từ đó có thể nhìn ra rất nhiều vấn đề đấy! Đáng tiếc là rất nhiều lãnh đạo lại không thể nhìn thấy sự ca thán của nhân viên quen!”

Trương Hoa bỏ ra rất nhiều thời gian và công sức để tìm hiểu, phân tích sự cạnh tranh giữa hai công ty điện tử Triết Đông và Kinh Thao. Gần như ở đâu có sản phẩm của Triết Đông thì ở đó có sản phẩm cùng loại của Kinh Thao. Ở trên bảng quảng cáo trong các khu thương mại, tại các quầy hàng... ở nơi nào, sản phẩm của Triết Đông và Kinh Thao cũng được bày ở vị trí bắt mắt nhất.

Theo như hiểu biết của anh, cả hai công ty đều có cách quản lí, đào tạo nhân viên cùng với mô hình kinh doanh na ná như nhau. Mỗi khi đến dịp lễ tết... là hai công ty lại thi nhau triển khai các kế hoạch cạnh tranh khốc liệt, kể từ việc tung ra hàng loạt sản phẩm đã dạng.

Kì nghỉ hè sắp hết, chuẩn bị đến ngày quốc khánh, mà đây lại chính là sự mở đầu cho gian đoạn cạnh tranh khốc liệt của hai công ty trong năm.

Một tháng của Trương Hoa đã hết. Bởi vì nhiều lần đề xuất những “phương án có hiệu quả” cho công ty, Phùng Lâm Hàn đã đường đường, chính chính đưa Trương Hoa về bên cạnh mình, trở thành “Trợ lí” tổng giám đốc.

Đương nhiên Trương Hoa không hề coi mình chỉ là một trợ lí trên danh nghĩa, anh muốn dựa vào khả năng của mình, để giáng một đòn công kích mạnh vào công ty điện tử Kinh Thao trong mùa tiêu thụ này.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

1.

Học sinh đã bắt đầu khai giảng, chỉ còn có một tháng nữa là đến quốc khánh¹. Dạo này, cứ cuối tuần là Trương Hoa lại đến các siêu thị điện máy, các cửa hàng đồ điện lớn. Anh muốn thông qua những dịp cuối tuần, khi mà lưu lượng người đến đây tương đối đông để quan sát những biến đổi nho nhỏ giữa lưu lượng người và nguyên nhân tiêu thụ có thể xảy ra, ví dụ như: thời gian có lưu lượng người đến đông nhất, họ thường vào từ cửa nào, họ thường vào từ cửa nào, thói quen sau khi vào thường rẽ vào các gian hàng nào? Nguyên nhân khuyến mãi chủ yếu của các thương hiệu lớn là gì...

1. Quốc khánh Trung Quốc: Ngày 01/10

Cuối tuần, Trương Hoa đang vừa từ một siêu thị điện máy sang một khu thương mại tổng hợp thì bắt gặp Trần Đình bước vào đại sảnh. Lúc này Trần Đình đang vừa đi vừa nói cười với một cô gái ở trên cầu thang cuốn trên tầng hai.

Trương Hoa chưa từng gặp Lưu Huệ Anh, nhưng anh đoán được đây chính là người bạn học cấp ba của Trần Đình. Khoảnh khắc nhìn thấy Trần Đình, trong đầu Trương Hoa nghĩ đến rất nhiều vấn đề, tại sao cô ấy lại xuất hiện ở đây? Có phải quay lại đây để đi làm tiếp hay không? Hay chỉ đơn thuần quay lại để gặp bạn học? Bố mẹ anh và Nhã Vận có biết cô đã quay lại không? Nếu như họ biết tại sao không nói gì với anh?

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, anh vô thức đi theo hai người. Trần Đình và bạn cô đi qua tầng nào cũng dừng lại một lát>

Cuối cùng hai người họ đi qua tầng năm, nơi bán quần áo, đồ dùng trẻ con, và ở trong đó mấy tiếng đồng hồ.

2.

Suốt cả buổi chiều, Trương Hoa không đi đến tầng bán sản phẩm của mình, anh chỉ chú ý đến thời gian. Khoảng hai giờ chiều, Trần Đình và bạn học đi lên tầng năm chỗ bán đồ dùng trẻ em, đến khoảng bốn rưỡi thì rời khỏi đó, chỉ có điều chẳng mua cái gì cả.

Sau khi ra ngoài, khoảng năm giờ thì hai người vào một hàng ăn, khoảng hơn một tiếng sau thì đi ra, đi bộ đến bến xe buýt. Nhưng cả hai không ngồi cùng một chuyến xe, Trần Đình đi lên chuyến xe đi theo hướng về nhà bố mẹ anh.

Trương Hoa thầm nghĩ, chẳng nhẽ Trần Đình quay lại đi làm tiếp và còn ở trong nhà anh? Rồi Trương Hoa lại nghĩ, thế tại sao bố mẹ không nói cho anh biết? Chẳng nhẽ sợ anh đuổi Trần Đình đi? Lúc này Trương Hoa mới phát hiện kể từ lúc gây ra mâu thuẫn với bố mẹ đến giờ, đã lâu lắm rồi anh chưa về nhà, cũng không liên lạc với bố mẹ.

Tự nhiên trong lòng Trương Hoa lại thấy vui vui mà chẳng hiểu vì sao. Thực ra, tối nào anh cũng nghĩ không biết Trần Đình dạo này thế nào? Mặc dù hoài nghi đứa bé trong bụng cô không phải là của mình, nhưng cũng có thể nó chính là con anh. Hôm ấy, trong lúc quá giận dữ và kích động, anh đã đuổi Trần Đình về nhà cô, sau đó trong lòng anh luôn thấy nhức nhối.

Lúc này anh nghĩ, một khi Trần Đình đã quay lại đây làm việc, lại ở trong nhà bố mẹ anh, điều đó chứng tỏ sau khi li hôn, Trần Đình không hề liên lạc với Lục Đào, đứa bé ấy chắc chắn là con của anh. Nghĩ như vậy, anh lại thấy có thể tha thứ cho việc bố mẹ và Trần Đình không nói với anh về chuyện này.

3.

Đang nhìn theo Trần Đình và bạn cô rời đi thì Cổ Vân Vân gọi điện đến, bảo anh qua ăn cơm. Trương Hoa bảo Cổ Vân Vân mình đang có chuyện, tối nay không đi cùng cô được.

Đối với Cổ Vân Vân, Trương Hoa có một thứ tình cảm khó mà diễn tả được. Khi anh biết Cổ Vân Vân với mình là lần đầu tiên, anh cảm thấy áy náy, đồng thời cũng thay đổi cách nhìn nhận Cổ Vân Vân, ít nhất anh cảm thấy Cổ Vân Vân không phải loại con gái dễ dãi, tùy tiện.

Nhưng lần ấy anh quan hệ với Cổ Vân Vân trong tình trạng say khướt, chẳng có chút kí ức rõ ràng nào. Chính bởi điểm này, tình cảm của anh với Cổ Vân Vân càng khó có sự tiến triển.

Gần đây Cổ Vân Vân thường xuyên bảo anh đến nhà cô ăn cơm nhưng Trương Hoa đều từ chối. Anh biết nếu như đi đồng nghĩa với điều gì. Còn nữa, Cổ Vân Vân nhiều khi đưa anh về nhà còn bám theo anh lên nhà, ở lại rất khuya. Trương Hoa hiểu rõ những gì Cổ Vân Vân đang nghĩ, nhưng cuối cùng đều nghĩ cách để bảo cô về.

Sau khi từ chối Cổ Vân Vân, anh không vào khu thương mại nữa mà về thẳng nhà. Buổi tối, anh tự làm vài món và mua hai chai bia. Dạo này nếu không ra ngoài ăn đồ ăn nhanh một mình thì cũng đi ăn với Cổ Vân Vân, lâu lắm rồi không động tay nấu nướng.

Bật ti vi lên, vừa uống bia vừa xem ti vi, Trương Hoa bỗng cảm thấy dường như mình đang trở lại gian đoạn trước khi li hôn. Trần Đình thích vừa ăn vừa xem ti vi, còn anh thì ngồi bên cạnh uống bia, ngắm cô chăm chú dõi mắt vào màn hình ti vi. Có lần Trần Đình bê bát cơm, ngồi bất động rất lâu, nhìn kĩ anh mới thấy hóa ra cô đang khóc vì một bộ phim buồn trên ti vi, Vì chuyện này mà Trương Hoa đã cười cô rất nhiều lần.

4.

Trương Hoa ăn xong, dọn dẹp bếp núc, ngồi xuống ghế xem ti vi. Mắt mặc dù chăm chú nhìn lên màn hình nhưng đầu óc lại nghĩ đi đâu đâu. Bản thân anh luôn thích một cuộc sống bình dị và đơn giản, hồi đầu sống với Trần Đình, gần như tối nào anh cũng ở nhà, cũng chẳng có hoạt động vui chơi giải trí nào, hết giờ làm là về nhà nấu cơm, ăn cơm, xem ti vi, thỉnh thoảng chơi điện tử trên máy tính, còn Trần Đình thì tiếp tục xem ti vi. Anh cảm thấy cuộc sống như vậy thật tốt, rất bình yên và thanh thản.

Cuối tuần, cả hai cùng dọn dẹp phòng ốc, sau đó đi siêu thị gần đấy mua đồ, thỉnh thoảng đi hiệu sách. Trần Đình nói mua vài cuốn về đọc nhưng Trương Hoa phát hiện ra sách của cô ngày một nhiều nhưng cô chẳng hề động đến. Hỏi cô vì sao mua sách mà không đọc, cô bảo để đó đọc dần. Trương Hoa cười bảo trừ phi trong nhà không có ti vi, hoặc đài truyền hình không phát mấy bộ phim tình cảm, thần tượng thì có lẽ cô mới có thời gian đọc sách.

Nhưng một câu nói của mẹ đã khiến Trương Hoa chìm vào mớ suy nghĩ rối bời. Mẹ anh nói trong điện thoại: “Con ít gọi về nhà cũng được, nhưng có thời gian thì gọi điện cho cái Đình đi, hỏi xem tình hình gia đình nó thế nào, dù gì đứa bé cũng là con của con!”

5.

Câu nói này của mẹ đã gây cho Trương Hoa một cú sốc lớn, đồng thời cũng khiến ột chút ít kí ức ảm áp mà anh vừa dựng lên lúc trước lại tan tành ngay tức khắc.

Anh đang nghĩ, Trần Đình quay lại mà không nói với anh hay người nhà, có khi nào cô sẽ liên lạc với Lục Đào không? Lúc này trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh Lục Đào xoa đầu cô ở trong quán cà phê. Nếu Trần Đình không liên lạc với anh và gia đình mà liên lạc với Lục Đào; vậy thì đứa bé có phải con của Lục Đào không?

Hơn nữa bộ dạng cô ấy lúc chiều đi chơi với bạn chẳng thấy có chút bi lụy nào, hơn nữa sao chia tay với bạn học sớm thế? Sao buổi tối không đi với bạn? Chẳng nhẽ tối cô ấy còn đi đâu nữa?

Những “ngghi kị”, “suy đoán” mãi mãi là căn bệnh lớn nhất của loài người, là khúc rẽ trong đời người, đặc biệt là giữa vợ chồng, người thân, bạn bè... nó chính là cái “nhọt độc” phá hoại tình cảm đôi bên.

Chân tướng chỉ có một, nhưng “suy đoán”, “ngghi kị” có thể khiến cho chân tướng biến thành hai, ba... thậm chí là vô số. Vì vậy nói chuyện chân thành là cách tốt nhất. Đáng tiếc là hiện giờ Trần Đình và Trương Hoa đều không biết những điều này. Trương Hoa thà tin vào những “phán đoán” của bản thân chứ không muốn đi tìm hiểu rõ ngọn ngành. Còn Trần Đình thì hoàn toàn không hay biết về những “ngghi kị” và “suy đoán” của Trương Hoa.

6.

Giá như hồi đầu Lục Đào và Trần Đình không chọn khách sạn nơi Lí Dương Uy làm việc, giá như Trương Hoa không nhìn thấy Trần Đình và Lục Đào ở trong quán cà phê, giá như Trần Đình quay lại và liên lạc với bố mẹ Trương Hoa, giá như Trương Hoa chịu tìm gặp Trần Đình nói chuyện một lần, có thể cuộc đời của cả hai đã khác.

Đáng tiếc, trong cuộc đời không có cái gọi là “giá như”, vì vậy mới có những sai lầm và tiếc nuối. Lúc này tâm trạng của Trương Hoa đã dần chuyển từ ảm áp sang phẫn nộ, thậm chí có phần còn bảo thủ.

Lúc ăn cơm, anh thậm chí đã cân nhắc đến chuyện có nên từ bỏ công việc ở đây không, bởi vì đây không phải là công việc anh thích. Hơn nữa, nếu rời khỏi công ty điện tử Triết Đông sẽ có thể duy trì khoảng cách nhất định với Cổ Vân Vân. Anh luôn nghĩ rằng mình và Cổ Vân Vân ở hai thế giới khác nhau, hoàn cảnh xuất thân đã quyết định tương lai của cả hai khó mà nằm trên một đường thẳng, điều đó khiến cho không

chỉ giữa anh và Cổ Vân Vân có khoảng cách mà giữa hai gia đình cũng có sự chênh lệch. Anh không thể tưởng tượng, những người mộc mạc, bình dị như bố mẹ mình khi gặp bố mẹ Cổ Vân Vân sẽ như thế nào.

Nhưng lúc này, quyết tâm duy nhất của anh chỉ có một, đó chính là làm sao để đánh đổ công ty điện tử Kinh Thao, làm sao để hất ngã Lục Đào.

Cũng chính lúc đó, Trần Đình nằm trên giường, nhớ lại những bộ quần áo xinh xắn và những món đồ chơi dành cho trẻ sơ sinh cô nhìn thấy lúc chiều, bất giác đưa tay lên xoa xoa cái bụng chưa mấy thay đổi của mình, thầm nghĩ: Nếu nó nhanh to lên thì tốt biết mấy, như thế cô có thể đi chuẩn bị quần áo và đồ chơi cho con rồi! Rồi Trần Đình lại nghĩ, không biết là con trai hay con gái, trước đây cô đã quên không hỏi Trương Hoa thích con trai hay con gái.

7.

Trương Hoa bắt đầu kế hoạch hành động, trải qua một thời gian quan sát thực tiễn, anh phát hiện bài của nhân viên kinh doanh đeo bám khách. Khách hàng vừa bước vào, nhân viên đã tỏ ra vô cùng nhiệt tình, lập tức bám lấy khách, liên tục giới thiệu sản phẩm.

Trương Hoa tiến hành phân tích từ góc độ của khách hàng, thấy rằng điều này sẽ khiến cho khách hàng này sinh tâm lí khó chịu. Vì vậy anh yêu cầu các nhân viên kinh doanh nhiệt tình nhưng không thái quá. Khách hàng bước chân vào cửa nhất định phải cúi chào, nếu như đang bận gì đó, có thể tạm gác việc đó lại, đứng ở một khoảng cách nhất định để quan sát khách hàng, nếu như khách hàng dừng lại ở bên một sản phẩm nào đó khoảng năm giây trở lên, lập tức đi đến chỗ khách, giới thiệu cho họ về sản phẩm, nhưng không được khiến cho khách hàng cảm thấy bị buộc mua hàng.

Đương nhiên đây chỉ là một điểm trong kế hoạch. Cuối cùng thì Trương Hoa cũng tìm lại được hứng thú với việc kinh doanh thời còn học đại học, bắt đầu dày công nghiên cứu cách thức kinh doanh, đồng thời anh đích thân đi thị sát thị trường để nắm thực tiễn. Phương thức kinh doanh của Trương Hoa quả thực đã thúc đẩy được doanh số bán hàng, điều này khiến cho các nhân viên kinh doanh phải kính phục anh, đồng thời rất coi trọng việc đào tạo tổ chức của anh.

Cứ như vậy, Trương Hoa đã trở thành một giáo viên đào tạo nghiệp vụ của công ty trong thời gian gần đây, các giáo viên cũ cũng bị ảnh hưởng bởi sự nhiệt tình của anh, dần dần tìm lại được tình yêu và nhiệt huyết với nghề.

Ngoài việc đào tạo, Trương Hoa còn tích cực đẩy mạnh việc quảng bá thương hiệu, cho in ấn rất nhiều tờ rơi quảng cáo phát ở khu trung tâm thành phố, các khu đô thị cao cấp. Nhưng anh không tuyển dụng sinh viên làm thêm bán thời gian như trước đây mà yêu cầu các nhân viên kinh doanh tự đi phát, đồng thời tiến hành huấn luyện riêng cho các nhân viên kinh doanh này, để họ nhận thức được tầm quan trọng và mục đích của việc đi phát tờ rơi. Đó chính là tìm hiểu và giải đáp thắc mắc của khách hàng trong khi phát tờ rơi.

8.

Bên cạnh đó, Trương Hoa cũng tiến hành một loạt những thay đổi khác. Để kích thích sự nhiệt tình của nhân viên kinh doanh, anh cho tiến hành kế hoạch sát hạch phân cấp để xem xét khen thưởng, bán được càng nhiều hàng thì tỉ lệ hoa hồng càng cao, điều này khiến cho các nhân viên kinh doanh luôn phải nghĩ cách làm sao để tiêu thụ được nhiều hơn, doanh thu thấp hơn vài nghìn nhưng tỉ lệ phần trăm hoa hồng lại cách biệt rất lớn. Mà khi đã đạt được cấp bậc này rồi, người ta lại muốn vươn lên cấp bậc cao hơn.

Với tư cách là trợ lí tổng giám đốc, Trương Hoa vốn dĩ không nên trực tiếp can thiệp vào công việc kinh doanh của giám đốc các cửa hàng trong trung tâm, nhưng Trương Hoa đã gặp riêng anh ta để nói chuyện nhiều lần, nói rằng công ty chủ yếu là muốn hỗ trợ công việc của anh, hơn nữa những thành quả này đều là của anh, chẳng có ai tranh giành hết.

Thậm chí, Trương Hoa còn nói đùa rằng: khi nào được thưởng lớn nhớ mời tôi đi ăn cơm đấy! Giám đốc các cửa hàng là Ngô Phong Hải, lớn hơn Trương Hoa mấy tuổi nhưng cũng rất trẻ trung đến ba mươi, tính cách thẳng thắn, cởi mở, thích uống rượu, hút thuốc. Gần đây, nhờ các phương án kinh doanh của Trương Hoa mà lượng tiêu thụ tăng vọt so với cùng kì khiến Ngô Phong Hải vô cùng cảm kích Trương Hoa, luôn miệng nói: “Không thành vấn đề, đến lúc ấy nhất định sẽ mời cậu đi uống rượu!”

Hàng loạt hoạt động của công ty điện tử Triết Đông trước kì quốc khánh đã thu hút sự chú ý của công ty điện tử Kinh Thao.

Giám đốc quản lí các cửa hàng ở trung tâm thành phố của công ty điện tử Kinh Thao đã báo cáo tường tận những thay đổi gần đây của công ty điện tử Triết Đông với Lục Đào và anh ta cũng không quên nói với Lục Đào rằng: “Tất cả những hoạt động này đều là do trợ lí của tổng giám đốc bên công ty điện tử Triết Đông trực tiếp quản lí!”

- Anh ta tên gì? - Lục Đào hỏi.

- Anh ta tên Trương Hoa ạ! - Người kia đáp.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

1.

Trong tháng 9, Trương Hoa đã nâng doanh thu của công ty lên trông thấy khiến cho Cổ Vân Vân vô cùng vui mừng. Cô chưa hề nói với bố mẹ về chuyện của mình và Trương Hoa, không phải vì cô không muốn nói với bố mẹ, mà nguyên nhân là do ba vấn đề: thứ nhất, Trương Hoa đã từng kết hôn, bố mẹ cô liệu có chấp nhận hay không đến giờ còn chưa biết. Thứ hai, thái độ của Trương Hoa đối với mình chẳng nóng chẳng lạnh, không thể phán đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ gì. Thứ ba, năng lực của Trương Hoa ra sao chưa ai biết, có thể khiến bố cô chấp nhận hay không đương nhiên cũng khó mà đoán được.

Bố mẹ cô chỉ có mình cô, hơn nữa cô lại chẳng có hứng thú với việc quản lí tài chính, nên chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào anh con rể tương lai mà thôi. Nếu Trương Hoa không có năng lực ở phương diện này, chắc chắn bố cô sẽ kiên quyết phản đối.

Mặc dù hiện giờ chút thành tích này chẳng thấm tháp gì, nhưng ít nhất nó có thể Trương Hoa cũng có tiềm năng. Nếu như trong thời gian ngắn, Trương Hoa thể hiện được năng lực của mình, có thể bố cô sẽ dần dần bỏ qua chuyện anh đã có một đời vợ.

Chỉ có điều trong lòng Cổ Vân Vân vẫn còn một áp lực đè nặng, đó là chuyện Trần Đình có thai. Cô biết chỉ cần Trần Đình giữ lại cái thai, cho dù có một ngày cô và Trương Hoa kết hôn cũng không thể thay đổi sự thật là Trần Đình và Trương Hoa đã có con với nhau.

Về điểm này, cô không giống như Trương Hoa, Trương Hoa nghi ngờ đứa bé không phải con của mình, còn Cổ Vân Vân lại tin đó là con của Trương Hoa. Đây cũng là một nhược điểm lớn của con người. Đó là khi suy nghĩ những vấn đề không có lợi cho bản thân, đặc biệt là trong chuyện tình cảm, con người thường tin vào mặt không tích cực của vấn đề.

2.

Trước Quốc Khánh là khoảng thời gian bận rộn nhất của công ty, Trương Hoa gần như ngày nào cũng bận tới mất tối mũi. Còn Cổ Vân Vân, việc bận nhất của cô là suy nghĩ vấn đề giữa Trương Hoa và Trần Đình. Chuyện của công ty cô vốn không bao giờ nhúng tay vào.

Trong lúc nghĩ ngợi vẩn vơ, trong đầu cô đột nhiên nảy ra một ý, không biết hiện giờ Trần Đình đang ở quê hay đang ở thành phố? Sau đó Cổ Vân Vân tự trách mình đã quên mất vấn đề quan trọng này, ngộ nhờ cô ta quay lại thành phố, chẳng phải đó sẽ là mối đe dọa lớn đối với cô hay sao?

Cô biết Trương Hoa vẫn chưa quên Trần Đình, giờ anh mãi đối phó với Lục Đào chẳng qua là vì vẫn còn cảm hận hấn ta. Nếu như không phải vì tình cảm dành cho Trần Đình quá sâu nặng, tại sao lại thù oán sâu sắc đến như thế.

Nhưng cô cũng biết, nếu như không phải Trương Hoa tìm cách đối phó với Lục Đào thì chắc cô cũng không có nhiều cơ hội bên cạnh anh. Nói thế nào thì nói, ít nhất Trương Hoa cũng đã làm việc ở công ty nhà cô, như thế khả năng ở bên nhau của hai người sẽ cao hơn.

Nhưng tất cả những chuyện ấy đều phải có điều kiện là Trần Đình không xuất hiện, nếu như Trần Đình vẫn xuất hiện ở thành phố này, xuất hiện trong cuộc đời của Trương Hoa, vậy thì lựa chọn của Trương Hoa trong tương lai e rằng cô không thể kiểm soát được.

Thế là Cổ Vân Vân liền gọi điện sang bên công ty của Trần Đình, làm ra vẻ hỏi thăm, xem cô gái mình giới thiệu đợt trước sang đây làm việc thế nào? Đáp án đối phương đưa ra khiến cho Cổ Vân Vân cực kì bất an. Cổ Vân Vân lúc này mới biết Trần Đình đã quay lại làm việc được gần một tháng rồi.

3.

Tinh thần của Trương Hoa dạo này rất sung mãn, một người trước đây khá từ tốn, nho nhã giờ cũng trở nên hấp tấp, vội vàng, đến chuyện đi đứng hay giao tiếp cũng nhanh nhẹn thấy rõ. Anh không biết bản thân mình hưng phấn vì sắp đối phó được với Lục Đào hay là anh thật sự đam mê tính cạnh tranh trong công việc kinh doanh này.

Buổi trưa từ khu thương mại về công ty, vừa vào văn phòng đã thấy Cổ Vân Vân ngồi chờ sẵn trong phòng. Trương Hoa phải gọi mấy lần Cổ Vân Vân mới nghe thấy: “Cậu về rồi à?”

- Cậu nghĩ cái gì mà ngăn người ra thế? Gọi mấy lần mới nghe thấy.

Trương Hoa mặc dù là trợ lý của Phùng Lâm Hàn nhưng vẫn ngồi trong văn phòng của Cổ Vân Vân. Phùng Lâm Hàn cũng đồng ý như vậy, nói rằng thế cũng tốt, anh ta sẽ có không gian yên tĩnh để suy nghĩ.

- Trưa nay không ra ngoài ăn, tôi gọi đồ ăn nhanh, cậu có ăn không?

Cổ Vân Vân mau mắn đáp: “Ok, gọi cho tôi với!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân nói: “Hôm nay cậu làm sao thế, tâm trí cứ để đi đâu ấy? Khó chịu ở đâu à?”

- Đâu có! - Cổ Vân Vân đáp.

- Dạo này tôi bận suốt, bạn bè cũ tụ tập gọi cho tôi mấy lần nhưng tôi đều từ chối. Hôm nay họ lại hẹn tôi, tôi đang chuẩn bị đi, cậu có đi không?

- Cậu đi đi, hôm nay tôi không muốn đi!

Trương Hoa ngạc nhiên nói: “Trước đây chẳng phải cậu luôn trách tôi không nói cho cậu biết hay sao?”>

- Hôm nay tôi hơi khó chịu, không đi đâu!

4.

Chưa hết giờ làm Cổ Vân Vân đã rời khỏi công ty, cô bảo với Trương Hoa là muốn về nhà nghỉ ngơi. Trương Hoa nói: “Vậy cậu về nhà nghỉ trước đi!”

Cổ Vân Vân đi ra đến cửa rồi còn ngoảnh lại dặn dò: “Buổi tối uống ít rượu thôi!”

Trương Hoa cười xòa: “Biết rồi, lắm lời như bà già!”

Cổ Vân Vân không lái xe về nhà mà lái xe đến công ty Trần Đình, đợi cô hết giờ làm.

Gần đây cứ hết giờ làm là Trần Đình lại đi bộ về nhà. Nhà cô thuê trọ cách công ty khoảng bốn trạm xe buýt, thường ngày cô đều ngồi xe buýt đi làm, nhưng giờ cô chấp nhận đi bộ, cô nghĩ chịu khó vận động sẽ có lợi cho thai nhi.

Vừa ra khỏi công ty, Trần Đình đã nghe thấy tiếng còi bim bim liên ngoảnh đầu ra nhìn. Cô nhận ra xe của Cổ Vân Vân, hơn nữa lúc này Cổ Vân Vân đã kéo cửa kính xuống, thò đầu ra ngoài cửa xe.

Nhìn thấy Cổ Vân Vân, Trần Đình hơi ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ không biết cô ta vừa hay đi ngang qua hay là đã biết chuyện mình quay lại đây làm việc rồi? Mặc dù nghĩ vậy, Trần Đình vẫn đi về phía xe của Cổ Vân Vân, mỉm cười hỏi: “Sao chị lại ở đây?”

- Chị đến thăm em, lên xe đi! Tối nay chúng ta kiếm chỗ nào ngồi!

Cổ Vân Vân vừa lái xe vừa liên tục nhìn xuống bụng Trần Đình. Thấy vậy, Trần Đình liền hỏi: “Giờ vẫn còn sớm, chưa nhìn ra đâu, chắc phải đợi thêm một, hai tháng nữa mới rõ bụng chị ạ!”

Cổ Vân Vân nghe xong không nói gì thêm. Trần Đình cũng chẳng biết nói gì, trên đường đi cả hai cứ im lặng như vậy.

5.

cùng chịu mở miệng: “Hay là chúng ta đến quán cà phê nhé, cho yên tĩnh một chút!”

- Ok! - Trần Đình đáp.

Xe dừng lại tại một quán cà phê. Sau khi gọi cà phê và đồ ăn, Cổ Vân Vân liền hỏi: “Trương Hoa có biết em quay lại đây không?”

- Em không biết, em chỉ nói với bạn học của em thôi!

- Thảo nào Trương Hoa không nói cho chị biết, hóa ra anh ấy cũng không biết!

Trần Đình nhìn Cổ Vân Vân, hỏi: “Gần đây hai người hay đi chung với nhau lắm à?”

- Anh ấy đã đến làm việc ở công ty chị rồi! - Cổ Vân Vân đáp.

Trần Đình hơi kinh ngạc: “Anh ấy đến công ty chị làm việc ư? Bộ phận nhân sự à?”

Cổ Vân Vân lắc đầu: “Không, trực tiếp tham gia lập kế hoạch thị trường và cạnh tranh kinh doanh, hiện nay anh ấy đang nhắm vào đối thủ cạnh tranh là công ty điện tử Kinh Thao của Lục Đào.”

Nghe đến đây, Trần Đình không khỏi giật mình, cúi đầu không nói gì.

- Em không ngạc nhiên à? - Cổ Vân Vân hỏi.

Trần Đình ngẩng đầu lên, bắt gặp Cổ Vân Vân nhìn mình chằm chằm, cuối cùng khẽ nói: “Chị biết rồi à? Trương Hoa nói với chị ư?”

Cổ Vân Vân không trả lời, điều này khiến cho Trần Đình nảy sinh một ảo giác. Cổ Vân Vân lảng sang vấn đề khác: “Dạo này Trương Hoa đang thực hiện một loạt các phương án đối phó với Lục Đào, anh ấy muốn đánh sập công ty điện tử Kinh Thao ấy!”>

- Trương Hoa luôn thích một cuộc sống yên ổn, hơn nữa anh ấy nhìn nhận con người và sự vật rất đơn giản, sao có thể cạnh tranh với Lục Đào.

- Em nghĩ năng lực của Lục Đào mạnh hơn Trương Hoa rất nhiều đúng không? Xem ra em thích những người đàn ông có năng lực, thành đạt nhỉ!

Trần Đình vội nói: “Em không có ý đó, em làm việc ở công ty điện tử Kinh Thao mấy năm rồi, em biết Lục Đào rất có năng lực, sợ Trương Hoa sẽ phải chịu thua thiệt thôi!”

Công ty điện tử Kinh Thao là công ty đầu tiên Trần Đình làm việc, Lục Đào là tổng giám đốc đầu tiên của cô. Trong mắt cô, Lục Đào là người không có trình độ văn hóa cao nhưng có thể khiến người khác cực kỳ ngưỡng mộ, từ một thanh niên nghèo rớt mồng tơi trở thành tổng giám đốc một công ty điện tử lớn, lại phần đầu học để có bằng MBA.

Mặc dù mấy chục năm lăn lộn trên thương trường cùng với lối sống trắng hoa trong suốt thời gian dài khiến cho Lục Đào trông già hơn lứa tuổi năm mươi của mình, khuôn mặt lại không mấy hài hòa, cân đối nhưng trong lòng Trần Đình, tuổi tác và tướng mạo chẳng là gì, cô chỉ nhìn thấy hình ảnh một Lục Đào tài giỏi,

thành đạt trong sự nghiệp, biết chăm lo cho gia đình. Vì vậy khi mới tốt nghiệp ra trường, một cô gái chưa từng trải trong tình yêu như cô đã rơi vào lưới tình của Lục Đào.

Mãi cho đến hôm nay, trong lòng cô vẫn còn tồn tại một thứ tình cảm khó mà diễn tả được đối với Lục Đào, đặc biệt là sự thừa nhận khả năng của Lục Đào. Bởi vì cô không biết rõ hoàn cảnh cụ thể của Lục Đào nên đến giờ cô vẫn cho rằng mình là người đàn bà thứ hai của Lục Đào ngoài vợ anh ta. Cô luôn nghĩ rằng, một người đàn ông dốc toàn bộ tâm huyết cho công việc, hơn nữa ngày nào cũng về rất sớm như Lục Đào không thể nào có một lối sống chơi bời phóng túng được.

Chính bởi ngưỡng mộ tài năng của Lục Đào, cô mới cho rằng Trương Hoa không phải là đối thủ của Lục Đào. Trong lòng cô, Trương Hoa mãi mãi là một chàng trai thuần phác và hiền lành.

7.<>

Đúng lúc ấy, món ăn và cà phê được đưa lên. Cổ Vân Vân đặt thức ăn trước mặt, nói: “Đó là Trương Hoa trước đây, Trương Hoa hiện giờ đã không còn ưa thích cuộc sống bình yên, đơn giản nữa rồi!”

Trần Đình nhìn Cổ Vân Vân, không hiểu cô ta nói gì. Cổ Vân Vân tiếp tục: “Bố mẹ chỉ có mình chị là con gái, bố chị hi vọng sau này con rể có thể tiếp quản công ty, vì vậy chị thích tính cách và ý chí như thế ở Trương Hoa.”

Lúc này Trần Đình mới phát giác ra có điều gì đó bất ổn, vội vàng hỏi: “Chị nói thế là có ý gì?”

Cổ Vân Vân vừa ăn vừa bình thản nói: “Chị với Trương Hoa đã chung sống với nhau rồi!”

Câu nói hết sức nhẹ nhàng của Cổ Vân Vân khiến cho Trần Đình sững sờ. Cổ Vân Vân nhìn Trần Đình, biết rằng câu nói này đã phát huy tác dụng: “Mau ăn đi, thức ăn nguội cả rồi!”

Trần Đình thần thờ: “Chị ăn đi, em không đói!”

Trần Đình luôn ôm hi vọng vào Trương Hoa, là bởi cô biết Trương Hoa vẫn độc thân. Sống chung với Trương Hoa gần một năm, cô cảm thấy mình rất hiểu Trương Hoa, anh không phải là loại đàn ông dễ dàng có tình cảm với người khác. Vì vậy Trần Đình luôn thăm nhủ với chính mình, Trương Hoa sẽ không đi tìm cô gái khác.

Chính bởi suy nghĩ này nên Trần Đình luôn cảm thấy mình với Trương Hoa vẫn gắn kết với nhau, chỉ cần Trương Hoa còn độc thân, là cô sẽ có cơ hội được quay trở lại bên anh.

Nhưng lúc này đây, rõ ràng Cổ Vân Vân nói với cô, cô ta và Trương Hoa đã sống chung với nhau, hơn nữa Trương Hoa tương lai sẽ nối nghiệp bố Cổ Vân Vân. Điều này đã đập nát hoàn toàn giấc mộng của Trần Đình.

8.

Ra khỏi quán cà phê, Cổ Vân Vân nói tiễn Trần Đình về nhà trọ, nhưng Trần Đình nói không cần, cô tự đi xe buýt về nhà. Cổ Vân Vân nói: “Vậy cũng được! Tối nay bọn chị tụ tập, Trương Hoa bảo chị về ngay!”

Lên xe rồi Cổ Vân Vân liền nói: “Chị đi trước đây, em về cẩn thận nhé!”

Đợi xe của Cổ Vân Vân đi xa rồi, Trần Đình mới gọi cho Lưu Huệ Anh, nói với cô ấy sẽ qua đó ngủ tối nay. Lưu Huệ Anh ngạc nhiên hỏi: “Cậu sao thế? Nghe giọng không được bình thường? Không khỏe à?”

- Đợi tớ đến nơi chúng ta nói chuyện!

Lên xe buýt, Trần Đình đắm mình trong cảm giác đau đớn. Từ sau khi ly hôn, cô mới phát hiện rằng ở bên Trương Hoa, và gia đình anh là một hạnh phúc, cô cảm thấy cuộc sống như vậy thật sự rất ấm áp, đặc biệt là sau khi phát hiện mình có thai, cô càng yêu cuộc sống bình yên và ấm cúng này.

Nhớ lại những tháng ngày bình yên bên Trương Hoa trước đây, cô mới phát hiện tất cả đều đã thành những kí ức êm đẹp. Một tháng quay lại đây, mặc dù không liên hệ với Trương Hoa hay người nhà anh, nhưng cô luôn cảm thấy ở rất gần anh, gần đến mức một buổi sáng nào đó thức dậy, cô phát hiện mình đang ở trong nhà bố mẹ Trương Hoa, sau đó cả nhà cùng vui vẻ chờ đợi đứa bé ra đời.

Nhưng những mong muốn ấy giờ đã vỡ tan, tất cả đã vỡ tan tành khi Cổ Vân Vân nói “Chị và Trương Hoa đã chung sống với nhau”.

Lúc gặp Lưu Huệ Anh, Trần Đình đã ôm chặt lấy Lưu Huệ Anh mà òa khóc nức nở. Lưu Huệ Anh vừa xoa lưng vừa an ủi Trần Đình và luôn miệng hỏi: “Sao thế?”

Trần Đình khóc một lúc rất lâu mới nói: “Trương Hoa và Cổ Vân Vân đã sống chung rồi!”

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

1.

Trương Hoa nói chuyện mình đến làm việc ở công ty đồ điện Triết Đông với các bạn cùng lớp, nhưng không nói chuyện ly hôn của mình. Có người nói: “Sao tự nhiên Trương Hoa lại thích cạnh tranh trên thương trường thế? Chẳng phải nói cả đời chỉ thích sống yên ổn thôi sao?” Còn có người nói đùa: “Không phải cậu để mắt đến gia sản nhà Cổ Vân Vân đấy chứ?”

Lí Dương Uy vội vàng ngắt lời: “Không biết chỉ được cái nói đùa. Thế này gọi là giải phóng tư tưởng, đàn ông có hơi tham vọng cũng là bình thường!”

Trương Hoa cũng nói: “Cuộc sống có cạnh tranh cũng không tồi. Gần đây tôi đang cạnh tranh với công ty đồ điện Kinh Thao, hi vọng đến Quốc Khánh có thể cho họ một cú sốc!”

Sau đó cả bọn cùng nhau nâng cốc: “Chúc mừng Trương Hoa giải phóng tư tưởng, đi trước chúng ta một bước!”

Lại có người nói: “Hi vọng Trương Hoa giành được thắng lợi trong kì Quốc Khánh tới, hi vọng Trương Hoa tương lai sẽ trở thành một người khổng lồ trên thương trường!”

Trương Hoa phì cười, anh biết các bạn của mình cứ ngồi cùng nhau là thích “chém gió” kiểu này.

Nhưng kết quả cạnh tranh giữa công ty điện tử Triết Đông với Kinh Thao trong dịp Quốc Khánh bất hạnh thay lại đúng như những gì Trần Đình đang lo lắng, Trương Hoa thậm chí còn chưa kịp chuẩn bị tâm lí đề phòng, anh cứ nghĩ rằng chắc chắn mình sẽ thắng, công ty Kinh Thao không thể nào chuẩn bị chu tất như mình. Điều cơ bản nữa là trước Quốc Khánh không hề thấy bên Kinh Thao có bất cứ hoạt động lớn nào.

Đúng hôm Quốc Khánh, Trương Hoa mới phát hiện phán đoán của mình là sai lầm, hơn nữa cái sai lầm nghiêm trọng này lại trực tiếp khiến cho Trương Hoa và Triết Đông thất hại thảm hại ngay trong ngày đầu tiên của mùa tiêu thụ sản phẩm nhân dịp Quốc Khánh.

2.

Hôm đó, nghe giám đốc cửa hàng trung tâm thành phố nói ra tên Trương Hoa, Lục Đào đã hoài nghi không biết có phải là trùng tên không, bởi vì hắn ta đi lại với Trần Đình khá lâu, rất hiểu tính tình và khả năng của Trương Hoa, vì vậy mới yên tâm duy trì mối quan hệ bí mật với Trần Đình, vì vậy Lục Đào cảm thấy không thể nào là anh ta.

Nhưng Lục Đào vẫn cẩn thận nghe ngóng tình hình, phát hiện đích thị là chồng cũ của Trần Đình. Hắn ta lập tức phán đoán ra Trương Hoa có ý định trả thù mình, vì vậy đã tìm hiểu kĩ càng kế hoạch mà Trương Hoa vừa tung ra.

Ngồi trong văn phòng, Lục Đào khinh bỉ cười, thầm nghĩ Trương Hoa dù sao vẫn trẻ con, còn phạm nhiều sai lầm. Trước “đại chiến” Trương Hoa đã hành động quá khoa trương, để lộ ý đồ ra ngoài, hơn nữa Trương Hoa quá coi trọng cạnh tranh kinh doanh chính quy, không biết rằng ngoài cạnh tranh kinh doanh chính

quy, xử lý các mối quan hệ trên thương trường không kém phần quan trọng. Còn nữa, Trương Hoa chưa từng trải nghiệm không khí kinh doanh vào dịp Quốc Khánh, vẫn không hiểu rõ trong những ngày lễ kiểu này, trọng tâm nhu cầu của khách hàng nằm ở đâu.

Phân tích được hết những điểm này, Lục Đào liền gọi cho giám đốc quản lý các cửa hàng trung tâm thành phố, bảo ông ta không phải lo lắng, Lục Đào đã có kế hoạch đối phó với công ty điện tử Triết Đông. Lục Đào đã đích thân ra tay thì chắc chắn sẽ thắng.

Mặc dù Lục Đào đã âm thầm bắt tay tiến hành chiến dịch kinh doanh, nhưng ngoài mặt lại làm như không có động tĩnh gì, ngay cả các nhân viên kinh doanh cũng cảm thấy hết sức kì quái, tại sao Quốc Khánh năm nay lại im ắng đến thế.

3.

Đúng hôm Quốc Khánh, Trương Hoa mới phát hiện ra tại tất cả các trung tâm mua sắm lớn, đồ điện của công ty Kinh Thao đều chiếm vị trí đẹp, hơn nữa Kinh Thao đẩy mạnh mạng lưới quảng bá thương hiệu, làm rùm beng đến nỗi đâu đâu cũng chỉ thấy quảng cáo về sản phẩm của Kinh Thao. Các sản phẩm của công ty Kinh Thao lại có rất nhiều hoạt động trên thị trường, thêm nữa ở các trung tâm mua sắm chỉ có giới thiệu về các mặt hàng của Kinh Thao.

Qua tìm hiểu, Trương Hoa mới biết chính sách khen thưởng của công ty Kinh Thao mãi đến tối ngày hôm qua mới được gửi đến tay của các trưởng quầy, hơn nữa mức thưởng lại rất cao. Bởi vì nhân viên kinh doanh của công ty điện tử Kinh Thao từ trước đến nay đều không được thưởng ngoài lương, giờ quyết định này, ai nấy đều hết sức vui mừng, lòng nhiệt tình với công việc dâng cao ngùn ngụt.

Trương Hoa vốn nghĩ nhân viên bán hàng hợp đồng bên công ty Kinh Thao không nhiều, nhưng đến đúng ngày Quốc Khánh mới phát hiện ra mình đã phán đoán sai, tờ rơi quảng cáo phát đi cũng cực kì nhiều.

Điều quan trọng hơn là, Kinh Thao đột nhiên châm ngòi “cuộc chiến giá cả”, tuyên bố bán hàng phi lợi nhuận ngày hôm đó, ở các quầy hàng cũng bày rất nhiều hàng tặng kèm. Ngay cả nhân viên bán hàng của khu thương mại cũng ra sức tuyên truyền cho bên Kinh Thao.

Tất cả những điều này khiến cho doanh thu của công ty điện tử Kinh Thao xếp hàng đầu trong những sản phẩm cùng loại. Lượng tiêu thụ hàng hóa bên Triết Đông có thể dùng từ “ảm đạm” để miêu tả, đến buổi chiều, gần như tất cả các nhân viên kinh doanh và nhân viên hợp đồng đều ủ rũ, một số người bắt đầu oán trách công ty không chịu tạo mối quan hệ tốt với trung tâm thương mại, hơn nữa lại không có chương trình hay hạ giá, khuyến mại trong dịp lễ Quốc Khánh. Quốc Khánh, chỉ có một vài hoạt động nho nhỏ như tặng quà kèm theo sản phẩm.

4.

Lần đầu tiên Trương Hoa nếm mùi đau đớn của thất bại, anh gần như mất phương hướng, đột nhiên chẳng biết phải làm thế nào, thậm chí còn chẳng muốn đến các khu trung tâm mua sắm của công ty, anh sợ phải gặp bất kì ai, sợ gặp họ rồi sẽ không biết ăn nói ra sao.

Chiều tối, anh không quay lại công ty mà về thẳng nhà, về đến nhà là tắt luôn điện thoại, sau đó ngồi trầm ngâm hút thuốc trong phòng khách.

Sự thảm bại ngày hôm đó cũng là điều mà Phùng Lâm Hàn không ngờ đến, nhưng dù sao anh ta cũng lặn lội trên thương trường mấy chục năm rồi, đã quen với những việc như thế này. Hơn nữa đây chỉ là thất bại trong khu trung tâm, còn lượng tiêu thụ sản phẩm ở các khu vực xung quanh cũng tạm ổn. Buổi tối, Phùng Lâm Hàn gọi điện cho Trương Hoa, muốn an ủi Trương Hoa nhưng anh đã tắt máy.

Phùng Lâm Hàn cười cười, thầm nghĩ, Trương Hoa dù sao vẫn còn trẻ, không chịu đựng nổi cú sốc này. Anh ta thậm chí có phần vui mừng, như thế mình có thể tìm một số phương án cứu chữa, một mặt có thể khiến cho Trương Hoa phải cảm kích mình, mặt khác lại khiến cho Trương Hoa nhìn rõ cửa bản thân.

Trong khi đó, Cổ Vân Vân cũng liên tục gọi cho Trương Hoa, cô biết chiến dịch tiêu thụ ở trung tâm thương mại đã thất bại thảm hại, sợ Trương Hoa không chịu nổi chuyện này. Cổ Vân Vân thực ra chẳng quan tâm đến lượng tiêu thụ, vì cô biết rõ, công ty điện tử Triết Đông có phá sản cũng chẳng ảnh hưởng nhiều đến bố cô. Cô thậm chí còn nghĩ, tại sao bố cô lại mở nhiều công ty như thế, tiền đã kiếm đủ từ lâu rồi.

Giờ Cổ Vân Vân chỉ quan tâm đến tâm trạng của Trương Hoa. Cô nghĩ, mình hướng Trương Hoa tham gia vào cuộc cạnh tranh trên thị trường có thể là một sai lầm, anh vốn dĩ thuộc về cuộc sống đơn giản, bình dị, còn cô cũng thích điểm này ở anh.

Cổ Vân Vân biết Trương Hoa ở nhà, định đến tìm anh, nhưng cuối cùng lại thôi. Cô nghĩ anh tắt máy chắc chắn là vì không muốn có người làm phiền, vậy thì để cho anh yên tĩnh một chút.

5.

Các công ty kinh doanh và nghề dịch vụ khác biệt ở chỗ, người ta được nghỉ ngơi vào những dịp lễ tết thì bọn họ càng thêm bận rộn vào những ngày này. Công ty Trần Đình và công ty của Lưu Huệ Anh đều không thuộc các ngành nghề ấy, vì vậy họ đã hẹn nhau nghỉ Quốc Khánh sẽ cùng đi chơi.

Nhưng đến ngày Quốc Khánh, Trần Đình lại ủ rũ trong nhà Lưu Huệ Anh, chẳng chịu ra ngoài. Lưu Huệ Anh cũng chẳng có cách nào khác, đành phải ở nhà với cô. Buổi tối, Lưu Huệ Anh nói: “Cậu cứ như vậy sau này con cậu đẻ ra sẽ bị tự kỉ đấy!”

- Huệ Anh, nếu như Trương Hoa và Cổ Vân Vân có con, có phải anh ấy sẽ càng không thích con của tớ với anh ấy không?

- Tớ thấy cậu không những bị stress mà còn sắp mắc bệnh ảo tưởng đấy, nghe tớ này, ngày mai chúng ta ra ngoài đi dạo, thích ăn gì thì ăn, thích chơi gì thì chơi, tạm thời quên hết những thứ này đi!

Ngày hôm sau, Lưu Huệ Anh kéo Trần Đình vào khu trung tâm đi dạo. Đến chiều, Trần Đình nói: “Chúng ta vào xem khu trung tâm bán đồ điện tử một chút đi?”

- Cậu không định mua đồ điện tử, vào đó>

- Cổ Vân Vân nói Trương Hoa muốn đối phó với công ty điện tử Kinh Thao, tớ muốn đi tìm hiểu tình hình tiêu thụ của hai công ty một chút!

Lưu Huệ Anh có vẻ bức mình: “Đã nói ra ngoài chơi thì tạm quên hết những thứ này đi, sao vẫn còn nhớ đến Trương Hoa?” Nhưng cuối cùng vẫn đi cùng Trần Đình đến khu bán hàng của công ty điện tử Triết Đông và Kinh Thao.

Trần Đình làm việc mấy năm trời ở phòng tài vụ của công ty điện tử Kinh Thao, có quen một số nhân viên cũ của công ty. Một trưởng quầy ở đây có vẻ tự hào nói với Trần Đình: “Lượng tiêu thụ của chúng tôi ngày hôm qua hoàn toàn đánh bại công ty điện tử Triết Đông, hôm qua bọn họ thất bại thê thảm, hôm nay có đỡ hơn một chút, nhưng còn kém xa bọn tôi!”

6.

Ra khỏi khu mua sắm, tâm trạng Trần Đình lo lắng không yên, liên tục hỏi Lưu Huệ Anh: “Không biết tâm trạng Trương Hoa hiện giờ ra sao? Anh ấy có chịu đựng được cú sốc lớn thế này không?”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Yên tâm đi, không đến nỗi tự sát đâu!” sau đó, nhìn thấy bộ dạng hoang mang của Trần Đình, Lưu Huệ Anh liền nói: “Cậu lo lắng như vậy, sao không gọi điện hỏi thăm anh ấy?”

- Anh ấy vẫn chưa biết tớ quay lại đây...

- Tớ thấy trí tuệ cậu dạo này giảm sút quá, Cổ Vân Vân đã biết cậu quay lại, chẳng nhẽ cô ta lại không nói với Trương Hoa?

Đáng tiếc là sự suy đoán của Lưu Huệ Anh đã sai hoàn toàn. Cổ Vân Vân tưởng rằng Trương Hoa không biết Trần Đình quay lại, vì vậy đã giấu nhem anh chuyện này.

Trần Đình nói: “Cũng phải, Cổ Vân Vân chắc chắn sẽ nói với anh ấy!” nói rồi cô lại thấy thất vọng, cô nói: Nếu Trương Hoa biết mình đã quay lại, tại sao không thấy anh liên lạc với mình, cũng không đến thăm mình lấy một lần?

Lúc này cô chẳng còn tâm tư nào mà nghĩ đến những chuyện khác, chỉ quan tâm không biết tâm trạng Trương Hoa ra sao? Trần Đình cầm điện thoại nên rồi lại hạ xuống, cứ lưỡng lự mãi không quyết.

Buổi tối, lúc ở nhà ăn cơm với Lưu Huệ Anh, cuối cùng Trần Đình không chịu nổi nữa, cầm điện thoại nên nói: “Tớ nhất định phải gọi cho anh ấy!” Lưu Huệ Anh vội nói: “Gọi đi, gọi rồi cậu sẽ yên tâm hơn, nếu không cậu sẽ chết vì sốt ruột mất!”

Trần Đình ấn phím gọi: “Sao anh ấy lại tắt máy nhỉ?” Lưu Huệ Anh nói: “Anh ấy có thường xuyên tắt máy không?”

- Không, ngay cả lúc đi ngủ cũng mở máy mà!

Rồi Trần Đình lại nói: “Để tớ gọi lại xem!” gọi xong liền đặt điện thoại lên bàn: “Anh ấy vẫn tắt máy”.

Lưu Huệ Anh phì cười: “Tớ phục cậu rồi đấy, quá là thông minh ý! Chẳng nhẽ cậu cứ gọi liên tục đến cuộc thứ hai thì đối phương sẽ mở máy hay sao?”

Trần Đình chẳng buồn đoái hoài đến sự châm chọc của Lưu Huệ Anh, chỉ nghĩ bụng, Trương Hoa rất ít khi tắt máy, chẳng nhẽ đã xảy ra chuyện gì rồi? Cô nghĩ ngợi hồi lâu rồi đứng bật dậy, nói với Lưu Huệ Anh: “Không được, tôi phải đến chỗ Trương Hoa!”

Lưu Huệ Anh lắc đầu: “Chẳng lẽ phụ nữ có bầu là tâm trạng trở nên bất ổn, đa sầu đa cảm như vậy sao?” Nói rồi lại gần Trần Đình, kéo cô ngồi xuống ghế nói: “Giờ anh ấy có Cổ Vân Vân ở bên cạnh, cậu lo lắng gì chứ? Chẳng nhẽ anh ấy lại nghĩ quẩn vì chút thất bại con con này sao?”

- Cậu không hiểu anh ấy đâu, anh ấy luôn sống trong một cuộc sống bình yên, anh ấy rất căm ghét sự cạnh tranh giữa người với người cùng những mối quan hệ giả tạo. Đây là lần đầu tiên anh ấy bị sốc như thế này, chắc chắn trong lòng rất khó chịu.

8.

Trần Đình bất chấp sự ngăn cản của Lưu Huệ Anh để đến chỗ của Trương Hoa. Lưu Huệ Anh nói không yên tâm nên sẽ đi cùng cô, nhưng Trần Đình nói không cần, cô tự đi cũng được.

Lúc Trần Đình gõ cửa nhà Trương Hoa, Trương Hoa đang ăn mì. Suốt từ tối qua đến giờ anh chưa ra khỏi cửa, cũng không mở máy, cũng chưa ăn uống>

Buổi tối, lúc nằm trên giường, cuối cùng anh cũng cảm thấy đói, thế là liền ngồi dậy đi tìm cái ăn, nhưng lục tung bếp lên mới tìm được gói mì chẳng biết mua từ bao giờ. Đột nhiên có tiếng gõ cửa, anh còn tưởng là hàng xóm có chuyện gì sang tìm.

Trương Hoa đã từng nghĩ đến rất nhiều tình huống lúc gặp lại Trần Đình, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp lại cô trong tình trạng này: quần đùi, đầu tóc bù xù, râu không buồn cạo, trên bàn là một bát mì bốc khói đang ăn dở.

Trước đây, Trương Hoa luôn tự nhủ với mình, sau này, cho dù là vào lúc nào, hoàn cảnh nào, tình huống nào, một khi gặp Trần Đình, anh nhất định sẽ để cho cô thấy anh sống rất hạnh phúc, tràn đầy sinh lực. Thậm chí anh còn nghĩ phải khiến cho Trần Đình hối hận vì đã từng khinh thường mình, lựa chọn Lục Đào là một sai lầm quá lớn của cô.

Nhưng anh chưa từng nghĩ sẽ để Trần Đình nhìn thấy bộ dạng thê thảm của mình lúc này, vì vậy lúc nhìn thấy Trần Đình, Trương Hoa sững người, đứng ngây ra ở cửa không biết nói năng gì. Anh thậm chí còn cảm thấy chuyện này thật mỉa mai. Sự mỉa mai này khiến anh cảm thấy còn thấp hèn hơn cả nửa bát mì còn đang ăn dở trên bàn.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

1.

Lúc gõ cửa, Trần Đình nghĩ đến ba vấn đề: Thứ nhất, Trương Hoa có ở nhà không? Thứ hai, Cổ Văn Văn có ở đây không? Thứ ba, tâm trạng Trương Hoa thế nào? Khi Trương Hoa ra mở cửa, cả ba vấn đề đều tìm được đáp án.

Sự biến đổi tâm lý của con người vô cùng tinh tế và khó nắm bắt. Trần Đình trước đây thích những người đàn ông mạnh mẽ, ngang ngược, giỏi giang. Trong mắt cô, những chàng trai trẻ đều là những cậu bé ấu trĩ, trẻ con, mãi mãi không thể sánh bằng những người đàn ông trưởng thành.

Cô kết hôn, ở chung với Trương Hoa một năm trời chủ yếu là vì ba nguyên nhân: Thứ nhất, Trương Hoa là người sạch sẽ, ngăn nắp, cho dù ở đâu, ở nào, anh luôn giữ hình tượng của mình và lúc nào cũng tràn đầy sức sống. Thứ hai, mặc dù cuộc sống giản dị và làm việc trong môi trường ổn định nhưng trong tính cách của anh vẫn có chút gì đó kiêu hãnh và tự tin, luôn coi thường những mối quan hệ xã giao giả tạo, tầm thường. Thứ ba, Trương Hoa luôn tin tưởng vào bạn bè, người thân xung quanh, luôn cho rằng chỉ cần đối xử chân thành với người ta, người ta sẽ chân thành với mình.

Nếu là một năm trước, hoặc mấy tháng trước, để Trần Đình nhìn thấy bộ dạng này của Trương Hoa, chắc chắn cô sẽ nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường. Nhưng bây giờ đã không còn là mấy tháng trước, khi tình cảm đột nhiên thay đổi, một hành vi hay thói quen nào đó trước đây có thể là một nhược điểm rất lớn của anh ta, giờ trong mắt cô lại trở thành một ưu điểm.

2.

Vì vậy lúc này, nhìn thấy bộ dạng thần thờ của Trương Hoa cùng với bát mì ăn dở trên bàn, Trần Đình chỉ thấy đau xót trong lòng, cô không thể ngờ một Trương Hoa ưa gọn gàng sạch sẽ, thậm chí một Trương Hoa kiêu hãnh của trước đây cũng có lúc thần thờ như thế này. Cô rất muốn chạy đến ôm chầm lấy anh, an ủi anh.

Nhưng cuối cùng cô vẫn kìm nén bản thân, chỉ đứng ngây ra đó, nhất thời không biết mở miệng thế nào. Hai người cứ đứng như vậy nhìn nhau rất lâu. Cuối cùng, Trương Hoa cũng phá tan bầu không khí yên lặng ấy: “Sao em lại đến đây?”

Trần Đình khẽ nói: “Em đến thăm anh!”

“Nhìn bộ dạng này của anh, em thấy giờ em vào nhà có thích hợp không?”

Trần Đình không đoán được những lời Trương Hoa nói mà đi thẳng vào trong, sau đó thu dọn bát mì đang dở trên bàn cùng với những đầu mẩu thuốc lá rơi vãi dưới đất. Vừa thu dọn cô vừa nói: “Anh mau đi tắm đi, sau đó cạo sạch râu, tí nữa chúng ta ra ngoài ăn!”

Trương Hoa đứng ngây ra trước cửa, Trần Đình ngoảnh đầu lại nhìn anh, nói: “Mau lên, còn đứng đấy làm gì?”

Trương Hoa đang nghĩ tại sao Trần Đình lại đến? Tại sao lại đến đúng vào lúc mình trong bộ dạng thô thảm này?

Nếu như lúc này Trương Hoa ngoan ngoãn đi tắm và cạo râu, hoặc Trương Hoa hỏi Trần Đình tại sao lại đến đây, Trần Đình trả lời hôm nay nghỉ Quốc khánh nên đột nhiên muốn đến thăm anh, vậy thì chỉ nhiều nhất là nửa tiếng sau, hai người rất có thể đang ăn cơm ở một quán ăn nhỏ bên ngoài.

Nếu như diễn biến tốt, hai người sẽ tháo gỡ được những vướng mắc, vậy thì kết cục của câu chuyện này sẽ khác, có thể Trương Hoa sẽ lập tức rời khỏi công ty điện tử Triết Đông, quay lại với cuộc sống trước đây.

3.

Nhưng câu chuyện không phát triển như tưởng tượng của chúng ta, Trương Hoa lại gần Trần Đình: “Sao hôm nay em lại đến đây?”

Trần Đình vừa bỏ rác vào trong thùng, vừa nói: “Nghe nói tình hình tiêu thụ của bọn anh hai ngày nay không được tốt, em lo lắng cho anh nên đến thăm anh!”

Câu nói này của Trần Đình rất bình thường, thậm chí còn thể hiện sự quan tâm đến Trương Hoa, nhưng trong suy nghĩ của Trương Hoa, câu nói này có quá nhiều nghi vấn: Sao cô ấy lại biết lượng tiêu thụ của bọn anh không tốt? Công ty trước đây của anh không phải là công ty kinh doanh, nói như vậy có nghĩa cô đã biết anh đang làm việc ở công ty Triết Đông. Chuyện anh đến làm việc ở công ty Triết Đông ngay đến bố mẹ anh anh còn chưa nói, chỉ có mấy người bạn học biết, sao cô lại biết?

Trong đầu Trương Hoa lại nảy sinh một suy nghĩ không hay, chẳng nhẽ là Lục Đào nói với cô? Lúc này Trương Hoa không thể nghĩ ra được bất cứ ai khác.

Trần Đình thấy anh vẫn trầm ngâm, tưởng rằng mình nhắc đến chuyện ấy khiến anh lại đắm mình trong cảm giác cô đơn và thất bại, cô liền lại gần anh, khẽ an ủi: “Anh vốn dĩ không thích hợp với việc cạnh tranh trên thương trường, tính cách của anh quá lương thiện, hướng hồ Lục Đào...”

Trần Đình vốn định nói Lục Đào quá giàu kinh nghiệm, rất có năng lực, Trương Hoa có thất bại cũng là lẽ thường, nhưng lập tức cô đã ý thức được rằng mình đã nhắc đến cái tên không nên nhắc. Cô quả là hồ đồ rồi, nhưng lời đã nói ra miệng, cũng không biết phải thu lại như thế nào...

4.

Hai từ “Lục Đào” từ miệng cô phát ra đã chọc giận Trương Hoa. Lúc này Trương Hoa hoàn toàn chắc chắn chính Lục Đào đã nói chuyện anh đến làm việc ở công ty điện tử Triết Đông cho Trần Đình biết, đồng thời còn nói cho cô chuyện anh thất bại thảm hại, anh thậm chí còn có thể tưởng tượng ra bộ dạng đặc chí của Lục Đào lúc nói ra những chuyện này.

Trương Hoa còn xác định được một vấn đề, đó là Trần Đình vẫn liên hệ với Lục Đào. Nghĩ đến đây, anh cảm thấy Trần Đình đến thăm anh chỉ là bởi vì đồng cảm, thậm chí có thể là thương hại, hoặc Lục Đào đã bảo cô đến để xem anh đau đớn và thê thảm đến nhường nào.

Trong khi một người đang cực kỳ chán nản, cực kỳ tự ti, chỉ một chút xiu mĩa mai cũng có thể dễ dàng chạm đến lòng tự ái của anh ta. Tâm trạng Trương Hoa lúc này là như vậy, khi Trần Đình nói ra hai từ “Lục Đào”, anh cười khẩy: “Hóa ra cô đến đây là để xem bộ dạng thê thảm của tôi! Thế nào? Hải lòng rồi chứ?”

Trần Đình vội vàng nói: “Không phải như thế, anh nghe em nói đã...”

Trương Hoa lớn tiếng cắt ngang lời Trần Đình: “Cái gì mà không phải như thế? Tôi nói cho cô biết, Trần Đình, cứ nhìn thấy bộ mặt giả bộ ngây thơ, vô tội của cô là tôi buồn nôn. Bề ngoài thì trong sáng mà trong lòng thì dâm dăng, tôi nói cho cô biết, tôi hết chịu nổi rồi!”

Trần Đình khựng người, cô không thể ngờ Trương Hoa lại nói ra những lời này. Trong ấn tượng của cô, Trương Hoa không bao giờ chửi mắng người khác như thế, vì vậy cô hoàn toàn không có sự chuẩn bị về mặt tâm lý để đón nhận những lời lẽ nặng nề này từ Trương Hoa.

5.

Nước mắt Trần Đình bỗng chốc trào ra. Trương Hoa nhìn cô, tiếp tục lớn tiếng: “Cô đừng tỏ vẻ đáng thương nữa, tôi bị cô lừa còn ít sao? Chẳng phải cô thấy Lục Đào giỏi hay sao, mau cắt đi tìm ông ta đi, không cần phải giả bộ thương hại tôi!”

Những lời này càng khiến cho Trần Đình thêm kinh ngạc, cô không ngờ Trương Hoa có thể nói ra từ “cút”, chẳng nhẽ cái tên “Lục Đào” lại có sức đả kích lớn thế với anh? Trần Đình rơi lệ nói: “Trương Hoa, anh không muốn nghe em giải thích sao?” Đáng tiếc là Trần Đình không biết rằng cái tên Lục Đào đang khiến cho Trương Hoa cực kỳ khó chịu, đặc biệt là khi nó được phát ra từ chính miệng cô.

Trương Hoa tiếp tục gầm lên: “Tôi đã nói rồi, cô mau cút đi cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy cô. À phải rồi, quay về mà nói với Lục Đào, giờ muốn cười nhạo tôi e là còn hơi sớm, sớm muộn gì tôi cũng cho ông ta nếm mùi thất bại!”

Trương Hoa lạnh lùng nhìn Trần Đình vừa khóc vừa chạy ra ngoài. Sau đó vào phòng bật điện thoại, thu dọn cái giường bừa bộn rồi chạy vào nhà vệ sinh tắm rửa, cạo sạch râu, thay quần áo rồi ra ngoài ăn. Anh

gọi mấy món và vài chai bia. Anh quyết tâm không thể để người khác dễ dàng khinh thường mình như vậy, nhất định phải phần chấn lại.

Đúng lúc ấy Cổ Vân Vân gọi đến: “Cứ một lúc tôi lại gọi cho cậu, cuối cùng cậu cũng chịu mở máy rồi! Tôi lo chết đi được!” Trương Hoa cười: “Không sao, tôi tự mình nghỉ ngơi một ngày, ngày mai tôi sẽ tiếp tục đi làm!” sau đó lại đùa: “Đừng vì tôi nghỉ làm không phép một ngày mà đuổi việc tôi đấy!”

6.

Lúc này Trần Đình đang đi lang thang trên đường, cô phát hiện dạo này mình thường hay khóc, chẳng hề phụ nữ có thai đều thích khóc? Cô nghĩ mãi không hiểu vì sao Trương Hoa lại trở nên như thế này, trước đây mặc dù Trương Hoa thỉnh thoảng có hay nói đùa nhưng bao giờ cũng dịu dàng, hiếm khi nổi nóng, càng không biết mắng chửi ai bao giờ, hơn nữa lại cực kỳ tin tưởng bạn bè, người thân xung quanh, sao giờ anh trở nên đa nghi như vậy?

Thực ra Trần Đình nên biết tất cả những chuyện đó đều do cô gây ra, khi một người bị người thân nhất của mình lừa dối, họ dễ nảy sinh nghi ngờ với tất cả mọi thứ xung quanh.

Trước đây, Trương Hoa thường cảm thấy không thể tìm đâu được một người vợ hơn Trần Đình, một cô gái trong sáng, dịu dàng, rất thích hợp với vai vợ hiền mẹ tốt. Anh thực sự không thể tưởng tượng một cô gái hết giờ làm là về nhà, xem TV cũng rơi lệ như Trần Đình lại lén lút quan hệ thể xác với một người đàn ông khác sau lưng anh. Kể từ đó về sau, Trương Hoa dần trở nên cực kỳ nhạy cảm, nảy sinh nghi ngờ với tất cả những gì xảy ra xung quanh anh. Cú sốc này khiến cho Trương Hoa mất đi niềm tin, thậm chí, anh từng nghĩ sẽ từ bỏ công việc này, trở lại với nếp sống cũ của mình. Nhưng tối nay, sau sự xuất hiện của Trần Đình, lòng tự trọng của anh bị đả kích nghiêm trọng.

Anh có thể chịu đựng sự khinh bỉ, thương hại của bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không thể chịu được việc Trần Đình làm như vậy với anh, huống hồ sau lưng Trần Đình là gã Lục Đào kia nữa.

7.

Buổi sáng, lúc Trương Hoa đến công ty, anh cứ cảm giác ánh mắt mọi người nhìn anh có hơi khác thường, hình như tất cả mọi người đều tỏ ra khinh thường anh. Đây cũng là một kiểu tâm lý kỳ quặc của con người.

Thực ra tất cả các nhân viên công ty đều không có phản ứng thái quá đối với chuyện thất bại lần này, dù gì cũng chỉ là thất bại trong khu vực mà thôi, huống hồ trong ngành kinh doanh, hôm nay thành công, ngày mai thất bại là chuyện bình thường.

Thêm nữa, mặc dù kế hoạch đẩy mạnh tiêu thụ trong dịp Quốc khánh lần này đều do một tay Trương Hoa lập ra, nhưng dù sao Trương Hoa cũng là người mới của công ty, vì vậy không thể đổ hết thất bại lên đầu anh được. Huống hồ mọi người đều biết anh có mối quan hệ đặc biệt với Cổ Vân Vân, đây chẳng qua chỉ là một sự rèn luyện bản thân mà thôi.

Đặc biệt là Phùng Lâm Hàn, anh ta đã sớm nhận ra kế hoạch của Trương Hoa có vấn đề, nhưng tuyệt nhiên không nhúng tay vào, anh ta muốn dùng tổn thất lần này để cho Trương Hoa được rèn luyện bởi thực tiễn, bởi vì Phùng Lâm Hàn biết, nếu như anh nhúng tay vào, Trương Hoa mãi mãi không được nếm mùi thất bại. Dù sao thì Trương Hoa cũng là con rể của nhà họ Cổ, một lần thất bại có là gì?

Thực ra Phùng Lâm Hàn cũng có chút mục đích riêng tư, đó là Trương Hoa từ xưa đến nay hơi quá tự tin, cứ như thể khả năng của mình có thể làm tất cả mọi việc, thậm chí chẳng coi một tổng giám đốc như anh ta ra gì, qua thất bại lần này, chắc chắn Trương Hoa sẽ thận trọng hơn, cũng sẽ biết tôn trọng anh ta hơn.

8.

Suy đoán của Phùng Lâm Hàn rất chính xác. Sau lần này, Trương Hoa quả thực đã trở nên khiêm tốn hơn, không còn tranh phát biểu quan điểm của mình trong tất cả mọi việc nữa, cũng không cho rằng mọi quan điểm của mình đều chính xác. Ít nhất là anh cũng học được tác phong, nói ít làm nhiều.

Thêm nữa, Trương Hoa vẫn thường xuyên đến khu bán hàng để nói chuyện với nhân viên kinh doanh, nhưng không còn áp đặt tư tưởng của mình cho họ nữa, biến mình thành thánh giả, thành bạn bè với họ, thậm chí giao lưu, học hỏi họ với tư cách là một nhân viên.

Đồng thời, lúc gặp các nhân viên bán hàng của công ty điện tử Kinh Thao hoặc của các công ty cạnh tranh khác, Trương Hoa lịch sự chào hỏi, thỉnh thoảng vẫn nói dăm câu ba điều với họ, thậm chí còn khen ngợi họ.

Một số nhân viên kinh doanh của công ty điện tử Kinh Thao và các công ty khác không biết Trương Hoa, liền hỏi nhân viên bán hàng của Triết Đông đó là ai? Một số trưởng quầy và nhân viên lâu năm của công ty Triết Đông cũng dần dần biết được mối quan hệ của Trương Hoa với Cổ Vân Vân, liền nói: “Đây là con rể tương lai của tổng giám đốc công ty chúng tôi, cũng là người nối nghiệp của ông ấy đấy!”

Điều này khiến cho nhân viên kinh doanh của các công ty khác đều ngạc nhiên, nói Trương Hoa có thân phận như vậy mà vẫn thân thiện, khiêm tốn, sau này chắc chắn sẽ tài giỏi lắm đây. Nhân viên của công ty Kinh Thao cũng nói: “Đúng thế, nhân viên bán hàng của chúng tôi cũng rất thích anh ấy, có việc gì cần hỏi cũng thích đi tìm anh ta!”

Trương Hoa sau khi thay đổi rất được lòng nhân viên, đặc biệt là các nhân viên kinh doanh, thậm chí cả những nhân viên kinh doanh của các nhãn hiệu khác.

Thực chất, trong bất cứ tập thể nào, những người có xuất thân danh giá, có năng lực, lại khiêm tốn thường rất được lòng người. Trương Hoa lần này thất bại nhưng lại vô tình gặt hái được những điều này.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

1.

Trương Hoa thực chất không hề bình thản như vẻ bề ngoài, anh biết rất rõ mục đích quay trở lại Triết Đông của đó là đánh đổ Kinh Thao, từ Quốc khánh đến Tết còn một mùa tiêu thụ đồ điện máy nữa, nhất định trong mấy tháng này phải nghĩ cách giáng cho Kinh Thao một đòn nhớ đời.

Ngồi trong văn phòng, Trương Hoa suy nghĩ, vạch ra hướng đi. Cổ Vân Vân ngồi đối diện, đột nhiên hỏi: “Cậu đang nghĩ gì mà thần thờ suốt cả buổi thế?”

Trương Hoa mỉm cười: “Đang nghĩ tối nay ăn cái gì!”

Cổ Vân Vân kh hí: “Cậu tưởng tôi dễ lừa thế à?” rồi nói tiếp: “Mà cho là cậu có nghĩ chuyện ấy thật, vậy cậu có định mời tôi ăn cơm không đấy?”

Cổ Vân Vân nghi ngờ, không biết Trương Hoa luôn trong tâm trạng thường xuyên thần thờ như thế có phải đang nghĩ đến Trần Đình hay không, nhưng cô thông minh ở chỗ không bao giờ nhắc hai từ “Trần Đình” trước mặt anh.

Trương Hoa nói: “OK, cậu muốn đi đâu cũng được, tôi cũng có chuyện cần bàn bạc với cậu đây!”

“Chuyện gì thế?” Cổ Vân Vân ngạc nhiên hỏi.

“Đợi tối đi ăn cơm tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Trong lúc ăn cơm, Cổ Vân Vân cứ luôn miệng hỏi Trương Hoa đó là việc gì. Trương Hoa ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng hỏi: “Công ty có chính sách gì đặc biệt đối với nhân viên kinh doanh chưa?”

Cổ Vân Vân có vẻ không hiểu, hỏi: “Cậu nói vậy là sao?”

“Tức là tăng lương cơ bản ột số nhân viên bán hàng có hiệu quả ấy?”

“Chưa, đều như nhau hết, chỉ có các vị trí khác nhau mới có trợ cấp khác nhau thôi!”

“Vậy nếu giả sử bây giờ chúng ta áp dụng cái này, nên tìm ai xin phê chuẩn?”

“Chắc chắn sẽ không thể làm như vậy đâu, nếu làm vậy các nhân viên kinh doanh khác sẽ có ý kiến.”

Trương Hoa cười cười: “Đương nhiên không phải là công khai, mà là ngầm thỏa thuận.”

2.

Cổ Văn Vân hỏi: “Sao đột nhiên cậu lại có suy nghĩ này, đây là vấn đề cực kỳ nhạy cảm, khi đã thuyết phục được bộ phận nhân sự và Phòng Lâm Hàn đồng ý, còn phải để bộ phận tài chính tiến hành xét duyệt nữa cơ!”

Trương Hoa cười bí ẩn: “Đương nhiên phải có ích tôi mới hỏi cậu, hy vọng lúc tôi đề xuất phương án này, cậu sẽ ủng hộ tôi!”

Cổ Văn Vân ái ngại nói: “Thôi được, ý kiến của cậu lần nào tôi chẳng ủng hộ!”

Trương Hoa nâng cốc lên nói: “Vậy tôi phải cảm ơn cậu mới được!”

Cổ Văn Vân nâng cốc rượu vang nhấp một ngụm, đột nhiên khẽ hỏi: “Chúng ta bao lâu rồi không ở bên nhau?”

Trương Hoa ngạc nhiên vặn lại: “Chúng ta ngày nào chẳng ở cùng với nhau?” Cổ Văn Vân đỏ mặt khẽ nói: “Ý tôi nói là kể từ lần trước cậu say rượu ấy...”

Cuối cùng Trương Hoa đã hiểu ra ý của Cổ Văn Vân. Kể từ sau khi ly hôn, thỉnh thoảng nằm trên giường, không phải Trương Hoa không có nhu cầu về chuyện ấy, nhưng anh cũng biết, tuyệt đối không thể phạm sai lầm như vậy với Cổ Văn Vân được, trừ phi anh không cạnh tranh với Kinh Thao nữa và quyết tâm lấy Cổ Văn Vân làm vợ.

Trương Hoa thậm chí từng nghĩ, nếu thật sự bán quá, anh thà ra ngoài tìm chứ không động đến Cổ Văn Vân, điều đó sẽ phá hỏng mối quan hệ thân thiết tưởng chừng rất ổn định và hài hòa, không xa không gần như hiện nay.

Thế nên Trương Hoa chỉ cười hì hì mà không nói lời nào. Nhưng Cổ Văn Vân cũng biết, với Trương Hoa không thể quá vội vàng, dù sao anh cũng mới ly hôn chưa lâu, tâm lý vẫn chưa thể điều chỉnh lại.

3.

Trương Hoa sau khi ổn định nhân viên kinh doanh của công ty mình cũng như các công ty nhân viên bên Kinh Thao liền bắt đầu tiếp xúc với người phụ trách trực tiếp của các khu mua sắm.

Trương Hoa không tiếp xúc với các cán bộ cấp à chỉ tiếp xúc với những quản lý bậc thấp hoặc trung, lựa chọn phương thức làm quen là không nói chuyện công việc, khi rảnh rỗi thường đến văn phòng họ ngồi chơi, nói chuyện phiếm. Các quản lý hầu hết đều là thanh niên, lại cộng thêm việc Trương Hoa đến chơi mà không có mục đích gì nên chẳng mấy chốc đã trở nên thân thiết.

Sau khi quen biết, Trương Hoa bắt đầu dẫn họ đi ăn uống nhưng vẫn như trước, không bàn chuyện công việc. Dần dần, Trương Hoa gần như đã trở thành bạn bè với hầu hết các quản lý trẻ tuổi.

Bên cạnh đó, Trương Hoa còn tiến hành một việc mà chỉ có anh và cá nhân người đó biết, ít nhất ở công ty điện tử Triết Đông chỉ có mình Trương Hoa biết. Khi thấy mọi thứ đã chuẩn bị gần xong, Trương Hoa nói với Cổ Văn Vân: “Ngày mai tôi sẽ đệ trình phương án này lên, hy vọng cậu triệu tập được Phòng Lâm Hàn, giám đốc nhân sự và giám đốc tài vụ cùng đến họp!”

Trong phòng họp có năm người. Cổ Văn Vân lần đầu tiên tham gia vào cuộc họp nội bộ của công ty, vì vậy Phòng Lâm Hàn, giám đốc nhân sự và tài vụ đều cảm thấy rất kỳ quặc.

Trương Hoa biết Cổ Văn Vân đến họp sẽ không phát biểu, nhưng chỉ cần Cổ Văn Vân có mặt là được rồi, đây là một cách gián tiếp Cổ Văn Vân thể hiện sự đồng tình với Trương Hoa, chính vì vậy nên anh mới một mực bắt Cổ Văn Vân phải tham gia.

4.

Cổ Vân Vân nghe xong phương án của Trương Hoa mới hiểu tăng lương cơ bản cho nhân viên kinh doanh đặc biệt mà Trương Hoa nói tối hôm ấy không phải là cho nhân viên kinh doanh công ty mình, mà là cho các cửa hàng trưởng và nhân viên lâu năm của bên công ty điện tử Kinh Thao.

Nói một cách đơn giản thì cách làm của Trương Hoa là để lôi kéo những nhân viên có kinh nghiệm và tài năng bên Kinh Thao về Triết Đông. Như vậy sẽ có mấy cái lợi như sau: Một, tạo ra sự bất ổn trong lòng các nhân viên bán hàng của Kinh Thao; hai, những người này nắm rất rõ ưu, nhược điểm của sản phẩm Kinh Thao. Ba, đang vào mùa tiêu thụ, bị mất các nhân viên kinh doanh quan trọng là một tổn thất không thể bù đắp của Kinh Thao, cho dù có tìm được người thay thế thì cũng khó thích nghi ngay được trong một thời gian ngắn. Thứ tư, tạo ra một ảo giác cho các thương hiệu khác, đó là nội bộ công ty điện tử Kinh Thao xảy ra vấn đề nghiêm trọng. Thứ năm, liên minh với nhân viên kinh doanh quan trọng của đối thủ cạnh tranh sẽ tăng uy tín của công ty trong giới kinh doanh.

Những gì mà Trương Hoa nói cũng có phần có lý, nhưng với những quy tắc bất thành văn của các doanh nghiệp làm ăn chân chính, đặc biệt là những công ty đã có thương hiệu sẽ không sử dụng thủ đoạn trong cạnh tranh. Triết Đông, Kinh Thao đã có tiếng tăm nhất định trong giới, càng không thể sử dụng thủ đoạn xấu xa này được.

Không phải Trương Hoa không biết, dù gì anh cũng làm trong ngành mấy tháng rồi, nhưng nổi căm hận Trần Đình và Lục Đào khiến cho anh không thể không sử dụng thủ đoạn này để đánh bại Kinh Thao.

5.

Đối với phương án này, giám đốc nhân sự, tài vụ chỉ phát biểu qua loa ý kiến của mình, nói phải rất thận trọng, sau đó nói cần nghe ý kiến của Phùng Lâm Hàn.

Phùng Lâm Hàn cứ trầm tư mãi, anh ta hiểu rất rõ quy định trong ngành. Theo đó anh ta phải lập tức phủ quyết phương án này. Nhưng có Cổ Vân Vân ngồi đây, khiến cho anh ta không thể không cân nhắc thêm. Anh ta nghĩ, Cổ Vân Vân chưa bao giờ tham gia cuộc họp nội bộ của công ty, thế mà lần này lại tham gia, chắc chắn là đã biết trước phương án của Trương Hoa rồi. Cô vào họp chẳng qua là để nói với mọi người rằng, cô đồng ý với phương án trên.

Phùng Lâm Hàn âm thầm phân tích vì sao Trương Hoa lại sử dụng phương án này. Anh ta đương nhiên không biết chuyện giữa Trương Hoa và Lục Đào. Sau khi phân tích xong, anh ta đưa ra kết luận, đó là vì Trương Hoa muốn lấy lại thể diện vụ Quốc khánh lần trước, nhanh chóng xây dựng lên hình ảnh là người “có năng lực” ở công ty.

Nghĩ như vậy nên Phùng Lâm Hàn có thể lý giải vì sao Cổ Vân Vân lại ủng hộ phương án này, dù sao bạn trai thất bại, mất hết thể diện, cũng cần phải giúp đỡ lấy lại chút sĩ diện chứ. Phùng Lâm Hàn lại nghĩ, có thể Cổ Vân Vân đã nói chuyện này với bố cô ta rồi, nhận được sự đồng ý của ông ta nên mới triệu tập cuộc họp. Nói gì thì nói, Cổ Vân Vân cũng là con gái ruột của Cổ Triết Đông mà.

Sau khi phân tích và cân nhắc xong, Phùng Lâm Hàn liền trầm trọng nói, có thể thử xem sao. Nhưng phương án này chỉ hạn chế trong mấy người tham dự cuộc họp biết, không được tiết lộ với bất cứ ai. Phùng Lâm Hàn lại hỏi Trương Hoa: “Cậu có mục tiêu chắc chắn rồi chứ?”

Trương Hoa cười: “Tôi đã âm thầm tiến hành rồi, chỉ đợi công ty phê duyệt là xong!”

Phùng Lâm Hàn nói: “Bao gồm cả những người các cậu kéo về, không được tiết lộ cho bất cứ ai chuyện này, phải ký thỏa thuận!”

Trương Hoa gật đầu đáp: “Anh cứ yên tâm, tôi sẽ xử lý ổn thỏa!”

6.

Lần này, hàng loạt nhân viên kinh doanh chủ chốt của Kinh Thao đồng loạt nhảy sang Triết Đông đã gây ra sóng gió nhất định trong ngành, mọi người đều suy đoán Kinh Thao xảy ra vấn đề. Các nhân viên kinh doanh khác của Kinh Thao đang bắt đầu hoang mang đúng như Trương Hoa suy đoán.

Chuyện lần này quả thực đã khiến cho Lục Đào trở tay không kịp, vội vàng triệu tập các nhân sự có liên quan đến tìm cách cứu vãn tình hình, nhưng chưa kịp cứu vãn thì lại gặp phải một cú sốc khác.

Lần này, Trương Hoa vẫn làm trái với những quy định cạnh tranh lành mạnh, tiến hành đả kích toàn diện các sản phẩm của Kinh Thao trong quá trình tiêu thụ ở tất cả các khu thương mại.

Trong mấy ngày liên tiếp, Trương Hoa đã dẫn các nhân viên cũ của Kinh Thao ra một khách sạn bên ngoài thuê phòng họp kín, đóng cửa cả ngày ở trong phòng bàn bạc về phương án tiêu thụ. Tất cả các mục tiêu đều nhắm thẳng vào nhược điểm của đồ điện Kinh Thao. Bởi vì những nhân viên này đều quá hiểu về tính năng của đồ điện Kinh Thao nên cuối cùng họ đã tạo ra được các tài liệu hướng dẫn tiêu thụ rất hiệu quả, có thể nói đây chính là một cú đánh mang tính hủy diệt với Kinh Thao.

Sau khi chỉnh sửa lại tài liệu xong, Trương Hoa đã tổ chức đào tạo tăng cường cho đội ngũ nhân viên ấy liên tiếp mấy ngày đêm, hơn nữa, còn biến đợt giảm giá vào đúng ngày Quốc khánh của công ty điện tử Kinh Thao thành đòn “gậy ông đập lưng ông”, phao tin rằng chính Kinh Thao cũng không có niềm tin vào chất lượng sản phẩm của mình nên mới nhân dịp lễ hội để giảm giá, bán tống bán tháo hàng hóa.

7.

Các trung tâm thương mại không có quyền can thiệp vào việc lôi kéo nhân viên kinh doanh của doanh nghiệp này với doanh nghiệp khác, nhưng người quản lý của trung tâm có quyền trực tiếp can thiệp khi có sự cạnh tranh không lành mạnh. Theo quy định, thương nghiệp vi phạm quy định sẽ không được bán sản phẩm ở trung tâm nữa.

Rõ ràng Trương Hoa đã có sự chuẩn bị từ trước. Trước đó anh đã bỏ thời gian, công sức xây dựng nên mối quan hệ với các quản lý của Trung tâm thương mại. Hơn nữa trước khi chính thức công kích Kinh Thao, anh đã mua chuộc những quản lý này về vật chất rồi.

Về điểm này, Trương Hoa xử lý khác với những người trong giới doanh nghiệp khác, anh không trực tiếp đưa tiền. Trương Hoa luôn nghĩ rằng “tiền” không thể duy trì mối quan hệ “bạn bè” được. Thường xuyên đi ăn uống, nói chuyện, uống rượu, thỉnh thoảng đi đến các khu giải trí, hoặc tặng ít vật dụng sẽ có lợi cho việc bồi đắp tình cảm.

Trong quá trình làm thân, Trương Hoa luôn tuân thủ một nguyên tắc, đó là không bàn công chuyện, thường ngày có công việc phải bàn bạc đều bảo giám đốc cửa hàng Ngô Phong Hải trực tiếp đi nói chuyện.

Vì vậy mặc dù Trương Hoa sử dụng thủ đoạn đi ngược với quy định ngầm của giới thương nghiệp, nhưng các cán bộ có liên quan của Trung tâm thương mại vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua, thỉnh thoảng trong lúc đi ăn uống, vui chơi với Trương Hoa, cũng có nói: “Đạo này các doanh nghiệp khác đều phản ánh nhân viên kinh doanh của các cậu trong quá trình giới thiệu sản phẩm toàn cố ý nói xấu các thương hiệu khác, chuyện này là thế nào?”

Trương Hoa liền giả bộ nói: “Có chuyện này sao? Tôi phải điều tra cho rõ mới được, sao có thể gây phiền phức cho các anh như thế chứ!”

Thông thường, lúc này, họ đều nghiêm nghị nói một câu: “Nhất định phải chú ý đến ảnh hưởng đấy!”

Trương Hoa thầm cười trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ rất nghiêm túc, gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi!” Sau đó, nên ăn gì, chơi gì cứ mặc sức, còn các nhân viên kinh doanh cần nói gì thì vẫn cứ nói như thường.8.

Thời gian gần đây, công ty Triết Đông gần như bá chiếm thị trường của các sản phẩm cùng loại. Bởi có sự “dẫn lối” của thủ đoạn kinh doanh của Trương Hoa mà các thương hiệu khác cũng bắt đầu quen với việc công kích sản phẩm điện tử của Kinh Thao, điều này khiến cho hàng của Kinh Thao gần như chẳng tiêu thụ được bao nhiêu.

Mặc dù hành vi của Trương Hoa khiến ột số người trong công ty cảm thấy không thỏa đáng nhưng dần dần vẫn bị tâm lý thắng lợi xóa nhòa. Mặc dù lôi kéo những nhân viên kinh doanh của Kinh Thao về, mỗi tháng phải trả riêng cho họ một phần lương cơ bản, gần đây, chi phí cho việc chiêu đãi, tiếp khách cũng có hơi cao, nhưng bù lại, lượng hàng hóa tiêu thụ cũng tăng vọt, hơn nữa lại có thể giáng cho đối thủ cạnh tranh một đòn nặng nề, có như thế cũng là xứng đáng.

Trương Hoa cũng bắt đầu cảm nhận được niềm vui sướng khi báo thù thành công. Thực ra, nếu Trương Hoa không nóng vội trả thù Lục Đào, hay nói cách khác, nếu Trương Hoa quên đi thù riêng, chỉ làm tốt việc của mình, dựa vào kinh nghiệm thương trường và khả năng quản lý của bản thân để đánh bại Lục Đào

bằng con đường chân chính thì có lẽ anh sẽ trở thành một quản lý xuất sắc của Triết Đông, thậm chí có thể trở thành lãnh đạo cốt cán của công ty.

Đáng tiếc là mục đích Trương Hoa vào làm ở Triết Đông chỉ là để trả thù Lục Đào, thành công cá nhân không phải là cái mà anh theo đuổi. Vì vậy, Trương Hoa chấp nhận đi ngược con đường phát triển bình thường, đi ngược với con đường kinh doanh chân chính.

Mặt khác, nếu như không có Lục Đào, Trương Hoa chắc chắn không lựa chọn công ty Triết Đông, thậm chí không lựa chọn ngành này chứ đừng nói trở thành một quản lý xuất sắc. Đây mới là điểm mâu thuẫn chủ yếu nhất của vấn đề.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

1.

Việc Trương Hoa sử dụng thủ đoạn để đối phó với công ty điện tử Kinh Thao khiến cho ít nhất ba người thay đổi cách nhìn nhận. Người thứ nhất là Lục Đào, nhưng dù sao ông ta cũng có sự hiểu biết sâu rộng về xã hội, chẳng lấy làm lạ với những chuyện như thế này, huống hồ ông ta cũng biết rõ ý chí báo thù mãnh liệt trong đầu Trương Hoa khiến cho anh bất chấp mọi thủ đoạn.

Tình cảnh hiện tại khiến cho Lục Đào không thể phản kích một cách có hiệu quả, dù sao công ty Kinh Thao và Triết Đông đều là công ty đại lý đồ điện cấp tỉnh, khu vực trung tâm của một thành phố trong tỉnh chẳng qua chỉ là một khu vực nhỏ mà thôi, cho dù có dừng hết việc buôn bán ở cái tỉnh này, công ty vẫn có thể vận hành bình thường.

Chỉ có điều Lục Đào vẫn muốn cho Trương Hoa một bài học, khiến cho anh hạ hỏa. Về phương diện kinh doanh, trong thời gian ngắn khó mà đối phó được với Trương Hoa, đành phải suy nghĩ từ phương diện khác.

Người thứ hai thay đổi cách nhìn nhận về Trương Hoa chính là Cổ Vân Vân. Cô biết rõ Trương Hoa vào công ty mình thực chất là để trả thù Lục Đào, nói cách khác, anh vẫn canh cánh trong lòng chuyện của Trần Đình và Lục Đào, điều này cho thấy Trương Hoa vẫn còn tình cảm với Trần Đình, không có tình cảm thì sao lại bất chấp thủ đoạn để đối phó với Lục Đào.

Cổ Vân Vân mặc dù biết những điều này nhưng cô chẳng còn cách nào khác, chỉ biết giả bộ như không biết, bởi vì chỉ có như vậy Trương Hoa mới chịu ở bên cạnh cô.

2.

Nhưng cô không ngờ, Trương Hoa đột nhiên lại trở thành một con người khác, mặc dù trong việc công kích công ty điện tử Kinh Thao, anh đã sử dụng thủ đoạn chẳng mấy vẻ vang, nhưng trong vấn đề quản lý nhân sự, tổ chức công đoàn, đào tạo, sách lược kinh doanh, quan hệ trên thương trường... rõ ràng anh đã thể hiện được khả năng xuất sắc của mình.

Nhìn thấy những thay đổi này của Trương Hoa, Cổ Vân Vân không biết nên vui hay thất vọng. Trong ký ức của cô, từ khi cô còn nhỏ, bố mẹ rất ít khi có thời gian ở bên cô, lúc ấy bố cô mới mở một công ty nhỏ, gần như suốt ngày ở công ty, còn mẹ là trợ lý đắc lực của bố, cũng có rất ít thời gian chăm sóc cô.

Đến khi Cổ Vân Vân học tiểu học, công ty của bố cô ngày càng mở rộng, về sau mỗi năm một lần mạnh. Bố mẹ Cổ Vân Vân có thể đáp ứng cho Cổ Vân Vân đầy đủ về mặt vật chất. Mới vào năm thứ nhất đại học, cô đã tặng cho con gái một chiếc xe, vào năm thứ ba liền đổi thành chiếc BMW. Sau khi tốt nghiệp, bố cô lại định đổi xe cho con gái nhưng Cổ Vân Vân không đồng ý.

Nhưng tất cả những điều ấy đều không thể thay đổi một hiện thực, gần như trong nhà cô luôn chỉ có cô và cô giúp việc. Cô luôn hy vọng chồng tương lai của mình sẽ không như bố mình, sẽ là một người đàn ông thích cuộc sống bình dị, đương nhiên cũng không thể quá bất tài, quá nhu nhược. Một người chồng lý tưởng trong lòng cô phải là: có tố chất và năng lực, sạch sẽ, có sức sống nhưng lại thích cuộc sống ổn định và bình yên. Có như vậy hai người mới có thời gian bên nhau. Vì vậy mà cô đã đem lòng thích Trương Hoa.

3.

Nhưng hiện giờ Cổ Vân Vân đã loáng thoáng nhìn thấy hình ảnh của bố mình trong con người Trương Hoa, ngày nào cũng căng thẳng bởi công việc, tối đến không hợp hành thì tham gia đào tạo nhân viên, nếu không phải là đi nói chuyện với một nhân viên đặc biệt thì cũng là đi tạo quan hệ với người trong các Trung tâm thương mại. Nói chung là ngày nào cũng bận rộn, tối tối Cổ Vân Vân muốn Trương Hoa đi ăn cùng mình, lúc nào anh cũng bảo có việc.

Thậm chí ngay cả mấy thủ đoạn không vẻ vang gì mà Trương Hoa chọn cũng na ná như bố cô hồi đầu. Bởi vì mẹ Cổ Vân Vân đã kể với cô, lúc bố mới khởi nghiệp cũng dùng những thủ đoạn để cạnh tranh với đối thủ.

Chỉ có điều khi mẹ cô nói những điều này, ánh mắt luôn toát lên vẻ tự hào và sùng bái. Bà nói: “Lúc ấy công ty mình thế lực còn yếu, bố con nếu không dùng những thủ đoạn ấy thì chắc đã bị các công ty khác đập đổ rồi.” Mẹ cô còn nói: “Trên thương trường chỉ có thành công, không được phép thất bại. Chỉ có thành công mới được người khác tôn trọng, thất bại rồi sẽ chẳng có ai đồng tình với con cả. Sau khi thành công, bố con luôn tuân thủ các quy định của thị trường, nhưng nếu hồi đầu không sử dụng thủ đoạn thì chắc chắn không có thành công về sau!”

Cổ Vân Vân nghĩ, chẳng nhẽ Trương Hoa cũng sẽ đi theo con đường của bố mình? Nghĩ đến đây, cô lại thấy bản thân thật kỳ quái, vốn dĩ cô nên thất vọng mới phải, dù sao Trương Hoa cũng đang dần thoát khỏi hình tượng một người chồng như cô mong muốn, nhưng tại sao cô không thất vọng? Rồi cô lại nghĩ, nếu như không thất vọng thì có lẽ là vui mừng, bởi vì có như thế Trương Hoa mới thích hợp trở thành con rể của bố, sau này khi bố già rồi, Trương Hoa sẽ tiếp quản công ty từ tay bố, nhưng tại sao cô cũng không thấy vui nhỉ?

4.

Ngoài hai người đó ra, người thứ ba chính là Trần Đình. Lúc này cái bụng của cô đã bắt đầu nhô lên, mà cái thai đã kéo cô với Trương Hoa lại gần hơn, chỉ cần chạm tay vào bụng là cô lập tức nhớ đến Trương Hoa.

Cứ đến cuối tuần, Trần Đình lại đến Trung tâm thương mại dạo một vòng, tìm một vài nhân viên kinh doanh nói chuyện, tìm hiểu tình hình, vì vậy chuyện cạnh tranh giữa hai công ty điện tử Kinh Thao và Triết Đông gần đây ra sao cô đều nắm rõ. Những nhận xét của người trong giới về Trương Hoa cũng có hai thái cực, nhân viên bán hàng của Kinh Thao thì nói Trương Hoa bỉ ổi, hành vi tiểu nhân, thủ đoạn tàn nhẫn...

Còn nhân viên của Triết Đông, bao gồm cả những người từng làm bên Kinh Thao bị lôi kéo về đều rất khâm phục Trương Hoa. Mấy nhân viên về làm cho Triết Đông đều quen với Trần Đình, nói với cô: “Quản lý Trương mặc dù trẻ tuổi nhưng thực chất là một cao thủ đầy quyết đoán trên thương trường, người ngoài có cái nhìn ra sao chẳng quan trọng, quan trọng là kết quả. Hơn nữa bọn tôi khâm phục anh ấy vì năng lực thật sự của anh ấy!”

Trần Đình xuất thân trong một gia đình bình dân, gia đình cũng chẳng lấy làm khá giả, nhưng cũng không đến nỗi nghèo khó, lại là con gái độc nhất nên luôn được bố mẹ yêu chiều. Có thể câu nói “Khoảng cách tạo ra cái đẹp” là chính xác, nên cô luôn ngưỡng mộ những người thành đạt, đặc biệt là những người giành được thành công bằng chính sức lực của mình.

Mà Lục Đào lại rất phù hợp với yêu cầu ban đầu của cô. Điều này cũng giống như chuyện Cổ Vân Vân xuất thân trong gia đình giàu sang nhưng lại rất thích những người xuất thân trong gia đình bình dân như Trương Hoa.

5.

Nếu như là trước đây, chắc chắn Trần Đình sẽ rất hâm mộ khả năng và phong cách của Trương Hoa hiện nay, nhưng bây giờ Trần Đình lại có cảm giác Trương Hoa đang ngày một xa cô hơn.

Trải qua một loạt những biến cố, cuối cùng Trần Đình cũng hiểu ra, nếu như một người không thể hòa nhập vào tập thể, vậy thì lựa chọn cuộc sống vốn có ban đầu sẽ chân thực, thậm chí càng thực tế hơn. Giống như bản thân cô, thể trở thành một thành viên của một tập thể thành công, vì vậy cô cảm thấy cuộc sống quen thuộc vốn có của mình thoải mái và hạnh phúc hơn.

Nhưng Trương Hoa hiện giờ đang dần thoát ly khỏi cuộc sống này, anh đã hướng đến “thành công”, thậm chí đã biến thành một “anh quản lý Trương” trong mắt mọi người. Cho dù người khác sùng bái hay khinh bỉ Trương Hoa, những điều đó đều có thể chứng minh một điều, Trương Hoa hiện nay đã không còn là Trương Hoa của ngày xưa, còn cô lại đang quay trở lại là một Trần Đình với cuộc sống bình dị thuộc về mình.

Những điều này khiến cho Trần Đình đột nhiên thấy rất sợ hãi, cô cảm thấy mình không thể nắm bắt được bất cứ thứ gì. Một Trương Hoa bình dị và đơn giản từng ở gần cô như vậy, thế mà bây giờ, mặc dù vẫn sống chung trong một thành phố, nếu cô muốn đi thăm anh, chỉ ngồi xe máy chục phút là đến nơi nhưng không hiểu sao cảm giác xa lạ ấy lại khiến cho Trần Đình cảm thấy Trương Hoa đang cách mình rất xa.

Tối nằm trên giường, Trần Đình xoa xoa cái bụng đã nhô lên, lẩm bẩm: “Con à, mẹ đã lựa chọn giữ lại con, cũng chưa biết là hạnh phúc hay sai lầm, nhưng chúng ta có thể đã mất bố con thật rồi!”

6.

Trương Hoa vì theo đuổi Cổ Vân Vân, vì tham gia tài của nhà họ Cổ mà ruồng bỏ người vợ kết hôn chưa đầy một năm. Tin tức này đột nhiên lan ra, tin đồn lan nhanh, chẳng bao lâu, không ai trong công ty Triết Đông là không biết.

Cổ Vân Vân lo lắng hỏi Trương Hoa: “Làm thế nào bây giờ?”

Trương Hoa cười xòa: “Chắc chắn là do Lục Đào gây ra, người biết chuyện chỉ có cậu với Dương Uy, những người khác tôi đều không nói!”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu còn cười được hả? Tôi hỏi cậu phải làm thế nào bây giờ? Thủ đoạn cậu dùng vốn đã khiến không ít người chửi cậu là tàn độc, thậm chí còn mắng cậu là bỉ ổi, giờ thêm cái tin đồn này nữa, người ngoài sẽ càng tin cậu là kẻ không ra gì!”

Trương Hoa vẫn chỉ cười: “Cũng may Lục Đào chưa nói rằng tôi ruồng bỏ vợ đang có bầu đấy!”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu vẫn còn đùa được à, tôi vẫn muốn hỏi cậu nhưng không biết mở miệng ra sao, giờ không thể không hỏi, rốt cuộc cậu và Trần Đình vì lý do gì mà ly hôn? Là lỗi của cậu hay vì cô ấy? Nếu như là lỗi của cô ấy thì cứ nói thẳng ra!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, thầm nghĩ: Cô gái này rốt cuộc là ngốc hay thông minh? Dương Uy thực ra đã nói với Trương Hoa từ lâu rằng anh đã nói sự thật cho Cổ Vân Vân biết rồi, tại sao cô vẫn còn giả bộ như không biết?

Trương Hoa cười nói: “Cậu hy vọng tôi nói gì với người ngoài? Nói rằng Trần Đình ngoại tình ư?”

Cổ Vân Vân vội nói: “Lẽ nào thật sự là do Trần Đình ngoại tình? Thế tại sao cậu không nói ọi người rõ?”

Trương Hoa không trả lời thẳng mà chỉ bảo Cổ Vân Vân hãy yên tâm, không cần lo những chuyện này, anh tự biết cách giải quyết. Rồi còn cười về bí ẩn: “Thực ra Lục Đào đã giúp tôi một chuyện lớn, chỉ có điều hẳn ta không biết mà thôi!”

Chuyện đột ngột xảy ra này lại khiến cho Cổ Vân Vân nhẹ nhõm trong lòng. Cô cảm thấy chuyện Trương Hoa ly hôn sớm muộn gì mọi người cũng biết, nếu một ngày nào đó cần phải công khai mối quan hệ của hai người với bố mẹ cô, cô không thể che giấu việc Trương Hoa từng ly hôn. Thay vì che giấu, chi bằng cứ để mọi người biết trước thì hơn.

Chỉ có điều cô không hy vọng Trương Hoa trở thành một kẻ bội bạc trong mắt mọi người, vì vậy cô mới nôn nóng muốn nói ra chuyện Trần Đình ngoại tình khiến cho Trương Hoa phải ly hôn, như vậy mọi người sẽ đồng tình với Trương Hoa, nhờ đó mà duy trì được hình tượng tốt đẹp của anh.

Nhưng Trương Hoa cứ một mực yêu cầu Cổ Vân Vân đừng can dự vào chuyện này, đừng phát biểu ý kiến gì hết, vì vậy cô cũng chẳng biết phải làm sao. Trương Hoa sau khi phán đoán cụ thể chuyện này đã đi đến một kết luận: Chuyện này có lợi cho vị trí của anh sau này ở công ty, có lợi cho sự kính sợ của người ngoài đối với anh. Sở dĩ anh dùng từ “sợ” là bởi vì có nguyên nhân của nó.

Trương Hoa không giống như Cổ Vân Vân, anh không nghĩ đến chuyện sẽ trở thành con rể nhà họ Cổ, cũng chưa từng nghĩ sẽ tiếp quản doanh nghiệp nhà họ Cổ trong tương lai, vì vậy anh hoàn toàn chẳng cần quan tâm đến chuyện hình ảnh của mình bây giờ ra sao. Hơn nữa, lòng tự tôn ông khiến cho anh thà để người khác nghĩ mình phản bội vợ còn hơn là bị người ta biết vợ anh cầm súng lên đầu anh.

7.

Trong khi mọi người đang bàn tán xôn xao chuyện Trương Hoa bỏ vợ để theo đuổi Cổ Vân Vân, Trương Hoa lại tỏ ra hết sức bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Lúc đến công ty vẫn mỉm cười với tất cả mọi người, khi rảnh vẫn chạy đến nói đùa dăm ba câu với mọi người ở các phòng khác.

Ngoài ra, anh càng chăm chỉ đến Trung tâm thương mại, khu thương mại, vẫn gặp và chào hỏi tất cả các nhân viên kinh doanh, nói chuyện bình thường như nói chuyện với bạn bè. Tiếp tục duy trì mối quan hệ với các quản lý ở Trung tâm...

Thêm nữa, gần như tối nào Trương Hoa cũng tìm gặp một số nhân vật quan trọng để hẹn riêng, nội dung cuộc nói chuyện rất rộng, đương nhiên cũng có nói đến chuyện công việc, bàn đến yếu tố để thành công nhưng tuyệt đối không đề cập đến chuyện riêng tư.

Trương Hoa biết, gần như tất cả mọi người khi nói chuyện với anh đều tỏ vẻ ngạc nhiên, thậm chí bối rối, nhưng bản thân anh lại tỏ ra hết sức bình thường. Nhìn thấy vẻ mặt bối rối của đối phương, Trương Hoa thậm chí còn cảm thấy thú vị, và pha chút thỏa mãn.

Hành động của Trương Hoa khiến ọi người phần nào hoài nghi không biết mọi chuyện có phải chỉ là tin đồn.

Lúc này, những người biết chuyện gần như chia làm ba trạng thái. Một, hoài nghi đây chỉ là những lời đồn thổi, mặc dù hoài nghi là lời đồn thổi nhưng vẫn nảy sinh tâm lý e sợ đối với Trương Hoa. Hai, tin rằng đây là sự thực, trong lòng thầm chửi Trương Hoa là đồ bỉ ỉ, nhưng ngoài mặt vẫn không dám đắc tội với Trương Hoa. Ba, tin rằng đây là sự thực, nhưng ngưỡng mộ thủ đoạn và sự thành công của Trương Hoa, bởi vì trong xã hội này, đa phần mọi người đều ngưỡng mộ sự thành công mà không cần quan tâm đến quá trình.

Cho dù là ở dạng nào, mọi người đều phải công nhận một điều, đó là con người Trương Hoa không hề đơn giản, không thể dễ dàng đắc tội, một khi đắc tội với anh ta, rất có thể anh ta sẽ giở thủ đoạn ra.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

1.

Lục Đào không ngờ Trương Hoa lại trở nên lạnh lùng như vậy, lời đồn thổi đã không đủ kích được anh mà còn khiến anh xây dựng được hình tượng sâu sắc với những người xung quanh. Lúc này, Lục Đào mới bắt đầu ý thức được rằng Trương Hoa sẽ là một đối thủ đáng gờm trong tương lai.

Chuyện xảy ra tiếp theo khiến cho Lục Đào triệt để sụp đổ, đây không phải là sự sụp đổ về thành tích kinh doanh của công ty mà là hình tượng ông ta đã duy trì trong bao nhiêu năm, chỉ sau một đêm đã bị bóc trần trước mắt tất cả mọi người.

Trương Hoa cũng biết rõ, trung tâm thành phố chỉ là một phần của thị trường, mặc dù có thể cho Lục Đào nếm được mùi thất bại trong thời gian ngắn, nhưng không thể thay đổi được hướng đi chính thể ca công ty Lục Đào. Thế nên Trương Hoa bắt đầu sử dụng một thủ đoạn khác.

Khi nhân viên Kinh Thao đến công ty vào buổi sáng, thấy ở cổng công ty có rải một số tờ rơi, nhặt lên xem mới hay đó không phải là quảng cáo thông thường, mà là giới thiệu về đời sống riêng tư đầy thác loạn của tổng giám đốc Lục Đào, kèm theo đó là vô số ảnh Lục Đào thân mật với “gái điếm”.

Trước khi Lục Đào đến công ty, mọi người thi nhau bàn tán, có người nói, chẳng trách ông ta thường cho lái xe về đúng giờ, một mực đòi tự lái xe về nhà sau khi hết giờ làm, tưởng đâu ông ta thông cảm cho lái xe, hóa ra là vì sợ mọi người biết chuyện xấu ông ta làm.

Lại có người nói, ông ta ngày nào cũng về nhà rất muộn, chẳng lẽ vợ ông ta mặc kệ không chút hoài nghi hay sao? Có người liền chen vào nói: Với vợ thì đơn giản thôi, cứ nói công ty có việc, tiếp khách... Một tổng giám đốc có bận rộn cũng là lẽ thường!

2.

Khi nhìn thấy Lục Đào bước vào công ty, mọi người mới chấm dứt cuộc tranh luận. Nhưng tổng giám đốc Lục Đào đã cảm nhận có chuyện bất thường, sau khi nghe điện thoại trong văn phòng, cuối cùng Lục Đào cũng hiểu vì sao nhân viên lại nhìn mình bằng ánh mắt khác thường. Điện thoại từ một người bạn ở tòa soạn báo gọi đến, nói rằng nhận được một số bức ảnh của một người nặc danh.

Lục Đào phải bỏ không ít tiền để mua lại những tài liệu ấy từ tòa soạn báo, nhưng chuyện vẫn lan ra khắp công ty, tiếp đó là lan truyền đến tai các nhân viên kinh doanh. Dưới sự loan truyền của đám nhân viên kinh doanh này, tất cả những quản lý của các Trung tâm thương mại đều hay tin. Thậm chí có người còn nghĩ, một số người chuyển sang bên công ty điện tử Triết Đông làm việc là bởi vì đã biết những hành vi xấu xa này của Lục Đào. Lại có người suy đoán, tổng giám đốc của Kinh Thao ngoài gái gú ra không biết còn có thú vui gì khác không?

Con người luôn là như vậy, thường thích từ chuyện nọ suy đoán ra chuyện kia, sau đó liên tưởng đến một số hành vi có liên quan. Mặt khác, một người đàn ông, bản thân anh ta có thể thường xuyên đi chơi gái, khi bàn luận đến chuyện chơi gái của người khác đều cho rằng bản thân mình là quân tử, đều cảm thấy đạo đức của người khác có vấn đề nghiêm trọng. Còn đàn bà khi bàn luận về những người đàn ông như thế này đều tỏ vẻ rất khinh bỉ.

Vì vậy Lục Đào dưới sự suy đoán của nhiều người đã trở thành một người có vấn đề nghiêm trọng về đạo đức. Mặc dù trong đó có một số đàn ông thâm nghĩ, nếu như mình có tiền, mình cũng sẽ thường xuyên ra ngoài chơi gái, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ vô cùng đạo mạo, đường hoàng.

3.

Người bị sốc nặng nề còn có Trần Dĩnh. Sau khi biết được chuyện này cô đột nhiên cảm thấy mình thật nhục cười, cũng quá đáng thương. Cô đã từng ngốc nghếch theo đuổi tình yêu, từng cho rằng đây là một vị tổng giám đốc thành đạt và biết chăm lo cho gia đình, từng cho rằng ông ta ngoài vợ ra chỉ có mình, nào ngờ ông ta chỉ coi cô như một trong những món đồ chơi của ông ta mà thôi.

Bản thân cô cho rằng đó là mối quan hệ xác thịt dựa trên tình yêu, còn đối với gã đàn ông ấy, nó chẳng có gì khác biệt so với việc ra ngoài tìm gái điếm. Hơn nữa, ông ta đi chơi gái điếm còn mất tiền, trong khi cô thì hoàn toàn miễn phí.

Trần Dĩnh nhớ lại hơn ba năm ở trong thành phố này, ngoài việc hết lần này đến lần khác thất bại trong chuyện tình yêu, cô chẳng có bất cứ thu hoạch gì. Thích Lục Đào đúng là một tấn bi kịch, về sau đem lòng yêu Trương Hoa cũng là một bi kịch như thế.

Trần Dĩnh biết chuyện xấu xa của Lục Đào bị lộ ra ánh sáng là do Trương Hoa làm, mặc dù Trương Hoa làm như vậy có thể khiến cô nhìn nhận rõ về con người Lục Đào nhưng cô lại luôn thầm mong chuyện này

không phải do anh làm.

Cô đã không còn quan tâm đến bản chất thật sự con người Lục Đào, dù sao cô đã hoàn toàn từ bỏ Lục Đào rồi, thậm chí cô không hy vọng nhìn thấy bộ mặt thật của Lục Đào nữa, có như vậy cô sẽ không khiến bản thân càng thêm hối hận và đau đớn về hành vi trước đây của mình, ít nhất vẫn còn có thể giữ gìn được chút tự trọng nhỏ nhoi của mình, đó là Lục Đào cũng từng yêu cô. Nhưng giờ, sau khi tất cả sự thật được phơi bày, cô chỉ còn lại đau khổ và trống rỗng.

Về Trương Hoa, cô càng không muốn anh làm ra những chuyện này. Một Trương Hoa như vậy đã không còn là Trương Hoa của trước đây mà trở thành một Trương Hoa có phần đáng sợ và khó nắm bắt bởi vì, bạn hoàn toàn không biết trong lòng anh ta đang nghĩ gì, bước tiếp theo sẽ làm gì.

4.

Trần Đình nói với Lưu Huệ Anh: “Tớ muốn rời khỏi thành phố này, về với bố mẹ!”

Lưu Huệ Anh thở dài: “Một mình rồi phải không?”

“Tớ cảm thấy mình giống như một chiếc lá trong chuyện tình cảm, muốn rơi vào nơi mà mình muốn, nhưng chỉ một cơn gió bất ngờ thổi đến sẽ cuốn tớ đến một nơi khác, sau đó, tớ đã cố gắng quay lại chỗ cũ, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi, dần dần khiến cho tớ càng lúc càng xa chỗ ban đầu tớ muốn đến.”

“Ý cậu muốn nói là khoảng cách giữa cậu và Trương Hoa càng lúc càng xa?”

“Tớ biết tớ có lỗi với anh ấy, tớ đã cố gắng khiến anh ấy thấy tớ đang thay đổi, cũng tin rằng anh ấy có thể nhìn thấy, sẽ tha thứ cho tớ, nhưng giờ càng lúc tớ càng cảm thấy anh ấy xa vời, xa đến mức chẳng thể có bất cứ hy vọng nào nữa.”

“Có thể thẳng thắn đối mặt với tất cả mọi chuyện cả điều nên làm, từ bỏ cũng chưa hẳn là một lựa chọn không đúng đắn.”

“Đúng thế, nên học cách từ bỏ, hơn ba năm, cuối cùng tớ tay trắng quay về.”

Lưu Huệ Anh nhìn bụng Trần Đình, nói: “Cũng không hẳn là tay trắng!”

Trần Đình xoa xoa cái bụng đã nhô lên của mình, sau đó cười như mỉa: “Nói cũng phải, cũng không hẳn là tay trắng, ít nhất vẫn còn có đứa bé này!”

“Nếu cậu xác định sẽ từ bỏ, rời khỏi thành phố này, cậu thật sự sẽ giữ lại đứa bé này chứ? Giờ muốn bỏ vẫn còn kịp, một thời gian nữa, nếu có hối hận sẽ chẳng thay đổi được nữa đâu!”

Trần Đình bắt lực cười: “Nếu như hồi mới có bầu mà biết trước những chuyện này, chắc chắn tớ sẽ cân nhắc đến chuyện giữ đứa bé hay không. Nhưng mấy tháng nay, tớ cảm nhận được sự tồn tại của nó, cảm thấy nó luôn ở bên tớ mỗi tối, mỗi tối tớ lại nói chuyện với nó, trong lòng đã tự coi mình là mẹ từ lâu rồi. Cậu nói xem, tớ làm sao có thể giết chết đứa bé ở bên tớ bấy lâu như vậy?”

5.

Cổ Vân Vân cười nói: “Lâu lắm rồi, cậu mới đi ăn cùng với tôi!”

Trương Hoa cười: “Tôi cũng muốn ngày ngày hết giờ làm là không phải làm gì nữa, nhưng mà chẳng có cách nào cả!”

Cổ Vân Vân đột nhiên hỏi: “Chuyện của Lục Đào có phải cậu âm thầm điều tra rồi phát tán không?”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân cười: “Một kẻ có vấn đề về đạo đức sớm muộn gì cũng bị bóc trần thôi, chuyện này hết sức bình thường!”

Cổ Vân Vân im lặng, câu trả lời của Trương Hoa chính là sự thừa nhận. Một lúc sau, không kìm nổi tò mò, cô lại hỏi: “Chuyện ngay cả người ở bên cạnh Lục Đào cũng không biết, cậu nói xem những người kia làm sao lại điều tra được? Hơn nữa còn chụp được ảnh nữa chứ!”

Trương Hoa vẫn cười: “Võ quýt dày có móng tay nhọn mà!” sau đó nét mặt đầy bí ẩn, anh hỏi: “Cậu có biết ảnh ghép không?”

“Biết, thế thì sao?”

“Nếu như một hôm nào đó Lục Đào phát hiện ra những bức ảnh “thân mật” mà mình mua về từ tòa soạn chỉ là ảnh ghép, liệu hẳn ta có tức đến phát điên lên không?” Nói rồi Trương Hoa lại bật cười sung sướng.

Cổ Vân Vân nói: “Chẳng nhẽ những bức ảnh ấy là giả? Vậy sao Lục Đào không nhìn ra nhỉ?”

“Ảnh đúng là giả, nhưng tất cả những thông tin đều là thật. Cậu nghĩ mà xem, bao nhiêu năm nay, làm sao hẳn ta có thể nhớ mình đã từng chơi bời ở đâu, với ả “gái điểm” nào? Cái gọi là có tật giat mình chính là vậy đấy, làm gì có thời gian để mà cân nhắc thật giả nữa?”

6.

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa hồi lâu, cuối cùng nói: “Tôi thấy cậu càng lúc càng giống một người!”

“Ai thế?”

“Giống bố tôi, ở hành vi nào đó, thỉnh thoảng giọng điệu nói chuyện cũng giống.”

Trương Hoa phì cười: “Thế sao? Nếu như tôi giống bố cậu, vậy thì chẳng phải tương lai tôi cũng là một nhà doanh nghiệp sao? Cậu đề cao tôi quá rồi!”

“Trước đây tôi cũng không phát hiện ra, nhưng giờ tôi thấy cậu có điểm nào đó rất giống bố tôi...”

Sau đó Cổ Vân Vân lại nói tiếp: “Có thể chỉ vài ngày nữa là bố tôi sẽ gặp cậu!” Cổ Vân Vân nói những điều đó cũng là có lý do.

Tối qua, chẳng mấy khi vợ chồng Cổ Triết Đông mới ăn cơm ở nhà, ăn xong liền ngồi phòng khách nghỉ ngơi, Cổ Triết Đông đột nhiên hỏi: “Mấy tháng trước công ty có một trợ lý tổng giám đốc mới phải không?”

Cổ Vân Vân trầm nghĩ, từ lúc Trương Hoa vào công ty đến giờ bố vẫn chưa đến công ty lần nào, làm sao mà biết được? Ai nói với ông ấy? au lại nghĩ, bố cô có biết cũng là lẽ thường, có thể là do Phùng Lâm Hàn hoặc giám đốc nhân sự đã nhắc đến trong lúc báo cáo tình hình công việc.

Thế nên Cổ Vân Vân liền đáp: “Vâng ạ, tên là Trương Hoa.”

“Cậu ta đã ly hôn mấy tháng rồi phải không?”

“Vâng ạ!”

“Theo như tin đồn ở bên ngoài thì cậu ta đã ruồng bỏ vợ mình để vào công ty theo đuổi con, có đúng không?”

Cổ Vân Vân vội vàng nói: “Không phải như vậy đâu bố ạ!”

“Đương nhiên bố biết không phải như vậy, cậu ta là bạn học cùng đại học với con, con vẫn luôn thích cậu ta. Cậu ta một năm trước đã kết hôn, vợ tên là Trần Dĩnh, nhưng vợ cậu ta vẫn duy trì mối quan hệ với Lục Đào, tổng giám đốc công ty Kinh Thao, mấy tháng trước cậu ta phát hiện nên đã ly hôn, có đúng không?”

7.

Cổ Vân Vân kinh ngạc nhìn bố: “Bố, sao bố lại biết ạ?”

Cổ Triết Đông bình thản nói tiếp: “Cậu ta vào công ty là để báo thù Lục Đào, vì vậy đã sử dụng thủ đoạn để đối phó với công ty điện tử Kinh Thao, giờ lại dùng thủ đoạn để phá hoại hình ảnh của Lục Đào. Còn nữa, vợ cũ của anh ta đột trước có làm ở công ty ta một thời gian, sau đó con đã chuyển cô ta đến một công ty nhỏ khác, hơn nữa hiện nay cô ta đang có bầu, những chuyện này đúng cả chứ?”

Cổ Vân Vân kinh ngạc đến mức không thốt nên lời, hồi lâu mới “thốt” ra được một câu: “Bố... có phải là thần tiên không?”

Mẹ Cổ Vân Vân ngồi bên cạnh phì cười: “Con ngốc, thần tiên cái gì, nếu bố con không có khả năng ấy sao có thể đi đến ngày hôm nay? Đừng tưởng hằng ngày bố con ít đến công ty con mà không biết gì nhé, chuyện gì ở công ty bố con cũng biết cả đấy!”

Cổ Vân Vân ngồi xuống bên cạnh mẹ, ôm eo mẹ làm nũng: “Vậy chuyện con không đi làm mà đi chơi chắc bố

Mẹ cô cười hiền xoa đầu con gái: “Con ham chơi còn ai lạ gì, ngày nào con không ham chơi là phải tìm hiểu xem con đang làm gì đấy!”

“Sao mẹ lại nói con thế, cứ như con vô dụng lắm ấy!”

Cổ Triết Đông không để tâm đến chuyện của hai mẹ con, tiếp tục nói: “Không phải bố thích phí thời gian cử người đi điều tra người khác, bởi vì Trương Hoa khá đặc biệt, thứ nhất là người con thích, thứ hai là hiện nay cậu ta đang dần giữ vị trí quan trọng trong công ty!”

8.

Cổ Vân Vân hỏi: “Bố ơi, có phải bố định đuổi việc anh ấy không?”

Cổ Triết Đông nói: “Có ba lý do khiến bố để Trương Hoa ở lại công ty: Thứ nhất, phẩm chất của anh ta không tồi, hành vi hiện nay chủ yếu là bởi vì vợ cũ gây ra. Thứ hai, Trương Hoa ngoài vợ cũ ra chưa có mối quan hệ trai gái lăng nhăng ở bên ngoài, chính vì vậy bố mới yên tâm để con với cậu ta ở cạnh nhau. Đương nhiên bố cũng biết con sẽ không làm vậy, về điểm này cả bố và mẹ đều yên tâm. Thứ ba, Trương Hoa mặc dù dùng một số thủ đoạn nhưng bản thân cậu ta có tiềm lực, có khả năng còn tiến xa.”

Mẹ Cổ Vân Vân nói tiếp: “Vân Vân, mặc dù bố mẹ yên tâm về con, biết con sẽ không làm vậy nhưng vẫn phải nhắc nhở con, Trương Hoa là người từng ly hôn, hơn nữa vợ cũ của cậu ta lại đang có bầu, con phải cân nhắc cho kỹ.”

Đáng tiếc là vợ chồng Cổ Triết Đông lại không biết rõ con gái và Trương Hoa đã từng có quan hệ với nhau.

Cổ Triết Đông nói: “Bố giữ cậu ta ở lại công ty không phải là tán thành chuyện con với cậu ta, mà là cảm thấy nếu đào tạo đúng cách, có thể sau này cậu ta sẽ trở thành cốt cán của công ty. Đối với bố, công, tư nhất định phải phân minh. Về tư, bố thà để cậu ta rời khỏi công ty, như vậy mối quan hệ của hai đứa sẽ bị hạn chế, nhưng về công, bố phải đào tạo cậu ta thành cán bộ quản lý quan trọng của công ty ta.”

Mẹ Cổ Vân Vân tiếp lời: “Đương nhiên rồi, bố mẹ không can thiệp vào chuyện tự do yêu đương của con, nhưng bố mẹ sẽ tư vấn về đối tượng giúp con. Dù gì con không phải con cái gia đình bình thường, con là người kế thừa tập đoàn Triết Đông trong tương lai mà!”

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

1.

Cổ Triết Đông đột nhiên đến công ty điện tử Triết Đông, rất nhiều người đang suy đoán không biết lần này chủ tịch tập đoàn đến đây có chuyện gì. Cổ Vân Vân nhìn thấy bố vào văn phòng liền vội vàng đi theo. Văn phòng của Cổ Triết Đông để trống quanh năm, trừ nhân viên quét dọn định kỳ ra, chỉ có Cổ Vân Vân dám vào.

Cổ Vân Vân chạy vào hỏi: “Bố, sao hôm nay bố lại đến đây?”

Cổ Triết Đông cười bảo: “Chẳng nhẽ bố không thể đến đây kiểm tra công việc của con à?”

Cổ Vân Vân làm nũng: “Bố, bố biết thừa con chẳng làm gì, chẳng qua chỉ là giúp bố trông “nhà” thôi mà!”

“Bố chỉ sợ đn trông nhà con cũng không làm được ấy chứ!”

Cổ Vân Vân tỏ vẻ không vui: “Thế thì bố đừng bắt con trông nhà nữa, con muốn tự do cơ!”

“Con nói với Trương Hoa nửa tiếng nữa lên văn phòng của bố, con chó có đi theo đấy!”

Không có thông báo của Cổ Triết Đông, chẳng ai dám tự ý vào văn phòng của ông, bao gồm cả Phùng Lâm Hàn. Lúc này Phùng Lâm Hàn cũng đang trầm ngâm suy nghĩ, Cổ Triết Đông không thông báo trước với mình mà trực tiếp đến công ty rốt cuộc là vì chuyện gì? Chẳng nhẽ vì mình có sai sót gì trong công việc gần đây?

Vì thế mà Phùng Lâm Hàn cứ thấp thỏm chờ thông báo của Cổ Triết Đông. Nhưng nửa tiếng đồng hồ sau mới biết Trương Hoa vào văn phòng của ông ta. Phùng Lâm Hàn có hơi thất vọng, nhưng đồng thời cũng thấy nhẹ nhõm hơn. Điều này cho thấy Cổ Triết Đông đến đây không phải để tìm anh ta, đồng thời cũng hệt hăng vì người đầu tiên mà Cổ Triết Đông tìm không phải là anh ta.

Chỉ có điều, Phùng Lâm Hàn có thể khẳng định một chuyện, việc trước sau Trương Hoa sẽ là con rể của Cổ Triết Đông quả không sai, nếu không ông ấy không vừa đến công ty đã cho gọi Trương Hoa vào văn phòng. Điều này đồng nghĩa với việc phán đoán của Phùng Lâm Hàn rất chính xác.

2.

Lúc Trương Hoa bước vào văn phòng của Cổ Triết Đông, Cổ Triết Đông đang chăm chú phê duyệt tài liệu. Khi Trương Hoa gõ cửa bước vào, Cổ Triết Đông ngẩng đầu lên nhìn Trương Hoa, sau đó mỉm cười nói: “Trương Hoa đúng không? Ngồi xuống, đợi tôi một lát!” nói rồi ông lại tiếp tục phê duyệt tài liệu.

Trương Hoa ngồi rất ngay ngắn trên ghế sofa cách khá xa bàn làm việc của Cổ Triết Đông, im lặng không nói lời nào. Anh biết trước mặt Cổ Triết Đông, chỉ cần nghe là được, tuyệt đối không được nói thêm một câu, thậm chí một từ.

Vài phút sau, Cổ Triết Đông đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn Trương Hoa và mỉm cười nói: “Không tồi, hình thức rất được!” Trương Hoa vẫn không nói gì, chỉ nhoen miệng cười.

“Vào công ty được một thời gian rồi đúng không, cậu nói tôi nghe xem cậu có suy nghĩ gì về công việc này?” Cổ Triết Đông hỏi.

Trương Hoa nghe xong, phân tích kỹ lưỡng trong đầu, câu hỏi này rất rộng, nhưng cũng đồng thời là một cách hỏi thường gặp nhất, chính bởi thế nên mới khó trả lời.

Cân nhắc một lát, Trương Hoa mới trả lời: “Công việc này có tính cạnh tranh, thách thức rất lớn, đòi hỏi lúc nào cũng cần phải tư duy.” Thực ra câu trả lời này cũng có thể coi là câu trả lời có hiệu quả, hơn nữa hoàn toàn tránh né được việc tự nhận xét về khả năng của mình. Nhưng Cổ Triết Đông vẫn gật đầu nói: “Cũng có lý!”

Cổ Triết Đông lại tiếp tục hỏi: “Sau khi tốt nghiệp, cậu đi làm được mấy năm rồi?”

“Dạ, cháu đi làm được bốn năm ạ!”

“Vậy tôi cậu một câu hỏi: Trong công việc, nên làm đúng đắn một việc hay phải làm một việc đúng đắn?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cháu cảm thấy nên kết hợp cả hai lại!”

Cổ Triết Đông cười cười, đây không hẳn là một đáp án chính xác, cũng chưa đủ tường tận.

3.

Cổ Triết Đông đứng dậy, đi ra ghế sofa, ngồi xuống đối diện Trương Hoa, sau đó nói: “Làm đúng đắn một việc hay làm một việc đúng đắn chủ yếu phải xem bản thân mình đang ở vị trí nào?”

Trương Hoa không nói gì thêm, anh biết tiếp theo không đến lượt anh lên tiếng nữa. Cổ Triết Đông nói tiếp: “Là một nhân viên, không có quyền quyết định đến những sách lược của công ty, chỉ có thể nỗ lực hết mình làm tốt quyết định của lãnh đạo, điều này gọi là làm đúng đắn một việc. Còn với một lãnh đạo, bắt buộc phải cân nhắc làm những việc đúng đắn, bởi vì như vậy nhân viên mới có thể làm những việc đúng đắn theo mình, như thế hiệu quả sẽ càng cao.”

Cổ Triết Đông nói xong liền nhìn Trương Hoa hỏi: “Cậu có hiểu không?”

Trương Hoa đáp: “Cháu hơi hiểu, cháu sẽ suy nghĩ kỹ những lời chủ tịch dạy!”

Cổ Triết Đông gật đầu rồi nói tiếp: “Tôi tin cậu có thể hiểu, cậu rất thông minh, nhưng thông minh chưa chắc đã đảm bảo mọi việc cậu làm đều chính xác, cậu có đồng ý với câu này không?”

“Cháu đồng ý!”

“Bởi vì vị trí của cậu hiện giờ ở công ty không còn thấp nữa, cậu có thể quyết định đưa ra những việc đúng đắn để các nhân viên cấp dưới làm theo hay để cho họ phải nỗ lực làm đúng theo quyết định của cậu.”

Cuối cùng thì Trương Hoa cũng hiểu ra ý mà Cổ Triết Đông muốn ám chỉ, lúc này trong lòng anh bắt đầu thâm kính nể ông ta.

Cổ Triết Đông cười cười: “Ban nãy tôi nói chuyện công việc với cậu, thực công việc, trong cuộc đời con người ta còn có rất nhiều việc, bao gồm tình yêu, hôn nhân, chúng ta đều phải chần chừ, lưỡng lự trước những sự lựa chọn này!”

Trương Hoa không hiểu sao Cổ Triết Đông đột nhiên lại nói chuyện này với mình, chẳng nhẽ ông ấy biết được cái gì? Hay là ông ấy chỉ đơn giản là muốn dạy cho anh chút kinh nghiệm với tư cách là một người đi trước? Hay là ông ta chỉ vô tình nhắc đến chuyện này?

4.

Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa, thấy anh đang trầm ngâm, ông biết ngay Trương Hoa đang suy nghĩ đến những lời mình nói nên nói tiếp: “Trong công việc có các mối quan hệ cấp trên, cấp dưới, nhưng trong cuộc đời, mỗi người là lãnh đạo của chính bản thân mình, vì vậy ai cũng phải học cách làm những việc đúng đắn. Nhưng có rất nhiều người bởi vì không từ bỏ được một số thứ nên đã lựa chọn con đường là làm đúng đắn sự việc.”

Cổ Triết Đông vẫn tiếp tục nói: “Ví dụ có một số người biết rõ hôn nhân thất bại, nhưng không muốn hoặc do một số nguyên nhân gì đó mà không chịu từ bỏ, thế nên mới nỗ lực kinh doanh hôn nhân trong sự sai lầm của hôn nhân. Nhưng cũng có người dứt khoát từ bỏ, lựa chọn một hôn nhân phù hợp.”

Cổ Triết Đông nói xong đưa mắt nhìn Trương Hoa đang trầm ngâm, đột nhiên đứng dậy nói: “Thôi được rồi, nói với cậu thế thôi, khả năng lãnh hội của thanh niên các cậu rất tốt, mặc dù những gì tôi nói có thể không rõ ràng, nhưng tôi tin cậu có thể hiểu. Cậu đi nói với giám đốc Phùng một tiếng, bảo lát qua văn phòng của tôi, tôi có chuyện cần bàn!”

Trương Hoa thông báo với Phùng Lâm Hàn xong liền về văn phòng. Cổ Vân Vân hỏi: “Bố tôi nói với cậu những gì?”

Trương Hoa cười cười: “Bảo tôi tám từ: ‘Làm người cho tốt, làm việc cho đúng.’”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, sau đó thở dài nói: “Không phải ai cũng biết cách để biểu đạt chính xác tám từ này đâu!”

5.

Buổi tối, Trương Hoa cứ nghĩ mãi những điều Cổ Triết Đông nói. Về vấn đề Cổ Triết Đông những chuyện này đã không còn quá quan trọng với Trương Hoa nữa, điều cốt yếu là những lời Cổ Triết Đông nói cứ như là chân lý trên đường đời của con người.

Anh bắt đầu kiểm điểm lại bản thân, tất cả những gì anh đang làm hiện giờ có đúng đắn không? Rõ ràng là không. Đúng như Cổ Triết Đông đã nói, bản thân anh vì không thể từ bỏ quá nhiều thứ, bao gồm tình cảm với Trần Đình, bao gồm cả sự thù hận do Trần Đình dành tình cảm cho Lục Đào gây ra.

Trương Hoa nghĩ, nếu bản thân đã không thể xóa bỏ ám ảnh tâm lý do chuyện của Trần Đình và Lục Đào gây ra, vậy thì nên dứt khoát từ bỏ tình cảm với Trần Đình, cũng nên từ bỏ nỗi hận với Lục Đào, bởi vì những ám ảnh và thù hận ấy bắt đầu ảnh hưởng đến lựa chọn những chuyện đúng đắn.

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, Trương Hoa chợt cảm thấy nhẹ nhàng. Lúc này anh mới sực nhớ ra đã lâu lắm rồi anh không về thăm bố mẹ, cũng lâu lắm rồi không liên lạc với Nhã Vận, không biết con bé dạo này thế nào nữa.

Rồi Trương Hoa lại nhớ đến Trần Đình, Trương Hoa nghĩ nên bớt chút thời gian đi thăm cô, dù gì cũng từng là vợ chồng, nếu đã quyết định từ bỏ tình cảm này thì bản thân anh cũng nên nói chuyện rõ ràng với cô, cho dù sau này là bạn bè hay là người xa lạ, ít nhất cũng từng chung sống với nhau gần ấy thời gian.

Trương Hoa lại nghĩ đến Cổ Vân Vân, từ tận đáy lòng, Trương Hoa vẫn luôn cảm thấy áy náy với cô, vì mục đích trả thù Lục Đào của mình mà anh luôn lợi dụng tình cảm của cô dành cho anh. Trương Hoa bắt đầu tìm kiếm tình cảm chân thực trong lòng mình, rốt cuộc anh với Cổ Vân Vân là thích hay không thích?

6.

Lúc Trương Hoa gọi điện cho Nhã Vận, Nhã Vận vui mừng reo lên: “Anh, cuối cùng anh cũng chịu gọi cho em rồi!” sau đó lại vui vẻ nói: “Tại sao lâu như thế anh không liên lạc gì với em? Còn cả bố mẹ nữa? Hừ, thế nên em cũng chẳng thèm liên lạc với anh!”

Trương Hoa hỏi: “Cuối tuần em có về nhà không?”

“Có chứ!” Nhã Vận đáp.

“Bố mẹ dạo này có khỏe không? Anh định cuối tuần bố mẹ.”

“Sức khỏe vẫn tốt nhưng tâm trạng thì không tốt.”

Trương Hoa biết nguyên nhân khiến cho tâm trạng bố mẹ không vui là gì nên anh cũng không hỏi gì nữa. Nhã Vận đột nhiên hỏi: “Anh, anh với chị Vân thế nào rồi? Đã sống chung với nhau chưa?”

“Sao đột nhiên em hỏi chuyện này?”

Nhã Vận liền nói: “Bố mẹ bảo, nếu như anh cứ nhất định đòi cưới chị Vân, bố mẹ cũng bó tay, nhưng bố mẹ hy vọng thỉnh thoảng anh liên hệ với chị dâu, dù gì chị ấy cũng đang có con với anh. Bố mẹ còn nói, đợi chị dâu đẻ sẽ đi thăm chị ấy!”

Trương Hoa do dự hồi lâu mới nói: “Thực ra chị dâu đã lên đây đi làm rồi!”

Nhã Vận nghe thấy vậy liền phấn khởi nói: “Thật không? Vậy cuối tuần em đi thăm chị ấy, em biết công ty chị ấy ở đâu rồi!”

Nhã Vận ngẫm nghĩ một lát rồi đột nhiên hỏi: “Chẳng nhẽ anh lại bắt đầu thích chị dâu, nên đón chị ấy về rồi à?”

“Không phải, là cô ấy tự quay lại thôi!”

Trương Hoa đột nhiên không biết nói thế nào, cũng may là Nhã Vận chuẩn bị cúp máy: “Thôi, không nói chuyện với anh nữa, em phải vào lớp đây! Đợi cuối tuần anh về anh em mình nói chuyện tiếp!”

7.

Thứ bảy hết giờ làm, Trương Hoa liền gọi điện cho Trần Đình. Trần Đình hơi ngạc nhiên. Ra khỏi khu nhà trọ, Trần Đình nhìn quanh rồi hỏi: “Anh không lái xe đến à?”

“Không, anh ngồi xe bus!”

Trần Đình ậm ừ đáp: “Thế à!”

“Chúng ta tìm chỗ nào ngồi chút đi!”

Trên taxi, Trương Hoa cái bụng đã nhô lên của Trần Đình, Trần Đình mỉm cười nói: “Đã bốn tháng rồi, em đi kiểm tra mấy lần rồi, bác sĩ bảo thai nhi rất khỏe mạnh!”

Trương Hoa hỏi: “Thế giờ em ở một mình có tiện không?”

Trần Đình đáp: “Ngày nào cũng đi bộ đi làm, vì vậy không gặp sự cố gì!”

“Em muốn ngồi đâu?”

“Ra quán trà ngồi đi, chẳng phải anh thích ngồi quán trà ư?”

Ngồi trong quán trà hồi lâu, Trương Hoa mới mở miệng: “Mấy hôm trước chủ tịch tập đoàn có tìm anh nói chuyện, khiến anh nghĩ thông suốt một vấn đề, cũng biết nên làm thế nào để đối mặt với vấn đề.”

“Là bố của Cổ Vân Vân phải không?”

“Ừ, những điều ông ấy nói khiến anh hiểu trước khi làm chuyện gì đúng đắn, trước tiên phải đối mặt với nội tâm của mình đã!”

Im lặng hồi lâu, Trương Hoa nói tiếp: “Anh thừa nhận anh từng yêu em, đến giờ vẫn còn tình cảm, dù gì em cũng là người con gái đầu tiên anh yêu. Anh đã thử tha thứ cho em, nhưng đồng thời anh cũng biết mình không thể xóa bỏ những chuyện giữa em và Lục Đào, có thể có một số đàn ông coi nhẹ chuyện này, nhưng anh biết mình không làm được, vì vậy anh biết rất rõ rằng chúng ta không thể tiếp tục chung sống với nhau.”

8.

Phản ứng của Trần Dĩnh rất bình thản, điều này không nằm ngoài dự kiến của Trương Hoa. Trần Dĩnh chỉ khẽ ừ rồi nói: “Em cũng ý thức được rằng em và anh không thể tiếp tục, bởi vì khoảng cách giữa chúng ta càng lúc càng xa!”

“Thế sao? Anh thấy cả hai có thể bình tĩnh nhìn nhận vấn đề như thế là tốt!”

Trần Dĩnh khẽ ừ rồi cả hai lại chìm vào trong im lặng.

Trương Hoa rút một điếu thuốc ra, châm thuốc hút rồi khẽ nói: “Nếu chúng ta đã bình tĩnh mặt với những vấn đề này rồi, anh muốn hỏi em một câu: Đứa bé này có đúng là con anh không?”

Trần Dĩnh ngẩng phắt đầu nhìn Trương Hoa, vẻ mặt như đang tức giận. Nhưng cô nhìn Trương Hoa một lát, từ từ bình tĩnh lại, sau đó nói: “Em biết em từng có lỗi với anh, từng lừa dối anh, nhưng kể từ khi anh biết chuyện giữa em và anh ta, anh chưa từng tin tưởng em!”

Trương Hoa vội vàng nói: “Có thể cách anh hỏi chưa được đúng, ý của anh là nếu như đôi bên đã không thể ở bên nhau, vậy đứa bé tương lai chắc chắn sẽ không hạnh phúc. Hơn nữa em còn trẻ, nếu như có con, con đường tương lai của em sẽ khác!”

Trần Dĩnh nói với vẻ chua xót: “Em cũng từng nghĩ bỏ đứa bé, bởi có nó sẽ khiến em nhớ đến anh, nhưng hiện giờ đứa bé này đã trở thành một phần trong cuộc đời em!”

Trần Dĩnh lấy tay xoa xoa bụng, sau đó nói: “Anh không ở bên nó mấy tháng nay, vì vậy anh không thể nào cảm nhận được điều đó!”

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

1.

Trương Hoa nghe xong câu này, biết cô chắc chắn sẽ giữ lại đứa bé, liền nói: “Vậy từ nay về sau anh sẽ cố gắng làm tròn trách nhiệm nên làm!” Trần Dĩnh khẽ cười: “Có lẽ sau này cơ hội gặp mặt sẽ càng ít!”

“Sao em lại nói thế?” Trương Hoa ngạc nhiên hỏi.

“Em chuẩn bị về nhà, rời khỏi thành phố này, giờ nghĩ ở bên cạnh bố mẹ vẫn là tốt nhất!”

“Vậy em đã tìm công việc khác chưa?”

Trần Đình nhìn cái bụng mình, nói: “Giờ thì công ty nào chịu nhận em chứ? Vốn dĩ em nghĩ giờ sẽ về, nhưng nếu bây giờ về, chắc chắn sẽ không tìm được công việc, chỉ có thể ở nhà thôi. Vì vậy có lẽ đợi đến lúc gần sinh mới về nhà, hoặc Tết xong là em thôi không quay lại đây nữa!”

“Thế sau này em có dự định gì?”

“Em đâu thể nghĩ ngợi xa thế? Giờ chỉ mong đứa bé khỏe mạnh chào đời thôi!”

Trương Hoa im lặng hồi lâu rồi đột nhiên nói: “Tối nay anh về nhà bố mẹ ăn cơm, em có đi cùng không? Em quay lại đây mà bố mẹ vẫn chưa biết, nếu chúng ta có thể bình thản đối mặt với chuyện chia tay, vậy chẳng cần phải che giấu việc giải quyết mối quan hệ nữa!”

“Hôm nay em không đi đâu, đợi khi nào em cân bằng được tâm lý sẽ đi thăm bố mẹ anh!”

“Cũng được, vậy anh đi trước đây! Nhã Vận bảo anh về sớm còn dẫn nó đi siêu thị mua đồ!”

“Vậy anh về sớm đi, em cũng phải đến chỗ Huệ Anh, ngày mai chủ nhật, em với cô ấy cùng đi dạo!”

2.

Lúc Trương Hoa dẫn Nhã Vận đi mua đồ ăn, Nhã Vận hỏi: “Sao chị dâu không đến?” Trương Hoa đáp: “Làm sao anh biết được, anh đâu có ở chung với cô ấy!”

Nhã Vận liền nói: “Mai em tìm chị ấy đi chơi!”

Trương Hoa liền gạt đi: “Em ngoài ăn chỉ biết có chơi. Hôm nay cô ấy đến chỗ bạn ở rồi, ngày mai đi dạo với bạn, em có đến tìm cũng không gặp đâu!”

Nhã Vận ngạc nhiên nhìn Trương Hoa: “Anh, em hỏi chị dâu sao không đến, anh nói không biết, thế sao anh biết hôm nay chị ấy đến chỗ bạn, hơn nữa còn biết ngày mai chị ấy đi dạo phố với bạn chứ?”

Trương Hoa chỉ biết cười trừ, không nói năng gì.

Cha mẹ mãi mãi là cha mẹ. Biết Trương Hoa hôm nay về nhà, mẹ anh chuẩn bị rất nhiều đồ ăn. Lúc ăn cơm, mẹ Trương Hoa liền hỏi: “Nghe Nhã Vận nói cái Đình nó lên đây đi làm rồi phải không?”

Trương Hoa ậm ừ: “Vâng, mấy tháng rồi ạ!”

“Thế sao nó không về thăm bố mẹ?”

Nhã Vận liền chen vào: “Chắc là chị dâu ngại nên mới không đến đây!”

“Với tính cách của nó thì không phải như vậy đâu!” Mẹ Trương Hoa nói, rồi đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền hỏi Trương Hoa: “Chẳng nhẽ nó đã bỏ đứa bé đi rồi, thế nên không liên hệ gì với chúng ta nữa?”

“Không bỏ, bụng đã to thấy rõ rồi, đứa bé rất khỏe mẹ ạ!”

Mấy người đều nhìn Trương Hoa chằm chằm: “Sao con biết?” Trương Hoa im lặng không nói gì. Mẹ Trương Hoa liền hỏi tiếp: “Chẳng nhẽ con đã gặp nó rồi? Có phải sau một thời gian qua lại với con bé con nhà giàu ấy, con cảm thấy Trần Đình vẫn hơn đúng không?”

“Con không gặp thường xuyên, chỉ gặp một hai lần thôi!”

3.

Mẹ Trương Hoa nói: “Mẹ thật không hiểu nổi, cái Đình nó ngoan ngoãn, hiền lành, lại biết điều, có chỗ nào không tốt chứ? Con gái nhà giàu ngoài có tiền ra thì có gì tốt nào? Sau này ngay cả nấu cơm, giặt quần áo nó cũng chẳng biết làm!”

Trương Hoa ngắt lời mẹ: “Có thể bố mẹ cảm thấy con với Trần Đình hợp nhau, nhưng bản thân con thấy con với cô ấy không hợp, sau này không thể chung sống, cho dù có con cũng vẫn vậy!”

Mẹ Trương Hoa trầm ngâm không nói gì. Cả căn phòng im phăng phắc, chỉ còn lại tiếng và cơm.

Sáng hôm sau, Trương Hoa nói phải về thành phố có việc, bảo hôm nay có một Trung tâm thương mại mới khai trương, cần đến đó xem sao. Nhã Vận thấy thế liền đòi vào thành phố chơi.

Trương Hoa nói: “Em đi làm cái gì? Anh không có thời gian đi với em đâu!” Nhã Vận liền nói: “Ai cần anh đi chơi với em, em đi tìm chị dâu mà!”

Trên xe bus, Trương Hoa có hơi bất an: “Em đi một mình phải cẩn thận, có chuyện gì phải gọi cho anh ngay!”

Nhã Vận cười toe: “Em đâu phải trẻ con, huống hồ ban ngày ban mặt, ai dám lừa bắt em chứ?”

Lúc Nhã Vận gọi cho Trần Đình, Trần Đình với Lưu Huệ Anh mới ngủ dậy. Trần Đình nghĩ, chắc là Trương Hoa đã nói cho Nhã Vận biết, như thế cũng tốt, sớm muộn gì cũng phải biết.

Trần Đình đứng chờ ở dưới lầu rất lâu mới thấy Nhã Vận chạy đến, vội vàng hỏi: “Sao em lại một mình vào thành phố?” Nhã Vận gặp được Trần Đình thì vui lắm, nói: “Không phải một mình, em đi cùng anh cả mà!” sau đó lấy tay xoa xoa bụng Trần Đình: “Oa, đã to thế này rồi cơ à!”

4.

Trần Đình vội nhìn ra đằng sau, Nhã Vận cười bảo: “Anh em không đến, bọn em chia tay ở bến cuối rồi, anh ấy đến Trung tâm thương mại, em bắt xe qua đây với chị!”

“Em lên trên phòng với chị, chúng ta ăn sáng xong, nghỉ ngơi một lát rồi ra ngoài!”

Nhã Vận vui vẻ hỏi: “Chị dâu, sao chị lên đây mà không nói với em và bố mẹ, bố mẹ nhắc đến chị suốt đấy!”

“Lỗi tại chị, mấy hôm nữa chị nhất định sẽ về thăm bố mẹ!” nói rồi cảm thấy không ổn, Trần Đình vội chữa lại: “Chị với anh trai em đã ly hôn rồi, em đừng gọi chị là chị dâu nữa!”

Nhã Vận lắc đầu nói: “Em mặc kệ, sau này anh cả có lấy ai, em cũng vẫn gọi chị là chị dâu.”

Tính cách của Lưu Huệ Anh không giống với Trần Đình, nhưng lại hơi giống với Nhã Vận, vì vậy hai người chẳng mấy chốc mà rất thân thiết với nhau.

Nhã Vận nói: “Nếu tính chị dâu mà giống như chị Huệ Anh, chắc chắn anh cả sẽ không dễ dàng nói ly hôn như thế. Chị dâu quá hiền, quá dễ tính!” Lưu Huệ Anh phì cười: “Cái con nhóc này, có phải chê chị không hiền, không dễ tính không hả?”

Nhã Vận liền nói: “Em thấy chị dâu nên giống chị Huệ Anh, tính cách mạnh mẽ, thẳng thắn một chút, như thế anh trai em mới thấy chị không dễ bắt nạt, muốn ly hôn là ly hôn!”

Lưu Huệ Anh nói: “Em còn nhỏ, chưa hiểu chuyện hôn nhân, hôn nhân không phải ai mạnh mẽ hơn thì người ấy chiếm thế thượng phong đâu!”

Ra khỏi nhà, Trần Đình liền nói: “Nhã Vận, em muốn ăn gì cứ nói với chị nhé!”

Nhã Vận vui vẻ nói: “Hôm nay các chị không phải chi tiền đâu, ăn chơi cái gì cứ để em bao tất!”

5.

Lưu Huệ Anh phì cười: “Cái con bé này, lấy đâu ra mà lắm tiền thế? Còn phải giữ lại mua đồ dùng học tập, đồ ăn vặt chứ!” Nhã Vận liền nói: “Đương nhiên không phải tiền của em rồi, nếu như là tiền tiêu vặt của em, còn lâu em mới bỏ ra nhé!”

Lưu Huệ Anh nói: “Em đi ăn trộm đấy à? Hay nhặt được?”

Nhã Vận bất mãn nói: “Chị dâu, chị Huệ Anh cứ bắt nạt em kìa, chẳng nhẽ em không thể thỉnh thoảng chi tiền hay sao?”

Trần Đình bật cười: “Anh trai cho em phải không?”

Nhã Vận nói: “Chị dâu thông minh thật, anh cả sáng nay đã cho em một nghìn tệ lúc ở trên xe bus, nói hôm nay ăn gì, chơi gì cứ để anh ấy trả!”

Nhã Vân nói tiếp: “Anh cả còn nói, nếu tiêu không hết thì đưa chị dâu mua đồ tắm bỏ, nhưng anh ấy bảo em không được nói với các chị là tiền anh ấy đưa” nói xong liền cười: “Không nói nữa, không lát nữa chị Huệ Anh lại mắng em là phản đồ!”

Trương Hoa đang dự lễ khai trương của Trung tâm thương mại. Đáng lẽ khai trương từ mấy hôm trước đó, nhưng do thời gian cấp bách, rất nhiều chỗ chưa hoàn thiện nên hôm nay mới chính thức khai trương.

Thực ra Trương Hoa chẳng có vai trò gì đặc biệt ở đây, nhưng có mặt anh ở đây, các nhân viên kinh doanh sẽ càng nhiệt tình hơn vì có lãnh đạo tham dự.

Sau khi chuẩn bị chu toàn mọi việc, Trương Hoa đi sang dãy phố đối diện Trung tâm thương mại, hút thuốc và nhìn ngắm quang cảnh náo nhiệt của Trung tâm, lòng thầm nghĩ, rốt cuộc bản thân mình thích thế này hay chỉ là để làm tròn chức trách công việc mà thôi? Thỉnh thoảng, anh cũng cảm thấy công việc này thật sự rất căng thẳng, đôi khi lại cảm thấy trống rỗng và bất lực.

6.

Buổi trưa, Cổ Vân Vân gọi điện đến hỏi Trương Hoa đang ở đâu, Trương Hoa nói đang ở Trung tâm thương mại, sau đó hỏi cô có phải mới ngủ dậy không. Cổ Vân Vân cười hi hi, coi như là thừa nhận.

Lúc Cổ Vân Vân lái xe đến, Trương Hoa đang ngồi chuyện phiếm với ông lão bán báo bên đường. Ăn cơm trưa xong, Cổ Vân Vân đòi Trương Hoa chiều nay phải đưa cô đi cà phê, bảo là việc ở đây không cần đến anh lo.

Cuối cùng, Trương Hoa cũng đưa Cổ Vân Vân đi. Lúc ngồi trong quán cà phê, Trương Hoa nói rất ít, Cổ Vân Vân hỏi làm sao, Trương Hoa bảo gần đây có hơi mệt. Suốt cả buổi chiều gần như chỉ có mình Cổ Vân Vân nói, Trương Hoa nghe, thậm chí có lúc đầu óc anh còn để đi đâu đâu, nhiều lúc cô nói gì anh cũng chẳng biết.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Cậu đã ngồi xe bus bao giờ chưa?” Cổ Vân Vân đáp: “Chắc là lúc nhỏ xíu từng ngồi nhưng tôi không nhớ nữa! Sao đột nhiên cậu lại hỏi thế?”

“Có muốn ngồi thử xe bus với tôi một lần không, sau đó chúng ta đi chợ mua thức ăn, tôi nấu bữa tối cho cậu ăn.”

Cổ Vân Vân vui vẻ nói: “OK, tôi chưa ăn món cậu nấu bao giờ! Chỉ có điều tại sao không lái xe đi mà phải ngồi xe bus?”

Trương Hoa cười cười: “Để một công chúa như cậu thử nghiệm đời sống bình dân, xem xem cuộc sống của tôi lúc bình thường thế nào!”

Cổ Vân Vân thấy rất hào hứng: “Vậy chúng ta mau đi đi, mang xe về nhà trước đã!”

Trên xe bus, Trương Hoa hỏi Cổ Vân Vân: “Cậu thấy thế nào?”

Cổ Vân Vân đáp: “Đến chỗ ngồi cũng không có? Sao nhiều người thế không biết!”

Trương Hoa cười cười: “Hôm nay là chủ nhật, vẫn chưa phải là đông lắm đâu, nếu là giờ cao điểm ngày thường mới thực sự là đông!”

Cổ Vân Vân lắc đầu: “Thế thôi lần sau không đi nữa, không khí ở đây rất ngột ngạt.”

7.

Sau khi đi chợ mua xong xuôi thức ăn, Cổ Vân Vân nói: “Nền đất bẩn quá, bẩn hết cả giày rồi!” sau đó lại cười toét: “Nhưng đi mua thức ăn với cậu cũng thú vị thật đấy!” Sau đó cô hỏi Trương Hoa: “Người khác có nghĩ chúng ta là vợ chồng già không nhỉ?” Trương Hoa phì cười: “Có đôi vợ chồng già nào như chúng ta không hả?”

Trương Hoa bận rộn nấu nướng trong bếp, Cổ Vân Vân lú lú ở đằng sau: “Thật ngại quá, tôi chẳng giúp gì được cậu, ngay cả rửa rau cũng không sạch!” Trương Hoa nói: “Không cần đâu, tôi tự làm cũng được!” rồi lại bảo: “Sao cậu không ra ngoài xem TV đi?”

“TV thì có gì hay chứ?”

“Thế buổi tối hằng ngày cậu thường làm gì?”

Cổ Văn Vân nhìn ra cửa bếp, thờ ơ nói: “Nhiều lắm, đọc báo, lên mạng chơi điện tử, mua đĩa về xem phim, nói chung về cơ bản tôi ít xem TV, thỉnh thoảng lại hẹn Kỳ Oanh ra ngoài uống cà phê hay đi dạo!”

“Đi bar à?”

“Không, tôi thấy ồn ào lắm, tôi thích những nơi yên tĩnh hơn!”

Lúc ăn cơm, Trương Hoa vẫn có thói quen bật TV, nhưng Cổ Văn Vân cảm thấy ồn ào, cô nói “làm gì có ai vừa ăn vừa xem TV.” Trương Hoa suýt chút nữa thì buột miệng bảo Trần Đình vẫn vừa ăn vừa xem TV, nhưng may mà kiềm chế được.

Ăn cơm xong, Trương Hoa hỏi: “Giả sử nếu thời gian còn lại để cậu sắp xếp, cậu sẽ sắp xếp cho chúng ta làm gì?”

Cổ Văn Vân ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu để tôi sắp xếp thì... chúng ta sẽ đi xem xem có phim gì hay không, xem phim xong có thể tìm một chỗ yên tĩnh để ngồi ăn đêm, sau đó lái xe đi hóng gió!”

8.

Cổ Văn Vân nói xong liền nhìn Trương Hoa: “Cậu cảm thấy như thế có lãng mạn không?”

Trương Hoa phì cười: “Đúng là rất lãng mạn, đáng tiếc là kế hoạch của tôi ngày hôm nay không phải thế!”

“Thế kế hoạch của cậu là gì?”

Trương Hoa vừa thu dọn bát đĩa vừa nói: “Đợi lát nữa cậu sẽ biết!”

Cổ Văn Vân nhìn ra công viên không to cũng không nhỏ đang chìm trong ánh đèn mờ mờ của khu chung cư, ngạc nhiên hỏi: “Tối nay ở đây sao?”

Trương Hoa nói: “Có gì không tốt chứ? Rất náo nhiệt, cậu xem các cô, chú đang khiêu vũ đằng kia có đẹp không?”

Cổ Văn Vân nói: “Tôi chẳng nhìn ra ai nhảy đẹp cả, âm thanh ồn ào quá, lại còn quá nhiều trẻ con ở xung quanh làm ồn nữa!”

Trương Hoa không đếm xỉa đến Cổ Văn Vân, ánh mắt vẫn nhìn sang một hướng khác, sau đó nói: “Cậu nhìn ông cụ kia đi, tôi dám chắc thị lực của họ còn hơn phần lớn đám thanh niên tụi mình đấy!”

Cổ Văn Vân liếc nhìn rồi nói: “Tại sao cứ phải đến chỗ tối om này chơi cờ? Ở nhà chơi không hơn à?”

Trương Hoa cười cười: “Cậu không hiểu được điều đó đâu, ở nhà thì làm gì có lắm người xem thế? Ở nhà có náo nhiệt được thế hay không? Mặc dù đều là chơi cờ, nhưng không khí ở những nơi khác nhau có thể tạo ra những nguồn cảm hứng khác nhau!”

Trương Hoa lại hỏi: “Cậu đi quán net bao giờ chưa?”

“Chưa đi bao giờ, trong nhà có máy tính, còn đi quán net làm gì?”

Trương Hoa đáp: “Có rất , mặc dù nhà có máy tính nhưng vẫn ra quán net, bởi vì ở quán net mới có không khí và hứng thú chơi!”

Thấy Cổ Văn Vân không nói gì, Trương Hoa liền tiếp tục: “Cùng một môi trường, cùng một phong cách sống, trong mắt của những quần thể khác nhau sẽ có cảm nhận khác nhau, một số người có thể cảm nhận được hứng thú và thấy hài lòng, nhưng một số khác lại cảm thấy tẻ nhạt và trống rỗng.”

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

1.

Trương Hoa nói: “Đi theo tôi!”

Cổ Vân Vân theo Trương Hoa đến một chỗ khác, thoáng nhìn thì thấy có một số dụng cụ tập thể thao cũ kĩ. Những dụng cụ này, Cổ Vân Vân thường nhìn thấy, trong các chung cư.

Trương Hoa nằm lên một trong số các dụng cụ đó, chân đạp mạnh về phía trước, toàn thân được đẩy lên cao, dưới lưng có bộ phận mát xa. Làm được mấy lần, Trương Hoa liền nhảy xuống, sau đó cười: “Thế nào, có muốn thử không?”

Trương Hoa không đợi Cổ Vân Vân kịp nói gì đã nói luôn: “Thôi bỏ đi, cậu toàn đến phòng tập thể thao quen rồi, chúng ta tìm nơi nào ngồi một lát đi!”

Hai người đi đến cái ghế đá gần nhất. Trương Hoa ngồi luôn xuống, Cổ Vân Vân nói: “Đền thì tôi thế này, cậu cũng chẳng nhìn xem ghế có bẩn hay không đã ngồi rồi?”

- Ghế đá nơi đây từ sáng đến tối lúc nào cũng có người ngồi, vì vậy ai cũng biết không được làm bẩn ghế, cho dù có bất cẩn làm bẩn, trước khi đi họ cũng sẽ lau sạch!

Cổ Vân Vân lấy giấy ăn ra, vừa lau vừa nói: “Tôi vẫn phải lau trước đã!” Hai người ngồi một lát, Trương Hoa lại hỏi: “Nếu bảo cậu ngồi đây mấy tiếng đồng hồ, cậu có ngồi không?”

Cổ Vân Vân hỏi ngược lại: “Cậu muốn tôi nói thật h>

Trương Hoa đáp: “Thực ra không cần nói tôi cũng biết cậu không ngồi được đâu. Nếu không phải tôi ngồi cùng, có khi cậu chỉ liếc qua rồi bỏ đi luôn!”

Cổ Vân Vân cười hi hi: “Biết là tôi vì cậu là tốt rồi! Nếu như là người khác, tôi còn lâu mới kiên nhẫn ngồi ở nơi này”.

Trương Hoa dựa vào ghế, sau đó nhắm mắt lại, im lặng một lát rồi mới nói tiếp: “Thực ra cuộc sống bình yên mà cậu theo đuổi không giống với cuộc sống bình yên mà tôi theo đuổi!”

2.

Cổ Vân Vân nói: “Đều là thích cuộc sống bình yên, sao lại có sự khác biệt chứ?”

- Cuộc sống bình yên mà tôi khao khát chính là không cần quá giàu sang, không muốn lựa chọn những công việc có quá nhiều mối quan hệ xã hội phức tạp. Mặc dù, tôi không cố ý theo đuổi con đường công danh địa vị, nhưng tôi sẽ nỗ lực làm tốt công việc của mình, thậm chí không chỉ tốt mà còn hoàn hảo.

Cổ Vân Vân lắng nghe, không nói gì. Trương Hoa liền nói tiếp: “Ngoài thời gian làm việc, tôi thích cùng bạn bè, đồng nghiệp đến những quán ăn ven đường, rẻ tiền nhưng náo nhiệt và thoải mái để uống rượu, chém gió, như thế tôi cảm thấy rất thoải mái. Cuối tuần dẫn Nhã Vận đi dạo siêu thị, mua đồ ăn nó thích, thỉnh thoảng dẫn nó đi hiệu sách, nó sẽ ngồi hàng tiếng đồng hồ để đọc sách, còn tôi vừa trông nó vừa xem sách, cũng vẫn cảm thấy cuộc sống đầy đủ và hạnh phúc!”

- Tại sao lại đọc sách ở trong hiệu sách, mua về nhà đọc không hơn à? - Cổ Vân Vân hỏi.

- Nhã Vận cảm thấy có nhiều sách mặc dù rất nhột nhèo nhưng đọc vào lúc rảnh rỗi thì cũng được, nhưng nếu mua về nhà đọc thì không đáng, vì vậy mới chọn ngồi luôn trong hiệu sách để đọc, nó còn nói cái cảm giác có rất nhiều người ngồi trong đó đọc sách cũng rất thú vị!

Trương Hoa nói đến đây đột nhiên nhớ ra, thực ra những điều này là Trần Đình từng nói. Nhã Vận và Trần Đình đều có thói quen ngồi ngồi trong hiệu sách đọc sách. Trần Đình luôn như vậy, thường ngồi đọc sách trong hiệu sách chứ chẳng mấy khi mua, sách mua về phần lớn không đọc.

Trương Hoa lúc này mới phát hiện ra mình đã nhầm lẫn Nhã Vận với Trần Đình. Trước đây lúc Nhã Vận đọc sách, anh thường đi dạo xung quanh hiệu sách, thậm chí nhiều lúc Nhã Vận đọc xong sách còn phải

chạy đi khắp nơi tìm anh. Nhưng khi Trần Đình xem sách thì khác, anh thường ngồi yên lặng bên cạnh, anh cảm thấy bộ dạng nghiêm túc đọc sách của cô rất thú vị.

3.

Cổ Vân Vân hỏi: “Vậy cậu nghĩ cuộc sống bình yên mà tôi theo đuổi như thế nào?”

- Cuộc sống bình yên mà cậu theo đuổi là một công việc không có quá nhiều áp lực, thậm chí hạn chế tối thiểu công việc, như thế sẽ có nhiều thời gian rảnh rỗi hưởng thụ cuộc sống; hơn nữa cậu thích đến những nơi tao nhã, yên tĩnh, đẳng cấp, nhưng tuyệt đối không phải là những nơi mà dân thường có thể đặt chân đến.

- Như thế chẳng phải rất tốt sao? Có điều kiện như vậy tại sao không tận hưởng cuộc sống. Tôi cảm thấy bố mẹ tôi sống như thế mệt mỏi lắm, tiền kiếm đủ từ lâu rồi, tại sao còn bán mạng làm việc trong khi họ hoàn toàn có thể ngày ngày thư thái, tận hưởng phần còn lại của cuộc đời?

- Cảm giác hạnh phúc của mỗi người khác nhau, nếu bảo bố cậu nghỉ ngơi ở nhà là tận hưởng cuộc sống, đối với ông ấy mà nói đó không phải là tận hưởng, mà là sự trống trải và đau khổ, sự nghiệp mới là hạnh phúc của ông ấy!

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa hồi lâu, sau đó hỏi: “Hạnh phúc của cậu là gì?”

Trương Hoa cười như mèo: “Đến bây giờ bản thân tôi cũng không biết nữa!”

Một lát sau, Trương Hoa nói: “Mấy năm trước, buổi tối tôi với Dương Uy thường mua một ít đồ nhắm với bia, sau đó ngồi trên vỉa hè, vừa ăn vừa uống vừa lớn tiếng nói cười, thỉnh thoảng có người đi ngang qua còn tưởng chúng tôi là đám thanh niên đầu đường xó chợ. Cuối tuần chúng tôi thường mang vợt đi đánh bóng bàn, lên vào một trường tiểu học hay trung học nào đó để đánh bóng bàn, lí do là để tiết kiệm mấy chục tệ mỗi giờ.”

Trương Hoa tiếp tục nói: “Những chuyện ấy với có là một cảm giác hạnh phúc, giờ chắc chắn sẽ không còn làm những chuyện này nữa, như thế có thể thấy hạnh phúc cũng có thể thay đổi theo từng giai đoạn và cách nhìn nhận của mỗi người”.

4.

Cổ Vân Vân ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy thì quan niệm về hạnh phúc của cậu có khi nào sẽ tiến gần đến quan niệm về hạnh phúc của tôi không?”

- Tôi không dám khẳng định chắc chắn, con người đều thay đổi cùng với môi trường sống, nhưng chắc chắn rất khó khăn, bởi vì tư duy và quan niệm giữa chúng ta sẽ quyết định khoảng cách của chúng ta!

Nói xong Trương Hoa đứng dậy, sau đó nói với Cổ Vân Vân: “Không nói những chuyện này nữa, chúng ta đi thôi! Tối nay tôi còn có việc!”

- Tối rồi còn có việc gì nữa?

Trương Hoa cười: “Việc tiếp theo chắc chắn cậu càng không có hứng thú, vì vậy tôi đưa cậu về trước!”

- Tại sao cậu dám chắc là tôi không hứng thú, lẽ nào cậu định đi làm những chuyện vi phạm pháp luật à?

- Hôm nay Trung tâm thương mại này khai trương, trước đây, bất cứ trung tâm nào khai trương tôi đều ở đây cả ngày với họ, đến khi đóng cửa mới thôi, sau đó lại dẫn nhân viên của công ty ra ngoài ăn đêm, uống chút rượu. Đương nhiên đều là những chỗ rẻ tiền, nhưng bọn họ cảm thấy rất hài lòng. Họ không quan tâm là ăn cái gì, chỉ cảm thấy lãnh đạo luôn ở bên cạnh thôi!

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, tiếp tục: “Đây chính là tôi, biết rõ công việc hiện nay không phải công việc mình thích, nhưng tôi vẫn cố hết sức làm tròn bổn phận của mình, cũng không muốn phá hỏng hết thói quen làm việc đã bồi đắp trong suốt thời gian qua. Chiều nay tôi đi với cậu coi như đã đi ngược thông lệ của mình rồi đấy!”

Sau đó Trương Hoa lại cười hỏi: “Cậu có hứng thú đi ăn đêm với họ không?”

Cổ Vân Vân thẳng thừng nói: “Không hứng thú!” sau đó nói về bất mãn: “Tại sao cậu cứ phải để tâm đến chuyện mình đã làm tròn chức trách chưa? Bây giờ trong công ty, cho dù cậu chẳng làm gì cả thì cũng ai dám nói gì cậu?”

- Cậu không như tôi, vì vậy cậu không thể hiểu được cách nghĩ và nguyên tắc làm việc của tôi đâu!

5.

Nhã Vận và Trần Đình không ăn tối ở chỗ Lưu Huệ Anh, nói rằng tối qua về nhà không tiện nên sau khi đi dạo phố xong liền đi ăn cái gì rồi về thẳng nhà. Nhã Vận một mực đòi theo Trần Đình đến chỗ cô ở trọ. Sau khi đến nơi, Nhã Vận liền hỏi: “Chị dâu, chị ở một nơi chật chội thế này sao?”

Trần Đình cười: “Một mình ở rộng quá làm gì hả em?” sau đó nói: “Chẳng phải em bảo về sớm một chút ư? Về muộn quá chị không yên tâm đâu!”

Nhã Vận đáp: “Sao chị vội đuổi em về thế? Tối nay em muốn ăn cơm với chị dâu mà!”

Trần Đình đáp: “Thế thì muộn lắm, để em về một mình làm sao được?”

Nhã Vận khẳng khái: “Không được, tối nay em nhất định phải ăn cơm với chị, ở đây gần nhà lắm, dù gì anh cả cũng cho em ngàn này tiền, tối nay em sẽ bắt taxi về thẳng nhà!”

Trần Đình hết cách, đành nói: “Thế cũng được, thế em đi với chị ra chợ gần đây mua đồ ăn nhé!”

Nhã Vận liền gọi điện về ẹ, nói tối nay ăn cơm chỗ chị dâu. Mẹ Trương Hoa nói ăn cơm với chị dâu cũng được, đến tối khi nào về sẽ bảo bố đi đón Nhã Vận.

Nhã Vận cười nói: “Không cần đâu mẹ, con sẽ bắt taxi về thẳng nhà!”

Lúc ăn cơm, Nhã Vận nói: “Sau này cuối tuần nào em cũng đến đây ăn cơm với chị có được không? Chị nấu ăn ngon hơn anh cả em nhiều!” Trần Đình đáp: “Được thôi, em mà đến thì chị khỏi phải đến nhà chị Huệ Anh nữa!”

- Tối qua em nói chuyện với anh cả rất nhiều, anh ấy bảo hiện giờ vẫn chưa sống chung với chị Vân, hay là chị kéo anh trai em lại đi, chị có đứa bé, chị sẽ chiếm ưu thế trong cuộc cạnh tranh hơn>

Trần Đình nghĩ, chẳng phải trước đây Cổ Vân Vân nói với cô rằng cô ta và Trương Hoa đã sống chung rồi hay sao? Trần Đình nghĩ đi nghĩ lại, mới thấy, thực ra Cổ Vân Vân nói hai người sống chung với nhau có quá nhiều điểm đáng ngờ, xem ra cô đã hiểu sai rồi.

6.

Trần Đình cười cười: “Khoảng cách giữa chị và anh cả em càng lúc càng xa, không thể sống chung được nữa!” Nhã Vận liền nói: “Em chẳng cảm thấy có gì khác biệt cả, anh cả vẫn là anh cả trước kia, chẳng có chút thay đổi nào cả!”

Trần Đình vẫn chỉ cười: “Đấy là cảm giác mà anh ấy mang đến cho em khi ở nhà, nếu như em nhìn thấy sự thành công của anh ấy ở công ty cùng với những thủ đoạn của anh ấy trong cuộc cạnh tranh trên thương trường, em sẽ biết anh ấy đã thay đổi như thế nào!”

Lúc Nhã Vận về đến nhà, bố mẹ đang ngồi ở cổng chờ cô, nhìn thấy con gái xuống xe mới thở phào nhẹ nhõm. Mẹ Nhã Vận trách: “Để bố đi đón có phải là đỡ lo lắng gặp chuyện gì trên đường không!”

Nhã Vận làm bộ như người lớn, vỗ vai mẹ, nghiêm túc nói: “Mẹ yên tâm, con đã lớn rồi mà!” Mẹ Nhã Vận thở dài: “Cái con bé này, cứ như là người lớn không bằng!”

Vào trong nhà, mẹ Nhã Vận vội hỏi: “Chị dâu con dạo này thế nào rồi? Béo hay gầy? Đứa bé thế nào?”

Nhã Vận bật cười: “Chị dâu bụng to lên đương nhiên là phải béo ra rồi!”

“Mẹ không nói cái bụng, cả người trông thế nào ấy?”

Nhã Vận ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Con không để ý, hình như là vẫn vậy, chẳng béo cũng chẳng gầy!” rồi lại vội vàng nói: “Nhưng bố mẹ cứ yên tâm, sức khỏe của chị dâu hiện giờ vẫn ổn, cháu nội của bố mẹ cũng vẫn ổn, chỉ có điều chỗ ở của chị ấy hơi nhỏ, có vẻ thiếu ánh sáng!”

Mẹ Nhã Vận ngoảnh đầu lại nói: “Ông à, hay mai ông đi xe buýt đến công ty đón con Dĩnh về nhà ở, một mình nó ở ngoài sao được? Ngộ nhỡ có chuyện gì nào ai biết mà giúp!”

Nhã Vận vui vẻ nói: “Con đồng ý, con biết địa chỉ công ty chị dâu, bố có thể đến thẳng đấy đón chị ấy về!”

7.

Hết giờ làm, Trần Dĩnh vừa ra khỏi cổng đã nhìn thấy bố Trương Hoa đang đứng ngoài cổng, ngó nghiêng vào bên trong. Hai người gần như cùng lúc nhìn thấy nhau. Trần Dĩnh vội vàng chạy đến hỏi: “Bố, sao bố lại đến đây?”

Bố Trương Hoa nói: “Cái con bé này, lên đây mà không về thăm bố mẹ!” Trần Dĩnh cúi đầu nói: “Bố, con....”

Bố Trương Hoa cắt lời: “Thôi được rồi, không nói những chuyện này nữa, bố đưa con về chỗ trọ thu dọn đồ đạc, sau đó theo bố về nhà. Mẹ con nói tối nay chuẩn bị toàn món con thích ăn đấy!”

Trần Dĩnh nghe xong, nước mắt bỗng trào ra, cô nói: “Bố à, con với Trương Hoa đã thế này rồi, vì vậy con không về đâu, đợi khi nào có thời gian con sẽ về thăm bố mẹ!”

Bố Trương Hoa tỏ vẻ không vui: “Cái gì mà với Trương Hoa đã như thế này, cho dù có là con gái của bạn bè bình thường bố mẹ cũng không thể bỏ mặc như thế được, ai lại để bà bầu ở ngoài một mình như thế!”

Bố Trương Hoa nói tiếp: “Bố với mẹ con vẫn coi con là con dâu trong nhà, hơn nữa con đang mang giọt máu của nhà họ Trương mà!” Trần Dĩnh cúi gằm mặt xuống, vẫn không nói năng gì.

- Đừng buồn nữa, lau nước mắt đi, con không định để bố ngày ngày đứng đợi con như thế này đấy chứ?

Con người thật kì quặc, lúc ở một mình, Trần Dĩnh thường cảm thấy mình đủ kiên cường, cũng luôn thầm nhủ với chính mình rằng, có khó khăn gì cũng có thể vượt qua được. Nhưng lúc này, gặp bố Trương Hoa, lại nghe những lời dằn dò ám áp của ông, chẳng hiểu sao nước mắt lại trào ra. Lúc này cô mới hay trong thâm tâm cô vẫn luôn khao khát có người quan tâm chăm sóc mình.

8.

Mặc dù trái tim cứ Trần Dĩnh rằng, không được về ở nhà Trương Hoa nữa, nhưng không hiểu sao cô vẫn khao khát được quay trở lại đó. Vì vậy trước sự kiên quyết của bố Trương Hoa, cuối cùng cô vẫn dẫn ông về nhà trọ của mình, thu dọn qua loa vài thứ rồi theo ông về nhà.

Mẹ Trương Hoa vô cùng vui mừng, cứ tíu tít ở trong bếp, Trần Dĩnh ở đằng sau nói: “Mẹ, có cần con giúp một tay không?” Mẹ Trương Hoa nói: “Cần con giúp gì chứ, con mau ra kia ngồi đi, ở đây dầu mỡ rồi khói lắm!”

Mẹ Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh ăn cơm rồi cười bảo: “Con bé này, về nhà có phải tốt không, cứ đòi ở một mình bên ngoài làm gì!”

Trần Dĩnh khẽ cười, ngại ngần không nói, mẹ Trương Hoa lại nói tiếp: “Giờ có ghen gì không con?”

- Cũng may là không nghiêm trọng lắm mẹ ạ!

- Thế này đi, sau này cứ để bố con đưa đón đi làm nhé, dù gì ông ấy cũng rảnh rồi!

Trần Dĩnh vội nói: “Không cần đâu ạ, giờ sức khỏe của con tốt lắm, hơn nữa công ty cũng gần nhà, ngồi xe buýt chỉ mười mấy phút.”

Mẹ Trương Hoa nói: “Thế cũng được, đợi mấy tháng nữa con đi lại bất tiện, lúc ấy bảo bố đưa đón con!”

Sau đó bà quay sang nói với ông: “Ông bảo với thằng Hoa, mỗi tối thứ bảy phải về nhà ăn cơm, thường ngày nếu có rảnh thì về nhà, cứ nói đây là yêu cầu của tôi!”

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

1.

Tiền lương hiện nay của Trương Hoa đủ để cho anh không cần phải chen chúc trên xe buýt mỗi ngày nữa, nhưng anh vẫn giữ thói quen dậy sớm, ăn sáng ở quán nhỏ dưới tầng rồi đi bộ ra bến xe buýt.

Bến anh đứng đợi là bến đầu. Ngày nào cũng vậy, vào mỗi buổi sáng đứng chờ xe, anh đều có thể nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc. Mặc dù chưa từng nói chuyện với những người này dù chỉ một câu, nhưng Trương Hoa cảm thấy vô cùng thân thiết và anh thích cái cảm giác này.

Bởi vì là bến đầu nên hầu như ai cũng có chỗ ngồi, nhưng Trương Hoa không bao giờ ngồi, anh luôn đứng ở lối đi. Anh thích đứng để nhìn ngắm dáng vẻ tất bật của mọi người qua cửa kính xe. Hơn nữa xe đến bến thứ hai thường có rất nhiều người lên, anh nghĩ nếu mình không ngồi sẽ có thêm một chỗ ngồi cho người khác.

Từ nhiều ngày nay, Trương Hoa đã chú ý đến một cô gái, gần như ngày nào cũng đi cùng một chuyến xe với anh. Sở dĩ anh chú ý đến cô gái này chủ yếu là vì cô rất giống Trần Đình, không phải vì diện mạo mà là cái thần thái toát ra cùng với vẻ điềm tĩnh, không quá chú tâm đến bất cứ chuyện gì xung quanh.

Hàng ngày, cô đều đem theo chút đồ ăn, một tờ báo, lên xe là ngồi xuống phía sau, vừa ăn sáng vừa đọc báo. Đường như xung quanh chẳng có gì có thể hấp dẫn được cô. Cô gái ấy xuống xe trước Trương Hoa hai bến, lúc xe đến bến cũng là lúc cô ăn hết đồ ăn sáng, gấp gọn tờ báo lại rồi xuống xe. Trương Hoa thậm chí nghĩ, tại sao ngay cả tốc độ ăn sáng hàng ngày mà cô cũng có thể căn chuẩn xác đến thế.

2.

Trương Hoa thường đến công ty rất sớm, trong khi Cổ Vân Vân chẳng bao giờ xuất hiện ở công ty trước mười giờ, gần như ngày nào cũng đến trưa mới lò dò đến công ty, đến công ty rồi liền hỏi Trương Hoa trưa nay ăn gì?

Trương Hoa nói: “Hay là hôm nay chúng ta đến một nhà ăn rất to ở gần đây đi, nghe nói rất nhiều nhân viên ở các công ty gần đây cũng đến đó, vừa sạch sẽ lại nhanh chóng”.

Lúc hai người đến, nhà ăn đã khá đông người, xếp thành hàng dài. Cổ Vân Vân nói: “Đông thế này cơ à?”

“Tôi cũng lần đầu tiên đến đây, chỉ có điều tuy phải chờ nhưng cũng nhanh lắm!” – Nói rồi liền chỉ tay vào khu đại sảnh: “Mặc dù đông người nhưng chỗ này rất rộng, còn nhiều chỗ trống lắm!”

Hai người bê đĩa thức ăn đến một bàn ở góc khá khuất, chỗ này không có nhiều người ngồi. Trương Hoa đang ăn t đột nhiên nhìn thấy cô gái hay đi cùng chuyến xe buýt với mình.

Cô gái đang ngồi trong một góc nhỏ, lặng lẽ ăn cơm, bên cạnh vẫn đặt một tờ báo, vừa ăn vừa đọc. Trương Hoa nghĩ: “Thật ghê gớm, có một tờ báo mà đọc từ lúc sáng trên xe buýt đến tận buổi trưa đến nhà ăn”. Rồi lại nghĩ: “Thói quen vừa ăn vừa đọc báo của cô gái này giống hệt như thói quen vừa ăn vừa xem tivi của Trần Đình.”

“Cậu nhìn gì mà nhìn lâu thế? – Cổ Vân Vân hỏi.”

Trương Hoa khẽ cười, nói không có gì.

Cổ Vân Vân đột nhiên bí mật: “Nói cho cậu một bí mật, công việc của cậu chắc là sắp có thay đổi đấy!”

Trương Hoa ngạc nhiên hỏi: “Thay đổi gì?”

“Tôi cũng không rõ, bố tôi đã tìm Phùng Lâm Hàn, hình như nói là đừng để cậu cứ mãi quản lý những chuyện phức tạp và vụn vặt ở khu trung tâm này nữa, nên để cậu tiếp xúc nhiều hơn với khách hàng bên dưới!”

3.

Cổ Vân Vân nói không sai, buổi chiều, Phùng Lâm Hàn tìm Trương Hoa đến nói chuyện riêng. Phùng Lâm Hàn nói: “Hiện nay khu trung tâm thành phố đã rất ổn định, nhưng bên dưới có một khu vực tình trạng tiêu thụ chưa được tốt lắm, sau khi cân nhắc tôi muốn cử cậu trực tiếp quản lý khu vực này!”

Nói rồi Phùng Lâm Hàn cười hỏi: “Cậu có tự tin thay đổi được tình hình của khu vực này không?”

Trương Hoa khẽ cười, rút bao thuốc ra, mời Phùng Lâm Hàn một điếu, sau đó tự châm một điếu hút, nói: “Tôi đi lên từ bộ phận nhân sự, vì vậy tôi có một nguyên tắc, đó là tuyệt đối phục tùng sự chỉ đạo và yêu cầu của cấp trên. Chỉ có điều vẫn cần phải nói là, có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không lại là một chuyện khác. Giám đốc Phùng nên hiểu tôi chỉ là người mới trong ngành này, tôi vẫn đang ở trong quá trình học hỏi”.

Phùng Lâm Hàn cũng châm thuốc, rít một hơi rồi nói: “Học tập ở trong thực tiễn sẽ trưởng thành nhanh hơn. Cứ làm đi, đừng sợ thất bại, không có thất bại sao có kinh nghiệm để thành công!”

“Đây có phải là ý của chủ tịch không?” – Trương Hoa hỏi

Phùng Lâm Hàn cười cười nhưng không nói gì.

Về văn phòng, Cổ Vân Vân hỏi: “Chuẩn bị điều cậu đến bộ phận nào thế?”

“Đầy tôi ra biên cương, nói cách khác, sau này tôi sẽ phải thường xuyên đi công tác!”

“Sao lại như vậy? Tôi còn tưởng cho cậu làm việc gì nhẹ nhàng hơn chứ? Ai dè càng bận rộn hơn, lại còn thường xuyên đi công tác nữa chứ! Lúc cậu đi công tác tôi cũng đi theo luôn, coi như đi chơi!”

“Nếu là như thế tôi e đến ngày thứ hai là bị bố cậu đuổi khỏi công ty rồi!”

4.

Chiều thứ bảy, Trần Dĩnh cứ ở nhà chờ Trương Hoa về ăn cơm. Nhã Vận nói chuyện với Trần Dĩnh nhưng tâm trí cô cứ để đầu đầu, cô muốn hỏi bố mẹ Trương Hoa là khi nào Trương Hoa về, nhưng lại ngại không dám mở miệng.

Lúc gần đến giờ ăn, Trương Hoa vẫn chưa về. Nhã Vận hỏi bố: “Anh cả khi nào mới về hả bố? Chẳng phải mẹ đã bảo thứ bảy phải về nhà ăn cơm hay sao?”

“Bố gọi điện cho nó rồi, nó đang đi công tác, nói là công ty mới phân công nhiệm vụ mới, phải đi công tác dài ngày”

Trần Dĩnh nghe xong cảm thấy trong lòng vô cùng hụt hẫng.

Trương Hoa đi rồi mới thấy tình hình tiêu thụ ở khu vực này không tệ như Phùng Lâm Hàn nói, thậm chí còn có phần khả quan. Giám đốc khu vực của công ty cùng với các quản lý thương mại khu vực đã giúp anh đặt trước khách sạn.

Mấy hôm nay, bọn họ đều đưa Trương Hoa đến một số Trung tâm thương mại có bày bán sản phẩm của công ty. Buổi tối, họ đặt sẵn nhà hàng, gọi thêm mấy người mà Trương Hoa chưa từng gặp mặt, cũng không biết chức vụ của họ tất cả cùng vui vẻ ngồi uống rượu.

Trương Hoa mới hiểu ra, Phùng Lâm Hàn chỉ là muốn anh đến đây để làm quen giao lưu với các nhà phân phối. Nhưng có một điều anh không hiểu lắm, chẳng lẽ quá trình làm quen chỉ là ăn với uống thôi sao? Bởi vì anh biết tất cả những thứ gọi là đi tham quan đều đã được sắp đặt từ trước, vì vậy kết quả tham quan chắc chắn sẽ làm mình hài lòng.

Hơn nữa bao nhiêu ngày nay rồi, các nhà phân phối đều chưa nói chuyện công việc chính với anh, toàn là những buổi tiếp đãi liên miên, những lời nói khách khí và sáo rỗng.

5.

Buổi sáng, Trương Hoa vẫn còn ngủ trong khách sạn thì bố gọi điện đến. Đạo này tối nào anh cũng uống rượu đến khuya, vì thế ngày nào cũng ngủ đến gần trưa mới dậy.

Qua cuộc điện thoại của bố, anh mới biết Trần Đình đã về nhà ở rồi. Tuy nhiên, anh không mấy bất ngờ, kể từ khi anh nói với bố mẹ, Trần Đình đã quay lại làm việc, anh biết sớm muộn gì Trần Đình cũng bị bố mẹ anh đón về nhà.

Trương Hoa ngược lại, còn cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Như thế cũng tốt, ít nhất có thể không cần phải lo lắng Trần Đình một mình ở ngoài sẽ xảy ra chuyện gì. Nói thế nào thì nói, đối với Trần Đình, anh vẫn cảm thấy không yên tâm được.

Lịch buổi tối vẫn là chiêu đãi. Giám đốc khu vực Lưu Vân Đông ngồi bên cạnh Trương Hoa. Lưu Vân Đông cũng còn rất trẻ, tuổi tác xấp xỉ Trương Hoa. Lúc ăn đã lưng lửng, Lưu Vân Đông ghé tai Trương Hoa hỏi: “Giám đốc Trương thích đi giải trí chứ?”

Trương Hoa bây giờ đã bắt đầu quen với việc mọi người gọi mình là “giám đốc Trương”. Ban đầu cảm thấy rất ngượng ngịu, nhưng lâu dần cũng chẳng còn cảm giác gì nữa.

Trương Hoa đáp: “Anh nói giải trí trên phương diện nào? Nếu như là các môn thể thao thì tôi cũng biết khá nhiều!”

Lưu Vân Đông bật cười: “Tổng giám đốc Trương đúng là cao nhân, ngay cả cách nói chuyện cũng rất là chuẩn mực!” sau khi nhắc đi nhắc lại mấy từ “các môn thể thao”, anh ta tấm tắc: “Từ này dùng rất hay, rất sáng tạo!”

Nhà phân phối tên Tần Hải Vận năm nay khoảng bốn mươi, trông bộ dạng có vẻ rất phóng khoáng, nghe xong liền cười lớn, nâng cốc lên nói: “Mọi người cùng cạn ly cho câu “các môn thể thao” của giám đốc Trương nào!”

Uống xong cốc rượu, Tần Hải Vận liền nói với Trương Hoa: “Hay là ăn xong chúng ta cùng đi chơi “thể thao” nhé!”

6.

Trương Hoa bước vào KTV rồi mới hiểu, hóa ra “Các môn thể thao” mà anh nói đã bị họ hiểu nhầm thành thế này. Mấy người đàn ông bình thường vẫn tỏ vẻ đạo mạo, vừa vào đến phòng hát đã lộ nguyên hình.

Người nào cũng gọi “tay vịn” ỳnh. Trương Hoa mặc dù đã nói không cần nhưng Tần Hải Vận vẫn cố ý gọi cho anh một cô, còn nói: “Đến những chỗ này là để thư giãn mà!”

Trương Hoa ngồi đó mà chẳng biết làm thế nào, vốn định bỏ đi nhưng lại nghĩ không thể để Tần Hải Vận nhìn ra là mình chưa từng đến những nơi thế này, vì vậy anh cũng bình thần giả bộ uống rượu. Cô phục vụ kia ngồi sát vào Trương Hoa, vừa uống rượu với anh vừa nói đây là lần đầu tiên cô gặp một người trẻ trung và đẹp trai như anh.

Trương Hoa nói: “Hay em hát một bài cho anh nghe đi!”. Tần Hải Vận cầm cốc rượu đến, nói: “Chú em, uống một ly nào!”, uống xong Tần Hải Vận liền ghé tai Trương Hoa thì thầm: “Cứ thoải mái chơi đi, chú em không cần phải lo lắng về chủ tịch Cổ đâu, không ai nói đâu mà lo!”, nói rồi liền vỗ vai Trương Hoa, cười ha hả.

Trương Hoa thầm nghĩ: “Xem ra tất cả mọi người ở đây đều cho rằng mình là con rể tương lai của Cổ Triết Đông, chẳng trách mà mình vừa đến họ đã nhiệt tình đón tiếp như vậy. Còn nữa, bọn họ chắc chắn nghĩ rằng mình thường xuyên ra vào những chốn vui chơi giải trí kiểu này, nhưng hôm nay vì sợ Cổ Triết Đông biết nên mới giả bộ nghiêm chỉnh mà thôi.”

7.

Lúc Trương Hoa về đến khách sạn, anh đã uống rất nhiều, nhưng lúc nằm trên giường vẫn tỉnh như s không sao ngủ được, thậm chí anh còn nhớ rõ cô gái kia đưa tay sờ mót khắp người mình như thế nào.

Trương Hoa thầm nghĩ, xem ra nên về thôi, cứ thế này mãi không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Sáng hôm sau, Trương Hoa đến văn phòng Tần Hải Vận nói chiều nay sẽ về công ty. Lúc đó có cả Lưu Vân Đông cũng ở đây.

Tần Hải Vận cười bảo: “Sao về sớm thế, chẳng nhẽ chê chúng tôi tiếp đón không chu đáo?”, Trương Hoa cũng cười nói: “Chính vì giám đốc Tần tiếp đón quá chu đáo đấy!”

Tần Hải Vận cười lớn, lát sau mới nói: “À phải rồi, suýt nữa thì tôi quên mất, có một phương án đề xuất cần giám đốc Trương phê duyệt!”, sau đó đưa cho Trương Hoa một xấp văn bản.

Trương Hoa xem xong mới biết đây là tờ đơn xin hỗ trợ của công ty Tần Hải Vận, hơn nữa mức hỗ trợ yêu cầu lại tương đối lớn. Trương Hoa lúc này mới nhận ra mục đích của những bữa chiêu đãi liên miên những ngày qua chính là vì tờ đơn này.

Trương Hoa xem xong liền đặt lên bàn, sau đó nói: “Cái này cần có sự phê chuẩn của giám đốc Phùng, tôi không quyết định được!”. Lưu Văn Đông vội vàng nói: “Tôi đã hỏi qua giám đốc Phùng rồi, anh ấy nói mọi chuyện do anh quyết định, anh cứ duyệt là mọi chuyện ok!”

Tần Hải Vận nói: “Giám đốc Trương, mong cậu ủng hộ chúng tôi một chút, như thế công việc của chúng tôi mới dễ triển khai, cũng thuận lợi cho chúng tôi cạnh tranh trên thương trường!”

Trương Hoa cảm thấy hơi khó xử: “Tôi thực sự không có quyền hạn lớn thế!”. Tần Hải Vận cười nói: “Giám đốc Trương nói đùa rồi, ở công ty điện tử Triết Đông, cậu không có quyền thì ai có quyền nữa?”

8.

Trên đường về, trong lòng Trương Hoa có cảm giác bất an, anh không biết phê duyệt lá đơn ấy là đúng hay sai nữa? Chỉ có điều trong lòng cũng có chút phấn khởi, đột nhiên cảm thấy mình nắm quyền lực lớn trong tay, có thể trực tiếp phê chuẩn phương án.

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát liền gọi cho Phùng Lâm Hàn: “Giám đốc Phùng, tôi đã phê duyệt một phương án, bọn họ chuyển đến công ty chắc anh xem rồi chứ? Tôi không biết làm thế là đúng hay sai nữa”

Phùng Lâm Hàn nói: “Tôi xem rồi, bọn họ yêu cầu mức hỗ trợ khá lớn, nhưng cũng chưa đến mức quá đáng quá, hơn nữa, bên dưới cậu còn đề ra yêu cầu về lượng tiêu thụ, rất tốt!”

“Anh nói thế tôi cũng yên tâm phần nào!”

“Mấy hôm nay đi công tác chắc mệt lắm nhỉ, ngày mai cậu không cần đi làm, cứ ở nhà mà nghỉ ngơi cho khỏe!”

Lúc Trương Hoa xuống xe đã là hơn sáu giờ chiều. Đúng lúc ấy, Cổ Vân Vân gọi điện đến, bảo Trương Hoa rằng cô đang ở ngoài bến xe đợi anh. Trương Hoa lên xe liền hỏi: “Sao cậu biết hôm nay tôi về, lại còn biết lúc nào tôi xuống xe nữa?”

Cổ Vân Vân tỏ vẻ đắc chí: “Tôi hỏi Lưu Văn Đông nên biết mấy giờ cậu lên xe, mấy giờ xuống xe”.

“Bảo sao tôi thấy cậu biết rõ thế!”

Cổ Vân Vân lái xe đi rồi nói: “Cậu thật quá đáng, đi bao nhiêu ngày mà không buồn gọi cho tôi, hôm nay về cũng không chịu thông báo!”

Trương Hoa cười trừ: “Tại bận quá, ngày nào cũng bận đến tối mịt, hôm nay tôi định xuống xe rồi về nhà luôn, sau đó ngủ một giấc rồi mới báo với cậu!”

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

1.

Hôm sau Trương Hoa không nghỉ ngơi mà quyết định đi làm ngay. Trên xe buýt, anh dõi mắt nhìn quanh mà không thấy cô gái vừa đọc báo vừa ăn sáng ở trên xe như mọi ngày.

Thứ hai tắc đường nghiêm trọng, Trương Hoa đến công ty muộn, chuẩn bị quẹt thẻ thì chẳng thấy thẻ của mình đâu. Về sau mới biết từ lúc anh đi công tác, Phùng Lâm Hàn đã yêu cầu bộ phận nhân sự bỏ thẻ của anh. Điều đó có là anh được hoàn toàn tự do trong giờ làm việc.

Trương Hoa ngồi một lát trong văn phòng của Phùng Lâm Hàn, Phùng Lâm Hàn nói: “Chẳng phải tôi bảo cậu hôm nay ở nhà mà nghỉ ngơi sao, sao còn đến công ty?”

“Đi làm vẫn thích hơn, nghỉ ở nhà tôi lại chẳng biết làm gì?”

“Như thế cũng tốt, cậu đến phòng tài vụ cầm một số phương án và sách lược kinh doanh ở ngoại ô nghiên cứu xem sao. mấy ngày này nhà có thể xem xét tình hình của các khu vực, sau này có đi công tác cũng nắm rõ tình hình hơn.”

Trương Hoa đang chăm chú xem tài liệu thì Cổ Vân Vân vào. Anh ngẩng lên, mỉm cười, không cần nhìn đồng hồ cũng biết chắc chắn là sắp đến bữa trưa rồi.

Cổ Vân Vân lườm Trương Hoa, sau đó nói: “Tôi chẳng biết đi làm thế này thì có gì thú vị, sau này tôi phải bảo với bố tôi là tôi không đi làm nữa!”

2.

Đặt túi xách xuống, Cổ Vân Vân nói: “Chẳng phải cậu được nghỉ hay sao? Hay chúng ta tìm chỗ nào ăn trưa đi, đến chiều ngồi đâu đó, không về công ty nữa!”

“Cậu có thể không cần đến công ty, nhưng tôi thì không được. Ở đây còn cả đống tài liệu cần tôi phải “tiêu hóa” hết trong mấy ngày đây này! À mà trưa nay tôi không đi ăn với cậu được rồi, tôi có bạn hẹn rồi!”

Trương Hoa thu dọn tài liệu xong liền nói: “Tôi đi đây, cậu ấy đang đợi tôi!” Thực ra chẳng có bạn nào hẹn Trương Hoa cả, anh chỉ muốn một mình đến nhà ăn lần trước.

Anh ngồi đúng chỗ lần trước đi cùng với Cổ Vân Vân, ăn thật chậm, liên tục nhìn xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy cô gái nọ bê đĩa thức ăn ngồi vào cái bàn lần trước.

Cô gái vẫn như vậy, vẫn vừa ăn vừa đọc báo. Trương Hoa do dự hồi lâu, cuối cùng bê đĩa thức ăn rồi chậm rãi bước đến. Vừa đến bên cạnh, cô gái đã ngẩng đầu nhìn anh. Trương Hoa hỏi: “Tôi có thể ngồi đây?” Cô gái mỉm cười nói: “Ok!” Trương Hoa liền ngồi xuống, nói: “Thực ra chúng ta trước đây có gặp mặt thường xuyên đấy!”

Cô gái chẳng chút kinh ngạc, chỉ ừ một tiếng rồi bảo: “Đúng thế, lúc buổi sáng trên xe buýt”.

Giờ thì chính Trương Hoa là người ngạc nhiên, anh cứ tưởng cô gái này chẳng để tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh, chắc chắn cũng sẽ không nhớ mình. Trương Hoa nói: “Không ngờ bạn cũng nhớ”, cô gái cười đáp: “Những người có chỗ mà không ngồi thường không nhiều!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói: “Cũng phải!” rồi lại hỏi: “Sao sáng nay tôi không nhìn thấy bạn nhỉ?” Cô gái đáp: “Chắc anh vẫn đi vào giờ lúc trước nhỉ, tôi đã đi sớm hơn nửa tiếng đồng hồ, thứ hai thường tắc đường dữ lắm!”

3.

Cô gái nói xong liền tiếp tục đọc báo. Trương Hoa hỏi: “Sao báo cô đọc từ sáng đến trưa mà không hết thế?”

Cô gái ngẩng đầu, bật cười thành tiếng nói: “Đâu phải cùng một tờ, buổi sáng là tôi tự mua, đây là của công ty mua”.

Trương Hoa ngượng ngịu cười: “Tôi còn tưởng là cùng một tờ chứ!” Cô gái lại tiếp tục vừa ăn vừa xem. Trương Hoa cũng không biết nói gì nữa, hai người cứ yên lặng ăn cơm như thế.

Cô gái ăn xong liền bê đĩa đứng dậy, nói: “Tôi đi trước đây!” Trương Hoa gật đầu: “Ừ!” Đợi cô gái đi rồi, Trương Hoa liền châm một điếu thuốc hút, hút hết mới quay lại công ty.

Buổi chiều, Cổ Vân Vân nói: “Tối nay có Lí Dương Uy và Kỉ Oanh cùng ăn cơm đây!”

“Ok, cũng lâu lắm rồi không đi ăn cùng Dương Uy!”

Cổ Vân Vân đột nhiên cười bí ẩn: “Quan hệ giữa Lí Dương Uy và Kỉ Oanh ngày càng thân mật đấy!”

“Chẳng phải Kỉ Oanh có bạn trai rồi sao?”> “Thực ra họ đã chia tay nửa năm nay rồi, chỉ có điều Kỉ Oanh vẫn giấu mà thôi”.

“Hóa ra là vậy, thế chẳng phải Dương Uy sẽ thiệt thòi lắm sao, Kỉ Oanh với bạn trai đã bên nhau mấy năm rồi!”

Cổ Vân Vân khẽ hừ nói: “Lí Dương Uy làm giám đốc ở những nơi như khách sạn mà cậu nghĩ cậu ta còn trong trắng lắm chắc?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Như thế cũng tốt, ít nhất Dương Uy sẽ không thấy cô đơn, mặc dù không biết có thể kết hôn với nhau không, nhưng xét ở hiện tại, cứ cho như thế là họ thành một đôi đi!”

Cổ Vân Vân nói vẻ không vui: “Cậu nói gì thế, Kỉ Oanh ghen tỵ đấy!”

4.

Về chuyện Trương Hoa ly hôn, các bạn học của anh đều đã biết, nhưng lúc ăn cơm, Kỉ Oanh luôn cố gắng né tránh không nói đến vấn đề này. Lí Dương Uy với Trương Hoa uống rượu liên tục. Lí Dương Uy nói: “Cái thằng ranh này, kể từ dạo sang công ty của Cổ Vân Vân, cậu rất ít khi đi uống rượu với tôi đấy!”

Lí Dương Uy lại nói tiếp: “Hay là từ chức đi, bận rộn như thế khiến cho thời gian tụ tập với anh em cũng ít!”

Cổ Vân Vân trừng mắt: “Đừng có xúi giục bậy bạ nhé, hiện giờ cậu ta đang làm tốt lắm, tại sao phải từ chức? Hơn nữa cậu hiện nay đã có Kỉ Oanh ở bên cạnh rồi còn gì!”

Kỉ Oanh ngồi cạnh liền giật giật áo Cổ Vân Vân, nói: “Đừng nói bừa!”

Lí Dương Uy vui vẻ nói: “Cho dù có Kỉ Oanh ở bên cạnh nhưng đàn ông ngoài phụ nữ ra vẫn cần phải có anh em!”

Trương Hoa liền nói: “Tôi cũng đang cân nhắc vấn đề này!”

Cổ Vân Vân thấy thế liền vội hỏi: “Cân nhắc cái gì mà cân nhắc, cậu đến rồi thì đừng mong đi, bố tôi đang trọng dụng cậu mà!”

Kỉ Oanh cười bảo: “Không thì Trương Hoa vào thẳng “phủ” nhà họ Cổ đi, như thế có thể danh chính ngôn thuận quản lý công ty của bố Vân Vân”.

Cổ Vân Vân liếc Trương Hoa, không nói gì.

Trương Hoa cười nói: “Cửa nhà quyền quý sâu tựa biển, tôi sợ vào rồi sẽ chìm mất!” Lí Dương Uy liền chêm vào: “Thế thì cậu học bơi trước đi!” nói rồi nâng cốc lên: “Chúng ta phải bắt đầu luyện từ khả năng uống rượu đã!”

Ăn cơm xong, Lí Dương Uy và Kỉ Oanh không để Cổ Vân Vân lái xe đưa về mà nói tự bắt xe về. Trương Hoa ngồi trên xe, hỏi: “Có phải hai người sống chung rồi không?”

Cổ Vân Vân đáp: “Câu hỏi đấy mà cũng phải hỏi à? Nếu không tại sao lại không để chúng ta đưa về chứ?”

5.

Buổi sáng Trương Hoa lại gặp cô gái đó trên xe buýt. Anh đến gần chào cô gái. Cô chỉ mỉm cười chào đáp lại. Sau khi lên xe, cô gái nói: “Vẫn không ngồi à?” Trương Hoa đáp: “Đã thành thói quen rồi, bạn ngồi đi!”

Cô gái vẫn vừa ăn sáng vừa đọc báo và chẳng để ý gì đến xung quanh. Trương Hoa cảm thấy cô gái này mặc dù khi nói chuyện thường mỉm cười, cư xử với mọi người rất lịch sự nhưng vẻ mặt luôn toát lên vẻ thờ

ơ với mọi thứ xung quanh, khiến cho Trương Hoa có cảm giác người ngoài khó mà đặt chân vào thế giới nội tâm của cô.

Buổi trưa, Trương Hoa vốn định đến nhà ăn đó, nhưng ngẫm nghĩ một lát lại thôi. Anh cùng Cổ Vân Vân đến một nhà hàng đồ ăn tây. Lúc ăn, Trương Hoa nói: “Tối, tôi muốn về nhà một chuyến, nếu cậu không có việc gì thì cho tôi mượn xe nhé, tối quay lại đây cho tiện!”

“Hay là tôi đi với cậu về nhà nhé, tôi muốn học làm món ăn mẹ cậu làm!”

“Sau này có cơ hội rồi đến cũng được, giờ đi không tiện lắm, Trần Dĩnh đang ở đó. Hơn nữa bởi vì cô ấy đang ở nhà nên tôi mới lái xe về, tối còn quay lại đây!”

Cổ Vân Vân vội vàng nói: “Trần Dĩnh lại ở trong nhà bố mẹ cậu rồi à?” đáp: “Ừ, bố mẹ tôi đón cô ấy về, cô ấy nói khi nào gần sinh thì về quê, sau này sẽ không trở lại nữa!”

Cổ Vân Vân trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Thế đứa bé sau này ra sao?” Trương Hoa đáp: “Giờ tôi chưa nghĩ được nhiều như thế, cô ấy bảo sau này không quay lại nữa, đứa bé chắc chắn là ở bên cô ấy rồi!”

6.

Lúc Trần Dĩnh hết giờ làm, Trương Hoa đứng ở cổng chờ cô. Trần Dĩnh lên xe liền hỏi: “Anh đi công tác về rồi à?” Trương Hoa bảo về từ mấy hôm trước rồi.

Đi được nửa đường, Trương Hoa dừng xe lại bên đường nói: “Chúng ta vào siêu thị đi!” Trần Dĩnh ngạc nhiên hỏi sao lại đi siêu thị thì Trương Hoa nói: “Mua ít đồ mang về, hôm nay anh về mà không báo trước với bố mẹ, sợ mẹ không chuẩn bị thức ăn!”

Trần Dĩnh liền nói: “Anh không phải lo đâu, dạo này tối nào mẹ cũng làm rất nhiều món!”

“Cũng phải, thêm một người ăn mà!”

Trần Dĩnh ngại ngùng nói: “Không phải thêm một người, mà là hai người! Gần đây em ăn hơi nhiều!”

“Vậy chúng ta cứ mua thêm đồ đi”.

Ra khỏi siêu thị, Trần Dĩnh liền nói: “Anh mua nhiều thế làm gì?”

“Anh cũng không biết cái nào cần dùng đến, mua nhiều một chút, ăn được thì ăn, không ăn được thì để đấy!”

Trên xe, Trần Dĩnh hỏi: “Đi công tác chắc là mệt lắm nhỉ, anh có quen không?”

“Cũng bình thường, chỉ tội phải uống hơi nhiều!”

Vừa nói Trương Hoa vừa rút điều thuốc ra, vừa lái xe vừa châm lửa. Trần Dĩnh nhìn anh, đột nhiên cảm thấy bộ dạng Trương Hoa lúc vừa lái xe vừa hút thuốc rất đẹp trai!

Trương Hoa bất ngờ về nhà, mẹ anh vui lắm. Thấy con trai xách túi lớn túi bé từ trong cốp xe ra liền nói: “Hóa ra con cũng còn chút lương tâm đấy, biết cái Dĩnh nó có bầu nên cần tầm bổ!”

Lúc ăn cơm, Trương Hoa nói: “Một vài ngày nữa con lại đi công tác, cuối tuần không về nhà được. Bố mẹ bảo với Nhã Vân, đợi con về con sẽ qua trường thăm nó!”

7.

Mẹ Trương Hoa muốn giữ con trai ngủ lại nhà nhưng Trương Hoa nói phải về có việc, dù sao đi xe cũng tiện. Lúc Trương Hoa đi, Trần Dĩnh cũng đi theo tiễn. Nhìn Trương Hoa lên xe, Trần Dĩnh định nói gì đó nhưng lại thôi.

Trên đường về, Trương Hoa đột nhiên phát hiện ra tình cảm của anh dành cho Trần Dĩnh đã từ từ lắng xuống. Sự lắng xuống ấy khiến giữa anh và Trần Dĩnh không còn hận thù nhưng dần dần cũng mất đi tình yêu trước đây.

Hiện nay tình cảm anh dành cho Trần Dĩnh đa phần là sự quan tâm kiểu bạn bè, hơn nữa anh cũng là cha của đứa bé trong bụng cô. Trương Hoa lại nghĩ đến Cổ Vân Vân, anh cảm thấy rất kì lạ, ở Cổ Vân Vân,

anh không thể nào tìm thấy một chút tình cảm gì đặc biệt, anh thậm chí còn nghĩ, giả sử sau này anh và Cổ Vân Vân kết hôn, có lẽ anh cũng không có cảm giác rung động trước cô.

Trương Hoa vừa lái xe vừa nghĩ, sau này mình có tìm người khác chắc cũng sẽ tìm một người giống như Trần Dĩnh. Lúc này trong đầu anh hiện lên hình ảnh cô gái thích đọc báo trên xe buýt.

Đột nhiên anh cảm thấy mình vô cùng tò mò về cô gái ấy. Trương Hoa luôn đoán xem cô gái này mỗi ngày nghĩ cái gì, thế giới tình cảm của cô ấy như thế nào... Rồi lại nghĩ, cô ấy có bạn trai chưa? Hàng ngày thấy cô đi làm một mình như thế chắc là chưa có.

Cuối cùng anh nghĩ đến công việc hiện nay. Trương Hoa vô cùng lưỡng lự trước công việc này. Một mặt anh không muốn đắm chìm vào những buổi tiệc rượu, giải trí và những mối quan hệ xã hội phức tạp. Mặt khác dù ở trong thành phố hay ngoại ô đều là cạnh tranh với Kinh Thao, phải thường xuyên tiếp xúc với cái tên “Lục Đào”.

Đây đều là những chuyện mà Trương Hoa không mong muốn. Nhưng bên cạnh đó, quyền lực ngày một cao với viễn cảnh được người khác coi trọng khiến Trương Hoa dần dần quen với một thỏa mãn tiềm ẩn trong lòng.

8.

Buổi trưa, Trương Hoa vẫn một mình đến nhà ăn đó, khi thấy cô gái ấy. Trương Hoa lại gần, cô gái nhìn anh, khẽ mỉm cười. Trương Hoa ngồi xuống nói: “Trưa nào bạn cũng ăn ở đây à?” cô gái khẽ cười: “Chỗ này sạch sẽ, cũng không tồi!”

“Sao hôm nay không mang báo theo thế?”

Cô gái mỉm cười: “Tôi đọc hết lúc ở văn phòng rồi”, sau đó hai người yên lặng ăn cơm.

Ăn xong, cô gái đứng dậy nói: “Tôi đi trước đây!” Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Mấy giờ bạn hết giờ làm?” Cô gái khựng lại, sau đó khẽ cười: “Chắc cũng như nhau thôi, khoảng năm rưỡi!”

Buổi chiều, Trương Hoa chuẩn bị một ít tài liệu ở văn phòng, nói với Cổ Vân Vân: “Ngày mai tôi đi công tác, chắc lại ở đó vài ngày”. Cổ Vân Vân liền hỏi: “Vẫn là khu vực lần trước à?”

“Không, là khu vực khác!”

“Vậy tối nay cùng ăn cơm đi!”

“Tối nay tôi có việc phải đi trước, không thể ăn với cậu được! Đợi khi nào về tôi mời cậu ăn cơm!”

Cổ Vân Vân có vẻ không vui, nói: “Dạo này tối nào cậu cũng có việc, bạn thế cơ à?” Trương Hoa cười cười: “Không phải là chuyện công, chuyện riêng thôi!”

Trương Hoa về trước giờ, sau đó đi bộ đến bến xe mà cô gái kia hay xuống. Anh không biết công ty cô ở đâu, nhưng nghĩ chắc chắn hết giờ làm cô sẽ ra đây bắt xe về.

Phán đoán của Trương Hoa rất đúng. Khoảng nửa tiếng sau, cuối cùng anh cũng nhìn thấy cô gái ấy. Cô gái nhìn thấy anh mỉm cười: “Anh đợi có lâu không?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên hỏi: “Sao bạn biết tôi đang đợi bạn?”

“Nếu phải đợi tôi, sao anh lại hỏi mấy giờ tôi hết giờ làm?”

Lúc này Trương Hoa mới hiểu cô gái này thông minh hơn anh tưởng rất nhiều.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

1.

Trương Hoa ngồi ở nhà một lúc, cuối cùng vẫn bắt taxi đến khách sạn nơi Lí Dương Uy làm việc. Anh vốn định hẹn cô gái kia cùng đi ăn cơm, nhưng sau khi xuống xe ở bến cuối, cô gái kia nói có việc, sau này nếu có thời gian sẽ cùng đi ăn cơm.

Trương Hoa và Lí Dương Uy lại ngồi uống rượu, đột nhiên điện thoại của Lí Dương Uy đổ chuông, anh ta nhắc máy nói: “Anh đang uống rượu với Trương Hoa, sẽ về muộn một chút!” đợi Lí Dương Uy cúp máy, Trương Hoa liền hỏi: “Kỉ Oanh à?”

Lí Dương Uy cười cười. Trương Hoa liền hỏi: “Cậu nói thật đi, nghiêm túc hay chỉ là chơi bời?”

Lí Dương Uy vẫn chỉ cười mà không đáp. Một lúc sau mới chậm rãi nói: “Kể cũng lạ, tại sao hồi học đại học tôi không phát hiện ra ưu điểm của Kỉ Oanh mà đến giờ mới phát hiện ra nhỉ?”

“Có thể lúc ấy chúng ta còn quá trẻ, hoàn toàn không hiểu gì về chuyện tình cảm, chỉ có trải nghiệm rồi mới trưởng thành được!”

Lí Dương Uy đột nhiên nói: “Nếu nhanh thì có thể chúng tôi sẽ cưới trước tết!”

“Nhanh như thế sao? Như thế có gấp quá không? – Trương Hoa dừng lại một lát rồi lại nói tiếp: “Tôi với Trần Đình lúc đầu cũng vừa gặp chưa bao lâu đã kết hôn, kết quả là ngay cả thời gian tìm hiểu nhau cũng không có!”

“Cậu khác với tôi, với lại Kỉ Oanh cũng là bạn học bao nhiêu năm, giờ đôi bên cha mẹ đều biết chuyện rồi. Họ thấy như vậy cũng tốt, đôi bên đều biết rõ về nhau, hai bên gia đình đều giục chúng tôi mau làm đám cưới!>

“Như thế cũng được, kết hôn sớm cho sớm ổn định. Thực ra Kỉ Oanh cũng rất tốt, rất hiền lành!”

“Đúng thế, tôi cảm thấy điểm này của cô ấy tốt, sau này nhất định sẽ hiếu thuận với bố mẹ”.

2.

Trương Hoa nói: “Có lúc muốn tìm một cô gái xa lạ để yêu đương, đôi bên từ từ làm quen, tìm hiểu nhau!”

Lí Dương Uy nhìn Trương Hoa: “Một đời người không cần thiết phải yêu nhiều lần như thế, một tình yêu hoàn mỹ và chân chính chỉ một lần là đủ rồi!”

“Mặc dù tôi từng kết hôn, ly hôn, nhưng trên thực tế, cảm giác như chưa từng yêu. Tôi với Trần Đình là được giới thiệu, rồi nhanh chóng kết hôn, tôi đã từng nghĩ đó là một quá trình hoàn mỹ từ tình yêu đi đến hôn nhân, giờ nghĩ lại mới phát hiện tôi hoàn toàn không hiểu gì về cô ấy. Một cuộc hôn nhân như vậy sao có thể nói là đã trải qua tình yêu?”

“Thế Cổ Vân Vân thì sao?”

“Cô ấy có điều kiện tốt, mặc dù hơi sĩ diện, thích hưởng thụ, nói theo tiêu chuẩn của chúng ta thì, cô ấy không trọng sự nghiệp, nhưng tính cách cũng không tồi, đôi khi rất đơn giản. Có lúc tôi cảm thấy cô ấy rất cô đơn, hoàn cảnh xuất thân khiến cô ấy không có bạn bè.”

“Tôi muốn hỏi cậu về tình cảm của cậu dành cho cô ấy kia!”

Trương Hoa khẽ cười: “Tôi luôn coi cô ấy là bạn bè, nếu có thời gian thì đi chơi với cô ấy cho cô ấy đỡ cô đơn”.

“Nói như vậy có nghĩa là không có khả năng tiến triển đúng không?”

“Tôi với cô ấy vốn dĩ đã không thuộc về một thế giới, cách sống cũng khác biệt quá lớn!”

“Nhưng Cổ Vân Vân không nghĩ như vậy, thái độ của cậu như thế này khiến cho cô ấy hiểu nhầm rằng cậu đang chấp nhận cô ấy. Nếu cậu không có tình cảm với cô ấy, nên nói rõ cho cô ấy biết, đó là trách nhiệm đối với cả hai. Hơn nữa không thể thành tình nhân thì thỉnh thoảng vẫn có thể đi với cô ấy như bạn bè.”

3.

Trương Hoa trầm ngâm một lát rồi nói: “Tôi cũng muốn tìm cơ hội thích hợp để nói rõ chuyện này với cô ấy!”

“Như thế mới đúng, đừng làm tổn thương một cô gái! Giống như Kỉ Oanh, có thể cậu thấy cô ấy từng có bạn trai, từng sống chung, nhưng cái tôi nhìn thấy là cô ấy từng bị tổn thương, vì vậy tôi không muốn sau này cô ấy sẽ bị tổn thương như thế nữa!”

Trương Hoa nghe xong, sợi dây cảm xúc trong lòng chợt rung lên. Lí Dương Uy tiếp tục nói: “Bất cứ chuyện gì cũng phải xem cậu lí giải trên góc độ nào, ví dụ như Trần Dĩnh, có thể cậu không muốn nghe, nhưng tôi vẫn phải nói vài câu!”

Thấy Trương Hoa không nói gì, Lí Dương Uy liền tiếp tục: “Cái cậu nhìn thấy chỉ là sự lừa dối và phản bội của Trần Dĩnh, chuyện này cũng là bình thường. Đứng trên quan điểm của cậu mà nghĩ thì cậu chẳng có gì sai cả, cũng đáng được người khác đồng tình. Nhưng nếu đổi góc độ khác, Trần Dĩnh cũng là kẻ bị hại, cô ấy đã phải trả giá cho những sai lầm của mình!”

Lí Dương Uy châm một điếu thuốc lên, sau đó nói tiếp: “Thực ra tôi hi vọng sau này Trần Dĩnh có thể tìm được một người thực sự chấp nhận sai lầm của cô ấy, giống như tôi bao dung với Kỉ Oanh vậy!” nói rồi Lí Dương Uy nhìn Trương Hoa cười, hỏi: “Có phải kể từ khi sống chung với Kỉ Oanh, tôi bỗng trở nên đa sầu đa cảm không?”

“Đâu có, tôi cảm thấy cậu trưởng thành hơn, hơn nữa cậu và Kỉ Oanh đều hiền lành, tôi tin rằng tương lai hai người sẽ hạnh phúc!”

Lí Dương Uy khẽ cười: “Kỉ Oanh muốn cậu và Cổ Vân Vân làm phù dâu, phù rể cho bọn tôi!”

“Chuyện này đâu có được, phù dâu, phù rể phải là người chưa kết hôn, tôi đã từng kết hôn rồi!”

“Tôi chẳng quan tâm đến mấy chuyện thủ tục ấy, cậu là bạn thân nhất của tôi, Cổ Vân Vân cũng thân thiết Kỉ Oanh”.

“Những chuyện khác tôi đều có thể nhận lời, cũng có thể giúp cậu, nhưng chuyện này thì không được!”

4.

Lần này đi công tác, Trương Hoa đã có chút kinh nghiệm, cứ đến buổi chiều là nói trước với giám đốc kinh doanh tối phải gặp bạn, không thể đi ăn với ông ấy. Mặc dù vậy, anh vẫn không thể tránh được đôi ba lần tiệc rượu, và những hoạt động giải trí, cùng những yêu cầu đặc biệt.

Lúc đi công tác về, Trương Hoa bắt đầu suy nghĩ về mục đích chuyến đi công tác của mình rốt cuộc là gì? Là thực sự học hỏi kinh nghiệm cạnh tranh ở thị trường ngoại ô, nâng cao khả năng của bản thân hay là đi ra oai với thiên hạ dưới cái mác “con rể nhà họ Cổ?”

Thời gian đầu, ở trung tâm thành phố, mặc dù mục tiêu trực tiếp là đối phó với Lục Đào, nhưng anh vẫn học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm cạnh tranh thị trường và kiến thức hữu ích trong quá trình cạnh tranh. Nhưng hiện giờ dường như ngoài việc ăn chơi, giải trí, có quyền sử dụng chữ kí của mình để quyết định chuyện lớn, anh hoàn toàn không thể nâng cao kinh nghiệm và khả năng của bản thân.

Trương Hoa nằm trên giường, bắt đầu cân nhắc chuyện nghỉ việc. Anh cảm thấy cứ như thế này, bản thân mình sẽ mất đi tinh thần hào hứng làm việc và nguyên tắc làm việc vốn có. Mặc dù bên ngoài có vẻ rất vẻ vang, rất được người khác tôn trọng, nhưng những thứ này chỉ là cái vỏ hào nhoáng, có thể vỡ bất cứ lúc nào.

Trương Hoa thậm chí còn nghĩ, nếu như giám đốc kinh doanh của đối tác biết Cổ Vân Vân và anh không phải là một đôi thì họ sẽ đối xử với anh ra sao?

Ngẫm nghĩ rất lâu, cuối cùng Trương Hoa quyết định ngày mai đi tìm Phùng Lâm Hàn nói chuyện. Nếu như tiếp tục làm việc như thế này, anh chỉ có thể xin nghỉ việc, nếu không sẽ phải xin đổi vị trí.

5.

Phùng Lâm Hàn nghe Trương Hoa nói xong liền châm thuốc hút, trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi: “Cậu cảm thấy việc định vị thị trường, sách lược kinh doanh hay là các công việc cơ sở cụ thể quan trọng hơn>

Trương Hoa nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Chắc là về trước quan trọng hơn”.

“Sự thay đổi tính chất công việc tự nhiên sẽ phát sinh thay đổi trên hình thức, nhưng mục đích cuối cùng vẫn là như nhau. Đi công tác không chỉ là ăn uống và kí tên vào các đề xuất. Trách nhiệm mà nó phải gánh vác còn quan trọng hơn nhiều so với các công việc cụ thể ở khu trung tâm thành phố”.

Im lặng một lát, Phùng Lâm Hàn nói tiếp: “Cậu không chỉ phải cân nhắc đến lợi ích của hộ kinh doanh mà còn phải cân nhắc đến lợi ích của công ty, làm sao để cả hai cùng có lợi!”

Thấy Trương Hoa trầm ngâm không nói, Phùng Lâm Hàn liền cười bảo: “Có phải cậu cảm thấy ăn ở của người ta mà không kí đề xuất cho người ta thì ngại không?”

Trương Hoa gật đầu đáp: “Cũng có hơi hơi!”

“Có rất nhiều cách làm việc, phải duy trì quan hệ, nhưng nguyên tắc cơ bản không được thay đổi, đó chính là trên cơ sở tạo lợi nhuận cho công ty để mang lại lợi nhuận cho hộ kinh doanh. Vừa phải duy trì quan hệ hợp tác, vừa phải làm cho khách hàng hài lòng, nhưng đồng thời vẫn phải đảm bảo lợi nhuận của công ty. Đây mới là vấn đề cốt lõi, hoàn toàn không phải chỉ có ăn nhậu và kí tên như cậu nghĩ đâu!”

Trương Hoa trầm ngâm một lát rồi nói: “Tôi hiểu rồi!” Phùng Lâm Hàn cười nói: “Không nói sớm với cậu chính là để cậu tự lĩnh hội trong quá trình thực tiễn. Cậu nhất định phải nhớ cho kĩ, mục đích cuối cùng của kinh doanh đều xoay quanh lợi ích, thoát li khỏi nó rồi có nói gì cũng là vô ích thôi!”

6.

Trương Hoa quay về văn phòng, ngồi rất lâu, từ từ điều chỉnh lại dòng suy nghĩ của mình, lúc này mới biết mình vẫn chưa thực sự lĩnh hội được điều cốt lõi của công việc này.

Nhìn đồng hồ đã thấy đến trưa, lòng thầm nghĩ: “Thường ngày, cứ đến gần trưa là Cổ Vân Vân mới đến công ty, ngày nào cũng như vậy nên đột nhiên hôm nay cô ấy không đến khiến Trương Hoa cứ thấy kì lạ.

Trương Hoa liền gọi cho Cổ Vân Vân: “Sao hôm nay cậu không đi làm?”

“Cậu về rồi à?”

“Tôi về tối qua”.

“Tôi đang đi mua đồ với Kỉ Oanh, cô ấy và Lí Dương Uy sẽ làm đám cưới vào Tết nguyên đán”.

“Lần trước tôi có nghe Dương Uy nói rồi, không ngờ nhanh như thế, sao thằng ranh Dương Uy không nói cho tôi biết nhỉ?”

Cổ Vân Vân cười bảo: “Đây là do hai bên gia đình sắp đặt, hai người bọn họ cũng chỉ có thể nghe theo thôi!”

“Thế cũng tốt, phải bảo Dương Uy khao mới được!”

“Thế thì tối nay đi! Chiều nay đợi tôi và Kỉ Oanh mua đồ xong sẽ đến tìm hai người!”

Cúp điện thoại rồi Trương Hoa mới thấy thời gian nhanh quá, chỉ còn chưa đầy hai tuần nữa là đến tết Nguyên Đán rồi, qua tết Nguyên Đán sẽ là tết âm lịch. Trương Hoa lại nghĩ, không biết tết Trần Đình có về nhà không? Về nhà rồi có quay lại không?

Buổi tối, Kỉ Oanh xuất hiện với vẻ rất hạnh phúc. Trương Hoa nói: “Kỉ Oanh, sau này Dương Uy mà bắt nạt cậu thì nhớ bảo tôi, tôi sẽ giúp cậu oánh thằng ranh này!”

Cổ Vân Vân liền chen vào: “Cậu không cần phải lo, Lí Dương Uy người ta đối xử với Kỉ Oanh tốt lắm nhé!”

Trương Hoa cười cười: “Tôi nói thế để giả bộ chính nghĩa tí thôi!”

Kỉ Oanh phì cười: “Bây giờ người như cậu cũng ít, đã giả người tốt rồi còn dám nói ra miệng!”

7.

Các nhân viên trong công ty đều bận rộn chuẩn bị kinh doanh trong dịp tết Nguyên Đán. Trương Hoa bởi vì không trực tiếp tham gia vào công việc kinh doanh ở trung tâm thành phố nên không mấy bận rộn, chỉ thỉnh thoảng cùng Phùng Lâm Hàn nghiên cứu các đề xuất phương án hoạt động tết Nguyên Đán ở các khu vực nộp lên.

Thứ bảy, Trương Hoa nói với Phùng Lâm Hàn: “Tôi muốn chủ nhật nghỉ ngơi một hôm!”

“Nghỉ đi, lâu lắm rồi không thấy cậu nghỉ, tết Nguyên Đán chắc là bận lắm, đến lúc ấy có muốn nghỉ cũng không được!”

“Vậy chiều tôi xin về sớm nhé!”

Trương Hoa gọi cho Nhã Vận, hỏi cô đang làm gì. Nhã Vận nói: “Em đang đi siêu thị với chị dâu!” Trương Hoa liền nói: “Anh sắp về đến nhà rồi, hai chị em đang ở siêu thị nào để anh qua!”

Nhã Vận vui vẻ nói: “Thế thì hay quá! Thế để bọn em mua thêm ít thức ăn, anh mau qua đây đi, đợi anh đến trả tiền đây!” Nhã Vận cúp điện thoại, Trần Dĩnh liền hỏi: “Anh em chuẩn bị qua đây à?”

“Vâng, chị em mình cứ thoải mái mua đi, dù sao, tí nữa anh ấy cũng qua đây tính tiền mà!”

Hai người đẩy xe vừa đi vừa nói chuyện, thỉnh thoảng Trần Dĩnh lại đưa mắt nhìn quanh, sau đó hỏi: “Liệu anh trai em có tìm thấy chúng ta không?”

Nhã Vận liền nói: “Chị yên tâm, không tìm thấy chắc chắn anh ấy sẽ đứng ở quầy thu ngân đợi!”

Đang nói thì Trương Hoa đến. Nhã Vận liền bảo: “Anh, sao anh biết bọn em ở đây?”

“Em ngoài quầy đồ ăn ra thì còn đi quầy nào khác đâu!”

Nhã Vận lè lưỡi: “Chỉ có anh hiểu em, anh mà còn không đến là em sẽ chất đầy xe hàng đấy!”

Trần Dĩnh vội nói: “Không cần mua nhiều thế đâu, để lâu sẽ hỏng đấy!”

Trương Hoa hỏi hai chị em: “Mua thức ăn chưa?”

“Chuyện này không cần chúng ta phải lo đâu, mẹ đi chợ mua hết cả rồi! Mẹ nói không thích mua rau ở siêu thị mà!”

8.

Trần Dĩnh ở trong bếp giúp mẹ Trương Hoa nấu ăn, Nhã Vận kéo Trương Hoa ra ngoài sân chơi cầu lông. Mẹ Trương Hoa thái rau, Trần Dĩnh đứng bên cạnh rửa rau, mẹ Trương Hoa đột ngột hỏi: “Thằng Hoa có ở chung với con bé đó không con?”

Trần Dĩnh đáp: “Nhã Vận nói là họ không ở chung ạ!”

Mẹ Trương Hoa thở phào: “Như thế chứng minh nó vẫn còn tình cảm với con, đừng bỏ cuộc, mau nghĩ cách khiến nó quay lại với con, khiến nó từ từ cảm nhận được sự tồn tại của đứa bé!”

Trần Dĩnh khẽ cười: “Anh ấy chưa bao giờ hỏi han về đứa bé.”

“Đấy là bởi vì nó không ở cùng với con, vì vậy không cảm nhận được sự tồn tại của đứa trẻ”.

Mẹ Trương Hoa đột nhiên nhớ ra chuyện gì liền nói: “Hôm này thằng Trương Hoa ngồi xe buýt về phải không? Có phải tối nay không về thành phố không nhỉ?”

“Con cũng không biết, có khi tối Cổ Vân Vân lại qua đón anh ấy cũng nên?”

Mẹ Trương Hoa tỏ vẻ không vui: “Sau này con đừng nhắc đến tên cô gái nhà giàu đó trước mặt mẹ, con gái con đứa gì mà lái xe chứ!”

Trần Đình cười bảo: “Mẹ à, bây giờ con gái lái xe nhiều lắm!”

“Nói tóm lại là mẹ cảm thấy con gái cứ điềm điềm, đơn giản một chút thì tốt hơn!”

Bố Trương Hoa từ trong nhà đi ra sân gọi: “Hai đứa chúng mày đang luyện mắt đấy à, trời tối thế này rồi còn ra ngoài chơi cầu lông!”

Nhã Vận liền nói: “Thôi không chơi nữa!”

Mẹ Trương Hoa từ trong bếp đi ra gọi: “Đừng chơi nữa, mau chuẩn bị ăn cơm đi!”> Cả nhà quây quần bên mâm cơm, Trương Hoa uống rượu với bố. Mẹ nói: “Như thế này có phải tốt không, cả nhà đoàn tụ, cho dù nghèo vẫn hạnh phúc!”

Nhã Vận liền nói: “Thế thì không được, nghèo thì làm gì có nhiều đồ ăn ngon!”

Trương Hoa đột nhiên nói: “Nhã Vận, tối nay em ngủ với chị dâu, anh không về thành phố, anh sẽ ngủ trong phòng của em!”

Nhã Vận hào hứng nói: “Tối nay anh không về ư? Vậy tối nay anh dẫn em đi chơi có được không?”

Rồi đột nhiên nhớ ra chuyện gì, Nhã Vận lại nói: “Em không nhường phòng cho anh đâu. Anh là đàn ông con trai, sao có thể ngủ trên giường của em, anh làm bẩn giường của em thì sao?”

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

1.

Trương Hoa lại nói: “Thế thì tối nay Trần Đình sang ngủ chung với Nhã Vận vậy, giường của nó cũng rất to!”

Trần Đình liền nhận lời. Nhã Vận thấy thế liền bảo: “Thôi vậy, để em ngủ chung với chị dâu, nhường giường cho anh!”

Trương Hoa ngồi dựa lưng trên giường của Nhã Vận, với tay lấy một cuốn tiểu thuyết trên giường của Nhã Vận, tiểu thuyết viễn tưởng. Trương Hoa đọc được mấy đoạn liền ném sang một bên: “Toàn mấy thứ vớ vẩn!”

Trương Hoa ngồi dậy mở máy tính của Nhã Vận lên chơi điện tử. Bốn bề rất yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng của mẹ, Nhã Vận và Trần Đình đang ở trong phòng khách xem tivi, nói chuyện.

Trương Hoa cảm thấy rất ảm áp, so với việc đi công tác, tiệc tùng thì ở nhà thoải mái và yên tĩnh hơn nhiều. Anh xin nghỉ một ngày về nhà là vì muốn nghỉ ngơi một ngày, đã lâu lắm rồi anh chưa được thanh thản thế>

Trong phòng khách, mẹ Trương Hoa nói: “Dĩnh à, mau vào nói chuyện với thằng Hoa đi!” Nhã Vận cũng nói: “Chị dâu vào trong đi! Chẳng mấy khi anh ấy v!”

Trần Đình liền nói: “Thôi bỏ đi, có vào cũng chẳng biết nói gì!”

Nhã Vận kéo Trần Đình dậy, nói: “Đi vào khắc sẽ có chuyện để nói!” Mẹ Trương Hoa cũng nói: “Mau vào đi con!”

Hai người cứ đẩy Trần Đình đến trước cửa phòng Nhã Vận. Nhã Vận với tay mở cửa, sau đó đẩy Trần Đình vào trong, cười nói: “Nếu như tối không ra thì em sẽ nhường giường cho anh chị nhé!” nói rồi con bé liền đóng cửa lại.

Trương Hoa đang chơi điện tử, nghe thấy tiếng mở cửa liền ngoảnh đầu lại, nhìn thấy em gái đẩy Trần Đình vào, sau đó đóng cửa lại. Trương Hoa hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Trần Đình ngại ngùng cười: “Không có gì, là Nhã Vân đẩy em vào thôi!”

2.

Trương Hoa không nói gì, tiếp tục chơi điện tử. Trần Đình chậm rãi lại gần ngồi xuống bên giường của Nhã Vân. Im lặng một lát rồi hỏi: “Đạo này anh đi công tác có thuận lợi không?”

Trương Hoa âm ừ đáp: “Ừ, đi công tác chẳng khác gì đi du lịch!”

Trần Đình ngẫm nghĩ rồi nói: “Cũng phải, với mối quan hệ của anh và Cổ Văn Vân, những người dưới quyền chắc chắn rất coi trọng anh!”

Trương Hoa nghe vậy không nói gì. Trần Đình cũng không biết nói gì, chỉ biết ngồi im.

Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Em vẫn còn để rất nhiều quần áo mùa đông ở chỗ anh, bây giờ thời tiết càng lúc càng lạnh, hay là em qua lấy về đi?”

Trần Đình cười cười: “Giờ người em như thế này, mặc làm sao được chỗ quần áo ấy?>

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn cái bụng đã rất to của Trần Đình mới sực nhớ ra: “Ừ, anh quên mất”. Một lát sau lại hỏi: “Gần đây em đi làm có bất tiện không?”

“Cũng may là chỉ có mấy bến thôi, xe buýt ở đây không như trong thành phố, người đi làm cũng không đông như thế, thỉnh thoảng có đông người thì cũng có người nhường chỗ cho em!”

- Thế thì tốt! – Nói rồi anh lại tiếp tục chơi điện tử. Trần Đình nói: “Huê Anh có một người bạn làm ở bệnh viện, cô ấy nói có thể lên kiểm tra xem là con trai hay con gái đấy!”

Trương Hoa dừng chơi, ngoảnh đầu lại nhìn Trần Đình: “Em kiểm tra rồi à?” nói rồi mới phát hiện trong tiềm thức của mình vẫn có chút quan tâm xem đứa bé là con trai hay con gái. Trần Đình nói: “Chưa, em cảm thấy con trai hay con gái cũng như nhau, hơn nữa kiểm tra rồi cũng chẳng thay đổi được giới tính của nó!”

Trương Hoa âm ừ đáp: “Cũng phải!”

Trần Đình cúi đầu khẽ nói: “Anh hi vọng là con trai hay con gái?”

3.

Câu hỏi này của Trần Đình khiến Trương Hoa không sao trả lời được. Hồi mới kết hôn, Trương Hoa muốn có con, anh muốn có một đứa con gái đáng yêu như Trần Đình, sau đó cả nhà sẽ cùng đi công viên, đi dạo phố vào mỗi cuối tuần, chắc chắn sẽ vô cùng hạnh phúc.

Nhưng bây giờ anh với Trần Đình đã ly hôn, hơn nữa do tâm lý, trong lòng anh luôn nảy sinh ý nghĩ bài xích đứa bé theo bản năng, vì vậy anh luôn tự nhủ mình tuyệt đối đừng quan tâm đến nó.

Nhưng nhìn cái bụng đang ngày một to lên của Trần Đình, nghe cô hỏi anh thích con trai hay con gái, anh lại cảm thấy mình không thể nào ngó lơ với đứa bé, thậm chí trong lòng còn nghĩ, nếu là con gái thì tốt quá, bởi vì con gái rất dễ thương, mà nghe người ta nói, con gái thường bám bố hơn.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng anh lại không thể trả lời, cũng không muốn trả lời. Cũng may đúng lúc ấy điện thoại của Trương Hoa đổ chuông, anh liếc thấy là Lí Dương Uy gọi liền nhắc máy: “Gọi muộn thế này có việc gì vậy?”

“Cậu có nhà không? Ra ngoài uống rượu với tôi đi!”

Trương Hoa nghe giọng Lí Dương Uy có vẻ lạ liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Lí Dương Uy nói: “Không có gì, chỉ muốn tìm cậu uống rượu thôi!”

“Tôi đang ở nhà bố mẹ, cậu đợi một lát, tôi qua ngay!”

Trương Hoa nghĩ, chắc chắn Lí Dương Uy đang có chuyện gì đó, nếu không đã không gọi điện muộn thế này. Cúp điện thoại, Trương Hoa nói với Trần Đình: “Bây giờ anh phải về thành phố, vốn định chuẩn bị ngày mai ở nhà nghỉ ngơi một ngày, giờ xem ra không được rồi!”

Trần Đình vội hỏi: “Là Cổ Vân Vân à?” Trương Hoa nhìn Trần Đình, sau đó nói: “Không phải cô ấy, là Dương Uy!”

Nói rồi liền lấy điện thoại ra gọi taxi.

4.

Trương Hoa đi xong, mẹ anh liền hỏi Trần Đình: “Sao muộn thế này rồi còn có việc gì nữa?”, Trần Đình đáp: “Con cũng không biết, anh ấy nhận được một cuộc điện thoại, nói là phải về thành phố, con hỏi có phải Cổ Vân Vân gọi không, anh ấy nói là bạn học Lí Dương Uy”.

Mẹ Trương Hoa cần nài: “Cái thằng này, khó khăn lắm mới về nhà một hôm, thế mà thót cái lại về thành phố rồi!”

Trần Đình trầm nghĩ: “Chắc chắn là Cổ Vân Vân gọi!”

Ban này lúc ở trong phòng, mặc dù hai người nói chuyện rất ít nhưng Trần Đình vẫn cảm thấy rất ấm áp. Cô vốn còn định hỏi anh rất nhiều chuyện, nhưng giờ chỉ cảm thấy hụt hẫng. Bởi vì cô tưởng người đó là Cổ Vân Vân, xem ra anh đúng là thích Cổ Vân Vân thật, nếu không muộn thế này rồi, sao lại vì một cuộc điện thoại mà đã tức tốc lao ra thành phố?

hỏi hã đến địa điểm hẹn uống rượu với Lí Dương Uy, là một quán đồ nướng. Trương Hoa vừa ngồi xuống liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?” Lí Dương Uy liền nói: “Uống một cốc trước đã!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Kỉ Oanh không có nhà, điện thoại cũng tắt máy!”

“Mất tích à? Đã tìm chưa?”

Lí Dương Uy lắc đầu: “Không cần tìm, tôi biết cô ấy ở cùng với ai!”

“Ở cùng với ai?”

“Bạn trai cũ của cô ấy!”

Trương Hoa im lặng nhìn Lí Dương Uy, anh biết Lí Dương Uy chắc chắn sẽ nói lý do của mình.

Lí Dương Uy tiếp tục: “Mấy hôm nay bạn trai cũ đến tìm cô ấy, tôi hỏi Kỉ Oanh có chuyện gì, Kỉ Oanh nói không có chuyện gì, nhưng tôi biết chắc chắn có chuyện!”

“Sao cậu biết chắc chắn có chuyện?”

“Ngay cả sự khác biệt nhỏ xíu ấy tôi còn có thể nhận ra, huống hồ cả tối nay cô ấy không về, điện thoại cũng tắt”.

5.

Lí Dương Uy tiếp tục: “Xem ra chuyện đám cưới cũng chẳng cần phải chuẩn bị nữa!”, nói rồi liền uống cạn một cốc, cười nói: “Như thế cũng tốt, tôi vốn nghĩ chuyện hôn nhân thật phiền phức!”

“Nếu hai người đã ở bên nhau thì nên tin tưởng nhau, cứ đợi cô ấy về rồi hỏi cho rõ ràng”.

Lí Dương Uy cười chua xót: “Không cần hỏi, trước đây cô ấy từng nói với tôi, người đàn ông đó là mối tình đầu của cô ấy, cô ấy đã dốc toàn bộ tình cảm vào đó, giờ người đàn ông này quay lại rồi, chắc chắn cô ấy sẽ lập tức quay lại với anh ta!” Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Kỉ Oanh với Cổ Vân Vân khá thân thiết, có thể Cổ Vân Vân cũng biết chuyện gì đó cũng nên?” nói rồi Trương Hoa liền lấy điện thoại ra: “Để tôi gọi cho Vân Vân hỏi xem sao!” nhưng Lí Dương Uy đã ngăn lại: “Không cần hỏi, tối nay tôi ở nhà suy nghĩ rất lâu, cảm thấy như thế này rất mệt mỏi, nếu cô ấy luôn hướng về gã đàn ông kia, tôi nên buông tay thì tốt hơn!”

Trương Hoa đột nhiên nghĩ đến Trần Đình, thầm nhủ: “Có khi nào Lục Đào luôn ở trong tâm trí cô ấy?”

Lí Dương Uy dường như đã nhìn thấu tâm can Trương Hoa: “Đàn bà ai cũng khó mà quên được mối tình đầu, tôi tưởng rằng có thể nỗ lực khiến cô ấy quên đi, nhưng giờ xem ra tôi thất bại rồi! Xem ra cái nguyên tắc của cậu là nhất định phải lấy gái trinh làm vợ lúc trước có lẽ là có lý đấy!”

Lí Dương Uy cứ uống liên tục, Trương Hoa ngồi xuống cùng.

Lí Dương Uy uống rất nhiều, đã là hơn hai giờ đêm. Cuối cùng Lí Dương Uy cũng đổ gục trên bàn. Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy gục trên bàn nhậu, lắc đầu châm một điếu thuốc, muốn suy nghĩ một vài vấn đề nhưng đầu óc lại trống rỗng.

6.

Điện thoại của Lí Dương Uy đột nhiên đổ chuông. Nhìn thấy Lí Dương Uy đã ngủ say, Trương Hoa liền móc điện thoại trong túi bạn ra, trên màn hình hiện lên chữ “Bà xã”, Trương Hoa biết là Kỉ Oanh gọi đến. Trương Hoa đang định nghe, nhưng nghĩ rồi lại thôi, đặt điện thoại lên bàn mặc cho nó kêu. Sau khi điện thoại thôi đổ chuông, Trương Hoa liền chuyển sang chế độ rung, sau đó lại nhìn thấy điện thoại của Lí Dương Uy rung lên lần nữa.

Kỉ Oanh phải gọi đến khoảng hơn chục lần Trương Hoa mới nghe máy. Đầu dây bên kia, Kỉ Oan lo lắng hỏi: “Dương Uy, anh đang ở đâu, sao muộn thế này còn chưa về nhà?”

Trương Hoa lạnh lùng nói: “Là tôi, Trương Hoa đây!” Kỉ Oanh lại vội vàng hỏi: “Thế Dương Uy đâu?”

“Cậu ta ngủ rồi!”

“Ở nhà cậu à?” “Không, đang ở quán đồ nướng”

“Anh ấy uống quá nhiều à? Nói cho tôi biết hai người đang ở đâu, tôi qua đón anh ấy về!”

Trương Hoa vốn định từ chối nhưng cuối cùng vẫn nói với Kỉ Oanh. Chẳng bao lâu sau, Kỉ Oanh đã bắt taxi đến nơi. Nhìn thấy bộ dạng của Lí Dương Uy, cô liền sốt ruột hỏi: “Sao anh ấy lại uống nhiều thế này?” Trương Hoa cười khẩy: “Chuyện này sao lại hỏi tôi?”

Kỉ Oanh ngồi xuống, bình tĩnh lại rồi nói: “Tối nay đúng là tôi có chút việc!”

“Tôi chẳng muốn quản lý mấy chuyện của các cậu làm gì, nhưng có điều này vẫn phải nói, nếu như cậu vẫn còn lưu luyến người cũ thì cứ nói thẳng với Dương Uy!”

“Tôi biết nếu nói trước với anh ấy thì bây giờ anh ấy đã không hiểu lầm thế này!”

“Có hiểu lầm hay không là chuyện của hai người, không cần giải thích với tôi!”

Nói rồi nhìn sang Lí Dương Uy, hỏi: “Để tôi đưa cậu ta về chỗ tôi hay là cậu đưa cậu ta về nhà?”

“Để tôi đưa anh ấy về nhà!”

7.

Tối về đến nhà, Trương Hoa lại nghĩ ngợi vẫn vợ nên mãi khuya mới ngủ. Sáng ra, vẫn còn đang ngủ thì Cổ Vân Vân gọi điện đến, nói Kỉ Oanh đang ngồi khóc ở chỗ cô. Lí Dương Uy đòi chia tay, hỏi vì nguyên nhân gì? Trương Hoa nói: “Chia tay hay không là chuyện của Dương Uy, tôi làm sao mà biết được!”

Cổ Vân Vân nói: “Chẳng phải tối qua cậu ta cùng cậu đi uống rượu sao? Cậu chắc chắn biết rõ nguyên nhân!”

“Nguyên nhân này cứ hỏi Kỉ Oanh là rõ nhất!”

Nói rồi Trương Hoa liền cúp máy, ngủ tiếp.

N một lúc mà không thể ngủ được nữa, Trương Hoa liền bò dậy, thu dọn gọn gàng mọi thứ xong liền xuống dưới ăn sáng, sau đó đi dạo lung tung. Lúc Trương Hoa ngẩng đầu lên, anh thấy mình đã đứng trước một cửa hàng sách, anh liền bước vào trong.

Vẫn như thế, có rất nhiều người đang đọc sách trong cửa hàng. Trương Hoa đi dạo một vòng, xem hết chỗ này đến chỗ kia, đột nhiên nhìn thấy cô gái thích đọc báo hôm trước. Cô đang lật dở những cuốn sách ở trên giá trước mặt.

Trương Hoa lại gần, thấy cô đang xem một cuốn sách dạy nấu ăn. Trương Hoa liền hỏi: “Em cũng ở đây à?”

Cô gái ngẩng đầu, nhìn thấy Trương Hoa liền mỉm cười: “Vâng, được nghỉ nên ra ngoài đi dạo một chút!”

“Em muốn học nấu ăn à?”

“À, em chỉ gỡ xem linh tinh thôi, cứ muốn tự làm nhưng lại sợ làm không ngon!”

“Bây giờ con gái biết nấu ăn ít lắm!”

Nói rồi anh lại nghĩ đến Trần Đình, lúc mới cưới nhau, Trần Đình cũng không biết nấu ăn, về sau mới miễn cưỡng học làm vài món, nhưng dở tệ nên cô quyết định không động tay vào bếp nữa, cơm nước đều do anh phụ trách. Rồi Trương Hoa lại nghĩ, không biết hiện giờ cô đã biết nấu nướng chưa, ở chung với mẹ lâu như thế, chắc cũng phải biết dăm ba món rồi.

8.

Trương Hoa nhìn đồng hồ, đã quá trưa, thực ra anh mới ăn sáng nên không đói, nhưng vẫn hỏi cô gái: “Em ăn trưa chưa?”

Cô gái cười đáp: “Vẫn chưa, em dậy muộn, từ sáng còn chưa ăn!”

“Vậy chúng ta đi ăn đi, anh cũng chưa ăn gì!”

“Cũng được, nhưng chúng ta chia tiền nhé!”

Trương Hoa không trả lời câu hỏi này mà giục>

Cô gái nhìn một lượt khung cảnh nhà hàng, nói: “Dân xe buýt như chúng ta mà đến những nơi như thế này e có hơi lãng phí quá đấy!”

Trương Hoa mỉm cười nói: “Thỉnh thoảng có lãng phí một lần cũng đáng!”

Cô gái cũng cười: “Thôi được, em cũng lãng phí một lần xem sao!”

Gọi thức ăn xong, nhân viên phục vụ đi rồi, Trương Hoa mới hỏi: “Lâu như thế rồi mà chưa biết tên em, anh xin tự giới thiệu trước, anh tên Trương Hoa!”

“Em tên Ngô Tĩnh, cái tên rất quê mùa đúng không!”

“Không đâu, rất hợp với em!”

Cô gái ngẫm nghĩ rồi đột nhiên hỏi: “Anh chính là Trương Hoa làm việc ở công ty điện tử Triết Đông ư?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên: “Sao em biết anh?”

“Vậy là anh thừa nhận rồi nhé, em nghe một người bạn kể về anh, vì vậy đột nhiên nhớ ra”.

“Bạn em làm sao biết anh?”

“Anh ấy làm việc trong ngành điện tử, vì vậy biết anh!”

“Hóa ra là thế, không ngờ anh cũng có chút tiếng tăm nhỉ!” – Sau đó Trương Hoa tò mò hỏi: “Cậu ấy nói gì về anh?”

Cô gái cười nói: “Cậu ấy nói anh là con rể tương lai của chủ tịch tập đoàn Triết Đông.”

Trương Hoa cười như mếu: “Thật không ngờ tiếng tăm của anh là thế này!”

Cô gái hỏi tiếp: “Có đúng thế không?”

“Em thấy có giống không?”

“Không giống, nếu là đúng sao ngày nào anh cũng ngồi xe buýt đi làm, hơn nữa ngày nghỉ còn có thời gian đi hiệu sách!”

Trương Hoa bật ngón tay cái tán thưởng: “Thông minh!”

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

1.

Ăn xong, Trương Hoa đi thanh toán tiền. Đợi Trương Hoa quay lại, Ngô Tĩnh cười nói: “Chúc vụ của anh cao hơn em nhiều, em cũng không tranh giành với anh làm gì, thôi để anh khao vậy!”

Trương Hoa cũng cười: “Ngày nghỉ em thường làm gì?”

“Thu dọn nhà cửa, sau đó đọc báo, xem tivi, thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo”.

Trương Hoa cười hỏi: “Em không biết nấu nướng nên thường ngày chắc toàn ra ngoài ăn phải không?”

Ngô Tĩnh im lặng một lát rồi mới trả lời: “Đa phần đều là ra ngoài, tiện gì ăn nấy!” rồi lại nhìn Trương Hoa hỏi: “Anh ở một mình à?”

“Ừ, hiện tại thì đang một mình, bố mẹ anh ở ngoại ô, căn hộ đang ở là bố mẹ mua cho, nói ra thấy ngại quá!”

“Thế thì tốt quá còn gì, những người đi thuê nhà như bọn em rất ngưỡng mộ những người có nhà riêng như anh!”

Trương Hoa cười cười không nói.

Ngô Tĩnh đứng dậy nói: “Chúng ta đi thôi!”

Ra ngoài, Ngô Tĩnh liền nói: “Nếu không còn việc gì nữa thì chúng ta về thôi!” Trương Hoa định hỏi chiều nay cô có bận không, nếu không bận thì kiếm chỗ nào ngồi nhưng cuối cùng lại thôi. Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh, nói: “Thế cũng được, lúc nào rảnh rồi lại nói chuyện tiếp!”

Ngô Tĩnh đi chưa được bao xa, thì thấy Trương Hoa đuổi theo nói: “Quên không hỏi số của em, em không ngại cho anh số chứ?”

Ngô Tĩnh nhoẻn miệng cười: “Được thôi!”

Ngô Tĩnh đi rồi, Trương Hoa đứng bần thần một lúc, chẳng nghĩ ra chiều nay làm gì. Cuối cùng anh quyết định về nhà ngủ một giấc.

2.

Lúc Trương Hoa tỉnh lại thì trời đã tối. Anh rời khỏi giường, ra ngoài kiểm gì đó bỏ bụng. Về nhà, Trương Hoa bật tivi lên, sau đó đổi kênh liên tục, cuối cùng bỏ cuộc, ném điều khiển sang một bên, rút thuốc lá ra hút. Đưa mắt nhìn căn phòng trống rỗng, Trương Hoa đột nhiên cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Điện thoại đổ chuông, là Lí Dương Uy, nói tối nay sẽ qua chỗ Trương Hoa ở. Trương Hoa nói: “Cậu qua đi, tôi đang ở một mình, chán chết đi được!”

Khoảng nửa tiếng sau, Lí Dương Uy đến, tay xách theo ít đồ nhắm và bia.

Trương Hoa nhìn thấy liền cười: “Cậu hiểu ý tôi đấy!”

Hai người bật tivi nhưng không xem, chỉ ngồi uống rượu và tán dóc. Trương Hoa không hỏi chuyện Kỉ Oanh, mà Lí Dương Uy cũng không nói.

Lúc mỗi người đã uống được mấy lon thì Cổ Vân Vân gọi điện: “Cậu có nhà không? Lí Dương Uy có ở bên cạnh cậu không?”

“Đang ở nhà, đang uống rượu với Dương Uy!”

“Thế thì tôi lên đây, đang ở dưới tầng nhà cậu!”

Cổ Vân Vân vừa bước vào nhà đã nhìn Lí Dương Uy chăm chăm. Lí Dương Uy cũng mặc, chẳng buồn đoái hoài, chỉ mãi mê uống, sau đó lấy thuốc lá ra ném cho Trương Hoa một điếu, rồi cũng châm một điếu inh vừa hỏi Trương Hoa: “Có phải dạo này tôi trở nên rất đẹp trai không?”

“Sao cậu lại nói thế?”

“Nếu không tại sao người đẹp vừa vào đến đây đã nhìn tôi chăm chăm như thế?”

Lúc này Cổ Vân Vân mới ngồi xuống, mở miệng nói: “Lí Dương Uy, cậu làm sao thế hả? Muốn sống chung thì sống chung, muốn chia tay là chia tay! Kỉ Oanh cả ngày buồn bã ở chỗ tôi, tôi vừa đưa cô ấy về, thấy cậu không có ở nhà, gọi điện cũng tắt máy, hóa ra là đang trốn ở chỗ Trương Hoa!”

3.

Lúc này Lí Dương Uy mới ngẩng đầu nhìn Cổ Vân Vân: “Cậu có biết rõ tình hình không?”

“Đương nhiên là tôi rõ, Kỉ Oanh đã nói với tôi rồi, chẳng qua chỉ là bạn trai cũ của cô ấy dạo này hơi buồn, cô ấy đi cùng anh ta có một lần thôi mà, cậu có cần phải nhỏ nhen thế không?”

Lí Dương Uy đột nhiên trở nên rất kích động, lớn tiếng nói: “Tôi nhỏ nhen? Bạn trai cũ của cô ấy dạo này thất tình, tìm cô ấy kể khổ ư? Tối qua đã đi với bạn trai cũ rồi còn đau lòng cái gì, lại còn muộn như thế, ai biết được bọn họ làm cái gì với nhau? Đã thế còn tắt máy, nói cái gì mà bạn trai cũ một mực bắt tắt máy nên chẳng còn cách nào khác. Nói như vậy hẳn ta bảo cô ấy lên giường cô ấy cũng không còn cách nào khác à?”

“Cậu đừng có nói khó nghe như thế, Kỉ Oanh không phải loại người ấy, cô ấy rất điềm đạm!”

Lí Dương Uy cười khẩy: “Điềm đạm? Tôi thấy tình cũ khó quên thì có!”

“Cho dù có còn chút vương vấn cũng là chuyện bình thường, dù gì họ cũng ở bên nhau bao nhiêu năm. Hơn nữa các cậu cũng chuẩn bị cưới đến nơi rồi, Kỉ Oanh cũng đồng ý sau này không liên lạc với anh ta nữa mà!”

“Đó là việc của cô ta, đã chẳng còn liên quan gì đến tôi nữa, tôi quyết định hủy hôn lễ, bởi vì tôi không muốn vợ tôi sau này thường xuyên dành thời gian để đi giải khuây cho>

“Tôi thấy cậu chẳng đáng mặt đàn ông gì hết, nhỏ nhen, ích kỉ, hay nói chính xác, cậu không muốn gắn bó với Kỉ Oanh nữa rồi!”

Lí Dương Uy cười khẩy: “Cậu muốn nghĩ thế nào thì tùy!”

“Cậu thực sự không chịu về nhà sao?”

“Đó chẳng qua chỉ là chỗ tôi thuê ở tạm, vốn chẳng phải nhà, nếu cô ta thích thì cứ ở tiếp, đó là chuyện của cô ta!”

“Cậu đã nói như vậy tôi cũng chẳng phí lời với cậu nữa, sau này cậu đừng hối hận!”

Nói rồi Cổ Vân Vân liền lao ra ngoài cửa.

Trương Hoa vội vàng đuổi theo nhưng Cổ Vân Vân không đếm xỉa đến anh mà đi thẳng xuống dưới.

4.

Cổ Vân Vân đi rồi, Trương Hoa cũng không nhắc lại những chuyện này, chỉ ngồi uống với Lí Dương Uy. Lúc đi ngủ, Trương Hoa nói: “Sau này muốn về đó thì về, nếu không muốn về thì cứ qua đây, dù sao tôi cũng ở một mình. Nếu tôi đi công tác, tôi sẽ đưa chìa khóa cho cậu!”

Ngày hôm sau, Trương Hoa đang chăm chú xem phương án hoạt động tết Nguyên Đán thì Cổ Vân Vân bước vào. Anh ngẩng đầu nhìn, thấy Cổ Vân Vân vẫn còn bực tức liền hỏi: “Vẫn còn tức cơ à?”

Cổ Vân Vân ngồi xuống ghế, tức tối nói: “Tôi qua sao cậu không nói gì? Cũng không biết đường khuyên nhủ cậu ta? Kỉ Oanh thật lòng với cậu ta, tại sao không thể tha thứ?”

“Đây là chuyện riêng của họ, chúng ta không thể can thiệp. Hơn nữa, chuyện hôn nhân không phải trò đùa, phải bình tĩnh thì mới suy nghĩ được!”

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa, đột ngột hỏi: “Đàn ông các cậu có phải rất dễ dàng nói chuyện chia tay không?”

“Sao cậu>

“Không có gì, chỉ đột nhiên cảm thấy đàn ông các cậu rất dễ dãi trong chuyện tình cảm, có thể ở bên nhau cũng có thể chia tay bất cứ lúc nào!”

“Cậu sai rồi, tôi cảm thấy tâm lý phụ nữ rất khó nắm bắt, chính vì điểm này mới khiến đàn ông không yên tâm”.

Cổ Vân Vân đang định nói gì nhưng lại thôi.

Một lát sau, Cổ Vân Vân mới nói: “Tôi chỉ hi vọng Lí Dương Uy đừng đối xử như thế với Kỉ Oanh. Cậu không biết hôm qua ở nhà tôi cô ấy đã khóc thế nào đâu, hôn lễ đều chuẩn bị hết cả rồi, thế mà Lí Dương Uy đột nhiên nói hủy bỏ. Đàn ông thì không sao, nhưng Kỉ Oanh còn mặt mũi nào nữa chứ?”

Trương Hoa lạnh lùng nói: “Có mâu thuẫn nên không cưới còn tốt hơn là cưới xong rồi lại ly hôn!”

5.

Trước tết Nguyên Đán, Trương Hoa lại đi công tác, lần này anh xuống khu vực của Tần Hải Vận phụ trách, đây là khu vực có lượng tiêu thụ lớn nhất trong số các khu vực xung quanh thành phố. Lần này Trương Hoa âm thầm đi, thậm chí không thông báo với cả giám đốc khu vực Lưu Vân Đông.

Rút kinh nghiệm lần trước, xuống đến nơi Trương Hoa âm thầm đi một vòng các trung tâm thương mại, tìm hiểu tình hình qua các nhân viên bán hàng ở đây. Nắm rõ tình hình rồi anh mới về khách sạn, soạn ra một bản kế hoạch chi tiết, cụ thể yêu cầu địa điểm cần cải tiến. Cuối cùng, anh mới đến gặp Tần Hải Vận.

Lúc Trương Hoa vào văn phòng của Tần Hải Vận, anh ta hơi kinh ngạc, vội vàng chạy đến bắt tay Trương Hoa: “Giám đốc Trương đến khi nào thế? Sao không thông báo trước với tôi để tôi còn chuẩn bị!”

Trương Hoa cười đáp: “Sắp đến tết Nguyên Đán rồi, biết giám đốc Tần bận rộn nên tôi không dám làm phiền!”

“Cậu khách sáo quá rồi! Có bận thế nào thì cũng phải chăm sóc cậu cho chu đáo chứ! Chuyện lần trước vẫn còn chưa cảm ơn cậu được đấy!” Trương Hoa cười cười không nói gì, ngồi xuống ghế và lấy tập tài liệu đã chuẩn bị sẵn ra, bắt đầu bàn công việc với Tần Hải Vận.

Tần Hải Vận nghe Trương Hoa đề xuất những phương án này, im lặng hồi lâu rồi từ tốn nói: “Bảo sao chủ tịch lại xem trọng cậu, quả đúng không phải là hư danh!”

Trương Hoa cười: “Đâu có, còn phải học hỏi ở bậc tiền bối các anh nhiều!”

-Cậu lại khách sáo rồi! Xem ra tôi phải đánh giá lại cậu mới được! À, hôm nay tôi nhất định phải mời cậu một bữa, đừng hiểu lầm, chỉ là chiêu đãi đơn thuần thôi!

6.

Buổi chiều, Trương Hoa về khách sạn, anh biết kết quả lần này rất tốt, cuối cùng anh cũng hiểu ra ý nghĩa thực sự của những điều mà Phùng Lâm Hàn đã nói với anh.

Nằm xuống giường, Trương Hoa thấy vui vui, tiện tay vớ lấy cái điện thoại, lướt một lượt danh bạ. Lúc nhìn thấy cái tên Ngô Tĩnh, anh đột nhiên muốn chia sẻ niềm vui với cô.

Ngẫm nghĩ một hồi, Trương Hoa liền gửi một cái tin nhắn: “Mấy hôm nay anh đi công tác, thay đổi phương pháp làm việc, hiệu quả rất tốt, vì vậy muốn chia sẻ niềm vui với em!”

Một lát sau, Ngô Tĩnh trả lời lại: “Chúc mừng anh, em cũng vui thay cho anh, tiếp tục cố gắng nhé!”, phía sau còn kèm theo một cái mặt cười.

Trương Hoa đọc đi đọc lại tin nhắn, cuối cùng nhìn cái mặt cười kia, trong lòng chợt cảm thấy rất hạnh phúc. Sống với Trần Đình bấy nhiêu lâu, mặc dù trước đây cũng thường xuyên nhắn tin nhưng chẳng bao giờ nói mấy lời tình cảm, toàn chỉ là hỏi gì đáp nấy.

Trương Hoa lại nhắn lại, chẳng mấy chốc Ngô Tĩnh cũng nhắn lại một tin. Trương Hoa chợt cảm thấy trong lòng rất nhẹ nhõm, đang định nhắn tin tiếp thì Lưu Vân Đông gõ cửa.

Lưu Vân Đông vào phòng liền hỏi: “Sao giám đốc Trương đến mấy hôm rồi mà không thông báo với chúng tôi, lúc chiều, qua văn phòng giám đốc Tần tôi mới biết!>

Trương Hoa cười bảo: “Như thế mới yên tĩnh một chút!”

Lưu Vân Đông cười: “Tôi đã xem sổ tài liệu và phương án kia rồi, quả là khâm phục giám đốc Trương, cũng thật xấu hổ vì làm việc chưa được tốt, anh cứ thẳng thừng phê bình đi!”

“Phê bình gì chứ, anh đã làm rất tốt rồi, nếu như ngay cả khu vực tiêu thụ mạnh nhất ngoại ô mà tôi còn phải phê bình thì các khu vực khác phải tính sao đây?”

7.

Hai người nói chuyện một lúc thì Lưu Vân Đông nói: “Cũng gần đến giờ rồi, giám đốc Tần đã chuẩn bị tiệc rượu rồi, chúng ta qua đó đi!” Trương Hoa gật đầu đáp, đúng lúc ấy có tin nhắn của Ngô Tĩnh gửi đến, Trương Hoa đọc rồi nhắn lại: “Anh phải đi tiếp khách rồi, tối về nói chuyện tiếp nhé!”

Ngô Tĩnh liền nhắn lại luôn: “Anh uống ít thôi!” còn kèm theo cái mặt cười phía sau. Trương Hoa đọc tin nhắn, khẽ nhướn cười.

Lưu Vân Đông cười bảo: “Giám đốc Trương đi công tác mà vẫn không quên nhắn cho công chúa nhà họ Cổ cơ à?” Trương Hoa biết Lưu Vân Đông nghĩ anh nhắn tin với Cổ Vân Vân nhưng không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười. Mặc áo khoác xong, anh nói: “Chúng ta đi thôi!”

Vẫn là rất nhiều người tiếp đón. Trong buổi chiều đái, Trương Hoa cảm nhận rõ sự kính trọng của họ đối với mình có sự khác biệt. Trước đây sự kính trọng ấy xuất phát từ việc hiểu nhầm thân phận của anh, còn lần này, sự kính trọng phần nhiều là vì họ đã khẳng định được năng lực của anh trong công việc. Trương Hoa nghĩ, chắc chắn là Tần Hải Vận đã nói với bọn họ về kế hoạch cải tiến lần này của anh.

Sau bữa ăn, vẫn là đi giải trí, Trương Hoa không muốn đi nhưng vẫn bị lôi kéo đi. Vẫn giống như trước, có rất nhiều “em” ngồi phục vụ. Lưu Vân Đông lại gần Trương Hoa, thì thầm nói: “Giám đốc Trương, tối nay có cần bao một em không?”

Trương Hoa cười: “Thực ra tôi chưa bao giờ đến những nơi như thế này!”

Lưu Vân Đông cười lớn: “Đàn ông mà, nên học cách chơi”, sau đó thì thầm vào tai Trương Hoa: “Yên tâm đi, tôi sẽ không nói cho công chúa nhà họ Cổ biết đâu!”

Kì thực kể từ sau khi ly hôn, nhiều tối Trương Hoa cảm thấy rất “bức bách”, đặc biệt là sau khi uống rượu. Có lúc anh cũng nghĩ, hay là buông thả một lần, dù sao, đó cũng không phải là chuyện đùa giỡn tình cảm, chỉ là giải quyết nhu cầu sinh lý mà thôi.

8.

Đặc biệt là ở những nơi như KTV, mọi người liên tục uống rượu, ai cũng rất thoải mái, hơn nữa các cô phục vụ ngồi bên cạnh cứ đưng chạm liên tục, đúng là một thách thức lớn đối với đàn ông, Trương Hoa nhìn cảnh tượng này, trong lòng nghĩ, chắc là chẳng mấy gã đàn ông có thể giữ được suy nghĩ và thể xác trong sạch trong một thời gian dài ở đây.

Đột nhiên điện thoại trong túi quần anh đổ chuông, lấy ra xem, là tin nhắn của Ngô Tĩnh: “Vẫn chưa về khách sạn à? Muộn lắm rồi, đừng chơi bởi lãng nhăng nhé!” phía sau còn kèm theo một cái mặt cười.

Suy nghĩ hự hổng vừa nhen nhóm trong đầu Trương Hoa bỗng chốc bị cái tin nhắn ấy xua tan đi mất. Đọc tin nhắn này, Trương Hoa cảm thấy mình không nên làm bừa. Hơn nữa, trong lòng anh cảm thấy rất ảm áp, nghĩ rằng cô gái này đang quan tâm đến mình.

Thế là anh liền lấy cớ đi vệ sinh để nhắn tin lại cho cô, nói là mình vẫn đang bàn chút công chuyện, đợi khi nào về khách sạn sẽ nhắn tin cho cô. Ngô Tĩnh nhắn lại nói: “Em chuẩn bị đi ngủ nên nhắn tin cho anh, nhớ về sớm nghỉ ngơi”, sau đó lại là một cái mặt cười.

Cuối cùng, Trương Hoa không đi “tăng ba” với Lưu Vân Đông, chỉ nói đùa với anh ta: “Anh cẩn thận kéo mang bệnh vào người đấy!”

“Yên tâm đi, chỉ có điều giám đốc Trương về công ty đừng có vì chuyện này mà đuổi tôi đấy!” – Nói rồi liền cười lớn.

Trương Hoa cũng cười theo: “Làm gì có chuyện đó, sở thích này của các giám đốc khu vực ngoại ô các anh đều trở thành bí mật được công khai từ lâu rồi!”

Về đến khách sạn, Trương Hoa nằm trên giường, đọc đi đọc lại những tin nhắn của Ngô Tĩnh. Sau mỗi ci tin nhắn của Ngô Tĩnh đều có kèm theo một cái mặt cười, những cái mặt cười ấy khiến cho Trương Hoa nghĩ đến bộ dạng hay cười của cô.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

1.

Lúc về công ty, Trương Hoa hỏi Lưu Vân Đông có muốn về cùng không, Lưu Vân Đông nói đợi sau tết Nguyên Đán mới về thành phố, bây giờ đang có rất nhiều việc phải làm. Trương Hoa nói như thế cũng tốt, rồi dặn anh ta nhất định phải đánh thắng “trận” này.

Buổi chiều trước khi về, Trương Hoa nhắn tin cho Ngô Tĩnh bảo sẽ về đến nhà trước giờ cơm tối, hỏi cô có muốn cùng đi ăn không. Ngô Tĩnh đồng ý. Lúc anh xuống xe, Cổ Vân Vân gọi điện đến, hỏi Trương Hoa có phải hôm nay về không. Trương Hoa ngạc nhiên hỏi sao cô biết, Cổ Vân Vân nói đã xem lịch trình đi công tác của anh rồi, sau đó còn nói sẽ đợi anh về ăn cơm.

Trương Hoa bảo hôm nay về hơi muộn, ngày mai sẽ gặp sau. Trương Hoa xuống xe liền về nhà, sửa soạn một chút rồi mới ra bến xe buýt đợi Ngô Tĩnh.

Trương Hoa đang đứng hút thuốc thì Ngô Tĩnh xuống xe, cô thấy anh liền chạy đến hỏi: “Anh chờ lâu lắm rồi phải không?”

Trương Hoa lắc đầu bảo mới chờ cô một lúc thôi.

Bởi vì mấy hôm nay đều liên lạc bằng tin nhắn nên hai người có cảm giác thân thiết như bạn bè lâu năm. Lúc ăn cơm, Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Em có muốn tìm hiểu về anh không?”

Ngô Tĩnh cười đáp: “Ok, anh muốn kể thì em sẽ nghe!”

Trương Hoa nhìn cô, chậm rãi nói: “Em có tin là anh từng kết hôn rồi không?”

Ngô Tĩnh không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, nói:

Tin!”

Trương Hoa lại có vẻ ngạc nhiên, hỏi ngược lại: “Sao em lại tin?” Ngô Tĩnh cười bảo: “Không phải không tin, em đã biết từ lâu rồi!”>

Trương Hoa tròn mắt: “Em đã biết rồi ư?”

2.

Ngô Tĩnh nói: “Lần trước em đã nói với anh rồi, bạn em từng nhắc đến anh mà!”

“Thế ngoài chuyện bảo anh là con rể tương lai của tập đoàn Triết Đông ra còn nói gì nữa?”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa hồi lâu mới nói: “Anh ấy nói anh vì theo đuổi Cổ Vân Vân mà bỏ rơi người vợ đã cưới được một năm!”

“Chẳng trách mà em biết!”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa, nói tiếp: “Chỉ có điều anh ấy rất khâm phục anh, nói rằng vì tiền đồ cái gì anh cũng có thể làm, còn nói khả năng và thủ đoạn của anh khiến rất nhiều người sợ hãi!”

Trương Hoa lấy một điều thuốc ra, rít mấy hơi rồi hỏi: “Em có cái nhìn thế nào về những điều này? Hay nói cách khác, em có tin những chuyện ấy không?”

Ngô Tĩnh đặt đĩa xuống, cười nói: “Thực ra trong lòng em cũng rất tò mò, trước đây khi anh ấy nói với em những chuyện này, em đã tưởng tượng anh là một người lạnh lùng, khó nắm bắt, nhưng sau khi quen biết anh, em bắt đầu hoài nghi những chuyện đó!”

“Đúng là anh đã từng kết hôn, và cũng đã ly hôn. Ngoài những chuyện ấy ra, những chuyện khác đều không chính xác!”

“Thế tại sao anh lại ly hôn nhanh chóng như thế?”

“Về nguyên nhân thì anh không muốn nói nhiều nữa, chỉ có thể nói với em một điều, trước khi ly hôn với vợ cũ, ngoài cô ấy ra, anh không có bất kì người phụ nữ nào khác. Sau khi ly hôn, anh cũng chưa từng theo đuổi một cô gái nào cả!”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa, sau đó gật đầu nói: “Em hiểu rồi!”

Trương Hoa cười: “Hi vọng em thật sự hiểu!” dừng lại một lát, Ngô Tĩnh đột nhiên hỏi: “Tại sao anh lại nói những chuyện này với em>

Trương Hoa lắc đầu: “Chẳng có lí do gì, chỉ đột nhiên muốn nói với em mà thôi!”

3.

Ấm cơm xong, Trương Hoa nói: “Để anh tiễn em về nhé!” Ngô Tĩnh gật đầu đồng ý. Trương Hoa đưa Ngô Tĩnh về, đến cổng một khu chung cư, Ngô Tĩnh nói: “Đến nơi rồi!”

“Ok, em lên đi! Anh phải về đây! Có một người bạn đang ở chỗ anh, chiều nay anh nói với cậu ta là tối anh về đến nhà”.

Ngô Tĩnh cười: “Phòng con gái nên không tiện lắm, thế nên em không mời anh lên chơi đâu!”

Trương Hoa nói không sao, anh vốn cũng không định lên.

Lúc Trương Hoa về đến nhà, Lí Dương Uy vẫn chưa về, bởi vì giờ giấc làm việc của anh ta rất lung tung, có lúc thì về sớm, có lúc lại về muộn. Lúc Trương Hoa đi tắm thì Lí Dương Uy mới về.

Trương Hoa nhìn thấy Lí Dương Uy liền hỏi: “Ăn cơm chưa?” Lí Dương Uy bảo ăn rồi, Trương Hoa nói: “Tôi tưởng cậu chưa ăn, hay chúng ta xuống dưới ăn đêm đi!”

“Cậu mới đi công tác về, ngủ sớm đi!”

Lúc đi ngủ, Trương Hoa hỏi: “Kỉ Oanh vẫn ở đó à?”

“Hình như là thế, cô ấy thường xuyên đến khách sạn tìm tôi, nhưng tôi mặc kệ!”

Trương Hoa thở dài: “Tại sao mới đầu có vẻ thắm thiết thế mà mới mấy ngày đã thành ra thế này rồi?”

“Gánh nặng tâm lý không sao giải tỏa được, cậu bảo mấy ngày hôm đó bọn họ thường xuyên gặp mặt, ai biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Cậu nói xem, con người tại sao lại kì quặc đến thế, đối với người mình không yêu, mặc cô ta muốn làm gì thì làm, chẳng có gì để mà nói. Nhưng càng là người mình yêu thì càng không thể chấp nhận được một chút sai lầm của cô ấy!”

Có lẽ câu: “Càng yêu nhiều thì càng hận sâu sắc” là đúng.

Trương Hoa ngồi dựa lưng vào thành giường, châm một điếu thuốc rồi nói: “Đúng thế, yêu càng sâu đậm thì hận càng sâu sắc!”

4.

Im lặng hồi lâu, Trương Hoa liền hỏi: “Hôn lễ hủy bỏ thật ư?”

“Hủy bỏ rồi, Kỉ Oanh gần như ngày nào cũng đến khách sạn tìm tôi, hy vọng tôi tha thứ cho cô ấy, cũng mong tôi đừng hủy bỏ hôn lễ!”

Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy một hồi, lại hỏi: “Cậu thật sự không định tha thứ cho cô ấy à? Ngày nào cô ấy cũng đến tìm cậu, cho thấy cô ấy chưa xảy ra chuyện gì với bạn trai cũ!”

Lí Dương Uy nghĩ một lát mới nói: “Giờ tôi đang nghi ngờ cô ấy sợ tôi hủy hôn sẽ mất hết thể diện hay là thật sự mong kết hôn với tôi?”

Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy, không nói gì. Một lát sau mới lên tiếng: “Thôi bỏ đi, đừng nghĩ những chuyện này nữa, đi ngủ đi!”

Ngày hôm sau, Trương Hoa đang xem tài liệu trong văn phòng thì Cổ Vân Vân đến, hỏi: “Lí Dương Uy vẫn ngủ ở chỗ cậu à?”

“Ừ!”

Cổ Vân Vân tức tối nói: “Cậu ta làm sao thế nhỉ, có chút chuyện vặt vãnh cũng không chịu tha thứ cho Kỉ Oanh!”

“Kỉ Oanh vẫn ở chỗ bọn họ từng thuê đúng không?”

“Ừ, cô ấy nói Lí Dương Uy sẽ quay lại!”

Thấy Trương Hoa không nói gì, Cổ Vân Vân liền nói tiếp: “Tôi khuyên Kỉ Oanh hãy bỏ Lí Dương Uy đi, nhưng Kỉ Oanh nói Lí Dương Uy là một người đàn ông tốt, nhất định cô ấy sẽ đợi! Nói ra thật bức mình, Lí Dương Uy đối xử với cậu ấy thế mà cậu ấy vẫn ngốc nghếch như vậy!”

“Tình cảm của con người rất phức tạp, đâu thể dùng lí lẽ thông thường mà nói được?”

Trương Hoa nghe ra ý của Cổ Vân Vân nhưng giả vờ không hiểu, cúi đầu chăm chú đọc tài liệu trên bàn. Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa, thầm thở dài.

5.

Buổi chiều, Cổ Vân Vân nói: “Tôi nay đừng viện cớ này nọ, nhất định phải đi ăn với tôi đây, đã lâu lắm rồi tôi không ăn cùng cậu!”

Trương Hoa gật đầu: “Ok, tối nay nhất định tôi sẽ đi ăn với cậu!”

“Có nên gọi thêm Lí Dương Uy và Kỉ Oanh không?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Thôi bỏ đi, chuyện của họ cứ để họ tự giải quyết!”

“Cũng được, đi hai người càng yên tĩnh!”

Lúc gần hết giờ làm, Ngô Tĩnh nhắn tin cho Trương Hoa, hỏi anh đang làm gì? Có muốn cùng về không? Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, sau đó nhắn lại là tối nay công ty có chút việc nên rất muộn mới về.

Cổ Vân Vân hỏi: “Ai nhắn tin thế?”

Trương Hoa cười nói: “Giám đốc khu vực ngoại ô, báo cáo tình hình chuẩn bị cho tết Nguyên Đán”.

Cổ Vân Vân cười: “Thật không ngờ mấy ông giám đốc ngoại ô khó quản lý này cũng bắt đầu phục tùng cậu rồi đấy!”

Trương Hoa khê cười, đứng dậy nói: “Chúng ta đi thôi!”

Hai người ăn cơm xong, Cổ Vân Vân một mực đòi tìm chỗ nào ngồi, Trương Hoa đành phải đi cùng cô.

Uống cà phê xong đã khá muộn, Cổ Vân Vân lái xe đưa Trương Hoa về, cố ý đi đường vòng, Cổ Vân Vân nói rất thích cảm giác hóng gió ban tối.

Trương Hoa nói: “Không phải cậu thường xuyên ra ngoài hóng gió vào ban đêm đấy chứ?” <>

Cổ Vân Vân lườm Trương Hoa: “Thích hóng gió nhưng cũng phải xem là đi với ai, đi hóng gió một mình thì có gì thú vị?”

Đưa Trương Hoa về đến chung cư, Cổ Vân Vân nói: “Tôi rất muốn lên trên ngồi một lúc nhưng cái tên Lí Dương Uy chết tiệt kia đang ở trên đó!”

Trương Hoa xuống xe, quay lại nói: “Thôi về sớm đi, con gái nên về nhà sớm một chút!”

6.

Chỉ còn mấy hôm nữa là đến tết Nguyên Đán, buổi tối trước tết Nguyên Đán, Trương Hoa lại chuẩn bị phải đi công tác để giám sát công việc ở các khu vực ngoại ô, anh quyết định sẽ về nhà một tối.

Trương Hoa nói với Cổ Vân Vân tối nay phải về nhà thăm bố mẹ, bởi vì tết Nguyên Đán chắc chắn không thể ở nhà với họ. Cổ Vân Vân hỏi có cần lấy xe của cô đi để tối về cho tiện không nhưng Trương Hoa nói không cần, Nhà Vận đang ở trường, anh có thể ngủ ở phòng của con bé.

Trương Hoa nói với Phùng Lâm Hàn sẽ về nhà bố mẹ một tối, buổi chiều xin nghỉ làm sớm, ngày mai cũng đi làm muộn một chút. Phùng Lâm Hàn nói: “Không thành vấn đề, ngày mai cứ ở nhà nghỉ ngơi một ngày đi!”

Trên xe buýt, Trương Hoa nhận được tin nhắn của Ngô Tĩnh, hỏi anh tối vẫn bận việc công ty à? Trương Hoa nhắn tin lại bảo hôm nay anh về nhà bố mẹ để.

Lúc Trần Đình hết giờ làm, vừa xuống cổng đã thấy Trương Hoa đứng đợi cô. Trần Đình nhìn thấy anh, cảm giác hơi bất ngờ: “Sao anh lại đến đây?”

“Tết Nguyên Đán anh phải đi công tác nên hôm nay về thăm bố mẹ!”

“Anh đã nói với bố mẹ chưa?”

“Chưa”.

Trần Đình cười nói: “Tạo bất ngờ cho bố mẹ phải không?” sau đó nói: “Chúng ta đi thôi, bây giờ cứ hết giờ làm em lại đi bộ một vài bên rồi mới ngồi xe, coi như tập thể dục!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình vác cái bụng to tướng, khệ nệ bước, đột nhiên hỏi: “Em có mệt không?”

Trần Đình ngoảnh đầu lại nhìn anh, mỉm cười nói: “Anh nói xem?”

Trương Hoa nói: “Chúng ta đừng đi bộ nữa, bắt taxi về đi!”

Trên taxi, Trương Hoa nói: “Hay là chúng ta xuống mua chút đồ ăn đi!”

“Không cần đâu, thức ăn mẹ chuẩn bị cả rồi, chắc chắn là đủ ăn, ngoài ra cũng nhiều đồ ăn vặt lắm!”

7.

Nhìn thấy Trương Hoa và Trần Đình cùng về, bố mẹ Trương Hoa rất bất ngờ, đặc biệt là mẹ Trương Hoa, bà vui lắm, vội vàng vào bếp chuẩn bị đồ ăn. Lúc ăn cơm, mẹ anh nói: “Tối nay đừng có giống như lần trước, nửa đêm còn bỏ về thành phố!”

“Lần trước là bạn học của con cãi nhau với bạn gái, đòi chia tay vì vậy con mới phải về!”

“Có chuyện gì thế?” – Mẹ Trương Hoa hỏi.

“Bọn họ chuẩn bị tết Nguyên Đán này làm đám cưới, kết quả là giờ hủy bỏ hôn lễ rồi!”

“Thanh niên bây giờ sao toàn như thế nhỉ? Hơi tí là đòi chia tay với ly hôn, thấy như thế thú vị lắm đúng không?”

Bố Trương Hoa thở dài: “Thật chẳng thể nào bì với thế hệ mình, thế hệ mình nào dám động tí đòi chia tay với ly hôn như thế?”

Mẹ Trương Hoa cũng phụ họa: “Tôi thấy chúng nó bây giờ tâm lý chưa trưởng thành, đợi đến khi già rồi mới biết hối hận!”

Trương Hoa biết bố mẹ đang ám chỉ mình, anh chỉ biết im lặng.

Trần Đình nghĩ thầm, xem ra lần trước, người gọi cho Trương Hoa không phải là Cổ Vân Vân, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, nên cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều đến sự ám chỉ của bố mẹ Trương Hoa.

Trương Hoa nâng cốc lên n với bố: “Vậy con xin đại diện cho thế hệ sau không biết điều kính bố mẹ, các “chính trị gia” một ly ạ!”

Mẹ Trương Hoa bật cười, bảo con trai mềm mép lém lỉnh.

Trần Đình cũng phì cười. Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn cô, Trần Đình lập tức im bật, cúi đầu ăn cơm. Mẹ Trương Hoa nói: “Đĩnh à, không phải sợ nó, muốn cười thì cứ cười!”

Trần Đình thấy mẹ Trương Hoa nói vậy liền không nhịn được cười.

8.

Trương Hoa nói vọng từ trong phòng Nhã Vận ra: “Sao máy tính của Nhã Vận lại đặt pass thế này?”

Trần Đình ở trong phòng khách nói: “Em biết đấy!” nói rồi cô liền đi vào, Trương Hoa hỏi: “Mật mã là gì?”

“Không thể nói cho anh biết được!”

“Tại sao?”

“Em cũng không biết, Nhã Vận nói thế, hơn nữa còn bắt em nhất định phải hứa, nếu như anh muốn chơi thì để em nhập pass cho anh, nhưng không được nói cho anh biết!”

Trương Hoa nói: “Cái con nhóc này, làm trò quỷ gì thế không biết!”

“Anh đứng sang một bên đi!” – Trần Đình nói: “Con bé nói rồi, không thể để anh nhìn thấy pass!”

“Thật phiền toái, sau này phải cho con bé này một trận mới được!” – Nói rồi anh liền đứng dậy đi sang một bên.

Trần Đình đánh pass vào xong liền nói: “Không còn chuyện gì thì em ra ngoài đây!”

Trần Đình xem ti vi một lúc rồi đi tắm và về phòng ngủ. Bố mẹ Trương Hoa cũng về phòng ngủ rồi. Trương Hoa nghĩ, đi tắm trước đã, tắm xong rồi chơi điện tử tiếp!

Trần Đình đang nằm trên giường thì thấy Trương Hoa qua gõ cửa, hỏi: “Anh vào có được không?”

“Anh vào đi!”

Trương Hoa đẩy cửa bước vào, thấy Trần Đình đang xem tạp chí, liền hỏi: “Em có thể ngồi dậy một lát không?”

“Có chuyện gì à?”

Trương Hoa tức tối nói: “Cái con ranh ấy, đã đặt pass thì chớ, lại còn đặt chế độ bảo vệ màn hình, anh tắm xong về phòng nó lại yêu cầu chế độ nhập mật mã, mà anh lại đang chơi dở chứ!”

Trần Đình muốn cười nhưng không dám, lòng thầm nghĩ, con bé Nhã Vận này nói đúng thật. Lần ấy trước khi về trường, Nhã Vận nói với Trần Đình: “Chị dâu, em nói mật mã máy tính cho chị, chị đừng nói mật mã cho anh ấy, như thế anh ấy muốn chơi nhất định phải tìm đến chị!”

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

1.

Buổi sáng, khi Trần Đình tỉnh giấc, mẹ Trương Hoa đang làm đồ ăn sáng. Trần Đình vào bếp nói: “Mẹ, ngày nào mẹ cũng phải dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng cho con, con ngại lắm!”

“Con nói vớ vẩn gì thế, con không có ở nhà thì mẹ với bố con cũng phải dậy sớm mà, hơn nữa có con ở đây bố mẹ cũng thấy đỡ cô đơn!”

“Bố lại đi tập thể dục rồi à mẹ?”

“Bố con đi với thằng Hoa rồi!”

Trần Đình ngạc nhiên hỏi: “Anh ấy mà cũng dậy sớm thế ạ?”

“Ừ, trước đây lần nào về nhà cũng lười lắm, thế mà hôm nay lại dậy sớm thế!”

Bữa sáng dọn ra thì bố con Trương Hoa cũng về đến nhà. Ăn sáng xong, Trần Đình chuẩn bị đi làm, Trương Hoa nói: “Anh đi với em nhé, anh cũng phải về>

Trên taxi, Trương Hoa hỏi: “Tết Nguyên Đán em có được nghỉ không?” Trần Đình nói có được nghỉ, Trương Hoa liền hỏi tiếp: “Em có kế hoạch gì chưa?”

“Cả Nhã Vận và Huệ Anh đều được nghỉ, em đã nói với mẹ rồi, để Huệ Anh qua nhà mình ở mấy hôm, như thế ban ngày ba đứa bọn em có thể cùng đi dạo!”

Trương Hoa đột nhiên nhớ ra chuyện gì: “Sao Huệ Anh nghỉ tết lại chỉ có một mình, chẳng phải cô ấy đã có bạn trai rồi hay sao? Sao anh ta không ở bên cạnh cô ấy?”

Trần Đình ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Anh nói thế khiến em cảm thấy hơi kì lạ, để sau này em hỏi cô ấy xem sao!”

Cả hai cùng xuống xe, Trương Hoa nói: “Em vào đi, anh phải về công ty luôn đây, ngày mai phải đi công tác rồi, sau tết mới về!”

“Anh ngồi xe buýt về thành phố à?”

“Đi một mình thì ngồi xe buýt cho tiện!”

2.

Buổi trưa, Trương Hoa nói với Cổ Vân Vân: “Trưa nay tôi mời cậu ăn cơm, chiều nay cũng có thể ngồi với cậu một lúc!”

Cổ Vân Vân ngạc nhiên hỏi: “Sao đột nhiên lại muốn ngồi với tôi thế?”

“Ngày mai tôi phải đi công tác rồi, sau tết mới về, vốn dĩ tối nay có thể ăn cơm với cậu, nhưng tối nay lại có việc, vì vậy đành phải đổi thành trưa và chiều nay”.

“Chiều nay cậu không có việc gì à?”

“Không, những thứ cần chuẩn bị đã chuẩn bị hết rồi!”

Hai người ăn xong đến quán cà phê ngồi.

Nói chuyện một lúc, Trương Hoa hỏi: “Bao nhiêu năm qua thật sự cậu không gặp gỡ với anh chàng nào sao?”

“Cậu nói thế ý gì?”<>

Trương Hoa vội vàng nói: “Ý của tôi là bố mẹ cậu không sót ruột chuyện của cậu à? Theo lý mà nói, chắc chắn bố mẹ cậu phải để ý đến chuyện của cậu chứ?”

“Sao lại không sót ruột? Mẹ tôi nhờ người làm mối nhiều lắm rồi, sau đó âm thầm chọn lựa, dạo này đã mấy lần nhắc với tôi rồi, bảo tôi đi gặp đối phương, nói rằng điều kiện của anh ta cũng tương đối”.

Trương Hoa cười hỏi: “Sao cậu không đi gặp? Ngộ nhờ người ta thật sự rất tài giỏi thì có phải phí hoài không?”

Cổ Vân Vân lườm Trương Hoa: “Nếu muốn đi xem mắt thì tôi có phải chờ đến bây giờ không? Nếu muốn, tôi đã đi từ mấy năm trước rồi!”

Điện thoại của Cổ Vân Vân đột nhiên đổ chuông, là điện thoại của Kỉ Oanh, hỏi cô đang ở đâu. Cổ Vân Vân nói đang ngồi cà phê với Trương Hoa, Kỉ Oanh nói đang định đến tìm cô.

Trương Hoa hỏi: “Ai thế?”

Cổ Vân Vân lấy tay bịt ống nghe điện thoại nói là: “Kỉ Oanh, đang định đến tìm tôi!”

Trương Hoa liền nói: “Thế thì bảo cô ấy qua đây đi, ba người càng vui!”

3.

Cổ Vân Vân đặt điện thoại xuống, Trương Hoa nói: “Kỉ Oanh cũng giống cậu, khá tự do, trong giờ làm mà có thể tự ý chạy ra ngoài!”

“Đương nhiên rồi, công ty đó là của cậu Kỉ Oanh mà, nghe nói cậu Kỉ Oanh rất thương cậu ấy, vì vậy đi làm rất thoải mái. Chỉ có điều cậu ấy không giống như tôi, Kỉ Oanh còn có việc cụ thể mà làm, khi nào rảnh rồi mới chạy ra ngoài, còn tôi thì chỉ để bày cho vui mắt thôi!”

Kỉ Oanh vừa đến đã hỏi Trương Hoa: “Dương Uy dạo này có khỏe không?”

Trương Hoa cười: “Có lẽ cậu biết rõ hơn tôi đấy! Chẳng phải ngày nào cậu cũng đến khách sạn tìm cậu ấy sao?”

“Ý tôi muốn hỏi là tâm trạng của ơ!”

“Tâm trạng thì khó nói lắm, tôi cũng không đoán biết được!”

“Hôm ấy thật sự không có chuyện gì, chỉ là người ấy tâm trạng không vui, cứ uống rượu mãi, sau đó say mèm, tôi đưa anh ấy về xong là về nhà ngay!”

“Không phải là vì cậu đi gặp người đàn ông đó, mà là bởi vì cậu không nói trước cho Dương Uy biết!”

“Tôi đã xin lỗi rồi mà, hơn nữa bao nhiêu ngày nay tôi toàn đến tìm anh ấy, tại sao vẫn không chịu quay về?”

Cổ Vân Vân liền chen vào: “Cậu là đồ ngốc, càng coi trọng cậu ta cậu ta càng cảm thấy không đáng tiếc, nếu là tôi, tôi dứt khoát không thêm tìm cậu ta nữa! Cứ chờ đến khi nào cậu ta phải đến tìm mình thì thôi!”

“Tôi sợ lại mất đi một người!” – Kỉ Oanh im lặng một lát rồi nói tiếp: “Thật sự hơi sợ cái cảm giác mất một người!”

Trương Hoa nhìn Kỉ Oanh, hỏi: “Hôn lễ hủy bỏ rồi, sau này cậu định thế nào?”

“Hủy bỏ hôn lễ chẳng qua chỉ là cảm giác mất mát tạm thời, nhưng mất đi Dương Uy rồi, tôi chẳng còn tâm trạng nào mà để ý đến chuyện mất mát hay không nữa? Hơn nữa hôn lễ hủy bỏ có thể làm lại được, người mất đi rồi không thể quay lại được nữa!”

4.

Lúc ba người chuẩn bị ra về, Kỉ Oanh nói cô muốn đến chỗ Dương Uy. Trương Hoa liền nói: “Ý chí của cậu thật khiến cho người ta khâm phục!”

Cổ Vân Vân nói: “Tôi thấy hơi bức mình với cậu rồi đấy, chẳng trách toàn là cậu bị tổn thương!”

Kỉ Oanh đi rồi, Cổ Vân Vân liền nói: “Cậu đi đâu bây giờ? Tôi đưa cậu đi!” Trương Hoa nói: “Không cần, tôi tự đi là được rồi!”

Đợi Cổ Vân Vân đi rồi, Trương Hoa liền nhắn tin cho Ngô Tĩnh, bảo anh sắp hết giờ làm, rủ cô cùng về.

Trương Hoa với Ngô Tĩnh xuống xe, Trương Hoa nói: “Em có muốn nếm thử món ăn anh làm không?”

“Thế thì hay quá!”

Hai người cùng đi chợ mua đồ ăn. Về nhà, Trương Hoa gọi điện cho Lí Dương Uy, hỏi cậu ta tối nay mấy giờ về? Lí Dương Uy nói hôm nay sẽ về hơi muộn, bảo Trương Hoa cứ ăn trước. Tiếp đó lại nói: “Kỉ Oanh lại đến khách sạn rồi!” Trương Hoa cười bảo: “Tôi biết rồi, hồi chiều có ngồi uống cà phê với cô ấy!”

Ngô Tĩnh hỏi: “Có bạn anh sắp đến à?”

“Anh có một người bạn học đạo này đang ở đây, anh hỏi cậu ấy tối nay mấy giờ về ấy mà!”

Ngô Tĩnh vào bếp giúp Trương Hoa một tay, Trương Hoa nói: “Trông em không giống như người không biết nấu nướng!”

“Thỉnh thoảng em cũng có làm, chỉ có điều không được ngon!”

Lúc ăn cơm, Ngô Tĩnh đột nhiên hỏi: “Anh thế này có thể xem như đang tán tỉnh em không?”

Trương Hoa thật không biết phải trả lời câu này ra sao. Anh ngẫm nghĩ một lát mới nói: “Anh chưa từng tán tỉnh ai, cũng không biết thế nào là tán tỉnh nữa!”

“Đáp án thông minh!”

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh một lát rồi đột nhiên nói: “Em với cô ấy không giống nhau!”

Ngô Tĩnh cười hỏi: “Anh nói đến vợ cũ của anh hả?”

“Ừ, em quá thông minh, so với em, cô ấy ngốc hơn nhiều!”

Ngô Tĩnh cười: “Anh đang khen hay đang chê em thế?”

5.

Ăn cơm xong, hai người ngồi xem ti vi, Trương Hoa nhìn đồng hồ, nói: “Anh không giữ em lại nữa, chắc bạn anh sắp về rồi, để anh đưa em về nhé!”

Trương Hoa tiễn Ngô Tĩnh đến trước chung cư rồi ra về. nói với Lí Dương Uy: “Ngày mai tôi đi công tác, phải khá lâu mới về!”

Lí Dương Uy đáp: “Dù sao tôi cũng quen rồi!”

Một lát sau, Lí Dương Uy hỏi: “Buổi chiều cậu ngồi với Kỉ Oanh à?”

“Tôi với Cổ Vân Vân đi cà phê, cô ấy đến tìm Cổ Vân Vân, vì vậy ba người chúng tôi ngồi nói chuyện suốt mấy tiếng”.

“Cô ấy nói những gì với cậu?”

Trương Hoa cười: “Xem ra cậu vẫn còn quan tâm đến cô ấy nhỉ!”

“Ai thèm quan tâm, chỉ là tôi sợ cô ấy nói xấu tôi thôi!”

Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy, sau đó nói: “Xem ra Cổ Vân Vân nói đúng, nếu như càng quá coi trọng đối phương, đối phương sẽ càng thờ ơ với mình!”

“Ý cậu là tôi không biết trân trọng chứ gì?”

“Từ từ ngẫm nghĩ nhé, ngủ sớm đi!”

Trương Hoa bắt đầu thị sát khu vực ngoại ô trong dịp tết Nguyên Đán, gần như mỗi khu vực anh chỉ ở lại được một ngày. Bởi vì, khâu chuẩn bị khá chu đáo, lại là thương hiệu có uy tín nên việc tiêu thụ cũng rất khả quan. Các ông chủ ở các khu vực này cũng thi nhau khoản đãi Trương Hoa, khiến cho Trương Hoa gần như ngày nào cũng sống trong tiệc tùng và giải trí.

Nhắn tin với Ngô Tĩnh là một chuyện gần như không thể thiếu mỗi ngày. Trương Hoa nằm trên giường, trầm nghĩ: Nếu như Ngô Tĩnh không xuất hiện, có khi nào anh đã không giữ được mình mà nhận lời đi “giải trí” với họ không?

6.

Sáng hôm tết Nguyên Đán, Lưu Huệ Anh đến nhà bố mẹ Trương Hoa, Nhã Vận và Trần Dĩnh cùng ra bên xe buýt đón cô. Thấy Lưu Huệ Anh, Nhã Vận vội vàng chạy đến: “Chị Huệ Anh, chào mừng chị về quê nghỉ tết!”

Lưu Huệ Anh phì cười: “Cái gì mà về quê? Ngoại ô cũng thuộc thành phố rồi, nhà chị mới là ở quê cơ!”

Trần Dĩnh chậm rãi lại gần nói: “Sao mang nhiều thứ thế?”

Lưu Huệ Anh nói: “Một phần là đồ đặc của tôi, dù sao cũng ở đây mấy ngày, một phần là quà biếu bác trai, bác gái!”

Lưu Huệ Anh vào nhà chào bố mẹ Trương Hoa và nói: “Thật ngại quá, cháu xin phép đến làm phiền gia đình mấy ngày ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Cái con bé này, làm phiền cái gì mà làm phiền, cháu là bạn của cái Dĩnh, cũng là đồng hương, có thể coi là người nhà của con bé, đến đây chơi hai bác mừng còn không kịp nữa là!”

Rồi bà đứng dậy nói: “Nhã Vận, con với chị dâu ngồi chơi với chị Huệ Anh, để mẹ đi chuẩn bị cơm nước nhé!”

Trần Dĩnh đứng dậy theo: “Mẹ, để con giúp mẹ, Nhã Vận ngồi chơi với Huệ Anh nhé!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Không cần ai giúp hết, vẫn còn sớm, mẹ làm một mình cũng được. Sáng nay đừng ra ngoài nữa, ăn xong rồi đi đâu thì đi!”

Trần Dĩnh dẫn Lưu Huệ Anh vào phòng mình, Lưu Huệ Anh nói: “Thật không ngờ bố mẹ Trương Hoa lại nhiệt tình thế, xem ra cậu sống ở đây rất hạnh phúc!”

Nhã Vận theo sau nói: “Đương nhiên rồi, chị dâu ở nhà em chắc chắn là hạnh phúc, bố mẹ em đều tốt bụng mà!”

Lưu Huệ Anh ngoảnh đầu lại cười: “Thế thì chẳng phải trong nhà chỉ có mình em xấu bụng thôi à?”

“Chị Huệ Anh này, vừa đến đã bắt nạt em rồi!”

Trần Đình liền dỗ dành Nhã Vận: “Chị Huệ Anh trêu em thôi mà, nhà ta Nhã Vận là ngoan nhất!”

Nhã Vận cười toét: “Chỉ có chị dâu là tốt với em thôi!”

7.

Ấm cơm xong, ba người ra ngoài đi dạo một vòng, lúc về đến nhà, trong tay Nhã Vận xách không ít đồ ăn. Mẹ Trương Hoa nói: “Con bé này, chỉ biết mua đồ ăn thôi!”

Nhã Vận cãi ngay: “Là chị dâu với chị Huệ Anh mua cho con đấy chứ!”

Nhã Vận kéo Lưu Huệ Anh ra chơi cầu lông cho bằng được. Trần Đình vào bếp cùng mẹ Trương Hoa chuẩn bị bữa tối. Mẹ Trương Hoa hỏi: “Huệ Anh có bạn trai chưa con?”

Trần Đình liền đáp: “Có mẹ ạ!”

“Con bé này tốt tính, tính thoáng, có gì nói nấy, hơi giống Nhã Vận!” – Im lặng một lát bà lại nói tiếp: “Con ở cạnh nó mẹ rất yên tâm, nếu như chơi với người quá thông minh, có tâm địa không tốt, mẹ lo lắm!”

Trần Đình nhoen miệng cười: “Nghe mẹ nói kìa, con dâu phải là trẻ con, mẹ còn lo con bị người khác lừa bán đi chắc?”

Mẹ Trương Hoa giả vờ tức giận: “Mẹ thấy con chẳng khác gì trẻ con, nếu mà thông minh đã chẳng để thằng Hoa bỏ ở nhà như thế này!”

Nghe đến đây Trần Đình chỉ biết cúi đầu không nói, mẹ Trương Hoa tiếp tục: “Con phải học cách chủ động, mẹ là mẹ nên rất hiểu tính thằng Hoa, trông thì cứng nhắc thế thôi chứ thực ra rất dễ mềm lòng, rảnh rỗi thì chịu khó liên lạc với nó, gọi điện cũng được. Nếu thực sự không được nữa thì hết giờ làm bảo bố con đưa con vào thành phố, con cứ đến thẳng nhà tìm nó, xem nó còn dám đuổi con ra nữa không?”

“Mẹ à, như thế anh ấy chỉ càng ghét con hơn thôi!”

“Thôi được rồi, mẹ không nói nữa, có nói gì con cũng chẳng nghe!”

8.

Buổi tối, Lưu Huệ Anh nằm trên giường, nói: “Tớ thật ngưỡng mộ cậu, gia đình anh ấy thật là tốt, còn thoải mái hơn cả ở nhà mình nữa!”

Trần Đình buồn bã nói: “Càng thế này thì càng không nỡ bỏ, tớ định tết xong về quê là không lên đây nữa!”

“Cậu định bỏ cuộc thật ư?”

“Không phải tớ định bỏ cuộc, mà là không không được”,

“Tại sao?”

“Gần đây Trương Hoa đối xử với tớ không tốt”.

“Như thế càng tốt chứ sao, cho thấy anh ấy vẫn còn để tâm đến cậu!”

Trần Đình thở dài, sau đó nói: “Anh ấy bây giờ chỉ quan tâm tớ như với một người bạn mà thôi, tớ có thể cảm nhận được. Càng như thế tớ càng cảm thấy anh ấy ở xa tớ hơn!”

Im lặng một lát, Trần Đình nói tiếp: “Trước đây anh ấy nhìn tớ là nổi cáu, cũng có thể rất lạnh lùng, nhưng lúc ấy tớ cảm thấy trong lòng anh ấy vẫn có tớ. Bây giờ cái kiểu quan tâm ấy chỉ khiến tớ cảm thấy anh ấy đã không còn hận tớ, nhưng cũng chẳng còn tình yêu nữa!”

Lưu Huệ Anh cũng thở dài: “Cậu đấy, tớ cũng chẳng biết nói cậu thế nào nữa. Một gia đình tốt như vậy mà cậu lại bỏ lỡ mất!”

Trần Đình buồn rầu đáp: “Đều tại tớ cả, nói chung giờ có nói gì cũng muộn rồi!”

Một lát sau, Trần Đình khẽ mỉm cười: “Thôi không nói những chuyện này nữa, bác sĩ nói tâm trạng phải vui vẻ mới tốt cho thai nhi, vì vậy tớ luôn cố gắng không nghĩ đến những chuyện này, chỉ muốn vui vẻ sinh đứa bé này ra, chuyện đau lòng đợi sinh nó ra xong sẽ nghĩ tiếp!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình, thở dài nói: “Nhiều lúc tớ cảm thấy cậu như một đứa trẻ con, chuyện gì cũng suy nghĩ rất đơn giản! Nhưng đơn giản cũng tốt, người sống đơn giản mới dễ cảm thấy vui vẻ!”

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

1.

Bởi vì trước tết đến thị sát ở khu vực của Tần Hải Vận, vì vậy trong dịp tết, Trương Hoa đã chọn nơi này làm điểm đến cuối cùng. Kỳ nghỉ tết kết thúc, trước khi quay về thành phố, Trương Hoa vẫn hỏi giám đốc khu vực Lưu Vân Đông có muốn cùng về không. Lưu Vân Đông nó lẩm không về công ty, vừa ra tết nên công việc cũng không nhiều, sẽ về cùng Trương Hoa.

Xe về đến thành phố thì trời đã tối, Trương Hoa hỏi Lưu Vân Đông ở đâu? Nếu tiện sẽ bắt taxi tiễn anh ta về. Lưu Vân Đông nói địa chỉ khiến Trương Hoa vô cùng kinh ngạc: “Hóa ra cậu ở gần chỗ tôi à?”

Trên taxi, Lưu Vân Đông một mực mời Trương Hoa ăn cơm, nói dù sao hai người cũng chưa ăn. Trương Hoa bảo không cần nhưng Lưu Vân Đông cứ nằn nì mãi, còn nói Trương Hoa đã giúp họ rất nhiều, cứ coi như là đi ăn để cảm ơn. Cuối cùng Trương Hoa đành phải nhận lời.

Sau khi xuống xe, hai người vào một nhà hàng ở gần đây. Vừa gọi món xong, Lưu Vân Đông đột nhiên nói: “Bạn gái tôi ở nhà, không biết đã ăn chưa nhỉ?”

Trương Hoa nói: “Vậy cậu thử hỏi xem, nếu chưa ăn thì bảo cô ấy đến đây cùng ăn!”. Lưu Vân Đông gọi điện xong liền đặt máy xuống, nói: “Cô ấy nói cô ấy vẫn chưa ăn, tôi bảo cô ấy qua đây có được không giám đốc Trương?”

Trương Hoa cười: “Có gì mà không được?” rồi nói thêm: “Cậu có bạn gái ở trong thành phố, thế mà vẫn còn chơi bởi ở bên ngoài à?”

Lưu Vân Đông cười: “Đàn ông bây giờ toàn như vậy, chỉ có giám đốc Trương là ngoại lệ, nhiều lần như thế mà vẫn kiểm chế được!”

Trong đầu Trương Hoa lại hiện lên hình ảnh Ngô Tĩnh, lòng thầm nghĩ: “Nếu không phải nhờ cô ấy, có lẽ anh cũng thối nát từ lâu rồi!” Rồi đột nhiên Trương Hoa lại nhớ ra, hôm nay đi cùng Lưu Vân Đông cả ngày, anh quên chưa nhắn tin cho cô.

2.

Lúc Ngô Tĩnh đến, rõ ràng là cả cô và Trương Hoa đều rất ngạc nhiên. Lưu Vân Đông không rõ tình hình, đứng dậy kéo ghế cho Ngô Tĩnh, sau đó nói với Trương Hoa: “Giám đốc Trương, đây là bạn gái tôi, Ngô Tĩnh!” rồi quay sang Ngô Tĩnh nói: “Đây là giám đốc Trương mà anh đã kể với em rồi đấy!”

Trương Hoa chỉ ngạc nhiên trong chốc lát, lập tức đứng dậy nói: “Xin chào, mời em ngồi!” Ngô Tĩnh nghe vậy cũng định thần lại, ái ngại nhìn Lưu Vân Đông nói: “Sao anh không nói có sếp đi cùng?”

“Giám đốc Trương không phải người ngoài, vì vậy anh mới không nói trong điện thoại”.

Trương Hoa cũng nói: “Không sao đâu, chúng ta cùng ăn đi!”

Bữa cơm này khiến cho cả Trương Hoa và Ngô Tĩnh cùng ngại ngùng, hai người nói rất ít, phần lớn thời gian chủ yếu là Lưu Vân Đông nói chuyện.

Ra khỏi nhà hàng, Lưu Vân Đông đưa Ngô Tĩnh về, Trương Hoa châm một điếu thuốc, chậm rãi đi lang thang trên đường. Anh nghĩ mãi, nghĩ mãi, rồi đột nhiên cười chua xót, cô gái mà anh ngày ngày nhắn tin qua lại, thậm chí còn dẫn cô ấy về nhà ăn cơm lại chính là bạn gái của cấp dưới.

Khi anh dần xác định mối quan hệ này chính là “yêu đương” thì ai ngờ, kết quả thật trở trêu. Điều khiến Trương Hoa nghĩ không thông là, Ngô Tĩnh rõ ràng là bạn gái của Lưu Vân Đông, tại sao vẫn cứ liên lạc với mình? Hơn nữa, ngoài mặt chẳng hề thể hiện ra rằng cô là bạn gái của người khác rồi? Chẳng nhẽ nội tâm của con gái phức tạp đến mức đáng sợ như thế sao?

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, anh lại cảm thấy thương cho Ngô Tĩnh. Lưu Vân Đông ở bên ngoài chơi bời lãng nhăng, cô mà biết chuyện không biết sẽ thế nào? Chỉ có điều, anh lại nghĩ, nếu như Lưu Vân Đông biết bạn gái của mình có liên lạc thân thiết với một người đàn ông khác, không biết sẽ ra sao?

3.

Trương Hoa tắm xong, quyết định không nghĩ những chuyện rắc rối này nữa, anh bật máy tính lên chơi điện tử. Đúng lúc ấy Lí Dương Uy về, nhìn thấy Trương Hoa ở nhà liền nói: “Sao về mà không nói trước với tôi một tiếng?”

Trương Hoa cười: “Tôi đột ngột trở về để kiểm tra xem cậu có dẫn ai về nhà không?” Lí Dương Uy nói: “Nếu biết trước hôm nay tôi đã dẫn một cô gái về rồi!”

Đợi Lí Dương Uy tắm xong, lên giường đi ngủ, Trương Hoa mới hỏi: “Cậu định ở đây lâu dài thật đấy à?”

“Cậu nói thế là ý gì, mới ở có vài ngày mà đã định đuổi tôi đi rồi à?”

“Đừng nói là ở vài ngày, cho dù tôi có kết hôn đi nữa, cậu muốn ở lại đây cũng được. Cậu biết rõ tôi không có ý đó mà!”

“Tôi biết cậu không có ý đó, vậy nên tôi chỉ có thể nói tôi chưa nghĩ đến chuyện quay về”.

Trương Hoa dừng chơi điện tử, ngoảnh đầu lại hỏi Lí Dương Uy: “Kỉ Oanh dạo này thế nào?”

“Vẫn vậy thôi”.

Trương Hoa im lặng một lát rồi hỏi tiếp: “Giả sử có một cô gái có bạn trai rồi, nhưng vẫn thân mật với một người đàn ông khác, thế là thế nào?”

“Tôi chỉ tò mò thôi!” – Trương Hoa lấp liếm.

“Có thể chia thành mấy trường hợp, chỉ có điều tôi phân thành hai kiểu đơn giản nhất, một là bất mãn với bạn trai hiện tại, vừa hay gặp được một người tốt hơn bạn trai của mình; dạng tâm lý này cũng có thể chia thành hai tình huống, một là vì tình, hai là vì lợi”.

Ngừng một lát Lí Dương Uy tiếp tục nói: “Còn một kiểu khác chính là loại con gái không an phận mà chúng ta thường nói đến, bản tính thích chơi bời lãng nhăng”.

Trương Hoa nghe xong, bắt đầu cân nhắc xem Ngô Tĩnh thuộc dạng nào.

4.

Cổ Vân Vân vào văn phòng, nhìn thấy Trương Hoa đang ở đó liền kinh ngạc hỏi: “Chẳng phải kế hoạch công tác của cậu là phải mừng 10 mới về hay sao? Sao hôm nay mới có mừng 9 mà đã về thế?”

Trương Hoa cười cười: “Không có việc gì nên tôi về sớm, tiết kiệm chi phí công tác cho bố cậu!”

Cổ Vân Vân ngồi xuống bàn, sau đó nhìn Trương Hoa chằm chằm.

Cuối cùng Trương Hoa cũng ngẩng đầu lên: “Sao cứ nhìn tôi mãi thế?”

“Tôi đang phân tích xem trong đầu cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Trong thời gian đi công tác không bao giờ liên lạc với tôi, lần nào về cũng không thông báo với tôi một tiếng!”

Trương Hoa cười vẻ ái ngại, không biết phải trả lời ra sao, lại giả bộ cúi đầu đọc tài liệu. Cổ Vân Vân nói: “Nhiều lúc tôi cứ nghi ngờ có phải cậu luôn coi thường sự tồn tại của tôi không?”

Thấy Trương Hoa không nói gì, Cổ Vân Vân khẽ thở dài.

Trương Hoa nghe Cổ Vân Vân nói những lời này, trong lòng cũng bắt đầu nảy ra sự hồ nghi, có phải mình thật sự đã coi thường sự tồn tại của cô ấy không? Tại sao có thể dễ dàng liên lạc với một người xa lạ như Ngô Tĩnh, thậm chí nảy sinh một thiện cảm mơ hồ, thế mà lại khó khăn trong chuyện tình cảm với Cổ Vân Vân?

Đột nhiên, Trương Hoa lại nhớ đến chuyện xảy ra với Cổ Vân Vân vào lần anh say rượu, dù sao đó cũng là lần đầu tiên của Cổ Vân Vân. Rồi anh lại tự an ủi bản thân, nói thế nào thì nói, chuyện ấy xảy ra khi anh hoàn toàn mất đi kiểm soát bởi rượu.

Trương Hoa lại bắt đầu nghĩ, tại sao bản thân mình lại nhanh chóng nảy sinh một thứ tình cảm mơ hồ với Ngô Tĩnh như vậy? Rồi anh bắt đầu nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên anh và cô gặp nhau. Cuối cùng Trương Hoa phải đi đến một kết luận mà bản thân anh không chịu thừa nhận, ấn tượng ban đầu của anh về Ngô Tĩnh là bởi cô rất giống Trần Dĩnh.

5.

Vì Cổ Vân Vân nói thẳng rằng anh đã coi thường sự tồn tại của cô, Trương Hoa tự nhiên lại cảm thấy ở bên cạnh Cổ Vân Vân không thoải mái, cũng không được tự nhiên, càng không dám đi ăn cơm riêng với cô nữa.

Tâm lý này thật kì quặc, nếu như đôi bên không nói thẳng ra, ngoài mặt vẫn rất bình thường; một khi có một người thẳng thắn nói ra, kết cục sẽ lại khác.

Trương Hoa là như thế, anh hơi sợ đi riêng với Cổ Vân Vân, sợ không biết đi với nhau sẽ nói chuyện gì, hơn thế nữa, anh sợ Cổ Vân Vân trực tiếp hoặc khéo léo thổ lộ tình cảm.

Thế là suốt mấy ngày liền, Trương Hoa đều viện cớ thoái thác yêu cầu đi ăn cơm của Cổ Vân Vân, thậm chí ban ngày anh cũng ít ở trong văn phòng.

Chiều hôm nay, Trương Hoa đang đi một vòng quanh khu thương mại thì đột nhiên Ngô Tĩnh nhắn tin hỏi tối nay anh có thời gian không, hẹn ngồi nói chuyện một lát.<>Lúc này Trương Hoa mới nhớ ra Lưu Vân Đông mới đi công tác sáng nay. Đọc tin nhắn, Trương Hoa khẽ cười khẩy. Anh không nhắn lại mà nhét luôn điện thoại vào túi.

Buổi tối trước khi Trương Hoa về, Ngô Tĩnh gửi liền năm tin nhắn, nhưng Trương Hoa không nhắn lại. Anh ra ngoài mua ít đồ ăn và bia rồi về thẳng nhà.

Trương Hoa bật ti vi, vừa ăn vừa uống bia, đột nhiên có tiếng gõ cửa. Trương Hoa ra mở cửa mới biết là Ngô Tĩnh. Anh nhìn cô, lạnh lùng nói: “Sao em lại đến đây?”

“Em có thể vào không?”

Trương Hoa chưa kịp nói gì, Ngô Tĩnh đã đi vào trong. Nhìn đống đồ ăn và bia trên bàn, cô hỏi: “Tối nay anh ăn những thứ này à?”

6.

Trương Hoa không nói gì. Đóng cửa rồi đi thẳng vào trong nhà. Ngồi xuống ghế và tiếp tục uống bia. Hồi lâu sau mới hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Sao anh không nhắn tin lại cho em thế?”

Trương Hoa hỏi vặn: “Em thấy có cần thiết không?” Ngô Tĩnh ngồi xuống ghế, sau đó mới nói: “Không phải em đến đây để đeo bám anh, em chỉ đến để nói rõ tình hình với anh thôi!”

“Cũng chẳng có gì đ mà nói cả, sự việc vốn đã rất rõ rồi!”

Ngô Tĩnh không thềm để ý đến những lời Trương Hoa tiếp tục nói: “Em với Lưu Vân Đông đúng là người yêu của nhau, hơn nữa đã nhiều năm rồi. Em với anh ấy là bạn học. Tốt nghiệp xong cùng đến thành phố này, tình cảm không phải tốt đẹp lắm, nhưng cũng không đến nỗi tồi. Lúc mới quen biết anh, em rất tò mò về con người anh, bởi vì em nghe Lưu Vân Đông từng kể một số chuyện về anh. Sau mấy lần tiếp xúc,

em thừa nhận em có chút thiện cảm với anh, nhưng em cảm thấy đây không phải là vấn đề ngoại tình hay không, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình!”

Trương Hoa đặt lon bia xuống, sau đó nhìn Ngô Tĩnh nói: “Em nghĩ anh là hạnh phúc mà em theo đuổi ư?”

“Em chỉ muốn nói ra suy nghĩ của mình, Lưu Vân Đông như thế nào em biết rõ, đừng quên em là phụ nữ. Phụ nữ có sự nhạy cảm bản năng, huống hồ anh từng nói em là thông minh!”

Trương Hoa nghe đến đây kinh ngạc hỏi: “Em biết chuyện của Lưu Vân Đông ư?”

“Sở dĩ em không để tâm đến chuyện Lưu Vân Đông chơi bời lãng nhăng ở bên ngoài là bởi vì em biết anh ta sẽ không phải là lựa chọn cuối cùng của em!”

“Ý của em là Lưu Vân Đông chỉ là sự dựa dẫm tạm thời về tinh thần, hay nói cách khác, là người yêu tạm thời?”

“Không phải như vậy, lúc bọn em còn học đại học, ít nhất đó có thể coi là tình yêu trong sáng, bao gồm cả hơn hai năm sau khi đến thành phố này. Anh ấy thay đổi kể từ khi anh ấy bắt đầu đảm đương chức vụ giám đốc khu vực ngoại ô...” - Ngô Tĩnh im lặng một lát, rồi nói tiếp: “Kể từ đó về sau, em biết giữa bọn em không thể có tương lai!”

7.

Trương Hoa lạnh lùng hỏi: “Thế tại sao vẫn cứ duy trì quan hệ này?”

“Đây có thể chính là sự dựa dẫm về mặt tinh thần mà anh vừa nói đến, ở thành phố này, em không có bạn bè nhiều”.

Trương Hoa trầm ngâm một lát, chầm một điệu thuốc lên rồi nói: “Vì vậy em mới chuyển mục tiêu sang anh đúng không?”

“Em chỉ bắt đầu lựa chọn những điểm khởi đầu mới ngoài Lưu Vân Đông mà thôi”.

“Đáng tiếc, anh không phải là điểm khởi đầu mới của em!”

“Em biết, vì vậy em đã nói em không đến để đeo bám anh, chỉ đến để nói rõ một điều, đó là em không phải loại con gái tùy tiện như anh nghĩ!”

“Đây là mục đích em đến đây hôm nay?”

Đúng thế, em chỉ không muốn để anh hiểu lầm!”

“Vậy thì mục đích của em đã đạt được rồi, anh không hiểu lầm em!”

Nói rồi, Trương Hoa nhìn đồng hồ, nói: “Bạn anh sắp về rồi, nếu không có chuyện gì khác thì em về đi!” Ngô Tĩnh cười như mếu: “Anh không cần đuổi, em đi ngay đây!”

Trương Hoa đột nhiên nói: “Nhưng anh vẫn phải cảm ơn em một điều!” Ngô Tĩnh đang đứng lên chuẩn bị về, nghe thấy câu này liền ngạc nhiên hỏi lại: “Cảm ơn em á?”

“Trong thời gian đi công tác, nếu không có những tin nhắn của em, có thể anh đã giống như Lưu Vân Đông rồi!”

Ngô Tĩnh cúi đầu giây lát, sau đó ngẩng đầu nhìn Trương Hoa: “Nói như vậy anh cũng có thiện cảm với em?”

“Anh thừa nhận điều này, nhưng giờ mọi thứ đã trở hành quá khứ rồi, em nên biết anh là người đã từng ly hôn, trong chuyện tình cảm anh nhạy cảm hơn bất cứ ai”.

8.

Ngô Tĩnh gật đầu nói: “Em hiểu rồi!” sau đó đi ra ngoài, vừa ra đến cửa. Ngô Tĩnh a lên một tiếng, sau đó hỏi: “Chị là ai thế?” Trương Hoa nhìn ra thấy Cổ Vân Vân đang đứng bên ngoài cửa.

Trương Hoa vội vàng đứng dậy, sau đó đi ra ngoài. Cổ Vân Vân đang nhìn Ngô Tĩnh chằm chằm. Trương Hoa nói với Ngô Tĩnh: “Không có chuyện gì, em đi đi!”

Cổ Vân Vân cứ nhìn theo mãi, cho đến khi Ngô Tình xuống cầu thang mới ngoảnh đầu lại nhìn Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Sao cậu lại đến đây? Đến khi nào thế?”

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Trách tôi không nên đến chứ gì? Hay nói cách khác tôi đã đến hơi sớm nhỉ?”

“Không phải thế, chỉ là trước đây mỗi khi đến cậu thường gọi điện báo trước với tôi!”

Cổ Vân Vân lúc này mới đi vào phòng. Trương Hoa đóng cửa lại đi vào theo, Cổ Vân Vân ngồi xuống ghế, nói: “Tôi chỉ cảm thấy kì quặc, tại sao mấy ngày nay cậu đều tìm cách tránh mặt tôi, vì vậy tối nay tôi quyết định đến xem sao!”

“Tôi với cô ấy chẳng có gì, nếu như có chuyện gì thật tôi có cần mở cửa khi nói chuyện với cô ấy không?”

“Tôi biết hiện giờ cậu với cô ta không có gì, nhưng cậu có dám nói một thời gian nữa hai người vẫn không có gì với nhau không?”

Trương Hoa tỏ vẻ trầm ngâm, Cổ Vân Vân nói: “Cậu thường xuyên trốn tránh tôi, hơn nữa luôn không chịu nhìn nhận thẳng thắn tình cảm của tôi. Tôi luôn nghĩ rằng cậu vẫn chưa thể từ bỏ tình cảm với Trần Đình; mặc dù nghĩ đến chuyện này trong lòng tôi rất khó chịu, nhưng tôi vẫn có thể hiểu, dù gì thì hai người cũng đã từng, nhưng tối nay tôi mới biết, cậu trốn tôi là vì đang thích một cô gái khác!”

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

1.

Trương Hoa lúc này đã chẳng còn sức lực mà giải thích mọi chuyện. Trong lúc anh đang quay cuồng, đắm chìm trong những suy nghĩ mông lung của mình, bên cạnh việc vô tình làm tổn thương người khác, bản thân anh cũng không hề cảm thấy vui vẻ. Ít nhất thì Trương Hoa của lúc này đang như vậy.

Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ làm tổn thương Cổ Vân Vân, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ thử chấp nhận Cổ Vân Vân. Sai lầm duy nhất là anh không bày tỏ rõ lòng mình với Cổ Vân Vân. Đương nhiên, còn một sai lầm khác, đó là chuyện quan hệ với Cổ Vân Vân lúc say rượu, điều đáng ghét hơn nữa đó lại là lần đầu tiên của Cổ Vân Vân.

Nhưng làm thế nào để giải thích tất cả chuyện này với Cổ Vân Vân đây? Rõ ràng không thể. Nên giải thích như thế nào? Trương Hoa cực kì mơ hồ, anh không rõ rốt cuộc phải làm thế nào để bày tỏ lòng mình với Cổ Vân Vân mà không làm cô tổn thương?

Trong khi đó, tâm trạng của Cổ Vân Vân cực kì phức tạp, cô không ngờ Trương Hoa lại đột nhiên có quan hệ tình cảm với một cô gái khác. Đây không phải là Trương Hoa mà cô quen biết, chẳng nhẽ trước đây cô chưa hiểu rõ về Trương Hoa? Hay là Trương Hoa sau khi ly hôn đã thay đổi?

2.

Cho dù thế nào, sự việc nhất định phải giải quyết, vì vậy Cổ Vân Vân lên tiếng trước: “Rốt cuộc đặt tôi vào vị trí nào trong lòng cậu? Hay nói thẳng ra là cậu có thích tôi không?”

Câu hỏi này nhằm thẳng vào chỗ khó nói của Trương Hoa. Nếu như nói anh chưa bao giờ thích cô, vậy tại sao lại để cô hiểu lầm đến tận bây giờ?

Nếu nói mình từng thích cô, đó rõ ràng càng là một cách làm sai lầm. Nhưng sự việc sớm muộn gì cũng phải xảy ra, sớm muộn gì cũng phải đối mặt. Vì vậy sau khi bình tĩnh lại, anh vẫn quyết định sẽ nói tình cảm thật sự của mình với Cổ Vân Vân.

Cổ Vân Vân nghe xong liền nói: “Ý của cậu là cậu với tôi sẽ không có bất cứ kết quả gì?”

“Có thể nói là như thế, bởi vì tôi luôn không muốn làm tổn thương cậu nên mới không biết phải mở miệng ra sao.”

Cổ Vân Vân lớn tiếng: “Nhưng cậu đã làm tổn thương tôi rồi đấy, nếu cậu không thích tôi, tại sao còn quan hệ với tôi? Cậu phải hiểu rằng đó là lần đầu của tôi!”

Không đợi Trương Hoa kịp giải thích, Cổ Vân Vân đã nói tiếp: “Nếu cậu đã không thích tôi, tại sao cứ tạo cho tôi ảo giác, tại sao không nói trước cho tôi biết? Để í, tôi cũng không mãi ôm cái suy nghĩ này, cũng sẽ không có bất cứ tổn thương nào!”

“Tôi biết là tôi không đúng, tôi rất xin lỗi vì chuyện đó. Nhưng lần ấy là do tôi hoàn toàn mất đi ý thức nên mới gây ra chuyện đó; đương nhiên không phải tôi đang viện cớ, chỉ là tôi cảm thấy vô cùng có lỗi!”

3.

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Cảm thấy có lỗi thì có tác dụng gì?”

Trương Hoa thực sự không biết phải đối mặt thế nào với những chuyện này, nhưng có một điều anh có thể khẳng định đó là bản thân anh sẽ không vì lần đầu tiên của Cổ Vân Vân mà lấy cô làm vợ để gánh vác trách nhiệm, bởi vì như vậy sẽ làm tổn thương cả hai, hôn nhân là cuộc sống chung lâu dài, có quá nhiều vấn đề trong đó.

Cổ Vân Vân thấy Trương Hoa không nói gì, chỉ cười khẩy nói: “Cổ Vân Vân này không phải là không ai thêm, với điều kiện của tôi, người muốn theo đuổi tôi không hiếm, tôi cũng không nhất định phải lấy cậu bằng được! Chỉ là hôm nay tôi thật sự quá thất vọng, hành vi của cậu khiến tôi có cảm giác khinh thường! Cậu yên tâm, tôi không phải là Kỉ Oanh, sẽ không ngốc nghếch chờ đợi cậu, bám riết lấy cậu đâu!”

Mãi cho đến khi Cổ Vân Vân tức tối lao ra ngoài và đóng sầm cửa lại, Trương Hoa vẫn ngồi ngây ra đó. Một phần cảm thấy nhẹ nhõm vì hòn đá tảng đè nặng trong lòng đã được gạt đi, mặt khác lại cảm thấy một sự trống trải và áp lực đè nặng trong tim.

Khi Lí Dương Uy về, Trương Hoa vẫn ngồi không nhúc nhích ở trên ghế, anh không rõ bản thân mình nên làm gì tiếp theo, thậm chí không rõ mình nên cân nhắc chuyện gì?

nhìn Trương Hoa, hỏi: “Có chuyện gì thế? Bộ dạng làm sao thế kia?”

Trương Hoa ngẩng đầu nhìn Lí Dương Uy: “Qua đây, uống với tôi nào!”

Đối với Trương Hoa mà nói, cách tốt nhất bây giờ là uống cho đến khi không thể nghĩ ngợi được gì nữa thì thôi, sau đó ngủ ngon lành một giấc, tất cả mọi việc cứ để sáng mai tỉnh dậy rồi tính.

4.

Trương Hoa cứ thấp thỏm ngồi trong phòng, lắng nghe động tĩnh bên ngoài cửa văn phòng. Anh không rõ hôm nay, khi Cổ Vân Vân đến thì sẽ có chuyện gì xảy ra, hay nói một cách cụ thể là anh không biết sẽ có sự việc khó xử nào xảy ra?

Một mặt anh hi vọng cô mau mau đến để sớm đối mặt với những chuyện này, mặt khác anh lại hi vọng cô đến muộn một chút. Tâm trạng mâu thuẫn cứ biến đổi theo tiếng bước chân vọng vào bên ngoài cửa.

Đáng tiếc là từ sáng cho đến tận lúc hết giờ làm, Cổ Vân Vân vẫn không xuất hiện. Chuyện này rất hiếm khi xảy ra, mặc dù giờ giấc đi làm của Cổ Vân Vân đến công ty thường rất lung tung, nhưng ngoài một số trường hợp đặc biệt ra, ngày nào cô cũng đến công ty ngồi, trường hợp nghỉ không có lý do đặc biệt này rất bất thường.

Suốt mấy ngày liền, Cổ Vân Vân không xuất hiện. Trương Hoa mấy lần không nén được định gọi điện hỏi thăm nhưng cuối cùng lại thôi. Hôm nay, Phùng Lâm Hàn đột nhiên gọi Trương Hoa vào văn phòng. Đợi Trương Hoa vào văn phòng rồi, Phùng Lâm Hàn bảo anh đóng cửa lại.

Trương Hoa quay lại đóng cửa, sau đó ngồi vào ghế: “Giám đốc Phùng, có chuyện gì mà bí mật thế?”

Phùng Lâm Hàn nhìn Trương Hoa hồi lâu rồi nói: “Cậu và Vân Vân xảy ra chuyện gì đúng không?”

Trương Hoa chỉ cười nói: “Chẳng có chuyện gì cả, rất bình thường!” Phùng Lâm Hàn nói: “Vân Vân mấy ngày rồi không đến công ty, tôi cảm thấy hơi thường nên đặc biệt để ý đến tình hình của cô ấy. Sáng nay hay tin mấy hôm nay mẹ cô ấy bắt đầu sắp xếp cho cô ấy đi xem mắt!”

“Hóa ra là thế à!” - Nói rồi Trương Hoa thở dài.

Phùng Lâm Hàn nhìn phản ứng của Trương Hoa, vô cùng kinh ngạc nói:

“Nếu chẳng phải hai người có mâu thuẫn, tại sao Vân Vân lại đi xem mắt?”

5.

Trương Hoa cười cười, không biết nên trả lời Phùng Lâm Hàn ra sao. Phùng Lâm Hàn nói: “Đàn ông mà, nhận sai là được rồi, cô ấy chẳng qua chỉ là làm bộ làm tịch cho cậu thấy thôi, khiến cậu phải căng thẳng đấy mà!”

Phùng Lâm Hàn không hiểu rõ tình hình. Theo như phán đoán của anh ta, hai người đã xảy ra mâu thuẫn, Cổ Vân Vân cố ý bày trò này để khiến Trương Hoa phải lo lắng. Trương Hoa hiểu rõ suy nghĩ của Phùng Lâm Hàn, nhưng lại không thể giải thích cho, chỉ biết cười như mếu.

Phùng Lâm Hàn nhìn bộ dạng khó xử của Trương Hoa, còn tưởng lời nói của mình có tác dụng, bèn nói thêm: “Tôi chỉ khuyên thế thôi, còn làm thế nào thì tùy cậu!”

Nhìn theo bóng Trương Hoa ra khỏi văn phòng mình. Phùng Lâm Hàn chắc mẩm trong lòng Trương Hoa sẽ rất cảm kích mình. Trong mắt anh ta, Trương Hoa và Cổ Vân Vân thành đôi là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, con gái thỉnh thoảng có dối hờn, làm nũng cũng là chuyện thường tình.

Trương Hoa về văn phòng, một mặt cảm thấy rất nhẹ nhõm, mặt khác lại thấy hơi hụt hẫng. Ngoài ra, anh đang nghĩ, một khi người trong công ty biết Cổ Vân Vân đi xem mắt sẽ nhìn anh như thế nào?

Ngẫm nghĩ một hồi anh quyết định không nghĩ nữa, d chuyện này sớm muộn cũng phải xảy ra, sớm muộn gì cũng phải nghĩ cách giải quyết. Nghĩ lại thấy mình đi công tác về đã bao ngày mà vẫn chưa về thăm bố mẹ. Rồi anh lại nghĩ đến Trần Đình, nghĩ đến đứa bé trong bụng cô, đột nhiên trong lòng anh dấy lên một cảm xúc, rất muốn sờ vào bụng Trần Đình, cảm nhận những cử động của đứa bé.

Bản thân anh cũng chưa bao giờ chơi với trẻ con, hồi mới kết hôn anh thường nghĩ, đợi Trần Đình có bầu, mỗi ngày anh sẽ nghe xem đứa bé đang làm gì. Rồi Trương Hoa chợt bừng tỉnh, anh tự cười nhạo mình, sao lại nghĩ đến những chuyện này trong văn phòng nhỉ.

6.

Lúc Trương Hoa nói với Phùng Lâm Hàn xin nghỉ vài ngày, Phùng Lâm Hàn lập tức đồng ý, còn nói: “Cứ nghỉ ngơi vài hôm, giải quyết cho xong chuyện riêng đi!” Trương Hoa biết Phùng Lâm Hàn đang hiểu nhầm anh xin nghỉ để giải quyết chuyện riêng với Cổ Vân Vân, nhưng anh cũng không giải thích.

Buổi chiều Trương Hoa về nhà sớm, chuẩn bị ít quần áo và đồ dùng hàng ngày, sau đó nhắn tin cho Lí Dương Uy bảo về thăm nhà mấy hôm. Lần nào về nhà bố mẹ, dường như anh cũng có thói quen đến công ty của Trần Đình trước, sau đó cả hai cùng về nhà. Lần này Trương Hoa cũng như vậy.

Bởi vì đến sớm, cũng không báo trước cho Trần Đình, nên anh phải ngồi bên ngoài chờ. Trong lúc ngồi không, anh gọi điện thông báo với bố mẹ. Mẹ anh nhận được điện thoại mừng lắm: “Thế thì đón cái Đình về rồi hai đứa nhân tiện đi chợ mua ít đồ ăn nhé, hôm nay mẹ không muốn đi chợ!”

Trần Đình ra khỏi công ty, nhìn thấy Trương Hoa liền cười bảo: “Sao lần nào anh cũng đột ngột xuất hiện vậy?”

“Anh đột nhiên muốn về thăm bố mẹ thôi!”

“Anh mang những thứ này làm gì?”

“Anh xin nghỉ mấy hôm, về nhà nghỉ ngơi vài ngày”.

“Nghỉ ở nhà vài hôm cũng tốt, đi tác chắc là mệt lắm nhỉ!”

Trên taxi, Trương Hoa nói: “Mẹ bảo anh mua ít thức ăn về, chúng ta đi siêu thị hay là đi chợ?”

Trần Đình nói: “Đi chợ đi, mẹ thích thực phẩm ở chợ hơn!”

“Thế cũng được, nhưng mà mua cái gì em tự quyết nhé, ngày nào cũng ở nhà, biết rõ mẹ cần gì hơn là anh!”

7.

Ở chợ, có rất nhiều chủ sạp hàng biết Trần Đình, rõ ràng là cuối tuần cô hay đi chợ với mẹ. Mà Trần Đình cũng biết rất rõ mua cái gì, mua ở cửa hàng nào.

Trương Hoa cảm thấy rất kì lạ. Trước đây, lúc còn ở thành phố, hai người cũng thường xuyên đi chợ mua thức ăn, nhưng do Trần Đình không biết làm cơm nên mua cái gì đều do Trương Hoa quyết định, Trần Đình chỉ đứng bên cạnh nhìn. Giờ đến lượt anh là người đứng nhìn, còn Trần Đình thì rất thành thạo trong việc mua bán.

Có một vài chủ hàng còn nói với Trần Đình: “Trước toàn thấy đi với mẹ chồng, lần này đích thân chồng đưa đi ả?”

Trần Đình chỉ cười không nói gì. Một vài bà chủ hàng còn hỏi thăm đứa bé trong bụng Trần Đình, sau đó bảo Trương Hoa: “Cậu thật là có phúc, vợ mang bầu đã có mẹ chăm sóc!” lần này đổi lại là Trương Hoa cười như mếu, cũng không giải thích điều gì.

Mỗi lần mua một món gì đó Trương Hoa đều hỏi có đủ không. Trần Đình lại bảo đủ rồi, không nên mua quá nhiều. Lúc về nhà, mẹ anh đang nấu cơm. Trương Hoa mang túi đồ vào bếp ẹ, liền hỏi: “Chẳng phải có thức ăn rồi sao mẹ?”

“Mẹ sợ không đủ, hơn nữa mua nhiều một chút để ngày mai ăn cũng được mà!”

Trương Hoa không nói gì, mang đồ của anh vào phòng Nhã Vận. Trần Đình vào bếp giúp mẹ Trương Hoa. Trần Đình cũng cảm thấy lạ liền hỏi: “Trong nhà chẳng phải có bao nhiêu là thức ăn rồi, sao mẹ còn bảo chúng con đi mua?”

Mẹ Trương Hoa cười nói: “Con ngốc lắm, mẹ là muốn thằng Hoa đi chợ với con, nếu không lấy đâu ra cơ hội cho hai đứa đi riêng với nhau!”

8.

Buổi tối lúc ăn cơm, Trương Hoa uống rất nhiều rượu. Bố Trương Hoa nói: “Uống ít thôi, sao tự nhiên hôm nay uống nhiều thế?”

“Ngày mai con không đi làm nên không sao!” - Nói rồi anh mới phát hiện ra bởi dạo này hay đi công tác, phải đi tiếp khách nhiều nên tửu lượng của anh đã khá hơn hẳn.

“Đừng nghe bố con, cứ uống đi, trong nhà thiếu gì rượu!” - Mẹ Trương Hoa vừa nói vừa nhìn sang Trần Đình: “Cho dù có uống say cũng có người chăm sóc”.

Trần Đình nhìn mẹ Trương Hoa rồi ngoảnh đầu nhìn Trương Hoa, sau đó cúi gằm mặt ăn cơm.

Thấy mẹ nói thế, Trương Hoa thôi không uống nữa. Buổi tối, Trương Hoa hỏi Trần Đình đang ngồi trong phòng khách xem ti vi: “Cái máy tính của Nhã Vận có phải gõ pass vào nữa không?”

Trần Đình liền nói: “Để em bảo anh pass, anh ở nhà mấy ngày, hơn nữa em cũng đâu thể đang đi làm lại chạy về nhập pass cho anh được!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, cảm thấy rất kì lạ, trước đây Trần Đình không bao giờ nói những lời như thế này, chẳng nhẽ ở với mẹ lâu, tính cách hài hước, thẳng thắn của mẹ đã ảnh hưởng đến cô ấy?

Sáng hôm sau, Trần Đình thức dậy không thấy Trương Hoa đâu, cũng không tiện hỏi mẹ xem Trương Hoa đã dậy chưa. Đến lúc ăn sáng, Trần Đình thỉnh thoảng vẫn nhìn quanh. Mẹ Trương Hoa thấy Trần Đình như thế liền cười bảo: “Không cần nhìn nữa, nó vẫn chưa dậy, chắc là tối qua chơi điện tử đến khuya nên sáng không dậy nổi!”

Lúc Trần Đình đi làm, mẹ Trương Hoa bảo: “Hết giờ làm mẹ bảo thằng Hoa đi đón con!”

Trần Đình vội nói: “Không cần đâu mẹ!”

“Cái gì mà không cần với có cần, cứ như thế đi, nó dám không nghe lời mẹ chắc?”.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Trương Hoa ngủ một mạch đến trưa mới dậy, mẹ anh cũng chẳng gọi con trai dậy. Cuối cùng thì Trương Hoa cũng có cơ hội tận hưởng sự thư giãn. Thấy Trương Hoa dậy, mẹ anh liền cười nói: “Cuối cùng cũng chịu dậy rồi hả? Ngủ đủ rồi chứ?”

Trương Hoa ái ngại cười: “Tối qua con chơi điện tử khuya quá...”

“Đã lớn bằng ngần ấy rồi mà vẫn còn chơi điện tử!”

Trương Hoa chỉ cười trừ rồi đi đánh răng rửa mặt. Lúc ăn cơm trưa, Trương Hoa nói sẽ ra ngoài đi dạo. Mẹ Trương Hoa dặn: “Thế thì đến chiều qua công ty cái Đình đón nó về luôn nhé!”

“Chẳng phải cô ấy vẫn tự đi được đấy thôi?”

“Bảo con đi đón t

hì con c ứ đi đón đi, sao phải nói nhiều thế!”

Trương Hoa luôn kính trọng và nghe lời mẹ. Trong kí ức của mẹ anh không bao giờ nổi nóng, thậm chí rất cưng chiều anh với Nhã Vận. Nhưng anh và Nhã Vận luôn tôn trọng mẹ, chỉ cần mẹ vui, anh cũng thấy vui.

Bố anh không hay nói, chính vì vậy Trương Hoa và Nhã Vận từ nhỏ đã thích bám lấy mẹ. Bố mẹ anh đều thuộc tuýp người tuyền thống, hiền lành.

Buổi chiều, Trương Hoa đến chỗ mấy người bạn lúc nhỏ chơi, đợi đến gần cuối giờ chiều thì lên đường đến công ty Trần Đình. Một mặt là vì anh muốn làm mẹ vui, mặt khác là vì trong lòng anh cũng muốn đi đón Trần Đình. Chuyện này cũng thật lạ, không nhìn thấy Trần Đình thì anh không lo, chứ cứ ở cạnh là anh lại lo cô vắc cái bụng to như thế liệu có xảy ra sự cố gì không?

2.

Trần Đình hết giờ làm, ra ngoài nhìn thấy Trương Hoa cũng không thấy ngạc nhiên, chỉ hỏi: “Mẹ bảo anh đến đón em à?”

Trương Hoa ậm ừ đáp. Trần Đình nhướn miệng cười rồi nói: “Chẳng nhẽ anh không thể nói dối là anh tự đến được à?”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, nói: “Em trở nên thế này từ khi nào vậy, dường như dạo này tâm trạng cũng phấn chấn lên rất nhiều!”.

“Chẳng nhẽ tâm trạng vui là không tốt?”

“Ngoài tâm trạng tốt ra, dường như tính cách cũng hơi thay đổi”

“Chỉ là trước đây anh chưa phát hiện ra mà thôi!”

Trương Hoa định bắt taxi về nhưng Trần Đình nói không cần, ngồi xe buýt cũng được, cô đã quen rồi. Trương Hoa gật đầu, chiều theo ý cô. Trần Đình bảo đi bộ một bên rồi ngồi xe về. Cô nói lúc ở công ty đã ít vận động, hết giờ làm phải chịu khó vận động mới được.

Hai người đang đi thì mẹ Trương Hoa gọi điện nói hai ông bà tối nay qua nhà cậu ăn cơm tối, sẽ đi ngay nên bảo Trương Hoa dẫn Trần Đình ra ngoài ăn cơm. Mẹ Trương Hoa còn nói thêm: “Tối nay chắc bố mẹ sẽ về muộn!”

Trương Hoa cúp điện thoại, hỏi Trần Đình: “Em có mang theo chìa khóa nhà không?”

Trần Đình lắc đầu: “Em không bao giờ mang theo. Thường ngày mẹ chỉ thỉnh thoảng đi chợ mua thức ăn thôi, còn hầu như toàn ở nhà thế nên em có mang theo cũng chẳng phải dùng đến!”

“Thế thì tối nay chúng ta không về nhà được rồi, đành phải đợi bố mẹ từ nhà cậu về mới vào nhà được!”

“Thế thì phải làm thế nào? Chúng ta biết đi đâu đây?”

Trương Hoa đột nhiên nghĩ, chắc chắn là mẹ cố ý, mẹ rất ít khi đến nhà cậu, thế mà hôm nay lại đi. Rồi anh lại nghĩ, đừng có bảo tối nay đột nhiên bố mẹ anh lại nói không về nhà nhé.

Trần Đình nhìn Trương Hoa: “Anh đang nghĩ gì thế?” Trương Hoa vội lắc đầu: “Không, anh chỉ đang nghĩ đi đâu ăn cơm thôi!”

3.

Trương Hoa nói: “Hay là chúng ta đừng về nhà vội, đi tìm một quán nào ăn cơm đã, buổi tối có nhiều chỗ để ngồi lắm, nếu bố mẹ có về muộn, ít nhất chúng ta cũng có chỗ mà ngồi!”

Trương Hoa chọn chỗ này cũng là có cái lí của anh. Với tính cách của mẹ anh, ngộ nhỡ bà muốn gán ghép hai đứa với nhau, có khi tối nay không về nhà thật. Nếu là như thế, ít nhất công ty Trần Đình cũng gần hơn so với trung tâm thành phố, có thể tự do ra vào.

Hai người tìm một quán ăn, ăn tạm cái gì đó, sau đó đi ra ngoài, Trương Hoa nói tìm chỗ nào ngồi một lúc. Trần Đình nói: “Chúng ta đi dạo đi, vừa ăn cơm xong, em không muốn ngồi!”

“Lạnh thế này, thôi đừng đi nữa!”

“Đi bộ một lúc là ấm người ngay ấy mà!”

Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành phải đi dạo với Trần Đình. Trần Đình nói: “Món ăn mẹ làm vẫn ngon hơn!”

Trương Hoa đáp: “Thế tối về lại ăn thêm lần nữa!”

“Em chỉ bảo là món ăn mẹ làm ngon hơn chứ có bảo là chưa ăn no đâu!”

Đi bộ một lúc, Trương Hoa nói: “Hay là tìm chỗ nào ngồi đi!” Trần Đình không nói gì. Hai người đến một quán trà, ngồi được một lúc, Trương Hoa hỏi: “Công ty em có kế hoạch tết chưa?”

“Công ty em cho nghỉ trước tết một ngày, nhưng em sẽ về quê trước tết hai ngày, hơn nữa em đã nộp đơn xin nghỉ việc rồi”.

Trương Hoa hơi ngạc nhiên: “Em nộp đơn xin nghỉ việc rồi ư?” “Vâng, em đã nói với công ty rồi, sau tết em sẽ không đi làm nữa, tiền lương còn lại công ty sẽ chuyển vào thẻ cho em sau tết.”

4.

Trương Hoa trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Thế em tự về hay là đi với Huệ Anh?”

“Em vốn định đi cùng với Huệ Anh, bởi vì cô ấy cũng về quê ăn tết, nhưng hình như cô ấy xin nghỉ sớm thì phải!”

“Thế thì em phải về một mình rồi!”

“Không sao đâu, em không ngồi tàu hỏa mà đi ô tô khách, xe không được chở quá tải nên không phải lo chen lấn”.

“Thế thì hình như phải ngồi mười mấy tiếng đồng hồ, buổi sáng đi cũng phải tối mới về đến nhà!”

“Không sao đâu, bố em sẽ ra đón em mà!” - Rồi Trần Đình nói tiếp: “Đi xe khách đường dài có thể đặt mua vé trước nhiều ngày, vài ngày nữa là có thể mua vé được rồi!” Trương Hoa do dự hồi lâu mới nói: “Hay là để anh đưa em về?”

Trần Đình nhìn anh, sau đó cười: “Không cần đâu, em tự đi cũng được, nhưng dù sao cũng vẫn cảm ơn sự quan tâm của anh!”

Hai người lại trầm ngâm. Một lát sau, Trần Đình khe khẽ nói: “Chúng ta càng lúc càng giống bạn bè rồi!” Trương Hoa nghe xong, cố làm vẻ nhẹ nhàng nói: “Bạn bè dù sao vẫn tốt hơn kẻ thù!”

“Cũng phải!” - Trần Đình khe khẽ đáp rồi lại tiếp tục im lặng.

Trương Hoa nhìn đồng hồ liên tục, thầm nghĩ, nếu trước mười giờ mà mẹ không về thì có khả năng bố mẹ hôm nay không về thật. Anh tự nhủ, nếu đến mười giờ mà vẫn không nhận được điện thoại của mẹ thì sẽ về thành phố luôn.

Trần Đình đột nhiên nói: “Có phải mẹ cố ý không nhỉ?”

Trương Hoa ngẩng đầu nhìn cô: “Em trở nên thông minh từ khi nào thế?”>

“Mẹ làm thế này quá lộ rồi còn gì, em ở với mẹ lâu như thế có thấy mẹ đến nhà cậu ăn cơm bao giờ đâu. Hơn nữa nhà cậu cũng khá xa, nếu đi thì đi buổi trưa sẽ tốt hơn!”

5.

Cũng may chín giờ tối mẹ Trương Hoa đã gọi điện lại. Trương Hoa thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười: “Giờ thì phải bắt taxi về nhà chứ hả?”

Trên xe, Trần Đình đột nhiên nói: “Em thật mong tối nay mẹ không về nhà!”

“Tại sao em lại nghĩ thế?”

Trần Đình cười cười: “Để xem anh làm thế nào!”

“Rất đơn giản, em ngủ trên giường của Nhã Vận, anh ngủ chung với Dương Uy!”

“Dương Uy ở nhà anh à?”

“Ừ, từ sau khi chia tay với bạn gái cậu ta vẫn ở trong nhà anh”.

Trần Đình nói: “Như vậy chứng tỏ anh ấy vẫn còn tình cảm với bạn gái!”

“Sao em biết?”

“Nếu anh ấy không còn tình cảm với bạn gái nữa thì đã sớm đi tìm chỗ khác ở rồi. Anh ấy vẫn ở chỗ anh chắc chắn là bởi vì để một hôm nào đó sẽ tiện quay về”.

“Em nói có lý lắm, sao anh không nghĩ ra nhỉ?”

Sau đó Trương Hoa nhìn Trần Đình: “Xem ra em thông minh hơn anh tưởng đấy!”

“Đây không phải là thông minh, đây là trực giác của phụ nữ!”

Lúc về đến nhà, mẹ Trương Hoa đang ngồi trong phòng khách xem ti vi. Trương Hoa hỏi: “Bố đâu mẹ?”

“Ông ấy đi ngủ rồi!” - Mẹ Trương Hoa đáp, sau đó ngoảnh lại nhìn Trần Đình: “Đià, tối nay con có ăn no không, có cần mẹ làm thêm cái gì à ăn không?”

“Không cần đâu mẹ, con đã ăn thêm một ít lúc ở quán trà rồi, con không đói đâu ạ!”

Mẹ Trương Hoa hỏi tiếp: “Thằng Hoa không bắt nạt con chứ?”

“Mẹ! Sao con lại bị bắt nạt chứ?”

“Thế thì tốt, xem ra hai đứa hôm nay đi chơi cũng vui đấy chứ!”

Trần Đình vội nói: “Thôi, con đi tắm đây, mai còn phải dậy sớm đi làm!”

6.

Ngày hôm sau, Trương Hoa vẫn tiếp tục nghỉ ở nhà. Mẹ anh vẫn bảo anh đi đón Trần Đình. Trương Hoa nói: “Mẹ đừng tìm lí do để con với cô ấy ở ngoài ăn tối nữa nhé!” liền sau đó anh vội tìm lí do để giải thích: “Đồ ăn bên ngoài không đủ dinh dưỡng, ăn ở nhà giàu dinh dưỡng hơn!”

Anh biết những lời này chắc chắn có tác dụng. Mẹ Trương Hoa nghe xong liền nói: “Cũng phải, giờ nó cần dinh dưỡng, đồ ăn bên ngoài vớ vẩn lắm, mẹ không yên tâm!”

Lúc Trương Hoa đón Trần Đình, Trần Đình đang đi ra cùng với mấy đồng nghiệp. Các đồng nghiệp nhìn thấy Trương Hoa liền nói: “Trần Đình thật hạnh phúc, đi làm về còn được chồng đến đón cơ đấy!”

Trần Đình cười ngại ngùng, không giải thích gì.

Trên đường về, Trần Đình nói: “Thật ngại quá, các đồng nghiệp ở công ty đều không biết em đã ly hôn. Trong đơn xin nghỉ việc em cũng chỉ nói là nghỉ ở nhà sinh con thôi!”

Trương Hoa lắc đầu: “Không sao!”

Lúc ăn cơm, Trương Hoa nói ngày mai sẽ về công ty. Mẹ Trương Hoa nói: “Cả dịp tết đều đi công tác không thể ở nhà nghỉ ngơi thêm vài hôm?”

“Con làm việc quen rồi, nghỉ ngơi vài ngày thấy không quen”.

“Công việc ấy thì có gì hay ho chứ, ngày nào cũng đi công tác, mẹ nghe người ta nói, đi công tác toàn là đi ăn với đi uống thôi!”

“Cũng không hẳn như thế, chủ yếu vẫn là phải làm việc, chứ chỉ ăn với uống thì lấy đâu ra thành tích”.

Mẹ Trương Hoa lắc đầu: “Mẹ thấy công việc trước đây của con tốt hơn, ngày ngày đi làm rồi về nhà, hai cái thân già này cũng không phải lo lắng con đi xa xảy ra chuyện gì!”

Con chỉ đi quanh trong tỉnh thôi, hơn nữa những nơi này đều rất quen thuộc với con, mẹ không cần lo lắng>

7.

Hôm sau, lúc Trương Hoa đến công ty đã là gần trưa, lúc vào phòng, anh thấy Cổ Vân Vân đang ngồi ở đó rồi. Trương Hoa thấy cô trong phòng chợt khựng lại, còn Cổ Vân Vân thì cười với anh: “Về nhà mấy hôm à?”

Trương Hoa gật đầu: “Ừ!” nói rồi đi thẳng về bàn làm việc, vốn định hỏi chuyện xem mắt của Cổ Vân Vân nhưng ngẫm nghĩ sao lại thôi. Điện thoại của Cổ Vân Vân đột nhiên đổ chuông, Cổ Vân Vân nghe điện nói: “Lên đây đi, em ở trong văn phòng!”

Trương Hoa liền hỏi: “Là Kỉ Oanh à?”

“Không, một người bạn, đến rủ tôi đi ăn trưa!”

Trương Hoa vốn định hỏi là ai nhưng lại thôi, dù sao cũng đang lên mà.

Một lát sau, một người đàn ông bước vào. Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn, khoảng hơn ba mươi, nhìn kĩ lại thấy có lẽ cũng không nhiều tuổi đến thế, nhưng rồi lại cảm thấy có thể còn già hơn thế. Trương Hoa cảm thấy rất kì lạ, tại sao tuổi tác của người này lại biến hóa như thế nhỉ? Nhìn bộ dạng là biết anh chàng

này xuất thân trong gia đình giàu có, từ anh ta tỏa ra khí chất mà người khác khó bắt chước được, Cổ Vân Vân thấy anh ta vào liền đứng dậy chạy đến nói: “Phạm Khải, để em giới thiệu bạn học của em với anh!” sau đó chỉ tay vào Trương Hoa nói: “Đây là Trương Hoa, bạn học của em, hiện đang làm trợ lý giám đốc của công ty!”

Sau đó quay sang nói với Trương Hoa: “Đây là Mạnh Phạm Khải, bạn tôi, tổng giám đốc cũng là người kế thừa tập đoàn Thiên Hoa trong tương lai>

Trương Hoa đứng dậy, chìa tay ra bắt: “Chào anh!”

Mạnh Khải Phạm lịch thiệp bắt tay Trương Hoa, cũng lịch sự nói: “Chào anh!”

Mặc dù giọng nói rất lịch sự nhưng vẫn phảng phất cảm giác cao ngạo, cứ như thể được bắt tay với anh ta là vinh hạnh của Trương Hoa. Cảm giác ấy khiến Trương Hoa thấy khó chịu, nhưng đồng thời cũng phải thừa nhận khí chất cao sang của anh ta.

8.

Cổ Vân Vân nói: “Hay là cậu đi ăn với bọn tôi!”

Trương Hoa lắc đầu: “Không cần đâu, hai người đi đi!”

Thực ra Cổ Vân Vân thừa biết Trương Hoa không đời nào nhận lời.

Cổ Vân Vân và Mạnh Phạm Khải đi rồi, Trương Hoa nghĩ, đây chắc cũng là một đối tượng xem mắt. Trương Hoa vốn vẫn mong Cổ Vân Vân có thể tìm được bạn trai, nhưng khi cô tìm được rồi, anh lại cảm thấy hụt hẫng lạ kì.

Trương Hoa trầm nghĩ, có lẽ khí chất cùng địa vị của Mạnh Phạm Khải khiến cho Trương Hoa cảm thấy có một áp lực vô hình đè nặng, khiến cho tâm lý của anh có chút hụt hẫng. So với Mạnh Phạm Khải, rõ ràng anh chỉ là một hạt cát.

Có lẽ đây cũng chính là một nhược điểm của con người. Nếu như người con gái từng thích mình tìm được một đối tượng kém hơn mình, mình sẽ không cảm thấy gì, thậm chí còn nghĩ có thể chẳng bao lâu sau cô ấy sẽ hối hận. Nhưng nếu như người con gái từng thích mình tìm được một đối tượng hơn hẳn mình về mọi mặt, trong lòng sẽ cảm thấy hụt hẫng, mặc dù mình chưa từng thích cô gái này.

Bởi vì như vậy sẽ mang lại một cảm giác hơi tự ti. Cảm giác tự ti sẽ dập tắt cái suy nghĩ bạn có một ưu điểm nào đó có thể thu hút đối phương. Sau đó sẽ làm bạn nghĩ rằng, hóa ra mình cũng chỉ tầm thường thôi.

Ít nhất thì lúc này Trương Hoa đang nghĩ mình rất ảm thương. Anh trầm nhủ, có thể trước đây Cổ Vân Vân thích mình là bởi vì chưa gặp được những người đàn ông giỏi giang hơn, đến khi gặp được những người đàn ông như thế, tự nhiên cô sẽ thấy anh rất tầm thường.

Điều duy nhất có thể an ủi được Trương Hoa là: Một người đàn ông cao ngạo và giỏi giang như thế liệu có thích hợp làm chồng không? Nhưng ngay sau đó anh lại nghĩ, có thể đây mới chính là người đàn ông xứng đáng với Cổ Vân Vân.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

1.

Lúc Trương Hoa nộp đơn xin nghỉ việc, Phùng Lâm Hàn hơi kinh ngạc, nhưng thấy Trương Hoa có vẻ kiên quyết, anh ta cũng không nói gì thêm. Trương Hoa cũng đã suy nghĩ rất lâu trước khi quyết định xin nghỉ việc. Kể từ lần đầu tiên Mạnh Phạm Khải xuất hiện ở trong công ty, mấy ngày liền trưa nào Cổ Vân Vân cũng bảo anh ta vào văn phòng đón cô. Trương Hoa cũng biết Cổ Vân Vân đang cố tình làm như thế.

Trương Hoa càng lúc càng cảm thấy ánh mắt của mọi người trong công ty nhìn mình có sự khác lạ, hơn nữa cái nhìn ấy càng lúc càng khiến anh cảm thấy áp lực.

Sau khi mọi người trong công ty biết Cổ Vân Vân có bạn trai mới, có rất nhiều lời dị nghị. Có người nói: Cổ Vân Vân đá Trương Hoa rồi; có người lại nói, có thể Trương Hoa và Cổ Vân Vân vốn dĩ chưa từng yêu nhau, anh vào công ty là do thực lực của mình. Có người lại nghĩ hai ngư

i có mâu thuẫn, Cổ Vân Vân cố ý làm thế để chọc tức Trương Hoa.

Cho dù là kiểu suy đoán nào, mọi người cũng đều bắt đầu phân tích thực lực của Trương Hoa khi vào công ty. Bởi vì trước đây mọi người đều nghĩ anh và Cổ Vân Vân có quan hệ tình cảm với nhau nên chẳng ai để ý đến thực lực thật sự của anh, giờ có chuyện này xảy ra, mọi người mới bắt đầu để ý đến điều này.

Những người cho rằng Trương Hoa vốn dĩ chẳng có quan hệ tình cảm với Cổ Vân Vân liền đưa ra lí do, đó là bản thân Trương Hoa là người có năng lực, Cổ Vân Vân, thậm chí cả Cổ Triết Đông vì nhận ra tài năng của Trương Hoa nên mới tìm cách lôi kéo anh về công ty.

Luận điểm này được nhiều người chấp nhận, bởi vì tất cả các biểu hiện của Trương Hoa kể từ khi vào công ty đều được mọi người đánh giá cao. Chính vì điểm này, rất nhiều người đã thay đổi quan điểm về Trương Hoa. Trước đây mọi người đều nghĩ anh vì tham tài sản nhà họ Cổ mới tìm cách chen chân vào công ty, giờ nhìn lại thấy anh chẳng qua cũng chỉ là đến để làm việc mà>

2.

Vì vậy một số người tỏ thái độ nồng nhiệt với Trương Hoa hơn, đáng tiếc là sự nồng nhiệt này trong con mắt của Trương Hoa lại trở thành sự thương hại hoặc là sự mỉa mai nào đó. Điều đó cho thấy tâm lý của con người không hoàn toàn phụ thuộc vào khách quan. Rất nhiều người nghĩ rằng bản thân mình nghĩ như thế nào thì những người khác cũng nghĩ như vậy.

Thế nên Trương Hoa đã xin nghỉ việc chính bởi tâm lý này. Hơn nữa còn nghỉ việc rất nhanh, nộp đơn xin nghỉ việc rồi lập tức rời khỏi công ty, chẳng để cho phòng nhân sự kịp giữ lại.

Ngay cả Cổ Vân Vân cũng chỉ biết chuyện này lúc buổi chiều khi Trương Hoa rời khỏi công ty. Đáng tiếc Trương Hoa không biết là, kể từ khi anh nghỉ việc, Cổ Vân Vân không còn bảo Mạnh Phạm Khải vào văn phòng của cô nữa.

Buổi tối, Lí Dương Uy về, Trương Hoa chỉ nói qua với anh ta: “Tôi nghỉ việc rồi!”

Lí Dương Uy chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên, nói: “Tôi cảm thấy chuyện cậu nghỉ việc sớm muộn gì cũng xảy ra, tính cách của cậu vốn không hợp với nghề này!” sau đó anh nói thêm: “Chỉ có điều tôi không nghĩ nhanh như thế, vì nguyên nhân gì vậy?”

Trương Hoa cười nhạt: “Sau khi Cổ Vân Vân đi xem mắt, người đàn ông đó gần như trưa nào cũng đến công ty đón cô ấy đi ăn trưa!”

Lí Dương Uy nói: “Bản thân cậu không chấp nhận Cổ Vân Vân, như thế chẳng phải rất tốt sao?”

“Có nhiều chuyện không hề đơn giản như cậu nghĩ đâu, còn phải để ý đến ánh mắt của những người khác chứ!”

Lí Dương Uy ngẫm nghĩ rồi nói: “Cũng phải thôi thế cũng được, tạm thời nghỉ ngơi thư giãn, cũng không cần phải đi công tác, ngày ngày có thể ở nhà với tôi!”

Lí Dương Uy nhìn Trương Hoa hồi lâu, rồi hỏi: “Thế tiếp theo cậu định làm gì? Hay quay lại công ty cũ?”

“Đâu có được, hơn nữa tạm thời tôi chưa muốn đi tìm việc, nghỉ ngơi một thời gian cho yên tĩnh rồi mới tính tiếp!”

Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy cười: “Chỉ ít thì trong thời gian ở công ty điện tử Triết Đông, thu nhập của tôi cũng không đến nỗi nào, có thể nghỉ ngơi một thời gian mà không cần bận tâm đến chuyện!”

3.

Ngày hôm sau, lúc Cổ Vân Vân gọi điện đến, Trương Hoa vẫn còn đang ngủ. Cổ Vân Vân nghe giọng Trương Hoa liền hỏi: “Vẫn đang ngủ à?”

Trương Hoa cười: “Mãi mới được nghỉ ngơi, vì vậy phải ngủ cho đã mắt chứ!”

“Sao cậu đột nhiên xin nghỉ việc thế? Cũng không nói trước với tôi một tiếng!”

Trương Hoa vẫn cười bảo: “Có nói hay không cũng như nhau, dù sao tôi cũng nghỉ ngơi rồi!”

“Công việc hiện nay của cậu cũng không tồi, sao đột nhiên lại xin nghỉ?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy công việc này không thích hợp thôi!”

Cổ Vân Vân im lặng một lát mới nói: “Là vì tôi phải không?”

Trương Hoa cười xoa: “Không phải đâu chẳng liên quan gì đến cậu cả!”

Cổ Vân Vân lại im lặng, hồi lâu mới nói: “Đôi khi tôi cảm thấy cậu thật giả tạo!”

Trương Hoa im lặng.

Cổ Vân Vân buồn bã nói: “Tại sao cậu không bao giờ chịu đi tìm tôi nói chuyện, để biết trong lòng tôi nghĩ cái gì?”

Trương Hoa vẫn trầm ngâm, cuối cùng cũng cười gượng: “Làm gì có, chẳng phải tôi vẫn thường xuyên ngồi tán dóc với cậu đấy sao?”

Cổ Vân Vân định nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ nói: “Thôi bỏ đi, cậu ngủ tiếp đi!” rồi cúp máy.

Trương Hoa nhìn điện thoại, sau đó ném sang một bên và nằm xuống định ngủ tiếp. Nhưng lúc này anh không thể ngủ được nữa, cộng với ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ quá chói mắt.

Tỉnh dậy, Trương Hoa đột nhiên cảm thấy rất trống trải, không biết làm gì. Trong lúc đi làm, về nhà bố mẹ ở còn được, nhưng giờ nghỉ việc rồi, anh lại không muốn về nhà bố mẹ, hơn nữa anh cũng không muốn nói với bố mẹ rằng mình đã nghỉ việc.

4.

Ngày thứ ba sau khi Trương Hoa nghỉ việc là chủ nhật, cũng đúng lúc Trần Đình biết tin. Hôm ấy, Trần Đình định đi mua vé tàu về quê nên bào Nhã Vận cùng cô vào thành phố mua vé.

Trên đường đến bến xe, Nhã Vận nói luôn miệng: “Chị dâu, tết đừng về nhà, bụng to như thế này không an toàn đâu!”

Trần Đình cười nói: “Chị phải về nhà ăn tết với bố mẹ chứ, nếu không, chỉ có mỗi hai cụ ăn tết sẽ buồn lắm!”

Trần Đình không nói cho Nhã Vận biết chuyện sau tết cô sẽ không quay lại nữa, càng không dám nói với bố mẹ Trương Hoa như vậy.

Mua vé xe xong Nhã Vận liền kéo Trần Đình vào khu thương mại chơi. Vào khu thương mại, Trần Đình lại vô thức đi đến quầy bán đồ điện, chính tại quầy bán đồ điện, cô biết Trương Hoa đã nghỉ việc, hơn nữa cũng biết Cổ Vân Vân đã có bạn trai mới, là tổng giám đốc tập đoàn Hoa Thiên.

Tin đồn bao giờ cũng lan đi rất nhanh, cũng may những nhân viên này không biết mối quan hệ giữa Trần Đình và Trương Hoa, họ chỉ coi đó như là một cái tin nóng hổi để tán chuyện với nhau.

Ra bên ngoài khu thương mại, Nhã Vận tỏ ra rất vui vẻ: “Chị dâu, xem ra anh cả với chị Vân Vân đã cắt đứt quan hệ rồi, thế này sớm muộn gì anh ấy cũng quay đầu lại thôi!”

Trần Đình cảm thấy lo lắng cho Trương Hoa vô cùng. Cô không rõ giữa Trương Hoa và Cổ Vân Vân đã xảy ra chuyện gì, cô cứ tưởng Trương Hoa đã thích C xảy ra chuyện này chắc chắn là vì Cổ Vân Vân đã đá Trương Hoa, dù sao cô ta cũng có xuất thân sang giàu, với Trương Hoa chẳng qua chỉ là tình cảm thoáng qua, sớm muộn gì cũng tìm được người môn đăng hộ đối.

Thế nên Trần Đình bắt đầu lo lắng cho Trương Hoa, liệu anh có bị sốc không? Hơn nữa giờ anh đã nghỉ việc, chắc chắn tình trạng đang rất tồi tệ.

5.

Lúc hai người chuẩn bị lên xe buýt về nhà, Trần Đình đột nhiên nói với Nhã Vận: “Em về nhà trước đi, chị đi thăm anh em xem thế nào!”

Nhã Vận đáp: “Không sao đâu, chị đừng lo cho anh ấy, không biết chừng tối nay anh ấy lại đi uống rượu với mấy anh bạn học cũng nên!”

Trần Đình vẫn kiên quyết đi thăm Trương Hoa. Nhã Vận liền nói: “Để em đi với chị!” nhưng Trần Đình đáp: “Không được, ngày mai em còn phải đi học, chuẩn bị thi rồi, nên về nhà sớm, chị về muộn một tí cũng không sao!”

Nhã Vận chẳng còn cách nào khác, đành một mình về nhà. Về đến nhà, mẹ Trương Hoa hỏi: “Mua được vé chưa, sao chị dâu con không cùng về?”

Nhã Vận đáp: “Vé xe mua được rồi, chị dâu đi thăm anh cả rồi ạ!”

Mẹ Trương Hoa cười toe, nói: “Con bé này cuối cùng cũng thông minh ra rồi. Biết thế này từ sớm có khi hai đứa nó đã phục hôn rồi ấy chứ!”

Nhã Vận nói: “Anh con nghỉ việc rồi, hơn nữa cái chị Vân Vân con nhà giàu kia cũng tìm được bạn trai mới rồi, nghe đâu là tổng giám đốc một tập đoàn cơ đấy!”

“Hóa ra là như vậy, mẹ biết ngay sớm muộn gì cũng có chuyện này mà. Con gái nhà giàu thường chơi bời lãng nhăng, sao có thể yêu thương con nhà nghèo như nhà chúng ta?”

Sau đó lại nói “Như thế cũng tốt, công việc ấy vốn dĩ chẳng tốt đẹp gì, mẹ mong anh con đổi công việc khác ổn định từ lâu rồi. Bọn nó cắt đứt quan hệ với nhau, anh con cũng chỉ còn đường quay về với chị dâu con thôi!”

“Con thấy chị dâu thật đáng thương, anh cả muốn có thì có, không muốn có thì đá đi!”

Mẹ Trương Hoa cũng gật gù: “Ừ, chỉ sợ anh con có quay đầu lại thì chị dâu con cũng không đồng ý nữa!”

“Chuyện này thì không đáng lo, con biết chị dâu vẫn còn rất quan tâm đến anh cả!”

Mấy hôm nay Trương Hoa hầu như ở trong nhà, buổi tối anh chờ Lí Dương Uy về, hai người nếu không ra ngoài ăn đêm thì mua đồ về nhà nhắm rượu. Sau khi nghỉ việc, thời gian rảnh nhiều, nhưng Trương Hoa lại không muốn nấu nướng gì.

Lúc Trần Đình đến trời đã nhá nhem tối, Trương Hoa đang ngồi trong phòng khách xem chương trình thể thao trực tiếp. Trên bàn còn bày đồ nhắm và bia từ tối qua chưa ăn uống hết.

Trần Đình đáp: “Hôm nay em vào thành phố mua vé xe, vì vậy nhân tiện đến thăm anh.”

Vào trong nhà, Trần Đình nhìn quanh rồi nói: “Sao anh lại để nhà bẩn thỉu thế này? Đồ ăn từ tối qua cũng không thu dọn, còn cả tàn thuốc lá nữa!” nói rồi ngoảnh đầu nhìn Trương Hoa, nói: “Râu cũng không buồn cạo!”

Trương Hoa cười: “Sao lần nào em đến cũng đều bắt gặp bộ dạng tồi tệ của anh thế nhỉ?”

“Thế anh còn không đi sửa soạn chút đi, nhìn bộ dạng của anh kìa, tóc tai cũng bù xù nữa!”

Trương Hoa ngại ngùng: “Thế anh đi sửa soạn một chút vậy!” nói rồi liền vào nhà vệ sinh, nói vọng từ trong đó ra: “Em cho ti vi to lên một chút, đừng đổi kênh, anh muốn nghe kết quả thi đấu!”

Lúc Trương Hoa từ trong nhà vệ sinh đi ra, Trần Đình đã thu dọn xong phòng khách. Trương Hoa nhìn Trần Đình đang ngồi trên ghế sofa, nói: “Sao muộn thế này rồi em còn qua đây, tối đi về bất tiện lắm!”

Trần Đình nói: “Muộn rồi, em không về nhà nữa!” nhìn bộ dạng kinh ngạc của Trương Hoa, cô liền bật cười: “Em nói đùa đấy, em còn tưởng tâm trạng của anh không vui, nhưng xem ra ngoài bộ dạng ra thì tâm trạng không ảnh hưởng gì!”

“Sao em biết tâm trạng anh không tốt?”

Trần Đình nói: “Tin đồn trong khu thương mại lan đi nhanh lắm, hôm nay Nhã Vận lại lôi em vào khu thương mại chơi!”

“Thế là em biết hết rồi à?”

Trần Đình khẽ gật đầu Trương Hoa liền nói: “Con nhóc Vận đi cùng em đúng không? Vậy thì chắc chắn bây giờ bố mẹ anh cũng biết chuyện rồi!”

“Em quên mất không báo nó tạm thời đừng nói với bố mẹ chuyện này!”

“Thôi bỏ đi, sớm muộn gì cũng sẽ biết thôi mà!”

Trần Đình lại nói: “Buổi tối anh toàn ăn mấy thứ vô bổ này à?”

“Vì không muốn ra ngoài nên mua những thứ này, đợi Dương Uy về vừa xem ti vi vừa nhắm rượu!” - Rồi anh nói thêm: “Anh đang định xem xong trận đấu sẽ ra ngoài mua đồ, vừa hay em đến!”

“Em cũng chưa ăn, anh không mời em ra ngoài ăn à?”

“Mời thì mời, khó khăn lắm em mới đến một lần, phải mời chứ! Đợi anh một chút, anh vào phòng thay quần áo!”

Lúc Trương Hoa thay quần áo đi ra, anh mới sực nhớ: “Hôm nay em đi mua vé, có mua được không?”

Trần Đình đáp: “Mua được rồi, em đã mua chuyển sớm nhất rồi, như thế có thể về nhà sớm hơn một chút!”

Trương Hoa im lặng một lát rồi nói: “Chúng ta đi thôi!”

8.

Trương Hoa dẫn Trần Đình đến một nhà hàng khá to. Trần Đình nói: “Sao phải đến nơi sang trọng thế này?”

Trương Hoa đáp: “Anh ăn uống có dinh dưỡng hay không không quan trọng, nhưng em thì không được, anh sợ mấy quán dọc đường mất vệ sinh!”

Trần Đình cười nói: “Anh đừng quên giờ anh đang là người thất nghiệp, thế mà vẫn hoang phí như thế à!”

“Tí tiền này có đáng gì, hơn nữa cũng đâu phải anh bỏ tiền vì em, là vì đứa bé đấy chứ!”

Nói rồi cả hai cùng ngáy ra. Trương Hoa không ngờ mình lại buột miệng nói ra câu đó, còn Trần Đình thì cảm thấy cuối cùng anh cũng chịu quan tâm đến đứa bé. Cho dù thế nào, câu nói này của Trương Hoa khiến cho cả hai đột nhiên cảm thấy có sợi dây nào đó níu hai người lại gần nhau một chút.

Một lát sau, Trần Đình mới nói: “Xem ra anh vẫn quan tâm đến đứa bé!”

Trương Hoa cười cười, không biết nên nói thế nào đành phải im lặng. Trần Đình cũng không nói gì thêm.

Sau khi nói ra câu này, Trương Hoa có cảm giác cứ như anh đang mời đứa bé ăn vậy, thế nên rất quan tâm đến khẩu vị của Trần Đình, cũng bảo cô ăn nhiều một chút, cứ như thể Trần Đình ăn nhiều thì đứa bé cũng ăn nhiều vậy.

Ăn cơm xong, Trương Hoa hỏi Trần Đình: “Tối nay em định về thế nào?”

Còn Trần Đình cũng cảm thấy chút ảm áp, thầm nghĩ: Cuối cùng thì Trương Hoa cũng cảm nhận được sự tồn tại của đứa bé. Ngồi ăn mà cảm giác như một gia đình ba người đang ngồi ăn chung với nhau. Một lát sau, Trần Đình lại thầm nhủ: Không được nghĩ như vậy nữa, nghĩ nhiều quá sau này sẽ càng thêm thất vọng!

Trần Đình đáp: “Ngồi xe buýt đến bến gần nhà nhất, sau đó bắt taxi về là được>

Trương Hoa do dự một lát rồi nói: “Nếu không phiền thì tối nay em ở đây đi, sáng ngày mai dậy sớm một chút rồi đi làm luôn!”

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

1.

Trần Đình vẫn kiên quyết sẽ về nhà, nói muộn một chút cũng không sao, vì cũng vẫn còn xe. Trương Hoa nói thế cũng được, nhưng dặn cô đi lại phải chú ý một chút. Trần Đình nói: “Để em về chỗ anh lấy túi trước đã!” lúc hai người ra ngoài ăn cơm, Trần Đình không mang theo túi.

Trương Hoa ở tầng năm, khu chung cư này không cao nên không có thang máy. Cứ lên đến tầng nào là đèn ở tầng ấy lại bật sáng cùng với tiếng bước chân người. Trần Đình đi rất chậm nên Trương Hoa cũng phải đi chậm lại với cô. Lúc gần lên tầng năm, Trần Đình bất cẩn trượt chân, Trương Hoa vội vàng vươn tay ra đỡ cô, miệng vội nói: “Em cẩn thận một chút, nhỡ bị ngã thì sao?”

Đúng lúc ấy đèn ở hành lang sáng lên, lúc dìu Trần Đình, Trương Hoa mới phát hiện dưới ánh đèn vừa sáng lên, Cổ Vân Vân đang đứng ở đó.

Trương Hoa bất giác thu tay lại, sau đó tiến lại gần, nói với Cổ Vân Vân: “Cậu đến từ khi nào thế? Cũng không nói trước một tiếng!”

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa, sau đó nhìn Trần Đình đang chậm rãi đến gần. Trần Đình, mỉm cười với Cổ Vân Vân, không gọi là giám đốc Cổ như trước mà đột nhiên xưng hô khá thân mật: “Chị Vân, chị đến rồi à!”

Cổ Vân Vân nhìn Trần Đình không nói năng gì. Trần Đình quay sang nói với Trương Hoa: “Mau mở cửa ra, anh còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Đợi Trương Hoa mở cửa, Trần Đình liền đi thẳng vào trong nhà, sau đó quay đầu lại nói với Trương Hoa: “Mau mời chị Vân vào nhà đi, đứng bên ngoài lạnh lắm!”

Trương Hoa bị sự Trần Đình khiến cho bối rối chẳng biết nói thế nào, hồi lâu mới nói với Cổ Vân Vân: “Mau vào nhà đi!” Cổ Vân Vân không vào, chỉ cười khẩy: “Tôi đứng ở đây chờ hơn một tiếng đồng hồ, chỉ muốn xem đến khi nào thì cậu về, xem xem cậu ở bên ngoài chơi bởi cái gì, không ngờ cậu lại đang tận hưởng hạnh phúc!”

Giọng Cổ Vân Vân rất to, Trần Đình ở trong nhà cũng nghe thấy rất rõ. Trần Đình lại đi ra, mỉm cười nói với Cổ Vân Vân: “Trương Hoa muốn mời đứa bé ra ngoài ăn chút đồ ăn có dinh dưỡng, không ngờ chị lại đến, nếu biết sớm thì chúng ta đã cùng đi ăn rồi!”

Trần Đình cố ý nhất mạnh vào từ “đứa bé”.

Trương Hoa lúc này đã chẳng biết nói năng gì. Cổ Vân Vân hết nhìn Trương Hoa lại nhìn Trần Đình, sau đó mới nói: “Nếu nữ chủ nhân đã có nhà, tôi sẽ không vào nữa!” nói rồi quay người bỏ đi. Trương Hoa vội vàng gọi “Vân Vân” nhưng không hề đuổi t

heo.

Trần Đình nói với theo: “Chị Vân, lần sau có thời gian lại ghé qua nhé, chúng ta cùng đi ăn cơm!” nhưng Cổ Vân Vân hoàn toàn không đếm xỉa đến họ.

Đợi Cổ Vân Vân đi khuất, Trương Hoa vào nhà, nói với Trần Đình đang ngồi trên ghế sofa: “Em cố ý có đúng không?”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, khẽ nở nụ cười đắc thắng: “Đúng là em cố ý, ai bảo chị ta đá anh, tìm người khác!”

“Em không biết gì thì đừng nói bậy, cái gì mà đá với chả không đá?”

“Anh làm sao thế hả, em giúp anh mà anh còn nổi cáu với em là sao?”

Bị Trần Đình nói như vậy, Trương Hoa chẳng biết phải trả lời thế nào, hồi lâu sau mới nói: “Em không biết rõ tình hình đâu, hôm nay em nói thế, Cổ Vân Vân lại nghĩ em đã quay lại đây ở rồi!”

2.

Trần Đình định nói cho dù có hiểu nhầm thì cũng có làm sao, nhưng ngẫm nghĩ một lát lại thôi, trong lòng thầm nhủ: Xem ra Trương Hoa vẫn thích Cổ Vân Vân, vẫn rất dễ tâm đến cô ấy. Nghĩ đến đây, Trần Đình bỗng thấy hơi bức mình, cầm túi đứng lên nói: “Em về đây!”

“Có cần anh tiễn em không, em thế này anh thấy không yên tâm!”

“Không cần đâu, em tự đi được rồi!”

Trương Hoa vẫn đưa Trần Đình ra bến xe buýt, nhìn cô lên xe rồi mới về nhà.

Lúc ngồi trên xe, Trần Đình nghĩ, sao tự nhiên mình lại nổi giận nhỉ? Chẳng nhẽ mình đang ghen? Rồi cô lại nghĩ, không thể nào, trước đây Trương Hoa và Cổ Vân Vân vẫn ở bên nhau, sao mình không có cái cảm giác mãnh liệt ấy.

Trần Đình chậm rãi nhớ lại: Thái độ và những cử chỉ quan tâm của Trương Hoa dành cho cô phải chăng đã làm cho cô ảo tưởng hai người vẫn là vợ chồng, thế nên cô mới coi Cổ Vân Vân là kẻ thứ ba. Chỉ có điều Trần Đình nhớ lại cảnh Cổ Vân Vân tức tối bỏ đi, trong lòng cảm thấy có chút thỏa mãn, thậm chí, cô còn hi vọng Cổ Vân Vân cứ hiểu nhầm cô và Trương Hoa đang sống chung với nhau. Nghĩ đến đây Trần Đình lại thấy hơi hối hận, biết sớm thế này đã nhận lời ngủ lại nhà Trương Hoa rồi.

Đang suy nghĩ miên man thì mẹ Trương Hoa gọi điện đến hỏi: “Muộn thế này rồi, nếu như con vẫn chưa về thì đừng về nữa, ở lại chỗ thẳng Hoa đi, mai dậy sớm bảo nó đưa con đi làm, bây giờ nó cũng đang nghỉ việc ở nhà mà!”

Trần Đình nói: “Con đã lên xe về rồi!”

“Cái con bé này, có cơ hội ở chung mà không biết trân trọng”.

Đợi Trần Đình về đến nhà, mẹ Trương Hoa lại trách cô không biết nắm bắt thời cơ, Trần Đình chỉ cười, vốn định kể ẹ Trương Hoa nghe chuyện chọc tức Cổ Vân Vân nhưng cuối cùng lại thôi không nói gì.

3.

Trên đường về nhà, Cổ Vân Vân lái xe rất nhanh, hôm nay cô vốn định nói với Trương Hoa, cô và Mạnh Phạm Khải đã không còn quan hệ gì nữa rồi. Cổ Vân Vân chọn Mạnh Phạm Khải là để chọc tức Trương Hoa. Nhưng sau khi Trương Hoa nghỉ việc, Cổ Vân Vân mới ý thức được hành động này là sai lầm, ít nhất đối với Trương Hoa mà nói, đây là một hành động sai lầm.

Trương Hoa vừa nghỉ việc, Cổ Vân Vân liền nói với Mạnh Phàm Khải, hai người không hợp nhau, cũng không cần cùng đi ăn trưa nữa. Cổ Vân Vân hiểu rất rõ, Mạnh Phàm Khải mãi mãi không phải là mẫu đàn ông mà cô cần, ở bên cạnh kiểu đàn ông này lâu ngày, sớm muộn gì cô cũng chết vì áp lực.

Đối với Mạnh Phàm Khải mà nói, xuất thân và ngoại hình của Cổ Vân Vân đủ tiêu chuẩn để làm vợ, vì vậy lúc ở bên cạnh Cổ Vân Vân, anh ta chẳng qua chỉ là đang thực thi những công việc tiền hôn nhân mà thôi.

Bản thân anh ta trước đây từng có bạn gái, thậm chí có thể nói từng có rất nhiều bạn gái. Có một số cô còn từng có bầu, nhưng cuối cùng anh đều từ bỏ họ, bởi vì những cô gái ấy có xuất thân không tương xứng với anh, càng không có lợi gì cho sự nghiệp của anh ta.

Nhưng Cổ Vân Vân thì khác, tập đoàn Triết Đông sau này có thể, trợ giúp tập đoàn của anh ta. Đối với mẫu đàn ông như Mạnh Phàm Khải, lí tính mãi mãi là số một. Khi Cổ Vân Vân gọi điện nói với anh ta những điều này, anh ta chẳng hề cảm thấy nuối tiếc về mặt tình cảm, cái mà anh ta tiếc nuối chính là một đối tượng “đạt tiêu chuẩn làm vợ” của anh ta.

Đương nhiên Mạnh Phàm Khải không hoàn toàn mất đi niềm tin, anh tin bố mẹ Cổ Vân Vân sẽ thuyết phục được cô, một ứng cử viên có học vấn cao, từng du học nước ngoài, lại xuất thân cao quý như anh ta không phải là nhiều.

4.

Sau khi Cổ Vân Vân cắt đứt quan hệ với Mạnh Phàm Khải, cô cứ đợi điện thoại của Trương Hoa. Cổ Vân Vân luôn có một chút kiêu ngạo, cô không chấp nhận cúi đầu. Nhưng bao nhiêu ngày đã trôi qua rồi mà Trương Hoa vẫn chẳng có chút động tĩnh gì. Đến tối hôm nay thì Cổ Vân Vân không chịu nổi nữa nên đi tìm Trương Hoa.

Cô gõ cửa rất lâu mà không thấy có động tĩnh gì, biết Trương Hoa đã ra ngoài, Cổ Vân Vân vốn định gọi điện hỏi anh đang ở đâu, nhưng ngẫm nghĩ một lát, Cổ Vân Vân quyết định không gọi mà đứng ngoài đợi anh, để xem lúc nào anh sẽ về, cũng là để xem anh chơi bởi gì ở bên ngoài. Nhưng Cổ Vân Vân đâu có ngờ Trương Hoa và Trần Dĩnh lại ở với nhau. Nhìn bộ dạng Trương Hoa lúc đi Trần Dĩnh cùng với giọng nói hết sức quan tâm, lại thêm với cách nói như chủ nhà của Trần Dĩnh, Cổ Vân Vân dám chắc Trần Dĩnh đã quay lại rồi.

Chuyện này khiến cho Cổ Vân Vân không sao chịu nổi, dựa vào đâu mà Trần Dĩnh lại được hưởng thụ cảm giác hạnh phúc này? Tại sao Trương Hoa lại đối xử với cô như thế? Lúc lấy Trương Hoa, Trần Dĩnh đã không còn trong trắng, hơn nữa cô ta lại lừa Trương Hoa lâu như vậy, giờ chỉ dựa vào đứa con mà giành lại được hạnh phúc của mình. Trong khi cô dâng tặng sự trong trắng của mình cho Trương Hoa, tại sao Trương Hoa lại đối xử với cô

Cổ Vân Vân vừa nghĩ vừa tăng tốc, phóng như điên trong thành phố. Cô thậm chí còn nuối tiếc: Tại sao lần ấy với Trương Hoa cô không có bầu luôn? Nếu mà có bầu rồi thì có lẽ bây giờ đã không như thế này.

Đến lúc đỗ xe vào bãi đỗ rồi Cổ Vân Vân mới bình tĩnh lại đôi chút, lúc này cô mới thấy hơi sợ, ngộ nhỡ xảy ra chuyện ở trên đường thì sao? Nhưng rồi nỗi căm hận Trần Dĩnh lại trào lên, cô luôn cảm thấy Trần Dĩnh không thể sánh bằng mình, cô ấy không xứng đáng và cũng không đáng được hưởng hạnh phúc.

5.

Mặc dù Trần Dĩnh đã mua vé xe về nhà nhưng lại có một cảm giác hạnh phúc kì lạ. Chút cảm giác hạnh phúc này hoàn toàn đến từ buổi tối hôm Trương Hoa dẫn cô đi ăn, cùng với giọng điệu và hành động quan tâm của Trương Hoa lúc đỡ cô lên lầu.

Đương nhiên còn cả cảm giác chiến thắng Cổ Vân Vân nữa. Cho dù thế nào, Trần Dĩnh cảm thấy việc mình giữ lại đứa bé là quyết định đúng đắn, có con rồi cô và Trương Hoa sẽ mãi mãi gắn kết với nhau. Lúc này cái quyết định về quê rồi không quay lại nữa của Trần Dĩnh bắt đầu lung lay, trong lòng cô dậy lên một hi vọng nho nhỏ, rằng cô và Trương Hoa sẽ bắt đầu có chuyển biến.

Hôm Nhā Vận được nghỉ, Trương Hoa về nhà có một đêm, bố mẹ anh cũng biết anh đã nghỉ việc, thế nên có vẻ cũng chẳng vấn đề gì. Bây giờ Trương Hoa cũng bắt đầu có những thay đổi. Trần Dĩnh biết đó là vì đứa bé trong bụng mình. Trương Hoa lần nào về cũng hỏi han tình hình của đứa bé, thậm chí có lần còn

nhân lúc bố mẹ và Nhã Vận không có ở nhà để sờ bụng Trần Đình. Những hành động ấy khiến cho Trần Đình dần dần tìm được cảm giác yên ổn và ấm áp.

Nhưng niềm hạnh phúc và ấm áp ấy đã thay đổi hoàn toàn sau lần Nhã Vận một mình vào thành phố. Sự thay đổi này lại lần nữa đẩy Trần Đình đến bước đường cùng, không nơi nương tựa.

6.

Mấy hôm nay Cổ Vân Vân đều không đi làm, cũng không chịu ra khỏi cửa, trong lòng không sao thoát khỏi ám ảnh bởi Trương Hoa và Trần Đình. Tối hôm ấy, nằm trên giường, cuối cùng Cổ Vân Vân không thể chịu nổi nữa, liền gọi điện cho Nhã Vận.

Bởi vì trước đây Nhã Vận từng đi chơi với cô mấy ngày, đôi bên đều có số của nhau, Nhã Vận nhìn thấy số điện thoại của Cổ Vân Vân thì ngạc nhiên lắm, vội chạy từ phòng khách vào phòng riêng nghe điện.

Cổ Vân Vân chỉ nói ngày mai muốn gặp Nhã Vận, có một vài chuyện cần nói với Nhã Vận. Nhã Vận hỏi là chuyện gì, Cổ Vân Vân chỉ nói: “Ngày mai gặp em sẽ biết, là một chuyện chắc chắn em không thể ngờ tới!” ngoài ra Cổ Vân Vân còn dặn Nhã Vận không được nói chuyện đi gặp cô cho cả nhà nghe.

Nhã Vận dù sao cũng vẫn là một đứa trẻ, cảm thấy rất tò mò, cũng rất thú vị. Thế nên, khi mẹ Trương Hoa hỏi là điện thoại của ai, Nhã Vận nói là của bạn học, hẹn ngày mai vào thành phố chơi. Mẹ Trương Hoa không mấy để tâm, chỉ nói: “Được nghỉ rồi, đừng có suốt ngày mãi chơi, chỉ còn nửa năm nữa là lên lớp mười hai rồi, phải dành thời gian cho chuyện học hành!”

Nhã Vận vỗ vai mẹ nói: “Mẹ yên tâm, kết quả học tập của con cũng đâu có tồi!”

Nhã Vận vừa xuống xe buýt đã thấy Cổ Vân Vân đang đỗ xe ở gần đó đợi. Nhã Vận vào xe đã hỏi: “Chị Vân, sao đột nhiên tìm em ra đây thế? Nghe nói chị mới có bạn trai à?”

Cổ Vân Vân không trả lời những câu hỏi ấy, chỉ nói: “Đợi đến quán cà phê chị sẽ nói với em!”

Trong quán cà phê, Cổ Vân Vân phải mất khá nhiều thời gian để kể cho Nhã Vận nghe chuyện Trần Đình với Lục Đào, chuyện Trần Đình kết hôn với Trương Hoa chỉ là chuyện lừa gạt, sự thật đằng sau chuyện Trương Hoa ly hôn và vào làm ở công ty điện tử Triết Đông, chuyện Cổ Vân Vân có bạn trai mới chỉ là để chọc tức Trương Hoa... Thậm chí còn nói cho Nhã Vận biết chuyện cô đã dâng hiến lần đầu tiên của mình cho Trương Hoa.

7.

Cổ Vân Vân vốn không định nói những chuyện này ột cô bé như Nhã Vận, nhưng cuối cùng vẫn nói ra, còn nói với Nhã Vận rằng mình thực lòng thích Trương Hoa, kể từ lúc còn đi học cho đến giờ, ngoài Trương Hoa ra thì chưa bao giờ có quan hệ thân mật với một người đàn ông nào khác.

Đương nhiên Cổ Vân Vân cũng không quên nhắc đi nhắc lại nhiều lần chuyện của Trần Đình và Lục Đào, thậm chí còn có ý ám chỉ đứa bé trong bụng Trần Đình chưa chắc đã phải là của Trương Hoa. Đối với một cô bé như Nhã Vận, những chuyện này thật sự là một cú sốc.

Nhã Vận không thể chị dâu hiền lành, đơn giản của mình lại là người như vậy, thế nên sự bất mãn với anh cả trong lòng Nhã Vận ngay lập tức chuyển thành đồng tình, thương cảm.

Sự phân biệt phải trái cùng với sự thay đổi tâm trạng của trẻ con lúc nào cũng rất nhanh, Nhã Vận không nằm ngoài điều ấy. Sau mấy tiếng ngồi với Cổ Vân Vân, ngoài sự đồng cảm với anh trai, cô cũng bắt đầu đồng tình với Cổ Vân Vân, lòng thầm nhủ: Xem ra chị Vân mới là một cô gái thuần khiết nhất, cũng là người yêu anh cả nhất, biết rõ anh cả đã kết hôn rồi mà vẫn dâng hiến cho anh cả.

Ngoài ra Nhã Vận còn nghĩ: Chị dâu, à không, nên nói là Trần Đình mới phải, kì thực không hề đơn giản. Một chuyện xấu xa như thế này mà giấu nhem đi, chẳng để lộ chút dấu vết nào. Rồi Nhã Vận lại nghĩ, có lẽ đây chính là nguyên nhân Trần Đình có thể lừa được anh trai mình, chắc chắn hồi đầu anh cả cũng bị cái vẻ bề ngoài của chị ta lừa.

Lúc Nhã Vận về nhà, Trần Đình nhìn thấy cô liền cười hỏi: “Đi với bạn học thế nào?”

Nhã Vận lạnh nhạt đáp: “Chẳng thế nào cả!” sau đó đi thẳng vào phòng tìm mẹ, để mặc Trần Đình ngồi ngây ra vì kinh ngạc, linh tính mách bảo cô có chuyện gì bất ổn.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

1.

Trần Đình vốn định theo Nhã Vận vào trong phòng mẹ nhưng rồi lại thôi. Một lúc lâu sau, mẹ Trương Hoa ra ngoài nấu cơm, còn bố Trương Hoa cũng sầm sì mặt mày từ trong phòng đi ra.

Trần Đình vào bếp, giúp mẹ Trương Hoa nấu ăn, nhưng mặt bà tỏ rõ sự căng thẳng và lạnh nhạt cố gọi chuyện với bà nhưng bà chẳng để tâm, và cũng chẳng đếm xỉa gì đến cô.

Trần Đình cảm thấy có chuyện chẳng lành, mặc dù cô không biết cái linh tính này rốt cuộc là gì. Bữa tối diễn ra trong im lặng, ngay cả một người hay nói như Nhã Vận cũng trở nên trầm tư.

Hồi lâu sau, mẹ Trương Hoa mới nói: “Dĩnh này, mẹ muốn hỏi con một chuyện!”

Trần Đình vội ngẩng đầu nhìn mẹ Trương Hoa, mẹ muốn hỏi gì ạ?”

Mẹ Trương Hoa do dự hồi lâu: “Lúc con và thằng Hoa lấy nhau, có phải con vẫn qua lại với một người đàn ông khác?”

Toàn thân Trần Đình cứng đờ, bát cơm trên tay rơi xuống bàn, hành động này vô tình đã cho bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận biết những điều Cổ Vân Vân nói là sự thực.

Buổi chiều, lúc Nhã Vận vào phòng nói cho bố mẹ biết chuyện, ban đầu bố mẹ Trương Hoa còn không tin, nghi ngờ Cổ Vân Vân cố ý đặt điều. Về sau cảm thấy có thể đây là sự thực, bởi vì bố mẹ Trương Hoa rất hiểu con trai, trước đây ông bà không sao hiểu nổi vì lí do gì mà Trương Hoa một mực đòi li hôn, cuối cùng bây giờ cũng tìm ra nguyên nhân.

Bố mẹ thì lúc nào cũng luôn đứng về phía con mình. Hồi đầu vì không biết chuyện của Trần Đình, từng oán trách Trương Hoa đã vội vàng ly hôn để đi theo Cổ Vân Vân, nhưng chẳng bao lâu sau đã tha thứ cho Trương Hoa. Giờ lại biết Trương Hoa ly hôn là bởi vì Trần Đình có người đàn ông khác bên ngoài, họ bắt đầu thương xót con mình, thậm chí còn nghĩ sao con trai mình lại hiền lành đến thế, chuyện như thế này mà dứt khoát không chịu nói ra để giữ thể diện cho Trần Đình.

2.

Trước tình cảnh này, bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận bắt đầu nảy sinh sự bất mãn với Trần Đình. Nhã Vận thậm chí còn nói: “Rất có thể đứa bé ấy không phải là con của anh cả, chị ấy với anh cả ly hôn mấy tháng sau mới có bầu mà”

Con người đều như vậy, đều chỉ suy đoán đến mặt không có lợi ỉn. Bố mẹ Trương Hoa cũng vậy, hơn nữa, họ lại thuộc lớp người có tư tưởng truyền thống, không thể chấp nhận được chuyện lăng nhăng của lớp thanh niên hiện nay, hu

Ông hồ Trần Đình bấy lâu nay đã giấu nhem chuyện này.

Hồi đầu họ thích Trần Đình vì nghĩ Trần Đình không phải là loại con gái đó, cho dù xét về mặt nào Trần Đình cũng là một cô con dâu đạt tiêu chuẩn, một người vợ truyền thống. Đương nhiên bọn họ vẫn ôm một chút hi vọng, hi vọng những điều đó đều là do Cổ Vân Vân thêu dệt lên.

Nhưng giờ, nhìn thấy biểu hiện của Trần Đình, tia hi vọng trong lòng họ hoàn toàn tắt ngấm. Không khi trong phòng như đông đặc lại, Trần Đình bối rối không biết phải làm sao.

Mẹ Trương Hoa do dự hồi lâu, cuối cùng nói: “Đáng nhẽ ra không nnày, nhưng là bố mẹ của thằng Hoa, chúng tôi vẫn cần phải hỏi cho rõ ràng, đứa bé này có phải là con của thằng Hoa không?”

Khi mẹ Trương Hoa hỏi câu này, Trần Đình biết tất cả đã kết thúc, tất cả đã không còn có thể quay lại như trước đây. Cô vốn có thể khẳng định với bố mẹ Trương Hoa rằng đây là con của anh, nhưng lúc này nói những lời này có ý nghĩa gì?

Khi bố mẹ Trương Hoa đã biết rõ chuyện cô với Lục Đào, khi bố mẹ Trương Hoa đã hoài nghi đứa bé này không phải là con của Trương Hoa, tất cả những viễn cảnh tươi đẹp đều đã bị vỡ tan. Cho dù có bù đắp thế nào cũng không thể quay trở lại.

3.

Trần Đình đặt đĩa xuống, chạy vào trong phòng, ngồi ngây ra trên giường, nước mắt chảy dài. Nếu là trước đây, rất có thể cô đã nằm lăn ra giường, lấy chăn trùm kín mặt mà khóc một trận cho đã, nhưng hiện giờ bụng đã to quá rồi, muốn nằm bò ra cũng không thể được nữa.

Bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận không theo vào, nhưng ba người ở bên ngoài chẳng ai nói điều gì, cũng chẳng ai buồn ăn nữa, dường như chẳng ai biết nên làm thế nào bây giờ.

Trần Đình biết những chuyện này chắc chắn là do Cổ Vân Vân nói với Nhã Vận, Trương Hoa không bao giờ nói những chuyện này ra. Giờ cô mới biết những chuyện đã xảy ra không thể nào biết mất cùng với thời gian, nó thậm chí sẽ hiển hiện lên cùng với sự trôi chảy của thời gian.

Cô từng tưởng rằng có thể dùng thời gian để quên hết những chuyện này, có thể dùng thời gian để khiến cho tất cả mọi việc lặng lẽ qua đi, thậm chí có thể dùng thời gian để đưa mình quay trở lại thời điểm trước khi quen biết Lục Đào.

Giờ mới phát hiện ra mình đã sai lầm, không có bất cứ sai lầm nào bị mài mòn bởi thời gian. Cô đột nhiên nhớ lại một câu chuyện mà cô từng đọc trong sách.

Bố nói với con trai: Nếu như con cảm thấy mình từng làm sai chuyện gì, từng làm tổn thương người khác, hãy đóng một cái đinh lên tường, mỗi lần làm sai lại đóng một cái. Người con trai mỗi lần nhìn thấy một cái đinh trên tường là như nhìn thấy lỗi lầm của mình, thế nên số đinh ngày càng ít đi. Một hôm, người bố bảo con trai nhổ hết những cái đinh ra, lấy xi măng trát lại và sơn lại bức tường, sau đó hỏi con trai: Giờ con nhìn thấy cái gì? Người con trai đáp: Những sai lầm và sự tổn thương gây ra cho người khác đều biến mất. Người bố nói: Con sai rồi, mặc dù bên ngoài chúng ta không thể nhìn ra sự khác biệt, nhưng những cái lỗ ấy mãi mãi còn ở bên trong. Sau đó người cha nói với con trai, mỗi khi làm một việc sai lầm hay làm tổn thương một người sẽ hình thành một cái lỗ hổng vĩnh viễn, cho dù kĩ thuật có cao đến đâu, những lỗ hổng ấy mãi mãi tồn tại.

4.

Lúc này Trần Đình mới hay “lỗ hổng” mà mình đã tạo ra sẽ mãi mãi không thể biết mất, càng không thể bị che đậy bởi những viễn cảnh tươi đẹp do cô tưởng tượng ra. Vốn tưởng bản thân mình có thể chạy trốn khỏi những sai lầm này, giờ mới thấy “chạy trời không khỏi nắng”. Đáng lẽ ra cô phải hận Cổ Vân Vân, nhưng sự tuyệt vọng trong lòng khiến cô chẳng còn sức để căm hận Cổ Vân Vân nữa. Những chuyện này sớm muộn gì cũng phải xảy ra, không thể tránh khỏi, cho dù Cổ Vân Vân không nói cũng sẽ có người khác nói ra.

Bao lâu nay cô đã quen với viễn cảnh hạnh phúc, thậm chí bắt đầu quen với sự thay đổi thái độ của Trương Hoa, nhưng hạnh phúc đã tan tành như bong bóng xà phòng chỉ sau có một đêm. Suốt cả buổi tối, bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận không vào phòng Trần Đình. Trần Đình biết đã đến lúc cô nên rời khỏi căn nhà này.

Ngày hôm sau Trần Đình dậy từ rất sớm, mẹ Trương Hoa vẫn đang ở trong nhà bếp nấu nướng, Trần Đình vẫn gọi mẹ như bình thường, sau đó nói: “Con đi làm đây!” Mẹ Trương Hoa đứng ở trong bếp nhìn theo, định nói gì nhưng lại thôi. Đây là lần đầu tiên Trần Đình không ăn sáng ở nhà mà đi làm luôn. Cô đến công ty từ rất sớm nhưng xin nghỉ một ngày, sau đó ra ngoài tìm phòng. Vì sắp tết nên rất nhiều người trả phòng thuê, vì vậy Trần Đình nhanh chóng tìm được nhà.

Trần Đình biết nhiều lắm cũng chỉ ở khoảng mười ngày là phải về quê. Nhưng tiền thuê trọ trả theo tháng, đành phải trả tiền thuê một tháng. Đợi làm xong thủ tục thuê nhà cũng đến chiều rồi.

Trần Đình quay về nhà. Lúc về đến nhà chỉ có mẹ Trương Hoa ở nhà, bố Trương Hoa và Nhã Vận đều đã ra ngoài. Mẹ Trương Hoa nhìn thấy cô liền hỏi: “Sao về sớm thế?”

5.

Trần Đình cố nặn ra một nụ cười, sau đó nói: “Con đã tìm được nhà ở bên ngoài rồi, con về lấy ít đồ ạ!”

Mẹ Trương Hoa chỉ ừ rồi không nói gì thêm, cũng không biết phải nói gì. Mẹ Trương Hoa hiểu bây giờ Trần Đình đã không thể tiếp tục sống ở đây, bản thân bà cũng không có lí do gì để giữ cô lại, có giữ lại cũng chỉ gây khó xử cho cả hai.

Mẹ Trương Hoa ngồi trong phòng khách, còn Trần Đình vào phòng thu dọn đồ đạc. Thực ra đồ đạc Trần Đình đã thu dọn gần hết từ tối qua rồi, vì vậy chẳng mấy chốc đã mang đồ ra ngoài.

Mẹ Trương Hoa nhìn thấy Trần Đình xách vali to vội đến giúp: “Bụng to thế này... để tôi giúp một tay!”

Trần Đình mỉm cười: “Không sao ạ, bên ngoài có lái xe taxi rồi, con gọi anh ta đến giúp một tay!” nói rồi liền ra ngoài gọi lái xe vào.

Đợi lái xe xách đồ ra xe, Trần Đình nhìn mẹ Trương Hoa một lát rồi nói: “Con xin lỗi đã làm phiền nhà ta bao lâu nay!” Mẹ Trương Hoa nhìn Trần Đình, cũng chẳng biết nói gì. Trần Đình đợi một lát rồi khẽ nói: “Thế thôi con đi đây ạ!” nói rồi liền quay người vội đi nhanh ra ngoài, sợ mẹ Trương Hoa nhìn thấy những giọt nước mắt của mình.

Mẹ Trương Hoa ngồi ngây ra trong phòng khách, nhìn Trần Đình đi ra khỏi sân, trong lòng vô cùng khó chịu. Bà thực lòng không muốn tin Trần Đình là loại con gái lẳng nhăng như vậy, cho dù nhìn thế nào bà cũng thấy không giống, thế nhưng tất cả những chuyện này đều là sự thực.

Tối đó bố Trương Hoa và Nhã Vận về mới phát hiện Trần Đình đã chuyển đi. Lúc ăn cơm, Nhã Vận nói: “Chuyển đi cũng tốt, nếu không cả nhà đều khó xử!” nhưng rõ ràng cả nhà giờ đã mất đi tiếng cười vui vẻ.

6.

Trần Đình sắp xếp đồ đạc xong bèn đi siêu thị mua ít đồ. Sau khi làm xong mọi chuyện trời đã tối lắm rồi, lúc này cô mới thấy rất đói nên mới ra ngoài ăn chút gì rồi về. Nằm lên giường, cô đột nhiên cảm thấy căn phòng thật lạnh lẽo, yên tĩnh đến đáng sợ. Phòng trọ rất nhỏ, ngoài một chiếc giường và một cái tủ cũ kĩ ra, chẳng có bất cứ vật dụng gì.

Trần Đình biết bây giờ cô phải thắt chặt chi tiêu của mình, qua tết không quay lại đồng nghĩa với việc cô phải mất một thời gian dài thất nghiệp. Khi sinh con, cô cũng cần phải dùng đến rất nhiều tiền.

Trần Đình cũng cảm thấy bản thân mình kì quặc khi không khóc lóc vật vã. Có lẽ trải qua nhiều chuyện như vậy đã khiến cô trở nên kiên cường. Nhưng trong căn phòng quá mức yên tĩnh vẫn khiến cho cô cảm thấy bức bách. Lúc này cô thật mong có ai đó nói chuyện với mình, lại nghĩ sớm biết thế này đã tìm một căn phòng có tivi, ít nhất trong phòng cũng có chút âm thanh.

Trần Đình đột nhiên muốn gọi điện cho Trương Hoa, nhưng lấy điện thoại ra rồi lại đặt xuống. Đây là lần đầu tiên trong suốt một thời gian dài cô đột nhiên có ý nghĩ rất muốn gọi cho Trương Hoa vào lúc đêm hôm thế này. Trần Đình không hiểu tại sao khi cô sợ hãi và cô đơn, người đầu tiên cô nghĩ đến lại là Trương Hoa.

Trần Đình lại nhớ đến Lưu Huệ Anh, nhưng rồi cô cũng quyết định không gọi vì cô không biết gọi rồi sẽ nói gì với Lưu Huệ Anh. Cuối cùng cô bật nhạc trong điện thoại lên mới cảm thấy dễ chịu đôi chút, nằm trên giường nghe nhạc và nghĩ ngợi vẩn vơ, sau đó Trần Đình mơ màng ngủ lúc nào không biết.

7.

Ngày hôm sau Trương Hoa biết tin Trần Đình chuyển khỏi nhà, là Nhã Vận gọi điện báo với anh. Trương Hoa đặt điện thoại xuống, đầu tiên là cảm thấy vô cùng phẫn nộ vì Cố Vân Vân lại làm như vậy.

Cho đến bây giờ Trương Hoa vẫn không hiểu tại sao mình lại cứ muốn giấu giếm chuyện của Trần Đình, chẳng nhẽ chỉ bởi thể diện của một thằng đàn ông thôi sao? Hay là vì bảo vệ thanh danh cho Trần Đình?

Thực ra trong tiềm thức của Trương Hoa vẫn có một chút kì vọng mà anh không thể phủ nhận, đó là có thể một ngày nào đó bản thân anh sẽ tha thứ cho Trần Đình, nếu đúng là như thế mọi chuyện có thể quay lại từ đầu dễ dàng hơn. Nhưng có những chuyện một khi đã công khai rồi thì chẳng còn đường cứu vãn. Vì vậy Trương Hoa mới khổ công giữ gìn cái “tấm áo khoác” đẹp đẽ của Trần Đình, nhưng thật chẳng ngờ Cổ Vân Vân bỗng chốc xé tan “tấm áo” ấy.

Trương Hoa đặt điện thoại xuống, hồi lâu sau mới gọi cho Cổ Vân Vân. Đây là lần đầu tiên anh nổi cáu với Cổ Vân Vân. Đợi Trương Hoa trút giận xong, Cổ Vân Vân mới nói: “Cậu có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi không?”

Trương Hoa lớn tiếng nói: “Tôi đã nói với cậu từ sớm rồi, chúng ta không thể, cậu không nói những chuyện này ra chúng ta đã không thể, cậu nói rồi chúng ta càng không thể!” nói rồi anh liền cúp máy ngay lập tức rồi ném phăng điện thoại xuống giường.

Anh cũng không biết mình đang giận ai nữa. Trương Hoa đi ra ngoài phòng khách, lấy thuốc lá ra hút. Rít liền mấy hơi, Trương Hoa lại tức tối dấm tay xuống mặt bàn. Cái gạt tàn trên bàn rung lên rồi lặn xuống đất, vỡ tan tành. Trương Hoa ngồi ngẩn ra nhìn cái gạt tàn>

8.

Đáng tiếc là Cổ Vân Vân không nhìn thấy những hành động này của Trương Hoa, nếu nhìn thấy những hành động này cô sẽ biết rằng nói ra những chuyện này là một hành động cực kì sai lầm của mình.

Cô không hiểu Trương Hoa, cô luôn nghĩ rằng chỉ cần Trần Đình chịu biến mất khỏi cuộc đời Trương Hoa, Trương Hoa sẽ lựa chọn cô. Còn về cô gái mà cô nhìn thấy ở nhà Trương Hoa hôm ấy không thể nào trở thành nhân vật chính, nhiều lắm cũng chỉ là một “khúc nhạc đệm”. Nhưng Trần Đình thì khác, cô ta đang có con với Trương Hoa, hơn nữa cả nhà Trương Hoa đều đối xử tốt với cô ta.

Chính bởi điểm này, Cổ Vân Vân mới nhấn tâm nói ra quá khứ không hay của Trần Đình. Cổ Vân Vân tin rằng bố mẹ Trương Hoa một khi biết rõ chân tướng sự việc chắc chắn sẽ khó mà chấp nhận Trần Đình. Nếu là như thế, Trần Đình chỉ có thể ra đi, và cuối cùng là quay về quê.

Còn một điểm mà Cổ Vân Vân không nghĩ đến: Đàn ông, đặc biệt là kiểu người như Trương Hoa thường có tâm lý đồng cảm đối với phụ nữ, đặc biệt là với người vợ hay người mà anh ta từng yêu.

Trần Đình đã rời khỏi nhà bố mẹ Trương Hoa khiến cho Trương Hoa càng thêm lo lắng cho Trần Đình. Dù sao cô cũng đang mang đứa con của anh trong bụng, hơn nữa những bản khoán này một khi càng nhiều sẽ càng trở thành dấu ấn rõ nét trong lòng Trương Hoa.

Đáng tiếc là Cổ Vân Vân không nghĩ đến những điều đó, mà trong lúc nóng nảy, cô hoàn toàn không cân nhắc đến những chuyện ấy. Vì vậy cô không biết Trương Hoa sau khi nổi cáu với mình xong bắt đầu nghĩ xem Trần Đình chuyển đến đâu, liệu có xảy ra chuyện gì không?

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

1.

Có một tuýp người, trong lòng biết rõ mình lo lắng hay quan tâm đến một ai đó nhưng chưa đến thời khắc then chốt tuyệt đối không thể hiện ra bằng ngôn ngữ hay hành động. Rõ ràng Trương Hoa và Trần Đình đều thuộc tuýp người này.

Sở dĩ, trước đây Trần Đình dám lớn gan thể hiện tình cảm trong lòng mình ra bởi vì đó không phải là tình yêu, mà là một dạng hâm mộ mù quáng của một cô gái trẻ còn non nớt chuyện đời. Khi bản thân thực sự thích một ai đó, người ta thường có xu hướng chôn chặt trong lòng, thậm chí không muốn thể hiện trước mặt đối phương rằng mình cần được đồng cảm hay quan tâm.

Trần Đình đã trải qua một “hành trình” tình cảm khó quên đối với Lục Đào, nhưng chuyện tình cảm với Trương Hoa lại hoàn toàn khác biệt.

Cùng với thời gian, Trương Hoa cũng bắt đầu suy nghĩ đến những chuyện trước đây anh chưa từng nghĩ.

Bởi vì Trần Đình là người phụ nữ đầu tiên của anh, vì vậy Trương Hoa luôn coi trọng vấn đề này. Trong lòng anh không thể chấp nhận chuyện vợ mình từng có quan hệ với người khác. Cũng có thể nói, với Trương Hoa, tình yêu là một điều gì đó rất thuần khiết và lãng mạn. Nhưng sau một thời gian lẩn lộn ở thị trường ngoại ô, tham gia vào nhiều hoạt động vui chơi giải trí, anh mới phát hiện ngoài mình ra, dường như chẳng có ai coi chuyện tình dục phải gắn với một tình yêu thuần khiết cả.

Anh thậm chí còn nghĩ, nếu Cổ Vân Vân lấy người khác cũng không còn nguyên vẹn. Nếu như chồng tương lai của cô ấy biết cô ấy đã từng với anh, vậy thì chẳng phải Cổ Vân Vân cũng gặp phải kết cục hôn nhân tệ hại như vậy sao?

Rồi Trương Hoa lại nghĩ, giả sử mình chấp nhận Ngô Tĩnh, điều đó đồng nghĩa với việc anh chấp nhận người vợ tương lai của mình từng có quan hệ với người khác. Trừ phi, chỉ có một khả năng duy nhất, đấy là anh lấy Cổ Vân Vân, hơn nữa cần phải bảo đảm sau này Cổ Vân Vân sẽ không có quan hệ với bất cứ ai khác.

2.

Điều quan trọng hơn nữa là, đến giờ Trương Hoa mới phát hiện, bản thân cũng nhiều lần suýt không giữ nổi mình trong khi đi công tác. Anh không thể phủ nhận rằng mình cũng đã từng xao động không ít lần. Nếu hồi đó không phải Ngô Tĩnh ngày ngày nhắn tin liên lạc, chắc chắn anh đã buông mình theo các thú vui rồi.

Những chuyển biến về quan niệm không thể xảy ra ngay chớp mắt, nhưng chắc chắn sẽ thay đổi từ từ theo thời gian. Trương Hoa không rõ bản thân mình rốt cuộc có thay đổi tư tưởng trước đây hay không, nhưng anh buộc phải thừa nhận rằng một số quan niệm anh luôn tôn thờ bắt đầu bị lay động.

Còn một điều nữa, giữa người vớ đáng sợ nhất chính là giao lưu và cư xử với nhau. Nếu đôi bên không gặp mặt, rất dễ nảy sinh cảm giác thù hận, hoặc rất nhiều cảm giác phức tạp. Nhưng một khi đôi bên đã gặp mặt và tiếp xúc một thời gian dài, tất cả mọi thứ đều dễ dàng bị xua đi.

Vì vậy cách tốt nhất để giải quyết nỗi căm hận, bất mãn là đôi bên gặp mặt và cùng nhau giải quyết vấn đề.

Sau nhiều lần tiếp xúc với Trần Đình, lại bắt đầu quan tâm đến đứa bé trong bụng cô, Trương Hoa dần dần đã có sự thay đổi.

Đáng tiếc là mặc dù hiện tại Trương Hoa vẫn lo lắng chuyện ăn ở của Trần Đình, không biết cô có xảy ra chuyện gì không, nhưng anh vẫn không liên lạc với Trần Đình, cũng không đi tìm cô. Trần Đình cũng như vậy, mặc dù cô rất muốn có được sự quan tâm của người khác, đặc biệt là Trương Hoa, nhưng cô thà lựa chọn sự im lặng chứ nhất định không chịu đối mặt với những chuyện này, cũng không chịu liên lạc với Trương Hoa.

3.

Trương Hoa hàng ngày ở nhà, ngoài chơi điện tử, xem thể thao ra thì chẳng làm gì khác. Anh không muốn ra ngoài, không chịu về nhà bố mẹ, cũng không muốn liên hệ với các bạn học khác.

Sắp tết đến nơi rồi, cho dù có đi tìm việc cũng không tìm được, chẳng có công ty nào lại tuyển người vào thời điểm này cả. Cũng may còn có Lí Dương Uy ở bên cạnh. Cứ như vậy mấy ngày liền, đột nhiên trời đổ tuyết, hơn nữa tuyết lại còn dày đặc.

Tối hôm nay Lí Dương Uy không về. Trương Hoa chơi điện tử đến khuya vẫn chưa thấy Lí Dương Uy về liền uể oải đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy mặt đất đã phủ dày tuyết trắng.

Trương Hoa gọi điện cho Lí Dương Uy, hỏi sao hôm nay không về. Lí Dương Uy mãi mới nói đã về chỗ Kỉ Oanh. Sau đó vội giải thích: “Bởi vì hôm nay đột nhiên có tuyết rơi, thấy hơi lo cho cô ấy nên đến xem thử, nào ngờ tuyết cứ rơi mãi, vì vậy mới...” Lí Dương Uy ấp úng.

Trương Hoa phì cười: “Thế nên ở lại luôn chứ gì? Ở thì ở đi, giải thích cái gì, tôi vui còn không kịp đây này!” Lí Dương Uy chỉ biết cười trừ. Trương Hoa nhìn những bông tuyết thi nhau rơi, nói với Lí Dương Uy: “Một đêm dễ chịu và lãng mạn như thế này, đừng có bỏ qua đấy!”

Trương Hoa cúp điện thoại, đột nhiên thấy lo lắng cho Trần Dĩnh. Anh muốn gọi hỏi thăm nhưng cuối cùng lại thôi. Trương Hoa đứng bồn thần trước cửa sổ rất lâu. Năm ngoái trời có tuyết rơi nhỏ, Trần Dĩnh nhìn thấy liền thích thú chạy từ trên tầng năm xuống, sau đó vươn tay ra hứng lấy những bông tuyết lất phất trong không gian. Trương Hoa chỉ biết đứng ở bên ngoài với cô rất lâu.

4.

Lúc này, Trần Dĩnh cũng đang nhìn những bông tuyết bên ngoài cửa sổ, cảm xúc xáo trộn. Bản thân cô luôn rất thích tuyết, nhưng ở thành phố này rất ít khi có tuyết rơi. Tuyết rơi dày như thế này đáng nhẽ ra là một chuyện hết sức lãng mạn, vốn dĩ nên ngắm cùng với người yêu thương, thậm chí cùng người ấy nắm tay đi trong tuyết, cảm nhận sự tinh khiết của những bông tuyết.

Nhưng trận tuyết đột ngột này lại kó mà khiến cho cô cảm nhận được sự lãng mạn, mà quan trọng hơn nó khiến cho căn nhà trở nên lạnh lẽo. Ở thành phố này không có lò sưởi như ở các thành phố phía Bắc, trong phòng trọ cũng không có điều hòa. Trần Dĩnh vốn định mua một tấm thảm sưởi ấm nhưng sợ ảnh hưởng không tốt đến thai nhi nên lại thôi.

Nhìn những bông tuyết bên ngoài cửa sổ, Trần Dĩnh nghĩ, không biết giờ này Trương Hoa đang làm gì? Nếu ở bên cạnh anh, chắc chắn cô sẽ kéo anh chạy ra ngoài cảm nhận hương vị của những bông tuyết. Nhìn bốn bức tường lạnh lẽo cùng với sự yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng những bông tuyết đang rơi, Trần Dĩnh lại từ cười nhạo mình, lòng thầm nghĩ, giờ nghĩ những chuyện này thì có tác dụng gì?

Trần Dĩnh lại nghĩ đến Lưu Huệ Anh, thầm nhủ: Có lẽ cô ấy vẫn tưởng rằng mình vẫn đang sống hạnh phúc trong gia đình Trương Hoa. Đã nhiều lần Trần Dĩnh muốn liên lạc với Lưu Huệ Anh nhưng lại thôi, không vì vì sợ Lưu Huệ Anh lo lắng vì sợ phải mở miệng nói ra những điều này với Lưu Huệ Anh.

Cuối cùng Trần Dĩnh nghĩ, cho dù thế nào cũng chỉ còn có mười ngày thôi, cố gắng chịu đựng, đợi về nhà rồi mọi thứ sẽ tốt đẹp lên. Nghĩ đến chuyện về nhà, Trần Dĩnh lại nghĩ đến bố mẹ. Cô lớn đến ngần này rồi mà vẫn cứ để bố mẹ phải lo lắng. Sau khi ra trường đi làm, tiền lương của cô không cao, không thể giúp cho cuộc sống của bố mẹ khá lên, có thể sang năm sinh con, cô sẽ lại phải tiêu tiền của bố mẹ. Nghĩ đến đây, Trần Dĩnh lại thấy lòng đắng ngắt.

5.

Sáng ngày hôm sau, Trương Hoa vẫn còn đang ngủ thì điện thoại đổ chuông, là số của gần như không bao giờ chủ động gọi cho anh. Trương Hoa căng thẳng ngồi bật dậy, nhưng giọng nói là của một người đàn ông, có vẻ rất lo lắng: “Anh là Trương Hoa phải không?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên, nói: “ Là tôi, chủ nhân số máy này đâu ạ?”

Người kia hấp tấp nói: “Vợ anh bị ngã dưới tuyết, tôi là lái xe taxi, đang chuẩn bị đưa cô ấy đến bệnh viện, anh lập tức đến bệnh viện nhé!” anh ta nói địa chỉ bệnh viện cho Trương Hoa rồi cúp máy ngay tức khắc.

Trương Hoa lao ra khỏi giường, chẳng kịp đánh răng rửa mặt, chỉ vỗ ít nước vào mặt cho tỉnh táo rồi lao như bay xuống lầu.

Trương Hoa luôn miệng giục lái xe lái nhanh một chút. Lái xe nói đường bị đóng băng rồi, đâu dám lái nhanh. Trương Hoa nói: “Vợ tôi bị ngã, cô ấy đang mang bầu, xin anh hãy lái nhanh một chút!”

Người lái xe lắc đầu: “Anh sốt ruột cũng không có cách nào đâu, tôi đang lái nhanh hết mức có thể đây!”

Xuống xe, Trương Hoa liền gọi ngay cho Trần Đình, anh biết chắc chắn sẽ có người nghe, quả nhiên người đàn ông ấy nghe máy, nói cho Trương Hoa biết phòng bệnh.

Thấy Trương Hoa hốt hoảng chạy vào, một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đứng ở cửa phòng bệnh hỏi: “Anh là Trương Hoa hả?” Trương Hoa gật đầu đáp. Người đàn ông kia liền đưa điện thoại và túi xách của Trần Đình cho anh, sau đó nói: “Cuối cùng anh cũng đến rồi, sao lâu thế?”

Trương Hoa vội vàng xin lỗi, nói mình sống ở trong thành phố, cách chỗ này khá xa.

“Anh đến rồi là tôi đi được rồi!”

Trương Hoa vội vàng nhé hai trăm tệ vào tay anh ta, nói: “Phiền anh quá, coi như đây là tiền xe gửi anh!” Người đàn ông nhìn Trương Hoa, không nhận tiền, nói: “Chúng tôi lái xe chủ yếu là để kiểm tiền, nhưng không kiểm tiền kiểu này. Chỉ mong anh sau này quan tâm đến vợ mình nhiều hơn một chút!” sau đó anh ta quay người bỏ đi trong sự kinh ngạc của Trương Hoa.

6.

Trương Hoa cũng không buồn đuổi theo anh ta, vội vàng lao vào phòng bệnh, thấy Trần Đình đang nằm trên giường liền chạy đến hỏi: “Thế nào rồi! Em không sao chứ? Sao mà bất cẩn thế?”

Chưa đợi Trần Đình kịp trả lời, cô y tá đứng bên cạnh đã nói: “Anh làm chồng cái kiểu gì thế, lại còn trách vợ bất cẩn, tuyệt rồi dày như thế này, sáng ra đường xá đóng băng, vợ bụng bầu to tướng mà anh không biết đưa cô ấy đi làm à?”

Trương Hoa vội cúi đầu xin lỗi, cứ như thể mình đã làm gì sai không bằng. Sau đó nhìn Trần Đình, hỏi: “Bác sĩ nói thế nào?” Trần Đình nằm trên giường, mỉm cười yếu ớt: “Vẫn ổn, không nghiêm trọng lắm, bác sĩ nói uống ít thuốc, nghỉ ngơi vài ngày là không sao rồi!”

Cô y tá nói: “Mau đi theo tôi nộp tiền việc phí!” Trương Hoa vội vàng nói: “Vâng, vâng!”

Trương Hoa đang chuẩn bị đi theo cô y tá thì Trần Đình gọi anh, anh ngoảnh đầu lại hỏi cô có chuyện gì? Trần Đình nói: “Thẻ của em ở trong túi, anh lấy thẻ của em đi rút tiền, mật mã là...”

Trương Hoa ngắt lời cô: “Anh biết rồi!” sau đó đi theo cô y tá ra ngoài. Trên đường đi, cô y tá luôn miệng trách móc Trương Hoa, Trương Hoa lẻo đẻo đi theo sau, cũng luôn miệng xin lỗi.

Đợi làm xong thủ tục đã đến quá trưa, y tá lại hỏi Trương Hoa định nằm viện vài ngày hay về nhà tính dưỡng? Không đợi Trương Hoa trả lời, Trần Đình đã vội nói: “Về nhà là được rồi, bác sĩ nói cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần nghỉ ngơi, uống thuốc đúng giờ là ổn rồi!”

7.

Trương Hoa một mực bắt Trần Đình ở lại viện vài ngày nhưng Trần Đình không nghe, cuối cùng chẳng còn cách nào khác đành phải mua thuốc theo đơn bác sĩ kê rồi dẫn Trần Đình về nhà trọ của cô.

Trương Hoa nhìn căn phòng trọ, hỏi: “Em ở chỗ này à?” Trần Đình mỉm cười: “Chỗ này cũng tốt lắm mà, rất yên tĩnh!” sau đó nhìn Trương Hoa nói: “Xin lỗi vì đã làm phiền anh!” rồi nói thêm: “Em nói với họ anh là chồng em, thật ngại quá!”

Trương Hoa thấy Trần Đình nói những lời này, cũng không biết nói thế nào. Trần Đình nói: “Lúc em bị ngã em thật sự sợ hãi, phản ứng đầu tiên là lo lắng không biết đứa bé có sao không, cũng may là người lái xe tốt bụng ấy nhìn thấy, vội chạy đến hỏi em có thể liên lạc với ai không. Em liền nói cho anh ta số của anh, lại không tiện nói quan hệ khác nên đã...”

Trương Hoa không để đến những gì Trần Đình nói: “Trời tuyết dày như thế này sao em không cẩn thận gì cả?” Trần Đình cười ái ngại: “Chỗ ấy có nước đọng, sáng nay đóng thành băng, em bất cẩn giẫm vào...”

Trương Hoa nhìn căn phòng, sau đó nói: “Ở bệnh viện vài hôm có phải tốt hơn không, căn phòng lạnh thế này, lại chỉ có một mình!” Trần Đình đáp: “Năm viện tốn tiền lắm, bác sĩ đã bảo không sao rồi, cần gì phải phí tiền như thế!”

Rồi đột nhiên nhớ ra, cô nói: “Ban này mất bao nhiêu tiền, để em rút tiền trả anh!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình: “Giờ nói những chuyện này làm gì, điều quan trọng là mấy ngày này em ở một mình, biết làm thế nào?”

Trần Đình nói: “Không sao đâu, em mỗi bữa làm thêm nhiều thức ăn một chút, rồi ăn dần cũng may là có chỗ nấu nướng!” rồi đột nhiên nói: “Em quên mất rồi, còn chưa xin nghỉ làm, không biết chừng bọn họ lại đánh dấu em là nghỉ không phép rồi cũng nên!”

8.

Đợi Trần Đình gọi điện xin nghỉ xong, Trương Hoa lại hỏi: “Em vẫn chưa ăn đúng không?”, Trần Đình ngại ngần nói: “Thực ra từ sáng em cũng chưa ăn, định để đến công ty ăn luôn thôi!”

“Sao không nói sớm, anh cũng chưa ăn, em ở nhà đợi một lát, anh ra ngoài mua một ít đồ ăn về!”

Trần Đình nhìn theo Trương Hoa, nhớ lại bộ dạng lo lắng của anh lúc ở bệnh viện, bỗng thấy trong lòng vô cùng cảm động, nhất là lúc Trương Hoa cứ luôn miệng nhận sai trước cô y tá, nghĩ đến đó, cô lại khẽ mỉm cười.

Chợt nhớ lại lần trước mình bị viêm cổ tử cung, Trương Hoa cũng căng thẳng như thế. Nhớ đến lần đó, cô lại nghĩ đến Lục Đào, bởi lần bị đau đó là sau khi quan hệ với Lục Đào, Trần Đình lại thấy đau đớn trong lòng, cảm giác có lỗi với Trương Hoa lại trào lên.

Trương Hoa chạy ra ngoài mua mấy món mang về, luôn miệng bảo Trần Đình ăn nhiều vào, sau đó nói: “Bởi vì vội quá nếu không tự làm thì ngon hơn!” Trần Đình mỉm cười nói: “Không sao, cũng ngon mà!”

Ăn cơm xong, Trương Hoa dọn dẹp sạch sẽ, sau đó hai người ngồi trầm ngâm trong phòng rất lâu. Trần Đình lên tiếng trước: “Nếu anh có việc thì cứ về đi, em không sao”

Trương Hoa cười: “Anh nghỉ việc ở nhà rồi, còn có việc gì nữa chứ?” sau đó lại trầm ngâm. Nhìn căn phòng chật hẹp, lạnh lẽo, Trương Hoa cứ định nói gì đó nhưng lại do dự.

Suốt cả buổi chiều, cả hai gần như im lặng. Cuối cùng, Trần Đình giục Trương Hoa: “Anh mau về đi, trời tối đi không tiện đâu, lại đang có tuyết rơi nữa!” Trương Hoa gật đầu rồi chậm rãi đứng dậy. Anh đứng trước cửa ngập ngừng một lát rồi ngoảnh đầu lại nhìn Trần Đình nằm trên giường, nói: “Hay là em về thành phố với anh đi, đợi vài hôm nữa thì quay lại!”

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

1.

Trần Đình không đồng ý theo Trương Hoa về thành phố, cô nghĩ anh làm vậy là vì thương hại mình. Nhưng Trương Hoa nói: “Không phải anh lo cho em, mà là lo cho đứa bé, sợ nó xảy ra chuyện gì!”

Trần Đình không biết rõ rốt cuộc Trương Hoa lo ình hay là cho đứa bé, nhưng dù thế nào đi nữa cô đều thấy cảm động. Hơn nữa trong lòng cũng rất muốn về thành phố với Trương Hoa, dù sao một mình cô ở đây cũng không tiện, hơn nữa buổi tối quả thực là rất lạnh.

Thế nên Trần Đình thu dọn đồ đạc rồi đi theo Trương Hoa. Trên đường đi Trần Đình hỏi: “Bạn anh cũng ở đây, em đến có bất tiện không?”

Trương Hoa cười: “Tối qua cậu ta về chỗ bạn gái rồi, chắc sẽ không đến ở nhờ nữa đâu!”

Sau đó Trương Hoa nhìn ra ngoài trời tuyết rơi, nói: “Xem ra một trận tuyết đột ngột cũng có cái lợi của nó!”

Trần Đình cũng ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa, sau đó khẽ nói: “Đúng thế, tuyết đẹp quá!”

Sau khi xuống xe, Trương Hoa đưa Trần Đình lên tầng trước, bảo cô ở trong nhà đợi còn mình thì đi mua đồ ăn. Lúc Trương Hoa về, Trần Đình đang dọn dẹp phòng bếp, thấy Trương Hoa mua thức ăn về, cô nói: “Có phải lâu lắm rồi anh không nấu nướng gì không?”

Trương Hoa nói: “Nạnh rồi ngồi nhà thành ra lại không muốn làm, toàn ra ngoài ăn!”

“Chẳng trách, nhìn một cái là biết ngay lâu rồi không có người động vào bếp!”

“Em ra ngoài đi, để anh làm là được rồi!”

Trần Đình nói: “Không sao, lúc ở nhà em cũng hay giúp mẹ rửa rau, thái rau mà!”

Trương Hoa nghe xong, vốn định hỏi sau khi biết chuyện của Trần Đình, bố mẹ có phản ứng thế nào, nhưng cuối cùng lại thôi.

2.

Hai người đang chuẩn bị ăn cơm thì Lí Dương Uy về. Trương Hoa thấy Lí Dương Uy thì tỏ vẻ ngạc nhiên, vội hỏi: “Sao hôm nay về sớm thế?”

Lí Dương Uy nhìn thấy Trần Đình cũng hơi kinh ngạc, vội nói: “Tôi chỉ về lấy ít đồ thôi!”

Trần Đình nói với Lí Dương Uy: “Bọn em đang chuẩn bị ăn cơm, anh cùng ăn đi!”

“Thôi thôi, Kỉ Oanh đang ở nhà đợi tôi về cùng ăn rồi, tôi thấy trời tuyết rơi mãi nên về sớm một chút!”

Lí Dương Uy vào phòng lấy đồ, móc chìa khóa ra trả cho Trương Hoa rồi cười nói: “Trả cho cậu, ít ra thì tạm thời tôi không phải dùng đến!”

Đợi Lí Dương Uy đi rồi, Trương Hoa liền nói: “Con người thật kì lạ, mới đợt trước còn ra vẻ có chết cũng không quay lại, thế mà chỉ sau một đêm đã thay đổi hẳn!”

Trần Đình cười: “Hận vốn dĩ chính là yêu, hận đến nhanh thì đi cũng nhanh!”

Trương Hoa không nói gì, đột nhiên hỏi: “Sao hôm nay không bật ti vi lên?”

Trần Đình nói: “Chắc dạo này đã quen với việc không có ti vi nên em quên không bật!”

“Để anh bật!”

Trần Đình lắc đầu: “Thôi anh ạ, yên tĩnh ăn cơm cũng tốt mà!”

Hai người gần như chẳng nói chuyện gì, chỉ lặng lẽ ăn cơm. Trương Hoa vừa ăn vừa có lẽ đây là lần đầu tiên hai người ăn cơm trong yên lặng như thế này. Anh ngẩng đầu nhìn Trần Đình, chợt phát hiện trong mắt cô hình như đang ngân ngấn nước, vội hỏi: “Em sao thế?”

Trần Đình cũng ngẩng đầu nhìn Trương Hoa, vội nói: “Không sao!”

Ăn xong cơm, Trương Hoa thu dọn trong bếp, xong xuôi đi ra, không nhìn thấy Trần Đình trong phòng khách, anh liền vào phòng trong, thấy Trần Đình đang đứng bần thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trương Hoa cũng đến cạnh cô, nhìn ra bên ngoài. Trần Đình nghe thấy tiếng bước chân Trương Hoa nhưng không ngoảnh đầu, khẽ nói: “Đẹp quá, thật muốn ra ngoài một chút!”

3.

Trương Hoa đứng bên cạnh không nói gì, cũng lặng ngắm màn tuyết bên ngoài cửa sổ. Trong kí ức của anh, dường như chưa bao giờ tuyết rơi nhiều đến thế, hơn nữa lại mấy ngày liên miên.

Trần Đình lại khẽ nói: “Anh nói xem, tại sao bầu trời lại kì diệu như thế, có thể biến nước thành những bông tuyết tuyệt đẹp, giả sử mỗi lần thay vì mưa lại có tuyết rơi thì tốt biết bao!” Câu hỏi này có phần ngây thơ như trẻ con, nhưng Trương Hoa vẫn trả lời: “Nếu là như vậy thì mãi mãi là mùa đông!”

Trần Đình chợt sực tỉnh, gật đầu: “Nói cũng phải!”

Lúc này, bố mẹ Trương Hoa và Nhã Vận đang ngồi xem ti vi. Mẹ Trương Hoa đột nhiên nói: “Tuyết rơi suốt cả ngày rồi, cũng không biết con bé giờ thế nào nữa?”

Bố Trương Hoa và Nhã Vận đều biết mẹ Trương Hoa đang nói về Trần Đình. Nhã Vận rõ ràng vẫn còn giận: “Đấy cũng là chị ta tự chuốc lấy thôi!”

Mẹ Trương Hoa thở dài, sau đó nói: “Con bé vốn ngoan ngoãn là thế, còn tưởng đã tìm được một đứa con dâu ngoan hiền chứ!”

Bố Trương Hoa ngồi bên cạnh không nói năng gì. Nhã Vận lên tiếng: “Trước đây con tưởng chị ta tốt hơn chị Vân Vân nhiều, giờ mới thấy chị Vân Vân vẫn tốt hơn!”

Mẹ Trương Hoa lúc này mới sực nhớ: “Nếu đúng như những gì nó nói, ngoài anh con ra không có bất cứ người đàn ông nào khác thì cũng được coi là gái ngoan

Nhã Vận lại nói: “Chị Vân gọi điện cho con rồi, bảo con vào thành phố chơi, hay là chúng ta bảo chị Vân đến nhà mình chơi đi, như thế chúng ta sẽ biết chị ấy là người thế nào!”

Mẹ Trương Hoa thở dài: “Đám thanh niên bây giờ thật chẳng biết nói thế nào nữa!”

Bố Trương Hoa lúc này mới lên tiếng: “Chuyện của bọn chúng cứ để chúng tự giải quyết, đừng có bảo cái cô Vân Vân kia đến nhà, trừ phi anh con chịu dẫn nó về!”

4.

Trần Đình đột nhiên ngoảnh đầu lại hỏi Trương Hoa: “Chỗ sách em mua chắc vẫn còn nhỉ?”

Trương Hoa gật đầu: “Vẫn còn, anh chưa hề động vào!”

“Thế thì tối nay em có cái để xem rồi!”

“Không xem ti vi à?”

Trần Đình cười cười: “Không xem nữa, một khi xem phim truyền hình là phải xem liên tục, em sợ mệt ! Mà tí nữa em sang bên giường của Nhã Vận ngủ cũng được ! »

“Em ngủ bên này đi, giường rộng hơn một chút, anh ngủ ở trên giường Nhã Vận cũng được”.

Trần Đình đi ngủ rất sớm, Trương Hoa xem tivi một lúc ở phòng khách rồi cũng vào phòng, nói với Trần Đình đang nằm trên giường: “Anh chơi điện tử một lúc có được không?”

Trần Đình nhìn Trương Hoa cười: “Anh chơi đi!”

Trần Đình nằm đọc sách, bên ngoài trời vẫn có tuyết rơi, Trương Hoa ngồi bên cạnh chơi điện tử. Trong phòng, ngoài tiếng lách cách từ bàn phím ra, tất cả đều rất yên tĩnh, nhưng Trần Đình nằm trên giường mà cảm thấy ấm áp vô cùng.

Đột nhiên, Trương Hoa bật nhạc trong máy tính lên, cả căn phòng chìm trong tiếng nhạc êm dịu. Cuối cùng, Trần Đình đặt sách xuống, nghe nhạc rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. Lúc cô tỉnh lại, đèn trong phòng vẫn bật nhưng Trương Hoa đã tắt máy đi ngủ rồi.

Trần Đình nhìn đồng hồ, đã là hơn bốn giờ sáng. Cô ngồi dậy tắt đèn, nhìn ra bên ngoài cửa sổ phủ trắng tuyết rồi lại chìm dần vào giấc ngủ. Sáng tinh dậy, Trương Hoa đang ngồi trong phòng khách xem ti vi, ngoảnh đầu lại nhìn cô nói : “Anh đã mua đồ ăn sáng rồi, em đánh răng rửa mặt rồi ra ăn nhé!”

Đến tận chiều hôm nghỉ phép cuối cùng của Trần Đình, trời vẫn có tuyết rơi. Tivi cũng bắt đầu đưa tin, nói rằng năm nay gặp phải trận tuyết lớn, chủ yếu tập trung ở phía Nam, rất nhiều thành phố gặp phải vấn đề ách tắc giao thông rất nghiêm trọng.

5.

Trần Đình nói: “Chiều nay em phải về rồi, ngày mai còn phải đi làm nữa!” Trương Hoa đến bên cửa sổ, nói “Trận tuyết này chẳng biết còn rơi đến bao giờ!”

Trần Đình nói : “Không sao đâu, em sẽ chú ý một chút là được mà!”

“Em cũng đi làm vài hôm nữa là về nhà rồi, hay là thôi xin nghỉ luôn đi!”

“Không được, mấy hôm nay được nghỉ phép là vì em có giấy chứng nhận của bệnh viện, tiếp đó là nghỉ vì lí do cá nhân, hơn nữa em đã nộp đơn xin nghỉ việc rồi, có rất nhiều việc phải giải quyết cho xong!” sau đó Trần Đình cười nói: “Đương nhiên chủ yếu là vì chưa thanh toán hết lương, nhờ công ty không trả nốt tiền lương thì sao?”

Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành phải đưa cô về. Lúc đưa Trần Đình về căn phòng lạnh ngắt kia, Trương Hoa vẫn luôn miệng hỏi Trần Đình ở một mình có được không. Trần Đình nói: “Không sao, em sẽ cẩn thận hơn mà!”

Ngồi một lúc, Trương Hoa nói: “Tối nay anh định về nhà thăm bố mẹ, từ đây về cũng gần!”

Trần Đình nói: “Thế anh đi đi, cũng sắp hết năm rồi, hỏi xem bố mẹ còn thiếu cái gì không?”

“Thế anh đi đây!”

“Anh đi đi, không cần lo cho em đâu!”

Lúc Trương Hoa ra đến cửa, Trần Đình lại gọi anh, Trương Hoa ngẩng đầu lại, Trần Đình nói: “Gặp bố mẹ rồi anh giúp em nói một tiếng xin lỗi, mấy hôm nữa là em về nhà rồi, em không đến chào từ biệt bố mẹ nữa!”

Trương Hoa gật đầu: “Ok!” sau đó dặn dò Trần Đình phải chú ý một chút rồi đi. Lúc ngồi trên xe, xem ra Trần Đình còn kiên cường hơn nhiều so với tưởng tượng của anh. Rồi lại nghĩ, về nhà biết nói gì với bố mẹ đây, từ trước đến giờ anh luôn tìm cách giấu giếm chuyện của Trần Đình.

6.

Trương Hoa về đến nhà mới biết những lo lắng ấy là thừa, bố mẹ anh hoàn toàn không nhắc đến chuyện của Trần Đình, ngay cả Nhã Vận cũng không nói gì. Mặc dù anh cũng không nhắc đến chuyện đó nhưng Trương Hoa rõ ràng vẫn cảm thấy hơi áp lực. Lúc ăn cơm, ngay cả Nhã Vận vốn rất lảm nhảm cũng trầm ngâm không nói.

Ăn cơm xong, lúc ngồi trong phòng khách, mẹ mới bắt đầu nói những chuyện này: “Sau này con định thế nào?” Trương Hoa tròn mắt ngạc nhiên: “Định cái gì hả mẹ?”

“Trần Đình đã như thế rồi, ly hôn cũng đã ly hôn rồi, bố mẹ cũng không nói nhiều nữa, nhưng con cũng phải ăn nói làm sao với cái cô Cổ Vân Vân kia chứ!”

“Giữa con và cô ấy chẳng có gì cả, nếu mà có thì ngay từ thời học đại học đã có rồi!”

Mẹ Trương Hoa tức tối nói: “Người ta là con gái đã trao thân cho con rồi, con còn nói là không có gì được ư?”

Lúc này Trương Hoa mới hay ngay cả chuyện xảy ra hôm anh say rượu Cổ Vân Vân cũng nói ra rồi. Nhưng Trương Hoa không có cách nào giải thích ẹ được, chỉ biết trầm ngâm. Mẹ Trương Hoa nói tiếp: “Nghe nói cái ông tổng giám đốc trước đây của Trần Đình tuổi tác đã cao rồi, lớn tuổi như thế nó còn theo, không biết trước đây có còn theo người đàn ông nào khác nữa không? Còn nữa, bồ bịch với một người đàn ông lớn tuổi như vậy có phải là vì tiền không?”

Trương Hoa nhìn mẹ một lát rồi nói: “Mẹ à, không phải như vậy đâu, mẹ không hiểu rõ chuyện rồi!”

Mẹ Trương Hoa có vẻ bức tức: “Đến tận lúc này con còn nói đỡ cho nó à, chẳng trách giấu nhem bố mẹ chuyện này!”

Trương Hoa thực lòng không biết nói với mẹ thế nào, cuối cùng đành phải nói: “Mấy hôm nữa cô ấy sẽ về quê rồi không lên đây nữa đâu!”

7.

Mẹ nói: “Như thế cũng tốt. Đã như thế rồi còn mặt mũi nào mà quay lại!” sau đó nhìn Trương Hoa hỏi: “Nói thật với mẹ đi, đứa bé ấy có phải của con không?”

Câu hỏi này càng khiến cho Trương Hoa không thể trả lời. Trong thâm tâm, anh tin rằng đứa bé ấy là con mình, đặc biệt là dạo này thường xuyên ở bên cạnh Trần Đình, anh càng xác nhận điều này. Giờ mẹ anh đột nhiên hỏi vậy khiến anh chẳng biết trả lời thế nào, bởi vì chẳng có bằng chứng gì chứng minh nó là con của anh cả.

Mẹ Trương Hoa thấy con trai do dự lại hiểu nhầm: “Con cũng nghĩ ngờ phải không?”

“Không phải nghĩ ngờ, là...”

Ngập ngừng một lát, Trương Hoa nói: “Là con không biết phải nói những chuyện này với mẹ thế nào nữa!”

“Sau này đứa bé ra đời, xác nhận đúng là con mình thì đón đứa bé về bố mẹ nuôi, nếu như không phải thì từ nay về sau cắt đứt hẳn quan hệ!”

Trương Hoa lúc này mới phát hiện ra tính nghiêm trọng của vấn đề, những chuyện mà trước đây anh lo lắng cuối cùng đã xảy ra rồi. Bố mẹ anh là mẫu người truyền thống, một khi đã biết những chuyện này của Trần Đình chắc chắn sẽ thay đổi hoàn toàn cách nhìn nhận về cô, hay nói cách khác, mẹ anh mà biết chuyện của Trần Đình, xét từ một phương diện nào đó thì hai người rất khó mà quay lại với nhau. Ít nhất thì muốn nhận được sự đồng ý của bố mẹ anh cũng là chuyện cực kì khó khăn.

Trương Hoa bỗng nhiên cảm thấy vô cùng căm hận Cổ Vân Vân. Nhưng lại nghĩ, chính anh trước đây thường xuyên nói với Lí Dương Uy rằng nhất quyết không phục hôn với Trần Đình, vậy tại sao lại căm hận Cổ Vân Vân nói ra chuyện này? Điều kì quái hơn nữa là, tại sao bản thân anh lại luôn bảo vệ Trần Đình trước mặt mẹ mình?

8.

Buổi tối, mẹ Trương Hoa cứ một mực hỏi tình cảm của anh đối với Cổ Vân Vân: “Nếu như con không thích con bé ấy, tại sao lại ngủ với nó? Tại sao phải làm khổ người ta?” Trương Hoa thật không biết Cổ Vân Vân đã nói những gì với người nhà anh, nhưng anh có thể khẳng định, cô nói ra những chuyện này là để tranh thủ sự đồng tình của gia đình anh.

Trương Hoa chỉ biết cười như mếu, cũng chẳng thể phản bác mẹ anh, lại càng không thể giải thích. Cuối cùng anh bức mình đứng bật dậy: “Thôi bỏ đi, không thể nói rõ ràng với mẹ chuyện này được, tối nay con về thành phố đây!” rồi không đợi mẹ kịp nói gì, đã đi thẳng ra ngoài cửa.

Bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, Trương Hoa cũng chẳng buồn mang theo ô. Anh châm một điếu thuốc, sau đó lững thững đi dưới trời tuyết, đi được một lúc mới nhớ ra phải gọi xe. Bởi vì trời đang có tuyết nên bắt xe rất khó, đến lúc người Trương Hoa sắp bị ướt hết mới thấy có một chiếc taxi ngang qua.

Xe đến gần chỗ công ty của Trần Đình, Trương Hoa đột nhiên nói: “Bác tài, tôi không về thành phố nữa, cho tôi xuống xe ở chỗ trước mặt đi!”

Trần Đình đang nằm trên giường đọc sách thì Trương Hoa gõ cửa. Trần Đình nhìn thấy Trương Hoa, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Sao anh lại đến đây?”

Trương Hoa không nói gì mà đi thẳng vào trong. Trần Đình đóng cửa lại: “Anh làm gì mà ướt hết cả người thế này? Mau cởi áo ra!”

Đợi Trương Hoa cởi áo ra rồi, Trần Đình liền lấy cái áo khoác của mình ra đưa cho anh, nói: “Áo của em giờ rất to, anh khoác tạm kéo lạnh!” sau đó lại hỏi: “Chẳng phải anh về thăm bố mẹ sao, sao lại chạy đến đây thế?”

Trương Hoa khoác áo lên, au đó cười bảo: “Anh không yên tâm em ở đây một mình, vì vậy mới qua xem thế nào!” Trương Hoa không muốn kể cho Trần Đình nghe chuyện không vui giữa anh và mẹ.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

1.

Trương Hoa ngồi trên ghế một lát rồi nói: “Lạnh thế này tối ngủ thế nào được?”

Trần Đình đã quay lại giường nằm, nói: “Không sao đâu, em lấy mấy cái áo khoác đắp ở bên ngoài là được!”

Trương Hoa lại ngồi thêm một lát, Trần Đình nói: “Bao giờ anh đi, càng muộn càng khó về đấy!”

Trương Hoa đột nhiên cởi áo ra, Trần Đình tròn mắt nhìn anh: “Anh làm gì thế?”

Trương Hoa không nói gì, nhanh chóng cởi áo ngoài và giày rồi lật chăn lên, nằm xuống giường. Trần Đình nói: “Anh làm gì thế?”

Trương Hoa nói: “Sợ con bị lạnh!” đầu tiên Trần Đình đẩy anh, một lát sau đành bỏ cuộc: “Anh không rửa mặt, rửa chân à?”

Trương Hoa gọn lỏn đáp: “Không rửa nữa!”

“Anh lười như thế từ khi nào vậy hả?”

Trương Hoa không buồn đoái hoài đến những gì cô nói. Một lát sau Trần Đình nói: “Anh ôm chặt quá, đè vào bụng em rồi!” lúc này Trương Hoa mới ngẩng đầu lên: “Thực ra tại anh lạnh quá!”

Hai người trầm ngâm một lúc lâu, Trần Đình đột nhiên khẽ gọi: “Trương Hoa”

Trương Hoa không động đậy, hỏi: “Chuyện gì thế?”

Trần Đình khẽ nói: “Anh có hận em không?”

“Có, đương nhiên là có!”

Trần Đình không nói gì, lại là sự im lặng. Một lúc lâu sau, Trần Đình khẽ nói: “Đợi khi nào con lớn, em sẽ nói với nó, không phải là lỗi của bố!” Trương Hoa ậm ừ một tiếng rồi bảo: “Ngủ đi, mai em còn phải đi làm!”

Thực ra lúc này cả hai đều khó mà ngủ. Trương Hoa cũng không hiểu nổi sao mình lại đột nhiên làm như thế này, vốn dĩ chỉ định đến xem cô thế nào rồi sẽ về. Còn Trần Đình lại càng không ngờ Trương Hoa sẽ ở lại với cô. Cảm nhận hơi ấm của Trương Hoa ở ngay bên cạnh, trong lòng cô cảm xúc lẩn lộn. Căn phòng vốn lạnh ngắt giờ bỗng nhiên trở nên ấm lạ.

2.

Buổi sáng lúc Trần Đình tỉnh lại Trương Hoa đã dậy rồi. Thấy cô dậy, Trương Hoa nói: “Anh đã mua đồ ăn sáng rồi, em ăn ở nhà rồi hãy đi làm!”

Bởi vì

chỗ ở cách công ty không xa lắm, không cần ngồi xe, có thể đi bộ đến nơi, Trương Hoa đưa Trần Đình đến công ty, sau đó nói: “Đưa chìa khóa nhà của em cho anh!”

Trần Đình hỏi: “Anh lấy chìa khóa làm gì?”

“Anh phải về nhà nấu cơm cho em, trưa anh sẽ mang đến, em đừng ăn ở ngoài!”

Buổi trưa, Trương Hoa mang cơm đến cho Trần Đình xong cũng không đưa trả chìa khóa cho cô mà quay về thành phố lấy một ít đồ đặc rồi quay lại. Anh quyết định sẽ dọn đến ở với Trần Đình, nếu không anh không thể yên tâm được.

Buổi chiều, anh mua ít thức ăn rồi đứng đợi Trần Đình tan làm. Chờ ô đứng trước cổng công ty Trần Đình, Trương Hoa luôn tự hỏi, tại sao mình lại làm như thế? Cuối cùng anh đưa ra lí do: sợ đứa bé xảy ra chuyện, tất cả mọi chuyện anh làm đều là vì đứa bé.

Trên đường về, Trần Đình nói: “Cơm với đồ ăn hồi trưa anh mang đến nhiều quá!” Trương Hoa nói: “Chẳng phải bây giờ em ăn rất nhiều sao?”

“Nhưng mà nhiều quá!”

Rồi lại nói: “Em chia bớt cho các đồng nghiệp, bọn họ đều nói đồ ăn rất ngon!”

“Nếu vậy trưa mai anh lại làm nhiều thêm một chút, em chia cho họ cùng ăn nhé!”

Trần Đình lắc đầu: “Không cần phiền phức thế đâu anh!”

Buổi tối lúc ăn cơm, Trần Đình nói: “Mẹ em gọi điện hỏi khi nào em về, nói là đường xá ở nhiều nơi bị chặn rồi, sợ em đi đường không an toàn!”

“Thế à, anh cũng không rõ, để ngày mai anh đi kiểm tra xem!”

Trần Đình lại nói: “Huê Anh cũng gọi điện cho em, sợ đường xá bị chặn nên cũng muốn về sớm một chút. Nếu thế em có thể cùng về với cô ấy rồi!”

“Bọn em chắc chắn không thể về cùng, vì cô ấy không mua được vé xe cùng với em đâu!”

Trần Đình gật gù: “Anh nói cũng phải!”

3.

Ngày hôm sau Trương Hoa nghe được tin, nhiều tuyến đường trên lộ trình về quê của Trần Đình bị chặn, rất nhiều người phải trả lại vé xe.

Buổi tối, Trần Đình lo lắng nói: “Làm thế nào bây giờ?”

Trương Hoa động viên: “Chỉ là tạm thời thôi, còn mấy ngày nữa em mới về cơ mà! Tuyết mà không rơi nữa thì băng sẽ tan nhanh thôi!”

“Hi vọng là như thế, nhưng mà tuyết vẫn rơi suốt thôi!”

“Chuyện thời tiết chúng ta không thể định đoạt được, chỉ còn biết chờ đợi thôi”.

Đáng tiếc là cho đến tận trước hôm Trần Đình về, tuyết vẫn chưa ngừng rơi. Trần Đình đã bàn giao công việc xong xuôi, ra ngoài nhìn thấy Trương Hoa đang đợi liền nói: “Làm thế nào bây giờ, tuyết vẫn chưa ngừng!”

“Chúng ta về nhà trước đã, sáng mai ra bến xe xem có thể đi được không!”

Hai người về thu dọn đồ đạc, Trần Đình nhét hết đồ đạc vào trong túi. Trương Hoa nói: “Tối nay đừng ở đây nữa, về thành phố đi, như thế sáng mai ra bến xe sẽ tiện hơn!”

Trần Đình liền tìm chủ nhà trọ trả lại chìa khóa cho ông ta, nói phải về nhà nên không ở phòng này nữa. Về đến thành phố, Trần Đình cứ nhìn trân trân vào màn tuyết bên ngoài cửa sổ, sau đó gọi điện cho Lưu

Huệ Anh, hỏi cô khi nào về nhà. Lưu Huệ Anh nói: “Tớ cũng không biết nữa, nghe nói đường bị chặn nhiều lắm, chỉ còn vài ngày nữa là sang năm mới rồi, tớ đang sốt ruột chết đi được đây!”

Trần Đình cười bảo: “Hay là thôi đừng về nữa, qua ở với bạn trai cậu đi!” Lưu Huệ Anh ấp úng mãi mới nói: “Không được, bố mẹ tớ nhất định bắt tớ phải về, họ còn sốt ruột hơn cả tớ đấy.”

4.

Sáng hôm sau, Trương Hoa gọi điện hỏi thăm tình hình, đường xá vẫn bị chặn, nhưng Trần Đình một mực đòi đến bến xe, cô nói nhờ đường xá thông rồi thì sao? Trương Hoa đành phải đưa Trần Đình ra bến xe, kết quả là sau một hồi dò hỏi, nhân viên ở bến xe nói: Vé xe có thể trả lại, nhưng không thể đổi ngày, bởi bọn họ cũng không biết khi nào thì đường mới thông.

Trên đường về, Trần Đình thấy hơi buồn phiền. Ngược lại, Trương Hoa lại thấy rất nhẹ nhõm: “Nếu thực sự không được thì đừng về nữa. Em đã như thế này rồi, đường lại toàn tuyết, anh sợ xảy ra chuyện!”

Trần Đình thở dài: “Còn có mấy ngày là đến tết, để xem tình hình thế nào vậy!” về đến nhà, Trần Đình liền gọi cho Lưu Huệ Anh, nói không về nữa, vé xe cũng trả lại

Lưu Huệ Anh nói: “Sao lại thế? Nếu thực sự không về được thì hai chúng ta cùng đón tết ở đây vậy!”

Trần Đình ngoảnh đầu nhìn Trương Hoa đang ở trong phòng khách, sau đó nói: “Nếu không về được cũng chỉ còn cách đó thôi!”

Tắt điện thoại, cô đến bên Trương Hoa, nói: “Phòng bên đó đã trả rồi, hay là em qua chỗ Huệ Anh ở nhé!”

Thực ra Trần Đình biết mình nói rất miễn cưỡng, trong đáy lòng, cô rất muốn ở lại chỗ Trương Hoa, nhưng lại ngại không dám nói ra, hi vọng Trương Hoa lên tiếng giữ cô lại.

Nào ngờ Trương Hoa nói ok luôn, khiến cho Trần Đình sững người, sau đó chỉ khẽ nói: “Ừ, thế tối nay em sang bên đó!”

Trương Hoa nhìn bộ dạng của cô không khỏi phì cười, rồi nói tiếp: “Nhưng chờ tuyết không rơi nữa, đường về nhà thông rồi hãy sang!”

5.

Đúng vào buổi sáng hôm Trần Đình chuẩn bị về nhà, Cổ Vân Vân lái xe đến nhà Trương Hoa. Cô đã liên lạc với Nhã Vận mấy lần, bảo Nhã Vận vào thành phố chơi vài ngày, Nhã Vận phải lèo nhèo mãi cuối cùng mẹ mới đồng ý cho cô bé đi chơi.

Cổ Vân Vân nói với Nhã Vận cô sẽ lái xe đi đón Nhã Vận. Lúc Cổ Vân Vân đến, cô không đón Nhã Vận đi luôn mà ngồi trong nhà rất lâu. Cổ Vân Vân cố ý ăn mặc rất đơn giản, lúc nói chuyện với mẹ Trương Hoa luôn tỏ ra rất dịu dàng, biết điều. Điều này khiến mẹ Trương Hoa bắt đầu thay đổi cách nhìn nhận về Cổ Vân Vân. Cuối cùng mẹ Trương Hoa nói với Cổ Vân Vân: “Trưa nay đừng đi nữa, ở nhà ăn cơm với Nhã Vận rồi hãy vào thành phố!”

Cổ Vân Vân gật đầu ngay lập tức: “Dạ, vâng ạ, cháu nghe Trương Hoa nói bác làm món ăn rất ngon, cháu muốn nếm thử từ lâu rồi!” con người ai cũng thích nghe tán dương, mặc dù Trương Hoa chưa bao giờ nói với Cổ Vân Vân như vậy, nhưng mẹ Trương Hoa làm sao biết được. Bà nghe vậy trong lòng thấy dễ chịu lắm, nhưng ngoài miệng thì nói đó chỉ là những món ăn bình thường của quê nhà, làm sao sánh bằng các món ăn cao lương mỹ vị ngoài hàng!

Lúc ăn cơm, Cổ Vân Vân luôn miệng khen món này ngon, món kia ngon. Khi Cổ Vân Vân dẫn Nhã Vận đi rồi, mẹ Trương Hoa nói với bố Trương Hoa: “Con bé này cũng được lắm, mặc dù là con nhà giàu nhưng không tiểu thư, không kiêu căng!”

Trên xe, Nhã Vận hỏi: “Có phải điện báo với anh cả em vào thành phố không nhỉ?”

Cổ Vân Vân nói: “Tạm thời đừng nói, cậu ấy giờ vẫn còn đang giận chị mà!”

Nhã Vận nói: “Tại sao lại giận, chị làm thế có gì sai? Những chuyện này đáng nhẽ phải ọi người biết từ lâu rồi!”

6.

Trần Đình gọi điện nói với mẹ đường bị chặn nên tạm thời không thể về nhà. Mẹ cô nói: “Nếu thực sự không về được thì đừng về. Mẹ cũng lo cho con lắm! Thế có đón tết với Huệ Anh không?”

“Có mẹ ạ!”

Mẹ Trần Đình im lặng một lát rồi hỏi: “Vậy bây giờ con đang ở đâu?” sau đó lại thở dài nói: “Con bé này, lúc nào cũng phải để bố mẹ lo lắng!”

Trần Đình ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vẫn nói: “Con ở nhà Trương Hoa, vì vậy mẹ không phải lo cho con đâu!” Mẹ Trần Đình nghe xong bỗng thấy vui mừng, vội hỏi: “Hai con làm hòa rồi hả?”

“Không ạ, chỉ là ở tạm thôi!”

Mẹ Trần Đình lại trầm ngâm rồi nói: “Mẹ cứ nghĩ mãi không hiểu, rốt cuộc hai đứa đã xảy ra chuyện gì mà phải ly hôn mới được?” Trần Đình chỉ biết im lặng. Mẹ cô nói tiếp: “Nếu hai đứa đã ở chung thì mẹ cũng yên tâm rồi, còn nữa, tuyệt đối đừng gây mâu thuẫn nữa biết chưa? Ở nhà có thể làm mình làm mẩy với bố mẹ, nhưng ra ngoài phải chú ý một chút!”

Trần Đình nói: “Con biết rồi mẹ ạ!” mẹ Trần Đình lại hỏi: “Sức khỏe con dạo này thế nào rồi?”

Trần Đình nói mọi thứ vẫn ổn. Hai người nói chuyện hồi lâu mới cúp máy.

Nhìn thấy Trần Đình từ trong phòng đi ra, Trương Hoa cười nói: “Sao cứ gọi điện là lại chạy vào phòng thế, sợ anh nghe thấy à?”

“Em gọi điện ẹ, đứng trước mặt anh em lại chẳng biết nói gì nữa”.

“Em không về, ở nhà chỉ có hai cụ đón tết, chắc cũng buồn!”

“Ừ, năm ngoái còn vui, có anh đưa em về quê ăn tết”.

7.

Trương Hoa ngẩng nhìn màn tuyết ngoài cửa sổ, sau đó cười nói: “Bây giờ hai chúng ta đều không phải đi làm, nhưng ở nhà lại chẳng biết làm gì!”

“Hay là chúng ta đi dạo phố đi, bây giờ các khu thương mại chắc náo nhiệt lắm!”

Hai người đang đi dạo ở khu thương mại, đột nhiên Trần Đình nói: “Đây hình như là lần đầu tiên chúng ta cùng nhau đi dạo khu thương mại thì phải!”

Trương Hoa gật gù: “Hình như là thế!”

“Chúng ta sang khu bán đồ trẻ con xem đồ đi!”

Trương Hoa thắc mắc: “Có định mua đâu mà xem!”

“Đi xem thôi cũng được mà, anh không biết đâu, quần áo trẻ con ở đây đẹp lắm!”

Trần Đình liên tục dừng lại ở các cửa hàng bán đồ trẻ em, thỉnh thoảng ngoảnh đầu lại hỏi Trương Hoa bộ quần áo này có đẹp không, món đồ chơi này có thú vị không... Nhân viên bán hàng tưởng họ là một cặp đến mua đồ cho con nên rất nhiệt tình giới thiệu.

Ra khỏi khu bán đồ trẻ con, Trương Hoa cười nói: “Mấy người bán hàng ấy chắc là thất vọng lắm!”

“Vì không biết là con trai hay con gái, nếu không em đã mua quần áo và đồ chơi cho con rồi!”

“Không biết cũng vẫn có thể mua mà, chẳng nhẽ người khác toàn là chờ sinh con ra biết là nam hay nữ rồi mới mua quần áo sao?”

“Cũng phải, nhưng còn mấy tháng nữa cơ, em chỉ nói thế thôi!”

Ra khỏi khu thương mại trời đã tối rồi. Trương Hoa đột nhiên nói: “Chúng ta đi xem phim đi!”

Trần Đình vui vẻ nói: “Ok, bao nhiêu năm nay rồi em chưa đi xem phim đấy!”

Hai người tìm một cửa hàng ăn uống no nê rồi đến rạp chiếu phim. Tó về đến nhà rất muộn, nhưng Trần Đình vẫn hào hứng nói: “Lâu lắm rồi mới được đi chơi vui vẻ thế này!”

8.

Đến lúc Lưu Huệ Anh được nghỉ, tuyết vẫn cứ rơi, đường vẫn chưa thông. Lưu Huệ Anh gọi cho Trần Đình, nói rằng chắc chắn không thể về, bảo cô đến chỗ mình ở cùng đón tết. Trần Đình không thể giấu được nữa, đành phải nói với Lưu Huệ Anh cô đang ở nhà Trương Hoa, sau đó nói với Lưu Huệ Anh: “Cậu đợi một chút, đừng cúp máy nhé!”

Trần Đình đặt điện thoại lên giường, chạy ra phòng khách nói với Trương Hoa: “Em muốn bàn bạc với anh một chuyện! Huệ Anh cũng không về nữa, hay là chúng ta bảo cô ấy ba mươi tết qua đây đón tết với mình nhỉ?”

“Cũng được, bảo cô ấy đến đi, nếu không một mình em ăn cơm giao thừa cũng buồn!”

Trần Đình nghe xong câu này liền ngây người, sau ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cũng phải, anh phải về ăn tết với bố mẹ và Nhã Vận chứ!”

Trương Hoa không nói gì, coi như là đã thừa nhận.

Trần Đình đang chuẩn bị vào phòng thì Trương Hoa nói: “Cứ bảo cô ấy đến đây ở luôn cũng được, có người ở với em vài hôm, dù sao anh cũng vẫn ngủ bên phòng Nhã Vận, bảo cô ấy sang ngủ chung với em đi!”

Buổi chiều, Lưu Huệ Anh xách đồ đặc sang, nhìn thấy Trương Hoa liền cười nói: “Thật ngại quá, em đến làm phiền anh...”

Trương Hoa vui vẻ nói: “Phiền gì mà phiền, có em ở cùng cô ấy càng vui!”

Lúc Trần Đình kéo Lưu Huệ Anh vào trong phòng nói chuyện thì mẹ Trương Hoa gọi điện đến, bảo Nhã Vận chiều nay từ thành phố về nhà, nếu không có việc gì thì về cùng Nhã Vận luôn, chỉ còn hai hôm nữa là đến ba mươi tết rồi, đừng ở lại thành phố một mình.

Trương Hoa hỏi: “Nhã Vận vào thành phố rồi à?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Nó đi đã mấy ngày rồi, Cổ Vân Vân đến đón nó, hôm nay sẽ đưa Nhã Vận về!” sau đó còn dặn thêm: “Con về cùng xe với nó cho tiện!”

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

1.

Trương Hoa vừa cúp máy chẳng bao lâu thì Nhã Vận gọi đến. Trương Hoa nghe máy nói: “Con ranh này lên đây mà không nói tiếng nào?”

Nhã Vận đáp: “Chị Vân không cho em làm phiền anh!” rồi lại nói: “Mẹ gọi cho anh rồi à, em và chị Vân sắp đến nơi rồi, anh mau xuống đi, chúng ta cùng về nhà!”

“Bọn em đi trước đi, hôm nay anh có chút việc chưa về được!”

“Anh mà không về là em lên quấy nhiễu anh đấy!”

Trương Hoa nói với Nhã Vận nhiều lần rằng mình có việc chưa thể về nhưng Nhã Vận nhất định không đồng ý, nói sắp đến nơi rồi, nếu không xuống cô sẽ lên. Trương Hoa biết tính con nhóc này, lúc cần thiết nó có thể kết hợp cả ngang ngược với làm nũng người khác.

Cái chính là anh không muốn để Nhã Vận và Cổ Vân Vân biết Trần Dĩnh đang ở đây. Thế nên cuối cùng đành phải đồng ý, nói hai người chờ ở dưới một lát rồi anh xuống.

Cúp điện thoại rồi Trương Hoa liền vào phòng nói với Trần Dĩnh: “Anh phải về nhà một chuyến!” Trần Dĩnh nói: “Sao đột nhiên lại về nhà thế?”

“Con nhóc Nhã Vận vào thành phố chơi, giờ cứ một mực muốn kéo anh về cùng nó!”

“Nó tự vào thành phố một mình à?”

“Không, Cổ Vân Vân đón nó vào đây, đã chơi ở đây mấy ngày rồi, hôm nay mới đưa nó về!”

Trần Dĩnh nghe rồi không nói gì thêm.

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh rồi nói: “Tối em với Huệ Anh ra ngoài ăn chút gì, anh ăn cơm xong rồi về!” Trần Dĩnh nói: “Anh ở nhà một đêm đi, không cần về đây đâu, có Huệ Anh ở đây rồi, không sao đâu!”

Trương Hoa không nói gì nữa mà với tay lấy áo khoác rồi đi ra khỏi phòng. Đến phòng khách liền móc ra mấy trăm tệ đặt lên bàn, nói: “Huệ Anh đến chơi, đáng nhẽ anh phải mời cô ấy đi ăn, em thay anh mời cô ấy ra ngoài ăn

Trần Dĩnh nói: “Em cũng có tiền mà, anh không phải để tiền lại đâu!”

Trương Hoa không nói gì mà đi thẳng ra ngoài.

2.

Lưu Huệ Anh nói: “Cái cô Cổ Vân Vân ấy có vẻ thân thiết với người nhà Trương Hoa nhỉ?”

“Tớ cũng không rõ, đợt trư

c nghe nói chị ta tìm được một anh bạn trai là tổng giám đốc một tập đoàn, nào ngờ giờ lại thường xuyên liên lạc với gia đình Trương Hoa như thế!”

“Nói như vậy có nghĩa là chị ta vẫn thích Trương Hoa, nếu không chị ta đâu có nói chuyện của cậu cho gia đình anh ấy biết! Xem ra chị ta thật sự muốn cậu phải rút lui, sau đó sẽ xây dựng quan hệ với bố mẹ và em gái Trương Hoa”.

Trần Dĩnh nói: “Tớ cảm thấy cô ấy không hợp với Trương Hoa!” Huệ Anh cười: “Có phải cậu nghĩ mình mới hợp với anh ấy không?” Trần Dĩnh vội nói: “Tớ không có ý đó, chỉ cảm thấy cô ấy không hợp thôi!”

Lưu Huệ Anh lại cười: “Nói thật đi, dạo này ở với Trương Hoa có phải đang bắt đầu tóe “lửa tình yêu” không?”

Trần Dĩnh ngại ngần gạt đi: “Cậu nói lằng nhằng gì thế? Tớ vì không về nhà được nên mới tạm thời ở lại đây!”

“Hai người không ngủ chung với nhau ư?”

“Không!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Dĩnh, lại hỏi: “Thật sự không?”

Trần Dĩnh bị Lưu Huệ Anh nhìn đến sồn gai ốc, ngập ngừng một lát rồi nói: “Có mấy hôm!” rồi lập tức bổ sung: “Nhưng chẳng qua là vì không còn cách nào khác, chỉ có một chiếc giường ở phòng trọ của tớ!”

Lưu Huệ Anh phì cười: “Cuối cùng cũng chịu thừa nhận rồi hả? Thế có quan hệ không?”

Trần Dĩnh đỏ mặt nói: “Cậu nói lằng nhằng gì thế? Cậu không thấy tớ đang có bầu à?”

“Bây giờ cậu đang ở giai đoạn an toàn, cậu tưởng t không biết à?”

“Cậu trở nên lảm chuyện từ khi nào thế hả? Thích dò hỏi chuyện riêng tư của người khác thế à?” – Nói rồi không đợi Lưu Huệ Anh hỏi thêm, Trần Đình liền đứng dậy: “Chúng ta đi mua thức ăn đi!”

Lưu Huệ Anh nói: “Chẳng phải Trương Hoa đã để tiền lại cho chúng ta đi ăn sao?” Trần Đình nói: “Ăn uống bên ngoài không ngon lại còn đắt nữa, chi bằng chúng ta tự làm cho xong!”

3.

Lúc Trương Hoa đi ra, xe của Cổ Vân Vân đã đậu ở bên đường rồi. Trương Hoa vừa lên xe, Cổ Vân Vân đã nói: “Nhã Vận cứ một mực đòi lôi cậu về nhà cùng nó!” Trương Hoa chỉ cười nhạt nói: “Không cần giải thích, tôi biết không phải là ý của cậu!”

Nhã Vận nói: “Em vốn định tìm anh từ hai hôm trước, nhưng chị Vân không cho!”

“Cái con ranh này, tùy tiện bỏ ra ngoài chơi, không sợ bị bán đi hả?”

Nhã Vận cãi: “Chị Vân đâu phải người ngoài!”

Nhã Vận ngồi ở phía trước, Trương Hoa ngồi một mình ở ghế sau. Cổ Vân Vân lái xe được một lúc Trương Hoa mới phát hiện Cổ Vân Vân hôm nay ăn mặc rất giản dị, không kiềm được liền hỏi: “Sao hôm nay cậu ăn mặc giản dị thế?”

Cổ Vân Vân vừa lái xe vừa nói: “Như thế này chẳng phải rất ổn sao?”

“Ổn thì có ổn, nhưng mà không giống với tính cách thường ngày của cậu”.

“Thỉnh thoảng thay đổi tính cách một chút cũng không tệ!”

“Những thay đổi nhất thời khó mà thay đổi được bản chất”.

Cổ Vân Vân biết Trương Hoa có ý gì nhưng mặc kệ, chỉ im lặng lái xe. Nhã Vận nói: “Có phải lần này anh về nhà rồi đến hết tết mới quay lại thành phố không?”

“Không, tối nay anh quay lại thành phố luôn, có chút việc!”

Nhã Vận ngạc nhiên: “Anh đã nghỉ việc rồi, còn bận gì

“Trẻ con hỏi nhiều thế làm gì?”

Nhã Vận bất mãn nói: “Thôi, mặc kệ anh!”

Lúc gần về đến nhà, Trương Hoa nói: “Hay là đỗ xe bên đường một lát, tôi mua ít đồ mang về!” Nhã Vận nói: “Không cần mua đâu, chị Vân đã mua rất nhiều đồ rồi!”

4.

Buổi tối lúc ăn cơm, chẳng ai nhắc đến tên Trần Đình, ai cũng biết lúc này không nên nhắc đến cô. Mẹ Trương Hoa cứ luôn miệng nhắc Cổ Vân Vân phải ăn nhiều một chút, còn gấp thịt gà vào bát cô. Cổ Vân Vân vừa ăn vừa nói: “Ngon lắm bác ạ!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, sau đó nói: “Nếu như tôi nhớ không nhầm thì cậu ghét nhất là ăn thịt gà!”

Cổ Vân Vân nói: “Tôi ghét kiểu chế biến ở các nhà hàng thôi, còn món bác gái làm rất ngon, vì vậy tôi rất thích ăn!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân không nói gì. Mẹ Trương Hoa nói: “Nếu thích thì ăn nhiều vào!”

Cổ Vân Vân nói: “Tối ba mươi cháu qua đây thăm hai bác với Nhã Vận được không ạ?”

Nhã Vận nói: “Ok, như thế chúng ta có thể cùng ra ngoài chơi!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Ba mươi tết cháu không ở nhà với bố mẹ sao?” Cổ Vân Vân nói: “Bố mẹ cháu ba mươi tết còn bận hơn cả ngày thường, rất nhiều ngân viên ở công ty con đều ở lại trực ban, lại thêm một vài nhân viên không thể về nhà, bố mẹ cháu đều phải đến thăm họ. Bao nhiêu năm nay rồi, gần như chỉ có cháu với bà giúp việc đón giao thừa thôi ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Hóa ra là vậy! Vậy ăn tất niên thế nào?”

Cổ Vân Vân đáp: “Bà giúp việc làm cơm, có năm bố mẹ cháu ăn xong mới đi, nhưng có năm còn không kịp ăn đã đi luôn rồi ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Xem ra người giàu có chưa chắc đón tết đã vui!”

“Vâng ạ, thường ngày cháu rất ít được gặp bố mẹ, ngay cả cơ hội ngồi ăn chung cũng ít! Mặc dù bố mẹ cháu mở mấy công ty liên nhưng lại hạn chế tiền chi tiêu của cháu.”

Mẹ Trương Hoa gật gù: “Nhìn cách ăn mặc của cháu là đoán ra rồi! Trông không lờ lợt như đám con nhà giàu!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, vốn định nói gì nhưng cuối cùng lại thôi.

5.

Ăn cơm xong, Cổ Vân Vân ngồi trong phòng khách một lát với bố mẹ Trương Hoa. Cuối cùng Trương Hoa không nhịn được hỏi: “Cậu chuẩn bị về chưa?”

Mẹ Trương Hoa phàn nàn: “Có ai lại giục khách như thế không?”

“Con cũng cần về thành phố, muốn về sớm một chút!”

“Chỉ còn hai ngày nữa là tết, con còn về thành phố làm gì?” – Mẹ Trương Hoa hỏi.

“Con còn chút việc!” – Trương Hoa gọn lỏn đáp.

Cổ Vân Vân vội vàng đứng dậy nói: “Vậy chúng con đi đây ạ!” mẹ Trương Hoa cũng không nói gì thêm, chỉ dặn: “Đi đường cẩn thận!” sau đó hỏi Trương Hoa khi nào về, Trương Hoa nói: “Chiều ba mươi con sẽ về!”

Mẹ Trương Hoa lại nói với Cổ Vân Vân: “Nếu bố mẹ cháu tối ba mươi không ăn cơm ở nhà thì cứ về đây với thằng Hoa, cùng ăn cơm với nhà bác!” Cổ Vân Vân mừng rỡ nói: “Dạ, vâng ạ! Cháu chưa bao giờ ăn tết niên vui vẻ như thế!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, lạnh nhạt nói: “Mẹ tôi chỉ mời khách sáo thôi, cậu có thấy ai người lạ tự dưng chạy đến nhà người khác ăn tết niên chưa?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Cái thằng này ăn nói kiểu gì thế, Vân Vân đâu thể coi là người lạ!”

Nhã Vận cũng phụ họa: “Đúng thế, chị Vân đến thì càng đông vui chứ sao! Năm ngoái anh với chị dâu về nhà chị ấy ăn tết, nhà mình vắng tanh!” Nhã Vận lại vô tình nhắc đến Trần Đình, hơn nữa vẫn quen miệng gọi cô là chị dâu khiến cho cả nhà chỉ biết im lặng.

Nhã Vận cũng cảm thấy mình không nên nhắc đến tên Trần Đình, vội vàng chữa: “Anh có thể đưa chị ấy về nhà ăn tết, tại sao chị Vân không thể đến nhà mình ăn tết?”

Trương Hoa lập tức nói: “Hai việc này là hoàn toàn khác nhau!”

Cổ Vân Vân cảm thấy không nên tranh luận vấn đề này nữa, liền nói: “Chúng ta đi thôi!”

6.

Trương Hoa ngồi trên xe, đột nhiên nói: “Cậu trở nên giả tạo như thế từ khi nào vậy?” Cổ Vân Vân hiểu ý của Trương Hoa, nhưng vẫn giả bộ như không biết: “Tại sao cậu lại nói thế?”

“Rõ ràng cậu không thích ăn thịt gà, đi ăn hàng không bao giờ gọi; bố mẹ cậu có thể hạn chế cậu nhiều việc nhưng tuyệt nhiên không bao giờ hạn chế cậu việc tiêu tiền; rõ ràng cậu thích thời trang nhưng hôm nay lại ăn mặc thế này. Còn nữa, cậu từng nói với tôi, mặc dù bố mẹ cậu không có thời gian đón giao thừa với cậu nhưng năm nào cũng ăn cơm tết niên ở nhà, hơn nữa trong bữa cơm tết niên còn có mấy cậu, mợ, chị họ, anh họ, em họ... Còn nữa...”

Không kịp để Trương Hoa kịp nói hết, Cổ Vân Vân đã ngắt lời: “Tôi làm như thế chẳng phải để gây ấn tượng với bố mẹ cậu sao?”

“Ấn tượng tốt từ sự giả tạo thì có ý nghĩa gì?”

“Ấn tượng tốt từ sự giả tạo vẫn tốt hơn không có ấn tượng tốt. Chỉ ít nó cho thấy tôi coi trọng ấn tượng của bố mẹ cậu đối với tôi!”

“Ấn tượng tốt cần bản chất thực sự, là những thứ bên trong tâm hồn chứ không phải cái ngoài bề mặt!”

Cổ Vân Vân trầm ngâm một lúc, biết nói không lại Trương Hoa, cuối cùng đành nói: “Tôi làm những việc này còn không phải là vì cậu hay sao? Đâu phải cậu không hiểu dụng ý của tôi?”

Trương Hoa cao giọng: “Tôi không hiểu! Tôi chỉ biết cậu có làm những chuyện ấy cũng vô ích mà thôi, tôi đã nói rõ ràng với cậu từ lâu rồi!”

Cổ Vân Vân mặc kệ Trương Hoa, chỉ chăm chú lái xe. Trương Hoa cũng không nói gì thêm, trầm ngâm suốt cả quãng đường. Đến trước khu chung cư, Trương Hoa không nói gì mà xuống xe luôn. Cổ Vân Vân đột nhiên lên tiếng: “Tôi có thể lên nhà ngồi không?”

Trương Hoa hỏi vặn lại: “Cậu thấy có thích hợp không

Nói rồi mặc kệ Cổ Vân Vân và đi thẳng lên lầu.

Cổ Vân Vân dừng xe lại một lát, cuối cùng lái xe bỏ đi.

7.

Cổ Vân Vân vừa lái xe vừa khóc, cô không hiểu sao mình tự nhiên lại thành ra như vậy. Từ nhỏ đến lớn cô luôn được nuông chiều, muốn có gì gần như đều có thứ nấy.

Rồi cô lại nghĩ, thực ra Trương Hoa chỉ là một người đàn ông bình thường, tại sao cô lại thích anh ta đến thế? Kể từ khi học đại học đã có thiện cảm như vậy, mãi đến giờ vẫn không thể quên được. Đặc biệt là sau “lần đầu tiên” với Trương Hoa, cái ý nghĩ ấy càng mãnh liệt, càng khao khát có được người đàn ông này.

Vì anh ta, cô thậm chí có thể trước mặt bố mẹ anh ta làm những việc mà cô không thích. Vốn tưởng những hành động ấy có thể cảm động được anh, nào ngờ chỉ đổi lại sự lạnh nhạt. Mặc dù rất khó chịu nhưng trong lòng Cổ Vân Vân vẫn không chịu thua, cô không nghĩ rằng có thứ gì bản thân mình muốn có mà không thể đạt được.

Đây có lẽ cũng là một nhược điểm của con người. Những cô gái có điều kiện càng tốt thì càng dễ bị những người đàn ông không để ý đến mình cuốn hút. Trong suy nghĩ của họ, họ chính là đối tượng để người khác cưng chiều và theo đuổi. Có lẽ vì điểm này mà họ thờ ơ với những người đang theo đuổi mình để hướng tầm mắt đến những người đàn ông mà mình không thể theo đuổi được.

Đối với Cổ Vân Vân mà nói, có lẽ vì lý do đó, một phần cũng là vì cô thực sự thích Trương Hoa, từ hồi học đại học, song chưa bao giờ cô có được anh.

Thực ra những điều này không chỉ là điểm yếu của phụ nữ mà đàn ông cũng như vậy. Đôi khi điên cuồng theo đuổi một người chưa chắc đã là vì yêu. Vì vậy chúng ta có thể gặp rất nhiều ví dụ, sau một thời gian dồn hết tâm sức theo đuổi và có được người mình muốn, họ thường nhanh chóng “đá” người đó.

8.

Lúc Trương Hoa vào nhà, Trần Đình và Lưu Huệ Anh vẫn đang ăn cơm, vừa ăn vừa xem tivi, lại còn bàn luận rất sôi nổi. Nhìn thấy Trương Hoa về, Trần Đình hỏi: “Anh về thật à?”

Trương Hoa đáp: “Anh không muốn ở nhà!” rồi nói tiếp: “Chẳng phải anh đã bảo bọn em ra ngoài ăn sao? Sao lại ăn ở nhà thế?”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Nàng ta đã biết tiết kiệm rồi ạ, nói là ở nhà ăn cho tiết kiệm!” Trần Đình lừ mắt với Lưu Huệ Anh, nói: “Tớ đâu có nói là tiết kiệm tiền, chỉ nói ở nhà ăn vừa sạch vừa ngon chứ!”

Trương Hoa không hỏi vấn đề này nữa, mà cười cười hỏi: “Sao giờ vẫn còn đang ăn thế? Chẳng nhẽ ăn mấy tiếng mà chưa xong à?”

Trần Đình đáp: “Đâu có lâu đến thế, bọn em ra ngoài mua đồ mất nhiều thời gian lắm! Huệ Anh nói tuyệt rơi dây nên không chịu ra khỏi cửa, thế nên đi một lần nhân thể mua luôn!” Trần Đình ngập ngừng một

lát rồi nói thêm: “Hơn nữa bọn em muốn ăn uống thịnh soạn một chút nên nấu nướng mất khá nhiều thời gian!”

Trương Hoa đột nhiên nói: “Trong nhà có bia không?”

Trần Đình nói: “Có đấy, lúc mua đồ em nhân tiện mua luôn một ít, loại trước đây anh hay uống đấy!”

“Thế anh ăn thêm một chút!” – Trương Hoa nói.

Lưu Huệ Anh cười: “Anh về nhà mà bố mẹ không cho ăn à?”

“Ở nhà chẳng có tâm trạng để ăn, chỉ ăn qua loa cho xong, vẫn chưa no!”

Trần Đình nói: “Để em đi lấy bát đĩa và bia cho anh!”

Trương Hoa xua tay: “Không cần đâu, để anh tự đi lấy!”

Trương Hoa vừa uống bia vừa xem phim truyền hình, sau đó nói: “Bộ phim này trước đây em từng xem rồi mà?”

“Xem rồi giờ xem lại mới thích, không cần ngày ngày mong ngóng, dịp lúc nào thì xem lúc đấy, không xem được cũng không sao!”

Lưu Huệ Anh ngồi bên cạnh cười: “Xem ra hai người hiểu nhau quá nhỉ, ngay cả uống bia loại gì, xem phim gì cũng đều biết!”

Trần Đình khẽ cốc vào đầu Lưu Huệ Anh, Lưu Huệ Anh giật nảy mình a lên một tiếng, sau đó nói: “Đừng đánh, tớ không nói nữa

Trương Hoa giả vờ như không nhìn thấy, cũng không nói gì.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

1.

Trương Hoa nằm bên phòng Nhã Vận nghe tiếng cười đùa của Trần Đình và Lưu Huệ Anh ở phòng bên, trong lòng không khỏi chua xót: “Con gái ở với nhau đúng là khác hẳn!”

Ngày hôm sau, lúc Trương Hoa dậy, Trần Đình và Lưu Huệ Anh đã dậy từ lâu, hai người đang bận rộn ở trong bếp. Ăn sáng xong, điện thoại của Trương Hoa đổ chuông, vừa nghe là Trương Hoa đã nhận ra ngay: “Chủ tịch Cổ, sao lại là ngài?”

Cổ Triết Đông cười nói: “Sao nghe giọng một cái là biết tôi rồi?”

Trương Hoa nói: “Người có giọng nói giống như chủ tịch không nhiều!”

Hai người nói chuyện dăm ba câu rồi cúp máy.

Trương Hoa nói với Trần Đình: “Sáng nay anh phải ra ngoài một chút!”

Trần Đình hỏi: “Là bố của Cổ Vân Vân à?”

Trương Hoa ừ một tiếng rồi nói: “Có thể trưa anh không về, cứ ăn cơm đi, không phải đợi anh đâu!”

Trần Đình cố hỏi thêm: “Có chuyện gì thế?”

“Anh cũng không biết, chỉ bảo anh đến công ty gặp ông ấy một chút!”

Trên đường đi, Trương Hoa nghĩ mãi không biết rốt cuộc Cổ Triết Đông tìm anh có chuyện gì? Sau lần đầu tiên gặp mặt ở công ty Triết Đông, hai người chưa gặp lại nhau lần nào, sao đột nhiên ông ta lại gọi cho anh, bảo anh đến công ty gặp mặt? Trương Hoa lại nghĩ, không phải là vì chuyện của Cổ Vân Vân đấy chứ? Cuối cùng Trương Hoa quyết định không nghĩ những chuyện này nữa, dù gì sớm muộn cũng sẽ biết>

Lúc Trương Hoa đến nơi, rất nhiều nhân viên của công ty đều tỏ ra ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Trương Hoa quay lại công ty kể từ sau khi nghỉ việc. Trương Hoa nhìn thấy họ vẫn niềm nở chào hỏi, sau đó đi thẳng lên văn phòng của Cổ Triết Đông.

2.

Cửa văn phòng đang mở, nhìn thấy Trương Hoa vừa đến cửa, Cổ Triết Đông đã đứng dậy mỉm cười: “Thật ngại quá, trời đang tuyết rơi mà lại bắt cậu đến đây!”

Trương Hoa bước vào, mỉm cười nói: “Chẳng phải chủ tịch cũng đang bận rộn hay sao!”

Cổ Triết Đông đợi Trương Ho

a ngồi xuống mới nói: “Chỉ tại tôi sơ ý, chuyện cậu nghỉ việc đến hôm nay tôi mới biết!”

Trương Hoa nhìn Cổ Triết Đông, thầm nghĩ: “Cũng chẳng biết là thật hay là giả, có thể là biết từ lâu rồi!”

Cổ Triết Đông hỏi: “Dạo này cậu thế nào? Đã tìm công việc mới ở đâu chưa?”

Trương Hoa nói: “Tạm thời thì chưa, tôi muốn nghỉ ngơi một thời gian đã!”

Cổ Triết Đông gật gù: “Thế cũng tốt, nghỉ ngơi một thời gian để bình tĩnh nghĩ con đường sau này của mình!”

Trương Hoa chỉ cười, không nói gì. Anh biết Cổ Triết Đông tìm anh đến chắc chắn là có việc chứ không phải để nói chuyện phiếm. Cổ Triết Đông lúc này mới ngồi xuống đối diện Trương Hoa, sau đó hỏi: “Tại sao cậu lại nghỉ việc?”

“Tôi cảm thấy công việc này không thích hợp với mình!”

“Vì nguyên nhân này ư?”

Trương Hoa vẫn chỉ cười mà không nói. Cổ Triết Đông nói “Thôi được rồi, không bàn đến chuyện này nữa, dù sao quá khứ cũng qua đi rồi!”

Dừng lại một chút, Cổ Triết Đông liền nói tiếp: “Tôi đã điều tra về công việc trước đây của cậu, thực ra cậu có cái duyên nhất này, nói một cách đơn giản hơn là cậu rất thích hợp với công việc kinh doanh!”

Trương Hoa cười nói: “Có lẽ là do vấn đề về tính cách, tôi không thích công việc này lắm thôi!”

Cổ Triết Đông đột nhiên nói: “Tôi biết cậu có hút thuốc, thường một ngày cậu hút bao nhiêu điếu?”

3.

Trương Hoa bắn khoăn không hiểu tại sao Cổ Triết Đông đột nhiên hỏi vấn đề này. Nhưng anh vẫn trả lời: “Chắc khoảng một bao ạ!”

“Cậu nghĩ có thể cai được không?”

Trương Hoa thành thật đáp: “Chắc là không!”

Cổ Triết Đông lại hỏi: “Thế cậu có biết tôi có hút thuốc hay không không?”

Trương Hoa nói: “Tôi cũng có biết là chủ tịch không hút thuốc!”

Cổ Triết Đông mỉm cười, sau đó nói: “Nói một cách chính xác là gần mười năm nay tôi không hút thuốc! Lúc bằng tuổi cậu, tôi hút không kém cậu đâu, lúc ấy cũng nghĩ chắc không thể bỏ thuốc, nhưng về sau sức khỏe có vấn đề, bác sĩ khuyến cáo không được hút thuốc nữa, vì vậy bây giờ cậu thấy đấy, tôi không hút thuốc nữa!”

Trương Hoa vẫn không hiểu tại sao đột nhiên Cổ Triết Đông lại hỏi chuyện này, chỉ biết trầm ngâm. Cổ Triết Đông lại hỏi: “Giả sử cho cậu đầy đủ tự do, cậu muốn theo đuổi nghề gì? Hay nói cách khác, cậu muốn trở thành người như thế nào?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi thẳng thắn nói: “Trước đây tôi từng có rất nhiều lí tưởng, chỉ có điều mong muốn nhất vẫn là có một cuộc sống tự do và yên ổn!”

“Cậu có biết lí tưởng lúc trẻ của tôi là gì không?”

Không đợi Trương Hoa trả lời, Cổ Triết Đông nói luôn: “Là làm ca sĩ!” nói rồi bật cười, sau đó nhìn Trương Hoa nói: “Có phải rất không phù hợp với thân phận hiện tại của tôi không?”

Trương Hoa, sau đó nói: “Tôi có thể hiểu được!”

Cổ Triết Đông nói tiếp: “Ừ, có lẽ cậu hiểu được, mỗi người khi còn trẻ đều có lí tưởng, hay nói cách khác chính là giấc mộng, nhưng những người có thể thực hiện ước mơ hồi còn trẻ của mình cực kì ít!”

“Quả đúng là như vậy!”

“Nếu giờ bảo tôi nói về lí tưởng của mình, tôi vẫn thích làm ca sĩ, mặc dù điều này cực kì mâu thuẫn với cuộc sống hiện tại của tôi”.

Ngừng một lát Cổ Triết Đông lại tiếp tục trải lòng: “Trong cuộc sống hiện tại, bên cạnh lí tưởng, còn có sự sinh tồn cùng với vấn đề thích nghi với xã hội, cũng giống như việc hút thuốc, trừ phi tôi không muốn mình khỏe mạnh, tôi có thể lựa chọn vẫn tiếp tục hút thuốc!”

4.

Nghe đến đây Trương Hoa đã hiểu ra dụng ý của Cổ Triết Đông. Có rất nhiều người vì sự sinh tồn là lựa chọn những công việc mình không thích, lựa chọn phương thức sống mình không muốn. Trong những môi trường không như ý này, đầu tiên là phải giải quyết vấn đề thích nghi. Không thể bắt cả xã hội phải thích nghi với cá nhân, chỉ có thể là cá nhân tìm cách thích nghi với xã hội.

Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa đang trầm ngâm, nói tiếp: “Con người đều trưởng thành qua sự thử thách và rèn giũa. Mà con đường trưởng thành nhanh nhất chính là có thể giải quyết vấn đề một cách trực diện”, im lặng một lát, Cổ Triết Đông nói tiếp: “Bao nhiêu năm nay, đã rất nhiều lần tôi muốn thu mình lại, rất nhiều lần nghĩ rằng có những vấn đề không thể nào giải quyết được, nhưng cuối cùng tôi vẫn vượt qua được! Có lẽ chính vì điểm này mà tôi luôn trân trọng những nhân vật có thể đối mặt với mọi khó khăn!”

Trương Hoa đã nghe ra dụng ý của Cổ Triết Đông, ông ta đang ngầm nói anh vì muốn né tránh vấn đề nên mới lựa chọn nghỉ việc. Cổ Triết Đông lại nói tiếp: “Cá nhân tôi cảm thấy công việc là công việc, trong công việc không nên xen lẫn các yếu tố tình cảm, mặc dù tôi biết thanh niên các cậu đời sống tình cảm rất phong phú, nhưng tôi hi vọng cậu phân định rõ ràng công việc và tình cảm.”

Trương Hoa thoáng nghĩ, tình cảm mà ông ta muốn nói đến là chuyện tình cảm của anh với Cổ Vân Vân hay là với Lục Đào? Hoặc cũng có thể là cả hai. ngẩng đầu nhìn Cổ Triết Đông, ánh mắt hiện lên sự khâm phục. Trong lòng anh, Cổ Triết Đông lúc này không chỉ là một thương nhân mà còn là một nhà lí luận. Ông luôn biết cách dùng những lời lẽ, từ ngữ đơn giản, có lí để nói ra những vấn đề khó hiểu.

Bằng những câu chữ đơn giản ấy, trước tiên ông giải đáp vấn đề về sự sinh tồn và lí tưởng, tiếp đó là đề cập đến chuyện anh vì lẩn tránh tình cảm mà nghỉ việc, cuối cùng là nói rõ anh cần phân định rạch ròi chuyện tình cảm và công việc.

5.

Cổ Triết Đông nói xong những chuyện này liền đứng dậy, ý muốn nói với Trương Hoa rằng cuộc nói chuyện đến đây chấm dứt. Trương Hoa cũng đứng lên. Cổ Triết Đông nói: “Câu cuối cùng, nếu cậu muốn quay lại, công ty luôn mở rộng cửa đón cậu, vậy thì tôi sẽ cảm thấy mình không nhìn nhầm người! Nếu cậu lựa chọn công việc khác, hi vọng cậu có thể hiểu được những lời tôi nói ngày hôm nay!”

Trương Hoa không trả lời câu hỏi này, chỉ nói: “Vậy tôi xin cáo từ!”

Trương Hoa ra đến cổng, Cổ Triết Đông liền gọi lại, sau đó cười bảo: “À phải rồi, ngày mai là giao thừa rồi, tôi muốn nói chúc mừng năm mới trước với cậu!”

Trương Hoa cảm thấy hơi áy náy, sao mình không nghĩ ra nhỉ, mình đáng nhẽ phải nói câu này trước. Nghĩ vậy Trương Hoa liền nói: “Cám ơn ngài, cũng chúc chủ tịch năm mới vui vẻ!”

Ra khỏi văn phòng của Cổ Triết Đông, Trương Hoa vốn định về thẳng nhà nhưng ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gõ cửa văn phòng Phùng Lâm Hàn.

Phùng Lâm Hàn nhìn thấy Trương Hoa liền cười nói: “Cuối cùng cũng chịu đến thăm bọn tôi rồi hả?”

Trương Hoa cười cười, chìa điều thuốc ra mời Phùng Lâm Hàn, mình cũng châm một điều. Phùng Lâm Hàn nói: “Chủ tịch bảo cậu đến phải không?”

Trương Hoa mỉm cười, coi như thừa nhận, sau đó nói: “Người ở ngoại tỉnh hôm nay đều nghỉ cả rồi phải không? Tôi thấy hôm nay công ty vắng hẳn!”

Phùng Lâm Hàn đáp: “Người ngoại tỉnh hôm nay được nghỉ rồi, chỉ có điều phần lớn đều không về nhà vì chưa thông!”

Hai người nói chuyện phiếm một lát, Trương Hoa nói: “Sắp trưa rồi, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi!” Phùng Lâm Hàn vui vẻ nhận lời: “Ok, thực ra hôm nay cũng không có việc gì!”

Trương Hoa nói: “Hay gọi thêm cả những người khác cùng đi cho vui!”

Phùng Lâm Hàn nói: “Có cần gọi thêm Cổ Vân Vân không?”

Trương Hoa vội nói: “Đừng gọi cô ấy!”

Phùng Lâm Hàn cười: “Đùa thôi, hôm nay cô ấy không đến công ty!”

6.

Trương Hoa cùng Phùng Lâm Hàn và mấy giám đốc khu vực ngoại ô cùng nhau đi ăn. Trong lúc ăn, các giám đốc ngoại ô vẫn có thói quen gọi Trương Hoa là “giám đốc Trương”. Có người nói: “Anh về công ty làm đi, có nhiều ông chủ vẫn nhớ đến anh đấy!”

Trương Hoa chỉ cười rồi bảo: “Tôi thì có gì mà nhớ, chẳng qua chỉ là vật trưng bày thôi mà, có làm được gì đâu!” Bọn họ liền nói: “Anh mà là vật trưng bày thì chúng tôi cũng là vật trưng bày hết!”

Thực ra trong lòng Phùng Lâm Hàn biết rõ, anh ta biết lần này Cổ Triết Đông gọi Trương Hoa đến chắc chắn là vì muốn kéo Trương Hoa về công ty làm. Nhưng hiện giờ anh ta cũng rất mơ hồ, rốt cuộc Trương Hoa có quan hệ như thế nào với nhà họ Cổ? Trương Hoa và Cổ Vân Vân có quan hệ gì? Nhưng cho dù thế nào thì cũng tuyệt đối không thể đắc tội với Trương Hoa, không biết lúc nào anh ta sẽ quay lại công ty làm việc nữa?

Bữa cơm nay rất vui vẻ, khiến cho Trương Hoa tìm lại được cảm giác trước đây. Đợi bọn họ về công ty hết rồi, Trương Hoa lững thững đi dạo, trong lòng thầm nghĩ: Xem ra mọi thứ đều không thay đổi nhiều, thái độ của họ với anh vẫn không khác gì so với trước đây.

Về đến nhà, Trần Đình và Lưu Huệ Anh đang xem tivi. Trần Đình nhìn thấy anh liền hỏi: “Bố Cổ Vân Vân tìm anh có việc gì thế?”

Trương Hoa nói: “Không có gì, chỉ nói chuyện phiếm thôi!”

Buổi chiều, Trương Hoa đang ngồi chơi điện tử trong phòng thì Lí Dương Uy gọi điện đến, nói ngày mai sẽ về nhà đón tết, bảo tối nay tụ tập ăn uống một bữa. Trương Hoa nói: “Ok, cậu chọn địa điểm đi!” ngẫm nghĩ một lát, Trương Hoa lại nói luôn: “Hay là qua nhà tôi luôn đi!”

Trương Hoa nghĩ, dù sao lần trước đến lấy đồ Lí Dương Uy đã biết Trần Đình đang ở đây rồi, hơn nữa anh cũng chẳng cần phải giấu giếm Lí Dương Uy làm gì.

7.

Trương Hoa tắt máy tính, ra phòng khách nói với Trần Đình: “Anh phải ra ngoài mua ít đồ, tối nay Dương Uy qua đây ăn cơm!”

Trần Đình nói: “Anh ấy biết em ở đây có sao không?”

Trương Hoa đáp: “Lần trước về lấy đồ chẳng phải cậu ta đã biết em ở đây rồi đấy thôi!”

Trương Hoa chuẩn bị đi thì Trần Đình nói: “Em cùng đi với anh nhé!”

“Tuyết vẫn đang rơi, em ở nhà thì hơn!”

“Ra ngoài đi lại một chút thì tốt hơn!” - Sau đó kéo tay Lưu Huệ Anh: “Chúng ta cùng đi đi!” nhưng Lưu Huệ Anh nói: “Tôi lười đi lắm, hai người đi với nhau đi!”

Trương Hoa và Trần Đình đang mua rau ở chợ, lúc ngẩng đầu lên, Trương Hoa nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh, liền ngạc nhiên thốt lên: “Ngô Tĩnh?”

Ngô Tĩnh nghe thấy tiếng gọi liền ngoảnh đầu lại nhìn: “Là anh à?”

Trần Đình đứng bên cạnh thấy Trương Hoa gọi tên cô gái lạ liền nghĩ trước đây chưa từng nghe Trương Hoa nói có quen cô gái nào tên Ngô Tĩnh cả, cô ta là ai nhỉ? Anh ấy quen khi nào? Nhưng lại không tiện nói chen vào, đành phải yên lặng đứng bên cạnh, giả bộ mãi mua rau, vừa mua vừa lắng tai nghe xem họ nói>

Trương Hoa hỏi: “Em không về quê ăn tết à?”

“Đường bị chặn cả rồi, em không về được!”

“Cậu ta đâu?”

Ngô Tĩnh im lặng một lát mới nói: “Bọn em chia tay rồi!”

“Sao nhanh vậy?”

“Chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra, cả hai đều biết rõ điều đó!”

Trương Hoa lại hỏi: “Ngày mai chỉ có mình em thôi à?”

“Không sao, một mình càng yên tĩnh!”

Trần Đình đứng bên cạnh lúc này không nén được nữa liền nói: “Trương Hoa, chúng ta mau đi thôi, về nhà còn phải nấu nướng nữa!”

Ngô Tĩnh lúc này mới phát hiện ra cô gái bụng to đứng bên cạnh Trương Hoa hóa ra là đi cùng anh, thế mà cô cứ tưởng là một người đến mua rau chứ không có quan hệ gì với Trương Hoa.

8.

Ngô Tĩnh nhìn Trần Đình, hỏi Trương Hoa: “Đây là?” rồi không đợi Trương Hoa kịp trả lời, cô đã đoán: “Lê nào là...,” không cần nghe hết câu, Trương Hoa và Trần Đình đều hiểu ý Ngô Tĩnh muốn nói.

Trương Hoa cười cười coi như thừa nhận. Trong lòng Trần Đình rất khó chịu, thầm nghĩ, sao cô ta lại biết nhiều như vậy? Ngay cả chuyện mình là vợ trước cô ta cũng biết. Trương Hoa với cô gái này rốt cuộc là quan hệ gì?

Ngô Tĩnh cười rồi quay sang nói với Trần Đình: “Thật ngại quá, đã làm phiền hai người! Tôi phải đi rồi!”

Ngô Tĩnh giờ mới biết vợ cũ của Trương Hoa đã mang bầu mấy tháng rồi, trước đây chỉ biết hai người đã ly hôn.

Trương Hoa và Trần Đình mua thức ăn xong, trên đường về nhà, Trần Đình cứ im lặng chẳng nói tiếng nào, Trương Hoa cũng chẳng quan tâm cô có nói chuyện ay không. Về đến trước tòa chung cư, Trương Hoa liền hỏi: “Sao thế, tự nhiên không nói năng gì?”

Cuối cùng Trần Đình không nhịn được hỏi: “Cô gái ấy là ai vậy? Sao anh quen với cô ấy?”

Trương Hoa nói: “Cô ấy là bạn gái của một giám đốc ngoại ô của công ty điện tử Triết Đông, anh giám đốc ấy mời anh đi ăn, dẫn theo cả bạn gái đi cùng nên quen!”

Trương Hoa chỉ nói như vậy với Trần Đình, anh không muốn nói rõ sự tình cho Trần Đình biết.

Trần Đình nghe xong, vẻ mặt đã nhẹ nhõm hơn hẳn, khẽ nói: “Hóa ra là như vậy!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, cố ý nói: “Thế em tưởng là gì? Em không nghĩ giữa bọn anh đã xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

Mặt Trần Đình đỏ bừng, sau đó nói: “Đâu có, em quan tâm đến quan hệ giữa hai người làm cái gì!” nói rồi liền sải bước đi lên tầng trước.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

1.

Trương Hoa nhìn Trần Đình đi phía trước nhưng không đuổi theo. Lí Dương Uy gọi điện đến, nói sẽ dẫn Kỉ Oanh sang, hỏi có tiện không. Trương Hoa nói không sao, cùng đến thì càng vui. Lí Dương Uy hỏi: “Trần Đình còn ở đấy không?”

Trương Hoa hỏi vặn lại: “Cậu nói xem?”

Lí Dương Uy cười hi hi, nói: “Tôi biết rồi, thế thì không gọi Cổ Vân Vân nữa, Kỉ Oanh vốn định gọi cả Cổ Vân Vân nữa!”

Trương Hoa cúp điện thoại rồi mới lên tầng, Trần Đình đi rất chậm, chưa đến tầng năm đã đuổi kịp cô rồi. Sau khi vào phòng, Trần Đình cầm thức ăn vào trong bếp. Lưu Huệ Anh đang ngồi xem tivi, cười nói với Trương Hoa: “Để thể hiện sự tôn trọng với hai chủ nhân, tôi xin phép không vào bếp giúp đỡ>

Trương Hoa cười nói: “Không cần đâu!”

Trần Đình đứng rửa rau còn Trương Hoa thái rau. Đột nhiên Trần Đình hờ hững hỏi: “Tại sao cô ấy biết chúng ta ly hôn rồi?”

Trương Hoa ban đầu còn chưa hiểu ý của Trần Đình, nhưng ngay sau đó hiểu ra Trần Đình đang hỏi đến Ngô Tĩnh. Trương Hoa liền nói: “Gần như cả công ty đều biết anh đã ly hôn rồi, bạn trai cô ấy là giám đốc ngoại ô của công ty, sao lại không biết chứ?”

Trần Đình nói: “Hóa ra là vậy!”

“Sao em vẫn còn nghĩ đến chuyện này thế?”

“Đâu có, chỉ thấy tò mò thôi!”

Lúc Lí Dương Uy và Kỉ Oanh đến, Trương Hoa vừa mới bắt đầu xào rau. Lưu Huệ Anh là người ra mở cửa, Lí Dương Uy vừa nhìn thấy đã ngạc nhiên thốt lên: “Ồ, sao lại có thêm một cô gái thế này?”

Kỉ Oanh đứng bên bệ anh, sau đó nói: “Anh nói cái gì thế hả?”

Lưu Huệ Anh cười đáp: “Em là bạn của Trần Đình, tết này không về nên qua đây ở với cô ấy cho vui!”

Lí Dương Uy liền nói: “Thế thì tốt, anh còn tưởng là lại đổi sang cô khác!”

Kỉ Oanh nói với Lưu Huệ Anh: “Em đừng để bụng, bọn họ chơi với nhau thường xuyên đùa cợt kiểu đấy lắm!”

2.

Lí Dương Uy đi thẳng vào bếp, sau đó đuổi Trần Đình ra ngoài: “Phụ nữ bọn em ra hết ngoài

i đợi đi, để anh giúp Trương Hoa làm bếp cho!”

Trương Hoa cười bảo: “Cậu muốn vào ăn vụng chứ gì?”

Kỉ Oanh đã từng gặp Trần Đình, nhưng không hề biết chuyện của Trần Đình. Bạn học của Trương Hoa đều biết anh đã ly hôn, nhưng người biết được nguyên nhân thực sự chỉ có Cổ Vân Vân và Lí Dương Uy. Mặc dù Lí Dương Uy và Cổ Vân Vân đều có quan hệ với Kỉ Oanh nhưng cả hai đều không kể chuyện này cho cô nghe.

Chính vì vậy mà ấn tượng của Kỉ Oanh về Trần Đình không hề xấu, hơn nữa bản năng của phụ nữ khiến cho Kỉ Oanh cảm thấy đồng cảm với bà bầu, Kỉ Oanh thậm chí còn hỏi thăm sức khỏe của Trần Đình. Bà người ngồi trong phòng vừa xem ti vi vừa nói chuyện, còn hai người đàn ông thì lúi húi ở trong bếp.

Trương Hoa hỏi Lí Dương Uy: “Hai người đón tết thế nào? Cùng về nhà cậu hay là cùng về nhà cô ấy?”

“Ai về nhà này!”

“Không phải chứ? Lần trước đột nhiên hủy bỏ hôn lễ, không định nhanh chóng bù vào à?”

“Tôi không muốn kết hôn gấp gáp quá, tốt nhất cứ cho đôi bên có thêm thời gian tìm hiểu để thích ứng với nhau!”

Trương Hoa gật đầu: “Cũng phải!”

“Thế còn cậu thì sao? Cứ dây dưa không tiến cũng chẳng lùi như thế này mãi à?”

Trương Hoa cười bảo: “Dây dưa gì đâu, bởi vì tuyết rơi nhiều quá không về được, tôi không thể để cô ấy đón tết trong căn nhà trọ kia một mình mà thôi! Sau tết là cô ấy sẽ về nhà!”

Lí Dương Uy cười tinh quái: “Cũng chẳng biết là có ý gì không nữa!”

Trương Hoa không buồn đoái hoài đến ý mỉa mai của Lí Dương Uy, chỉ bảo: “Cậu ra ngoài dọn bàn đi, sắp xong rồi đây!”

Đợi bày xong món ăn, Trương Hoa nói: “Tối mai là giao thừa, hôm nay chúng ta đón trước, mọi người uống tí rượu nhé!”

Trần Đình vội nói: “Em không uống được đâu!”

Lí Dương Uy gật đầu: “Ok, em là ngoại lệ, những người khác thì không!”

3.

Trên đường về, Kỉ Oanh nói với Lí Dương Uy: “Em thấy Trần Đình cũng được lắm, hơn nữa xem ra hiện tại mối quan hệ giữa Trương Hoa và Trần Đình vẫn rất thân mật, tại sao họ lại ly hôn nhỉ?”

“Những chuyện thế này người ngoài như chúng ta làm sao mà hiểu nổi!”

“Em thấy khó hiểu quá!”

“Thế thì đừng nghĩ nữa!”

Một lát sau Lí Dương Uy nói: “Em không giận anh không đón tết cùng em chứ?”

“Thực ra em vẫn mong có thể cùng nhau đón tết, ở nhà ai không quan trọng!”

“Đợi qua tết anh sẽ đến nhà thăm em, đều ở cùng một huyện, cũng chẳng phải xa xôi lắm!”

Trương Hoa nhìn Lưu Huệ Anh ngồi trên ghế, cười nói: “Thật không ngờ em lại uống khá thế!”

Trần Đình nói: “Huệ Anh là đứa uống khá nhất trong bọn em đấy! Chỉ có điều thường ngày không uống mà thôi!”

“Như thế là tốt đấy, càng biết uống càng không dễ bị chuốc say!”

Lưu Huệ Anh cười như mèo, sau đó nói: “Thực ra đã mấy năm rồi em không uống đấy!”

Trương Hoa đột nhiên nhớ ra chuyện gì, liền hỏi: “Nghe Trần Đình nói em có bạn trai rồi, hơn nữa lại trong thành phố, có đúng không?”

Lưu Huệ Anh nghe đến đây thì chỉ cười mà không nói gì.

Trương Hoa vốn định hỏi tại sao không đón tết cùng bạn trai nhưng thấy Lưu Huệ Anh không nói gì nên không tiện hỏi tiếp. Thực ra Trương Hoa vừa hỏi là Trần Đình đã hiểu ý anh rồi. Cô còn nhớ lần trước Trương Hoa có nói với mình: Tại sao cuối tuần Huệ Anh không đi với bạn trai mà lại đi với cô?

Trần Đình thấy Trương Hoa không hỏi được gì, lòng thầm nhủ: Chờ cơ hội khác vậy!

4.

Ngày hôm sau, cuối cùng tuyết cũng ngừng rơi. Buổi sáng, Trương Hoa dẫn Trần Đình và Huệ Anh cùng đi siêu thị mua đồ, mua rất nhiều đồ ăn, đồ uống. Trần Đình còn mua một ít đồ trang trí ngày tết, thậm chí còn mua cả một câu đối. Bởi vì trong siêu thị có rau củ nên họ không phải đi chợ nữa.

Ba người ăn trưa ở ngoài. Chiều về đến nhà, Trương Hoa nói: “Anh phải về nhà bố mẹ rồi, đêm giao thừa hai người đành tự chuẩn bị nhé!”

Lúc Trương Hoa ra cửa, Trần Đình muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra được.

Trương Hoa đi rồi, Lưu Huệ Anh mới nói: “Có phải cậu muốn hỏi tối nay anh ấy có về không chứ gì?”

Trần Đình đỏ bừng mặt, nói: “Tớ đâu có định hỏi cái đó, hơn nữa xa như thế, lại là đêm giao thừa, sao có thể quay về chứ?”

Trần Đình nói dối mẹ ở trong điện thoại là có Trương Hoa và Lưu Huệ Anh cùng ăn cơm giao thừa, rất vui vẻ, bảo mẹ không cần lo lắng. Đến khi tiếng pháo giao thừa vang lên, hai người mới cảm thấy hụt hẫng.

Trần Đình buồn rầu nói: “Biết sớm thế này sáng nay đã mua ít pháo để đốt rồi!”

Lưu Huệ Anh tính tình vui vẻ hơn, lập tức lấy lại tâm trạng, cười nói: “Bộ dạng này của cậu thì đốt được pháo à?” sau đó nói thêm: “Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta chuẩn bị ăn cơm đi, dù gì còn có em bé ăn cùng chúng ta mà, cứ coi như là có ba người cùng ăn cơm giao thừa đi!”

Trần Đình đưa tay lên xoa xoa bụng mình, khẽ cười nói: “Đúng thế, đây là cái tết đầu tiên của em bé mà!”

Vốn định nói thêm: “Đáng tiếc là bố nó lại không ở bên cạnh”, nhưng cuối cùng vẫn cố kiềm chế không nói.

5.

Ra khỏi cửa, Trương Hoa bắt taxi về nhà, lòng thầm nhủ tết nhất rồi, cần gì phải tính toán tiêu hết bao nhiêu. Trên đường đi anh hỏi lái xe: “Bác tài, các anh giao thừa mà cũng không nghỉ à?”

Người lái xe cười đáp: “Chẳng còn cách nào, một lát nữa cũng phải về nhà ăn cơm giao thừa>

Trương Hoa lại hỏi: “Tối các anh có chạy xe không?”

“Có chứ, ăn xong giao thừa lại đi tiếp! Tối nay chắc chắn làm ăn được!”

Trương Hoa gật đầu nói: “Đúng thế, rất nhiều thanh niên muốn ra ngoài chơi mà!”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Lúc gần đến nhà, Trương Hoa hỏi: “Nếu tối nay tôi muốn từ nhà về thành phố, anh có đi không?”

“Anh cứ gọi điện cho tôi, đây là số của tôi!”

Cho Trương Hoa số điện thoại xong, lái xe nói: “Cũng may hôm nay không có tuyết rơi, nếu không tối nay tôi cũng chẳng muốn chạy xe đâu!”

Trương Hoa vừa vào đến sân đã thấy Nhã Vận đang giúp bố treo câu đối. Thấy Trương Hoa vào, Nhã Vận vội nói: “Anh cả, mau nhìn xem đã thẳng chưa?”

“Không sao đâu, có em giúp thì có dán lệch cũng là chuyện bình thường!”

Nhã Vận bực bội nói: “Sao ngày tết ngày nhất mà anh cũng chẳng chịu nói mấy lời tử tế với em hả?”

Trương Hoa lại gần nói: “Thôi bỏ đi, em vào bếp giúp mẹ nấu nướng vậy!”

Trương Hoa và bố dán câu đối, đột nhiên bố Trương Hoa hỏi: “Chắc Trần Đình không về nhà đúng không?”

Trương Hoa khựng người, vội nói: “Sao bố biết?”

“Anh tưởng tôi cũng không quan tâm đến thời sự như mẹ anh ấy hả? Năm nay có rất nhiều người không thể về nhà!”

Bố Trương Hoa nhìn con trai, rồi nói: “Bố không nói với mẹ con chuyện này, thấy hôm trước con vội vàng về thành phố là bố biết ngay Trần Đình đang ở chỗ con rồi!”

6.

Trương Hoa lúc này mới hay bố mình từ trước đến giờ ít nói như suy nghĩ rất kín kẽ. Anh cũng chẳng buồn giấu nữa: “Đúng là cô ấy đang ở chỗ con, ra tết đường xá thông rồi cô ấy sẽ về nhà!”

Im lặng một lát, bố Trương Hoa nói tiếp: “Thế tối nay chỉ có mình nó thôi à?”

“Còn cả một người bạn học của cô ấy nữa!”

“Thế thì tốt!” - Nói rồi không nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, vang lên tiếng pháo nổ đì đùng, Nhã Vận từ trong bếp đi ra, nói: “Anh, chúng ta cũng đốt pháo đi, bố mua nhiều pháo lắm!”

Trương Hoa dẫn Nhã Vận ra ngoài đốt pháo, đột nhiên nhớ đến Trần Đình và thầm nhủ: “Chắc giờ này hai người họ nhớ nhà lắm đây!”

Nhã Vận nói: “Anh cả, anh còn ngây ra đó làm gì?”

“Không có gì!”

Đến tận lúc ăn cơm, Trương Hoa vẫn nhớ đến Trần Đình và Lưu Huệ Anh. Rồi đột nhiên anh lại nghĩ đến Ngô Tĩnh, không biết có phải cô cũng đón giao thừa một mình không? Rồi lại tự cười nhạo mình, lòng thầm nghĩ sao mình lắm chuyện vậy, có bao nhiêu người không thể về nhà đón tết.

Cũng may là có Nhã Vận chứ nếu không bữa cơm giao thừa chắc là ngọt ngạt lắm. Bố Trương Hoa cũng không hay nói, mẹ anh dường như cũng có tâm sự gì đó. Trương Hoa đành uống rượu với bố, ăn cơm xong, Trương Hoa nghĩ: Có lẽ đây là một bữa cơm giao thừa ngắn nhất, tẻ nhạt nhất của mình.

Đợi mẹ thu dọn bếp núc xong, cả nhà ngồi trong phòng khách một lát, Trương Hoa liền nói: “Tối nay con phải về thành phố!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Hôm nay là giao thừa, còn về thành phố làm gì?”

Bố Trương Hoa nói: “Thanh niên mà, chắc là lại tụ tập gì đây! Nghe nói đám thanh niên trong thành phố thường thích ra ngoài chơi, cứ để nó đi đi!”

Nhã Vận thích thú nói: “Em cũng muốn đi!”

Trương Hoa gạt đi: “Em con gái đi theo>

7.

Lúc Trương Hoa về, Trần Đình nhìn thấy anh thì mừng lắm, vội đứng dậy khỏi ghế sofa, hồ hởi hỏi: “Anh về rồi à?”

Trương Hoa ừ một tiếng đáp lời. Trần Đình hỏi tiếp: “Tay anh cầm gì thế?”

“Pháo đấy, ở nhà mua nhiều quá nên anh mang một ít lên đây!”

Sau đó hỏi: “Hai người ăn uống thế nào rồi?”

“Nhiều món lắm, bọn em ăn no căng rồi!”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Không phải giao thừa anh cũng không ăn no, chuẩn bị về đây ăn thêm đấy chứ?”

Trương Hoa phì cười: “Nếu em chịu uống rượu với anh, anh cũng có thể ăn thêm đấy!”

Lưu Huệ Anh nói: “Thôi bỏ đi, xem chương trình tết còn hay hơn!”

Trương Hoa ngồi trên ghế cùng xem ti vi với họ, thầm nghĩ: “Thực ra về nhà cũng chẳng có việc gì, chỉ là ngồi xem ti vi cùng với hai người họ thôi, thế mà tại sao anh cứ muốn về?”

Nhìn Lưu Huệ Anh nói nói cười cười với Trần Đình, Trương Hoa mới tìm được lí do, đó là đón giao thừa cùng với đứa bé. Dù gì tối nay cũng rất đặc biệt, cùng con mình đón tết cũng là điều đương nhiên.

Lúc này Cổ Vân Vân đang trên đường lái xe đến nhà Trương Hoa. Cô biết có rất nhiều nhân viên vì tuyết rơi nên không về nhà, cô thầm nghĩ, không biết Trần Đình đã về nhà chưa? Rồi lại nghĩ, chắc cô ta phải đi từ sớm rồi chứ đâu có để gần tết mới về.

Cổ Vân Vân vốn định đến nhà Trương Hoa ăn giao thừa thật, nhưng cuối cùng lại thôi, một phần vì sợ Trương Hoa không vui khiến cho không khí thêm gượng gạo, phần vì bố mẹ cô chắc chắn cũng không đồng ý.

Giờ đã qua giờ cơm giao thừa, bố mẹ cô đã đi chúc tết các nhân viên của công ty, cô đã được tự do rồi. Hơn nữa giờ đến nhà Trương Hoa, Trương Hoa cũng không nói được gì.

8.

Cổ Vân Vân không gọi điện trước, muốn đột nhiên xuất hiện để tạo sự bất ngờ. Nhưng đâu ngờ Trương Hoa không có ở nhà, hơn nữa anh lại về thành phố rồi. Cổ Vân Vân biết Trương Hoa không giống như đám thanh niên thích ra ngoài chơi vào đêm giao thừa, cô bỗng cảm thấy có điều gì không lành.

Nhưng đã đến rồi nên Cổ Vân Vân cũng không tiện đi luôn, đành phải ngồi một lúc, nhưng rõ ràng đầu óc để đi đâu đâu. Cuối cùng Cổ Vân Vân nói: “Thưa hai bác, cháu không làm phiền hai bác nữa, cháu về thành phố trước đây ạ!”

Nhã Vận liền nói: “Có phải chị đi tìm anh cả không, em cũng đi với chị! Dù sao ngày mai anh cả cũng vẫn phải về nhà ăn cơm, em sẽ cùng anh ấy về!”

Bố Trương Hoa nói: “Con đừng đi, buổi tối ra ngoài không an toàn!”

“Con đi chung với chị Vân mà, con đi tìm anh cả, sao lại không an toàn chứ?”

Bố Trương Hoa đoán Cổ Vân Vân sẽ đến tìm Trương Hoa, như thế chắc chắn sẽ đụng mặt Trần Đình. Ông không muốn Nhã Vận cũng tham gia vào chuyện này nên nói: “Đừng đi, ở nhà với bố mẹ!”

Nhã Vận bắt đầu bảm riết lấy mẹ xin ra ngoài, nói sáng mai sẽ về cùng với anh cả. Mẹ Trương Hoa không biết những chuyện này, nghĩ bụng trẻ con ham chơi nên bảo con gái cứ đi đi. Trên đường đi, Nhã Vận nói với Cổ Vân Vân: “Ra ngoài chơi vẫn thích hơn, ở nhà chán lắm, em cũng chẳng thích xem chương trình chào xuân!”

Cổ Vân Vân đột nhiên nói: “Nếu như chị bảo anh cả em hiện giờ đang ở với Trần Đình, em có tin không?”

Nhã Vận nói: “Sao có thể, chị ấy chắc đã về quê từ sớm rồi!”

Cổ Vân Vân nói: “Em cứ chờ đấy sẽ biết!”

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

1.

Trương Hoa vừa hút thuốc vừa ngồi xem ti vi với Trần Đình và Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh đột nhiên nói: “Anh đừng hút thuốc nhiều thế, em với Trần Đình thì không sao, như ở đây còn có em bé nữa mà!” Trương Hoa lập tức dụi tắt điếu thuốc. Trần Đình nói: “Đừng nghe cô ấy nói bậy, anh cứ hút đi, không sao đâu!” nhưng Trương Hoa vẫn cố không hút.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, kèm theo đó là tiếng Nhã Vận: “Anh cả, là em này, mau mở cửa ra!”

Trần Đình vội nói: “Sao Nhã Vận lại đến đây?”

Trương Hoa trầm nghĩ: “Sao đột nhiên Nhã Vận lại đến đây?” rồi anh lập tức nghĩ đến Cổ Vân Vân. Trương Hoa vốn định bảo Trần Đình và Lưu Huệ Anh vào trong phòng nhưng sau lại thay đổi chủ ý, bảo Trần Đình: “Bọn em cứ ngồi đó, anh ra ngoài mở cửa!”

Trương Hoa vừa mở cửa Nhã Vận chạy ủa vào nhà, thấy Trần Đình đứng là đang ở cùng anh cả, ngoài ra còn có Lưu Huệ Anh, Nhã Vận đầu tiên hơi sững người, đến khi Trần Đình đứng dậy, mỉm cười nói: “Nhã Vận, em cũng qua đây à?”

Nhã Vận liền nói: “Sao chị vẫn ở đây?”

Câu hỏi này khiến Trần Đình không biết trả lời thế nào. Trương Hoa đứng ngoài cửa, nhìn Cổ Vân Vân đứng phía sau. Cổ Vân Vân cười nói: “Ban nãy tôi qua nhà cậu, Nhã Vận muốn ra ngoài tìm cậu nên tôi dẫn nó qua đây!”

Trương Hoa lạnh nhạt nói: “VẬY là cậu đưa Nhã Vận qua đây phải không, giờ đưa đến đây là được rồi, trong phòng có nhiều người, không tiện lắm!”

Trần Đình đứng trong phòng nói vọng ra: “Chị Vân đến rồi thì vào ngồi cùng đi!”

2.

Cổ Vân Vân không đếm xỉa đến lời Trương Hoa nói mà đi thẳng vào trong nhà. Nhã Vận nói với Trần Đình: “Bây giờ chị đâu phải là chủ nhà, dựa vào đâu mà mời chị Vân như thế?”

Câu nói này đã ngay lập tức chọc tức Trần Đình. Nếu như câu đó là do Cổ Vân Vân hay người khác nói ra, có lẽ sẽ không gây phản ứng tâm lý quá mạnh với Trần Đình, nhưng người nói ra lại là Nhã Vận, một người cực kì trong sáng mà Trần Đình vô cùng yêu mến thì khác hẳn.

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên Trần Đình phải đón giao thừa ở ngoài, hơn nữa, cô đang trong tâm trạng cực kì cô đơn, tâm lý vốn đã khó chịu, hụt hẫng. Vừa nãy nghe thấy tiếng gõ cửa, và khi Nhã Vận đi vào, Trần Đình còn rất vui, cô cảm thấy càng đông người sẽ càng vui.

Nhưng lại thấy Cổ Vân Vân đi theo sau, trong lòng cô cảm thấy hụt hẫng, nhưng lại không muốn th

t lẽ nên khi Trương Hoa thẳng thừng đuổi Cổ Vân Vân về, cô mới lên tiếng gọi Cổ Vân Vân lại.

Nào ngờ đột nhiên Nhã Vận lại nói ra câu đó, hơn nữa cách gọi “chị Vân” lại vô cùng thân thiết. Câu này của Nhã Vận khiến cho Trần Đình chỉ biết đứng ngây ra không nói được lời nào.

Nhã Vận tiếp tục: “Anh, hai người đã ly hôn rồi, còn giữ chị ta ở nhà làm gì?”

Lưu Huệ Anh thấy không khí căng thẳng liền đứng dậy cười nói với Nhã Vận: “Nhã Vận, có phải ngay cả chị cũng không được hoan nghênh không hả?”

“Chị Huệ Anh, em không nói chị!”

Lưu Huệ Anh vội đến gần cười bảo: “Nhã Vận, hôm nay là giao thừa, mọi người nên vui vẻ mới phải!”

“Nhưng mà có chị ta ở đây, em không vui nổi!”

Trương Hoa không nói gì với Nhã Vận, chỉ nhìn Cổ Vân Vân, sầm mặt nói: “Cậu chắc là vui lắm nhỉ, nếu như không có chuyện gì thì mời cậu về cho!”

3.

Cổ Vân Vân nói: “Cậu nổi cáu với tôi cái gì hả? Tôi chỉ đưa Nhã Vận đến đây thôi!”

Trương Hoa nói: “Tôi không nổi cáu với cậu, hôm nay là giao thừa nên tôi cũng chẳng muốn nổi nóng làm gì, giờ tôi nói cho cậu biết, ở đây có quá nhiều người rồi, mời cậu về cho!”

Cổ Vân Vân đến trước mặt Trần Dĩnh, nói: “Xem ra đúng là có bài đối phó với đàn ông, cho dù là già hay trẻ cô đều có kinh nghiệm nhỉ, tôi chỉ biết khâm phục cô thôi!” nói rồi quay ngoắt người bỏ đi.

Nhã Vận cũng chạy theo ra ngoài, miệng gọi: “Chị Vân, đợi em với! Em đi với chị!”

Trương Hoa đột nhiên gắt lên: “Nhã Vận, em đứng lại, không được đi đâu hết!”

Nhã Vận nghe thấy thế liền đứng khựng lại. Cô biết mặc dù giọng anh trai không to nhưng rất quyết đoán.

Mặc dù thường ngày Trương Hoa đều nhường nhịn Nhã Vận, nhưng trong lòng Nhã Vận vẫn hơi sợ anh trai, đặc biệt là những lúc Trương Hoa nghiêm túc. Chỉ cần không phải chuyện gì quan trọng, cho dù cô có không nghe theo thế nào cũng được, nhưng một khi là chuyện quan trọng, hoặc những khi mình làm sai, anh cả nói gì Nhã Vận đều phải nghe.

Trần Dĩnh vẫn đứng ngây ra đó, Lưu Huệ Anh liền kéo cô ngồi xuống, Trần Dĩnh ngồi xuống ghế, lặng lẽ rút nước mắt. Trương Hoa thấy Trần Dĩnh khóc cũng không nói gì, quát Nhã Vận đang đứng ở ngoài cửa: “Đóng cửa lại!”

Nhã Vận đóng cửa lại rồi đi vào trong nhà, Trương Hoa rút một điều thuốc ra hút. Nhã Vận nhìn anh trai mặt mày nghiêm nghị liền đứng trơ ra không biết làm gì. Trương Hoa rít thuốc liên hồi, sau đó đi thẳng vào phòng, miệng nói: “Em vào trong với anh!”

Nhã Vận biết là anh cả đang bảo mình, liền cung cúc đi vào theo.

4.

Thấy Trương Hoa và Nhã Vận vào phòng rồi, Lưu Huệ Anh liền rút giấy ăn trên bàn đưa cho Trần Dĩnh, nói: “Trẻ con nói không suy nghĩ, không có ý gì đâu, cậu đừng để bụng!”

Trần Dĩnh lấy khăn giấy lau nước mắt. Lưu Huệ Anh nói tiếp: “Còn về cô gái kia càng không cần phải so đo làm gì, tét nhất rồi, chúng ta đừng nhắc đến mấy chuyện không vui!”

Trần Dĩnh khẽ nói: “Huệ Anh, hay là tối nay chúng ta về chỗ cậu đi!”

Lưu Huệ Anh gạt đi: “Đừng nói vậy, giờ mà về chỗ tớ thì sáng mai đồ ăn cũng chẳng có mà ăn đâu! Mới sáng mừng một đã đi mua đồ ăn à?”>

“Nhã Vận nói cũng phải, thực ra tớ không nên ở đây, hơn nữa...”

Im lặng một lát, Trần Dĩnh mới nói: “Hơn nữa đúng là tớ có lỗi với gia đình anh ấy, nhìn thấy Nhã Vận là tớ thấy hổ thẹn lắm!”

Nói rồi Trần Dĩnh lại khóc. Lưu Huệ Anh nói: “Thôi đừng nghĩ đến chuyện này nữa, đợi Trương Hoa ra rồi nói chuyện sau!”

Nhã Vận đứng bên giường nhìn anh trai ngồi im lìm hút thuốc, cảm giác có gì đó không ổn. Một lúc lâu sau Nhã Vận mới khẽ hỏi: “Anh, anh không vui à?”

Lúc này Trương Hoa mới ngẩng đầu nhìn Nhã Vận, nói: “Em bê cái ghế ở bàn máy tính qua đây ngồi!”

Nhã Vận lập tức bê cái ghế ở bàn máy tính ra rồi ngồi xuống. Trương Hoa không nói vào vấn đề chính mà chỉ than thở: “Thời gian trôi qua nhanh thật, từ nhỏ chúng ta thường nói cứ qua đêm giao thừa là lại lớn thêm một tuổi, nói cách khác, qua tối nay em đã tròn mười tám rồi!” Nhã Vận không biết anh định nói gì, chỉ biết ậm ừ.

Trương Hoa nói tiếp: “Mười tám tuổi, có thể coi là người lớn được rồi! Anh không thể đối xử với em như trẻ con được nữa, sau này anh nên học cách tôn trọng ý kiến của em trong những việc quan trọng!”

5.

Nhã Vận nghe anh cả nói vậy thấy hơi bối rối, vội nói: “Anh, sao anh lại nói thế, em mãi mãi là em gái anh, ở trước mặt anh em vẫn là trẻ con mà!”

Trương Hoa nhìn Nhã Vận, mỉm cười nói: “Đôi lúc em rất thích làm loạn, nhõng nhẽo, nhưng anh biết em rất hiền hậu, vì vậy trong lòng anh em mãi mãi là cô em gái đáng yêu!” Nhã Vận thấy anh trai mỉm cười, trong lòng bỗng thấy nhẹ nhõm hơn: “Đương nhiên rồi, em vốn dĩ rất đáng yêu mà!”

Trương Hoa nói tiếp: “Tạm thời không nói trước đây Trần Đình từng là chị dâu của em, cũng không nói đến việc cô ấy đúng hay sai, cứ gạt hết những chuyện này sang một bên, chỉ đơn giản coi chị ấy như một cô gái ở tỉnh ngoài mà chúng ta quen biết thôi, tuyệt lớn cản đường chị ấy về nhà, hơn nữa chị ấy đang mang bầu, ngoài chị Huệ Anh chẳng còn ai thân thích, em cảm thấy có nên giữ chị ấy ở lại đây không?”

Nhã Vận cúi đầu, im lặng. Trương Hoa tiếp tục nói: “Mặc dù bây giờ em không còn ít tuổi nữa, nhưng có rất nhiều chuyện chưa chắc em đã phân biệt được rõ đúng sai, chưa chắc đã biết rõ được bản chất của sự việc! Mà cho dù có phân biệt được, biết rõ được bản chất của sự việc, nhưng con người phải học cách độ lượng, phải mở rộng tấm lòng thì cuộc sống mới có giá trị, càng được mọi người yêu mến!”

Nhã Vận cúi đầu khẽ nói: “Em biết sai rồi ạ!” nói rồi ngẩng đầu nhìn anh cả, ngẫm nghĩ một lát mới nói: “Nhưng mà trong lòng em khó chịu lắm, tại sao chị ta lại đối xử với anh như thế!”, Trương Hoa không trả lời câu hỏi này, chỉ hỏi Nhã Vận: “Em cảm thấy thường ngày anh giải quyết mọi việc đúng nhiều hơn hay sai nhiều hơn?”

6.

Nhã Vận nói: “Đương nhiên là đúng nhiều hơn rồi, à không, nên nói là về cơ bản anh cả đã làm thì ít khi sai, mẹ thường nói anh từ nhỏ đã khiến bố mẹ rất yên tâm! Làm chuyện gì cũng suy nghĩ kĩ càng, không làm bừa, vì vậy mẹ mới thường xuyên mắng em hay nói bừa làm bừa!”

“Nếu đã như vậy, em nên tin tưởng anh mới đúng!”

“Anh cả, có phải anh muốn phục hôn với chị ta không?”

“Anh chỉ có thể nói với em như thế này, giờ anh chỉ coi chị ấy là bạn bè. Còn nữa, dù sao chị ấy cũng là mẹ trẻ con rồi, sự thực này không thể phủ nhận!”

“Em biết rồi!”

“Qua mấy tiếng đồng hồ là em đã trở thành người lớn theo ý nghĩa truyền thống rồi, anh tin em sẽ có thái độ điềm tĩnh khi xử lý những tình huống giống như em vừa gặp!”

Dù sao, Trương Hoa cũng xuất thân từ bộ phận nhân sự, khi xử lý những chuyện như thế này, anh biết cách không nổi giận hay trực tiếp phê bình. Mà như vậy Nhã Vận cũng dễ dàng tiếp thu những điều anh dạy bảo hơn.

Hơn nữa nghe xong những điều anh cả nói, trong lòng Nhã Vận nảy sinh hai nhận thức: Một, bản thân mình đã là người lớn, hai, mình rất hiền hậu. Đương nhiên Nhã Vận rất vui vì hai nhận thức trên, cảm thấy từ nay về sau, làm việc gì cũng phải tương xử với hai điểm này.

Vì vậy sau khi trầm ngâm một lúc, Nhã Vận liền đi ra ngoài phòng khách, chủ động xin lỗi Trần Đình đang ngồi trên ghế. Câu nói này khiến Trần Đình đang hoang mang sức tĩnh, vội vàng đứng dậy nói: “Không sao, không sao! Nhã Vận, em ngồi xuống đây! Trên bàn có đồ ăn đấy, để chị đi rót nước cho em!”

7.

Nhã Vận vẫn không chịu nói chuyện với Trần Đình, chỉ nói chuyện với Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh cũng cố gắng hết sức để cân bằng không khí trong phòng, vì vậy cố ý nói đùa rất nhiều với Nhã Vận. Trong phòng gần như chỉ có tiếng nói chuyện của Lưu Huệ Anh với Nhã Vận, Trương Hoa và Trần Đình hầu như im lặng.

Trần Đình đột nhiên móc tiền trong túi ra, sau đó đưa cho Nhã Vận, nói: “Đây coi như chị dâu, à không, coi như chị lì xì cho em!” Nhã Vận không lấy mà nói thẳng: “Em không cần!” khiến cho tay Trần Đình không biết nên rút lại hay tiếp tục đưa ra.

Lưu Huệ Anh nhìn thấy liền cười nói: “Trong nhà chỉ có mình em là bé, bọn chị lì xì em là phải rồi, chị Huệ Anh cũng lì xì cho em này!” nói rồi liền rút tiền trong túi ra. Nhưng Nhã Vận đều không nhận.

Trương Hoa đến gần, bảo Trần Đình và Lưu Huệ Anh cất tiền đi: “Nhã Vận năm nay mười tám tuổi rồi, cứ coi như đây là lần cuối cùng được nhận tiền lì xì, nhưng anh sẽ đại diện cho hai em thể hiện thành ý!”

Trương Hoa vừa chìa tiền ra, Nhã Vận đã chìa tay lấy, nói: “Tiền của anh thì em nhận!” Lưu Huệ Anh cười: “Thế mà chị còn tưởng cô nhóc này không thích tiền cơ đấy!”

Khi tiếng chuông báo hiệu năm mới chuẩn bị gióng lên, Trương Hoa đứng dậy nói với ba người: “Anh ra ngoài đốt pháo đây!” Nhã Vận hào hứng đứng bật dậy: “Hay quá!” rồi lại hỏi: “Anh cũng mua pháo à?” Trương Hoa nói: “Không, lấy trộm ở nhà đấy, về nhà đừng có nói đấy nhé!”

Nhã Vận đi theo sau anh trai, vừa đi vừa nói: “Hóa ra anh cũng biết ăn trộm à!”

Trần Đình và Lưu Huệ Anh cũng đóng cửa đi ra ngoài, Trần Đình thì thào vào tai Lưu Huệ Anh: “Tiếng pháo bên ngoài to quá, đến nói chuyện cũng chẳng nghe thấy rõ nữa!”

8.

Sau khi quay lại, Nhã Vận hào hứng nói: “Năm mới bắt đầu rồi, em đã mười tám tuổi rồi!”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Có cần uống rượu chúc mừng không?”

Ai dè nói đùa mà Trương Hoa tưởng thật, vội nói: “Hay là chúng ta ăn thêm chút gì, uống thêm chút rượu đi!”

Nhã Vận lập tức đồng ý: “Ok, ok! Ở nhà mẹ chẳng bao giờ cho em uống, em đã muốn nếm thử mùi bia rượu từ lâu rồi!” Thế là mọi người cùng nhau đi hâm lại đồ ăn, chẳng buồn xem phần kết của chương trình chào xuân nữa!

Trương Hoa rót đầy cốc rượu cho Lưu Huệ Anh, sau đó cũng rót cho Nhã Vận một chút, nói: “Hôm nay ngày đặc biệt nên mới cho em uống một chút, nhưng không được uống nhiều!” Trần Đình vẫn uống nước ngọt.

Lưu Huệ Anh nói: “Bữa cơm này gọi là gì đây? Bữa giao thừa hay là bữa đầu tiên của năm mới?”

Trương Hoa nói: “Coi như bữa đầu tiên của năm mới đi, chắc là ít có ai ăn sớm như chúng ta!”

Thực ra cả bốn người cũng chẳng ăn được gì, chỉ là ngồi uống rượu và nói chuyện phiếm. Nhưng cái hoàn cảnh đặc biệt này khiến cho cả bốn người cùng hào hứng, ai nấy đều có cảm nhận riêng. Nhã Vận cảm thấy rất thú vị, kích thích. Lưu Huệ Anh cảm nhận không gian chìm trong không khí năm mới. Trương Hoa biết sáng ra sẽ phải cùng Nhã Vận về ăn bữa cơm đầu tiên với bố mẹ, vì vậy bây giờ cứ coi như là ăn trước với Trần Đình và Lưu Huệ Anh.

Trần Đình nghĩ, mặc dù Trương Hoa không ăn cơm giao thừa với hai mẹ con, nhưng hiện giờ cũng coi như cùng ăn bữa đầu tiên với hai mẹ con rồi. Nghĩ đến đây, Trần Đình lại đưa tay lên xoa xoa bụng, thào nhủ: Không biết đứa bé có cảm nhận được không.

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Đến khi đi ngủ mới nảy sinh một vấn đề nan giải, bốn người có hai chiếc giường. Vấn đề này ngay cả Cổ Vân Vân cũng chưa nghĩ đến, nếu như cô ta nghĩ đến có lẽ sẽ không để Nhã Vận ở lại đây.

Lưu Huệ Anh nói với Nhã Vận: “Giờ chỉ có hai phương án, thứ nhất là em ngủ với anh trai, chị với chị dâu em ngủ chung; thứ hai là em ngủ với chị; chỉ có điều phương án nào cũng có điều kiện là chị dâu em buộc phải ngủ ở giường to!”

Nhã Vận nói: “Em không ngủ với anh cả đâu, nhưng nếu em ngủ với chị, hai người họ sẽ ngủ với nhau!”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Nếu thế em ngủ với chị dâu em, còn chị ngủ với anh trai em, như thế chắc là không sao chứ gì?”

Nhã Vận vội nói: “Như thế càng không ổn, sao chị có thể ngủ cùng anh trai em được?”

Lưu Huệ Anh liền nói: “Thế thì chẳng phải ổn cả rồi ư, muộn rồi, chúng ta đi ngủ thôi!”

Nhã Vận đành phải theo Lưu Huệ Anh vào ngủ.

Trần Đình liếc nhìn Trương Hoa, sau đó cũng vào trong phòng. Một lúc lâu sau vẫn không thấy Trương Hoa vào phòng, Trần Đình lại đi ra, thấy Trương Hoa vẫn ngồi xem tivi, liền đến bên khẽ hỏi: “Anh còn chưa đi ngủ à?”

“Em ngủ đi, anh có ngủ hay không cũng không sao!”

“Sao lại không ngủ, sớm mai anh đã phải về nhà rồi, không ngủ mai sẽ mệt đó!”

“Coi như anh thức đón năm mới đi, thức từ giao thừa cho đến khi mặt trời mọc!”

Trần Đình đứng ngây ra một lúc rồi đột nhiên đưa tay kéo Trương Hoa, nói: “Không được, nhất định phải ngủ, nếu không ngày đầu tiên của năm mới đã ủ rũ không có tinh thần đâu!”

2.

Lưu Huệ Anh nằm trên giường, khẽ hỏi: “Em ngủ chưa?”

Nhã Vận đáp: “Em chưa!”<>

“Chị cũng thế, đây là lần đầu tiên chị đón tết ở ngoài, nhớ bố mẹ quá!”

“Chắc chắn rồi, nếu như bảo em ăn tết ở bên ngoài, chắc em sẽ khóc đến chết mất!”

“Mới đầu năm, đừng có nói mấy lời xúi quẩy!”

Nhã Vận im lặng một lát rồi nói: “Hay là ngày mai chị qua nhà em đón tết đi!”

“Thế sao được, chị dâu em còn ở đây, hơn nữa bố mẹ em cũng không biết chị ấy không về nhà!”

“Chị ấy không phải chị dâu của em!”

“Cho dù giờ không phải thì ít nhất trước đây cũng đã từng là chị dâu của em!”

Im lặng một lát, Lưu Huệ Anh hỏi tiếp: “Em thật sự hận chị dâu thế sao?”

“Em cảm thấy bị chị ta lừa gạt, trước đây, em luôn tin tưởng chị ta, cứ nghĩ rằng chị ta là người chị dâu tốt nhất trên đời, thế mà chị ta lại đối xử với anh trai em như vậy!”

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Nhã Vận, em đã bao giờ thích một bạn nam nào chưa?”

Nhã Vận mặt đỏ bừng, cũng may là tắt đèn rồi nên Lưu Huệ Anh không nhìn thấy, Nhã Vận khẽ nói: “Em từng thích một người, nhưng chỉ là em thầm thích thôi!”

Lưu Huệ Anh nói tiếp: “Chuyện ấy rất bình thường, giả sử một ngày nào đó em bị một người đàn ông lừa, có phải em sẽ càng thận trọng trong lần yêu tiếp theo? Hay nói cách khác, em có hi vọng người khác sẽ tha thứ cho em về quá khứ mù quáng trước đây của mình không?”

“Em không biết, em chưa từng nghĩ đến vấn đề này!”

“Em chưa từng nghĩ đến là bởi vì em chưa bao giờ gặp phải hoàn cảnh đó. Chị dâu em đúng là từng sai lầm, chị từng rất giận chị ấy, nhưng chị biết, chị ấy chẳng qua vì muốn có được hạnh phúc cho riêng mình, nhưng vận may và kết quả luôn có sự khác biệt, còn chị thì luôn tin chị ấy là kẻ bị hại!”

3.

Nhã Vận liền nói: “Em nghe chị Vân bảo chị ấy không phải là người bị hại, là chị ấy chủ động nảy sinh quan hệ bất chính với người đàn ông kia, hơn nữa sau khi kết hôn với anh trai em rồi mà vẫn duy trì mối quan hệ ấy cho đến tận lúc ly hôn!”

“Có thể sự lí giải của em là đúng, ngay cả chị cũng không thể phản bác điều này, nhưng có một điểm chị dám khẳng định với em, chị dâu em không phải kẻ hư hỏng. Chị với chị ấy chơi với nhau từ bé, chị quá hiểu chị ấy!”

Lưu Huệ Anh dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Thực ra mối quan hệ của chị với Trần Đình đã vượt quá cả tình chị em, chị chỉ hi vọng chị ấy có thể hạnh phúc hơn, hơn nữa chị cũng tin rằng trải qua những chuyện này, Trần Đình sẽ càng biết trân trọng mọi thứ hơn!”

Nhã Vận trầm ngâm hồi lâu, Lưu Huệ Anh buồn rầu nói: “Giả sử một ngày nào đó em sai lầm, chắc chắn em cũng hi vọng tìm lại được hạnh phúc, hi vọng người khác có thể tha thứ ừ!”

Nhã Vận ngạc nhiên hỏi: “Chị Huệ Anh, chị làm sao vậy, sao em thấy chị có vẻ đau lòng?”

Lưu Huệ Anh liền nói: “Không có gì, chỉ là cảm thương cho số phận của chị dâu em mà thôi!”

“Đừng có nhắc mãi chị dâu em thế này, chị dâu thế kia nữa, em nói rồi, chị ấy đã không còn là chị dâu của em nữa!”

“Thôi được rồi, không nhắc thì không nhắc, thôi ngủ sớm đi!”

Bên này Trần Đình và Trương Hoa đang nằm bên nhau, hai người chẳng ai nói câu nào. Trong phòng đèn vẫn sáng, Trần Đình bảo không tắt, nói để đèn sáng đón năm mới thì tốt hơn.

Mặc dù cả hai đều nhắm mắt nhưng vẫn không sao ngủ được. Trong lòng Trần Đình cảm thấy ảm áp, như thể có Trương Hoa đang đón năm mới với hai mẹ con, hơn nữa lại còn ngủ chung với nhau. Nghĩ như vậy, Trần Đình chợt cảm thấy Nhã Vận đến đây như thể đã giúp cô một việc lớn. Thế là Trần Đình liền mở mắt ngoảnh lại nhìn Trương Hoa, nào ngờ bất gặp Trương Hoa cũng đang nhìn mình, cô vội vàng nhắm mắt lại, ngoảnh đầu giả bộ>

4.

Buổi sáng, Trương Hoa dậy rất sớm, sau đó sang gõ cửa gọi Nhã Vận dậy. Trần Đình cũng dậy theo, Trương Hoa dặn dò qua loa vài câu rồi cùng Nhã Vận về nhà.

Trên đường về, Trương Hoa dặn Nhã Vận không được nói ẹ biết Trần Đình đang ở với anh. Rồi còn bảo Nhã Vận sau hôm nay có khi anh sẽ ít về nhà, bảo Nhã Vận mấy ngày tết cùng bố mẹ đi chúc tết họ hàng, nếu họ hàng có hỏi thì cứ bảo anh có việc bận.

Nhã Vận gật đầu bảo sẽ không nói gì với mẹ đâu. Sau đó Nhã Vận nói: “Hay là em đến chỗ anh chơi nhé, em ở nhà chán lắm, ở đây náo nhiệt hơn!”

Trương Hoa lắc đầu: “Không được, em cứ ở nhà với bố mẹ thì hơn!”

Mùng một Trương Hoa ở nhà, không quay lại thành phố. Đến mùng hai, ăn xong bữa sáng là Trương Hoa bảo phải về thành phố. Mẹ Trương Hoa nói: “Hôm nay chuẩn bị đến nhà cậu ăn cơm, con không đi cùng à?”

“Con không đi đâu, trước tết xin nghỉ việc vẫn chưa tìm được việc mới, giờ cần phải chuẩn bị một chút, vì vậy tết này con sẽ ở lại thành phố, không có việc gì con sẽ không về đâu!”

Bố Trương Hoa nói: “Thế cũng được, dù gì đã qua năm mới rồi, có ăn cơm hay không cũng không quan trọng, công việc mới là chuyện phải làm! Để bố mẹ với Nhã Vận đi là được rồi!”

Trương Hoa về đến nhà thì không thấy Trần Đình và Lưu Huệ Anh đâu, anh vội gọi điện hỏi xem họ đang ở đâu. Trần Đình nói đang ra bến xe với Lưu Huệ Anh để xem xe đã thông chưa, nếu xe thông rồi thì sẽ về nhà sớm. Trương Hoa liền hỏi: “Thế xe đã thông chưa?”

Trần Đình cười nói: “Còn chưa biết, bọn em chưa đến nơi!”

5.

Trương Hoa ở nhà đợi Trần Đình và Lưu Huệ Anh về, mấy lần định gọi điện hỏi xem rốt cuộc có vé chưa, nhưng lấy điện thoại ra rồi lại đặt xuống, đến quá trưa mới thấy hai người họ về nhà. Nhìn thấy hai người, Trương Hoa liền hỏi: “Mua được vé>

Trần Đình nói: “Đã có một số xe hoạt động rồi, nhân viên bán vé nói nếu không có gì bất thường, xe về nhà em ngày mai sẽ bắt đầu hoạt động, nhưng không chắc chắn, vì vậy hôm nay không bán vé của ngày mai!”

Trương Hoa lại hỏi: “Thế hai người định thế nào?”

Trần Đình nói: “Tối nay thu dọn đồ đạc, sáng mai ra bến xe, mua được vé thì về thẳng nhà!”

Trương Hoa nhìn Lưu Huệ Anh, hỏi: “Còn em thì sao? Cũng về à?”

Lưu Huệ Anh liền đáp: “Em cũng muốn về, nhưng mẹ em bảo em đừng về, bởi vì mừng tám phải đi làm rồi, về nhà chỉ ở được có ba ngày, mẹ em sợ em chạy qua chạy lại mệt!”

Buổi tối lúc ăn cơm, Lưu Huệ Anh hỏi Trần Đình: “Cậu thật sự không quay lại nữa à?”

Trần Đình cười: “Đương nhiên là sẽ quay lại, đợi khi nào con tớ lớn có thể tớ sẽ dẫn nó lên đây chơi!”

Trương Hoa ngồi bên cạnh im lìm không nói gì.

Lưu Huệ Anh nói: “Thỉnh thoảng tớ cũng muốn về, ở đây mệt mỏi lắm!”

Trần Đình nhìn Lưu Huệ Anh, nói: “Cậu sao thế? Đang yên đang lành sao tự nhiên thở vắn than dài vậy, đừng nghĩ ngợi lung tung, cố mà trân trọng những người xung quanh!”

Ăn cơm xong, Lưu Huệ Anh giúp Trần Đình thu dọn, Trương Hoa ngồi trong khách hút thuốc. Thu dọn xong Trần Đình ra ngoài nói: “Em dọn dẹp đồ đạc xong hết rồi, ngày mai em chỉ mang theo ít đồ dùng hàng ngày, vài ngày nữa phiên anh gửi những thứ còn lại về giúp em nhé!”

Trương Hoa chỉ ậm ừ đáp lời, không nói gì nhiều.

6.

Buổi tối nằm trên giường, cuối cùng Trần Đình không nhịn được liền hỏi Lưu Huệ Anh: “Cậu và bạn trai rốt cuộc có chuyện gì thế? Tớ cứ muốn hỏi nhưng chưa hỏi được, mai về nhà rồi, tớ thấy không yên tâm!”<>

“Không có gì, sao đột nhiên cậu hỏi thế?”

“Ngoài cái hỏi hai người mới yêu ra, tớ có gặp mấy lần, về sau thì không gặp anh ấy nữa, hơn nữa cuối tuần cậu cũng toàn đi với tớ, còn nói không có chuyện gì!”

Lưu Huệ Anh trầm ngâm. Trần Đình nhìn cô, lại nói: “Mặc dù chỉ gặp có mấy lần nhưng tớ thấy anh ấy cũng không tồi, trông có vẻ rất thật thà, trung thực!”

Lưu Huệ Anh trầm ngâm một lát đột nhiên hỏi: “Cậu có biết vì sao mấy năm nay tớ không uống rượu không?”

“Tại sao?”

Lưu Huệ Anh nghĩ ngợi rất lâu, sau mới nói: “Hồi đầu tớ chẳng có cảm giác gì với anh ta cả. Trong một lần tụ tập tớ uống nhiều, anh ta đã đưa tớ về, sau đó trong lúc tớ say mềm không biết gì, anh ta đã cưỡng ép tớ...”

“Sau hôm đó, anh ta liên tục xin tớ tha lỗi, còn nói thực lòng yêu tớ. Đó là lần đầu tiên của tớ, tớ cũng đành thử chấp nhận anh ta, bắt đầu hẹn hò. Về sau cảm thấy anh ta cũng rất tốt, trong thời gian yêu tớ, anh ta gần như không ngủ qua đêm ở chỗ tớ!”

Lưu Huệ Anh từ từ nhắm mắt lại, dường như đang nhớ lại một vài chuyện quá khứ, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: “Cả cậu và bố mẹ tớ đều không biết chuyện này. Tờ đã từng phá thai. Khi tớ nói với anh ta tớ có bầu, muốn kết hôn, anh ta mới nói với tớ, anh ta đã có bạn gái rồi, đang chuẩn bị cưới”, nói xong, hai hàng nước mắt của Lưu Huệ Anh lăn ra.

7.

Trần Đình nghe xong, vô cùng kinh ngạc. Trong mắt cô, Lưu Huệ Anh luôn là người kiên cường, vui vẻ, dường như chẳng có chuyện gì có thể khiến cô buồn phiền. Giờ mới biết trong lòng Lưu Huệ Anh luôn cất giấu một nỗi đau như vậy, chẳng muốn nói với ai, thà giữ cho riêng mình.

Trần Đình ôm lấy Lưu Huệ Anh đang rơi nước mắt, khẽ nói: “Bao nhiêu lâu nay chắc là cậu đau khổ lắm!” cuối cùng thì Lưu Huệ Anh cũng bật khóc thành tiếng, nước mắt trào ra như mưa, Trần Đình không nói gì nữa, chỉ ôm ghì lấy Lưu Huệ Anh.

Rất lâu sau, Lưu Huệ Anh mới l nước mắt, khẽ nói: “Cậu thì không chắc?”

Trần Đình thở dài, sau đó nói: “Nhớ lại lúc còn học cấp ba, chúng ta vui biết bao nhiêu, vô lo vô nghĩ, ngoài học ra thì chỉ biết có mơ mộng, ai cũng mơ mộng gặp được chàng bạch mã hoàng tử của riêng mình, cũng cứ nghĩ rằng chàng trai ấy sẽ xuất hiện”.

Lưu Huệ Anh cũng nói: “Đúng thế, thật muốn mãi mãi dừng lại ở thời trung học, như vậy chúng ta sẽ không buồn phiền nhiều như thế này, cũng không phải nằm một mình trên giường và nhớ đến những chuyện đau lòng!”

“Thế cậu còn liên lạc với anh ta không?”

“Anh ta lấy vợ rồi, đầu năm, tớ không còn liên lạc, cũng không còn nhớ đến anh ta nữa. Mặc dù tớ đã không còn tin tưởng vào đàn ông, nhưng tớ cảm thấy Trương Hoa là một người đàn ông tốt, cậu không nên từ bỏ!”

Trần Đình buồn bã nói: “Có thể đây là số mệnh, nhà Phật nói có báo ứng nhân quả, có phải kiếp trước tớ đã làm gì sai trái không?”

“Nếu đúng là như vậy, chắc là tớ cũng sai lầm như cậu!”

8.

Trần Đình và Lưu Huệ Anh dậy từ sớm. Trần Đình bảo với Lưu Huệ Anh đừng đánh thức Trương Hoa làm gì, nhưng hai người vừa ra khỏi phòng thì đã thấy Trương Hoa ngồi trong phòng khách rồi.

Trần Đình nói: “Sao anh dậy sớm thế?”

“Em về nhà, anh cũng phải đi tiễn chứ?”

Đến bến xe, họ mới biết hành khách rất đông, người xếp hàng mua vé như rồng rắn lên mây.

Trương Hoa bảo Lưu Huệ Anh và Trần Đình ngồi chờ, còn mình thì xếp hàng mua vé. Trần Đình móc tiền trong túi ra đưa cho Trương Hoa, Trương Hoa nhìn cô không nói gì rồi bỏ đi xếp hàng.

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình, đột nhiên cười: “Đừng có nhăn mày nháu mặt như thế nữa, sắp về đến nhà rồi, phải vui lên chứ!”

Lưu Huệ Anh khẽ nói: “Đau khổ cũng vậy mà vui vẻ cũng thế, dù sao vẫn phải sống tiếp mà!”

Hai người ngồi chờ rất lâu mới thấy Trương Hoa quay lại. Trần Đình nói: “Có mua được vé không?”

Trương Hoa nói: “Mua được rồi, nhưng mà hơi muộn, ba giờ chiều, chắc phải hơn mười một giờ tối mới đến nơi!”

“Không sao đâu, mua được là tốt rồi! Để tối bảo bố em đi đón!”

“Giờ vẫn còn sớm, chúng ta về nhà trước đi, ăn cơm trưa xong rồi qua đây!”

Ba người lại về nhà. Ăn cơm trưa xong, Trương Hoa thu dọn lại căn hộ. Trần Đình nhìn Trương Hoa cười bảo: “Giờ thì đưa vé cho em được rồi chứ, em không đòi có phải anh định không đưa không hả?”

“Không cần đưa cho em, để anh giữ là được rồi!” - Anh hơi ngập ngừng, rồi khẽ nói: “Vì anh mua hai vé!”

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

1.

Trước khi lên xe, Trần Đình vòng tay ôm lấy Lưu Huệ Anh, thì thầm vào tai cô: “Sau này khi nào buồn nhớ nói cho tớ biết, đừng giữ trong lòng một mình nhé!”

Lưu Huệ Anh cũng nói: “Về đến nơi nhớ gọi cho tớ, đợi khi nào cậu sinh em bé tớ sẽ về thăm cậu! Tớ sẽ làm mẹ nuôi của nó!”

Đợi hai người rời nhau ra, Trương Hoa mới nói: “Mấy ngày tới đừng về nhà trọ, cứ ở chỗ anh đi, dù sao đồ dùng cũng đầy đủ hơn!”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Thế đâu có được, ngộ nhờ tới mai anh về làm bận thì em làm thế nào?”

Trên xe, Trần Đình gọi điện ẹ, nói đang trên đường về nhà, bảo không cần bố đi đón vì có Trương Hoa cùng về, đến lúc ấy hai người sẽ về thẳng nhà.

Bởi đường vẫn chưa thông hầm, đáng nhẽ hơn mười một giờ là về đến nhà nhưng kết quả là phải hơn một giờ sáng mới đến nơi. Lúc xuống xe, Trương Hoa nói: “Ngồi lâu thế em có mệt không?”

Trần Đình lắc đầu: “Cũng không mệt lắm!”

Trương Hoa nói: “Anh đưa em đến cổng nhà chứ không vào đâu, tìm một cái nhà nghỉ ngủ tạm, sáng mai anh về!”

“Thế đâu có được, đến nơi rồi sao có thể không vào?”

“Đã ly hôn rồi còn đến, anh thấy ngại lắm!”

Trần Đình ngẫm nghĩ, đột nhiên nói: “Đâu phải lỗi tại anh, em sẽ nói sự thực ẹ biết!”

Trương Hoa vội vàng nói: “Em tuyệt đối đừng nói, nếu thế sau này em càng khó sống!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa hồi lâu, sau mới nói: “Tại sao anh luôn nghĩ cho em thế?”

2.

Trương Hoa hướng mắt nhìn xa xăm, đứng đưng nói: “Anh chỉ không muốn đứa bé sinh ra trong một không khí không tốt!”

Trần Đình đứng ngây ra hồi lâu, hai mắt ướt ướt, sau đó khẽ nói: “Trương Hoa, em thực sự cảm ơn anh, em...”

“Đừng nói nữa, đã muộn lắm rồi, về nhà sớm đi!”

Khi taxi đỗ lại trước cổng nhà, Trương Hoa xách đồ cho Trần Đình xuống, sau đó bảo lái xe chờ một chút.

Gia đình Trần Đình cũng ở ngoại ô như gia đình Trương Hoa, là một ngôi nhà tự xây, có một cái sân nhỏ, cửa cổng vẫn mở, trong nhà vẫn còn sáng đèn>

Trương Hoa nói: “Chắc bố mẹ đang chờ em đấy, em mau vào đi, anh bảo lái xe chờ luôn vào thành phố, sáng mai sẽ đi sớm cho tiện!”

Trần Đình vội kéo Trương Hoa lại, nói tới rồi không thể để anh đi được, sau đó nói với lái xe: “Anh đi trước đi, anh ấy không về thành phố đâu ạ!”

Lúc này bố mẹ Trần Đình đã nghe thấy tiếng xe taxi ở bên ngoài liền chạy ra, mẹ Trần Đình đứng trong sân gọi: “Đình về rồi đấy à?”

Trần Đình đáp: “Mẹ à, là con đây!”

Bố Trần Đình đi ra, nhìn thấy Trần Đình đang kéo tay Trương Hoa liền hỏi: “Chuyện gì thế?”

Trần Đình nói: “Anh ấy đòi ra khách sạn thành phố ngủ!”

Bố Trần Đình nói: “Đã đến đây rồi sao lại ở bên ngoài, muộn thế này rồi đừng làm ầm làng xóm lên nữa, mau vào phòng đi!”

Vào trong phòng khách, mẹ Trần Đình nói: “Hai đứa chắc mệt rồi, ngồi xuống đi, mẹ đi hâm nóng đồ ăn!”

Trương Hoa liền nói: “Chúng con trên đường đi đã ăn rồi, không đói đâu ạ!”

Bố Trần Đình liền nói: “Không đói cũng phải ăn, mẹ bày hầm canh gà mất bao nhiêu thời gian!”

Trần Đình cũng nói: “Dạ vâng, con thích nhất là canh gà mẹ hầm!”

3.

Mẹ Trần Đình cứ ngồi bên cạnh cho đến khi hai người ăn xong liền thu dọn bát đĩa rồi nói với Trần Đình: “Bố mẹ đi ngủ trước đây, nước nóng đã chuẩn bị xong rồi, đi tắm rồi ngủ sớm đi, ngủ thế nào hai đứa tự sắp xếp!”

Ngoài phòng của bố mẹ và phòng của Trần Đình ra còn một căn phòng dự bị để lúc nhỡ có khách khứa đến chơi. Năm ngoái đưa Trần Đình về đây hai người ngủ chung một phòng, nhưng năm nay thì khác, vì vậy Trương Hoa nói sẽ ở trong phòng dành cho khách.

Trần Đình ngồi trong phòng Trương Hoa rất lâu, Trương Hoa nói: “Em còn chưa đi ngủ à?”

“Anh định sáng mai là đi à?”

“Ừ, anh thấy giờ ở đây ngại ngại thế nào ấy!”

“Có thể ở lại với em một ngày không?”

“Có chuyện gì à?”

- Ngày mai anh sẽ biết!

Sáng hôm sau, ăn cơm xong, Trần Đình liền kéo Trương Hoa vào thành phố, sau đó nói với mẹ: “Trưa nay bọn con không ăn cơm đâu!” bởi vì thành phố không rộng nên ngoại ô cách trung tâm không xa lắm.

Đến trung tâm thành phố, Trương Hoa hỏi: “Tại sao lại vào trung tâm thành phố thế?”

Trần Đình cười nói: “Năm ngoái anh về đây em chưa dẫn anh đến nơi em từng sống, năm nay dẫn đi thăm thú cho biết!”

Trần Đình dẫn Trương Hoa đến rất nhiều nơi, trường mẫu giáo, trường tiểu học, hiệu sách cô thường đi, những nơi cô cùng Lưu Huệ Anh hay đến... sau đó dẫn Trương Hoa đi ăn một số món cô thích nhất, một số cửa hàng ăn cô hay đến nhất...

4.

Đi một vòng, tự nhiên trong lòng Trương Hoa cảm thấy rất kì quặc, dường như anh càng thêm hiểu Trần Đình, đột nhiên lại nhớ đến câu “Thật muốn cùng em đi hết những năm tháng cuộc đời”. Trương Hoa cũng không biết tại sao đột nhiên lại nghĩ đến câu này nữa.

Đến chiều thì hành trình này kết thúc. Trần Đình hỏi Trương Hoa: “Anh có mệt không?”

“Em còn không mệt thì anh mệt cái gì?”

Trần Đình ngẫm nghĩ một lát rồi khẽ nói: “Thực ra chuyện tiếp theo mới là nguyên nhân em giữ anh lại ngày hôm nay!”

Trương Hoa liền hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Anh cứ theo em thì biết!”

Trần Đình dẫn Trương Hoa vào khu thương mại, sau đó đi thẳng đến quầy bán quần áo trẻ con. Trần Đình nói: “Em muốn anh mua cho con một bộ quần áo!” Trương Hoa cảm thấy rất kì quặc, liền nói: “Em giữ anh lại một ngày là vì chuyện này ư?”

Trần Đình nói: “Em muốn con sinh ra là được mặc quần áo của bố nó mua cho, như thế nó sẽ cảm nhận được tình cảm của bố!”

Trương Hoa không biết nói gì. Trần Đình kéo anh đi vào bên trong, nói: “Anh nhất định phải đáp ứng yêu cầu này của em!”

Trần Đình nói mua một bộ là được rồi, nhưng Trương Hoa mua liền mấy bộ, nói để còn thay đổi. Ngoài ra còn mua mấy con búp bê. Trần Đình nói: “Còn chưa biết là con trai hay con gái, anh mua mấy con búp bê cho con gái chơi làm gì?”

Trương Hoa liền nói: “Anh thích con gái!”

Đến khi hai người về nhà mới phát hiện trong nhà rất đông người. Trương Hoa năm ngoái có đến, vẫn mơ hồ nhớ được là cậu, mợ của Trần Đình, còn có cả mấy anh họ, em họ của cô ấy.

5.

Họ nhìn thấy Trần Đình và Trương Hoa về liền chạy ra chào hỏi, mợ của Trần Đình còn nói đùa: “Sao mà vội thế, giờ đã bắt đầu chuẩn bị đồ cho trẻ sơ sinh rồi à?”

Trương Hoa bối rối chào hỏi mọi người, sau đó theo Trần Đình đi vào phòng cô.

Trương Hoa liền hỏi: “Sao mà đông thế này?”

Trần Đình liền nói: “Chắc là mẹ gọi điện nói với họ là em đã về rồi! Còn nữa, người trong nhà đều không biết chuyện em đã ly hôn, bố mẹ em cảm thấy kết hôn chưa đầy năm đã ly hôn là chuyện đáng xấu hổ, vì vậy tạm thời không công khai chuyện này!”

Thấy Trương Hoa không nói gì, Trần Đình lại nói tiếp: “Em hi vọng anh hiểu cho em!”

Trương Hoa liền nói: “Ừ , anh biết rồi!”

ần này em chỉ nói với người thân là về nhà chờ sinh con thôi!”

“Thế sinh con xong thì giải thích thế nào nữa?”

“Đến đâu hay đến đó thôi! Đến lúc ấy hãy tính, hiện giờ chỉ hi vọng con mình sinh ra khỏe mạnh!”

Buổi tối, Trương Hoa ngồi uống rượu với các cậu, các anh em họ của Trần Đình. Sau bữa cơm, họ ngồi thêm một lát thì lục tục ra về, nhưng có hai cô em họ thì nhất định không chịu đi, nói phải ở lại chơi với chị họ. Chính vì vậy, Trương Hoa đành phải ngủ chung với Trần Đình. Nằm trên giường, Trương Hoa cười như mếu: “Sao chúng ta toàn bị ép phải ngủ chung thế này?”

Trần Đình hỏi: “Ngày mai anh sẽ phải đến nhà cậu thật à?”

Trương Hoa nói: “Đương nhiên là không rồi, ngày mai anh sẽ về!”

“Thế tại sao lúc uống rượu anh lại nhận lời ngày mai đi?”

“Anh nhận lời rồi à? Sao anh không nhớ nhỉ?”

6.

Sáng hôm sau, Trương Hoa vẫn kiên quyết về, Trần Đình biết không thể giữ anh liền tiễn anh ra bến xe. Hai em họ của Trần Đình cũng đi theo, còn nói sau này nếu có thời gian nhất định sẽ đến chỗ anh chị chơi vài ngày.

Chẳng hề khó khăn để mua vé xe quay về, đến nơi là mua được vé ngay. Trương Hoa nói: “Vẫn có thể về kịp bữa tối!”

Trần Đình nói: “Chắc Huệ Anh vẫn ở chỗ của anh nhỉ!”

“Anh chưa hỏi, có ở hay không cũng chẳng sao, tết nhất mà một mình ở nhà trọ lạnh lẽo lắm, ở chỗ anh tâm trạng ít nhất cũng đỡ hơn!”

Lúc Trương Hoa chuẩn bị lên xe, Trần Đình đi sau lưng anh, khẽ nói: “Giả sử sau này Huệ Anh có chuyện gì, em hi vọng anh có thể giúp đỡ cô ấy một chút. Em chỉ có một người bạn thân đó thôi, hi vọng cô ấy sẽ vui về!”

“Anh biết rồi!” - Trương Hoa nói trầm ngâm một lát: “Thôi anh>

Trần Đình ừ một tiếng, rồi lại gọi anh lại, nói: “Cám ơn anh đã tiễn em về đây!”

Trương Hoa cười cười không nói gì thêm. Trần Đình nhìn Trương Hoa, đột nhiên nói: “Còn nữa, em sẽ cho con mang họ Trương!”

Trương Hoa dừng lại một lát, nói với Trần Đình: “Em nhớ giữ sức khỏe!” sau đó chào hai em họ rồi lên xe.

Trên đường về, Trương Hoa suy nghĩ rất nhiều, đặc biệt anh nhớ đến những nơi mà Trần Đình dẫn anh đến ngày hôm qua, trong lòng cũng có chút lưu luyến. Trong lòng anh thực ra cũng muốn ở lại thêm vài ngày, thậm chí muốn cùng đi chơi với cô, đi thăm thú nhiều nơi hơn nữa, nhưng một ý nghĩ khác lại bảo anh không nên tiếp tục ở đây nữa, phải nhanh chóng về nhà. Đây cũng chính là điểm mâu thuẫn trong tâm lý con người.

7.

Trên suốt chặng đường đi, Trương Hoa cứ chìm đắm trong những suy nghĩ và tâm trạng phức tạp, càng đi xa khỏi nhà Trần Đình, tâm trạng anh càng thêm hụt hẫng. Nhưng cảm giác hụt hẫng này dần dần tan đi khi anh đến nơi.

Nhìn không khí tấp nập quen thuộc ở thành phố, cảm giác hụt hẫng ấy từ từ bị nhấn chìm, chẳng mấy chốc anh đã điều chỉnh được tâm trạng của mình cho phù hợp với nhịp sống ở thành phố này. Vì vậy mới nói thời gian và không gian là những nhân tố quan trọng để thay đổi tâm lý và tình cảm của một con người.

Trương Hoa nhìn đồng hồ, đã sáu giờ chiều, anh quyết định bắt taxi về nhà, muốn nghỉ ngơi một chút rồi mới ra ngoài ăn cơm. Trương Hoa về đến nhà thấy Lưu Huệ Anh vẫn chưa đi, hơn nữa lại đang nấu cơm. Nhìn thấy Trương Hoa về, ban đầu cô hơi ngạc nhiên, sau đó nói: “Sao anh về mà không nói trước một tiếng thế?”

Trương Hoa liền nói: “Dù sao em có ở đây hay không cũng chẳng thành vấn đề, vì vậy anh không gọi cho em nữa!”

“Sao lại bảo em có ở hay không không thành vấn đề, nếu biết anh về thì hôm nay em đã về chỗ em rồi!”

Trương Hoa nhìn cô cười: “Sợ anh làm gì em à? Hay là sợ em sẽ làm gì anh?”

Lưu Huệ Anh còn đang bận nấu nướng, chẳng buồn ngoảnh đầu lại nói: “Không ngờ mồm miệng anh cũng lém lỉnh gớm!”

Lưu Huệ Anh ở đây mấy hôm, Trương Hoa cũng đã quen với tính cách của cô, vì vậy anh nói chuyện với cô rất thoải mái.

Một lát sau, Lưu Huệ Anh nói: “Mau đi dọn bàn, em sắp làm xong cơm rồi!”

Đợi bày thức ăn xong, Trương Hoa cười nói: “Đây là lần đầu tiên anh ăn đồ người khác nấu ở nhà của mình đấy!”

8.

Trương Hoa hỏi Lưu Huệ Anh có muốn uống chút rượu không, Lưu Huệ Anh nói không muốn uống nên Trương Hoa cũng không ép. Trương Hoa vừa uống vừa nghĩ, tại sao Trần Đình lúc tiễn anh ra bến xe còn đặc biệt dặn dò, hi vọng anh sẽ để ý đến Lưu Huệ Anh nhỉ? Lại còn nói mong cô ấy được vui về? Nhìn bề ngoài thì thấy Lưu Huệ Anh lúc nào cũng rất vui vẻ, chẳng nhẽ trong lòng cô lại không được vui?

Trương Hoa lại nghĩ đến chuyện, tại sao suốt đợt tết mà không thấy Lưu Huệ Anh liên lạc với bạn trai? Hơn nữa Trần Đình cũng từng nói bạn trai cô là người thành phố này, chẳng nhẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Nghĩ đến đây, Trương Hoa quyết định không nghĩ thêm nữa, cũng không định hỏi Lưu Huệ Anh những chuyện này. Mỗi người đều có những bí mật riêng ở trong lòng, bản thân anh cũng vậy. Hơn nữa có những bí mật không muốn người ngoài chạm đến.

Lưu Huệ Anh nhìn Trương Hoa, đột nhiên cười nói: “Anh đang nghĩ gì mà nhập tâm thế?” Trương Hoa bình tĩnh, cũng cười đáp: “Không có gì!”

Lưu Huệ Anh vẫn cười: “Đừng nghĩ bậy nhé, nghe nói khi đàn ông chuyên tâm nghĩ chuyện gì đó về phụ nữ thường không phải chuyện tử tế gì!”

Trương Hoa phì cười, không nói gì. Hồi lâu sau mới lên tiếng: “Có những người vẻ bề ngoài vui vẻ nhưng trong nội tâm chưa chắc đã vui vẻ; có những người vẻ bề ngoài khiến cho người khác cảm thấy cuộc sống rất khổ cực, nhưng nội tâm chưa chắc đã cảm thấy khổ...”

Dừng lại một lát, Trương Hoa lại tiếp tục: “Thực ra tiêu chuẩn của vui vẻ và hạnh phúc có sự khác biệt ở mỗi cá nhân, có những người ngày ngày đặt chân đến những nhà hàng, khách sạn sang trọng nhưng chưa chắc đã thấy vui vẻ, có những người ngày ngày chỉ gặm bánh mì thôi nhưng họ vẫn cảm thấy vui vẻ!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trương Hoa một lát rồi hỏi: “Tại sao anh lại nói những chuyện này?”

Trương Hoa nhướn miệng cười: “Anh chỉ đột nhiên nghĩ đến nên giả bộ than thở chút thôi!”

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

1.

Lưu Huệ Anh nhìn Trương Hoa: “Anh có tin vào số mệnh không?”

“Cái gọi là số mệnh chỉ là một cách nói để tự an ủi mình thôi, rất nhiều người trong lúc đau khổ và buồn bã đều thích nói đây là số mệnh, hoặc nói vận mệnh đã an bài như thế, đây là một dạng tâm lý tiêu cực của hành vi coi thường bản thân”.

Lưu Huệ Anh lại hỏi: “Thế còn báo ứng nhân - quả?”

“Nhà Phật thường đưa quy luật báo ứng nhân - quả vào thế giới hư vô quá khứ, đây là một sai lầm. Trên đời này chắc chắn có tồn tại báo ứng nhân - quả, nhưng cái “nhân” ở đây không phải là do kiếp trước hư vô hay cái thế giới mơ hồ tạo thành mà là do những hành vi thực tế của mình gây ra, nói đơn giản một chút là, có tội thì phải vào tù, hành vi phạm tội là “nhân”, còn vào tù là “quả”. Tuyệt đối không được nghĩ rằng kiếp này mình vào tù là do kiếp trước mình làm gì đó sai trái.”

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Giả sử có một cô gái suy nghĩ rất đơn giản bị đàn ông lừa, đó cũng là hành vi sai lầm của chính bản thân cô ta ư?”

“Đương nhiên, tất cả mọi người đều muốn viện cớ cho bản thân, đặc biệt là các cô gái rất hay làm như vậy. Lúc nào cũng nghĩ bản thân mình bị tổn thương là do đàn ông lừa dối, sai lầm không phải do mình. Nhưng em thử nghĩ xem, nếu không phải những nhận thức trong tư tưởng của mình sai lầm thì mình có bị đàn ông lừa hay không?”

“Nếu trên thực tế đúng là bởi vì tư tưởng của cô gái quá thuần khiết, dễ dàng tin tưởng vào đàn ông, hoặc nói cách khác ban đầu người đàn ông ấy ngụy trang rất kĩ, vậy đó có phải là lỗi của cô gái không?”

2.

Trương Hoa nói: “Ý của anh là, sự nảy sinh sai lầm chắc chắn là tồn tại tính hai mặt, chẳng có điều luật nào quy định do nguyên nhân suy nghĩ quá đơn giản nên có thể thoát tội, nói đơn giản hơn, bản thân của

việc suy nghĩ đơn giản đã là một sai lầm. Trong quá trình trưởng thành, con người buộc phải học cách làm cho tư tưởng của mình chín chắn, giả sử trong lúc có suy nghĩ đơn giản mà bị lừa thì bản thân người đó phải gánh vác toàn bộ hậu quả”.

“Xem ra anh nói rất có lí!”

“Anh chỉ cảm thấy khi có bất cứ sự sai lầm nào xuất hiện, bắt buộc phải tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình, chỉ có như vậy mới không xuất hiện sai lầm lần thứ hai. Nếu thích đem sai lầm đổ lên đầu người khác, hoặc tưởng tượng sai lầm chính là bởi vận mệnh an bài, vậy thì mãi mãi không thể nhận thức được sai lầm của mình, càng không thể tránh được việc lại mắc cùng một sai lầm đó lần thứ hai”.

Lưu Huệ Anh trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu cười với Trương Hoa: “Thật không ngờ anh lại có thể nói ra triết lí cao siêu như thế này!”

“Triết lí này rất đơn giản, thực ra tất cả mọi người đều hiểu, chỉ có điều chẳng ai chịu đối mặt mà thôi!” - Im lặng một lát, Trương Hoa tiếp tục nói: “Chính bởi vì mọi người không chịu đối mặt với

lỗi sai lầm ở quá khứ nên mới có chuyện nhiều người không dám làm những việc mình nên làm!”

“Câu này em không hiểu là có ý gì?”

“Lấy một ví dụ đơn giản nhé, giả sử có một nhóm người đi trên đường vào đêm khuya, kết quả không cẩn thận bị rơi xuống một cái cống ngầm không có nắp đậy, thế là một số người cho rằng không thể đi lại trên đường vào ban đêm, bởi vì sẽ xuất hiện sự cố. Còn một số người khác sẽ phân tích xem vì sao mình rơi xuống cống, cuối cùng đưa ra kết luận nên chú ý những gì khi phải đi ra ngoài vào ban đêm”.

3.

Trương Hoa nói xong liền nhìn Lưu Huệ Anh hỏi: “Em muốn là người ở nhóm đầu hay là nhóm sau?”

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ rồi nói: “Cái triết lí này kì thực rất đơn giản, đáng tiếc là trước đây em chưa từng nghĩ đến, nếu như là trước buổi tối hôm nay, em sẽ thuộc nhóm thứ nhất, chỉ có điều giờ em muốn làm nhóm người thứ hai”.

Trương Hoa bê cốc rượu lên hướng về phía Lưu Huệ Anh, nói: “Thông minh lắm, có thể hiểu ngay được!” nói rồi liền uống cạn ly rượu. Lưu Huệ Anh liền nói: “Đáng tiếc là em sợ phạm phải sai lầm lần thứ hai, nếu không đã uống với anh một trận rồi!”

“Tại sao lại sợ phạm sai lầm lần thứ hai?”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Không phải vô duyên cớ mà anh nói những chuyện này với em phải không, mặc dù em không dám chắc anh có biết những chuyện trước đây của em hay không, nhưng em không nghĩ, một người thông minh như anh lại không phát giác ra điều gì?”

Trương Hoa cười cười rồi nói: “Chúng ta đều là người phạm, người phạm cũng nên học cách hồ đồ một chút thì tốt, có những chuyện có thể biết, có những chuyện không biết thì tốt hơn!”

Lưu Huệ Anh trầm ngâm một lát rồi đột nhiên nói: “Cám ơn anh!”

“Cám ơn gì chứ? Anh còn phải cảm ơn em vì em đã cho anh có cơ hội giả bộ triết lí chứ!”

Lưu Huệ Anh nghĩ một lát, cuối cùng vẫn hỏi: “Thế anh cảm thấy sai lầm của Trần Đình nên gánh vác hậu quả thế nào? Hay nói cách khác, cô ấy nên làm sao trở thành nhóm người thứ hai?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát, sau đó nói: “Trước đó anh đã nói, anh là người phạm, người phạm thường có thể giúp người khác giải quyết vấn đề của họ nhưng lại không giải quyết vấn đề của bản thân!”

4.

Lưu Huệ Anh không hỏi gì thêm. Ăn cơm xong, hai người ít nhiều cũng cảm thấy bối rối, dù sao cũng là cô nam quả nữ. Trương Hoa xem ti vì một lúc liền nói với Lưu Huệ Anh là anh về phòng, sau đó đóng cửa chơi

điện tử trong phòng. Đến khuya, Lưu Huệ Anh tắm xong liền vào giường của Nhã Vận ngủ, lúc ấy Trương Hoa mới ra ngoài đi tắm.

Sáng ngày hôm sau, Trương Hoa nói ra khu thương mại đi dạo một chút. Lưu Huệ Anh liền nói: “Em cũng đi bây giờ đây, dù sao cũng phải về chỗ em ở thôi, không thể làm phiền anh mãi được!”

Trương Hoa không giữ Lưu Huệ Anh lại, tiễn Lưu Huệ Anh ra bến xe buýt, Trương Hoa nói: “Sau này có chuyện gì, em có thể liên lạc với anh bất cứ lúc nào!”

Lưu Huệ Anh về đến chỗ ở của mình liền gọi cho Trần Đình, hai người nói chuyện phiếm một lúc, sau đó Trần Đình hỏi Lưu Huệ Anh vẫn ở nhà Trương Hoa chứ? Lưu Huệ Anh nói cô đã về chỗ mình rồi. Lưu Huệ Anh im lặng một lát rồi hỏi: “Cậu thật sự không quay lại đây sao?”

“Đương nhiên là không rồi!”

“Như vậy có nghĩa là cậu sẽ đánh mất Trương Hoa đấy!”

“Không phải của mình thì có ép buộc cũng không được!”

Lưu Huệ Anh cười: “Trương Hoa là một người đàn ông tốt, nếu cậu không thêm thì để tớ vậy!”

“Không phải cậu thích anh ấy rồi đấy chứ?”

“Tớ chỉ đùa với cậu thôi, làm gì mà lo lắng thế?”

“Ai lo lắng chứ, sớm muộn anh ấy cũng là của người khác thôi!” – Trần Đình vội phản bác.

Lưu Huệ Anh giả vờ nghiêm túc nói: “Nếu cậu không lo lắng, vậy tớ chỉ có thể thành thật nói với cậu, tôi qua bọn tớ uống rượu say nên đã ngủ với nhau rồi!”

Trần Đình ở đầu dây bên kia trầm ngâm rất lâu mới lên tiếng: “Sao cậu có thể làm như vậy?”

Lưu Huệ Anh cười ha hả, sau đó nói: “Còn nói là không lo, chỉ nói có thể đã lừa được cậu rồi!”

5.

Ban ngày Trương Hoa đi dạo ở rất nhiều cửa hàng đồ điện, bản thân cũng không hiểu mục đích của mình là gì? Đây đúng là một kiểu tâm lý hết sức kì quái!

Giờ đúng là đã đến lúc Trương Hoa cần phải cân nhắc đến chuyện đi làm lại. Những lời nói lần trước của Cổ Triết Đông thực sự đang phát huy tác dụng với Trương Hoa, chủ yếu là vì sự sinh tồn. Đối với Trương Hoa hiện nay mà nói tìm một công việc không phải chuyện khó khăn, nhưng tìm một công việc có thể phát huy tiềm năng và có chế độ đãi ngộ tốt thì hơi khó khăn. Nếu không phải vì Cổ Văn Vân, Trương Hoa đã đồng ý quay lại công ty điện tử Triết Đông.

Trong lúc Trương Hoa đang do dự chưa quyết định, anh cảm thấy dường như đi dạo ở các khu mua bán đồ điện tử sẽ tìm được đáp án. Thực ra anh biết rõ không thể tìm được đáp án, nhưng anh vẫn cứ đến. Tâm lý con người rất kì lạ, thỉnh thoảng gặp phải vấn đề khó giải quyết thường hi vọng tìm được đáp án dựa trên những hành động mà bản thân biết rõ không thể mang lại đáp án.

Đang là kỳ nghỉ tết nên khu thương mại khá vắng vẻ. Những nhân viên bán hàng của công ty điện tử Triết Đông nhìn thấy Trương Hoa đều nhiệt tình chào hỏi, có một số người vẫn quen miệng gọi anh là “giám đốc Trương”. Trương Hoa cũng nói chuyện phiếm với họ vài câu, đến trưa, anh ra ngoài ăn rồi đi dạo thêm vài cửa hàng nữa, khi nhìn đồng hồ cũng đã đến bốn giờ chiều.

Sau đó anh đi chợ mua ít thức ăn. Buổi tối vừa ăn cơm vừa xem ti vi, Trương Hoa cảm thấy căn phòng lạnh ngắt. Ăn cơm xong, xem ti vi một lúc, thấy chán, anh liền bật máy chơi điện tử. Chơi một lát thấy chán lại lên giường đi ngủ sớm.

6.

Trương Hoa nằm một lúc rồi lại dậy ra khỏi phòng khách lấy gạt tàn mang vào đặt đầu giường, sau đó hút thuốc liên tục. Trương Hoa trước đây không có thói quen hút thuốc trên giường, đây có thể coi là lần đầu tiên. Thực ra rất nhiều thói quen của con người được hình thành dần dần do sự tác động khách quan.

Trương Hoa nghĩ, xét từ góc độ đãi ngộ, phát triển hay thu nhập thì quay về công ty Triết Đông chắc chắn tốt hơn theo đuổi công việc nhân sự. Nhưng về công ty Triết Đông lại phải đối mặt với hai vấn đề: Một là tiếp tục làm việc với Cổ Văn Vân, hai là có thể sẽ phải cạnh tranh với công ty điện tử Kinh Thao cũng đồng nghĩa với việc phải nghe đến cái tên Lục Đào bất cứ lúc nào.

Đây là hai chuyện mà anh không muốn xảy ra. Đương nhiên còn có một phương án khác có thể đả bảo chế độ đãi ngộ và sự phát triển sau này, đồng thời có thể giải quyết hai vấn đề trên, đó là lựa chọn một công ty kinh doanh khác. Nhưng Trương Hoa lại không có đủ tự tin vào bản thân, anh mới làm việc ở Triết Đông một thời gian ngắn, các công ty khác chưa chắc thừa nhận khả năng của anh.

Trương Hoa vốn dĩ có thể không cần nhắc đến vấn đề tài chính, tiếp tục lựa chọn công việc ổn định và đơn giản, nhưng cứ nghĩ đến con là anh cảm thấy chuyện ấy cực kì quan trọng. Cho dù nói thế nào, đứa con trong bụng Trần Đình cũng là con của anh, anh luôn hi vọng có thể tạo cho nó một môi trường trưởng thành tốt nhất.

Anh thậm chí còn thầm nghĩ, đợi khi nào có điều kiện kinh tế ổn định, anh sẽ đón nó về ở với mình. Trương Hoa thầm nghĩ, Trần Đình sớm muộn gì cũng tái hôn, nếu như vậy, anh tuyệt đối không muốn đứa trẻ lớn lên bên cạnh bố dượng.

7.

Sáng ngày hôm sau tỉnh dậy, Trương Hoa quyết định tạm thời không nghĩ đến những chuyện này nữa, về nhà ở mấy hơn, dù sao anh cũng đi từ hôm mùng hai đến giờ.

Buổi trưa trong nhà vẫn có một vài họ hàng thân thích. Ăn cơm trưa xong, lúc buổi chiều sau khi khách về rồi, nhân lúc mẹ và Nhã Vận không có ở bên cạnh, bố Trương Hoa hỏi: “Con bé về nhà chưa?”

Trương Hoa biết bố đang hỏi đến Trần Đình liền nói: “Về hôm mùng ba rồi ạ!”

“Con có đưa nó về không?”

“Có ạ!”

“Hôm nay con mới về nhà, ở lại nhà nó hai ngày à?”

Trương Hoa thầm nghĩ, xem ra bố mình suy nghĩ rất kín kẽ: “Không ạ, con chỉ ở một ngày, hôm qua con đi dạo quanh trung tâm thành phố ạ!”

Bố Trương Hoa vốn định hỏi gì thêm nhưng thấy mẹ Trương Hoa và Nhã Vận đi vào bèn không hỏi nữa. Nhã Vận chạy đến kéo tay Trương Hoa: “Anh cả, vào phòng với em một lát!”

Mẹ Trương Hoa cười: “Cái con bé này, đã là học sinh lớp mười hai rồi mà còn bám riết lấy anh hai như trẻ con ấy!”

Nhã Vận kéo Trương Hoa vào phòng, đóng cửa lại rồi nói: “Có phải anh nên cho em một vài phần thưởng không?”

“Tại sao phải thưởng cho em?”

“Thì em đâu nói với bố mẹ chuyện chị ta đón tết ở chỗ anh, có phải anh cũng nên thưởng cho em cái gì không hả?”

“Thôi được rồi, anh dẫn em đi siêu thị, muốn mua gì thì tự chọn lấy!”

“Anh cả đúng là tốt thật!”

Sau khi ra ngoài, Nhã Vận nói với mẹ: “Con với anh cả đi siêu thị đây!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Chuẩn bị đòi anh mua đồ ăn cho con chứ gì?”

Nhã Vận làm mặt xấu rồi kéo Trương Hoa ra khỏi nhà.

8.

Buổi tối lúc ăn cơm, mẹ hỏi: “Chuyện công việc thế nào rồi?”

Trương Hoa nói: “Con chưa quyết định được chọn công việc ổn định hay chọn việc có thu nhập cao!”
“Chúng ta không cần giàu có, chỉ cần ổn định là được rồi, như thế mẹ cũng khỏi phải lo lắng cho con!”

“Công việc gì không quan trọng, quan trọng là bản thân cảm thấy vui vẻ”.

Nhã Vận nói: “Anh lấy chị Vân đi, như thế khỏi phải lo chuyện tiền bạc!”

Mẹ Trương Hoa liền nói: “Cái con bé này chỉ biết nói lằng nhằng, cứ như thể thấy nhà nó giàu nên mới lấy nó làm vợ ấy!”

Nói rồi mẹ Trương Hoa thở dài, sau đó nói: “Phải nói là con bé Vân ấy cũng không tồi, nhưng cũng thấy mâu thuẫn lắm, dù gì gia đình ta cũng là gia đình bình dân, kết thông gia với nhà người ta cũng mong hai bên có thể qua lại, nhưng kết thông gia với nhà giàu như thế chỉ sợ muốn đi lại cũng khó!”

Trương Hoa liền nói: “Sau này nhà ta đừng bàn những chuyện này nữa, mấy năm tới con sẽ không nghĩ đến chuyện kết hôn đâu!”

Mẹ Trương Hoa cũng không nói chuyện này nữa, hồi lâu sau bà đột nhiên băng quơ nói: “Tính ra thì còn khoảng hai tháng nữa là đẻ, cũng không biết con trai hay con gái nữa!”

Hai bố con Trương Hoa không nói gì, Nhã Vận liền tiếp lời: “Đáng nhẽ ra con được làm cô rồi, trong nhà sẽ có thêm một đứa trẻ con để chơi, nhưng giờ chỉ có thể tiếp tục chờ đợi thôi!”

Nghe Nhã Vận nói thế, Trương Hoa liền nói: “Ai bảo em giờ không thể làm cô? Cho dù thế nào em cũng vẫn là cô!”

Nhã Vận lắc đầu: “Cho dù là cô thật thì cũng khác rồi!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Đúng thế, cứ mong sớm được bế cháu nội, thế mà giờ không được ở bên cạnh”

Một lát sau, mẹ Trương Hoa nhìn anh nói: “Đợi khi nào đứa bé lớn một chút, con phải nghĩ cách đòi lại đứa bé, đàn bà tái hôn rồi, con riêng sẽ bị bắt nạt đấy!”

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

1.

Cổ Vân Vân một mình đến quán ăn mà đám bạn học thường xuyên tụ tập, liên tục uống rượu. Ngày hôm nay đã là lần thứ năm bố mẹ cô gọi cô đến để bàn chuyện cưới xin với Mạnh Phạm Khải rồi.

Cuối cùng, Cổ Vân Vân không thể không vâng lời bố mẹ. Mặc dù trước mặt bố mẹ cô đã nhiều lần nhấn mạnh rằng mình thích Trương Hoa, nhưng bố mẹ cô đã phân tích lợi hại cho cô nghe. Một mặt, tập đoàn Triết Đông đang gặp phải khủng hoảng về kinh tế, cần đến sự trợ giúp của tập đoàn Hoa Thiên; mặt khác, Trương Hoa xét về xuất thân hay tình trạng hiện tại đều không xứng với cô.

Cổ Triết Đông nói thẳng: “Mặc dù Trương Hoa có năng lực nhất định nhưng hoàn toàn không đủ lấy con làm vợ. Bố có thể chấp nhận một nhân viên như thế chứ tuyệt đối không chấp nhận một người con rể như thế!”

Mẹ Cổ Vân Vân cũng ngon ngọt khuyên bảo Cổ Vân Vân, một mặt hi vọng con gái sau này sẽ sống hạnh phúc, mặt khác cũng phải nghĩ cho lợi ích của công ty.

Sau nhiều lần nghe bố mẹ khuyên bảo, lại uất ức trước sự vô tình của Trương Hoa, cuối cùng Cổ Vân Vân đã đồng ý yếu cầu của bố mẹ. Nhưng đồng ý rồi cô lại cảm thấy vô cùng bất lực và hụt hẫng, nên buổi tối một mình lái xe ra con phố quen thuộc để uống rượu.

2.

Uống mãi, uống mãi, cuối cùng Cổ Vân Vân bắt đầu cảm hận vì sinh ra trong một gia đình như thế, từ nhỏ đến lớn trông thì tưởng vẻ vang, nhưng luôn bị các bạn xung quanh xa lánh. Những bạn học ấy thỉnh thoảng tìm cách làm thân với cô chẳng qua cũng là vì điều kiện kinh tế nhà Cổ Vân Vân có thể móc túi tiền thanh toán thay cho họ, đưa họ vào những nơi bình thường họ không dám vào.

Nhưng từ trước đến nay chưa có một ai thật sự hiểu cô, coi cô như một người bạn chân chính. Ngoài Kỉ Oanh ra, nhưng Kỉ Oanh cũng chỉ là một người bạn bình thường, vẫn chưa thân đến mức độ tâm giao tri kỉ. Bản thân Cổ Vân Vân cũng muốn được yêu thương cho tử tế, nhưng cuối cùng đều phát hiện ra những người đàn ông ấy nếu không sợ hãi xuất thân của cô, thì cũng là giả bộ thanh cao trước mặt cô, xét cho cùng đều là vì tự ti mà thôi.

Từ trước tới giờ chỉ có Trương Hoa, cô biết Trương Hoa không phải tự ti, cũng không phải giả bộ thanh cao, mà chỉ đơn thuần là không thích. Chính thái độ không thích ấy của anh khiến cho cô càng thích anh. Vốn cứ tưởng anh ly hôn rồi, mình sẽ có cơ hội, nhưng hết lần này đến lần khác chỉ toàn thất vọng.

Cổ Vân Vân vừa ngẫm nghĩ vừa uống rượu. Giờ thì cuối cùng cô cũng hiểu tại sao nhiều người thích mượn rượu để làm tê dại cảm xúc mỗi khi cảm thấy hụt hẫng và đau khổ. Chủ quán đến khuyên giải cô, bảo cô uống ít thôi. Cô ngẩng đầu nhìn chủ quán, mắt như nhòe đi, nói: “Sợ tôi không có tiền trả chứ gì? Tôi đây tiền!” nói rồi liền móc cả nắm tiền trong túi ra ném cho chủ quán, nói: “Chỗ này đã đủ chưa?”

Trương Hoa về nhà bố mẹ một hôm, hôm sau lại vào trung tâm thành phố ngay, anh sợ mẹ anh lại nhắc đến chuyện của mình. Hơn mười hai giờ đêm đang nằm trên giường, hút thuốc v ngời viên vông thì nhận được điện thoại của chủ quán nơi Cổ Vân Vân đang uống rượu, hỏi anh có

phải Trương Hoa không? Trương Hoa nói: “Đúng rồi!”

3.

Chủ quán nói: “Có một cô gái đang uống say mềm ở chỗ tôi, còn lái xe đến nữa, lúc cô ấy say có lẽ nhè nhấc đến tên anh, chúng tôi chẳng còn cách nào khác, đành lấy điện thoại trên người cô ấy để lấy số gọi cho anh”.

Trương Hoa vốn không muốn đến, định bảo chủ quán gọi thẳng cho bố mẹ Cổ Vân Vân nhưng cuối cùng, sau một hồi ngẫm nghĩ, anh vẫn đi. Khó khăn lắm Trương Hoa mới lòi được Cổ Vân Vân đã say mềm lên xe. Lúc lái xe trên đường anh cứ do dự mãi, nên đưa cô về nhà hay là dẫn cô về nhà mình.

Nhìn đồng hồ đã hơn một giờ đêm, lại sợ đưa Cổ Vân Vân về nhà sẽ không biết phải giải thích với người nhà cô ra sao, cuối cùng đành phải lái xe về chỗ mình. Lúc đến nơi phát hiện Cổ Vân Vân đã nôn đầy ra ghế sau. Trương Hoa vội vàng lấy giấy ăn trên xe lau đi nhưng chẳng thể lau sạch được. Trương Hoa thâm nhủ: Để cô ta ngày mai tự xử lý vậy.

Trương Hoa lại vật vờ lôi Cổ Vân Vân ra khỏi xe và đưa lên tầng năm. Trương Hoa cởi áo khoác ngoài đã bị lấm bẩn của Cổ Vân Vân ra, ném sang một bên rồi dìu cô vào nằm trong giường của Nhã Vận, thâm nhủ: Rốt cuộc là vì chuyện gì mà uống đến mức này?

Cổ Vân Vân nằm xuống giường là nằm im ngay, một lúc sau mới thấy động đậy, Trương Hoa nhìn là biết Cổ Vân Vân sắp nôn liền vội vàng đỡ cô dậy, nhưng muộn rồi, Cổ Vân Vân đã nôn ra rồi. Ngay cả người Trương Hoa và giường của Nhã Vận đều bị bẩn.

Trương Hoa thả tay ra, Cổ Vân Vân lại nằm xuống giường. Trương Hoa nhìn đồng “bùng nhùng” trên người mình và trên giường của Nhã Vận, tức đến mức muốn tặng cho Cổ Vân Vân vài cái bạt tai, nhưng cô lúc này hoàn toàn không biết gì, có tức cũng chẳng làm được gì.

4.

Cổ Vân Vân lại nôn thêm mấy lần nữa, lần này thì giường của Nhã Vận càng thêm thê thảm. Trương Hoa thâm nhủ, thật muốn bế cô ta vào nhà vệ sinh cho ngủ ở đấy, tha hồ mà nôn ọe!

Cổ Vân Vân đột nhiên khẽ gọi Trương Hoa. Trương Hoa tưởng là cô đã tỉnh, lại gần nhìn mới hay hóa ra Cổ Vân Vân đang làm nhắm trong cơn say. Cổ Vân Vân còn nói trong cơn mê man: “Thực ra tôi rất ghét sinh ra trong cái gia đình giàu có đấy!”

Nói rồi lại chìm vào giấc ngủ. Trương Hoa chờ thêm một lúc, thấy cô chẳng động tĩnh gì liền về phòng đi ngủ. Sáng sớm hôm sau, Trương Hoa tỉnh dậy là sang ngay phòng bên cạnh xem Cổ Vân Vân thế nào, thấy cô vẫn còn đang ngủ say, Trương Hoa liền mang đồng quần áo mà Cổ Vân Vân nôn ra đi giặt.

Cổ Vân Vân ngủ mãi cho đến trưa mới tỉnh. Trong cơn ngái ngủ, cô không biết là mình đang ở đâu, đến khi nhìn rõ đồng “lùng bùng” bên cạnh cô mới giật nảy mình, vội vàng nhảy xuống giường, xuống khỏi giường mới hay toàn thân gần như chẳng còn chút sức lực nào.

Trương Hoa đang ngồi trong phòng khách, nghe thấy tiếng động vội chạy vào trong phòng. Cổ Vân Vân nhìn thấy Trương Hoa liền hỏi: “Sao tôi lại ở đây?”

Trương Hoa đáp: “Cậu nhìn tác phẩm trên giường của cậu đi! Chắc sẽ nhớ được chuyện tối qua đấy!”

Lúc này Cổ Vân Vân mới từ từ nhớ lại, hóa ra là do tối qua uống say quá. Nhưng cô nghĩ mãi không ra tại sao mình lại chạy đến nhà Trương Hoa?

Trương Hoa biết Cổ Vân Vân đang thắc mắc chuyện gì, liền nói: “Chủ quán ấy lấy số của tôi từ máy của cậu rồi gọi cho tôi!”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu để cho tôi nằm trên đồng bần thiu này cả đêm à?”

Trương Hoa không buồn đoái hoài, vừa đi vừa nói: “Mau đi tắm đi, tôi dám khẳng định trên người cậu chỗ nào cũng có mùi kinh dị đấy!”

5.

Cổ Vân Vân vốn định không mặc quần áo của Trần Đình để lại, nhưng không mặc cũng chẳng còn cách nào khác. Lúc nhìn thấy Cổ Vân Vân mặc quần áo của Trần Đình từ trong nhà vệ sinh đi ra, trong lòng Trương Hoa bỗng có một cảm giác rất kì lạ.

Cổ Vân Vân phàn nàn: “Quần áo này chất lượng tồi quá, thật không ngờ cô ta toàn mặc mấy thứ này!” Câu nói này khiến Trương Hoa cảm thấy không thoải mái, lạnh lùng đáp: “Nếu cảm thấy bất mãn thì mặc lại đồng quần áo bần của cậu ấy!”>

“Tôi đã làm bần giường của Nhã Vận, hay là tôi mua lại bộ chăn ga khác cho nó nhé!”

Trương Hoa nói: “Nếu cậu thành tâm thì cứ giặt sạch ga giường cho nó là được rồi!” rồi lại nói: “Thôi bỏ đi, chắc cậu cũng chưa giặt đồ bao giờ, có giặt cũng không sạch!”

Trương Hoa vào phòng Nhã Vận lôi hết đồng chăn ga gối bần ra, sau nói với Cổ Vân Vân: “Cậu mặc tạm quần áo của Trần Đình về đi, mấy hôm nữa thì mang quần áo của cô ấy lại đây cho tôi!”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu bảo tôi mặc thế này ra cửa á?”

“Có hai cách, cậu chọn lấy một, hoặc là mặc quần áo của cô ấy về, hoặc là mặc quần áo bần của cậu về!”

“Chẳng nhẽ tôi không thể ở lại đây một ngày sao? Đợi khi nào quần áo của tôi giặt sạch sẽ, phơi khô thì tôi về?”

Trương Hoa thẳng thừng: “Không được!”

Cổ Vân Vân nói: “Thế thì cũng phải cho tôi ăn cái gì rồi mới đi chứ, giờ toàn thân tôi chẳng còn chút sức lực nào cả!”

Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành vào bếp nấu cho Cổ Vân Vân bát mì. Cổ Vân Vân vừa ăn vừa nói: “Đây là bữa sáng rẻ nhất tôi từng ăn, nhưng dù sao cũng cảm ơn cậu!”

6.

Cuối cùng Trương Hoa cũng không nhịn được, liền hỏi: “Tối qua tại sao lại uống say thế?”

Cổ Vân Vân ngẩng lên, mỉm cười: “Cuối cùng cậu cũng chịu quan tâm đến tôi rồi à? Tôi còn tưởng cậu chẳng quan tâm gì đến tôi chứ?”

“Đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ cảm thấy tò mò thôi!”

Cổ Vân Vân vừa ăn vừa kể chuyện bố mẹ bắt mình phải lấy Mạnh Phàm Khải cho Trương Hoa nghe, đồng thời còn nói chuyện công ty gặp vấn đề tài chính cho Trương Hoa biết.

Cổ Vân Vân nói: “Cậu không ngạc nhiên chút nào sao?”

“Tôi chỉ hơi khó hiểu tại sao công ty lại gặp khủng hoảng ngay khi cậu chuẩn bị cưới Mạnh Phàm Khải? Tại sao nhất định phải có sự giúp đỡ của tập đoàn Hoa Thiên mới giải quyết được vấn đề?”

“Cậu nghi ngờ bố mẹ tôi bịa ra chuyện ấy để lừa tôi cưới Mạnh Phàm Khải phải không?”

“Tôi chỉ thấy hơi kì quặc thôi, đương nhiên có thể đó là sự thật, một sự trùng hợp chẳng?”

“Lần đầu tiên bố mẹ tôi nói với tôi chuyện này, tôi cũng hoài nghi, vì vậy đã âm thầm điều tra công ty bất động sản, hiện nay đúng là tồn tại nguy cơ về vốn, hơn nữa một số nhân viên đã có biểu hiện lo lắng bất ổn, bởi vì mấy dự án đầu tư bất động sản đều gặp vấn đề, cộng thêm với thị trường bất động sản chung tổng thể không tốt lắm... Sự bất ổn đã lan rộng đến các ngành khác trong tập đoàn, bao gồm cả công ty điện tử Triết Đông.

Trương Hoa trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Nói như vậy có nghĩa là cậu lấy Mạnh Phàm Khải là để giúp bố cậu vượt qua khó khăn này?”

Cổ Vân Vân lắc đầu: “Không chỉ vì nguyên nhân này, bố mẹ tôi cho rằng Mạnh Phàm Khải là một đối tượng lí tưởng!”

7.

Trương Hoa châm một điếu thuốc, hút vào hơi rồi cười: “Tôi vốn tưởng bố cậu không phải là người thường trên mọi phương diện, giờ xem ra trong một số vấn đề ông ấy cũng chỉ là người thường thôi”.

“Tại sao cậu lại nói thế?”

Trương Hoa không đáp, chỉ hỏi: “Cậu có hi vọng lấy Mạnh Phàm Khải không?”

“Đương nhiên là không rồi!”

“Vậy thì không cần lấy anh ta đâu, ít nhất là trong tình huống này!”

“Cậu nói đơ giản nhỉ, đâu phải cậu có quyết định được!”

Trương Hoa cười cười không nói gì mà đi thẳng vào nhà vệ sinh giặt ga gối, sau đó ngoảnh đầu lại nói: “Khi nào cậu đi thì nhớ đem đóng quần áo bẩn của cậu về. Còn nữa, đừng quên mang trả quần áo của Trần Đình nhé!”

Đợi Cổ Vân Vân đi rồi, Trương Hoa quyết định sẽ tìm Cổ Triết Đông nói chuyện một lần. Tâm trạng rối rắm, anh không rõ tìm ông ta nói chuyện là để hợp lí hóa việc quay trở lại công ty hay chỉ là đơn giản muốn giúp Cổ Vân Vân, hoặc cũng có thể là muốn thể hiện sự xuất sắc của mình trước Cổ Triết Đông lần này.

Cho dù là vì nguyên nhân gì, Trương Hoa đều biết nói chuyện với Cổ Triết Đông không phải chuyện đơn giản, phải có sự chuẩn bị chu đáo từ trước, thậm chí đến tối, Trương Hoa còn ngồi chỉnh đốn dòng suy nghĩ của mình trước bàn máy tính.

8.

Sáng hôm sau, Trương Hoa lấy điện thoại ra do dự rất lâu. Hồi năm ngoái Cổ Triết Đông có dùng di động của ông ta gọi cho Trương Hoa, Trương Hoa cũng đã lưu số điện thoại này lại. Mặc dù tối qua anh cứ muốn

hẹn gặp Cổ Triết Đông nói chuyện, nhưng đến khi thật sự cần phải tìm ông ta, Trương Hoa lại thấy căng thẳng.

Cuối cùng anh nhắm mắt lại, ấn phím gọi. Rất nhiều người khác cũng như vậy, trong một số việc không dám bước bước đầu tiên. Thực ra một khi đã bước bước đầu tiên rồi thì phía sau chẳng còn gì đáng sợ nữa. Cũng giống như Trương Hoa lúc này, nếu không dám ấn số gọi, cuộc đời anh có khi lại chuyển sang một hướng khác.

Đương nhiên chúng ta không thể biết trong một số chuyện, đặt chân một bước đầu tiên là đúng hay sai, là thành công hay thất bại. Nhưng cho dù thế nào, không bước bước đầu tiên là sao biết được kết quả?

Cổ Triết Đông nhận được điện thoại của Trương Hoa, ban đầu thấy hơi ngạc nhiên, sau cười nói: “Thật không ngờ cậu lại gọi vào di động cá nhân của tôi!”

Trương Hoa không hề vòng vo mà nói thẳng luôn: “Chủ tịch Cổ có rảnh không ạ? Tôi muốn xin mười phút của ngài để nói chuyện một lát!”

“Nói chuyện về vấn đề nào?”>

Trương Hoa không ngờ Cổ Triết Đông lại hỏi câu này trong điện thoại, dù sao những chuyện anh một nói không thể nói vắn tắt bằng mấy câu qua điện thoại, nhưng không trả lời thì không được. Nghĩ một lát, Trương Hoa nói: “Tôi muốn bàn về việc giải quyết nguy cơ kinh tế của công ty quan trọng hay giải quyết nguy cơ về nhân công quan trọng?”

Cổ Triết Đông nghe xong, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cậu không cần đến công ty đâu, một tiếng nữa tôi sẽ chờ cậu ở quán cà phê!”

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

1.

Trương Hoa đến quán cà phê trước Cổ Triết Đông, anh cũng biết tuyệt đối không thể để Cổ Triết Đông phải chờ mình. Lúc bước vào, nhân viên phục vụ hỏi anh đi mấy người, cần chỗ ngồi như thế nào. Trương Hoa nói: “Tôi đang đợi người!”

Nhân viên phục vụ lại hỏi: “Có phải chờ chủ tịch Cổ không ạ?”

Trương Hoa nghĩ thầm chắc Cổ Triết Đông thường xuyên đến quán cà phê này, hôm nay đã gọi điện đặt chỗ trước rồi. Sau khi Trương Hoa khẳng định là đúng, nhân viên phục vụ liền dẫn anh đến một phòng riêng.

Trương Hoa vốn định hút thuốc nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn. Đợi khoảng hai mươi phút sau mới thấy Cổ Triết Đông đến. Nhìn thấy Cổ Triết Đông, Trương Hoa căng thẳng đứng dậy chào. Cổ Triết Đông cười nói: “Ngồi đi!”

Ngồi xuống ghế, Cổ Triết Đông nói thẳng: “Hôm nay cậu đến có phải vì chuyện của Văn Văn và Mạnh Phàm Khải không?” Câu hỏi này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Trương Hoa, anh không rõ tại sao Cổ Triết Đông lại biết trước như thế, hơn nữa lại hỏi thẳng thừng như vậy, khiến cho Trương Hoa bỗng chốc rối hết cả mạch suy nghĩ đã chuẩn bị từ tối qua.

Thế này mới biết những lời thoại chuẩn bị sẵn từ trước đôi khi cũng chẳng có tác dụng, chỉ dùng trong lời thoại phim ảnh thôi, bởi vì trong hiện thực, đối phương thường không phối hợp với lời thoại của bạn, dễ dàng đưa ra những câu nói làm rối loạn mọi thứ bạn đã chuẩn bị từ trước.

Trương Hoa nghĩ: Dù sao cũng đến đây rồi, cũng chẳng cần nghĩ ngợi nhiều. Thế là anh thẳng thắn đáp: “Đúng vậy, nhưng cũng không hoàn toàn đúng!”

Cổ Triết Đông nói: “Không tồi, rất thẳng thắn!”

Trương Hoa nghĩ một lát rồi hỏi: “Tôi không rõ tại sao chủ tịch Cổ lại biết lần này tôi hẹn ngài ra đây là vì chuyện của Vân Vân?”

2.

Cổ Triết Đông nói: “Vấn đề này tôi có thể trả lời cậu, con gái tôi suốt cả đêm không về nhà, nếu tôi không biết chuyện này thì thật thiếu trách nhiệm, vì vậy sáng hôm qua trước khi ra khỏi nhà, tôi đã dặn dò bà giúp việc kĩ lưỡng, về sau nghe bà giúp việc nói, lúc về nhà con bé mặc quần áo của người khác, quần áo mang về nồng nặc mùi rượu và vết nôn, hay nói cách khác, tối hôm trước nó đã đi uống rượu say mèm. Vốn dĩ tối qua tôi vẫn chưa dám chắc con bé đi với ai, nhưng hôm nay cậu gọi cho tôi, khiến tôi xác định được tối hôm trước con bé đã qua đêm ở chỗ cậu!”

Trương Hoa nghe xong không hề thán phục khả năng phân tích của Cổ Triết Đông, mà trong lòng chợt nhớ lại chuyện lần trước mình uống say, Cổ Vân Vân đã ngủ ở nhà mình, không biết lần ấy ông ta có biết không?

Trương Hoa nói: “Khả năng phân tích của chủ tịch Cổ quả là đáng khâm phục, chỉ có điều vẫn có chút kì lạ, tại sao ngài không hỏi chuyện tối hôm trước tôi và Vân Vân ở cùng nhau?”

Cổ Triết Đông bình thản đáp: “Hôm nay tôi đến đây chủ yếu là để nghe c

u nói, ban nãy coi như là tôi đã trả lời câu hỏi của cậu rồi!”

Trương Hoa gật đầu: “Thôi được rồi, trước khi nói tôi cần thanh minh hai điểm: Thứ nhất, tôi và Vân Vân không có quan hệ gì đặc biệt cả; thứ hai, tôi không phải vì thích Vân Vân nên mới tìm ngài đến bàn bạc chuyện kết hôn của cô ấy với Mạnh Phạm Khải!”

Cổ Triết Đông gật đầu đáp: “Hai điểm này cậu không cần thanh minh, tôi biết rất rõ!”

“Vậy thì tốt rồi, hôm nay tôi chủ yếu muốn nói đến cách nhìn nhận của mình trên hai phương diện, một là tình cảm, một là công việc.”

3.

Cổ Triết Đông cười nói: “Không sao, tôi đã mời cậu ra quán cà phê có nghĩa là tôi có đủ thời gian để nghe cậu trình bày! Tôi biết cậu có hút thuốc, nếu muốn cậu có thể hút, có thể điều này sẽ có lợi cho việc trình bày của cậu!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng châm điếu thuốc lên. Mặc dù hút thuốc trước mặt Cổ Triết Đông có chút ngại ngùng nhưng đích thực là việc này đã mang lại niềm tin cho Trương Hoa.

Trương Hoa trầm ngâm một lát, sau đó mới nói: “Tôi rất thích một câu nói: Vòng tuần hoàn nhân quả, điều này có chút gì đó giống như quy luật bảo toàn năng lượng trong vật lý vậy, tôi coi đó là cuộc sống hàng ngày, nói một cách cụ thể thì khi anh thu được những lợi ích không cân đối, chắc chắn sẽ xuất hiện những tệ nạn không cân đối.”

“Cậu có thể nói cụ thể hơn không?”

“Vậy tôi xin nói thẳng, nếu tập đoàn Hoa Thiên giúp Triết Đông giải quyết vấn đề vốn hiện nay sẽ chỉ có hai kết quả: Một là có sự báo đáp vốn tương ứng, một là viện trợ không hoàn lại. Kiểu giúp đỡ không hoàn lại này rất có thể kèm theo điều kiện, nếu như cái điều kiện kèm theo này không phải là lợi ích đôi bên về mặt kinh tế, rất có thể sau này sẽ là những sai lầm”.

“Cậu đang ám chỉ cuộc hôn nhân của Vân Vân?”

Trương Hoa gật đầu nói: “Đúng thế, hiện nay điều kiện kèm theo giữa đôi bên chính là điều này, một khi sau này họ cảm thấy điều kiện kèm theo này không đạt được mục tiêu tâm lý như họ dự đoán trước đó, vậy

thì cuộc hôn nhân nửa vời của Vân Vân sẽ trở thành “quả” trong cuộc giao dịch, trao đổi này của các ngài, mà hành động dùng Vân Vân để đánh đổi chính là ‘nhân’”.

4.

Cổ Triết Đông nói: “Mặc dù cậu nói hơi phức tạp nhưng tôi vẫn có thể hiểu được”. Trương Hoa nói: “Tôi tin chủ tịch Cổ có thể hiểu được, tôi không giống như ngài, luôn biết dùng những lời lẽ đơn giản để thể hiện những triết lý cao siêu!”

Trương Hoa lại nói: “Đối với hủ tịch Cổ và tập đoàn Triết Đông mà nói thì đây là hỗ trợ không hoàn lại, nhưng theo cách lí giải căn cứ trên định luật bảo toàn năng lượng tôi đã nói thì đây chính là lợi ích không cân đối, rất có thể Vân Vân sẽ phải là người gánh vác mặt trái của lợi ích này!”

Cổ Triết Đông ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Ý của cậu là cho dù Vân Vân có lấy Mạnh Phạm Khải thì cũng không thể vì chuyện này?”

Trương Hoa gật đầu: “Đúng thế, ý của tôi đúng là như vậy, chỉ có điều tôi phải dùng cả một mớ lí lẽ dài dòng mà vẫn không thể biểu đạt rõ ý!”

Cổ Triết Đông âm ừ rồi nói: “Đây có lẽ là phương diện đầu tiên mà hôm nay cậu muốn nói đến phải không?”

“Đúng thế, sau đây muốn nói tiếp đến cách nhìn nhận của mình về khó khăn kinh tế trong doanh nghiệp và nguy cơ về nhân công.”

“Ừ, đây cũng là vấn đề trọng tâm tôi muốn nghe hôm nay!”

“Đây chẳng qua chỉ là cách nhìn nhận đơn giản của bản thân tôi. Khi doanh nghiệp gặp khó khăn về kinh tế có thể sử dụng nhiều cách để giải quyết, thậm chí các nhân viên của doanh nghiệp cũng có thể tham gia; nhưng nếu phát sinh nguy cơ về tâm lý của nhân viên thì chẳng hề dễ dàng giải quyết, vì vậy tôi cho rằng xử lý nguy cơ nhân công còn quan trọng hơn nhiều so với nguy cơ kinh tế, đặc biệt là những công ty lớn mạnh, nguy cơ nhân công một khi đã lan ra thì lan rất nhanh, muốn giải quyết cũng hết sức khó khăn.”

“Vậy theo cậu, cách nào tốt nhất để giải quyết nguy cơ nhân công?”

“Khích lệ, đào tạo, nhưng không phải kiểu đào tạo như trước đây tôi từng tiếp xúc.”

5.

Cổ Triết Đông lại hỏi: “Thế theo cậu phải đào tạo như thế nào mới hiệu quả?”

“Phải có tính định hướng và thực tiễn, việc đào tạo này bao gồm cả tâm lý và năng lực làm việc!”

“Cụ thể thêm một chút!”

cũng từng sắp xếp tham gia vài buổi đào tạo ở Triết Đông, kiểu đào tạo này chỉ theo đuổi hiệu quả trước mắt, không có tính thực tiễn. Nếu là các nhân viên cũ, có thể họ nghe ở đó nhưng ra khỏi cửa là quên ngay. Nếu là nhân viên mới, họ không nắm bắt được công việc, ngày ngày chỉ nghĩ làm sao để trở thành một người thành công; vì vậy hồi đầu tôi thường nói với các nhân viên rằng: Đừng xem mấy loại sách khích lệ, không có lợi cho bản thân đâu, muốn có được thành công phải xem xem các nhân viên gạo cội quanh mình đã làm như thế nào, thế mới gọi là định vị chuẩn xác bản thân mình.”

“Cũng có lý, nhưng vẫn chưa nói vào trọng tâm! Phải làm thế nào để bồi dưỡng tâm lý nhân viên, xử lý nguy cơ nhân công trong doanh nghiệp?”

Trương Hoa thành thật đáp: “Tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra, chỉ cảm thấy nên bắt tay từ vấn đề trách nhiệm và sự tham dự của nhân viên, để họ cảm thấy bản thân có mối gắn kết chặt chẽ với doanh nghiệp, nhưng không thể là những đạo lí, lí thuyết suông, bởi con người trong xã hội này đều thực dụng!”

Cổ Triết Đông đột nhiên hỏi: “Khả năng viết lách của cậu thế nào?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên nhưng cũng vẫn thành thật đáp: “Cũng tạm được ạ!”

Cổ Triết Đông liền nói: “Nghe cách cậu biểu đạt về ngôn ngữ, chắc chắn là phải có chút năng khiếu về viết lách!”

6.

Cổ Triết Đông nói: “Chắc cậu đã nói hết rồi phải không?”

“Vâng, đại khái là thế!”

“Cậu có muốn biết tôi có cách nhìn nhận ra sao về hai phương diện cậu vừa nói trên không?”

Trương Hoa im lặng.

“Cậu có tính quyết đoán và nhìn nhận sự việc một cách sâu sắc. Điểm này rất tốt, nhưng chính như cậu đã nói, về mặt hình thức vẫn rất đơn giản, cũng có thể nói là khá phiến diện; như vấn đề đầu tiên, theo quy luật bảo toàn năng lượng của cậu, khi một cô gái rất thích một chàng trai, vậy thì ngược lại, chàng trai này cũng phải cực kì thích cô gái này mới phù hợp với định luật này. Nhưng trên thực tế không phải như vậy. Vấn đề thứ hai, tạm thời tôi không muốn bàn bạc quá sâu với cậu, sau này cậu sẽ hiểu cách đào tạo khích lệ hay đào tạo sách vở nó cũng có cái ích lợi riêng của nó, quan trọng là sử dụng thế nào và ai đang sử dụng!”

Trương Hoa thấy trán rịn mồ hôi, chút tự tin lúc trước nhanh chóng bị đè bẹp. Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa cười: “Chỉ có điều tâm ý cậu muốn biểu đạt ngày hôm nay tôi đã hiểu, còn một điểm quan trọng nữa, hôm nay sở dĩ tôi đến đây chủ yếu không phải để lắng nghe quan điểm của cậu, mà là để chứng kiến lòng dũng cảm của cậu, bởi những thanh niên dám gọi điện cho tôi không nhiều!”

Trương Hoa nói một tiếng cảm ơn, lúc này ngoài hai từ ấy ra, anh không biết phải nói điều gì. Cổ Triết Đông rút từ trong túi mang theo một kẹp tài liệu và một cái đĩa đưa cho Trương Hoa, sau đó nói: “Cậu về nhà xem cái đĩa này đi, sau đó học thuộc tài liệu này, hai ngày sau đến tìm tôi!”

7.

Dạo này ở nhà Trần Dĩnh chẳng vui vẻ chút nào. Lúc mới về còn thấy thoải mái một chút, nhưng mấy ngày trôi qua, mẹ cô càng lúc càng nói nhiều, nếu không hỏi vì sao cô ly hôn thì cũng hỏi có phải Trương Hoa có người khác rồi không, có lúc còn mắng Trương Hoa là đồ vô lương tâm, dù sao cũng là con của mình, về nhà đã bao nhiêu ngày rồi cũng không thấy gọi lấy một cú điện thoại...

Bữa tối hôm nay, mẹ Trần Dĩnh lại cần nhằn về Trương Hoa, Trần Dĩnh cuối cùng không nhịn được nữa liền nói: “Mẹ đừng nói Trương Hoa nữa, lỗi không phải của anh ấy!” Mẹ Trần Dĩnh ngậy người nhìn bố cô, nói: “Kiếp trước rốt cuộc tôi đã làm sai chuyện gì? Bằng này tuổi rồi còn bị mất mặt như thế!”

Rồi bà lại tiếp tục ca cẩm: “Ly hôn đã mất mặt lắm rồi, chỉ sợ họ hàng, bạn bè nói này nói nọ, nếu như còn có lỗi với nhà người ta nữa, vậy thì sau này tôi chẳng dám vác mặt ra khỏi cửa nữa!”

Bố Trần Dĩnh thở dài: “Giờ nói những chuyện này thì có ích lợi gì, chưa đầy hai tháng nữa là nó sinh rồi!”

Những ngày sau đó, không khí gia đình càng thêm ngột ngạt, mẹ Trần Dĩnh thỉnh thoảng lại ngọt nhạt hỏi cô là có chuyện gì? Nhưng chỉ cần bà nhắc đến vấn đề này là Trần Dĩnh không trả lời. Bố Trần Dĩnh nói: “Thôi bỏ đi, đừng hỏi nữa, quan trọng nhất với nó bây giờ là lạc quan, chuyện đã thế này rồi còn làm được gì nữa>

8.

Buổi tối Trần Dĩnh gọi điện cho Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh nghe giọng của Trần Dĩnh liền hỏi: “Sao thế? Lại khóc à?” Trần Dĩnh nghẹn ngào nói: “Tớ không chịu nổi nữa, tớ muốn vào thành phố thuê một phòng trọ nhỏ, nhưng lại sợ tốn tiền!”

Lưu Huệ Anh liền nói: “Ồ với bố mẹ thì làm sao?”

“Có nói cũng không rõ ràng được, nói chung là ở nhà rất áp lực, tớ thà ở một mình bên ngoài còn hơn!”

“Đừng nghĩ vậy, giờ cậu ở một mình bên ngoài nguy hiểm lắm! Nói gì thì nói đây cũng là bố mẹ mình mà!”

Trần Dĩnh lại không kiềm được nước mắt: “Đôi khi tớ chỉ muốn tránh đi thật xa, dẫn theo đứa bé đến một thành phố không ai biết đến!”

“Sao cậu lại nghĩ thế, chẳng phải còn tớ sao? Nếu thực sự không được tớ sẽ nghỉ việc về với cậu!”

“Thỉnh thoảng, cậu nói chuyện với tớ là tớ thấy hài lòng lắm rồi!”

“Trương Hoa có liên lạc với cậu không?”

“Không!”

Lưu Huệ Anh lại hỏi: “Vậy cậu có liên lạc với anh ấy không?”

“Cũng không”.

Lưu Huệ Anh thở dài: “Có lúc tớ chẳng hiểu hai người như thế nào nữa, trong lòng rõ ràng vẫn nhớ đến nhau!”

“Tớ rất nhiều lần muốn gọi cho anh ấy nhưng không dám!”

“Có gì mà không dám chứ, anh ấy là bố của đứa bé mà, chỉ dựa vào điểm này thôi cậu cũng có thể thường xuyên liên lạc với anh ấy rồi! Đâu phải là yêu cầu anh ấy làm chuyện gì khác chứ?”

“Bản thân anh ấy không cần đứa con này, nếu như dùng nguyên nhân này để liên lạc với anh ấy, có thể anh ấy sẽ căm ghét mình!”

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

1.

Đến giờ, Trần Dĩnh mới biết suy nghĩ trước đây của mình ấu trĩ đến nhường nào, hồi đầu vì nông nổi giữ lại đứa bé, tưởng rằng về nhà, về bên cạnh bố mẹ, mọi chuyện sẽ dần dần được tháo gỡ, cũng sẽ được an ủi.

Hồi đó cô chỉ nghĩ giữ lại đứa bé là sẽ có một tia hi vọng, giờ mới biết tia hi vọng này sẽ đem áp lực và đau khổ đến nhường nào. Ở bên bố mẹ, tâm lý nặng nề bức bách ấy khiến cho bản thân cô không thể nào thoải mái được. Mặc dù một thân một mình ở thành phố nơi Trương Hoa sống, nhưng bên cạnh còn có đồng nghiệp, chẳng ai biết chuyện cô ly hôn, cuộc sống tuy khổ nhưng nhẹ nhõm.

Trần Dĩnh hiểu tâm trạng của bố mẹ, cũng hiểu được tâm lý buồn bã và thất vọng của họ. Bao nhiêu năm nay bố mẹ cô đã gửi gắm bao nhiêu hi vọng vào cô, hi vọng duy nhất của họ là sau này cô sống hạnh phúc và vui vẻ, nhưng ai ngờ cuối cùng kết quả lại như thế này.

Trần Dĩnh thầm nghĩ, có thể trách ai được, mọi chuyện đều là do cô gây ra mà, đáng tiếc là thời gian chẳng thể quay ngược trở lại. Hi vọng duy nhất bây giờ của Trần Dĩnh là đứa bé trong bụng, cho dù xảy ra chuyện gì, nhất định phải sinh nó ra khỏe mạnh.

Cô biết chắc chắn còn phải gánh chịu thêm càng nhiều áp lực, hiện giờ bố mẹ cô chỉ biết cô đã ly hôn, một khi họ hàng, bạn bè biết tin, áp lực sẽ còn lớn hơn nhiều.

Bố mẹ Trần Dĩnh cũng quyết định không hỏi Trần Dĩnh nguyên nhân ly hôn nữa, cho dù thế nào cô cũng là con gái họ, cho dù thế nào đứa bé cô sinh ra cũng là cháu ngoại của họ, vì vậy hiện nay phải cô gắng để cô tính dưỡng chờ ngày sinh nở.

Mặc dù là vậy nhưng đôi bên vẫn nảy sinh những cảm giác và tâm lý phức tạp, thứ tâm lý phức tạp này khiến cho Trần Dĩnh không thể nào thoải mái và nhẹ nhõm thực sự.

2.<>

Bởi vì ở nhà gần như luôn trong trạng thái cô đơn, Trần Dĩnh càng thường xuyên nhớ đến Trương Hoa, đặc biệt là khi chẳng bao lâu nữa sẽ sinh con. Người ta sinh con đều có chồng bên cạnh, nhưng con mình sinh ra chẳng biết đến khi nào mới được gặp bố.

Cũng may trong khoảng thời gian cô đơn này còn có Lưu Huệ Anh, thỉnh thoảng buổi tối vẫn có thể gọi điện nói chuyện. Nhưng Trần Đình cũng không dám gọi điện nhiều, sợ tốn tiền. Có lẽ Lưu Huệ Anh biết điều đó nên thường xuyên chủ động gọi cho Trần Đình. Trần Đình sau khi về quê, để tiết kiệm tiền đã chuyển sang dùng sim bản địa, nhưng thường ngày vẫn lắp sim cũ vào, lòng thầm hi vọng, biết đâu Trương Hoa lại liên lạc với cô mà không gọi được.

Thực ra cô chỉ cần gửi một cái tin nhắn bảo Trương Hoa rằng cô đã đổi số là có thể nhẹ nhàng giải quyết vấn đề nhưng cô lại không chịu làm thế. Tâm lý này cũng giống như tâm lý của Trương Hoa, rõ ràng rất muốn nhưng lại không chịu liên lạc với Trần Đình, ngay cả tin nhắn cũng không gửi, nhưng trong lòng luôn hi vọng cô liên lạc trước với mình.

Trương Hoa không rõ bản thân mình gắn kết với Trần Đình hay với đứa bé trong bụng cô, cứ đến tối lại nằm trên giường hút thuốc, nghĩ ngợi vẩn vơ. Đã nhiều lần cầm điện thoại lên định gọi nhưng cuối cùng lại đặt xuống. Thậm chí lại còn nghĩ, đợi kh

i nào Trần Đình chuẩn bị sinh sẽ về chỗ cô để nhìn đứa bé ra đời.

Nhưng tối nay lúc về nhà, anh chẳng còn thời gian nghĩ đến những chuyện này nữa, bởi vì Cổ Triết Đông đã đưa cho anh một xấp tài liệu và một cái đĩa, bảo anh phải xem thật kỹ, sau đó làm rõ mục đích Cổ Triết Đông đưa cho anh những thứ này là gì?

3.

Dù sao Trương Hoa cũng từng chịu trách nhiệm đào một thời gian bên Triết Đông, vừa xem qua là biết ngay đây là tài liệu kinh doanh bất động sản. Trương Hoa nghĩ, nếu Cổ Triết Đông chỉ yêu cầu anh học thuộc thì đâu cần phải đưa đĩa cho anh, nếu đã đưa kèm đĩa cho anh chắc là có hàm ý sâu xa.

Sau khi xem xong đĩa, Trương Hoa liền trầm ngâm suy nghĩ. Nội dung cái đĩa là băng thu hình buổi đào tạo khích lệ kinh doanh rất dễ mua được trên thị trường. Lúc ở công ty điện tử Triết Đông, công ty đã sắp xếp cho Trương Hoa đi dự mấy tiết như thế này rồi. Lần đầu tiên đi Trương Hoa cảm thấy rất khâm phục khả năng diễn thuyết và sự nhiệt tình của những đó.

Sau mấy lần tham dự, anh phát hiện nội dung đều na ná như nhau, lặp lại rất nhiều nên bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Về sau có dịp tiếp xúc với thị trường ngoại ô, gặp gỡ các nhà đại lý anh mới biết mấy bài đào tạo kiểu này chẳng có tác dụng gì, không thể áp dụng vào thực tiễn. Đương nhiên Trương Hoa cũng không phủ nhận một điểm, đó là sự nhiệt tình cũng có tác dụng nhất định, nhưng không phải là tất cả.

Trương Hoa xem xong cái đĩa cứ suy nghĩ mãi, tại sao Cổ Triết Đông lại đưa cả tài liệu và cái đĩa này ỉnh? Cuối cùng anh chợt hiểu ra, mục đích thật sự của Cổ Triết Đông không phải bảo anh học thuộc lòng mà dựa trên phương thức nào đó để trình bày tài liệu này ra, thậm chí phải trình bày một cách độc đáo hơn. Học thuộc lòng không hề khó đối với Trương Hoa, khó là ở chỗ làm thế nào để kết hợp động tác cơ thể, thể hiện tình cảm qua ngôn ngữ.

Hai ngày sau, Trương Hoa chủ động gọi cho Cổ Triết Đông, nói đã thuộc lòng nội dung tài liệu. Cổ Triết Đông bảo Trương Hoa đến thẳng công ty bất động sản gặp ông ta.

4.

Trương Hoa được dẫn vào văn phòng của Cổ Triết Đông. Văn phòng này phải to gấp đôi văn phòng của ông ta ở công ty điện máy. Ngoài Cổ Triết Đông ra còn có hai người nữa, một người khoảng bốn mươi. Người khách lớn tuổi ăn mặc rất thoải mái, đang ngồi hút thuốc. Trương Hoa thầm nghĩ, dám hút thuốc trong văn phòng của Cổ Triết Đông chắc không phải là người bình thường.

Người đàn ông bốn mươi tuổi mặc vét, thắt cà vạt, trông rất đường hoàng và đạo mạo. Trương Hoa vốn tưởng chỉ có một mình Cổ Triết Đông, giờ lại có thêm hai người nữa, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Cổ Triết Đông ngồi im, chỉ lên tiếng bảo: “Vào đi!”

Hai người kia cũng ngồi im không có động tĩnh gì. Trương Hoa bước vào, đứng ở giữa văn phòng rộng lớn chứ không ngồi.

Cổ Triết Đông cười bảo: “Đã học thuộc tài liệu rồi à?”

“Đúng thế, về cơ bản tôi đã thuộc rồi!”

Mặc dù trí nhớ của Trương Hoa rất tốt, anh thậm chí dám khẳng định có thể không nói sai một từ so với tài liệu được giao, nhưng lúc này vẫn nên khiêm tốn một chút!

Cổ Triết Đông gật đầu nói: “Vậy thì nói cho chúng tôi nghe đi!”

Trương Hoa nhìn hai người lạ kia, Cổ Triết Đông biết ý, nói: “Hai vị này không phải là người ngoài, cậu cứ coi họ là đối tượng để thuyết giảng đi!”

Người đàn ông lớn tuổi nhìn Trương Hoa, cười thân thiện, nụ cười ấy khiến cho Trương Hoa bớt căng thẳng đôi chút, trong lòng cảm thấy ông ta rất dễ mến.

Trương Hoa lấy lại bình tĩnh, chậm rãi cân bằng tâm trạng, sau đó bắt đầu diễn giảng. Lúc mới bắt đầu, Trương Hoa hơi căng thẳng, nhưng sau vài phút, anh đã lấy lại được cảm giác. Đặc biệt là mỗi khi chạm phải ánh mắt người đàn ông lớn tuổi, ông ta luôn mỉm cười gật đầu với anh, giống như là đang khích lệ anh vậy.

Dần dần, Trương Hoa hoàn toàn thả lỏng mình, nhập tâm hoàn toàn vào ngôn ngữ cơ thể, cũng thêm vào cả cảm xúc của mình, có thể nói là đã tìm lại được cảm giác khi đào tạo các nhân viên kinh doanh ở công ty điện tử Triết Đông trước đây.

5.

Sau khi Trương Hoa nói xong, con người anh vẫn như chìm trong cảm xúc chưa thoát ra ngay được, Cổ Triết Đông nhìn hai người kia, người đàn ông lớn tuổi hơn gật đầu với Cổ Triết Đông. Người đàn ông trung niên hỏi Trương Hoa: “Trước đây cậu từng đảm nhiệm vai trò giáo viên huấn luyện?”

“Không ạ!”

Cổ Triết Đông trả lời thay cho Trương Hoa: “Theo như tôi biết thì cậu ta đã hỗ trợ đào tạo cho nhân viên kinh doanh ở bên công ty điện tử!”

Người đàn ông trung niên gật đầu nói: “Chẳng trách!”

Cổ Triết Đông lại hỏi người đàn ông đó: “Thiên Phàm, anh thấy sao?”

Người đàn ông đó đáp: “Nếu như từng là cán bộ đào tạo chuyên nghiệp thì biểu hiện ngày hôm nay là bình thường, nếu trước đây chưa làm về mảng này thì biểu hiện hôm nay có thể chấp nhận được!”

Cổ Triết Đông lại hỏi người đàn ông lớn tuổi: “Ông Hoa thấy sao?”

Người đàn ông được Cổ Triết Đông kính trọng gọi là “ông Hoa” khẽ mỉm cười, sau đó nói: “Cũng khó nói, chuyện này phải xem trước đó các người đã nói thế nào? Có phải cậu ta biết rõ hôm nay đến đây để làm gì không?”

Cổ Triết Đông vội nói: “Cậu ra phòng khách đợi tôi một lát!”

Trương Hoa đáp lời rồi đi ra ngoài. Sau khi đi ra ngoài anh không biết phòng khách ở đâu nên phải hỏi lễ tân.

Sau khi Trương Hoa ra ngoài, Cổ Triết Đông mới nói với hai người kia: “Cậu ta là bạn học của Vân Vân, bởi vì Vân Vân thích cậu ta nên mới đặc biệt tìm hiểu cậu ta!”

Ông Hoa hỏi thẳng: “Phán đoán của anh về cậu ta thế nào?”

“Có năng lực, nhưng cần phải định hướng!”

Người đàn ông trung tuổi hỏi: “Ngoài những cái này, ngài có phán đoán thế nào về chuyện của Vân Vân?”

“Hoàn cảnh của cậu ta khá phức tạp, thích hợp làm nhân viên nhưng không thích hợp làm con rể của tôi!”

Ông Hoa liền nói: “Tôi hiểu ý của anh rồi, quay trở lại chuyện ngày hôm nay, trước đó anh đã nói thế nào với cậu ta?”

Cổ Triết Đông liền nói: “Tôi đưa tài liệu và đĩa cho cậu ta, bảo cậu ta học thuộc lòng!”

6.

Ông Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Nói như vậy có nghĩa là anh chỉ giao cho cậu ta nhiệm vụ học thuộc lòng chứ không phải diễn thuyết ngay tại trận như thế này à?”

“Có thể nói là vậy!”

Ông Hoa trầm ngâm một lát rồi nói: “Vậy kết quả của tôi là, có khả năng!”

ông Hoa chỉ nói “Có khả năng” nhưng đánh giá này là quá đủ với Cổ Triết Đông rồi. Cổ Triết Đông mỉm cười nói: “Nếu ông Hoa đã nói vậy, tôi cũng thấy yên tâm rồi!”

Cổ Triết Đông lại hỏi người đàn ông trung tuổi: “Thiên Phàm, anh còn muốn hỏi gì không?” , người kia nói: “Ông Hoa đã nhận xét như vậy rồi tôi cũng chẳng còn gì để nói, chỉ có một vấn đề là, sau này ngài định sắp xếp công việc của cậu ta thế nào?”

Cổ Triết Đông đột nhiên mỉm cười đầy bí ẩn: “Giờ tôi mới phát hiện, con người đôi khi cũng phải làm thử những cái trước đây chưa từng làm!”

“Nếu chủ tịch Cổ đã có kế hoạch cả rồi thì tôi cũng không dám hỏi thêm, chỉ biết phụ trách nhiệm vụ ngài giao cho thôi!”

Lúc Trương Hoa về đến nhà, trong lòng cảm thấy có một cảm giác khó nói thành lời, bản thân anh không rõ tại sao mình lại theo sự sắp đặt của Cổ Triết Đông như vậy, chẳng nhẽ trong lòng anh vẫn mong muốn được quay lại tập đoàn Cổ Triết Đông? Hay cũng có thể anh đang khao khát được thử sức với một công việc có tính cạnh tranh và đãi ngộ cao như thế? Hay là từ trước đến giờ anh luôn không chịu khuất phục trước bất cứ thử thách nào?

Cho dù là thế nào, tất cả mọi thứ đều có kết quả. Cổ Triết Đông cho gọi Trương Hoa quay lại văn phòng của ông ta chỉ để nói một câu: “Ngày mai cậu sang bên này làm việc, chuyện công việc cứ tìm giám đốc Hàn, làm thủ tục vào công ty cứ gặp ông Hoa!”

Trương Hoa vẫn không hiểu rõ vị trí hai người này trong công ty, nhưng ít nhất anh cũng biết người đàn ông trung niên tên Hàn Thiên Phàm.

Buổi tối nằm trên giường, Trương Hoa liền nhớ lại câu nói của Cổ Triết Đông, ông ta thậm chí còn không có ý hỏi ý kiến của anh, cứ như thể chuyện đến tập đoàn Triết Đông làm việc không do anh quyết định, mọi chuyện đều do một tay ông ta sắp xếp. Trương Hoa tự cười nhạo mình đầy bất lực, còn có cách nào khác đâu, nếu mình không muốn quay lại công ty thì đâu cần phải hoàn thành nhiệm vụ ông ta đã giao? Ngay từ ban đầu mình đã đặt mình vào thế bị động rồi!

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

1.

Cuối cùng Trương Hoa quyết định không nghĩ đến những chuyện này nữa, dù gì thì mọi thứ đều đã định rồi, là tốt hay xấu, là đúng hay sai cũng chỉ có đi tiếp mới biết được. Kết quả sẽ chỉ có hai kiểu, một kiểu là phát triển theo hướng tốt đẹp, kiểu khác là phát triển theo hướng tốt đẹp, kiểu khác là phát triển theo hướng xấu đi. Bản thân anh vốn chỉ là một người bình thường, có xấu đi nữa thì cũng xấu được đến mức

nào? Ít nhất vẫn còn một điểm khiến mình có thể yên tâm được là làm việc ở tổng công ty sẽ không phải đến công ty điện tử Triết Đông làm việc, cũng sẽ không phải ngày ngày nhìn mặt Cổ Vân Vân.

Lúc đã tương đối thành thơi, Trương Hoa bắt đầu nghĩ đến Trần Dĩnh, không biết hiện giờ cô thế nào rồi, tình hình đứa bé ra sao? Đặc biệt là tối hôm nay, Trương Hoa vô cùng muốn liên lạc với cô. Có lẽ con người đều như thế, khi một số chuyện được giải quyết, tâm trạng sẽ thấy nhẹ nhõm hơn, một khi tâm trạng nhẹ nhõm hơn người ta thường muốn liên lạc với người thân thiết với mình.

Thời gian trước, Trương Hoa đang ở trong tâm trạng rối loạn, vì anh nghĩ việc cũng đã lâu, lại không xác định được sẽ làm việc gì, nhất là khi biết chẳng còn bao lâu nữa mình sẽ có con, khát vọng có điều kiện kinh tế trở nên mãnh liệt. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho anh do dự mãi về chuyện tìm công việc mới.

Bây giờ tất cả mọi việc đều đã có kết quả, những việc còn lại chỉ là nỗ lực để làm cho tốt công việc mới, mặc dù trước mắt anh vẫn chưa rõ mình sẽ làm gì ở tập đoàn Triết Đông, nhưng anh tin bản thân mình nhất định sẽ làm tốt. Trương Hoa luôn tin tưởng một điều, những chuyện người khác làm được, bản thân cũng có thể làm được, trừ phi là những chuyện anh không muốn hoặc không xứng để làm mà thôi.

Do dự hồi lâu, cuối cùng Trương Hoa cũng gọi cho Trần Dĩnh. Trần Dĩnh đang nằm trên giường, nhìn thấy màn hình hiển thị tên Trương Hoa ngạc nhiên vô cùng, trái tim chợt trở nên ấm áp. Mặc dù luôn hi vọng Trương Hoa sẽ gọi nhưng cô vẫn không dám tin Trương Hoa sẽ gọi ỳnh.

2.

Trần Dĩnh vội vàng nghe máy, nhưng nhất thời không biết mở miệng ra làm sao. Trương Hoa lên tiếng trước: “Dạo này em có khỏe không?” nghe câu Trần Dĩnh bỗng thấy chua xót. Tuy nhiên cô vẫn nén xót xa, mỉm cười đáp: “Em vẫn ổn, đã kiểm tra một lần rồi, con vẫn khỏe mạnh bình thường!”

“Thế thì tốt rồi!”

Trần Dĩnh đột nhiên khẽ nói: “Anh có thể để một phút nữa gọi lại không? Gọi vào số mới của em!”

Trương Hoa ngạc nhiên: “Tại sao?”

Trần Dĩnh có vẻ ngại ngùng: “Số điện thoại này là của bên đó, nghe điện thoại cũng phải mất tiền!”

Trương Hoa gật đầu: “Ok!” rồi cúp máy.

Trần Dĩnh nhấc cho Trương Hoa số mới của mình. Nhìn số điện thoại mới này, Trương Hoa chợt thấy cảm giác rất khó nói thành lời. Anh nghĩ chẳng nhẽ hiện giờ cô đang thiếu tiền? Nếu không sao ngay cả tiền nghe điện thoại cũng phải suy tính như thế?

Đợi Trương Hoa gọi lại, Trần Dĩnh liền nói: “Thật ngại quá làm phiền anh rồi!”

Trương Hoa liền nói: “Sau này số điện thoại bên này em đừng dùng nữa, đổi qua đổi lại phiền phức lắm!”

“Ừ, em cũng đang chuẩn bị ngưng sử dụng, đợi hết tiền là bỏ luôn!”

Thực ra Trần Dĩnh giữ lại số điện thoại này là để chờ Trương Hoa gọi điện đến, nếu Trương Hoa đã biết số mới của cô rồi, cô đâu cần phải giữ lại số cũ làm gì.

Sau khi hỏi thăm tình hình của đứa bé, Trương Hoa lại hỏi: “Em hiện giờ đang thiếu tiền ư?”

Trần Dĩnh vội nói: “Không ạ!”

“Thế sao phải lặn tẩn tiền điện thoại?”

“Em chỉ nghĩ tiết kiệm được ít nào hay ít nấy!”

Một lát sau, Trương Hoa nói: “Anh tạm thời quay lại tập đoàn Triết Đông làm việc!”

Trương Hoa nói: “Bố cô ấy tìm anh, hi vọng anh quay lại làm việc!”

Nói rồi Trương Hoa cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên, đột nhiên có cảm giác bản thân mình cũng thật là giả tạo, mặc dù đúng là trước đây Cổ Triết Đông có tìm đến anh, nhưng lần này thực ra là do anh chủ động.

3.

Trần Đình khẽ nói: “Thế thì tốt quá, dù sao bên đó chế độ đãi ngộ cũng tốt!”

Trương Hoa ậm ừ đáp lời rồi cả hai lại chẳng biết nói gì nhưng lại không muốn cúp máy.

Trầm ngâm một hồi lâu, cuối cùng Trần Đình cũng tìm được chủ đề: “Em đã nghĩ ra tên cho con rồi!”

Trương Hoa liền hỏi: “Đặt tên là gì?”

Trần Đình nói: “Trương Tĩnh, cái tên ở nhà là Tĩnh Tĩnh, cho dù con trai hay con gái đều có thể dùng được.”

“Sao em lại lấy cái tên này, cảm giác cứ kì kì sao ấy!”

“Em thấy cũng được mà!”

“Sau này chuyện hộ khẩu của con thì giải quyết thế nào?”

“Bố em nói nhờ người quen là giải quyết được thôi, ông đã liên hệ với người ta rồi!”

Trương Hoa nói thế thì tốt quá rồi lại trầm ngâm hồi lâu: “Nếu không có chuyện gì thì anh cúp máy đây!”

Trần Đình khẽ nói: “Anh cúp đi!”

Nói xong, cả hai đều im lặng chờ người kia cúp máy trước.

Một lát sau, Trương Hoa nói: “Anh cúp máy đây!”

Trần Đình ậm ừ xong Trương Hoa mới cúp máy>

Trần Đình cúp điện thoại rồi thấy vừa buồn vừa vui. Buồn vì Trương Hoa đã quay lại tập đoàn Triết Đông làm việc, việc này đồng nghĩa với việc ngày ngày anh sẽ phải tiếp xúc với Cổ Vân Vân. Vui vì cuối cùng Trương Hoa cũng chịu liên lạc với cô, hơn nữa nghe anh nói có vẻ anh rất quan tâm đến con. Đối với Trần Đình mà nói, đó mới là điểm mấu chốt, nếu ngay cả đứa bé mà Trương Hoa cũng không quan tâm, vậy thì cô thật sự mất đi tất cả rồi!

Trần Đình vốn nghĩ Trương Hoa sau lần này sẽ thường xuyên liên lạc với mình, sẽ thường xuyên hỏi thăm tình hình của con, nhưng đáng tiếc là một thời gian dài sau đó, Trương Hoa không liên lạc với cô.

Kể từ ngày Trương Hoa vào làm việc ở tập đoàn Triết Đông, anh luôn ở trong trạng thái bận rộn và căng thẳng, ngay cả buổi tối về nhà cũng phải bỏ bao tâm sức và thời gian vào làm việc. Hàn Thiên Phàm là giám đốc bộ phận đào tạo của tập đoàn, công việc hiện giờ của Trương Hoa là làm quen với tất cả những gì mà một giáo viên đào tạo cần phải làm và tìm hiểu về các tài liệu đào tạo của các ngành nghề của các công ty con thuộc tập đoàn. Bên cạnh đó, Cổ Triết Đông còn yêu cầu Trương Hoa phải học hỏi việc đào tạo khách lệ tâm lý nhân viên mà Trương Hoa hoàn toàn không thích.

4.

Ngày nào cũng có tập tài liệu cần nghiên cứu, anh còn phải luyện cả ngôn từ, giọng điệu, cử chỉ trong quá trình thuyết giảng. Hơn nữa, Hàn Thiên Phàm còn bắt anh viết tổng kết đào tạo định kì, tập viết tài liệu đào tạo...

Hơn một tháng trời, Trương Hoa ngày nào cũng làm việc trong môi trường như vậy, ngoài ra, anh còn phải đi công tác với Hàn Thiên Phàm. Đầu tiên là quan sát phương thức đào tạo của Hàn Thiên Phàm hoặc những người khác, dần dần anh ta yêu cầu Trương Hoa tập làm người hướng dẫn. Chính bởi vì thế mà Trương Hoa gần như chẳng có thời gian rảnh rỗi để liên hệ với Trần Đình, thỉnh thoảng mới nhớ đến nhưng anh cũng mệt đến mức không muốn gọi điện thoại nữa.

Quá nhiều người bởi không gian và thời gian, cùng với môi trường xung quanh khiến ọi thứ trở nên mờ nhạt. Trương Hoa hiện nay có thể coi là thế. Nhưng Trần Đình thì khác, cùng với ngày sinh đang cận kề, khao khát nhận được điện thoại của Trương Hoa càng lúc càng mãnh liệt.

Mặc dù thời gian dự sinh sắp đến, nhưng không khí trong nhà chẳng có chút hào hứng, vui vẻ đây mới chính là điểm khiến Trần Đình buồn bã và hụt hẫng nhất. Mặc dù một số người thân trong nhà bắt đầu biểu thứ này thứ kia, còn chúc cô sinh nở thuận lợi, nhưng tất cả những thứ ấy đều không khiến Trần Đình và bố mẹ cô cảm thấy vui lên, ngược lại còn khiến họ cảm thấy có một áp lực vô hình đang đè nặng.

Bởi vì những người họ hàng thân thích đều hỏi lúc sinh bố đưa bé có đến không? Có nhiều người còn nói, nhất định phải bảo bố nó đến để nhìn tận mắt sinh để khổ sở thế nào, như vậy mới càng biết thương vợ.

Những lời này đối với Trần Đình mà nói chẳng khác gì một con dao nhọn chọc thẳng vào tim cô.

5.

Nhưng Trương Hoa hoàn toàn chìm đắm trong công việc, anh không ngờ công việc đào tạo lại phức tạp như thế, hơn nữa lại vô cùng gian khổ. Trong mắt anh hiện giờ chỉ có một mục tiêu duy nhất là làm tốt mọi việc trước mắt, hơn nữa còn phải làm tốt nhất có thể. Đúng như Cổ Triết Đông trước đây từng nói, sinh tồn và lí tưởng mãi mãi mâu thuẫn với nhau, rất ít người có thể kết hợp sinh tồn với lí tưởng một cách hoàn mỹ.

Hôm nay Hàn Thiên Phàm gọi Trương Hoa vào văn phòng, hỏi anh: “Hơn một tháng nay cậu thấy thế nào? Có tự tin đào tạo một mình hay không?”

“Có được hay không tôi chưa bao giờ suy tính, tôi chỉ cố làm cho tốt mọi việc cấp trên giao phó thôi!”

Hàn Thiên Phàm gật đầu nói: “Tốt lắm, ít nhất dạo này cậu đã học được sự phục tùng và chấp hành! Cậu dành hai ngày để hoàn chỉnh nội dung đào tạo, bắt đầu từ công ty điện tử Triết Đông trước, như thể tương đối đơn giản, dù sao mọi người cũng quen biết nhau cả rồi, dễ phối hợp, hành trình là từ trung tâm ra ngoại ô, cứ hai khu vực ngoại ô tập hợp lại đào tạo chung, mỗi đợt đào tạo trong hai ngày!”

Trương Hoa gật đầu: “Vâng, thưa sếp!”

Hàn Thiên Phàm nói tiếp: “Cậu ngồi xuống đã, tôi sẽ nói rõ với cậu một số điều cần lưu ý trong quá trình đào tạo!”

Đợi Trương Hoa ngồi xuống rồi, Thiên Phàm liền nói: “Về việc kiểm soát không khí lớp học và ngôn ngữ cơ thể thì không phải nói thêm nữa, điều này bản thân cậu phải tự mò mẫm và làm quen lấy, chủ yếu là muốn bàn với cậu về chuyện chỉnh lý nội dung đào tạo!”

“Vâng, về điểm này tôi cũng sợ mình không nắm chắc!”

“Lần trước tôi bảo cậu làm quen với các tài liệu đào tạo của các công ty con thuộc tập đoàn không phải là để cậu vận dụng nó trong quá trình đào tạo, chỉ muốn cậu đúc kết những tinh hoa trong đó, nhất định phải nhớ kĩ điểm này, cậu là giáo viên đào tạo đại diện cho tổng công ty, khác với các giáo viên đào tạo của các công ty con, trọng điểm của họ là đào tạo về sản phẩm và kĩ năng nghiệp vụ, còn cậu là khích lệ tinh thần và ý chí của họ.”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Chủ yếu là chú trọng tâm lý nhân công phải không ạ?”

6.

Hàn Thiên Phàm nói: “Đúng thế, nhưng cũng không đúng hoàn toàn! Nói đúng là bởi vì nếu cậu quá chú trọng vào đào tạo sản phẩm và kĩ năng nghiệp vụ, không chỉ lặp lại nội dung đào tạo của các giáo viên huấn luyện ở các công ty con mà còn làm lộ nhược điểm của cậu ra. Không hoàn toàn đúng là bởi vì cách đào tạo không có phương diện nghiệp vụ sẽ không có hiệu quả nhiều, nhưng việc đào tạo nghiệp vụ của cậu nhất định phải chi tiết rõ ràng. Muốn làm điều đó phải tiến hành chỉnh lí cẩn thận tài liệu đào tạo của các công ty con, làm nổi bật những tình tiết trọng điểm!”

Hàn Thiên Phàm lại bổ sung thêm: “Nhất định phải học cách đứng trên độ cao chiến lược để đào tạo!”

Trương Hoa trầm ngâm hồi lâu: “Tối nay về tôi sẽ suy nghĩ sự khác biệt giữa hai vấn đề này!”

Hai vợ chồng Cổ Triết Đông cuối cùng không ép Cổ Vân Vân lấy Mạnh Phàm Khải nữa. Không phải vì khó khăn về tài chính của công ty đã được giải quyết, cũng không phải vì bất mãn với Mạnh Phàm Khải, càng không phải là kết quả của cuộc nói chuyện giữa Trương Hoa và Cổ Triết Đông, chỉ là vì Cổ Triết Đông phát hiện ra rằng, quả thực bản thân mình đã đem cuộc hôn nhân của con gái mình gắn với lợi ích kinh tế.

Hồi đầu vì con gái cứ một mực không chịu đi xem mắt, không chịu gặp gỡ đối phương, lại lo giữa con gái và Trương Hoa xảy ra chuyện gì, vừa hay điều kiện Mạnh Phàm Khải rất tốt, khiến cho vợ chồng Cổ Triết Đông rất hài lòng, đồng thời công ty lại đang gặp khó khăn người đã bàn nhau dùng cách này để ép con gái lấy Mạnh Phàm Khải.

Cuối cùng Cổ Triết Đông mới phát hiện, cho dù có ép con gái đồng ý, sau này cũng chưa chắc đã được hạnh phúc. Về mặt tài chính không nhất định phải có sự giúp đỡ của tập đoàn Hoa Thiên mới có thể vượt qua khó khăn, nhưng giả sử nếu không để tập đoàn Hoa Thiên giúp đỡ, sẽ thất tín với con gái, chắc chắn cô sẽ không đồng ý cuộc hôn nhân gán ghép này. Nếu thật sự nhận sự giúp đỡ của Hoa Thiên thế thì có khác gì mang hôn nhân ra trao đổi. Hai vợ chồng Cổ Triết Đông không khỏi lo lắng cho cuộc hôn nhân này, vì vậy cuối cùng cũng đành thôi, vì vậy không nói chuyện này với con gái nữa.

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

1.

Cổ Vân Vân luôn nghĩ rằng chính Trương Hoa đã giúp cô giải quyết chuyện cưới xin với Mạnh Phàm Khải, bởi vì cô đã biết chuyện Trương Hoa và bố cô, không ép cô lấy Mạnh Phàm Khải, đổi lại Trương Hoa sẽ vào công ty làm.

Chính bởi hiểu lầm này mà Cổ Vân Vân cảm thấy Trương Hoa có thể sẽ thích mình, vì vậy cô thường ngoan ngoãn đến công ty làm, đồng thời hi vọng một ngày nào đó Trương Hoa sẽ đến thăm mình. Cổ Vân Vân rất muốn tìm anh nhưng lại sợ anh không vui, hơn nữa cũng biết dạo này Trương Hoa cực kỳ bận rộn, cực kỳ mệt mỏi.

Lúc Trương Hoa đến công ty điện tử Triết Đông, Phùng Lâm Hàn vừa cười vừa trêu anh: “Lần này cậu đến đây là khác hoàn toàn nhé, là đại diện của tổng công ty đến tiến hành đào tạo nâng cao cho nhân viên, tôi thay mặt công ty thể hiện lòng biết ơn đến cậu!”

Trương Hoa vẫn như trước đây, ném cho Phùng Lâm Hàn một điều thuốc theo thói quen rồi nói: “Giám đốc Phùng đừng đùa nữa, tôi vẫn phải nhờ vào sự giúp đỡ nhiệt tình của anh đấy!”

“Chuyện này không thành vấn đề, nhân viên bộ phận đào tạo cùng với các nhân viên khác sẽ hoàn toàn tuân theo sự chỉ đạo của cậu, cần ai cứ trực tiếp gọi!”

Hai người nói chuyện một lát, sau khi xác định thời gian đào tạo, Phùng Lâm Hàn nói với Trương Hoa: “Tối nay đừng đi tôi gọi thêm vài anh em cùng đi ăn một bữa!”

Trương Hoa cười bảo: “Không cần phiền phức thế đâu, tối nay tôi có việc rồi!”

“Có việc cũng không được, cậu đại diện cho tổng công ty xuống đây, công ty con có chiêu đãi cũng là bình thường!”

Cổ Vân Vân ăn cơm trưa ở ngoài rồi về công ty, biết tin Trương Hoa đến công ty. Nhưng thấy anh cứ ở lì trong văn phòng của Phùng Lâm Hàn không chịu ra nên cũng không tiện vào. Khó khăn lắm mới đợi được đến lúc Trương Hoa ra, lại thấy anh kéo mấy người ở bộ phận đào tạo vào phòng họp.

2.

Hết giờ làm việc rồi mà bọn họ vẫn ở trong phòng hợp chưa ra. Nếu là bình thường Cổ Vân Vân đã về từ lâu, nhưng hôm nay cô vẫn ngồi lại văn phòng chờ đợi.

Lại thêm một lúc nữa, các nhân viên khác của công ty gần như đều về hết rồi, Cổ Vân Vân liền ra khỏi văn phòng, vừa hay nhìn thấy Phùng Lâm Hàn cũng từ trong văn phòng đi ra, nhìn thấy Cổ Vân Vân liền hỏi: “Sao hôm nay Vân Vân còn chưa về thế?”

Cổ Vân Vân đáp: “Không vội, đợi lát nữa rồi đi!”

Phùng Lâm Hàn ngẫm nghĩ rồi cười bảo: “Tôi biết rồi, có phải bởi vì ‘ai đó’ vẫn còn ở công ty không?”

Cổ Vân Vân nói: “Chú Phùng thật biết đùa!”

“Công ty chúng ta phải chiêu đãi ‘ai đó’, lãnh đạo như cô chắc cũng nên đi cùng chứ nhỉ?”

Phùng Lâm Hàn chẳng qua là nói đùa cho vui chứ anh thừa biết C

Vân Vân không bao giờ tham gia những buổi tiệc tùng như thế này. Nhưng Phùng Lâm Hàn không ngờ là Cổ Vân Vân nhận lời ngay:

“Được thôi, tối nay tôi đang chám không biết đi đâu ăn đây!”

Chuyện này khiến Phùng Lâm Hàn hoàn toàn bất ngờ, nếu “đại tiểu thư” này mà đi cùng chắc chắn mọi người sẽ không thể thoải mái vui chơi, ăn cơm cũng phải dè dặt chứ đừng nói là nói chuyện, uống rượu... Nhưng giờ đã cười trên lưng hổ rồi, xuống làm sao

Phùng Lâm Hàn đành phải cười trừ, nói: “Nếu đại tiểu thư cũng tham dự, vậy thì phí chiêu đãi phải nâng cao rồi!”

Cổ Vân Vân vui vẻ đáp: “Không thành vấn đề, chi phí cứ để tôi kí duyệt!”

Mấy người ở bộ phận đào tạo cùng lên xe của Phùng Lâm Hàn. Phùng Lâm Hàn nói với Trương Hoa: “Cậu ngồi xe của Cổ Vân Vân đi!”

Trương Hoa lên xe liền nói: “Sao cậu cũng đi theo thế?”

“Sao tôi không thể đi cùng?”

“Cậu mà đi bọn họ đến ăn cơm cũng ngại!”

“Tôi không quan tâm!”

Một lát sau, Trương Hoa nói: “Sao vẫn chưa mang quần áo của cô ấy đến cho tôi?”

Cổ Vân Vân khó chịu nói: “Có mấy cái áo thôi mà cũng phải nhớ kĩ thể cơ à, cùng lắm sau này tôi mua vài cái chất lượng tốt tặng cho cô ta là được chứ gì!”

“Có lẽ cậu chỉ dùng thương hiệu hoặc giá cả cao thấp để tính toán giá trị của sản phẩm, nhưng không phải tất cả mọi người đều như cậu!”

“Cứ coi như tôi thực dụng đi, thế là được chứ gì, ngày mai tôi mang cho cậu!”

3.

Phùng Lâm Hàn và mấy người trong bộ phận đào tạo vốn lo Cổ Vân Vân đến sẽ khiến cho không khí trở nên ngột ngạt, ai ngờ Cổ Vân Vân còn chủ động hơn cả bọn họ. Lúc uống rượu cô còn nói: “Mấy người sao mà uống từ tốn thế hả?”, không khí trở nên vô cùng náo nhiệt trước sự khuấy động của Cổ Vân Vân.

Phùng Lâm Hàn nói đùa: “Sớm biết thế này, trước đây mỗi dịp chiêu đãi quan trọng nhất định phải kéo Vân Vân đi cùng, không chỉ được ăn thịnh soạn mà uống cũng rượu ngon!”

Trương Hoa thấy Cổ Vân Vân uống nhiều thế, không nén được nói: “Cậu uống ít thôi, đừng có say nữa đấy!”>

Cổ Vân Vân cười: “Chẳng phải tửu lượng là do uống rượu nhiều liên tục mà tốt lên sao?”, sau đó lại nói đùa: “Đương nhiên là tôi sẽ không uống say nữa!”, tất cả những lời nói này trong con mắt người khác lại trở thành những lời nói đầy tình tứ.

Ăn cơm xong ra ngoài, Phùng Lâm Hàn đã lái xe dẫn mấy người kia đi rồi, Cổ Vân Vân lái xe đưa Trương Hoa về nhà. Trương Hoa nói: “Cậu uống nhiều rồi, để tôi lái xe cho!”

Cổ Vân Vân phản bác: “Chẳng phải cậu cũng uống rượu sao?”, nói như vậy nhưng vẫn đưa chìa khóa cho Trương Hoa.

Con người đều như vậy, cứ nghĩ rằng mình uống rượu xong lái xe sẽ không sao, nhưng lúc nào cũng lo lắng người ta uống rượu xong lái xe chở mình sẽ gây ra tai nạn. Trương Hoa vừa đi vừa lái: “Thật khâm phục các người, giám đốc Phùng cũng vậy, toàn lái xe sau khi uống rượu!”

Đến chung cư, Cổ Vân Vân nói: “Nếu đã lo tôi lái xe sau khi uống rượu, vậy cho tôi lên ngồi một lát, tỉnh rượu rồi tôi sẽ đi!”

Không đợi Trương Hoa kịp trả lời, Cổ Vân Vân đã xuống xe và đi thẳng lên lầu. Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành lèo đèo theo sau.

Cổ Vân Vân vào nhà một cái là chạy ngay vào phòng Nhã Vận bật đèn lên xem cái giường, sau đó nói: “Cậu giặt sạch sẽ cả rồi à?”

Trương Hoa không nói năng gì mà bật bình đun nước.

4.

Cổ Vân Vân đi ra khỏi phòng Nhã Vận rồi vào phòng Trương Hoa, bật đèn lên, thấy trên tường có dán một bức tranh chữ, xung quanh là các bức duy mỹ, ở giữa có hai chữ nghệ thuật, nhìn kĩ mới nhận ra là hai chữ “Trương Tĩnh”. Cổ Vân Vân liền lẩm bẩm đọc hai chữ “Trương Tĩnh”, hai chữ này có nghĩa là gì nhỉ? Là nhắc nhở bản thân phải luôn luôn tỉnh táo, hay là một cái tên?

Trương Hoa ở phòng khách nghe thấy liền đi vào nói: “Sao cậu lại tự tiện vào phòng của người khác thế?”

Cổ Vân Vân chỉ vào hai chữ trên tường, hỏi: “Có nghĩa g>

“Chẳng có nghĩa gì cả, viết chơi thôi, mau ra ngoài uống chút trà rồi còn về cho sớm!”

Khó khăn lắm mới đuổi được Cổ Vân Vân đi, Trương Hoa liền đi tắm rồi lên giường đi ngủ. Nằm ở trên giường, nhìn hai chữ ấy, trong lòng Trương Hoa lại thấy có chút ảm áp, khóe môi khẽ nhếch lên mỉm cười rồi lẩm bẩm: “Hi vọng là con gái!”

Trước đây, Trương Hoa thường cảm thấy chuyện có con rất mơ hồ, nhưng tối hôm ấy, sau khi Trần Đình nói sẽ đặt tên con là Trương Tĩnh, Trương Hoa liền cảm thấy đứa bé như được cụ thể hóa ở trong lòng, như đã tồn tại thực sự ở bên cạnh anh. Trước đây nghĩ đến đứa bé, đầu tiên anh sẽ nghĩ đến cái bụng bầu của Trần Đình, giờ nghĩ đến đứa bé, Trương Hoa lại nghĩ đến cái tên Trương Tĩnh, thậm chí nghĩ đến tên trước sau đó mới xác định cái tên này đã trở thành tên của con mình.

Có lần đi trên phố nhìn thấy một người viết chữ nghệ thuật, đột nhiên anh nhớ đến tên con, thế là đã bỏ tiền thuê viết rồi đem về dán lên tường.

Trong lòng anh, anh luôn hi vọng là con gái, nên trong đầu anh từ lâu đã tưởng tượng ra cái tên này là của con gái, dường như nhìn thấy cái tên này là anh lại như nhìn thấy con gái mình. Trương Hoa phát hiện ra kể từ sau khi treo hai chữ này lên, cho dù ban ngày có mệt mỏi bực bội đến đâu, chỉ cần về nhà nằm lên giường, nhìn thấy nó là mọi thứ đều tan biến hết.

5.

Trương Hoa nhắm tính ngày, hình như khoảng mười ngày nữa là sinh rồi. Lúc này anh mới chợt nhớ đã lâu lắm rồi không liên lạc với Trần Đình. Đạo này anh hầu như không về nhà, nhưng cũng có gọi điện ẹ vài lần.

Mỗi lần gọi về mẹ anh đều hỏi chuyện đứa bé, hỏi anh đã liên lạc gì với nhà bên đó chưa, tình hình đứa trẻ hiện nay ra sao?

Trương Hoa nghĩ, dù gì cũng là cháu nội, chắc chắn bố mẹ rất quan tâm. Trương Hoa nhắm tính thời gian, nghĩ xem đến lúc ấy liệu có bớt chút thời gian đi thăm nom được không. Sau khi xem lại lịch làm việc thì vào khoảng thời gian ấy anh phải tham gia đào tạo ở ngoại ô. Đây là đợt đào tạo liên hoàn, đợt đợt đào tạo này kết thúc cũng phải hơn hai mươi ngày, đến lúc ấy Trần Đình đã sinh được mười mấy ngày rồi.

Cuối cùng Trương Hoa nghĩ, chẳng còn cách nào khác, nếu đã lựa chọn công việc này thì có thể như vậy. Nếu cô ấy sinh chắc chắn sẽ gọi điện ình, đợi qua đợt bận rộn này sẽ đi thăm đứa bé.

Bởi vì Phùng Lâm Hàn và mọi người trong bộ phận đào tạo đều hiểu lắm quan hệ của Cổ Vân Vân và Trương Hoa nên trong suốt quá trình đào tạo ở khu trung tâm thành phố, họ hết sức hợp tác. Điều này khiến cho hiệu quả đào tạo tương đối tốt, ngay cả Cổ Vân Vân cũng đến hội trường nghe.

Khi Cổ Vân Vân nhìn thấy một Trương Hoa đầy biểu cảm, nhiệt tình và linh hoạt trong ngôn ngữ cơ thể, cô cảm thấy anh vô cùng xuất sắc. Cổ Vân Vân không ngờ Trương Hoa cũng có tài trên phương diện này, một Trương Hoa có vẻ bàng quang, đứng đưng với tất cả mọi thứ của trước đây dường như đã trở thành một Trương Hoa đầy nhiệt tình và năng nổ, hơn nữa đây là lần đầu tiên Cổ Vân Vân nhìn thấy Trương Hoa mặc vét. Một Trương Hoa như thế này lại càng trở nên lôi cuốn.

6.

Tối hôm kết thúc khóa đào tạo ở trung tâm thành phố, Phùng Lâm Hàn và mọi người trong bộ phận đào tạo lại chiêu đãi Trương Hoa. Phùng Lâm Hàn nói: “Kể từ ngày mai, mấy người các cậu sẽ phải bắt đầu đi về các tỉnh, tôi xin chúc các cậu thành công!”, sau đó dặn dò phòng đào tạo: “Phải hết sức phối hợp với thầy Trương nhé!”

Mấy người họ nói: “Vâng, chắc chắn chúng tôi sẽ phối hợp ăn ý!”

Thế là Trương Hoa từ “giám đốc Trương” trở thành “thầy Trương”.

Tối nằm trên giường, Trương Hoa không khỏi tự cười nhạo mình, lòng thầm nghĩ, con người thật kì lạ, luôn bị ép buộc đến một vị trí đặc biệt. Trước đây chưa bao giờ nghĩ mình sẽ vào làm việc ở bộ phận kinh doanh của một công ty kinh doanh, càng không bao giờ nghĩ mình sẽ đứng trên bục giảng để đào tạo nhân lực. Thế mà thoáng một cái, mọi chuyện đã đang diễn ra ngay trước mắt.

Ngẩng đầu nhìn hai chữ trên tường, lòng thầm nhủ: Chắc không đến mười ngày nữa là ra đời rồi. Rồi anh lại nghĩ, tại sao Trần Đình không bao giờ chủ động gọi điện thông báo cho anh tình hình đứa bé nhỉ? Dù sao đi nữa thì anh cũng là bố đứa trẻ mà.

Sáng ngày hôm sau, Trương Hoa đang chuẩn bị xuất phát ở công ty điện tử Triết Đông thì Hàn Thiên Phàm gọi điện đến nói: “Tôi đã nghe báo cáo rồi, hiệu quả đào tạo rất tốt, chỉ có điều ngoại ô không giống như trong thành phố, dù sao trong thành phố cũng đều là nhân viên của mình, có tố chất hơn, nhân viên ngoại ô tố chất không đồng đều, nhất định phải biết cách kiểm soát có hiệu quả trong quá trình đào tạo!”

Trương Hoa nói sẽ chú ý những điểm này.

Bởi vì lần này là khóa đào tạo toàn tỉnh nên công ty đã điều hẫn một ô tô và một lái xe đến. Trước khi xuất phát, Trương Hoa gọi điện ẹ, nói phải đi công tác gần hai mươi ngày. Sau khi nói vài câu, mẹ anh lại hỏi: “Tình hình bên đó thế nào rồi?”

Trương Hoa nói: “Con không liên lạc!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Chắc là còn khoảng mười ngày nữa là sinh rồi, sao vẫn không chịu liên lạc thế?”

“Gần đây con bận quá chẳng có thời gian!”

“Chẳng nhẽ bận đến mức không có thời gian để gọi điện thoại à?”

“Thôi được rồi, hai ngày nữa con nhất định sẽ gọi, xe chuẩn bị xuất phát rồi, đến lúc ấy con sẽ liên lạc với mẹ sau!”

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

1.

Cùng với ngày sinh càng lúc càng đến gần, tâm trạng Trần Đình càng nặng nề hơn. Họ hàng thân thích vẫn thường xuyên hỏi: Bố đưa bé sao còn chưa về? Những chuyện này với Trần Đình chẳng có gì đáng nói, đáng nói là Trương Hoa vẫn chưa gọi điện cho cô.

Cô hoàn toàn không biết lúc này Trương Hoa đang tất tả cho đợt đào tạo trước kì nghỉ lễ mừng một tháng năm, hàng ngày anh bận tối mắt tối mũi từ sáng cho đến tối, lúc nghỉ ngơi cũng phải chuẩn bị tài liệu, còn phải tham gia tiệc rượu chiêu đãi của các nhà phân phối. Gần như lúc nào cũng đi cùng với mấy người ở bộ phận đào tạo, tối đến cũng ở cùng phòng với một người trong số đó.

Đương nhiên, đây không phải nguyên nhân thực sự khiến cho Trương Hoa có thời gian gọi điện thoại. Cho dù thế nào thì tìm một nơi, bớt chút thời gian gọi điện cũng vẫn được, chỉ có điều Trương Hoa cảm thấy gọi cho Trần Đình không giống như gọi cho người khác, phải gọi trong lúc yên tĩnh, trong một môi trường yên tĩnh, còn phải có sự chuẩn bị trước. Không giống như gọi cho bạn bè, muốn gọi lúc nào là gọi lúc đấy, muốn nói gì là nói đấy... đáng tiếc là anh không có lúc nào và không tìm được chỗ nào yên tĩnh để gọi.

Có thể trong tiềm thức của anh vẫn có suy nghĩ, đến lúc ấy nhất định Trần Đình sẽ gọi điện cho anh. Nào ngờ Trần Đình cũng cứ ở nhà chờ điện thoại của anh, cũng bởi vì suy nghĩ quá nhiều nên cô không dám chủ động gọi cho anh.

Trần Đình không dám mong Trương Hoa sẽ về thăm mình hoặc ở bên cạnh mình lúc sinh nở, nhưng cô vẫn mong Trương Hoa có thể nói chuyện với cô trước lúc sinh nở, cho dù chỉ là vu vơ vài câu cũng coi như là một sự động viên lớn đối với cô. Đáng tiếc cho đến tận lúc đau bụng phía vào viện cô cũng không nhận được điện thoại của Trương Hoa.

Trong phòng chờ sinh, lúc Trần Đình đau quá rồi, thậm chí vừa khóc vừa bò lết dưới giường, mẹ Trần Đình ở bên động viên con gái, bố cô chẳng giúp được gì, chỉ biết nhìn con mà trong lòng không khỏi xót xa.

2.

Cuối cùng cũng được đẩy vào phòng đẻ, lúc này đã là hơn mười một giờ tối. Bố và mẹ Trần Đình không được theo vào, Trần Đình đưa điện thoại cho bố, sợ nhớ Trương Hoa gọi điện đến. Trong phòng đẻ, trong thời gian chờ đợi dài đằng đẳng, Trần Đình đau đến mức không thể không hét lên, chẳng còn giữ được hình ảnh dịu dàng thường ngày. Thực ra lúc này cô chẳng còn hơi sức mà để tâm đến hình ảnh, thậm chí lúc đau quá cô còn gọi bác sĩ, muốn bác sĩ mổ để lấy đứa bé ra. Bác sĩ nói bây giờ đã không kịp nữa.

Hồi đầu Trần Đình cũng cân nhắc đến chuyện mổ đẻ, bởi sẽ ít đau hơn. Nhưng sau khi tư vấn, giá cả cũng xấp xỉ đẻ thường, cuối cùng cô vẫn chọn đẻ thường.

Trần Đình nằm trên giường, toàn thân ướt đẫm, ngay cả tóc cũng ướt nhẹp, trên giường có cái gì nắm được là cô nắm thật chặt. Đúng lúc Trần Đình cảm thấy hụt hẫng nhất, cuối cùng cũng có một cô y tá lại gần, Trần Đình như người chết đuối vớ được cọc, chớp ngay lấy tay cô y tá, nói thật sự đau quá rồi. Cô y tá an ủi bảo cô chẳng bao lâu nữa đứa bé sẽ ra đời. Đây có thể coi là lời động viên tốt nhất cho Trần Đình lúc này.

Mãi cho đến hơn một giờ, cũng với tiếng khóc ré lên, đứa bé ra đời. Bác sĩ ôm sinh mệnh nhỏ trong tay, nói với Trần Đình: “Một cô công chúa xinh đẹp!” r

i bế đến cho Trần Đình xem. Nhìn sinh linh bé nhỏ còn chưa được tắm rửa, khóe mắt Trần Đình chột ươn ướt, lòng thâm nhủ: “Tĩnh Tĩnh, cuối cùng mẹ cũng nhìn thấy con rồi, bố con cứ luôn hi vọng con là con gái. Giờ chắc bố con sẽ vui lắm đấy!”

Cái tên “Tĩnh Tĩnh” này Trần Đình đã thầm gọi vô số lần, gần như mỗi tối nằm xuống giường đều gọi và sau đó thì thầm nói chuyện với đứa bé trong bụng.

Đáng tiếc là khi Trần Đình và đứa bé được đẩy vào phòng nghỉ, cô cũng chưa nhận được điện thoại của Trương Hoa. Nhìn mẹ bận rộn với đứa bé, Trần Đình thầm nghĩ, may mà có mẹ ở bên, nếu không cô chẳng biết phải làm sao.

3.

Lưu Huệ Anh vốn định về chăm sóc Trần Đình nhưng bởi vì công ty có việc không thể đi được. Sáng hôm sau Trần Đình gọi điện chia sẻ niềm vui với Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh vui lắm, nói cuối cùng cũng được làm mẹ nuôi rồi, còn nói con gái càng tốt, con trai nghịch ngợm lắm, Lưu Huệ Anh còn bảo đợi đầy tháng sẽ về thăm mẹ con cô.

Sau đó lại hỏi Trần Đình đã nói cho Trương Hoa biết chưa? Trần Đình bảo chưa nói. Cuối cùng Lưu Huệ Anh nói, nếu cậu không muốn nói thì để tớ nói cho anh ấy biết. Trần Đình bảo không cần, cô sẽ tự nói với anh. Sau khi sinh, Trần Đình ở lại thêm hai ngày trong bệnh viện rồi xin xuất viện, ở lại bệnh viện thêm ngày nào là tốn thêm tiền ngày ấy. Dưới sự nài ép của mẹ, cuối cùng Trần Đình quyết định ở lại thêm một ngày. Ba ngày này, ngày nào Trần Đình cũng muốn gọi cho Trương Hoa, nói với anh con đã ra đời rồi, hơn nữa lại là con gái.

Nhưng Trần Đình cũng âm thầm mong ngóng Trương Hoa gọi điện đến, thế nên cô đã chờ đợi trong huyệt hăng suốt ba ngày liền. Bạn bè, người thân đều lần lượt đến thăm cô rồi, nhưng ai cũng hỏi câu hỏi đó: “Bố đứa bé sao còn chưa về?”

Trần Đình thậm chí còn không mong bạn bè, họ hàng đến thăm, giờ cô chỉ muốn yên lặng chờ đợi, yên lặng ở bên con. Nhưng có những chuyện không thể né tránh, đặc biệt là sau khi về nhà, không chỉ họ hàng mà ngay cả hàng xóm, láng giềng cũng thường xuyên qua thăm.

Dần dần cảm thấy không thể chịu nổi với những thắc mắc của họ. Đặc biệt là trong tình trạng trước mắt, Trần Đình vô cùng nhạy cảm với những lời lẽ của mọi người xung quanh, có thể chỉ một vài lời nói vô tình của người khác cũng khiến cô cảm thấy khó chịu vô cùng.

4.

Cứ tối đến là đứa bé không chịu ngủ yên. Đêm khuya, sáng sớm cứ khóc suốt, nhưng ban ngày lại ngủ ngon lành. Trần Đình không thấy mệt vì chuyện này, cô chủ yếu mệt mỏi vì tâm lý.

Thỉnh thoảng ban ngày nhìn con ngủ, Trần Đình lại lẩm bẩm: “Tĩnh Tĩnh, con thật biết hành hạ mẹ!” sau đó lại nghĩ đến Trương Hoa rồi thở dài.

Trần Đình lúc này mới thấy hối hận, tại sao cứ phải chờ điện thoại của anh? Tại sao mình không thể gọi cho anh trước? Dù gì anh cũng là bố đứa bé, nói với anh cũng là chuyện bình thường, cũng đâu phải cầu xin hay nài ép gì, chỉ là báo cho anh biết con gái đã ra đời thôi.

Thế nhưng giờ đã qua bao nhiêu ngày rồi, nếu giờ mới gọi có bị anh mắng không? Liệu anh có căn vặn tại sao sinh con ngần ấy ngày mới gọi cho anh không?

Thực ra, không chỉ có Trần Đình hối hận. Trương Hoa cũng đang hối hận vì tại sao không sớm bớt chút thời gian gọi cho Trần Đình. Trước đó Trần Đình đã nói cho anh biết thời gian dự sinh rồi, giờ đã qua thời gian dự sinh ngần ấy ngày, chắc cô đã sinh lâu rồi, giờ mới gọi, biết mở miệng ra sao?

Trong thời gian đào tạo, anh cứ nghĩ Trần Đình sẽ liên lạc với mình. Cho dù trước khi sinh không liên lạc thì sau khi sinh cũng sẽ liên lạc với anh ngay. Kết quả là hết ngày này đến ngày khác qua đi, khiến cho anh không dám gọi điện hỏi han nữa. Hơn nữa giờ anh sợ nhất là nhận được điện thoại của mẹ, bởi anh không biết phải giải thích làm sao với mẹ về việc anh không gọi điện cho Trần Đình nữa. Dùng lí do bận chắc chắn không được, có bận thế nào cũng không thể không có vài phút để gọi điện thoại.

Lúc này Trương Hoa đã về thành phố, khóa đào tạo toàn tỉnh đã kết thúc. Buổi tối ngồi trong phòng khách, Trương Hoa nhẩm tính thời gian, nếu như sinh đúng dự kiến thì đứa bé đã ra đời được khoảng mười ngày rồi, cũng không biết là con trai hay con gái, cũng không biết Trần Đình có sinh nở thuận lợi hay không.

Mẹ Trương Hoa lại gọi điện đến. Mấy ngày nay gần như ngày nào anh cũng nhận được điện thoại của mẹ. Trương Hoa thấy điện thoại reo, lòng sợ nhưng không thể không nghe. Mẹ anh lại hỏi: “Con vẫn chưa liên lạc à?”

“Hôm nay khóa đào tạo mới kết thúc, con vừa mới về thành phố, còn chưa kịp gọi!”

“Đừng có lấy cớ nữa. nói thế nào thì nói nó cũng là con mình, quan hệ huyết thống đâu có thể đoạn tuyệt được? Tối nay con lập tức gọi cho nó, biết kết quả rồi thì nói với mẹ!”

Trương Hoa cúp điện thoại, đi đi lại lại trong phòng khách không biết bao nhiêu lần, cuối cùng đánh cấn rằng gọi điện.

Trần Đình nhiều khi cũng thăm tức Trương Hoa, thậm chí nghĩ, cho dù anh có gọi điện đến cũng sẽ không nghe. Nhưng nghe thấy điện thoại đổ chuông là cô liền ôm con đang khóc, chớp ngay lấy cái điện thoại. Nhìn thấy là số của Trương Hoa, cô vội ấn phím nghe. Đầu tiên là Trương Hoa nghe thấy tiếng khóc của con, tổng lòng chợt ảm áp vô cùng. Anh thăm nghĩ chắc chắn là tiếng khóc của đứa bé, anh bỗng thấy mình ở rất gần con.

Nghe điện thoại rồi, hai người lại chẳng biết nói chuyện gì với nhau, cũng không biết mở miệng thế nào. Trương Hoa chỉ lắng tai nghe tiếng con khóc, hồi lâu sau mới hỏi: “Đấy là tiếng con khóc à?”

Trần Đình ậm ừ, Trương Hoa hỏi tiếp: “Em sinh nở thuận lợi chứ?”

Trần Đình nhớ lại chuyện bao ngày nay, không khỏi rút nước mắt. Trương Hoa ở đầu dây bên kia dường như cũng nhận ra Trần Đình đang khóc, vội im lặng không nói gì.

Đứa bé vẫn đang khóc, Trần Đình vừa cầm điện thoại vừa dỗ con, vừa cố nén nước mắt. Một lúc lâu sau, cuối cùng đứa bé cũng thôi không khóc, Trần Đình mới chậm rãi nói: “Cũng coi như là thuận lợi!”

“Đạo này anh đi công tác suốt, đi đào tạo ở toàn tỉnh, hôm nay mới về đến thành phố”. Đây coi như là lí do giải thích cho việc Trương Hoa không gọi điện, mặc dù lí do có vẻ gượng gạo nhưng Trương Hoa cũng chỉ biết cái lí do đó mà thôi.

6.

Trần Đình lại ậm ừ. Trương Hoa khề hỏi: “Là con trai hay con gái?”

Trần Đình nói: “Là con gái, dài 51 cm, nặng ba cân hai, sức khỏe bình thường”.

“Thế sức khỏe em thế nào rồi?”

“Em vẫn ổn!”

Đứa bé nằm trong lòng Trần Đình lại khóc, Trương Hoa vội nói: “Tối nào nó cũng quấy khóc như thế sao?”

“Cũng không phải quấy khóc suốt mà cứ từng cơn, từng cơn anh ạ!”

Trương Hoa lại không biết phải nói gì. Trần Đình nói: “Em phải dỗ con, không có chuyện gì thì em cúp máy trước đây!”

Trương Hoa bảo ừ, trước khi cúp máy còn khề nói: “Khi nào có thời gian anh sẽ về thăm con!”

Cúp điện thoại xong, Trương Hoa liền gọi ẹ báo tình hình. Mẹ nói: “Con gái cũng tốt!”, rồi nói thêm: “Mẹ với bố con muốn đi thăm nó quá!”, nói rồi liền thở dài.

Hôm nay Trương Hoa đi làm. Hàn Thiên Phàm nói dạo này anh vất vả quá. Trương Hoa cười nói không có gì, so với hồi đầu thì bây giờ đã nắm vững tài liệu và quen thuộc với công việc nên thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Hàn Thiên Phàm nói: “Đúng thế, thực ra đến khi đã quen rồi thì cũng thấy đỡ mệt hơn!”, sau đó bảo Trương Hoa: “Cậu nghỉ ngơi vài ngày đi, sau đó sẽ tiếp tục chuẩn bị cho đợt đào tạo động viên nhân viên trước mừng một tháng năm, chúng ta sẽ phải tập trung nhân viên của mấy công ty con lại để tiến hành đào tạo động viên đấy!”

Trương Hoa gật đầu: “Vâng ạ!”, Hàn Thiên Phàm nói: “Mấy bộ phận đào tạo có cậu chủ yếu phụ trách việc điều chỉnh tâm lý nhân viên, hai hôm tới về nhà chuẩn bị tài liệu về mặt này, còn có kiến thức sản phẩm, kĩ năng bán hàng, khích lệ gì đó sẽ do các giáo viên đào tạo khác đảm nhiệm!”

Buổi chiều, Trương Hoa ngồi trong văn phòng nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng quyết định ra ngoài một chuyến, sau đó đến ngân hàng chuyển tiền vào trong thẻ của Trần Dĩnh. Anh đã ghi lại tài khoản của Trần Dĩnh rồi, lòng thầm nhủ hiện giờ chắc cô đang rất cần tiền, mới sinh con, nếu thiếu tiền thì không hay. Trương Hoa gửi tiền xong lại không bá với Trần Dĩnh, nghĩ rằng sớm muộn gì cô cũng biết.

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

1.

Cuối cùng Trần Dĩnh vẫn quyết định chuyển nhà ra ngoài ở. Bố mẹ cô không nói gì, nhưng thực chất là vì không chịu được áp lực do hàng xóm, họ hàng mang lại. Đứa bé ra đời đã gần ấy ngày, thế mà bố mẹ nó vẫn chưa về thăm, chẳng trách người ta xì xầm bàn tán.

Khi Trần Dĩnh nói ra quyết định này với bố mẹ, mẹ cô nói: “Con bé mới sinh được hai mươi ngày, con một mình ra ngoài sao được?”

Trần Dĩnh cười gượng gạo: “Kiểu gì cũng sống được mà, cứ ở nhà thế này cũng không được, chuyển ra ngoài ở ít nhất có thể nói con đưa con bé đi rồi!”

Mẹ Trần Dĩnh thở dài: “Chuyển ra ngoài ở sẽ khổ cho đứa bé, không chuyển ra ngoài thì tâm trạng bức bối, như thế cũng chẳng có lợi cho con bé!”, sau đó nói: “Hay là mẹ đến ở với con để cùng chăm sóc con bé!”

“Thế sao được, bố ở nhà cũng cần mẹ chăm sóc mà, bao nhiêu ngày nay con đã dần quen với việc chăm sóc nó rồi, chỉ cần vài tháng, đợi nó lớn hơn một chút là không sao!”

Mẹ Trần Dĩnh nói: “Thế thì đợi chừng sinh và hộ khẩu cho con bé làm xong rồi thì hãy đi!”

Vì chuyện cho con mang họ Trương mà Trần Dĩnh và bố mẹ cô đã tranh cãi mãi. Bố mẹ cô kiên quyết bắt cô phải cho đứa bé mang họ Trần, nhưng Trần Dĩnh một mực đòi để cho con mang họ Trương. Sau một hồi tranh cãi, cuối cùng bố mẹ cô đành phải nghe theo ý cô.

Cuối cùng là bàn bạc chuyện chuyển đến đâu ở? Trần Dĩnh vốn định chuyển vào trung tâm thành phố ở, tìm một gian phòng là được, như thế cũng gần nhà, nhưng về sau lại nghĩ trung tâm thành phố cách nhà gần quá, ngộ nhỡ có người quen bắt gặp thì hỏng việc. Cuối cùng Trần Dĩnh quyết định chọn một thành phố khác, nằm giữa nhà mình và nhà Trương Hoa. Từ hai nơi này đến chỗ cô ở đều mất bốn, năm tiếng đồng hồ.

Mẹ Trần Dĩnh hỏi: “Vậy con còn đủ tiền tiêu không?” Thực ra lúc sinh con Trần Dĩnh gần như đã rút hết tiền ra rồi, cô không muốn động đến tiền tiết kiệm của bố mẹ, đi làm bao nhiêu năm trời mà chưa đưa được bố mẹ đồng nào, hơn nữa bố mẹ cô tuổi tác đã cao, cho dù thế nào cũng không thể lấy tiền của họ.

Mặc dù đã rút gần hết tiền trong thẻ nhưng Trần Đình vẫn nói với mẹ là còn tiền, bảo mẹ không phải lo. Tối đó, Trần Đình đành phải cầu cứu Lưu Huệ Anh. Cô không muốn tìm Trương Hoa, không muốn để Trương Hoa nghĩ rằng cô lợi dụng đứa con để mưu cầu cái gì từ anh. Hơn nữa ngay từ đầu Trương Hoa đã không muốn giữ lại đứa bé này, giờ năn nỉ sẽ càng khiến anh khó chịu.

Lưu Huệ Anh lúc đầu không đồng ý chuyện Trần Đình chuyển ra khỏi nhà, nói như vậy quá nguy hiểm, một mình bế đứa bé non nớt như vậy ra ngoài, ngộ nhỡ có chuyện gì thì làm thế nào? Nhưng nghe thấy Trần Đình nói ở nhà người ta bàn ra tán vào, tâm trạng ngột ngạt thì không nói gì nữa, cuối cùng báo ngày mai sẽ gửi tiền cho Trần Đình, đợi mừng một tháng năm sẽ về thăm cô.

Hôm sau Trần Đình ra khỏi nhà từ sáng sớm, giao con cho bà ngoại trông coi. Cô phải vào trong thành phố tìm một căn phòng trước chứ không thể vừa ôm con vừa đi tìm nhà được.

Lúc Trần Đình về đến nhà đã muộn lắm rồi, con bé quấy khóc om sòm. Bởi vì đang trong thời kỳ ăn sữa, con bé nhất định không ăn sữa bột, thà chịu đói cũng không ăn. Trần Đình, vội vàng bế nó vào trong phòng. Nhìn con vừa rít sữa vừa thêm thiếp ngủ, Trần Đình nghĩ chắc nó khóc nhiều mệt rồi. Trần Đình l

au nước mắt trên gương mặt con mà trong lòng không khỏi xót xa.

Mẹ Trần Đình vào hỏi: “Đã tìm được nhà chưa?”

“Con tìm được rồi, đã giao tiền đặt cọc rồi!”

Mẹ Trần Đình không nói gì, ngồi bên giường thở dài. Trần Đình nhìn mẹ, cổ gượng cười: “Bên đó môi trường cũng được, đợi mấy tháng nữa con sẽ tìm việc bên đó.”

2.

Trước khi đi, Trần Đình đến ngân hàng rút tiền, sau khi kiểm tra tài khoản mới phát hiện ngoài khoản tiền Lưu Huệ Anh gửi vào, trước đó mấy hôm cũng có một khoản tiền được chuyển vào tài khoản của cô. Trần Đình đầu tiên ngây người, sau đó mới biết Trương Hoa gửi. Nhìn khoản tiền hiện lên trên máy, mắt Trần Đình chợt nhòe đi.

Bố mẹ Trần Đình đưa cô đến nơi ở mới, l một ngôi nhà nhỏ, vì là nhà của nông dân, lại nằm ở ngoại ô nên giá cả cũng không đắt đỏ. Bố mẹ Trần Đình không nỡ về, Trần Đình đành phải thúc giục bố mẹ về ngay không có lý chuyển xe.

Sau khi tiễn bố mẹ về, Trần Đình bế con ra ngoài mua đồ ăn. Buổi tối ăn cơm xong, Trần Đình ru con ngủ. Cảm giác hụt hẫng và cô độc chợt ập đến. Cảm giác này không giống như lần thuê phòng trọ ở chỗ Trương Hoa. Lúc ấy ít nhất vẫn còn cảm thấy có nhiều người quen bên cạnh, hơn nữa Trương Hoa cũng ở trong cùng một thành phố với mình. Nhưng hiện giờ cô đang ở một thành phố hoàn toàn xa lạ, bên cạnh chẳng có một người quen, nếu nói có thì đó chính là vợ chồng chủ nhà.

Một số người sở dĩ kiên cường không phải bởi vì anh ta bẩm sinh đã kiên cường hơn người khác. Có những người sinh ra và lớn lên trong cảnh nghèo khó và túng thiếu cũng không phải bởi vì họ thích sinh ra và lớn lên trong môi trường như thế này.

Môi trường có thể cải tạo một con người, hiện thực cuộc sống càng có thể cải tạo con người. Khi bạn bị đẩy đến một tình trạng khó mà chịu đựng nổi, chỉ có hai kết quả. Một là lựa chọn cái chết để trốn tránh, nếu không muốn lựa chọn cái chết thì chỉ có một cách duy nhất là kiên cường sống tiếp, sau đó lăn lộn để tìm kiếm một khởi đầu mới, một hi vọng mới.

Trần Đình hiện giờ đang ở trong một hoàn cảnh mà trước đây cô chưa từng nghĩ đến. Khi cô bị đẩy đến hoàn cảnh này, tất cả những gì cô làm tiếp sau đó chỉ là cì có thể thích nghi với hoàn cảnh hiện tại. Huống hồ bên cạnh cô còn có một sinh mạng bé nhỏ, sinh mạng này trở thành toàn bộ hi vọng của cô, cũng là dũng khí để cô đối mặt với tất cả mọi thứ.

3.

Vì vậy con đường tương lai dù có thế nào, Trần Đình cũng thường nói với con gái rằng: “Tĩnh Tĩnh, con nhất định phải dũng cảm đi tiếp với mẹ!”

Mặc dù Trần Đình biết đứa bé nằm trong tay cô vẫn chưa hiểu được, nhưng cô vẫn thường xuyên gọi tên con, thường xuyên nói chuyện với con.

Đột nghĩ mừng một tháng năm, Lưu Huệ Anh đến thăm cô, thấy Trần Đình thành thực thay tã cho con, dỗ con ngủ, sau đó đặt con xuống giường và bắt đầu nấu nướng... tất cả mọi việc diễn ra nhẹ nhàng như thể đã làm rất nhiều năm rồi.

Buổi tối, Trần Đình đặt con vào nôi, còn mình thì ngủ với Lưu Huệ Anh trên chiếc có hơi chật chội. Lưu Huệ Anh nói: “Thật không thể tưởng tượng cậu lại thành thạo như thế!”

Trần Đình cười chua xót: “Đợi khi nào cậu có con mà phải sống một mình cậu sẽ biết tại sao tớ lại thành thạo như thế!”

“Thỉnh thoảng tớ cũng nghĩ hoặc có phải đến lúc nào đó bản năng làm mẹ sẽ trỗi dậy không?”

Buổi tối, thỉnh thoảng Trần Đình lại dậy, bởi vì con bé cứ ngo nguậy một cái là cô tỉnh ngay. Thỉnh thoảng con còn quấy khóc, thế nên Trần Đình phải bế ẵm nó dỗ dành một lát rồi mới đặt nó xuống được.

Lưu Huệ Anh vì thế mà chỉ ngủ được mơ màng, một lát lại tỉnh giấc. Sáng hôm sau, Lưu Huệ Anh dậy muộn hơn bình thường rất nhiều. Lúc này Trần Đình đã thức dậy làm đồ ăn sáng, thấy Lưu Huệ Anh dậy liền hỏi: “Tối qua ồn quá nên cậu không ngủ được phải không?”

“Thật khâm phục cậu, cảm giác cả đêm không ngủ mà sáng ra vẫn dậy sớm thế!”

Lưu Huệ Anh ngồi dậy rồi ra chỗ nôi của em bé, đưa tay vuốt má nó, miệng nói: “Bây giờ thì ngoan thế, mà cứ đến tối thì làm loạn!”

Trần Đình nói: “Nó ngủ rất linh tinh, ban ngày ngủ nhiều, hơn nữa nhiều lúc cứ phải bế mới chịu ngủ!”

Lưu Huệ Anh lắc đầu: “Chắc cậu vất vả lắm!”

Trần Đình mỉm cười không nói gì.

4.

Lưu Huệ Anh nhìn đứa bé, nói: “Hay là tớ bế nó cho nó ngủ trên người!” Trần Đình nói: “Đừng bế nó vội, mới sáng bảnh mắt ra đã quấy rồi, nó mới ngủ có một lúc thôi!”

Lưu Huệ Anh ngại ngùng nói: “Thế mà tớ ngủ chẳng biết gì, ngủ cứ như chết ý!”

“Chắc là đêm qua bị nó quấy khóc không ngủ được, vì vậy sáng nay mới ngủ say thế.”

Lưu Huệ Anh lại khẽ vuốt má con bé, nói: “Đễ thương quá, nhưng nhìn cậu vất vả thế, sau này tớ lại sợ có con!”

Trần Đình cười: “Sai rồi có con, cậu sẽ thấy chẳng vất vả gì hết, đó là hạnh phúc đấy!”

Trần Đình lại nói thêm: “Hạnh phúc làm mẹ!”

Mấy ngày nghỉ lễ đối với Trần Đình mà nói có thể coi là những ngày vui, ít nhất cũng có Lưu Huệ Anh ở bên cạnh. Lưu Huệ Anh thường xuyên ôm em bé, nói: “Con nhóc hư đốn này, làm mẹ nuôi cũng như mày, tối không ngủ, đến sáng phải ngủ bù!”, rồi lại nói: “Sau này mẹ nuôi phải đi làm mà cứ ngủ gật trong giờ làm thì về mẹ ày biết tay!”

Trần Đình nói: “Với tình trạng hiện giờ của tớ mà đi làm e cũng không ổn, nếu gửi nó vào nhà trẻ chắc chắn cần tiền, nhưng không gửi thì không yên tâm đi làm! Vì vậy tớ đã nghĩ rất nhiều, chỉ có một cách, đó là thuê một cửa hàng bán đồ gì đó, như thế có thể vừa chăm nó vừa làm việc”

Lưu Huệ Anh hỏi: “Cậu định bán cái gì?”

Trần Đình lắc đầu: “Tạm thời tớ vẫn chưa nghĩ ra!”

“Sau này cậu định bỏ nghề đấy à?”

Trần Đình cười: “Giờ còn tâm tư nào mà nghĩ đến mấy chuyện đó, làm sao để cuộc sống của Tỉnh Tỉnh được tốt mới là quan trọng!”

5.

Lưu Huệ Anh hỏi: “Cậu đã liên lạc với Trương Hoa chưa?”

“Đợt trước anh ấy có gọi cho tớ rồi!”

“Thế anh ấy đã biết cậu chuyển đến đây chưa?”

“Không biết, cũng không thể để cho anh ấy biết”.

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cũng phải, anh ấy mà biết có lẽ sẽ lo lắng cho cuộc sống của con bé mà đòi nó về nuôi mất!”

“Đúng thế, tớ không thể rời xa Tỉnh Tỉnh, nếu kiến tụng ra tòa, anh ấy có thể dễ dàng đòi đưa bé lại. dù gì hiện giờ tớ cũng đang khó khăn mà!”

Ai dè vừa nhắc đến Trương Hoa thì Trương Hoa gọi điện đến. Trần Đình thấy điện thoại đổ chuông liền nói với Lưu Huệ Anh: “Thiênng thế, vừa nhắc đã thấy anh ấy

Trương Hoa hỏi thăm tình hình đứa bé rồi nói: “Nó đã ngủ chưa?”

Trần Đình đáp: “Vừa mới ngủ, bú xong nên lăn ra ngủ rồi!”

“Sắp hết nghỉ mừng một tháng năm rồi, vừa hay anh có chút thời gian rảnh rồi nên đã xin nghỉ mấy ngày về thăm con rồi!”

Nghe Trương Hoa nói đến đây, Trần Đình nhất thời không biết trả lời ra làm sao. Nếu Trương Hoa đến chắc chắn sẽ biết cô không sống ở nhà. Nhưng nếu không cho anh đến cũng không biết ăn nói ra sao, càng không biết viện lý do gì.

Nghĩ một lát, Trần Đình nói: “Anh không cần qua đây đâu, để em mang con sang chỗ anh!”

“Như thế đâu có được, một mình em ôm con đi, phải ngồi xe lâu như thế, nhờ có chuyện gì?”

Trần Đình nói: “Chuyện này anh khỏi cần lo, Lưu Huệ Anh đang ở cùng em, mừng một tháng năm cô ấy về đây chơi, ngày mai em sẽ về cùng cô ấy!”

Trương Hoa vẫn không đồng ý, cuối cùng Trần Đình đành nói: “Anh đến nhà em cũng không tiện, hơn nữa còn ngại người!”

Trương Hoa nghĩ cũng phải, cuối cùng đành đồng ý để Trần Đình mang con lên thăm mình, nhưng luôn miệng dặn dò cô phải cẩn thận, có chuyện gì phải gọi cho anh ngay.

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

1.

Lưu Huệ Anh thấy Trần Đình cúp máy rồi liền nói: “Hai người hiện giờ rốt cuộc là quan hệ gì? Không cắt đứt được cũng chẳng nói lại được!”

Trần Đình nói: “Dù gì anh ấy cũng là bố của Tỉnh Tỉnh, sao nó thể cắt đứt liên lạc được?”

“Cậu thực sự không nghĩ đến chuyện phục hôn ư?”

“Không phải tớ không muốn, mà là tớ bất lực!

“Nếu như cậu có ý định phục hôn, tại sao không cố gắng theo đuổi anh ấy?”

Trần Đình cười như mỉa: “Cậu cảm thấy hiện giờ theo đuổi anh ấy để phục hôn có ý nghĩa gì không?”

Đúng lúc ấy thì Tĩnh Tĩnh khóc. Trần Đình vội vàng bế nó dậy dỗ dành, vừa dỗ vừa nói: “Nhà anh ấy đã biết chuyện này rồi, giờ đừng nói bản thân anh ấy không muốn, chắc chắn cả bố mẹ anh ấy cũng không đồng ý!”

“Thế cậu định cứ sống độc thân thế này mãi ư?”

“Giờ tớ làm gì có tâm trí nào suy nghĩ đến chuyện đó. Chủ yếu là mong nuôi nấng Tĩnh Tĩnh khôn lớn thành người!”

Lưu Huệ Anh thở dài: “Biết sớm như thế thì đừng giữ nó lại, chỉ khổ cho nó thôi!”

Ngày hôm sau vốn dĩ Trần Đình và Lưu Huệ Anh có thể đi từ sớm, nhưng vì không để cho Trương Hoa nghi ngờ, cô cố ý để đến trưa mới xuất phát. Trương Hoa đã đứng ở bến xe chờ từ sớm. Nhìn thấy Trần Đình ôm con đi ra, Trương Hoa vội vàng tiến đến nói: “Để anh bế con cho!”

Trần Đình đưa con cho Trương Hoa, Trương Hoa ôm lấy con liền hỏi: “Sao mà nhẹ thế?”

Trần Đình cười: “Mới có hai mươi ngày, có thể nặng đến đâu chứ?”

Trương Hoa ngắm kỹ khuôn mặt con, thầm nhủ: “Đây là con mình ư? Cảm giác thật kì diệu”.

Lúc ở trên xe, con bé khóc mấy lần, giờ xuống xe rồi lại ngủ tít.

Trương Hoa ôm con, vừa nhìn mặt con vừa đi đường, đi một lát mới ngoảnh đầu nhìn lại Trần Đình và Lưu Huệ Anh, nói: “Sao em mang nhiều đồ đạc thế?”

2.

Lưu Huệ Anh nói: “Không phải của em đâu, đều là đồ con bé nhà anh cần dùng đấy!”

Đến bên đường bắt xe, Lưu Huệ Anh liền đưa đồ trong tay cho Trần Đình, nói: “Hai người đi trước đi!”

Trương Hoa liền bảo: “Cùng đi ăn rồi hãy về!”

Lưu Huệ Anh lắc đầu: “Thôi, mấy hôm nay em bị con nhóc nhà anh quấy nhiễu không ngủ được, em phải về nhà nghỉ ngơi đây, nếu không mai đi làm lại ngủ gật thì chết!”

Lưu Huệ Anh cố ý nhiều lần dùng từ “con bé nhà anh”, “con nhóc nhà anh” để khiến cho Trương Hoa này sinh cảm giác gần gũi với mẹ con Trần Đình.

Quả đúng như vậy, Trương Hoa vừa

nghe thấy cụm từ này trong lòng đã vô cùng dễ chịu, sau đó dịu dàng nhìn đứa bé ngủ ngoan trong vòng tay mình. Trương Hoa nghe Lưu Huệ Anh nói vậy liền hỏi: “Mấy hôm nay bọn em ngủ chung à?”

Trần Đình vội nói: “Cô ấy về rồi ngày nào cũng sang đòi chen chúc một phòng với em!”

Lưu Huệ Anh cũng lập tức nhận ra mình lỡ miệng, liền nói: “Đúng thế, khó khăn lắm mới về nhà một chuyến, phải tranh thủ chơi với con nhóc nhà anh chứ!”, nói rồi Lưu Huệ Anh liền đẩy Trần Đình lên xe và nói với Trương Hoa: “Hai người mau về nhà đi, em cũng phải về nhà sớm một chút!”

Trương Hoa ôm con ngồi vào xe, Trần Đình nói: “Anh ôm thế con khó chịu đấy!”

Trương Hoa liền hỏi: “Thế phải ôm thế nào?”

Trần Đình liền chỉnh lại tư thế ôm cho Trương Hoa, sau đó nói: “Phải ôm thế này này!”

Còn chưa về đến nhà con bé lại quấy khóc. Trương Hoa thấy thế luống cuống không biết phải làm sao, đành phải đưa con cho Trần Đình, sau đó nói: “Sao nó khóc mãi thế?”

Trần Đình liền nói: “Chắc là đói rồi, sắp về đến nhà rồi, đến nhà mẹ sẽ cho con ăn nhé!”

Trương Hoa liền bảo lái xe: “Bác tài, lái nhanh một chút đi!”

3.

Trương Hoa nhìn thấy Trần Đình ngồi trên ghế cho con bú, nói: “Lúc trên xe em cũng cho con ăn thế này à?”

Trần Đình đáp: “Đúng thế, nếu không thì cho ăn kiểu gì?”

Trương Hoa trước đây cũng thường nhìn thấy nhiều phụ nữ vạch áo lên cho con bú ở nơi công cộng, lúc ấy anh thường cảm thấy không thuận mắt, ngại không dám nhìn, nếu chẳng may nhìn thấy là Trương Hoa ngại lắm.

Anh chưa bao giờ liên hệ Trần Đình với hình ảnh này. Giờ nhìn thấy vẻ thành thạo của Trần Đình, anh chợt thấy trong lòng có một cảm giác kỳ lạ khó nói thành lời. Nhưng tuyệt đối không phải là cảm giác phản cảm như trước đây anh từng nghĩ.

Trương Hoa nói: “Nhưng như thế này không có nhìn thấy chứ?”

Trần Đình ngẩng đầu nhìn anh một lát mới hiểu ý của anh, cô mỉm cười nói: “Anh tưởng người khác cũng nghĩ linh tinh như anh chắc?”

Vốn chỉ là một câu nói đùa khiến cho Trương Hoa đỏ bừng mặt, thầm nghĩ, xem ra đúng là trước đây vì mình không đứng đắn nên mới ngại ngùng như thế. Thế là anh liền đứng dậy nói: “Anh đi nấu cơm nhé!”

Ăn cơm xong, Trương Hoa cứ ôm con mãi, nó ngủ rồi vẫn cứ ôm nó xem ti vi, Trần Đình nói: “Nó ngủ rồi, anh đặt nó xuống giường đi, ôm nó suốt như thế sẽ mệt đấy!”

Trương Hoa nói: “Con nhẹ thế này, có gì đâu mà mệt!”

Trần Đình cười, nghĩ thầm: “Anh cứ ôm nó lâu ngày xem, sẽ biết mệt ngay!”

Bởi vì không có nôi nên buổi tối phải cho con ngủ trên giường, thế nên Trương Hoa ngủ bên phòng Nhã Vận, nhường lại phòng ỉn cho hai mẹ con Trần Đình.

Trần Đình bế con vào phòng liền nhìn thấy hai chữ “Trương Tinh” treo trên tường. Trương Hoa vào theo mới phát hiện quên không gỡ tờ giấy đó xuống, vội nói: “Anh đi qua đường thấy một người viết thư pháp nên tiện thể nhờ ông ta viết cho đấy!”

“Viết đẹp lắm, rất đẹp!”

4.

Trương Hoa ngồi bên giường, cứ ngắm nghía con ngủ rất lâu mới chịu về phòng Nhã Vận. Anh tưởng rằng con ngủ rồi chắc chắn đêm sẽ yên tĩnh. Nhưng đang mơ màng thì nghe thấy tiếng con khóc, sau đó là tiếng bước chân Trần Đình đi ra đi vào, cùng với tiếng dỗ con của cô.

Trương Hoa không đóng cửa phòng mà Trần Đình cũng để mở cửa phòng, vì vậy mọi âm thanh đều nghe thấy. Một lát sau không gian lại im lặng, lúc Trương Hoa mơ mơ màng màng ngủ tiếp đi thì lại nghe thấy tiếng khóc. Lần này thì Trương Hoa ngồi dậy đi sang xem sao.

Đèn đầu giường đang bật, Trần Đình không ngồi dậy mà nằm bên cạnh khẽ vỗ vào người con bé, miệng khe khẽ hát ru. Thấy Trương Hoa vào, Trần Đình nói: “Ồn quá anh không ngủ được à?”

Trần Đình nói: “Không sao, dù gì mai cũng không phải đi làm mà!”

Sau đó anh lại gần, ôm con bé đang quấy khóc lên, nói: “Để anh dỗ nó cho!” nào ngờ con bé nằm trong vòng tay Trương Hoa một lát thì ngủ ngoan. Trương Hoa bế con bé đi dong khắp phòng, Trần Đình nói: “Đặt nó xuống rồi anh về phòng ngủ đi!”

Trương Hoa đặt con vào giữa giường sau đó nằm xuống bên cạnh, nói: “Anh nằm đây, đợi khi nào nó quấy anh sẽ dỗ nó!”

Trần Đình không nói gì, cũng nằm xuống. Cả hai người chẳng ai nói câu gì, đứa bé thì nằm ngủ ngon lành.

Trần Đình vô cùng hối hận, thầm nghĩ nếu không phải vì mình sai lầm thì bây giờ hạnh phúc biết bao. Nghĩ mãi nghĩ mãi, nước mắt cô lại trào ra.

Trương Hoa giờ mới phát hiện ra mình rất quan tâm đến con gái. Trước đây từ “con gái” chỉ là một từ ngữ rất mơ hồ đối với anh, nhưng giờ đây, khi sinh mệnh bé nhỏ ấy đang nằm bên cạnh mình, đặc biệt là khi nó khóc, anh cảm thấy vô cùng xót xa, lòng thầm nghĩ nhỏ như vậy mà quấy khóc chắc mệt lắm.

5.

Trương Hoa tưởng rằng nằm bên cạnh con, chỉ cần con khóc là biết ngay. Đúng là như vậy, mấy lần đầu con quấy khóc, Trương Hoa gần như đều tỉnh dậy cùng lúc với Trần Đình để dỗ con. Nhưng về sau mới phát hiện sức chịu đựng của mình không tốt đến thế, ít nhất có đến mấy lần liền anh chỉ mơ màng tỉnh, thấy Trần Đình đang thay tã cho con, sau đó cho con bú. Nghĩ đến đây, anh bắt đầu khâm phục Trần Đình, suốt cả đêm cô đều không ngủ hay là cô có thể cảm nhận được nhất cử nhất động của con.

Trương Hoa liền ngoảnh mặt sang nhìn Trần Đình. Lúc này Trần Đình đang mặc áo ngủ, cho con bú, đèn đầu giường vẫn bật, một số chỗ chỉ có vợ chồng mới nhìn thấy lúc này, có thể thấy rất rõ, Trương Hoa bỗng nhiên cảm thấy rạo rực, nhưng ngay lập tức anh lại tự chửi mắng bản thân. Cũng may là Trần Đình không biết những chuyện này. Trần Đình nói: “phòng ngủ trước đi, trước khi trời sáng con bé sẽ không quấy khóc đấy, đến sáng sớm nó mới chịu ngủ yên được vài tiếng!”

Trương Hoa lắc đầu: “Không sao đâu, cứ để cho con quấy!”

Buổi sáng, con bé quấy chán rồi bắt đầu ngủ, Trương Hoa cũng nằm ngủ bên cạnh. Trương Hoa nói với Trần Đình: “Đêm qua mệt thế, em ngủ một lát đi!”

Trần Đình nói: “Vâng!”

Lúc Trương Hoa tỉnh lại trời đã sáng, nhìn thấy con bé vẫn còn nằm ngủ ngon lành, Trương Hoa lại chăm chú ngắm nhìn nó, sau đó đưa tay lên vuốt má con. Con bé chợt nhoẻn miệng cười trong giấc mộng rồi ngay lập tức trở lại bình thường. Mặc dù chỉ là một nụ cười rất khẽ nhưng cũng đủ khiến cho trái tim Trương Hoa cảm thấy vô cùng ấm áp.

6.

Trương Hoa nghĩ không biết Trần Đình đang làm cái gì? Anh vội ngồi dậy nhìn, thấy cô đang giặt quần áo ở trong nhà vệ sinh, vội đi vào nói: “Ban này con cười đấy!”

Trần Đình vừa giặt vừa nói: “Thế à, chắc là đang có giấc mơ đẹp đấy!”

Trương Hoa nhìn thấy Trần Đình giặt nhiều tã lót của con liền hỏi: “Sao một ngày em giặt nhiều thế?”

Trần Đình đáp: “Một ngày nó tè ướt tã rất nhiều lần, vì vậy em phải mua rất nhiều, phải chuẩn bị sẵn sàng tã lót sạch cho con!”

Trương Hoa không nén được hỏi: “Mua nhiều thế này chất lượng thế nào? Trẻ con không nên ặc quần áo kém chất lượng!”

Trần Đình ngoảnh đầu lại nhìn anh, nói: “Cho dù em có tiết kiệm cũng sẽ không tiết kiệm đối với con!”

Trương Hoa nghe xong không nói gì nữa.

Trương Hoa vốn nghĩ Trần Đình đem con đến đây có thể dẫn con ra ngoài chơi vài ngày, nhưng giờ đây mới phát hiện cho con ra ngoài là một chuyện rất phiền phức. Buổi tối con bé quấy khóc suốt, ban ngày người mình lại uể oải. Có lần anh với Trần Đình dẫn con ra ngoài chơi còn phải mang rất nhiều tã lót với khăn giấy để lau chùi, thay tã cho con.

Điều nữa là con bé đang trong giai đoạn bú mẹ, ngoài sữa mẹ ra thì không chịu ăn bất cứ loại sữa ngoài nào. Lúc ở trong công viên, con bé đói đến mức quấy khóc âm cả lên, lại nhất thời không tìm được chỗ nào yên tĩnh không người, Trần Đình đành phải kiếm tạm một cái ghế đá ít người qua lại để ngồi cho con bú.

Trương Hoa nhìn thấy thỉnh thoảng có người qua lại thì chỉ muốn cởi ngay áo khoác ngoài đẩy lên người Trần Đình.

Thế nên Trương Hoa quyết định không ra ngoài nữa, Trần Đình vốn không muốn đi, đối với cô mà nói, chỉ cần Trương Hoa ở bên cạnh con là được rồi. Hơn nữa ở nhà cũng yên tĩnh, chỉ có ba người.

Trương Hoa xin nghỉ ba ngày, chớp mắt ba ngày đã hết. Trần Đình nói: “Ngày mai anh phải đi làm rồi, hai mẹ con em ngày mai sẽ trở về, sáng mai sẽ cùng đi với anh, đi sớm về sớm, bây giờ mua vé cũng không khó khăn nên đi lúc nào cũng được.”

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

1.

Nói thực lòng, Trương Hoa không nỡ để con đi. Mặc dù nó thường xuyên quấy khóc, cũng rất rắc rối, nhưng đỡ cho nó ngủ, thay tã, tắm cho nó, nhìn nó thỉnh thoảng mỉm cười với mình anh thấy vô cùng hạnh phúc.

Chủ yếu là vì, nhìn bộ dạng nó lúc ngủ ngoan thực sự rất đáng yêu. Trương Hoa thích nhất là nhìn thấy con thỉnh thoảng nhoẻn miệng cười trong lúc ngủ, anh cảm thấy chẳng có nụ cười nào có thể đẹp như cái nhoẻn cười trong giấc mơ của con gái mình.

Chỉ có một điều khiến Trương Hoa cảm thấy áy náy. Bởi vì mấy ngày nay anh với Trần Đình đều ngủ chung với nhau, nói chung là có con nằm ở giữa nên đôi bên cũng chẳng cảm thấy gì. Hiện giờ đang là tháng năm, thời tiết ấm áp lên rồi, buổi tối đi ngủ mặc rất ít, Trần Đình đi ngủ mặc áo khá mỏng, hơn nữa đêm nào cũng phải cho con bú liên tục.

Điều này khiến Trương Hoa cảm thấy rất khó chịu, mặc dù anh thường tự răn đe bản thân không được nghĩ bậy bạ, nhưng anh vẫn không nhịn được. Có lúc quay người lại, anh phải nghĩ đến một mớ công chuyện lộn xộn mới có thể dập tắt được cơn ham muốn bùng lên. Cũng may Trần Đình không biết được suy nghĩ này của Trương Hoa.

Lúc buổi tối Trần Đình đột nhiên nói ngày mai sẽ về, Trương Hoa bỗng thấy hụt hẫng, cảm thấy anh như đã quen với việc có con ở bên cạnh. Trương Hoa im lặng hồi lâu mới nhớ ra sắp đến đầy tháng con, liền hỏi Trần Đình hôm nào là đầy tháng con. Trần Đình nhắm tịt, nói còn hai ngày nữa. Trương Hoa liền nói: “Vậy thì để con bé đón đầy tháng ở đây đi!”

Thực ra đâu phải Trần Đình không muốn, lúc con ra đời đã không có Trương Hoa ở bên, giờ có Trương Hoa ở bên cạnh lúc con đầy tháng cũng coi như là điều an ủi. Nghĩ vậy nên Trần Đình liền cúi đầu không nói, cũng coi như đã nhận lời.

2.

Trần Đình bảo Trương Hoa qua bên giường Nhã Vận nằm, nói con quấy khóc cả đêm như thế, ngày mai anh đi làm lại mệt mỏi. Trương Hoa không nghe, nói cho dù có thể nào tinh thần của anh cũng sẽ rất phấn khích. Buổi tối lúc con quấy, Trần Đình lại ôm con dỗ dành: “Tĩnh Tĩnh ngoan nào, không quấy để bố con ngủ chứ, ngày mai bố còn phải đi làm nữa!”

Trương Hoa nghe thấy vậy, trong lòng bỗng có cảm giác rất kì lạ, tâm trạng phức tạp đan xen cả cảm giác hạnh phúc khó tả.

Buổi sáng lúc Trương Hoa dậy, hai mẹ con Trần Đình đều đã tỉnh rồi, Trương Hoa mặc quần áo xong, Trần Đình nhìn anh hồi lâu, Trương Hoa nói: “Sao cứ nhìn anh mãi thế?”

“Trước đây chưa thấy anh ăn mặc nghiêm túc như thế này bao giờ!”

Trương Hoa cười: “Em thấy thế nào?”

Trần Đình tấm tắc: “Rất phong độ!”

Trương Hoa trong bộ vét lại gần giường, ôm con lên nói: “Tĩnh Tĩnh, nhìn xem có phải bố rất đẹp trai không nào?”

Con bé mở to mắt nhìn Trương Hoa, rồi đột nhiên nhớn miệng cười.

Trương Hoa cười bảo Trần Đình: “Em nhìn nó cười này, xem ra nó cũng biết là hôm nay bố nó rất đẹp trai đấy!”, nói rồi anh lại ngoảnh sang nói với con: “Có đúng không Tĩnh Tĩnh?”

Trần Đình không nhịn được cười: “Làm gì có ông bố nào như anh, đi nói với con gái rằng mình đẹp

trai!”

Trương Hoa đi làm rồi, Trần Đình ôm con nói: “Tĩnh Tĩnh, hôm nay bố rất đẹp trai, ngay cả mẹ trước đây cũng chưa từng nhìn thấy bố đẹp trai đến thế!”

Hôm ấy, mẹ Trần Đình gọi điện cho cô, nói hai ngày nữa là đầy tháng Tĩnh Tĩnh, bảo cô mang con về nhà làm đầy tháng. Trần Đình ngẫm nghĩ một lát rồi nói ẹ biết cô đang ở chỗ Trương Hoa, còn nói Trương Hoa muốn giữ con lại đón đầy tháng. Mẹ Trần Đình nghe xong vui lắm, trong suy nghĩ của bà, Trương Hoa chịu cho hai mẹ con Trần Đình về nhà cho thấy rất có khả năng phục hôn.

Trong điện thoại, mẹ Trần Đình nói: “Thế thì tốt quá, thái độ của nó với con bé thế nào?”

“Anh ấy rất thích, chỉ cần là việc của con gái thì việc gì cũng làm, mấy hôm nay ngay cả việc tắm rửa, thay tã cho con anh ấy cũng biết làm hết đấy!”

Mẹ Trần Đình luôn miệng nói thế thì tốt quá. Sau đó lại bảo: “Nếu nó đã thích thì ở thêm vài ngày đi”.

Rồi lại bảo, nếu như nó giữ con ở lại thì cứ ở lại, như thế thì đỡ phải một mình nuôi con nhỏ ở ngoài, bố mẹ cũng đỡ lo!

Thấy mẹ rất vui khi nghe thấy cô bảo đang ở chỗ Trương Hoa, Trần Đình chợt nghĩ, nếu nói với bố mẹ rằng mình sẽ tiếp tục ở đây, có khi bố mẹ sẽ không phải lo lắng ình, tâm trạng có lẽ sẽ nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Trần Đình liền nói: “Vâng ạ, giờ anh ấy đang ở một mình, hơn nữa cũng rất mong được ở bên cạnh con gái, tạm thời con sẽ ở bên này ạ!”

Nói chuyện với con gái xong, tâm trạng nặng nề của bố mẹ Trần Đình mấy tháng nay cuối cùng cũng nhẹ bớt.

Buổi tối, Trương Hoa và Trần Đình vừa ăn cơm xong thì mẹ anh gọi điện thoại đến. Trương Hoa nhìn điện thoại rồi nói với Trần Đình: “Là mẹ anh!”

Sau đó chạy vào phòng Nhã Vận, đóng cửa lại mới nghe điện thoại. Anh sợ đột nhiên con khóc thì lại không biết giải thích với mẹ anh ra sao.

Trương Hoa đã do dự suốt mấy ngày hôm trước, không biết có nên nói ẹ anh biết chuyện đứa bé đang ở đây hay không. Cuối cùng anh quyết định không để mẹ biết. Nhấn phím nghe, mẹ anh ở đầu dây bên kia nói: “Mẹ nhầm tính rồi, chắc mấy ngày tới sẽ đầy tháng con bé, lần trước con cũng không nói rõ là sinh ngày nào. Tối nay con thử gọi điện hỏi ra ngày sinh của nó, bảo gồm cả giờ sinh nữa nhé

Trương Hoa giả bộ không biết, nói: “Dạ được ạ! Tối nay con sẽ gọi ẹ!”

Mẹ Trương Hoa liền nói: “Đến ngày đầy tháng nó nhớ phải gọi điện qua bên đó đấy, trước khi sinh mẹ đã bảo con phải liên lạc mà con không chịu nghe, dù gì cũng là cốt nhục của mình!”

Trương Hoa luôn mồm vâng dạ.

3.

Trương Hoa đi ra ngoài, Trần Đình hỏi: “Mẹ nói gì thế?”

Trương Hoa liền nói: “Mẹ hỏi ngày giờ sinh cụ thể của con bé!” Trần Đình nghe xong trầm nghĩ: Mẹ Trương Hoa vẫn quan tâm đến đứa bé, trong lòng cô chợt thấy ấm áp. Cô hiện giờ không hề hi vọng có được sự quan tâm của người nhà anh. Trong mắt cô hiện giờ, đứa bé mới là quan trọng nhất, người khác có thể quan tâm đến đứa bé là cô thấy còn vui hơn cả bản thân mình được quan tâm.

Một lúc sau, Trương Hoa gọi về ẹ, nói ẹ biết ngày giờ sinh cụ thể của con gái, còn nói tên của con gái trên giấy khai sinh là “Trương Tĩnh”. Mẹ Trương Hoa bảo: “Thế thì tốt, dù gì cũng là cốt nhục của nhà họ Trương chúng ta!”

Rồi bà lại bảo đợi khi nào rảnh sẽ đi tìm thầy bói số mệnh cho con bé. Trương Hoa trầm nghĩ: Sao mẹ lại vào mấy thứ này nhỉ? Nhưng anh cũng có thể thông cảm được, cứ coi như đây là một cách quan tâm của người lớn đi. Mẹ Trương Hoa trước khi cúp máy còn bảo Trương Hoa: “Đầy tháng nhớ gọi điện đấy!”

Hôm đầy tháng, Lưu Huệ Anh cũng qua chơi, còn có phong bao lì xì đỏ, nói là thành ý của mẹ nuôi. Trần Đình nhìn bao lì xì, chợt nhớ đến số tiền Trương Hoa từng gửi cho cô trước đây, trong lòng trầm nghĩ vẫn còn chưa kịp cảm ơn anh, đợi khi nào có thời gian nhất định sẽ nói.

Hết giờ làm, Trương Hoa mua một cái bánh ga tô thật to về nhà. Trần Đình nói: “Con đã ăn được bánh ga tô đâu, anh mua về làm gì?”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Chắc là mua cho bản thân đấy mà, mượn cớ là mua đầy tháng con!”

Trương Hoa ngại ngùng nói: “Anh chỉ thấy có cái bánh ga tô có khi sẽ thấy có không khí hơn thôi mà!”

Buổi tối, Trương Hoa uống một chút bia, Lưu Huệ Anh cũng uống cùng, nói chúc mừng đầy tháng con gái nuôi nên nhất định phải uống một chút. Trương Hoa kê miệng cốc bia vào miệng con gái nói: “Tĩnh Tĩnh, con cũng uống một chút nhé!”

Trần Đình vội vàng bế con lùi lại sau, nói: “Đừng có đùa, anh định biến con gái thành con ma men đấy à?”

Lưu Huệ Anh ngồi bên cạnh bật cười.

4.

Ăn cơm xong, Trương Hoa cắm ba mươi cây nến nhỏ quanh bánh ga tô, sau đó châm nến lên, nói mỗi cây nến tượng trưng ột ngày, Lưu Huệ Anh nói: “Có lẽ có mỗi mình anh làm đầy tháng cho con như thế này, coi như là tạo ra một tiền lệ mới!”

Lưu Huệ Anh lại nói: “Con bé chưa thổi được nến, vậy thì bố mẹ thổi thay nhé!”

Lưu Huệ Anh nói rồi, Trương Hoa mới đột nhiên nhớ ra: “Anh quên mất, đầy tháng thì phải chụp ảnh cho con chứ!”

Trần Đình nói: “Ban ngày em đã bế Tĩnh Tĩnh ra ngoài chụp ảnh rồi!”

Buổi tối, Trương Hoa nằm trên giường nhìn Trần Đình ngồi dựa lưng vào thành giường cho con bú, chợt suy nghĩ ấy lại ập đến. Đặc biệt là sau khi uống bia, lòng ham muốn ấy lại càng mạnh mẽ. Trương Hoa không nín được nói: “Buổi tối em có thể mặc nhiều quần áo một chút không”, nói rồi anh cảm thấy mặt mình nóng bừng.

Trần Đình mới đầu không hiểu ý Trương Hoa, nhưng nhìn vẻ mặt của anh cùng với nửa thân dưới của anh, lại cúi đầu nhìn bộ dạng của mình cô mới chợt hiểu ra ý anh. Bởi vì mới sinh con nên cô không để ý đến những chuyện này, cũng không nghĩ đến tâm trạng của Trương Hoa lúc ngủ cạnh mình.

Nghĩ đến vậy, Trần Đình chợt đỏ bừng mặt, mới nhận ra tối đến trước mặt anh, mình chẳng hề che đậy gì. Lại nghĩ Trương Hoa vẫn còn trẻ thế, lại ở một mình, có nhu cầu cũng là chuyện thường tình.

Đợi con ngủ say rồi, cô đặt con sang một bên, lại gần ôm Trương Hoa. Trương Hoa bị cái ôm đột ngột của cô làm giật nảy mình. Anh vội nói: “Không được, giờ em vẫn chưa được!”

Trần Đình khẽ nói: “Đồ ngốc, đâu phải là không thể dùng cách khác!”

Buổi sáng thức dậy, Trương Hoa không dám mở mắt ra nhìn Trần Đình, nghĩ đến cảnh tượng hôm qua Trần Đình giúp mình giải tỏa là anh lại thấy vô cùng ngại ngùng. Mãi sau anh mới mặc quần áo chỉnh tề rồi ra

ôm con, nói với con: “Bố đi làm đây!”, mặc dù biết con không hiểu nhưng anh cứ thấy nói ra những điều này sẽ khiến mình có thêm sức mạnh.

5.

Mấy hôm nay Trương Hoa tỏ ra tích cực, phấn chấn, các đồng nghiệp đều ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì mà vui thế hả?”

Trương Hoa chỉ cười toe toét. Hôm nay lúc đi làm, anh lại nghĩ: Có nên giữ hai mẹ con Trần Đình lại không, ít nhất như thế anh cũng có thể ở bên con.

Hết giờ làm, một người chưa bao giờ mua hoa như anh lại chạy ra chợ hoa tươi mua một ít hoa tươi, nhân tiện mua một cái lọ thủy tinh, định về nhà bày trong phòng khách cho thoang thoang hương thơm.

Nhưng về đến nhà anh không thấy Trần Đình đâu, chỉ thấy một mảnh giấy để trên bàn trong phòng khách, trên đó viết: “Em đưa con về đây, cảm ơn anh đã đón đầy tháng với hai mẹ con em, cảm ơn anh đã cho con cảm nhận được tình cha ấm áp bao nhiêu ngày qua. Sau này em sẽ nói cho con biết nó có một người bố rất tài giỏi, rất đẹp trai. À phải rồi, cảm ơn anh đã gửi số tiền ấy vào tài khoản cho em, em sẽ nhận thay con. Bên cạnh mảnh giấy là giấy biên nhận ảnh chụp đầy tháng của con, anh đến cửa hàng đó lấy ảnh nhé!”

Đọc những dòng này, lòng Trương Hoa chợt trùng xuống, tâm trạng hào hứng lúc trước trở nên hụt hẫng và trống rỗng. Anh ném hoa tươi sang một bên chẳng buồn cầm vào lọ, sau đó ngồi trên ghế hút thuốc lá.

Hút thuốc một lúc, Trương Hoa liền ấn số điện thoại cửa hàng chụp ảnh hỏi họ đã đóng cửa chưa. Cửa hàng nói giờ vẫn chưa đóng cửa, phải chín giờ tối mới đóng cửa anh vội vàng cầm giấy biên nhận ra ngoài.

Tối đến, Trương Hoa cảm thấy cả căn phòng như trống rỗng. Lúc ăn cơm, ăn được mấy miếng là anh đã thấy không thể nuốt nổi, ti vi cũng không muốn xem, điện tử cũng chẳng muốn chơi, leo lên giường định ngủ sớm mà trong lòng trống rỗng vô cùng. Nhìn mấy bức ảnh đầy tháng của con, lại nhìn cái giường trống vắng của mình, anh thầm nghĩ: Nếu có con ở bên cạnh thì tốt biết mấy!

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

1.

Trần Đình viết xong mảnh giấy để lại, ôm con nhìn lại căn nhà mình ở mấy ngày, không nén được bật khóc. Đương nhiên cô hi vọng có thể ở lại đây, thậm chí hy vọng có thể cùng con mãi mãi ở đây. Nhưng cô biết, nơi này không thuộc về mình, nếu như cứ ở lại như thế này không biết cô có còn dũng khí để ra đi không.

Cuối cùng Trần Đình vẫn quyết tâm, một tay ôm con, một tay xách đồ ra đi. Khoảnh khắc khóa cánh cửa lại, Trần Đình không nén được lại nhìn vào trong. Cô biết một khi khóa cửa lại đồng nghĩa với việc cô chẳng còn cơ hội bước chân vào, bởi vì chìa khóa đã để ở bên trong rồi.

Trên xe trở về, Trần Đình tự nhủ, không bao giờ còn có thể quay trở lại bên Trương Hoa được nữa. Cô thực sự sợ bản thân mình cô tâm lý quá ỷ lại vào anh, sợ sự quan tâm của Trương Hoa với con, thậm chí với mình. Cô sợ nếu cô cứ tiếp tục ở bên cạnh anh, cô sẽ chẳng còn dũng khí để ra đi.

Vì vậy cô quyết định ra đi trước khi những điều này xảy ra, mang con ra đi, quay trở lại cuộc sống trước khi của mình. Cho dù có khổ đến thế nào cũng còn tốt hơn là dựa dẫm vào Trương Hoa.

Chỉ có điều Trần Đình không ngờ, lần này nếu không lựa chọn ra đi thì có thể cô sẽ không cần phải ra đi. Cho dù Trương Hoa có thật sự chấp nhận cô hay không, nhưng ít nhất anh đã chấp nhận đứa bé, điều này cho thấy Trương Hoa đang thử chấp nhận những thứ khác. Đáng tiếc là Trần Đình không nghĩ nhiều như thế, cũng không nghĩ xa đến thế.

Vì vậy mới nói trong cuộc đời mỗi người có rất nhiều chuyện hoàn mỹ không xuất hiện, mà là rất nhiều người đã lựa chọn từ bỏ nó trước. Đúng vào lúc quan trọng nhất, con người dễ lựa chọn từ bỏ, lựa chọn từ bỏ hi vọng, lựa chọn con đường khác mà bản thân cho rằng nó đúng đắn.

2.

Còn nữa, con người thường khó mà vượt qua được tâm lý và thể diện của bản thân. Có một số chuyện, nếu có thể vượt qua cái gọi là sĩ diện, cuối cùng có thể giành được thứ “thể diện” càng hoàn mỹ hơn. Đáng tiếc là quá nhiều người vì sợ mất thể diện để đến nỗi gặp phải toàn chuyện mất thể diện.

Đương nhiên những chuyện này đối với Trần Đình hiện nay đã chẳng còn ý nghĩa thực tế nữa, bởi vì cô đang dẫn con đến một thành phố hoàn toàn xa lạ. Hơn nữa để bố mẹ cô có thể yên tâm về mình, cô đã nói dối rằng mình vẫn ở chỗ Trương Hoa.

Trong khi đó Trương Hoa lại tưởng cô quay về nhà bố mẹ để nên cũng thấy an tâm về cuộc sống của hai mẹ con cô, Trần Đình lại không thể không cân nhắc đến những bước tiếp theo nên đi như thế nào, nên làm thế nào để cho con gái không phải chịu khổ.

Mặc dù trong tài khoản vẫn còn số tiền mà Trương Hoa gửi vào, nhưng chẳng ai có thể lường trước có chuyện gì xảy ra, có thể con bị ốm một lần sẽ tiêu hết số tiền ấy. Trần Đình lần đầu tiên phải thực sự đối mặt với vấn đề sinh tồn.

Lần trước Trần Đình có nói với Lưu Huệ Anh muốn mở cửa hàng bán thứ gì đó không phải là nói đùa, cô thực sự có ý tưởng này. Nhưng bán cái gì cô nghĩ mãi không ra. Có thể từ sâu thẳm trong lòng, cô vẫn còn chút cao ngạo. Chính cái tâm lý này khiến cho cô không thể lựa chọn bán những thứ mà trong mắt cô nó không đủ “cao quý”.

Hôm nay bế con từ bệnh viện đi ra, nhìn thấy bên cạnh bệnh viện có một cửa hàng hoa tươi, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý. Có thể trong lòng Trần Đình, hoa tươi có thể coi là một sản phẩm lẫn

g mạn, hơn nữa nếu bán hoa thì ngày nào cũng có thể ngửi thấy hương hoa.

3.

Khi Trần Đình ra đi, Trương Hoa hụt hẫng mất một thời gian, nhưng sau đó nhanh chóng trở lại quỹ đạo của mình. Một mặt vì hiện nay anh đang theo đuổi công việc đào tạo, một công việc cần phải tích lũy kinh tế để xây dựng tương lai tốt đẹp cho con.

Ngoài ra, Trương Hoa cũng phát hiện ra rất nhiều các nội dung đào tạo cùng các kiến thức kinh doanh, ngành nghề không thuộc tập đoàn Triết Đông, rất nhiều nội dung bài giảng không hướng đến các nhân viên bán hàng. Chính vì vậy, Trương Hoa cứ thắc mắc, cũng đã hỏi Hàn Thiên Phàm nhiều lần nhưng Hàn Thiên Phàm chỉ cười không đáp, bảo anh cứ làm theo yêu cầu là được rồi.

Bên cạnh đó, số lần mà Trương Hoa phải tham dự các khóa đào tạo cấp cao ngày càng nhiều. Lần nào Hàn Thiên Phàm cũng yêu cầu anh phải chỉnh lý rất nhiều tài liệu. Các nội dung đào tạo phải đi nghe cũng muôn màu muôn vẻ, đủ chủng loại phức tạp. Mặc dù việc đào tạo cho các công ty con của Trương Hoa không ngày nào cũng ở trong trạng thái căng thẳng, những tài liệu hàng ngày phải chỉnh lý thực sự quá nhiều.

Cứ một thời gian là Trương Hoa lại phải diễn thuyết trước mặt Cổ Triết Đông và ông Hoa về một nội dung nào đó mà họ đặt ra sẵn, trong quá trình đó còn có kèm theo các câu hỏi. Thỉnh thoảng Hàn Thiên Phàm cũng tham gia nghe, thỉnh thoảng thì chỉ có Cổ Triết Đông và ông Hoa.

Trương Hoa không thể hiểu nổi những yêu cầu này của họ. Anh nhiều lần muốn hỏi Cổ Triết Đông rốt cuộc mục đích công việc của mình là gì, nhưng cuối cùng lại thôi, lòng thầm nghĩ cứ làm theo yêu cầu là được rồi, sớm muộn gì Cổ Triết Đông cũng sẽ tìm anh nói chuyện, nói cho anh biết rốt cuộc anh phải làm gì.

Sự thực chứng minh những suy đoán của Trương Hoa là đúng. Một ngày của mấy tháng sau, Cổ Triết Đông cuối cùng cũng cho gọi Trương Hoa đến văn phòng. Trong văn phòng rộng lớn chỉ có hai người bọn họ và ông Hoa.

4.

Cổ Triết Đông bảo Trương Hoa ngồi xuống, sau đó hỏi: “Cậu đang rất băn khoăn phải không?”. Trương Hoa thành thực trả lời: “Quả thực là có hơi khó hiểu!”

Cổ Triết Đông không bàn đến vấn đề này mà nói đến những chuyện không liên quan.

Cổ Triết Đông nói: “Tôi khởi nghiệp từ kinh doanh, còn nhớ trước đây tôi đã nói với cậu giấc mơ ngày xưa của mình là làm ca sĩ, sau khi gia nhập vào nghề kinh doanh, lí tưởng của tôi không phải trở thành cao thủ kinh doanh, cũng không phải trở thành nhân viên quản lý kinh doanh mà là một giáo viên đào tạo. Lần đầu tiên tham gia khóa đào tạo kinh doanh, tôi đã bị sự nhiệt tình của các giáo viên hướng dẫn làm cho cảm động, lúc ấy tôi vô cùng ngưỡng mộ họ, cảm thấy họ giống như những tướng quân ở trên bục cao, bên dưới là những binh sĩ, họ đã dùng sự nhiệt tình và sự phấn chấn của mình để kích thích ý chí và sự dũng cảm chiến đấu của các chiến sĩ.”

Trương Hoa yên lặng lắng nghe, anh có biết Cổ Triết Đông không bao giờ nói chuyện tào lao, cho dù nghe thì tưởng là chuyện chẳng có liên quan nhưng cuối cùng cũng vẫn có trọng điểm. Cổ Triết Đông hỏi Trương Hoa: “Cậu có biết Hitle khiến cho người khác bá phục ở điểm nào không?”

“Khả năng diễn thuyết ạ!” Trương Hoa đáp.

“Chính xác, nghe nói chỉ cần nghe ông ta diễn thuyết, người ta sẽ toàn tâm toàn ý trung thành với ông ta, chuyện này nghe có vẻ hơi cường điệu, nhưng cũng cho thấy một điều, một bài diễn thuyết tốt có thể thay đổi tâm lý và phương hướng tư duy của con người, hay nói cách khác, một nhà diễn thuyết tốt có thể gây ảnh hưởng đến giá trị quan của người khác.”

“Có lẽ là vậy!”

“Không phải là có lẽ, mà là chắc chắn!”

Cổ Triết Đông nói tiếp: “Vì vậy lúc ấy tôi cứ muốn trở thành một người như thế, muốn thông qua sức mạnh của ngôn ngữ trên vũ đài để gây ảnh hưởng đến người khác, nhưng thực tế sinh tồn đã đẩy tôi đến vị trí như ngày nay!”

Cổ Triết Đông nói đến đây đột nhiên đứng dậy, đến trước mặt Trương Hoa nói: “Cậu có biết một người ôm lòng nhiệt tình có thể mang lại cái gì cho người khác không?”, lúc này Cổ Triết Đông dường như đột nhiên trở nên vô cùng kích động, không đợi Trương Hoa kịp trả lời đã tự nói: “Có thể mang đến cho người khác niềm tin, sự tín nhiệm và sức mạnh!”

5.

Cổ Triết Đông lại nói: “Nếu như trên nền tảng của sự nhiệt tình được cộng thêm cả ngôn từ chuẩn xác và hướng dẫn chính xác, ngoài việc mang lại niềm tin, sự tín nhiệm và sức mạnh cho người khác còn có thể định hướng cho cuộc đời họ giúp họ xác định được con đường đi đúng đắn.”

Cổ Triết Đông nói đến đây, dường như cũng cảm thấy bản thân mình hơi quá khích, liền chậm rãi ngồi xuống. Trương Hoa trầm nghĩ, đáng tiếc ông ấy không theo đuổi sự nghiệp đào tạo, nếu không ông ấy chắc chắn sẽ là một giáo viên hạng nhất.

Cổ Triết Đông biết rằng lúc này Trương Hoa vẫn chưa hiểu được ý đồ thực sự mà mình muốn biểu đạt. Một lát sau, Cổ Triết Đông mới nói tiếp: “Tôi biết bản thân mình không thể theo đuổi nghề nghiệp này, cũng giống như không thể theo đuổi nghiệp ca hát. Nhưng tôi cứ mong muốn có người thay tôi làm việc này; hay nói một cách cụ thể là thông qua sự đào tạo của tôi để giúp tôi làm việc này, cũng coi như là hoàn thành tâm nguyện bấy lâu nay của tôi.

Lúc này Trương Hoa đã hiểu ra mọi chuyện, mục đích cuối cùng của Cổ Triết Đông không phải là bồi dưỡng anh trở thành giáo viên đào tạo cho công ty điện máy Triết Đông mà là bồi dưỡng anh thành một giáo viên đào tạo tổng hợp, cũng chính là giáo viên đào tạo thoát li với các nghiệp vụ cụ thể của d nghiệp, thậm chí là vượt qua cả lí thuyết truyền thống. Bởi vì qua cách nói của ông ấy, ông ấy muốn thông qua đào tạo để gây ảnh hưởng đến một lớp người về cách cư xử, sinh tồn và giá trị trực quan.

Trương Hoa liền hỏi thẳng: “Vì sao lại chọn tôi?”

Khi Trương Hoa hỏi câu này, Cổ Triết Đông biết rằng Trương Hoa đã hiểu ra ý của mình, ông ta hài lòng gật đầu: “Cậu có thể hiểu ý là tốt rồi, còn về vì sao lại chọn cậu, đương nhiên là có nguyên nhân của nó!”

Trương Hoa không nói gì, anh biết ông ta sẽ tiếp tục nói. Cổ Triết Đông nói: “Những người cùng tôi gây dựng cơ nghiệp phần lớn đều không có trình độ văn hóa cao”, sau đó Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa cười: “Bao gồm cả tôi cũng thế, Hàn Thiên Phàm cũng vậy!”, dạo này Trương Hoa cũng biết được nhiều chuyện, biết Hàn Thiên Phàm là một trong những người đã sát cánh với Cổ Triết Đông từ thuở hàn vi.

6.

Cổ Triết Đông lại nói: “Về sau, những thanh niên gia nhập vào bộ phận đào tạo mặc dù tố chất văn hóa tương đối cao nhưng trong số đó, tìm được người có hình tượng và tố chất tổng hợp rất khó. Đương nhiên, điều quan trọng nhất chính là phẩm chất nội tại, một người có phẩm chất bình thường thì làm sao có thể ảnh hưởng người khác? Thay đổi người khác?”

Đến lúc này thì Trương Hoa hoàn toàn hiểu được ý đồ của Cổ Triết Đông. Đương nhiên nghe những điều ấy, Trương Hoa thấy hơi dễ chịu, ít nhất Cổ Triết Đông đã thừa nhận anh có phẩm chất. Còn về việc Cổ Triết Đông làm thế nào để khẳng định phẩm chất của anh thì Trương Hoa không muốn nghĩ nhiều.

Nhưng Trương Hoa vẫn còn một thắc mắc, đó là làm thế nào để thực hiện suy nghĩ của ông ta, lại phải làm thế nào để hoàn thành tâm nguyện của ông ta? Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa, đại khái đoán được trong đầu anh đang nghĩ gì liền cười bảo: “Hôm nay tôi tìm cậu đến đây chỉ là cho cậu hiểu tại sao dạo này tôi lại cho cậu tiếp xúc với nhiều kiến thức, bảo cậu chỉnh lí nhiều tài liệu như thế. Còn về chuyện sau này phải làm thế nào, cậu không cần nghĩ nhiều, chỉ cần làm tốt yêu cầu là được rồi!”

“Tôi hiểu rồi ạ!”

Cổ Triết Đông tiếp tục nói: “Đương nhiên đối với tôi mà nói, bên cạnh việc hoàn thành tâm nguyện chắc chắn còn phải cân nhắc đến chuyện lợi ích kinh tế. Đối với cậu, bên cạnh việc giúp tôi hoàn thành tâm nguyện, cậu sẽ bước chân vào con đường thành công được người khác ngưỡng mộ. Hoặc nói một cách cụ thể, cậu sẽ có được sự thành công và công việc mà người khác ngưỡng mộ!”

Chỉ vài câu nói đơn giản là có thể hoàn toàn xóa bỏ được những thắc mắc của Trương Hoa. Nếu Cổ Triết Đông chỉ nói chuyện trên phương diện cá nhân thì chắc chắn sẽ gây băn khoăn cho Trương Hoa. Dù sao Cổ Triết Đông cũng là người làm kinh doanh. Nhưng Cổ Triết Đông đã nhắc đến lợi ích kinh tế, cũng coi như đã rất thẳng thắn công khai lợi ích của đôi bên.

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

1.

Số tiền mà Trương Hoa gửi cho Trần Đình không phải là ít, nhưng Trần Đình vẫn không dám sử dụng bừa bãi, mãi đến khi xác định sẽ mở cửa hàng hoa tươi cô mới sử dụng đến số tiền này.

Cô bắt đầu bế con ra ngoài tìm địa điểm, những địa điểm đẹp một chút cô không dám thuê, bởi vì tiền thuê mặt bằng tương đối cao. Chạy mất mấy ngày trời, cuối cùng Trần Đình cũng tìm được một địa điểm tương đối vừa ý. Vừa ý không phải là vị trí mà là vì tiền thuê khá rẻ, con phố này hơi khuất, người qua lại không nhiều, Trần Đình cuối cùng vẫn quyết định thuê chỗ này.

Thuê mặt bằng rồi mới hay chuyện mở cửa hàng, chẳng hề dễ dàng như mình tưởng tượng, phải làm rất nhiều thủ tục. Sau khi hoàn tất thủ tục, lại phải sơn sửa và bài trí lại bên trong cửa hàng, còn phải tìm nguồn nhập hàng. Bởi vì không có kinh nghiệm nên cô phải chịu thiệt không ít về giá cả.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Trần Đình mới phát hiện thực chất mình quá non nớt, bởi vì cô không hiểu rõ về hoa tươi, ngoài ra còn phải phối hợp thế nào, gói ghém ra sao cho đẹp... cô đều không biết, thậm chí thỉnh thoảng có người đến cửa hàng, cô còn không biết nói thế nào với họ.

Thế là Trần Đình lại ôm con lên mạng tìm hiểu. Cô không nhớ là đã bao lâu không lên mạng rồi. Ở trên mạng, cô tìm đọc một khối lượng lớn các tài liệu liên quan đến hoa tươi, có rất nhiều thông tin cô còn phải học thuộc lòng.

Dẫn theo con vào quán internet rất bất tiện, cuối cùng cô đã nghĩ một cách copy hết tất cả tài liệu vào hòm thư điện tử của mình, sau đó đi tìm cửa hàng in để in ra, rồi mang về nhà đọc. Những tài liệu cần học thuộc cô thường học vào buổi tối ở nhà, còn ban ngày vừa trông cửa hàng vừa tìm hiểu thực tiễn.

Bởi vì không có ai dạy nên tiến độ công việc diễn ra rất chậm chạp. Có lẽ khả năng con người đều vì bị bức ép mà nảy sinh, ít nhất thì Trần Đình cũng thấy ngạc nhiên vì bản thân mình có thể kiên trì làm một việc như thế này.

2.

Nhưng sự kiên trì này chẳng thể đem lại lợi ích thực tế cho Trần Đình, một mặt vì người ở đây không mấy lăng mạn, mặt khác hoa tươi không bảo quản được lâu. Nếu trong thời gian ngắn không bán hết hoa sẽ trở thành rác. Thế nên Trần Đình dần dần mới rút ra được kinh nghiệm là một lần không nên nhập quá nhiều, và nên nhập những loại nào. Mặc dù kinh nghiệm thì cũng tích lũy được chút ít nhưng thực tế buôn bán vẫn bị lỗ.

Nhiều lúc Trần Đình ôm con đến cửa hàng mà ngưỡng mộ cặp vợ chồng bán đồ ăn vặt ở đối diện. Bọn họ khoảng ngoài ba mươi, mới từ dưới quê lên, mặc dù ngày nào cũng mệt nhưng dường như họ rất vui vẻ.

Bọn họ có một đứa con trai bốn, năm tuổi, theo lý mà nói trẻ con đến tuổi này nên cho đi mẫu giáo rồi. Trần Đình thường bế con sang bên đó ăn cơm, cũng từng hỏi về chuyện này nhưng hai vợ chồng đều bảo: “Trẻ con dưới quê chúng tôi đều không cần đi học mẫu giáo, đợi lớn hơn một chút thì cho đi học tiểu học, giờ cứ để nó ở nhà cho vui!”

Nhiều lúc Trần Đình cảm thấy cuộc sống của họ rất bình yên, êm ả. Suy nghĩ duy nhất của họ là sau này có thể cho con đi học đại học, được giỏi giang hơn người. Câu nói này khiến cho Trần Đình vô cùng khó chịu. Bố mẹ cô trước đây cũng luôn có suy nghĩ ấy, hi vọng cô tốt nghiệp đại học xong sẽ tìm được một công việc tốt, có thể sống hạnh phúc. Giờ nghĩ lại những ngày sống bên Trương Hoa thực sự quá hạnh phúc.

Nhiều lúc ôm con trong tay, nhìn gia đình họ cô lại không khỏi rớt nước mắt. Mặc dù họ không giàu có nhưng ít nhất cả nhà ba người họ còn đoàn tụ bên nhau.

Nhưng đó vẫn không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là việc buôn bán ngày càng lỗ nghiêm trọng. Trần Đình không dám rút toàn bộ tiền trong tài khoản ra, phải giữ lại một phần, quyết không đụng vào. Giữ số tiền này là để đề phòng nhờ con gái có ốm đau đột xuất còn có cái dùng đến>

3.

Nhưng bây giờ xem ra không động đến cũng không được. Buổi tối Trần Đình ngồi trong nhà do dự không quyết định được. Cô không bao giờ gặp phải hoàn cảnh này, nếu không muốn đóng cửa hàng hoa tươi lại thì sẽ phải dùng đến khoản tiền kia. Nếu như đóng cửa hàng lại, tương lai biết sống thế nào? Nếu rút tiền ra mà bị lỗ hết thì sau này phải làm sao?

Lúc này cô không muốn mở miệng với bố mẹ, cũng không muốn cầu cứu Lưu Huệ Anh, tiền là lần trước vay cô còn chưa trả. Đương nhiên cô càng không muốn nhờ đến Trương Hoa, sợ anh sẽ đòi con lại.

Con bé đột nhiên òa khóc, Trần Đình vừa dỗ con vừa khóc. Giờ cô thật sự rơi vào hoàn cảnh cô độc, không nơi nương tựa. Cô thậm chí còn không biết mình có thể gắng gượng được bao lâu. Nhìn con mà lòng Trần Đình đau như cắt. Bản thân mình chịu khổ một chút cũng không sao, nhưng cô không đành lòng nhìn con cũng phải chịu khổ chung với mình. Thời tiết ngày càng nóng nực, không khí trong phòng cũng đang tăng dần, liệu Trần Đình còn có thể chịu đựng được không khí nóng nực này không?

Đương nhiên cô có thể lựa chọn con đường gửi con cho Trương Hoa, nhưng cô luôn thầm nhủ cho dù có khổ sở thế nào cũng không thể làm như vậy. Nếu đưa con cho Trương Hoa thật, chẳng phải cô sẽ chẳng còn gì sao?

Ngày hôm sau, Trần Dĩnh quyết định sẽ dùng số tiền đó, cho dù thế nào cũng không thể đóng cửa hàng hoa, đây là hi vọng duy nhất trước mắt của cô. Lúc Trần Dĩnh ra ngân hàng rút nốt món tiền này, cô lại phát hiện trong tài khoản của mình có thêm một khoản tiền nữa.

Nhìn khoản tiền này, mắt Trần Dĩnh lại ươn ướt. Cô biết mình đã nợ Trương Hoa quá nhiều, chắc cả đời này cũng không thể trả nổi. Mà khoản tiền này của Trương Hoa cũng coi như đã cứu vớt cuộc đời Trần Dĩnh, nếu không cô thật không biết sau này có thể xảy ra chuyện gì?

Việc buôn bán vẫn không tốt, thu chi không thể cân bằng chứ đừng nói là có lời lãi. Nhìn thấy khoản tiền trong tài khoản vơi dần, Trần Dĩnh lại lần nữa cảm nhận được sự tàn khốc của việc sinh tồn.

Đạo này cô không chỉ hạn chế chi tiêu của mình đến mức thấp nhất, ngay cả chi tiêu cho con cũng bị thu hẹp, không dám mua nhiều đồ cho con nữa, mua quần áo cho con cũng phải mua lớn hơn một size cổ, sợ con lớn nhanh lại phải mua đồ mới. Thậm chí ngày cả đồ chơi cho con cô cũng không dám mua.>

4.

Thỉnh thoảng, chủ các cửa hàng khác cũng qua cửa hàng cô nói chuyện, hỏi cô tại sao chưa từng thấy bố đứa bé đến đây, Trần Dĩnh đều trầm ngâm không nói. Những người ấy chắc cũng biết Trần Dĩnh có điều khó nói nên sau này không nhắc đến nữa.

Đúng lúc Trần Dĩnh đang lần nữa cảm thấy tuyệt vọng thì một sự tình cờ đã giúp cô. Có một sinh viên đại học đam mê nhiếp ảnh một lần tình cờ đi ngang qua con phố này, nhìn thấy Trần Dĩnh ngồi bên trong cửa hàng cho con bú, anh này liền đưa máy ảnh lên chụp lại, đương nhiên bản thân Trần Dĩnh cũng không hề biết chuyện này.

Người này đã đưa tấm ảnh này lên diễn đàn trong trường, đính kèm một vài lời lẽ văn hóa, gọi Trần Dĩnh bằng cái tên “Bà mẹ hoa tươi”, đồng thời viết tên con phố này trên bài viết.

Bởi hình ảnh trẻ trung xinh đẹp của Trần Dĩnh trên diễn đàn, cộng thêm với dòng tít nổi bật “Cuộc sống sinh tồn của bà mẹ trẻ đơn thân” đã thu hút không ít các sinh viên vào xem. Dần dần bài viết này lại được chia sẻ bởi một số học sinh cấp ba trong khu vực, chẳng bao lâu sau, trong các trường cấp ba ở thành phố này đều biết đến một người có tên là “Bà mẹ hoa tươi”, dần dà ngay cả các học sinh cấp hai cũng biết đến.

Thế là có rất nhiều học sinh sẵn sàng đi cả chặng đường xa đến đây mua hoa cho Trần Dĩnh, thậm chí có rất nhiều nam sinh tặng hoa tươi cho nữ sinh còn nói: “Hoa này mua ở chỗ Bà mẹ hoa tươi đây”. Đường như cụm từ này đã tăng thêm rất nhiều yếu tố lãng mạn.

Bản thân Trần Dĩnh cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, tại sao dạo này lại có nhiều học sinh đến chỗ cô mua hoa tươi đến thế? Thậm chí có một vài học sinh vừa vào đã gọi cô là Bà mẹ hoa tươi. Nhưng cho dù thế nào, việc buôn bán của Trần Dĩnh cũng coi như được cải thiện đôi chút.

Nhưng dù sao học sinh vẫn là học sinh, sức mua vẫn có hạn, hơn nữa lại toàn mua hoa rẻ tiền, mà cũng không phải quá nhiều. Nhưng những điều này đối với Trần Dĩnh mà nói đã khiến cô hài lòng lắm rồi, đó cũng là một sự cố vũ vô hình dành cho sự cố gắng của cô. Mặc dù lợi nhuận không nhiều nhưng cũng coi như là có chút lời lãi.

Điều đáng tiếc là tình hình này chẳng kéo dài được lâu, bởi vì sự nhiệt tình của học trò thường đến nhanh, qua nhanh, dần dần chúng cũng không còn tích cực đi cả quãng đường xa đến đây mua hoa nữa, việc kinh doanh của cửa hàng Trần Dĩnh lại trượt dốc.

5.

Lúc này Trương Hoa đang kinh ngạc trước vở kịch kế hoạch của Cổ Triết Đông. Đương nhiên nó có liên quan đến hình tượng, năng lực và tâm sức mà Trương Hoa đã bỏ ra trong thời gian qua.

Cổ Triết Đông đã tận dụng mạng lưới các mối quan hệ của mình để tổ chức các buổi đào tạo với các chủ đề khác nhau ở các doanh nghiệp, công ty, thậm chí cả cơ quan nhà nước, hơn nữa lại thu phí rất thấp.

Cổ Triết Đông yêu cầu Trương Hoa không được đi theo con đường cũ, không được giáo điều hóa các bài giảng, trước khi giảng dạy cần phải nghĩ cho kỹ rồi cuộc mình sẽ mang đến cho người ta cái gì, rồi cuộc có thể giúp đỡ cho họ cái gì?

Trước mỗi buổi đào tạo đều tổ chức một buổi thảo luận giữa tất cả thành viên có kinh nghiệm liên quan, bỏ ra một lượng lớn thời gian chỉnh sửa những tài liệu đào tạo, sau đó mô phỏng quá trình đào tạo, khiến Trương Hoa cảm thấy thành thạo đến mức hài lòng bản thân thì thôi.

Kết quả, từ khi bắt đầu kế hoạch vỏ bọc, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, Trương Hoa giống như một ngôi sao mới xuất hiện trong ngành đào tạo của thành phố này, tốc độ nhanh đến mức chóng mặt. Trong khi đó Trương Hoa lại trẻ, diện mạo điển trai nên nhận được sự săn đón của rất nhiều nhân viên nữ.

Chỉ có bản thân Trương Hoa là biết rõ, anh có thể làm được những chuyện này không phải do năng lực của bản thân nổi trội mà là vì con người Cổ Triết Đông thực sự quá xuất chúng, ông ta đã hoàn thành một việc mà mình không có cơ hội làm nhờ vào một người khác.

Thỉnh thoảng, Trương Hoa thậm chí còn cảm thấy mình như một người máy, tất cả mọi trình tự đều được lập trình sẵn, bản thân anh chỉ cần thực hiện theo lập trình là xong.

6.

Mặc dù nhiều khi Trương Hoa cảm thấy bất lực, nhưng lại không thể không đi tiếp, dù sao công việc này cũng mang lại cho anh nguồn thu nhập cao, đồng thời cũng mang lại danh tiếng cho anh.

Còn một điểm nữa, trong tiềm thức của Trương Hoa cũng bắt đầu thích thú cái cảm giác đứng trên bục cao cùng với ánh hào quang đằng sau bục giảng. Mặc dù bản thân biết tất cả đều là công lao của Cổ Triết Đông, nhưng những người ngồi bên dưới nghe anh diễn giảng đều không nghĩ như vậy, bọn họ chỉ biết Trương Hoa chứ không biết đến Cổ Triết Đông. Bọn họ ngạc và khâm phục vị huấn luyện trẻ tuổi, đầy nhiệt huyết, giàu kinh nghiệm và có kiến thức sâu rộng.

Cổ Vân Vân thậm chí còn thầm khâm phục con mắt của mình, chẳng trách từ hồi đại học cô đã thích anh rồi, Trương Hoa quả nhiên nổi bật. Cổ Vân Vân lúc này càng thêm kiên định một niềm tin, đó chính là lấy Trương Hoa. Sau mỗi buổi tối đào tạo, khi rất nhiều nhân viên nữ đang vây lấy Trương Hoa, cô liền lao đến kéo tay Trương Hoa đi.

Để thoát khỏi tình cảnh này, lần nào Trương Hoa cũng để mặc cho Cổ Vân Vân lôi đi. Lúc ấy thường có người hỏi: “Cô gái kia là ai thế?”, người nào biết sẽ nói: “Là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Triết Đông đấy”, những cô gái khác đều than thở về ghen tị: “Xuất thân tốt đúng là khác biệt hẳn!”

54. Chương 54

CHƯƠNG 54

1.

Không phải Cổ Triết Đông không biết chuyện con gái cứ bám dính lấy Trương Hoa, nhưng ông không hề ngăn cản. Ông cũng có chút ngạc nhiên đối với Trương Hoa.

Mặc dù người điều khiển chính đứng đằng sau toàn bộ chuyện này là Cổ Triết Đông, nhưng người thực sự phát huy trên bục giảng lại là Trương Hoa. Cho dù công việc của ông có chuẩn bị hoàn mỹ đến trăm phần trăm, nhưng nếu năng lực của Trương Hoa không đạt đến yêu cầu thì cũng vô dụng.

Lần trước Cổ Triết Đông tìm gặp Trương Hoa nói chuyện một phần là nói thật lòng mình, mặt khác cũng có ý dò riêng. Lời thật lòng là bản thân ông cũng từng muốn làm một giáo viên huấn luyện ưu tú. Hơn nữa

thông qua những hiểu biết của ông về Trương Hoa, ông cảm thấy khá hài lòng về nhân cách của Trương Hoa.

Nhưng ý đồ riêng là, ông không hoàn toàn muốn lợi dụng Trương Hoa để giúp mình hoàn thành tâm nguyện, chỉ là muốn thử nghiệm trước với Trương Hoa về khả năng đào tạo thị trường, nhằm chuẩn bị sẵn cho việc tiến quân vào ngành đào tạo.

Nhưng Cổ Triết Đông không ngờ Trương Hoa lại biểu hiện tốt hơn cả sức tưởng tượng của ông. Cũng vì lẽ đó, Cổ Triết Đông đã nhìn thấy thị trường tiềm năng khổng lồ trong tương lai.

Hồi đầu trong lòng ông luôn không tán thành việc con gái qua lại với Trương Hoa, chủ yếu là vì cân nhắc đến hai vấn đề: Một là xuất thân, hai là Trương Hoa từng kết hôn rồi.

Giờ Cổ Triết Đông bỗng nhìn thấy hình ảnh của mình lúc trẻ trong con người Trương Hoa, cả quá trình từng bước phát huy tiềm năng đạt đến tối đa do sự tác động của các nhân tố bên ngoài, từng bước đặt chân lên con đường thành công.

Cổ Triết Đông lại nhớ lại xuất thân của mình, thậm chí còn nghèo hơn Trương Hoa, cũng không có trình độ văn hóa như Trương Hoa. Nhưng hơn mười năm trở lại đây, bản thân ông đã từng bước đặt chân lên đỉnh cao của sự thành đạt. Vì vậy Cổ Triết Đông cũng bắt đầu thay đổi tư duy, có thể chinh phục vì bản thân thành công nên ông mới luôn cho rằng con gái mình nhất định phải được gả cho con cái của một gia đình thành công mà quên mất rằng mình cũng từng lớn lên trong một gia đình bình dân.

2.

Nhưng Cổ Triết Đông vẫn không thể yên tâm với cuộc hôn nhân trước của Trương Hoa. Ông nghĩ, nếu Trương Hoa chưa từng kết hôn thì tốt biết mấy, như vậy chỉ cần một số biện pháp là có thể đường đường chính chính biến Trương Hoa thành con rể của mình.

Có thể thấy con gái ông vẫn kiên quyết không chịu từ bỏ Trương Hoa, cuối cùng Cổ Triết Đông nghĩ, thôi không nên can thiệp sâu hơn, cứ để thuận theo tự nhiên. Đáng tiếc là Cổ Triết Đông không tìm hiểu sâu hơn về tình hình của Trần Đình, nếu ông biết được Trần Đình sau khi ly hôn đã có bầu, hơn nữa hiện giờ đã sinh cho Trương Hoa một đứa con gái, có thể ông sẽ thay đổi thái độ.

Cổ Triết Đông bắt đầu lên kế hoạch ra sách cho Trương Hoa. Ông biết Trương Hoa lúc này chẳng có thời gian để viết, nhưng chuyện này đã không còn quan trọng, quan trọng là chỉ cần sách đứng tên anh là được. Còn về nội dung sách bản chất chỉ là sự sao chép, chấp ghép có “nghề” hơn. Chỉ cần có lí thì lúc nào cũng cảm thấy có lí.

Trương Hoa vẫn chỉ có thể bị động nhận. Khi những cuốn sách được người khác biên soạn ra, gán tên anh và bán ra thị trường, trong lòng Trương Hoa có một cảm giác khó diễn tả thành lời, cứ như anh đang đi ăn cắp thành quả của người khác vậy.

Mỗi huấn luyện ít thì vài trăm người, nhiều thì cả nghìn người, sau mỗi lần Trương Hoa hùng hồn trên bục giảng, gần như mỗi người đều mua một cuốn sách của anh. Nhìn thấy rất nhiều người xin anh kí tên lên cuốn sách, trong lòng Trương Hoa vô cùng phức tạp. Anh cũng bắt đầu nghi ngờ trong những cuốn sách đào tạo có bán trên thị trường rốt cuộc có bao nhiêu cuốn là do chính bản thân tác giả viết ra?

3.

Cổ Triết Đông bắt đầu xây dựng một đội ngũ đào tạo độc lập vây quanh h, hoàn toàn thoát li khỏi bộ phận đào tạo của công ty. Nhiệm vụ chủ yếu của đội ngũ này là phục vụ những buổi đào tạo của Trương Hoa, bao gồm những công việc vặt vãnh như: Thu thập, chỉnh lí tài liệu, bán vé vào học và các công việc trước và sau khóa đào tạo.

Bên cạnh đó, Cổ Triết Đông bắt đầu hướng tầm mắt ra thị trường bên ngoài tỉnh, cũng bắt đầu lên kế hoạch để đưa sách của mình tiến quân chính thức vào thị trường sách báo. Lấy nền móng là đào tạo thị trường trong tỉnh để vươn xa ra các tỉnh khác, việc tiêu thụ sách sẽ do hai bộ phận đào tạo tại chỗ và thị trường sách đảm nhiệm.

Về chuyện bán sách không phải vấn đề lớn, bởi sách đã do Trương Hoa đứng tên, lại có một đội ngũ. Nhưng đào tạo thị trường thì khác, dù sao Trương Hoa cũng chẳng thể phân thân, vì vậy Cổ Triết Đông đành phải tạm thời đi chậm lại, bắt đầu lên kế hoạch xây dựng một đội ngũ đào tạo có năng lực mạnh, lấy Trương Hoa làm trọng tâm. Công việc đào tạo thành viên của đội ngũ đào tạo này sẽ được giao phó cho Trương Hoa.

Bên cạnh đó, để Trương Hoa có thể nhanh chóng “nhập vai”, khiến cho Trương Hoa nhanh chóng tìm được cảm giác của người thành đạt, Cổ Triết Đông đã chuẩn bị cho Trương Hoa một chiếc xe riêng. Trương Hoa lúc này chấp nhận mọi thứ dưới hai tầng mâu thuẫn.

Trong khi đó Cổ Vân Vân rất ít khi đến công ty điện tử Triết Đông, gần như ngày nào cũng bám riết lấy Trương Hoa, đặc biệt là sau khi Trương Hoa được cấp xe, cô gần như gạt xe riêng của mình sang một bên, đi lại đều bằng xe của Trương Hoa.

Cổ Vân Vân từng nhìn thấy ảnh con gái của Trương Hoa ở trên xe của anh. Dường như Trương Hoa lúc nào cũng mang theo bức ảnh bên mình. Lúc Cổ Vân Vân xem trộm thấy, trong lòng cô vô cùng đố kỵ, mặc dù đứa bé trên bức ảnh rất đáng yêu, nhưng trong con mắt của Cổ Vân Vân, nó lại là một ổ dịch đáng ghét.

Cổ Vân Vân đột nhiên nảy ra một suy nghĩ cực đoan, đó là nghĩ cách có con với Trương Hoa. Đáng tiếc là Cổ Vân Vân đã nhiều lần thử mà không thành công, không phải là Trương Hoa không có nhu cầu về sinh lí, mà là vì Trương Hoa không bao giờ cho Cổ Vân Vân có cơ hội.

Trong lòng Trương Hoa vẫn giữ vẫn quan điểm như vậy, đó là tuyệt đối không để xảy ra chuyện đó với Cổ Vân Vân lần nữa. Con người thật kì lạ, nếu như Cổ Vân Vân không thể hiện khao khát sở hữu Trương Hoa đến thế, hay nói cách khác, sau khi xảy ra quan hệ xác thịt, đôi bên không yêu cầu nhau phải gánh vác trách nhiệm thì có thể khi nhu cầu sinh lí quá mãnh liệt, Trương Hoa có khi sẽ lại lên giường với Cổ Vân Vân.

Nhưng hiện giờ Trương Hoa hiểu rõ tâm lí của Cổ Vân Vân, nếu một khi đã phá vỡ phòng tuyến đó, anh hoàn toàn không thể lẫn tránh được nữa. Vì vậy mới nói khi không mang hôn nhân ra làm mục đích, đàn ông đều thích chơi bởi nếu không gặp phải những rắc rối kia.

Rõ ràng Cổ Vân Vân là một rắc rối kiểu này. Sự rắc rối này không phải là do Cổ Vân Vân quá yêu Trương Hoa, mà bởi vì Cổ Vân Vân là con gái Cổ Triết Đông, trừ phi anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ lấy Cổ Vân Vân làm vợ.

Nhưng tất cả những chuyện này lại hình thành nên một sự giằng vò lớn trong lòng Cổ Vân Vân. Càng không đạt được cô càng muốn giành lấy. Thực ra đàn bà nếu có thể là chính mình sẽ càng thu hút đàn ông hơn. Một khi đàn bà vì đàn ông mà đánh mất bản thân, cô ta cũng sẽ đánh mất sức hút vốn có với đàn ông.

Cổ Vân Vân vốn dĩ là một cô gái không tồi, mặc dù xuất thân giàu có nhưng phẩm chất và tính cách cũng không đến nỗi nào. Thế nhưng hiện nay tâm tư của cô đều đổ hết lên người Trương Hoa, càng khiến cho Trương Hoa không cảm thấy hấp dẫn, thậm chí đó còn là một áp lực vô hình đè nặng lên vai Trương Hoa.

Nếu nói rằng là Trương Hoa chưa từng động lòng dù chỉ một chút nào đối với Cổ Vân Vân thì là nói dối; nhưng cho dù từng có chút thiện cảm tốt với cô nhưng đến giờ đều bị những hành vi của Cổ Vân Vân hiện giờ làm tan biến hết.

5.

Đang là mùa hè, phòng trọ của Trần Đình rất ngột ngạt, nóng nực, mặc dù cái quạt điện chạy hết công suất ngày đêm nhưng con bé vẫn cả đêm không ngủ được. Cửa hàng hoa ban sáng cũng bán được tạm tạm, nhưng đến chiều, ánh mặt trời chiếu cửa hàng nên Trần Đình phải đóng cửa đến tối mới mở, không khí trong cửa hàng vô cùng ngột ngạt.

Việc buôn bán mặc dù không tốt lắm nhưng dù sao cũng đỡ hơn dạo trước, thỉnh thoảng lại có một vài học sinh chạy đến mua hoa. Nhưng chuyện buôn bán nhiều lắm cũng chỉ duy trì cân bằng thu chi, điều đó có nghĩa là chi tiêu, sinh hoạt phí của cô và con gái hoàn toàn là rút từ thể ra. Đây là điều mà Trần Đình sợ hãi nhất. Tỉnh Tỉnh vẫn phải định kì kiểm tra, tiêm một số loại vaccin bắt buộc.

Trần Đình không biết đã rơi biết bao nhiêu nước mắt, cuối cùng cảm thấy nước mắt đã khô cạn rồi. Mẹ cô vẫn thường xuyên gọi điện đến, cô không thể không giữ lại số điện thoại ngày trước còn sử dụng khi ở công ty. Mặc dù số điện thoại này, lúc mẹ cô gọi đến sẽ phải trả thêm một khoản chi phí ngoại tỉnh, nhưng cô chỉ có thể dùng tạm, bởi vì cô sợ mẹ biết mình không ở chung với Trương Hoa thành ra lại lo lắng.

Cũng may Trương Hoa vẫn định kỳ gửi tiền vào trong tài khoản của cô. Nếu như không có số tiền ấy của Trương Hoa, Trần Đình chắc chắn thể trả nổi tiền thuê cửa hàng và tiền nhà trọ. Vốn dĩ số tiền này có thể đủ bảo đảm chi tiền chi phí sinh hoạt và thuê nhà cho hai mẹ con, nhưng Trần Đình không dám bỏ cửa hàng hoa, đối với cô mà nói, giữ lại cửa hàng là giữ lại chút hi vọng, giữ lại một tia hi vọng khi bản thân không còn ai giúp đỡ.

Trong lòng Trần Đình thực sự không muốn nhận tiền của Trương Hoa, nhưng cô không thể không nhận. Trương Hoa ngoài việc gửi tiền định kỳ ra thì không liêc lạc gì với cô. Mặc dù trong lòng Trần Đình rất lo sợ một ngày nào đó Trương Hoa sẽ liên lạc với mình, nhưng trong tiềm thức cô vẫn hi vọng anh sẽ gọi đến.

6.

Có lúc nằm mơ tỉnh lại, cô phát hiện ra mình đang ôm chặt lấy con, cứ như thể sắp bị mất con đến nơi. Nhiều lúc Trần Đình ôm lấy con, thì thầm: “Tĩnh Tĩnh kiên cường quá, biết không làm mẹ phải lo lắng, vì vậy không ốm đau gì hết!” Chỉ có điều Trần Đình không biết con gái lúc này đang trong mấy tháng đầu đời, cũng là đang trong giai đoạn có sức đề kháng tương đối tốt, thêm vài tháng nữa thì chẳng ai biết sẽ thế nào.

Chẳng phải Trần Đình chưa từng nghĩ đến chuyện rời khỏi thành phố này. Cô từng nghĩ đến chuyện trở lại thành phố nơi cô từng làm việc, dù gì ở đây cũng còn có Lưu Huệ Anh, có Trương Hoa, có người nhà Trương Hoa. Đương nhiên còn có cả mối tình ngu dại một thời, Trần Đình không khỏi nghĩ đến Lục Đào, nghĩ đến người đã từng mang lại giấc mơ thực chất lại là kẻ đẩy cô xuống vực thẳm.

Nghĩ đến đây, Trần Đình lại thấy đau đớn. Nhìn con nằm bên mà Trần Đình thấy xót xa. Cô bế con lên, nói: “Tĩnh Tĩnh, mẹ có lỗi với con, sai lầm của mẹ đang nhẽ phải để mẹ gánh chịu, thế mà giờ con lại đang phải chịu tội chung với mẹ. Nếu con thực sự không ở bên mẹ, mẹ cũng không biết mẹ lấy đâu ra dũng khí để mà sống tiếp.”

Căn phòng nóng nực đến mức toàn thân Tĩnh Tĩnh đều lấm tấm mồ hôi, con bé cũng không sao ngủ ngon được, không khí càng lúc càng nóng, Trần Đình biết vẫn chưa đến lúc nóng nhất. Nhìn con gái không thể nào ngủ ngon, Trần Đình cũng không biết hai mẹ con cô còn có thể chống chọi được với mùa hè khắc nghiệt này không.

55. Chương 55

CHƯƠNG 55

1.

Việc đào tạo đã mở rộng ra ngoại tỉnh. Hai thanh niên trẻ là Nghiêm Lộ và Đặng Quang Phi bắt đầu theo học Trương Hoa. Nghiêm Lộ, xấp xỉ tuổi Trương Hoa, Đặng Quang Phi nhỏ hơn vài tuổi, mới tốt nghiệp hơn hai năm.

Nghiêm Lộ sau khi tốt nghiệp vẫn làm việc ở bộ phận nhân sự, cũng gần giống như Trương Hoa lúc đầu. Một lần vô tình anh bị công ty cử đi nghe giảng về đào tạo kinh doanh, ban đầu còn không chịu, nào ngờ lại bị giáo viên đào tạo lôi cuốn, sau đó trực tiếp gia nhập nghề kinh doanh, nhưng trong lòng luôn mong ước được trở thành một giáo viên đào tạo. Đặng Quang Phi ngay từ hồi học đại học đã đam mê công việc này, sau khi tốt nghiệp đã vào làm ở một công ty đào tạo người.

Đợt trước, Cố Triết Đông đã tổ chức một đợt tuyển dụng lớn để tìm người vào đội đào tạo này, hai người họ có thể coi là hai người may mắn nhất trong số những người ứng tuyển. Vào sau Trương Hoa nên họ đều gọi Trương Hoa là “Anh Hoa”.

Sự nhiệt tình và đam mê của họ khiến cho Trương Hoa cũng hơi kinh ngạc, trong khi bản thân anh thường chỉ đặt chân lên bục giảng mới bắt đầu cảm thấy nhiệt huyết chứ thường ngày rất trầm lắng, đặc biệt rất thích một mình ngồi yên tĩnh suy nghĩ. Nhưng hai người họ thì khác hẳn, dường như lúc nào cũng bùng bừng sức trẻ, sự nhiệt tình.

Nhiều khi Trương Hoa nghĩ có khi hai người họ chỉ trừ lúc ngủ ra thôi chứ lúc nào cũng tràn trề sức sống, thế mà tại sao họ vẫn không thành công? Về sau anh rút ra kết luận, có thể chính là vì quá cố chấp, quá chìm đắm trong đó nên khiến cho họ không có nhiều thời gian hơn để bình tĩnh suy xét những thứ đằng sau đào tạo.

Chỉ có điều có bọn họ ở bên cạnh, Trương Hoa cảm thấy rất hài lòng, một mặt bọn họ đều có khả năng nhất định trong việc diễn giảng trên bục giảng, đặc biệt không bao giờ tỏ ra ngại việc, thỉnh thoảng có thể bảo họ lên bục giảng thay mình, đặc biệt là Nghiêm Lộ, anh đã có kinh nghiệm thực tiễn nhiều năm. Mặt khác, bọn họ làm việc rất tích cực, cũng luôn tự giác với những công việc bên ngoài, hơn nữa sẵn sàng làm thêm giờ, làm việc đến sáng mà vẫn tích cực, lại không bị ảnh hưởng đến công việc của ngày hôm sau. Trương Hoa nghĩ, có thể do họ vẫn còn độc thân.

2.

Thành phố lần này họ đến đào tạo chỉ cách nhà của Trần Đình có hai, ba tiếng đồng hồ. Ban ngày và buổi tối đều có lịch dạy. Buổi tối sau khi kết thúc, Nghiêm Lộ và Đặng Quang Phi ngồi ở phòng của Trương Hoa rất lâu. Hai người họ lúc nào cũng hào hứng nói chuyện, Trương Hoa chỉ ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng chêm vào vài câu, còn lại đều im lặng.

Đội bọn họ đi rồi, Trương Hoa mới ngả lưng xuống giường, bắt đầu nghĩ xem Trần Đình đang làm gì ở nhà? Lúc trước một phần vì bận, một phần vì xa nên không nghĩ ngợi nhiều, giờ chỉ cách nhà cô có hai, ba tiếng, cảm giác gần hơn nhiều. Hơn nữa anh cũng thấy nhớ con gái.

Trương Hoa hiện giờ đã không cần động tay làm việc nữa, tất cả mọi việc đều có người khác lo. Trước đó đã có người sắp xếp mọi việc, nếu ở gần anh tự lái xe đi từ sáng. Nếu thành phố xa hơn một chút anh đi từ hôm trước. Hơn nữa giờ anh ở riêng một phòng trong khách sạn, cũng chẳng cần phải chen chúc với ai.

Theo như tiền lệ, sáng mai anh sẽ lái xe về trước, những việc lật vặt còn lại giao cho người khác làm. Nhưng lúc này Trương Hoa lại nghĩ sáng mai sẽ đi thăm con, đã mấy tháng nay rồi, chắc là nó đáng yêu lắm. Nghĩ đến đây, Trương Hoa thậm chí còn cảm thấy vô cùng phấn khởi, hi vọng trời mau mau sáng.

Ngày hôm sau Trương Hoa dậy rất sớm, sau đó gõ cửa phòng Nghiêm Lộ và Đặng Quang Phi, hai người này ở chung một phòng, cả hai đều chưa dậy, thấy Trương Hoa vào vội vàng mặc quần áo. Trương Hoa nói: “Không phải vội dậy thế đâu, tôi chỉ đến báo hai cậu một tiếng, hôm nay tôi có chút việc phải đi trước, hai người giúp họ xử lý nốt những công việc còn lại nhé!”

Trương Hoa không gọi điện cho Trần Đình, thậm chí anh đang nghĩ nếu cô nhìn thấy anh đột nhiên lái xe đến, không biết về mặt cô sẽ thế nào nhỉ? Rồi còn con gái nữa? Anh không kiềm chế được vừa lái xe vừa lấy ảnh con ra ngắm. Trương Hoa không hề lo lắng cho cuộc sống của hai mẹ con Trương Đình trước mắt, bởi vì số tiền anh gửi vào thẻ của cô cũng khá nhiều, đủ đảm bảo cho cuộc sống của cả hai.

3.

Lúc Trương Hoa đến nhà Trần Đình mới chỉ qua bữa sáng một lát. Anh vừa dừng xe, hàng xóm nhìn thấy đều nghi hoặc hỏi không biết là ai đến nhà họ Trần?

Lúc Trương Hoa xuống xe, có người đã nhận ra anh, liền nói với người đứng bên cạnh: “Đấy chẳng phải là con rể nhà họ Trần hay sao?” Người kia nhìn kĩ rồi nói: “Đúng thế, sao lại lái xe về nhỉ? Ăn mặc cứ như người trên ti vi ấy!”

Bố mẹ Trần Đình vừa ăn sáng xong, đang ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm. Bởi vì cửa phòng khách và cổng đều mở nên nhìn thoáng qua là thấy xe của Trương Hoa. Mẹ Trần Đình nói: “Là xe của ai

thế? Sao lại đỗ trước cổng nhà mình thế kia?”

Bố Trần Đình cũng ngạc nhiên không kém, cả hai liền chạy ra xem. Vừa ra đến sân họ đã nhìn thấy Trương Hoa bước xuống xe.

Trương Hoa nhìn thấy bố mẹ Trần Đình đi ra liền lại gần. Mẹ Trần Đình nhìn thấy Trương Hoa liền nói: “Hoa à, sao con lại về đây?”

Trương Hoa đáp: “Con có chút việc ở gần đây, tiện thể qua thăm nhà ạ!”

Bố mẹ Trần Đình nhìn cách ăn mặc của Trương Hoa, sau đó lại nhìn ra cái xe đỗ bên ngoài, nhất thời không rõ chuyện gì. Im lặng hồi lâu, mẹ Trần Đình mới nói: “Mau vào phòng đi!”

Đợi Trương Hoa ngồi xuống rồi, mẹ Trần Đình liền rót trà cho Trương Hoa. Trương Hoa nhìn quanh, thầm nghĩ sao không thấy Trần Đình? Liền hỏi bố Trần Đình: “Hai mẹ con Trần Đình đi đâu rồi ạ?” Câu hỏi này khiến cho bố Trần Đình và mẹ cô đang rót trà chợt khựng lại.

Mẹ Trần Đình ngẩng đầu lên hỏi: “Con Đình nó không ở chỗ con à?”

Trương Hoa cảm thấy có chuyện không ổn, liền hỏi han cụ thể tình hình, cuối cùng mới hiểu ra Trần Đình vì muốn để bố mẹ yên lòng nên vẫn nói dối là đang ở nhà anh.

Mẹ Trần Đình lo đến toát mồ hôi: “Con ranh này rốt cuộc đang ở đâu? Mang đứa bé như thế ra ngoài nhờ xảy ra chuyện gì thì sao?”

Bố Trần Đình có vẻ bình tĩnh hơn, nói: “Liệu nó có đang ở chỗ thuê lần trước không?”

Trương Hoa vội hỏi: “Chỗ nào ạ?”

Bố Trần Đình liền kể cho Trương Hoa nghe chuyện Trần Đình chuyển ra ngoài trước dịp nghỉ lễ mừng một tháng năm. Lúc này Trương Hoa mới biết, lần trước không phải Trần Đình từ nhà đến chỗ anh, chẳng trách Lưu Huệ Anh nói bị Tỉnh Tỉnh quấy nhiễu nhiều không ngủ được.

4.

Trương Hoa chẳng buồn uống trà mà đi thẳng ra khỏi nhà, nói với bố mẹ Trần Đình: “Bố mẹ yên tâm, con sẽ tìm được cô ấy!” rồi bảo họ tạm thời đừng gọi cho Trần Đình, sợ Trần Đình biết sẽ đổi chỗ ở khác. Rồi còn dặn họ yên tâm, tìm được Trần Đình rồi sẽ báo ngay cho họ.

Trương Hoa lái xe như bay trên đường, lòng chỉ hi vọng Trần Đình vẫn còn ở chỗ nhà trọ. Bởi vì sợ Trần Đình xảy ra chuyện gì nên bố mẹ cô đã ghi lại địa chỉ cụ thể nơi thuê trọ trước đây của cô rồi.

Để tìm một địa điểm khá heo hút ở trong một thành phố xa lạ thật chẳng phải chuyện dễ dàng. Chẳng đường hơn bốn tiếng đồng hồ mà Trương Hoa chỉ đi hết có ba tiếng rưỡi đã đến nơi. Nhưng để tìm được chỗ Trần Đình ở phải mất thêm hai tiếng nữa, chỉ có thể dựa vào địa chỉ trong tay, liên tục hỏi thăm người ven đường. Lúc tìm được đến nơi đã là hai giờ chiều.

Trương Hoa hỏi chủ nhà: “Có phải có một phụ nữ trẻ nuôi con mọn đang ở đây không ạ?”

Chủ nhà nói có, sau đó hỏi Trương Hoa là ai? Tìm cô có việc gì? Trương Hoa liền nói: “Tôi là bố của cháu bé, xin hỏi họ có nhà không ạ?”

Chủ nhà nhìn Trương Hoa một hồi, có lẽ thấy Trương Hoa không có vẻ gì là người xấu liền nói: “Cô ấy bế con ra cửa hàng rồi!”

Trương Hoa lại hỏi: “Cửa hàng ạ? Cửa hàng gì thế?”

Chủ nhà liền bảo: “Cậu đi ra ngoài, nhìn lên tường bên ngoài cánh cổng này thì biết!”

Lúc quay người đi, Trương Hoa thấp thoáng nghe thấy chủ nhà nói với vợ: “Hồi đầu ruộng bỏ mẹ con người ta, giờ mới đi tìm, đàn ông cái kiểu gì thế không biết?”

Trương Hoa biết chủ nhà hiểu lầm mình, nhìn bộ dạng này của anh chắc họ nghĩ anh là con cái nhà giàu, chơi bởi lăng nhăng ở ngoài. Nhưng Trương Hoa chẳng hơi đâu mà giải thích, anh chạy như bay ra ngoài

cổng, nhìn lên trên bức tường thấy có dán những mảnh giấy nhỏ, trên đó có viết: Nếu có nhu cầu mua hoa tươi hãy đến cửa hàng hoa tươi ở đường xx...

Trên giấy không có số điện thoại, chỉ viết thời gian bán hàng là từ tám giờ sáng đến tám giờ tối. Trương Hoa nhìn cái là nhận ra ngay nét chữ của Trần Đình, vội xé tờ quảng cáo xuống, rồi đi tới cửa hàng của Trần Đình theo địa chỉ.

5.

Thực ra cửa hàng hoa tươi của Trần Đình cách nhà cô không xa, đi bộ chỉ nửa tiếng là đến nơi, lái xe thì càng nhanh. Nhưng vì Trương Hoa không thuộc đường, thế nên đến khi tìm được cửa hàng của Trần Đình đã là ba rưỡi rồi.

Trương Hoa ngồi trong xe, liếc mắt là có thể nhìn thấy tấm biển cũ kĩ đề dòng chữ: “Cửa hàng hoa tươi Tỉnh Tỉnh”. Xét từ góc độ kinh doanh, nếu đặt tên cửa hàng hoa tươi như thế thì thật chẳng lí tưởng chút nào, thậm chí còn cảm thấy cái tên này rất khó nghe. Nhưng giờ trong mắt anh, cái tên này lại vô cùng ấm áp, dù gì đó cũng là tên con gái anh.

Anh nhìn vào trong cửa hàng, thấy Trần Đình đang ôm con, lúc này ánh nắng mặt trời đang chiếu vào cửa hàng.

Trương Hoa đỗ xe trước quầy bán hoa tươi, không buồn rút chìa khóa mà xuống luôn khỏi xe. Dù sao Trương Hoa cũng từng làm kinh doanh, giờ do yêu cầu công việc khiến cho anh phải tiếp xúc với rất nhiều kiến thức về kinh doanh, chỉ liếc sơ qua là anh đã biết ngay cửa hàng hoa của Trần Đình buôn bán không có lời lãi gì, trừ phi mặt trời mọc từ đằng tây.

Trần Đình đang ngồi ôm con trong cửa hàng, nhìn thấy có chiếc xe hơi đỗ lại, tưởng có khách đến mua hoa, trong lòng thậm chí hơi ngạc nhiên, ở chỗ này mà cũng có người lái xe đến mua hoa tươi ư?

Khi nhìn thấy Trương Hoa từ trên xe bước xuống, cô sững người, ôm con đứng dậy ngậy ra bất động. Trương Hoa sải bước đến gần, lúc này mới nhìn rõ Trần Đình và con. Trần Đình ăn mặc rất giản dị, điều này không hề quan trọng với Trương Hoa, bởi vì trong lòng anh luôn thích những cô gái giản dị.

Nhưng sắc mặt Trần Đình rất kém, liếc qua là biết thiếu ngủ. Hơn nữa làn da cũng kém sắc, cảm giác như đã suốt một thời gian dài không được nghỉ ngơi đầy đủ, lại không đủ dinh dưỡng. Trương Hoa lại nhìn con gái nằm trong vòng tay cô, lúc này nó đang ngủ ngon lành, nhưng trông cũng có vẻ không ổn lắm. Mặc dù Trương Hoa cũng không rõ cụ thể là không ổn chỗ nào.

Trần Đình ôm con đứng ngậy ra nhìn Trương Hoa, Trương Hoa cũng nhìn Trần Đình, cả hai đều không nói năng gì. Hồi lâu sau, Trần Đình cố nặn ra một câu: “Sao anh lại đến đây?”

Trương Hoa không trả lời mà nói: “Đóng cửa hàng vào rồi đi theo anh!”, sau đó nói tiếp: “Đưa con cho anh trước đã!”. Trần Đình đưa con cho Trương Hoa, Trương Hoa bế con đi ra ngoài rồi bảo: “Anh chờ em trên xe nhé!”

56. Chương 56

CHƯƠNG 56

1.

Trần Đình đứng ngậy ra nhìn Trương Hoa ôm con lên xe, hồi lâu sau mới đi thu dọn cửa hàng, vừa thu dọn vừa nghĩ, sao Trương Hoa lại biết mình ở đây nhỉ? Ngay cả bố mẹ cô cũng không biết, làm sao anh ấy biết

được? Tỉnh Tỉnh phải chịu khổ với mình, liệu anh ấy có nổi cáu không nhỉ? Liệu anh ấy có mang con đi không? Rồi cô lại nghĩ, sao anh ấy lại lái xe đến đây? Xe này của ai thế?

Thu dọn rồi đóng cửa cửa hàng hoa lại, Trần Đình vừa vào trong xe vừa nghĩ ngợi vẩn vơ. Vào đến trong xe, một cảm giác dễ chịu bao trùm lấy cô. Trên xe có bật điều hòa, có nhìn sang Tỉnh Tỉnh, thấy mồ hôi trên người con bé đã khô hết, con bé ngủ có vẻ say hơn.

Trương Hoa đưa con cho Trần Đình, sau đó nói:

“Em để con ở trong cửa hàng nóng như thế à?”. Trần Đình không đáp, cô cũng không biết trả lời sao, chỉ biết im lặng đón lấy con, cúi đầu không nói gì.

Trương Hoa khởi động, sau đó hỏi: “Đường gần nhất về nhà em là đường nào?”. Dưới sự chỉ dẫn của Trần Đình, cả ba chẳng mấy chốc đã về đến nơi. Trương Hoa thầm nhủ: Hóa ra gần thế này, thế mà anh đi mất cả tiếng đồng hồ.

Trương Hoa bế con chờ Trần Đình mở cửa, mặt con bé lại rịn mồ hôi. Trần Đình vừa mở cửa ra, Trương Hoa đã cảm nhận hơi nóng từ trong nhà phả vào người. Nhìn vào bên trong, căn phòng không lớn lắm, không khí cũng không tốt, Trương Hoa vào trong phòng với Trần Đình được một lúc đã thấy đứa bé đầm đìa mồ hôi. Mặc dù Trần Đình đã bật quạt lên nhưng quạt chẳng ăn thua gì.

Trương Hoa không chịu được nữa đành lớn tiếng nói: “Em ở trong cái xó quái quỷ gì thế này? Em định cho con chết nóng à?”. Đứa bé nằm trong lòng Trương Hoa òa khóc, có lẽ là do Trương Hoa đột nhiên quát lớn khiến nó giật mình. Trương Hoa vội vàng dỗ con.

Trần Đình luôn dè dặt là bởi vì cô lo Trương Hoa nổi cáu. Nào ngờ Trương Hoa nổi cáu thật, thế nên cô chỉ biết cúi đầu không nói gì. Trương Hoa nhìn con khóc ngằn ngặt trong lòng, nén giọng nói: “Có hai lựa chọn, em liệu mà chọn. Một là lập tức bế con theo anh. Hai là em ở lại nơi này, anh bế con đi! Em tự chọn lấy!”

Trần Đình khẽ nói: “Nhưng mà còn bao nhiêu đồ thế này...”. Trương Hoa nói: “Mấy thứ đồ vớ vẩn này có tác dụng gì? Mau đi thu dọn những thứ dùng được, những thứ khác bỏ hết lại đây!”. Trần Đình khẽ đáp: “Nhưng mà cửa hàng hoa tươi...”

Trương Hoa gạt đi: “Đừng nhắc nữa, cái cửa hàng hoa ấy giờ bỏ đi còn đỡ tốn tiền, tiếp tục mở chỉ có đường lỗ vốn thôi! Thôi đủ rồi, em chớ lằng nhằng nữa, con bé nóng không chịu được rồi, anh bế nó vào xe đây!”

2.

Trương Hoa nói xong liền không đếm xỉa đến Trần Đình mà bế thẳng con ra xe. Trương Hoa vào trong xe liền gọi ẹ Trần Đình, nói sẽ dẫn mẹ con cô về nhà ngay, bảo bà chờ lo. Lúc này mẹ Trần Đình mới yên tâm được.

Trần Đình biết giờ có nói gì cũng không có tác dụng, thế nên chỉ âm thầm thu dọn một vài đồ dùng cần thiết. Thu dọn xong, cô lại ngồi bên giường, âm thầm rơi lệ. Cuối cùng Trần Đình gạt nước mắt đi gặp chủ nhà, giao trả chìa khóa cho ông ta rồi chào từ biệt. Ông chủ hỏi: “Cô không thuê nhà nữa à?”. Trần Đình nói: “Dạ thôi ạ!”. Chủ nhà liền nói: “Vẫn còn một thời gian nữa mới hết hạn thuê nhà, tôi cứ để nhà đây, nếu hết thời gian mà cô không quay lại, tôi sẽ bỏ hết đồ đạc của cô nhé!”

Trên đường về, Trương Hoa mặt mày sa sầm, im lìm không nói gì, Trần Đình cũng không dám lên tiếng, chỉ im lặng ôm con ngồi phía sau. Trương Hoa không lái nhanh như ban sáng nữa. Tỉnh Tỉnh ngủ ngon lành trong vòng tay của Trần Đình. Trần Đình nhắm mắt ngồi ở ghế sau, chợt có cảm giác rất buồn ngủ.

Đã lâu lắm rồi cô chưa cảm thấy thư thái thế này. Bao nhiêu lâu nay, các sợi thần kinh của cô luôn căng như dây đàn, mặc dù cứ sợ Trương Hoa sẽ xuất hiện, nhưng khi Trương Hoa thực sự đến bên cô, cô lại thấy nhẹ nhõm và an toàn.

Trần Đình lúc này đã cảm nhận được sự thay đổi của Trương Hoa, mặc dù không nói ra được anh thay đổi ở đâu, nhưng cảm thấy anh không giống với Trương Hoa trước đây, giọng điệu anh nói chuyện cùng với cử chỉ đều khác hẳn với trước đây. Cuối cùng, Trần Đình đã tìm được một từ để miêu tả Trương Hoa hiện nay, đó chính là “Lạnh đạo”.

Cảm giác của Trần Đình không sai, hiện giờ Trương Hoa đúng là đã thay đổi. Những thay đổi này dần dần hình thành cùng với cảm giác kiêu hãnh khi đứng trên bục giảng, luôn cho rằng quan điểm của bản thân là tuyệt đối chính xác.

Hơn nữa khi xây dựng đội ngũ mới, anh chính là trung tâm, và cách anh nói chuyện với mọi người cũng có ý vị như dặn dò, nhắc nhở. Điều này khiến Trương Hoa hiện giờ nhiều lúc thích ra lệnh cho người khác phải làm gì chứ không phải bàn bạc với người ta nữa. Vì vậy có thể nói, hành vi và thói quen của con người có thể dần dần thay đổi thông qua sự tác động của những nhân tố bên ngoài.

3.

Lúc ra khỏi đường cao tốc trời đã tối rồi. Vừa vào đến thành phố, Trương Hoa liền đỗ lại tại một nhà hàng ở bên đường. Trần Đình im lìm suốt giờ mới lên tiếng: “Sao anh lại đỗ lại đây?”

Trương Hoa nói: “Để đi tìm em mà ngay cả cơm trưa anh cũng chưa được ăn, mau xuống xe đi, chúng ta vào ăn cơm đã!”

Trần Đình cùng xuống xe với Trương Hoa, sau đó vào nhà hàng. Trương Hoa gọi món xong liền trả thực đơn cho nhân viên phục vụ và bảo: “Bảo đầu bếp nhanh lên một chút!”, hoàn toàn không có ý hỏi han xem Trần Đình muốn ăn món gì, nếu là trước đây Trương Hoa sẽ hỏi Trần Đình muốn ăn cái gì.

Nhưng Trần Đình chẳng hề để ý đến chuyện này, cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều. Nếu cô để ý đến điều này, có lẽ cô sẽ biết rõ hơn Trương Hoa đã thay đổi như thế nào. Đó chính là anh đang dần dần coi mình là trung tâm, hơn nữa nói chuyện với người khác thường bằng giọng điệu dặn dò, nhắc nhở.

Về đến nhà, Trương Hoa vội vàng đi tắm cho con. Tắm xong liền ôm con nói: “Tĩnh Tĩnh, có nhớ bố không? Có phải dạo này sống không tốt không? Giờ thì tốt rồi, ở bên cạnh bố thì không cần phải lo lắng nữa rồi!”

Trần Đình nhìn thái độ của Trương Hoa đối với con, cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút. Cho dù thế nào thì tình cảm của anh dành cho con vẫn không thay đổi. Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn Trần Đình, nói: “Mau đi tắm rửa đi! Nhìn bộ dạng của em cứ như một tuần rồi không tắm rửa ấy!”

Buổi tối, Trương Hoa không ngủ chung với Trần Đình, anh ngủ trên giường của Nhã Vận. Trong phòng có bật điều hòa, Trần Đình nhìn con ngủ ngoan bên mình, nhớ lại những ngày tháng hai mẹ con bốn ba bên ngoài mà không khỏi rơi lệ, nhưng lại chẳng thể hiểu nổi vì sao mình lại khóc, càng không nói rõ được cảm xúc của mình lúc này như thế nào.

Buổi sáng, Trương Hoa vào phòng thay quần áo, thấy Trần Đình đang đùa với con. Trương Hoa bước vào, mắt Tĩnh Tĩnh liếc sang nhìn anh. Trương Hoa lại gần hôn con. Thay quần áo xong, anh lại đến ôm con, chơi với con một lát rồi đặt nó lên giường, nói: “Thôi bố phải đi làm rồi, tối bố về chơi với con nhé”.

4.

Trương Hoa lấy từ trong túi ra một tấm Thẻ tín dụng, đặt lên giường rồi nói với Trần Đình: “Đây là thẻ phụ của anh, tí nữa em đi mua cho con ít quần áo và đồ chơi, sau này em cứ cầm lấy mà dùng!”

Trần Đình chỉ khẽ vâng. Lúc sắp ra khỏi phòng, Trương Hoa mới ngoảnh đầu lại nói với Trần Đình: “Nếu em còn mang con đi nữa, để anh tìm được anh sẽ chỉ dẫn con về đây thôi đấy!”, nói rồi không đợi Trần Đình kịp trả lời đã đi thẳng.

Chắc tại dạo này khổ sở quen rồi, lúc đưa con đi khu thương mại, mặc dù có thẻ tín dụng của Trương Hoa trong tay nhưng Trần Đình vẫn không dám dùng tiền bữa bãi. Có mua một ít quần áo cho con xong lại mua thêm mấy món đồ chơi. Vốn định mua ỉn ít quần áo mùa hè nhưng cuối cùng ngẫm nghĩ sao lại thôi.

Trương Hoa đi làm về thấy Trần Đình đang ở trong bếp nấu nướng. Trần Đình đặt con ngủ trên ghế sofa trong phòng khách để có thể trông con. Trương Hoa thay quần áo xong liền chạy lại ôm con dậy chơi.

Ăn cơm xong, Trương Hoa đột nhiên nói với Trần Đình: “Em đưa hóa đơn mua hàng ban sáng đây anh xem nào!”

Trần Đình trầm nghĩ: “Xem hóa đơn làm gì? Sợ mình tiêu nhiều quá chẳng?”, nhưng Trần Đình vẫn đưa cho Trương Hoa xem, lòng thầm nhủ may mà chưa vỡ đi.

Trương Hoa xem rồi liền nói: “Sao em, lại mua quần áo rẻ tiền cho con mặc thế này? Còn nữa, đồ chơi còn dùng lâu dài, sao không mua loại cao cấp ấy?”

Thấy Trần Đình ngồi bên không nói gì, Trương Hoa liền bảo: “Thôi bỏ đi, đợi vài ngày nữa có thời gian rảnh anh sẽ dẫn nó ra ngoài mua cái khác; còn nữa, ngày mai anh phải đi đào tạo ở thành phố khác, ngày kia mới về. Trong hai ngày ấy em không cần chuẩn bị cơm tối cho anh đâu!”. Trần Đình gật đầu vâng dạ.

5.

Buổi tối không có Trương Hoa ở nhà, Trần Đình lại cảm thấy rất hụt hẫng, mặc dù bất tiện nhưng vẫn thấy nhà cửa im ắng. Mặc dù dạo này Trương Hoa nói chuyện với cô đều như ra lệnh nhưng có anh ở nhà cô vẫn cảm thấy nhẹ nhõm và an toàn.

Trương Hoa cứ về đến nhà là lại ôm con, hơn nữa rất thích tắm cho con, giúp con thay quần áo, những hành động ấy khiến Trần Đình cảm thấy rất ấm áp.

Cho dù thái độ của Trương Hoa dành cho cô chẳng ra sao, nhưng Trần Đình vẫn mong ngóng Trương Hoa ngày ngày về nhà sớm, có thể ở bên cạnh hai mẹ con cô mỗi tối. Đáng tiếc là cả tối nay anh không về, trong nhà chỉ còn mỗi

Bởi vì nhiều lớp đào tạo, hơn nữa các lớp đào tạo đều ở thành phố khác, nếu là các thành phố ở xa thì chắc chắn phải ngủ ở ngoài một ngày, thậm chí có lúc phải ở ngoài hai ngày. Những thành phố ở gần hơn, lái xe về đến nhà cũng đã muộn lắm rồi.

Mặc dù trong thời gian đó có vài ngày được ở trong thành phố không phải đi xa nhưng cũng không phải ngày nào anh cũng về nhà ăn cơm. Nhiều lúc anh ăn uống ở ngoài xong mới về nhà.

Trần Đình mặc dù không hài lòng với những chuyện này, nhưng không bao giờ dám nói gì. Đôi khi Trần Đình cảm thấy mình ở đây giống hệt như một ô sin, một người chăm trẻ không hơn không kém. Nhiệm vụ của cô là chăm đứa bé, còn về những chuyện có liên quan đến “chủ nhân”, có không được phép hỏi.

Trương Hoa phần lớn đều ngủ bên giường của Nhã Vận, thỉnh thoảng cũng sang ngủ chung với hai mẹ con, nhưng Trần Đình biết Trương Hoa chỉ vì muốn trông con mà thôi. Thỉnh thoảng Trương Hoa sang phòng, Trần Đình lại bất chợt nhớ đến cái đêm trước khi cô rời đi.

Trong lòng Trần Đình thậm chí có hi vọng Trương Hoa sẽ đột nhiên khao khát, sẽ có nhu cầu. Nhưng ngay lập tức cô lại gạt bỏ cái suy nghĩ ấy đi. Có thể sự thay đổi của Trương Hoa khiến cho cô cảm thấy anh càng lúc càng xa cô, xa đến mức khó nắm bắt. Ngoài thái độ đối với con không hề thay đổi, còn lại đường như mọi thói quen và hành vi của anh đều thay đổi rất lớn.

Thế nhưng khi ngủ chung với hai mẹ con, Trương Hoa lại không có biểu hiện gì là khao khát chuyện ấy, ngay cả khi đi uống rượu ở bên ngoài về cũng vậy. Thỉnh thoảng Trần Đình thậm chí nghĩ, có phải Trương Hoa đã có người khác ở ngoài rồi?

57. Chương 57

CHƯƠNG 57

1.

Những bữa tiệc mà hiện giờ Trương Hoa tham dự hoàn toàn khác với những bữa tiệc rượu khi còn làm ở bên công ty điện tử Triết Đông. Trước đây mời anh ăn uống đều là những ông chủ khu vực ngoại ô, những người đi cùng toàn là bạn bè hoặc quản lý cửa hàng của ông chủ đó, tổ chức của họ thường không cao.

Giờ thì khác hẳn, về cơ bản đều là ông chủ các doanh nghiệp hoặc các cán bộ quản lý cấp cao; tổ chức và trình độ của họ rõ ràng hơn hẳn những ông chủ ở ngoại ô kia.

Những ông chủ này khi đi ăn thường nói với Trương Hoa: “Những thanh niên vừa có kinh nghiệm quản lý lại vừa có kiến thức kinh doanh phong phú như thầy Trương đây quả là hiếm có, làm giáo viên đào tạo thì phí hoài quá!”, thậm chí còn cười bảo: “Nếu như không phải vì chủ tịch Cổ, tôi thật muốn giành anh về làm cho tôi đây!”

Những lời ca tụng ấy có lẽ chính là nguyên nhân chính khiến cho Trương Hoa dần dần sinh ra kiêu ngạo, lại cộng thêm với sự tán dương của những người làm nghề đào tạo, rất nhiều nhân viên mua sách xin anh kí tên... Những điều ấy đã khiến Trương Hoa rất khó dùng lí trí để điều chỉnh tâm lý hiện tại của mình.

Vì vậy mới nói, trẻ có thể mạnh của tuổi trẻ, nhưng tuổi trẻ mãi mãi tồn tại nhược điểm chỉ mạng của tuổi trẻ. Ngoài ra, một con đường thành công ổn định mới là một con đường bền vững, một con đường thành công bột phát hoặc thông qua những thủ đoạn không mấy hay ho thường có tuổi thọ không dài, trừ phi người trong cuộc có thể nhanh chóng lĩnh hội được nguy cơ tiềm tàng, từ đó ứng biến có hiệu quả. Còn về tương lai của Trương Hoa ra sao còn phải xem nhận thức của bản thân anh đến đâu. Nhưng hiện giờ Trương Hoa chắc chắn chưa nhận thức được những chuyện này, anh vẫn còn đang đắm chìm trong tâm lý nóng lòng tiến đến thành công.

Trước đây anh thích đi xe buýt, nhưng giờ anh đã có thói quen lái xe ra ngoài. Giờ thì anh đã hiểu tâm lý của Cổ Văn Vân vì sao không thích đi xe buýt, dù sao cảm giác tự mình lái xe cũng khác hẳn với đi xe buýt. Trương Hoa mấy lần về nhà bố mẹ nhưng đều lái xe về ăn bữa cơm rồi đi ngay, thậm chí có lần còn chẳng ở lại ăn cơm.

Nhã Vận đã nhận được giấy báo trúng tuyển của đại học. Hôm cô nhận được giấy báo đã vui mừng gọi cho Trương Hoa. Nhưng Trương Hoa tỏ ra không mấy hào hứng trong điện thoại, chỉ hỏi Nhã Vận đã tìm hiểu kĩ chưa, tình hình trường học thế nào, trình độ giáo viên chuyên ngành ra sao, học phí bao nhiêu?

Những chuyện này khiến Nhã Vận vô cùng không vui. Trương Hoa lại về nhà, đưa cho Nhã Vận một cái phong bao lì xì đỏ, nói là phần thưởng cho cô đỗ đại học. Nhã Vận không nhận mà tức giận nói: “Em không cần tiền của anh, em chỉ hi vọng anh cũng vui chung với em, dù sao em cũng đại học rồi!”

Lúc này Trương Hoa mới hiểu ra tâm trạng của em, nghĩ lại thấy hồi đầu, lúc cầm tờ giấy báo trúng tuyển trên tay, anh đã phấn khởi đến mấy đêm liền không ngủ nổi, hoàn toàn chẳng cần nhắc đến chuyện chọn trường nào, càng không nghĩ đến chuyện lựa chọn ngành học nào. Bố mẹ anh và Nhã Vận cũng vui lây với anh. Tại sao giờ khi nghe thấy Nhã Vận thông báo nhận được giấy trúng tuyển, anh lại nghĩ đến nhiều vấn đề thế? Bản thân anh dần trở nên lý trí chăng? Hay anh đang trở thành một con người quá thực dụng?

Thế là Trương Hoa vội vàng xin lỗi em gái, báo sẽ chung vui với em. Thấy Nhã Vận vẫn còn đang giận, Trương Hoa liền nói với mẹ: “Con cho em nó ra ngoài ăn, kể cho nó nghe mấy chuyện hồi học đại học!”, sau đó lại gần dỗ dành Nhã Vận: “Thôi đừng giận nữa, anh sẽ dẫn em ra ngoài kể cho em mấy chuyện rất thú vị hồi học đại học!”. Nhã Vận nghe thấy mới hơi nguôi ngoai.

Trương Hoa dẫn Nhã Vận vào một nhà hàng ở trong thành phố. Trẻ con đúng là trẻ con, sau bữa ăn, tâm trạng Nhã Vận lại vui vẻ trở lại. Nhất là sau khi nghe anh kể mấy chuyện thú vị hồi học đại học, Nhã Vận háo hức muốn được đi học ngay.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Trương Hoa hỏi Nhã Vận chiều nay muốn vào thành phố chơi hay về nhà. Thực ra Trương Hoa biết thừa Nhã Vận đến đây rồi nhất định sẽ đòi ở lại chơi. Nhã Vận đáp: “Đương nhiên là phải đi chơi rồi!”

Trương Hoa liền nói: “Chiều nay anh không thể đi với em được, anh phải về công ty có chút việc. Em một mình phải cẩn thận một chút!”, sau đó lấy cái lì xì đỏ ra: “Giờ thì chịu nhận rồi chứ hả?”. Nhã Vận đón lấy cái lì xì, nói: “Nể anh có thành ý, em đành phải nhận vậy, vừa hay trưa nay phải dùng đến!”

“Chắc là chiều nay anh không thể đưa em về, em nhớ về nhà sớm đây!”

Nhã Vận gật đầu: “Muộn cũng chẳng sao, cũng lắm em về nhà anh ngủ là được chứ gì?”

Trương Hoa lập tức nói: “Không được!”. Trần Đình đang ở chỗ anh. Bố mẹ anh và Nhã Vận đầu không biết chuyện này, Trương Hoa cũng không muốn để Nhã Vận biết.

Nhã Vận lại tỏ vẻ không vui: “Tại sao không được?”black“>Trương Hoa nói: “Đã nói không được là không được! Ngoan, chiều nhớ về nhà sớm đây!”

Nhã Vận liền tỏ vẻ vui vẻ, áp sát vào người anh: “Thôi được, em sẽ về nhà sớm! Giờ thì mua cho em một cái kem chứ hả?”

3.

Trương Hoa cũng đến bó tay với cô em gái, đành để mặc cho Nhã Vận kéo mình đi mua kem. Mua kem xong, Trương Hoa nói: “Giờ thì được rồi chứ hả?”

Nhã Vận ăn vừa nói: “Anh đi đi, em không giữ đâu!”

Trương Hoa nhìn thấy em gái như vậy chỉ biết cười như mếu, thực sự bất lực với cô em gái, dặn dò Nhã Vận về sớm rồi lái xe về công ty.

Đáng tiếc là Trương Hoa không nhận ra nụ cười tinh quái của Nhã Vận. Nếu anh phát hiện ra chìa khóa nhà của mình đã bị Nhã Vận ban nãy lén lấy trộm trong lúc níu tay anh thì chắc Trương Hoa chỉ còn biết cười nhún nhó. Bởi vì Trương Hoa không để chung chìa khóa nhà với chìa khóa xe, mà chìa khóa xe thì anh luôn cầm trên tay.

Nhã Vận nhìn chiếc chìa khóa lấy trộm của anh, thầm cười bảo: “Để xem anh còn nói không được không? Giờ anh có muốn vào nhà cũng không được!”

Chiều hôm ấy, sau khi đi dạo được khá khá rồi, Nhã Vận thầm nghĩ: Phải về nhà anh sớm thôi, nếu không anh ấy đi làm về lại không vào được nhà thật, dù sao mình cũng đã đến rồi, anh ấy đâu thể đuổi mình đi được?

Nhã Vận vốn định ngồi xe buýt nhưng thấy tiền anh trai cho cũng khá nhiều, hơn nữa thời tiết lại nóng nực, thầm nghĩ dù sao cũng là tiền của anh, thôi thì cứ thả phanh một lần, thế là liền vậy taxi về.

Trần Đình vừa mới đi chợ về. Cô càng lúc càng cảm thấy mình giống như một ô sin, chăm con, nấu nướng thu dọn nhà cửa, giặt giũ, thỉnh thoảng cho con ra ngoài đi dạo, nhưng thời tiết nóng nực nên rất ít khi ra ngoài.

Trương Hoa rất ít khi ăn cơm ở nhà, thỉnh thoảng lại nhắn tin báo tối không về ăn cơm, thậm chí đôi khi còn chẳng nhắn tin, cũng không biết khi nào thì anh mới về, vì vậy thức ăn thường xuyên bị bỏ phí.

Đặt đồ ăn vào trong bếp rồi, Trần Đình liền bế con ngồi nghỉ trên ghế sofa. Trần Đình không dám đặt con trên ghế sofa, bởi vì mùa hè mặc ít quần áo, con bé dễ dàng lật người, sợ không cẩn thận nó sẽ ngã xuống đất.

Cô đang chuẩn bị đặt con vào giường để đi nấu nướng thì nghe thấy tiếng chìa khóa lách cách mở cửa.

4.

Trần Đình còn tưởng là Trương Hoa hôm nay về sớm, trong lòng mừng thầm, không ngờ người về lại là Nhã Vận. Trần Đình bế con đứng ngây ra không biết làm sao. Nhã Vận cũng ngạc nhiên không kém, nhưng lập tức phản ứng ngay, bụng thầm nghĩ: Chẳng trách mà anh cả không ỉnh đến đây, hóa ra là có Trần Đình và con chị ta ở đây.

Cả hai đều kinh ngạc, Nhã Vận lập tức hỏi: “Sao chị lại ở đây?” Trần Đình không biết phải trả lời ra làm sao. Nhã Vận nhìn thấy đứa bé trong tay Trần Đình, tỏ vẻ rất hào hứng, vội đóng cửa lại rồi chạy đến oa lên: “Oa, em bé!”

Đối với Nhã Vận lúc này, Trần Đình có ở đây hay không không còn quan trọng nữa. Quan trọng là nhìn thấy con của anh trai. Lúc ở nhà Nhã Vận cũng thường nói với bố mẹ về em bé, mẹ Trương Hoa thường

xuyên thở dài nói: “Đáng tiếc là đứa bé lớn thế rồi mà vẫn chưa được gặp mặt!”, Nhã Vận có lần nói với mẹ: “Hay là để con đi xem sao, dù gì cũng nghỉ hè rồi!”, nhưng mẹ cô không đồng ý.

Lúc này bỗng nhiên em bé xuất hiện ngay trước mặt, đương nhiên Nhã Vận mừng lắm. Nhã Vận nói với Trần Đình: “Cho em ôm nó cái!”, Trần Đình đưa con cho Nhã Vận. Con bé lúc này mắt vẫn nhắm nghiền say ngủ, có lẽ bởi vì vừa phải theo Trần Đình ra ngoài đi dạo nên rất mệt.

Nhã Vận ôm Tĩnh Tĩnh, miệng nói: “Dễ thương quá, rất giống anh cả!” Câu nói “rất giống anh cả” vốn dĩ phải khiến Trần Đình cảm thấy vui, nhưng lúc này nghe lại như có một ý gì khác, cảm thấy trong câu nói đó có những hồi ức không thể xóa nhòa về sự nghi ngờ đối với thân phận của đứa bé trước đây.

Nhã Vận chỉ buột miệng nói ra chứ không nghĩ ngợi gì, hơn nữa đứa bé quả thực rất giống Trương Hoa.

Thường thì con trai giống con gái giống bố. Nhã Vận ôm Tĩnh Tĩnh, nói: “Cưng à, đừng ngủ nữa, mau mở mắt ra nhìn cô đi nào!”

Trần Đình thấy Nhã Vận thích em bé, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi nhiều, liền báo: “Em giúp chị bế cháu, chị đi nấu cơm nhé!”

Nhã Vận liền nói: “Chị đi đi, để em ôm cháu cho!”, lúc này Nhã Vận chỉ mãi mê với em bé, chẳng buồn hỏi xem tại sao Trần Đình và em bé lại ở đây.

5.

Buổi chiều hết giờ làm, Trương Hoa mới phát hiện ra là chìa khóa bị mất, nhưng anh không thể nào ngờ người lấy mất chìa khóa lại là em gái mình, anh còn chạy ra xe tìm kiếm một lúc lâu, cứ tưởng lúc lái xe chìa khóa rơi ra ngoài. Nhưng tìm mãi mà không thấy, cuối cùng Trương Hoa đành bỏ cuộc, thầm nghĩ có thể bất cẩn đánh rơi ở đâu đó rồi. Dù gì ngoài chùm chìa khóa Trần Đình cầm thì ở nhà vẫn còn một chùm chìa khóa dự bị nữa.

Đáng nhẽ ra buổi tối vẫn còn phải dự tiệc tùng nhưng Trương Hoa không đi, anh sợ về nhà muộn Trần Đình đã ngủ rồi, đến lúc ấy gọi cửa sẽ không tiện. Trên đường lái xe về, Trương Hoa thầm nghĩ, dạo này không có thời gian ở với con, không đi công tác thì cũng về nhà rất muộn. Hơn nữa dạo này Trương Hoa vì muốn tránh Trần Đình nên toàn ngủ bên giường của Nhã Vận.

Đối với Trần Đình, tâm lý của Trương Hoa rất phức tạp. Lần trước khi phát hiện cô mang con đến ở một nơi không khí rất tồi, anh cực kì bức tức, cũng rất xót con, vì vậy mới đầu anh thường xuyên ngủ chung với hai mẹ con Trần Đình trên một cái giường là để ở bên cạnh con.

Sau một thời gian thấy sức khỏe của con đã tốt lên, hơn nữa vẫn đáng yêu như thế, trong lòng anh cũng thấy dễ chịu hơn nhiều, nổi tức giận với Trần Đình cũng không còn nhiều như trước nữa.

Khi cơn giận nguôi ngoai bớt Trương Hoa mới phát hiện ra, lúc trước vì giận dữ nên anh đã quên mất một việc là thời gian qua, Trần Đình cũng chịu không ít khổ cực. Cứ nhìn cô phải mất rất nhiều thời gian mới từ từ hồi phục lại khí sắc là biết rồi.

Sau khi cảm nhận được điều này, anh phát hiện ra tâm sinh lý của mình mỗi khi ngủ cùng với hai mẹ con Trần Đình cũng có sự khác biệt. Chủ yếu là anh không biết Trần Đình vô tình hay cố ý, chỉ cần anh ngủ chung với hai mẹ con thường xuyên có một số hành vi khiến cho anh nảy sinh ham muốn. Trương Hoa sợ sẽ gặp phải tình cảnh đáng xấu hổ như cái đêm trước khi Trần Đình bế con đi nên sau đó toàn ngủ trên giường của Nhã Vận.

Đỗ xe rồi lên lầu, Trương Hoa nghĩ: Hôm nay khó khăn lắm mới về nhà sớm, tối nay có thể chơi cùng con rồi. Nếu được, lát nữa sẽ bế con ra ngoài đi dạo, nhân tiện đi mua ít đồ cho con.

58. Chương 58

CHƯƠNG 58

1.

Lúc Trương Hoa gõ cửa, Nhã Vận đang chơi đùa với em bé. Cuối cùng Tỉnh Tỉnh cũng chịu thức, mở đôi mắt ngái ngủ ra nhìn Nhã Vận. Nhã Vận nghe thấy tiếng gõ cửa lập tức nói: Chắc chắn là anh cả về rồi!

Trần Đình đang nấu nướng ở trong bếp liền nói: “Anh ấy có chìa khóa mà, sao lại gõ cửa thế!”

Nhã Vận liền nói: “Đáng tiếc là giờ anh ấy không có!”, nói rồi liền chạy ra mở cửa.

Trương Hoa nhìn thấy Nhã Vận đang ôm con gái của mình liền sững người, tôi lập tức nhú mày hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Nhã Vận tỏ vẻ không vui: “Tại sao em không thể ở đây? Còn nữa, tại sao em bé ở đây mà anh không nói với em?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Em lấy chìa khóa phải không?”

“Cái gì mà em lấy?” Anh đánh rơi trên xe, em chỉ giúp anh nhặt lại thôi!”

Trương Hoa biết không cãi lại được cô em bướng bỉnh này đành thôi.

Trương Hoa nói: “Đưa chìa khóa đây cho anh!”

Nhã Vận một tay ôm em bé, một tay móc chùm chìa khóa trong túi ra đưa cho anh cả, nói: “Trả thì trả, giúp anh nhặt lại mà anh còn quát

Trần Đình ở trong bếp nghe thấy hai anh em nói chuyện, cuối cùng mới biết vì sao Nhã Vận đột nhiên đến đây.

Trần Đình lại thấy nhẹ nhõm trước sự xuất hiện của Nhã Vận. Dù người nhà Trương Hoa sớm muộn gì cũng sẽ biết chuyện đứa bé đang ở đây, đằng nào cũng biết chỉ bằng biết sớm một chút còn hơn. Hơn nữa, Trần Đình cũng thầm mong người nhà Trương Hoa có thể đến thăm Tỉnh Tỉnh. Trong lòng cô có cảm giác con gái mình hiện nay cứ như thể không được phép “đưa ra ánh sáng”. Đáng lý ra trẻ con nên nhận được sự yêu thương, chăm sóc của người lớn, thế mà giờ cô toàn phải để con ở nhà.

Ngoài Trương Hoa, thỉnh thoảng có Lưu Huệ Anh thì chẳng còn có người quen nào từng được gặp con bé. Trần Đình cảm thấy như thế là không công bằng với Tỉnh Tỉnh. Bây giờ cô có thể không quan tâm đến thái độ của người ngoài đối với mình, nhưng có hi vọng mọi người sẽ đối xử tốt với con cô, có thể coi trọng sự tồn tại của nó. Có lẽ đây chính là tâm lý chung của người làm cha mẹ, nếu có người khen ngợi con cái mình, họ thậm chí còn vui hơn chính bản thân mình được khen ngợi.

Đương nhiên Trần Đình cũng có tâm lý khá mâu thuẫn, đó là sợ bố mẹ Trương Hoa biết cháu đang ở đây sẽ nghĩ cách đòi lại cháu. Nhưng hiện giờ cô quyết định tạm thời không nghĩ đến những chuyện này, chuyện gì phải đến sớm muộn cũng đến, có nghĩ cũng vô ích.

Lấy lại chùm chìa khóa rồi, Trương Hoa vốn định nổi đóa lên với Nhã Vận nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn, dù gì bây giờ Nhã Vận cũng biết rồi, tránh để bố mẹ biết được, anh phải nghĩ cách bịt miệng Nhã Vận lại. Về chuyện có nên cho bố mẹ biết cháu nội đang ở đây hay không Trương Hoa cực kì băn khoăn. Trong lòng anh chắc chắn cũng rất mong để bố mẹ nhìn thấy con gái mình, nhưng thực sự anh cũng hơi lo, liệu bố mẹ có nghĩ cách đòi đứa bé lại rồi đón nó về nhà chăm không?

Trương Hoa cũng không rõ tại sao lại lo lắng chuyện này, về lý mà nói thì bố mẹ anh có đón con gái anh về nuôi cũng là chuyện bình thường. Nhưng Trương Hoa biết một khi bố mẹ đón Tỉnh Tỉnh về nuôi, điều đó có nghĩa Trần Đình sẽ phải rời xa Tỉnh Tỉnh, cũng sẽ rời xa nơi này.

Trương Hoa không biết rõ tại sao anh không muốn chuyện này sẽ xảy ra, cũng càng không rõ tại sao trong tiềm thức anh lại hi vọng Trần Đình ở lại bên mình, còn hi vọng Trần Đình sẽ ở luôn đây cũng

Anh biết chắc chắn Nhã Vận chưa nói với bố mẹ chuyện này, bởi nếu Nhã Vận nói rồi bố mẹ anh đã gọi cho anh từ sớm, thậm chí đã đến đây rồi cũng nên. Trương Hoa cổ đờ lửa giận, bình tĩnh lại rồi nói với em gái: “Em có biết bé cháu không đấy? Đưa anh bế cho!”

Nhã Vận đưa em bé cho Trương Hoa, nói: “Con bé mới ngủ dậy, đáng yêu quá, bảo nó gọi em một tiếng cô đi!”

Trương Hoa nói: “Mới mấy tháng, làm gì đã biết gọi cô?”, sau đó ngồi xuống ghé sô pha. Nhã Vận cũng ngồi xuống bên cạnh, tay vuốt má em bé.

Trương Hoa hỏi: “Em vẫn chưa nói với bố mẹ chứ?”

“Em chỉ mãi chơi với con bé, quên mất không gọi cho bố mẹ rồi!” - Rồi lại nói thêm: “Em gọi ngay đây!”

Trương Hoa vội nói: “Anh không có ý đó, ý anh là bảo em tạm thời đừng nói cho bố mẹ biết.”

Nhã Vận tròn mắt ngạc nhiên: “Tại sao?”

“Nói tóm lại là giờ tạm thời đừng nói cho bố mẹ biết!”

Giờ thì Nhã Vận mới biết hóa ra anh cả không nổi giận với mình là bởi vì sợ bố mẹ biết chuyện. Nhưng Nhã Vận lại nghĩ mãi không ra, tại sao Trương Hoa lại không muốn cho bố mẹ biết em bé đang ở đây?

Trương Hoa nói: “Đội ăn cơm xong anh sẽ đưa em về nhà, nhớ là đợt này đừng có nói với bố mẹ con bé đang ở đây đấy!”

Nhã Vận thắc mắc: “Tại sao lại đưa em về nhà? Em không về đâu, em muốn ở đây chơi với em bé cơ!”

3.

Trước điều kiện mà em gái đưa ra, Trương Hoa đành phải để cho Nhã Vận ở đây chơi. Điều kiện Nhã Vận đưa ra là: Cô sẽ không nói chuyện này cho bố mẹ biết, nhưng anh phải để cô ở đây chơi với em bé.

Buổi tối, Nhã Vận nói với Trương Hoa phải ra ngoài mua quần áo, bảo cô không mang quần áo đến, rồi còn bảo: “Dù gì cũng là tiền anh chomua phí hoài!”. Trương Hoa vốn cũng định ra ngoài nên dẫn theo em gái, Trần Đình và con cùng đi mua sắm. Lúc ngồi trên xe và lúc vào khu mua sắm, Nhã Vận cứ giành ôm em bé, lúc vào khu thương mại rồi còn ôm Tinh Tinh chạy lung tung, để mặc Trương Hoa và Trần Đình lại phía sau.

Trương Hoa nói với Trần Đình: “Em cũng mua ít quần áo đi, ngày nào cũng thấy em mặc mấy thứ này, phát ngấy lên rồi!”

Buổi tối Nhã Vận đòi ngủ chung với em bé, ý này vừa hay đúng với ý của Trương Hoa, thế nên anh ngủ trên giường Nhã Vận để Nhã Vận ngủ chung với Trần Đình và em bé. Nào ngờ nửa đêm Trương Hoa bị em gái gọi dậy, bảo: “Anh qua bên kia ngủ đi, em chỉ thích con bé lúc ban ngày thôi, không thích nó lúc ban đêm, quấy khóc ồn ào chết, chẳng thể nào ngủ được!”

Trương Hoa bó tay với cô em gái, đành nói: “Anh toàn ngủ bên này mà!”, Nhã Vận liền bảo: “Chớ có nói nhiều, mau qua bên kia đi, em buồn ngủ chết đi được!”, rồi lại bảo: “Giờ có em bé rồi, chẳng phải lo hai người sẽ xảy ra chuyện gì nữa!”

Lúc Trương Hoa vào phòng, Trần Đình vẫn đang dỗ con. Một lát sau Tinh Tinh nín khóc. Trần Đình nói: “Có lẽ nó vẫn lạ Nhã Vận, vì vậy lúc Nhã Vận ngủ bên cạnh nó cứ khóc suốt!”

Trương Hoa liền nói: “Biết rồi, mau đi ngủ đi, khuya lắm rồi!”

Nằm xuống rồi Trương Hoa lại không sao ngủ được, thỉnh thoảng lại ngoảnh đầu lại nhìn con đang nằm ngủ ngon lành bên cạnh, thầm nghĩ: Nó mới bé thế này mà đã biết lạ rồi ư? Nhưng trong lòng anh vẫn cảm thấy rất ấm áp, bởi vì con gái có thể ngủ ngoan bên cạnh mình.

Những ngày sau đó, Trương Hoa vẫn rất ít về nhà ăn cơm, thỉnh thoảng còn ở bên ngoài. Nhã Vận hỏi Trần Đình: “Anh cả toàn như thế à?”

Trần Đình đáp: “Ừ, anh ấy bận suốt mà!”

Nhã Vận ngày nào cũng giành ôm em bé, cũng thích thay quần áo, tắm cho em bé, cảm thấy những công việc ấy rất thú vị. Nhưng Tỉnh Tỉnh cứ quấy khóc là Nhã Vận trả lại cho Trần Đình ngay, buổi tối càng không chịu ngủ cũng với em bé, nói sợ nó quấy khóc ồn ào. Trần Đình nghĩ, có lẽ đây là sự khác biệt giữa người ngoài và bố mẹ đối với con cái. Người ngoài thường thích ôm những đứa bé ngoan ngoãn, dễ thương nhưng không những đứa bé quấy khóc, chỉ có bố mẹ mới lúc nào cũng yêu thương con mình.

4.

Bởi vì dạo này Tỉnh Tỉnh toàn được Nhã Vận ôm nên Trần Đình lại có nhiều thời gian rảnh rỗi. Trước đây cô phải dốc toàn bộ tâm trí cho con, nhưng giờ có thời gian rảnh, có bắt đầu suy nghĩ đến chuyện của bản thân.

Bây giờ mọi thứ có đều phải phụ thuộc vào Trương Hoa, mặc dù bởi vì con còn nhỏ nên có thể chấp nhận những chuyện này, nhưng sau này thì sao? Chẳng nhẽ mình cứ sống mãi ở chỗ Trương Hoa như thế này ư? Đến khi con lớn rồi thì phải làm sao? Ngộ nhớ có một ngày nào đó anh bắt hai mẹ con phải xa nhau thì làm thế nào?

Trần Đình biết giả sử mình cứ không có thu nhập kinh tế thì mãi mãi sẽ là kẻ bị động, thậm chí đến cuối cùng còn không thể giữ nổi con bên mình.

Nhưng với tình trạng hiện giờ, cô làm sao có thể đi làm đây? Nếu có đi làm, con biết giao cho ai trông nom? Trương Hoa chắc chắn sẽ đưa con cho bố mẹ anh chăm sóc. Nếu như vậy, sau này cô sẽ càng bị động. Giờ con vẫn còn đang bú mẹ, nếu muốn đi làm phải cai sữa cho con đã.

Nhã Vận không hề biết Trần Đình đang suy nghĩ những chuyện này. Nhã Vận hiện giờ đã không còn ghét Trần Đình như trước, có lẽ vì một bà mẹ có con nhỏ thường dễ nhận được sự tha thứ và đồng cảm của người khác. Đương nhiên điều quan trọng hơn là, Trần Đình là mẹ của con gái anh trai cô. Mà dạo này Nhã Vận phát hiện ra so với dạo trước, Trần Đình giờ càng chu đáo, ít nói và làm mọi việc một cách chững chạc hơn, cho dù là lúc ở nhà hay lúc cho con đi mua sắm với mình. Nhã Vận thầm nghĩ, chẳng nhẽ phụ nữ làm mẹ rồi đều trở nên trưởng thành hơn?

Trần Đình luôn nói chuyện rất dè dặt với Nhã Vận. Đối với Trần Đình mà nói, mặc dù Nhã Vận rất ít khi nói chuyện với mình, cũng không thân thiết như trước đây, nhưng ít nhất Nhã Vận đã không còn hận mình nữa, như vậy là đủ lắm rồi.

5.

Đợi con ngủ rồi, Trần Đình xích lại gần Trương Hoa, khẽ gọi: “Trương Hoa”. Lúc này Trương Hoa vẫn chưa ngủ, nhìn thấy Trần Đình ghé sát gần mình tự nhiên thấy căng thẳng vô cùng. Anh sợ Trần Đình sẽ đột nhiên ôm chầm lấy mình như lần trước, chỉ có điều anh cũng thầm mong chờ cô ôm

Trương Hoa vội nói: “Đừng lại gần, Nhã Vận đang ở phòng bên cạnh!”

Trần Đình nghe vậy mới biết Trương Hoa hiểu ý của mình, cô bỗng đỏ bừng mặt, nói: “Em chỉ muốn nói với anh một chuyện này chứ không có ý gì khác cả!”

Trương Hoa thấy Trần Đình nói như vậy liền nhẹ nhõm hơn hẳn, nhưng cũng hơi thất vọng, liền hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Trần Đình nói: “Em muốn đi làm!”

Trương Hoa nghe xong liền ngoảnh đầu lại nhìn cô một lát, sau đó nói: “Em đi làm, con thì sao?”

“Có thể gửi con vào nhà trẻ, chuyện đưa đón em sẽ lo!”

“Bây giờ không thiếu tiền tiêu, đi làm làm cái gì? Em chỉ cần ở nhà chăm con là được rồi!”

“Nhưng giờ em cứ ở đây mãi cũng không phải là cách hay!”

“Muốn đi làm thì đợi con lớn hây hây!”- Trương Hoa thẳng thừng nói.

Trần Đình đang định nói thêm điều gì nhưng Trương Hoa đã bảo: “Vấn đề này không bàn nữa!” rồi ngoảnh đầu nhắm mắt ngủ.

Bị Trương Hoa thắng thường từ chối, Trần Đình đêm đó trần trọc mãi không ngủ được, nhưng hiện giờ cô cũng chẳng biết giải quyết thế nào những vấn đề này. Cô không thể ôm con bỏ đi như lần trước, một mặt vì lo con phải chịu khổ, mặt khác cũng lo lắng cho sự sinh tồn của cả hai mẹ con.

Lúc này Trần Đình mới hiểu tiền bạc mặc dù không phải là tất cả nhưng đúng là không thể thiếu cho sự sinh tồn. Giữa vợ chồng với nhau, ai là người có thu nhập cao hơn, lời nói của người ấy có trọng lượng hơn. Trần Đình với Trương Hoa đã chẳng còn là vợ chồng, bản thân cô muốn có con ở bên cạnh thì nhất định phải chấp nhận sự hỗ trợ kinh tế từ Trương Hoa. Điều này khiến Trần Đình cảm thấy vô cùng bất lực và đau lòng.

Trần Đình bắt đầu nhớ đến một Trương Hoa có thu nhập không cao nhưng hiền lành, thích yên tĩnh, cảm thấy Trương Hoa hiện giờ luôn mang đến cho người khác một sự áp lực.

59. Chương 59

CHƯƠNG 59

1.

Nhã Vận ở nhà Trương Hoa mấy ngày mới về nhà, dù sao Nhã Vận cũng còn trẻ con, ở bên cạnh em bé vài ngày, hết cảm giác mới mẻ rồi. Lúc đưa Nhã Vận về nhà, Trương Hoa luôn miệng dặn dò Nhã Vận không được nói chuyện này với bố mẹ. Nhã Vận đồng ý, nhưng đưa ra điều kiện Trương Hoa phải để cho cô có thể đến thăm em bé bất cứ lúc nào.

Kể từ khi đưa ra yêu cầu đi làm nhưng bị Trương Hoa từ chối thẳng thừng, Trần Đình luôn u uất không vui, mặc dù Trương Hoa ở nhà nhưng cô cũng rất ít nói, lúc nào cũng buồn rầu ủ rũ. Trương Hoa đã quen với việc cứ về đến nhà là Trần Đình lại nói với mình đủ thứ chuyện, đột nhiên Trần Đình trở nên như thế này khiến anh cảm thấy không quen, có cảm giác căn nhà lạnh ngắt, không vui vẻ như bình thường, mặc dù vẫn ở bên cạnh con gái nhưng cái cảm giác ấy khác hoàn toàn.

Trương Hoa cũng luôn suy nghĩ, tại sao mình lại giữ Trần Đình ở đây? Chẳng nhẽ chỉ là bởi vì con? Đương nhiên Trương Hoa cũng thừa nhận Tinh Tinh chính là nguyên nhân chính, có con ở bên cạnh anh cảm thấy yên ổn, đặc biệt là bây giờ anh không cần phải lo lắng về điều kiện kinh tế nên anh càng mong có con bên cạnh, như thế sẽ có thể tạo ra môi trường tốt nhất cho con.

Giờ con vẫn còn nhỏ, Trần Đình nuôi con là chuyện đương nhiên, vì vậy giữ Trần Đình ở lại đây là chuyện không phải bàn cãi. Nhưng trong lòng Trương Hoa biết rõ không phải hoàn toàn là vì nguyên nhân này.

Kể từ lúc Trần Đình không nói năng gì, tâm trạng nặng nề, bản thân anh cũng cảm thấy không vui. Lúc này Trương Hoa mới phát hiện mình giữ Trần Đình lại đây còn là bởi vì anh ở một mình nên cảm thấy quá cô đơn. Mặc dù công việc hiện nay rất vẻ vang, được nhiều người săn đón, cũng thường xuyên tiệc tùng, tiếp đón nhưng khoảng thời gian không có Trần Đình ở đây, tối đến về đến nhà là anh cảm thấy vô cùng cô quạnh và trống trải.

Cho dù con người có thay đổi đến thế nào thì một số thứ thuộc về bản chất vẫn không thể thay đổi hoàn toàn. Trương Hoa vậy. Trương Hoa hiện giờ có lẽ đã quen với sự xa hoa nhưng khi một mình ở nhà, anh vẫn khao khát có thể hưởng thụ cái không gian yên tĩnh thuộc về riêng mình và mong có thể có người cùng mình chia sẻ sự thành công và vui vẻ ấy.

2.

Khoảng thời gian ấy, Trương Hoa thường xuyên nghĩ đến Trần Đình và con. Thậm chí anh còn nghĩ, nếu Trần Đình không phạm phải sai lầm ấy thì gia đình anh bây giờ đã hạnh phúc biết bao, cô có thể ở nhà an

tâm nuôi con, một mình anh lặn lội ở bên ngoài là đủ, cho dù công việc có áp lực, có căng thẳng đến đâu, chỉ cần về đến nhà là có thể chìm vào cái thế giới hạnh phúc của ba người.

Có lẽ chính bởi điểm này mà Trương Hoa mới muốn giữ Trần Đình và con ở lại bên mình. Như thế, mỗi khi về nhà sẽ không phải sợ hãi cái không khi cô độc không lời ấy nữa. Nhưng đột nhiên Trần Đình lại nói muốn đi làm khiến anh hơi khó chấp nhận, vấn đề này anh cũng chưa từng nghĩ đến. Anh hiện giờ luôn tự cho rằng mình hoàn toàn có khả năng gánh vác mọi khoản chi tiêu của hai mẹ con cô.

Nhưng dạo này Trần Đình cứ ủ rũ không vui, Trương Hoa không thể không cân nhắc lại vấn đề này. Trương Hoa không biết là vì không muốn nhìn thấy Trần Đình buồn hay là anh cũng đang thật sự suy nghĩ cho cuộc sống của cô sau này?

Cho dù là vì nguyên nhân nào, Trương Hoa cũng bắt đầu ý thức được rằng suy nghĩ của mình hơi ích kỷ, Trần Đình đã ly hôn với mình rồi, tương lai cô cũng phải có cuộc sống của riêng mình, nếu cứ được mình nuôi thế này, sau này cô sẽ càng khó rời xa mình hơn. Vì vậy, vì cuộc sống sau này của cô, nên để cô đi làm.

Nghĩ đến những chuyện này Trương Hoa mới phát hiện thực ra bản thân anh đã sớm nghĩ thông suốt những vấn đề này rồi, chỉ có điều trong tiềm thức anh vẫn không chịu nghĩ đến. Trương Hoa tự hỏi, chẳng nhẽ mình đang có ý giữ Trần Đình ở bên mình, muốn cô phải phụ thuộc vào bản thân anh? Rồi Trương Hoa lại nghĩ: “Nếu là như vậy, mục đích anh giữ cô bên mình là gì?”

Cuối cùng Trương Hoa vẫn quyết định để Trần Đình đi làm, thực sự anh không muốn nhìn thấy Trần Đình cứ âu sầu như thế này mãi. Nhưng Trương Hoa cũng không muốn Trần Đình đến công ty làm: anh thực sự không hiểu tại sao mình lại nghĩ vậy, có thể trong tiềm thức anh vẫn chưa thể bỏ qua chuyện cô với Lục Đào. Anh thầm nghĩ: Nếu bảo cô mở một cửa hàng nhỏ thì sẽ khác để cô đến một công ty nào đó làm việc, như thế cũng không cần lo lắng cô sẽ quen biết quá nhiều người.

3.

Lúc Trương Hoa vào phòng, Trần Đình đang nằm nghiêng, khẽ vỗ vào người Tỉnh Tỉnh ru ngủ. Lúc Trương Hoa vào Trần Đình biết nhưng có không ngoảnh đầu lại, thầm nghĩ: “Muộn thế này rồi anh ấy còn qua đây làm gì?”

Nhìn thấy bộ dạng đó của Trần Đình, Trương Hoa đột nhiên thấy chua xót trong lòng. Anh ngồi bên giường, khẽ gọi: “Trần Đình”, Trần Đình cũng chỉ khẽ ậm ừ nhưng vẫn không ngoảnh đầu lại nhìn anh.

Trương Hoa nói: “Anh đã nghĩ kĩ rồi, anh đồng ý cho em ra ngoài làm việc!”

Trần Đình liền ngồi bật dậy, hỏi: “Thật không?”

Trương Hoa gật gù đầu. Trần Đình đột nhiên ôm chầm lấy Trương Hoa, nói: “Thế thì hay quá!”, nói rồi vội vàng thu tay lại, mặt đỏ bừng.

Trương Hoa nói: “Nhưng anh có hai điều kiện!”

Trần Đình liền hỏi: “Điều kiện gì?”

“Đợi con lớn hơn một chút, đến khi nó được sáu tháng rồi em hãy đi làm! Còn nữa, anh cảm thấy em không đến công ty nào làm thì tốt hơn, cứ tự mở một cửa hàng, như thế đỡ phải đi làm thuê cho người khác!”

Trần Đình không nghĩ ngợi nhiều như vậy, đối với cô mà nói, cho dù là đi làm ở công ty hay tự mở cửa hàng, ít nhất vẫn còn tốt hơn là phải phụ thuộc hoàn toàn vào Trương Hoa như thế này.

Trần Đình nói: “Nhưng chỉ còn hai tháng nữa là con được sáu tháng rồi!”

Trương Hoa nói: “Bởi vì con còn quá nhỏ, anh hi vọng thời gian này em có thể ở nhà chăm con, sau khi con được sáu tháng, anh sẽ mở cửa hàng ngay cho em!”

Trần Đình nghĩ hai tháng cũng không phải quá dài, ít nhất Trương Hoa đã đồng ý rồi, sau này không cần phụ thuộc hoàn toàn vào anh nữa. Cô lại hỏi: “Thế thì mở cửa hàng gì?”

nói: “Mở cửa hàng hoa tươi đi, ít nhất em cũng có chút kinh nghiệm rồi!”, Trần Đình nhủ thầm: Như thế cũng tốt.

Tâm trạng của Trần Đình nhờ vậy mà vui vẻ hơn. Trần Đình khẽ nói: “Tối nay anh ngủ ở đây đi, em muốn nói với anh chút chuyện!”

Trương Hoa nhìn cô, thầm nghĩ lại là chuyện gì nữa? Trần Đình thấy Trương Hoa nhìn mình, hiểu nhầm Trương Hoa đang nghĩ chuyện khác, mặt đỏ bừng lên, nói: “Em chỉ muốn nói chuyện của con thôi, không có ý khác đâu!”

Trương Hoa nằm xuống một bên, hỏi: “Chuyện gì thế?”

Trần Đình nói: “Em muốn để bố mẹ gặp con!”

Trương Hoa nói: “Tại sao?”

“Nó là cháu nội của ông bà, không cho ông bà gặp cháu nội là không công bằng với con, cũng không công bằng với ông bà.”

Nếu như là mấy ngày trước có lẽ Trần Đình đã không dám nói với Trương Hoa những chuyện này. Mặc dù suy nghĩ này luôn hiện hữu trong đầu cô, nhưng lúc nào cô cũng cảm thấy Trương Hoa bây giờ không giống như Trương Hoa trước đây, có rất nhiều ý kiến cô chỉ giữ trong lòng mà không dám nói ra.

Tối nay Trần Đình đã thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng của Trương Hoa trước đây, đột nhiên cô lại cảm thấy ảm áp và thân thuộc, vì vậy mới quyết định nói với anh chuyện này.

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Em không sợ thái độ của bố mẹ với em à”, nói điều này rồi Trương Hoa thức được rằng mình không muốn để bố mẹ gặp cháu là vì sợ thái độ của bố mẹ với Trần Đình không tốt, dù sao Tỉnh Tỉnh cũng đang ở cùng với Trần Đình.

Trần Đình mỉm cười bảo: “Chỉ cần bố mẹ quý cháu là được rồi, còn về thái độ của bố mẹ với em thế nào không quan trọng!”

Trương Hoa ậm ừ, Trần Đình liền hỏi: “Nói như vậy là anh đồng ý rồi?”

Trương Hoa nói: “Không phải là đồng ý, chỉ cảm thấy cũng có lí!”

Trần Đình nói tiếp: “Em không muốn con mãi mãi bị ở trong bóng tối như thế này, em hi vọng nó được người lớn coi trọng”. Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Vấn đề này anh sẽ cân nhắc, bởi vì anh lo đến lúc ấy bố mẹ sẽ một mực đòi nuôi Tỉnh Tỉnh!”, Trần Đình liền nói: “Chắc là không đâu, dù sao con ở bên cạnh chúng ta sẽ tốt hơn mà, cách một thế hệ là phương pháp giáo dục đã khác nhau rồi!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ thấy cũng phải, cuối cùng nói: “Thôi được rồi, mấy hôm nữa chúng ta sẽ đưa con về nhà!”

Trần Đình cảm thấy Trương Hoa hôm nay rất khác, anh lại là Trương Hoa quen thuộc trước đây. Cái cảm giác này đã biến mất từ lâu nay bỗng nhiên tìm lại được khiến Trần Đình phấn khởi đến mức bước qua người con, ôm chặt lấy Trương Hoa mà nói: “Em cảm ơn anh!”

Trương Hoa vội nói: “Em đang làm gì thế hả?”

Trần Đình nói: “Không có gì cả, em chỉ đột nhiên muốn ôm anh thôi!”, Trần Đình nói lỏng tay, cứ nằm ở bên ôm lấy Trương Hoa như vậy. Thấy Trần Đình vui vẻ trở lại, Trương Hoa cũng thầm cảm thấy trong lòng có gì khang khác, hơn nữa lại được cô ôm như thế này, anh lại cảm nhận thấy sự khác lạ.

Trương Hoa quay người lại, đang chuẩn bị vòng tay ôm Trần Đình thì con tỉnh. Hai người vội vàng rời nhau ra, sau đó cả hai đều bối rối nhìn nhau, Trần Đình ôm con, cúi đầu nói: “Em nằm bên này đây!”

5.

Hôm dẫn con về nhà, Trương Hoa xin nghỉ một ngày. Tối hôm trước anh gọi cho bố mẹ, nói đã đón con lên đây, ngày mai sẽ đưa nó về nhà thăm ông bà. Bố mẹ Trương Hoa phấn khởi lắm, mẹ Trương Hoa còn dặn: “Ngày mai về sớm sớm nhé, mẹ sốt ruột lắm rồi!”

Chỉ có Nhã Vận nghe tin này là tỏ ra hết sức bình thản. Mẹ Trương Hoa còn ngạc nhiên nói: “Con nhóc này cứ mong được nhìn thấy cháu, sao giờ lại tỏ ra không vui thế?”

Nhã Vận nói: “Đến mai là sẽ nhìn thấy, giờ có hào hứng cũng chẳng được gì!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Con ranh này thật lắm lễ!”

Sáng hôm sau Trương Hoa lái xe về nhà. Trên đường đi Trần Đình vừa lo lắng vừa hào hứng. Trương Hoa rất hiểu tâm trạng của có, bèn bảo: “Ngoài bố mẹ và Nhà Vận ra, chẳng có bất cứ ai biết chuyện của em đâu, hàng xóm láng giềng cũng không ai biết hết!”.

Trần Đình nghe thấy vậy mới thấy nhẹ nhõm hơn, cũng thấy vô cùng cảm kích Trương Hoa. Người ta có câu “Chớ vạch áo cho người xem lưng”, vì vậy bố mẹ Trương Hoa quyết không nói chuyện này lộ ra ngoài, đồng thời còn dặn dò Nhã Vận không được nói chuyện này ra.

Lúc Trương Hoa và Trần Đình về đến nhà đã gần trưa rồi. Về đến nơi mới phát hiện ra có rất nhiều họ hàng thân thích. Trương Hoa nghĩ chắc hẳn mẹ anh đã gọi điện cho họ hàng từ trước, nói hôm nay đưa cháu về nhà. Mặc dù hai người hơi bất ngờ nhưng cũng hiểu được tâm lý của người già. Đặc biệt là Trần Đình, cô mừng lắm, ít nhất điều này cho thấy người nhà Trương Hoa rất coi trọng đứa bé.

Mẹ Trương Hoa đã đứng chờ ở ngoài cổng từ sớm, Trần Đình vừa ôm con xuống xe là bà đã đón lấy, sau đó chăm chú ngắm nghía Tĩnh Tĩnh rồi nói chuyện với họ hàng là con bé giống bố chỗ nào, giống mẹ điểm nào... Bố Trương Hoa mặc dù không nói gì, cũng không ôm cháu nhưng cứ đứng bên cạnh nhìn cháu.

Vào nhà rồi, mẹ Trương Hoa chuẩn bị đi nấu cơm liền đưa cháu cho những người khác. Thấy bao nhiêu người cứ tranh nhau bế cháu, Trần Đình thấy vui lắm.

Bởi vì cứ hết người này đến người kia truyền tay bế bé nên Trần Đình lại đứng không chẳng có việc gì làm. Điều đáng ngạc nhiên là từ lúc về đến nhà bố mẹ Trương Hoa, Tĩnh Tĩnh không hề quấy khóc, mặc dù có biết bao nhiêu người lạ xung quanh.

Trương Hoa ghé vào tai Trần Đình thì thầm: “Xem ra tại lúc có bầu em ở đây lâu nên con cũng quen với nơi này, chẳng quấy khóc gì cả!”. Trần Đình nhìn anh không nói gì, nhưng trong lòng thì vô cùng hạnh phúc.

60. Chương 60

CHƯƠNG 60

1.

Có thể là bởi vì có đứa bé, hoặc cũng có thể là vì họ hàng n thái độ của mẹ Trương Hoa đối với Trần Đình cũng không đến nỗi tồi. Nhã Vận vốn đã ở cùng với Trần Đình mấy hôm nên thái độ cũng tốt hơn đôi chút.

Có lẽ trong nhà, người vẫn giữ nguyên thái độ đối với Trần Đình từ trước đến giờ không thay đổi chính là bố Trương Hoa. Từ trước tết khi bố Trương Hoa hỏi Trương Hoa Trần Đình có về được nhà không, Trương Hoa đã biết thái độ của bố đối với Trần Đình không gay gắt như mẹ anh. Trương Hoa không hiểu rõ tại sao bố lại là người bình tĩnh nhất như vậy, thậm chí: Bố có cách nhìn nhận thoáng hơn trong những chuyện này ư? Hay là bố nhìn thấy nhiều vấn đề hơn thế và có cái nhìn lí tính hơn?

Buổi tối, khi phần lớn họ hàng đã ra về, chỉ còn lại vài người thân thích ở lại. Ăn cơm xong, mẹ Trương Hoa muốn giữ cháu ở đây chơi nhưng Trương Hoa nói không tiện, về thành phố vẫn tốt hơn. Lại bảo: “Dù gì bây giờ con cũng có xe riêng rồi, có thể cho cháu về nhà chơi bất cứ lúc nào!”

Trên đường về nhà, Trần Đình rất vui, cứ trêu đùa Tĩnh Tĩnh suốt. Cô còn bảo: “Tĩnh Tĩnh thật là sướng, hôm nay được nhận bao nhiêu lì xì nhé!”. Trần Đình cảm thấy cuối cùng con gái cũng được mọi người công nhận, mặt khác, thái độ của bố mẹ Trương Hoa đối với cô cũng không đến nỗi tệ như cô tưởng tượng.

Trương Hoa cũng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, vốn cứ lo mẹ anh có thái độ không hay với Trần Đình. nhưng giờ xem ra mọi thứ đều thuận lợi. Trương Hoa thầm nghĩ: Có lẽ là bởi vì đứa bé. Lúc trước Trương Hoa Cứ

lo không muốn để bố mẹ biết Trần Đình ở đây, nhưng giờ thấy thái độ của bố mẹ, anh nghĩ có lẽ mình đã lo thừa.

Những ngày sau đó, Trần Đình vui vẻ hơn nhiều, có lúc Trương Hoa tối không ở nhà, Trần Đình còn bế con sang nhà Lưu Huệ Anh. Bây giờ cô mới thực sự cảm nhận được cảm giác làm mẹ, thậm chí còn có cảm giác là một người vợ, người mẹ hạnh phúc.

Mặc dù Trương Hoa và Trần Đình đã không còn là vợ chồng nhưng vẫn sống chung với nhau. Điều quan trọng hơn cả là Trương Hoa đối xử với con rất tốt. Điều duy nhất khiến cô cảm thấy hụt hẫng và hối tiếc là hai mẹ con vẫn phải dùng tiền của Trương Hoa. Trần Đình thầm nghĩ, nếu bây giờ có thể một mình nuôi dưỡng con thì tốt biết mấy. Cứ dùng tiền của Trương Hoa mãi, Trần Đình cảm thấy ngại ngùng và vô cùng hoang mang.

2.

Trương Hoa vẫn bận rộn, nhưng cho dù có bận thế nào thì cách vài hôm anh lại bỏ chút thời gian dẫn Trần Đình và con gái về thăm nhà. Càng về nhà nhiều lần, mẹ anh càng có tính cảm sâu sắc với Tỉnh Tỉnh, hơn nữa còn nhiều lần nói riêng với Trương Hoa: “Để con bé ở nhà mẹ nuôi cho!”, Trương Hoa nói nó vẫn còn nhỏ, lại chưa cai sữa, cứ để Trần Đình nuôi thì tốt hơn.

Trương Hoa phát hiện càng về nhà nhiều thái độ của mẹ đối với Trần Đình càng tốt hơn. Bản thân anh cũng không hiểu nổi tại sao mình lại rất quan tâm đến thái độ của mẹ đối với Trần Đình. Trương Hoa biết trong nhà anh, mọi việc đều do mẹ quyết định, mặc dù thường ngày mẹ anh hay nói thách, có phần ghê gớm, thậm chí trong nhà mẹ anh nói một là một, hai là hai, nhưng anh biết mẹ anh cũng rất dễ mềm lòng.

Mẹ anh chiều chuộng hai anh em từ nhỏ. Vì chuyện này mà ông bà nội anh hồi còn sống vẫn hay mắng mẹ, bảo mẹ anh chiều con quá sẽ khiến con cái sinh hư. Sau này hai anh em Trương Hoa lớn lên, mẹ anh vẫn thường xuyên nhắc đến chuyện này, sau đó còn kiêu hãnh nói: “Con cái do mẹ nuôi nấng cuối cùng cũng không khiến mẹ mất mặt!”

Trương Hoa biết thái độ của mẹ đối với Trần Đình sẽ quyết định tất cả, ý kiến của bà sẽ ảnh hưởng đến bố và Nhã Vận. Trong việc giải quyết các vấn đề khác cũng như vậy. Hôm nay dẫn hai mẹ con Trần Đình về nhà, nhân lúc mẹ đang ôm cháu, Trương Hoa ghé sát vào tai mẹ thì thầm: “Trần Đình đang định đi làm!”

Mẹ Trương Hoa nghe xong cũng thấy đó là chuyện bình thường, chung quy sau này cô cũng phải sống cuộc sống của mình. Trương Hoa nói: “Bởi vì con bé vẫn đang ở với cô ấy nên con nghĩ sau khi cô ấy đi làm vẫn tiếp tục ở chỗ con, đợi sau này tình hình của cô ấy ổn hơn sẽ chuyển ra ngoài!”

Mẹ Trương Hoa ôm cháu trong tay, nói: “Chuyện của hai anh chị tôi chẳng hơi đầu mà quản lí, nhưng chuyện của cháu tôi tôi phải quản. Nếu là như vậy, nó đi làm rồi thì cứ để cháu ở đây tôi chăm, khi nào nó có thời gian thì về thăm con!”

Trương Hoa vô cùng khó xử, đây cũng là vấn đề mà trước đây anh lo lắng nhất. Một mặt anh sợ Trần Đình không đồng ý, mặt khác anh cũng hi vọng con gái có thể ở bên anh mỗi ngày. Nếu để mẹ anh nuôi cháu, bản thân anh cũng phải về đây mới gặp được con. Điều quan trọng hơn là, ngộ nhỡ đến lúc ấy mẹ anh trực tiếp đòi quyền nuôi dưỡng Tỉnh Tỉnh thì chuyện này với Trần Đình đúng là khó mà chấp nhận được. Nếu Trần Đình biết anh đồng ý để mẹ anh nuôi ô lại dẫn con âm thầm bỏ trốn thì sao?

3.

Trương Hoa không bàn với mẹ về vấn đề này nữa, bởi từ giờ đến lúc Tỉnh Tỉnh được nửa năm cũng còn một tháng nữa, có thể từ từ cân nhắc vấn đề này.

Trần Đình không biết hai mẹ con Trương Hoa đã bàn bạc chuyện này, cô cũng bắt đầu bắt tay chuẩn bị cho việc mở cửa hàng. Trần Đình bắt đầu lên mạng bằng máy tính ở nhà, tìm hiểu những kiến thức về hoa tươi và những kiến thức về chuyện mở cửa hàng, thậm chí còn bế con đi tham gia các lớp dạy cắm hoa. Bên cạnh đó, Trần Đình cũng bắt đầu tìm kiếm nơi gửi trẻ, xem xem nơi nào tốt, đợi Trương Hoa về nhà còn bàn bạc, hỏi xem anh cảm thấy nhà trẻ nào tốt hơn.

Lần này Trần Đình hỏi Trương Hoa, Trương Hoa nói: “Em thấy sao nếu để mẹ chăm cháu?”

Trần Đình nói: “Chẳng phải anh đã đồng ý để con ở bên cạnh chúng ta hay sao?”.

“Anh chỉ đột nhiên cảm thấy, một khi mở cửa hàng, thời gian của em sẽ không cố định, ngộ nhờ làm ăn tốt sẽ phải về rất muộn, như thế chi bằng cứ để mẹ chăm cháu, chúng ta sẽ thường xuyên đi thăm con!”

Trần Đình lắc đầu: “Không được, em không thể để con rời xa em được!”. Trương Hoa thấy Trần Đình đột nhiên không vui liền nói: “Anh chỉ nghĩ vậy thôi, vì vậy mới nói với em chứ có nói nhất định sẽ giao con ẹ nuôi đâu?”

Trần Đình nhìn Trương Hoa nói: “Những chuyện khác em đều có thể nhận lời anh, nhưng chuyện này thì không. Cho dù thế nào em cũng không thể để con rời xa em!”. Trương Hoa biết Trần Đình đang lo lắng cái gì, bèn nói: “Ok, con sẽ ở bên cạnh chúng ta!”

Trần Đình nghe xong lại vui vẻ trở lại, sau đó đưa cho Trương Hoa xem tài liệu về các nhà trẻ cô tìm được.

Trương Hoa nghĩ: Xem ra cách duy nhất chỉ có thể thuyết phục mẹ. Trương Hoa đã nói chuyện với mẹ nhiều lần, cuối cùng bảo: “Nếu không để con bé ở bên cạnh Trần Đình, rất có thể cô ấy sẽ bế con bỏ đi, như thế con bé sẽ phải chịu khổ chung với mẹ!”. Đương nhiên Trương Hoa cũng phải thêm vào vài câu nịnh mọt, bảo mẹ là người rộng lượng, thương người... Cuối cùng mẹ Trương Hoa chẳng còn cách nào khác, đành nói: “Thôi được rồi, anh chị muốn nuôi thì nuôi, nếu tôi phát hiện anh chị vì công việc mà không chăm sóc cháu tôi tử tế, tôi sẽ lập tức đón nó về!”

4.

Giải quyết xong chuyện này, Trương Hoa thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, cũng bắt đầu bỏ thời gian đi tìm địa điểm mở cửa hàng. Trần Đình bắt đầu cai sữa cho con, điều này khiến cả mẹ cả con đều khổ. Con bé không chịu ăn sữa ngoài, thà nhịn đói chứ không ăn, có lúc khóc ngằn ngặt khiến cho Trương Hoa xót hết cả ruột.

Trương Hoa ôm con dỗ dành, không nỡ nhìn con thế này liền nói: “Hay là tạm thời đừng cai sữa nữa, cứ để nó tiếp tục bú đi! Con khóc thế này, nhớ ốm đi sao!”

Trần Đình lắc đầu: “Không được, muốn cai thì phải cai cho dứt khoát. Trước sau gì cũng phải cai, bây giờ phải dần lòng cai luôn một lần thôi!”

Trương Hoa cũng chẳng còn cách nào khác, bản thân anh lại không hiểu về mấy chuyện này. Hôm sau ở văn phòng anh liền vào mạng tìm hiểu những kiến thức về cai sữa cho trẻ. Đọc xong những cái này anh mới biết trong thời gian cai sữa cho con, nếu có sự phối hợp của bố là tốt nhất: Trước khi con ngủ có thể để bố đỡ con ngủ, hạn chế sự phụ thuộc của con vào mẹ. Ngoài ra, Trương Hoa cũng phát hiện, trong thời gian cai sữa cho con, Trần Đình cũng rất khổ sở.

Mấy hôm sau, Trương Hoa đều cố gắng về nhà rất sớm, thỉnh thoảng đi công tác, chỉ cần không quá xa, tối nào anh cũng lái xe về nhà. Dưới sự giúp đỡ của Trương Hoa, mặc dù con bé rất khổ sở nhưng cuối cùng vẫn thuận lợi cai sữa.

Trương Hoa dường như cũng quen với việc đỡ con ngủ. Tối nay Trương Hoa vừa đỡ con ngủ xong, Trần Đình liền nói: “Cám ơn anh!”

Trương Hoa nói: “Tình Tình là con gái anh, đương nhiên anh không muốn nhìn thấy nó khổ sở!”

Trần Đình nói: “Sao anh biết mấy chuyện này?”

Trương Hoa nói: “Anh đọc trên mạng!”

Gần một tuần, Trần Đình mặc dù thấy ấm lòng, không chỉ bởi vì Trương Hoa đối xử tốt với con mà còn vì mấy hôm nay Trương Hoa đâu rất dịu dàng với cô. Thứ tình cảm này khiến cô thường xuyên có cảm giác như hai người chưa từng ly hôn. Nghĩ đến đây Trần Đình lại càng cảm hận sai lầm của mình do tuổi trẻ bốc bột gây ra.

Nếu cô và Trương Hoa vẫn chưa ly hôn, có lẽ cô có thể giao con ẹ anh chăm sóc, bởi vì như thế cô cũng chẳng phải lo Tỉnh Tỉnh sẽ phải rời xa mình. Nhưng hiện giờ thì không thể như vậy, cô lúc nào cũng phải lo lắng Tỉnh Tỉnh sẽ rời xa mình.

5.

Trần Đình đôi khi thầm nghĩ tại sao mình lại muốn ra ngoài kiếm tiền như vậy? Cuối cùng đáp án là “Sợ mất con”, bởi vì hiện giờ cô không có điều kiện kinh tế, lại không có nguồn thu nhập nào, rất dễ mất con. Để giữ con ở bên mình mãi mãi, cô nhất định phải có nguồn kinh tế, không thể lệ thuộc vào Trương Hoa.

Nhưng Trần Đình cũng biết lần này mở cửa hàng hoa hoàn toàn nhờ vào tiền của Trương Hoa. Chính bởi điểm này mà Trần Đình quyết tâm nhất định phải buôn bán cho tốt, đợi khi nào kiếm được tiền cô sẽ trả lại tiền đầu tư cho Trương Hoa. Suy nghĩ này khiến cô cảm thấy cân bằng đôi chút.

Chính bởi điểm này, trước đợt nghỉ Quốc khánh. Lưu Huệ Anh có hẹn cô ra ngoài chơi nhưng cô không nhận lời, nói là phải tranh thủ thời gian bổ sung kiến thức để mở cửa hàng hoa. Nghĩ bụng chỉ còn mấy ngày nữa là con đầy nửa tuổi, Trần Đình lại thấy rất phấn khởi.

Chuyện nhà trẻ cũng đã xác định rồi, chuyện còn lại là gửi đến nhà trẻ nào mà thôi. Thực ra Trần Đình có một câu hỏi cứ muốn hỏi Trương Hoa, đó là thuê cửa hàng ở đâu? Nhưng dù sao cũng là tiền do Trương Hoa bỏ ra, vì vậy có lại ngại không dám hỏi, cứ đợi Trương Hoa nói đến vấn đề này trước.

Trần Đình đang ôm con nghĩ về vấn đề này thì đột nhiên Trương Hoa gọi điện cho cô, báo cô bế con xuống lầu ngay. Trần Đình hỏi có chuyện gì, Trương Hoa nói tối nay sẽ cho hai mẹ con ra ngoài đi dạo. Trần Đình nói: “Em mua thức ăn tối rồi, đang chuẩn bị nấu cơm, ăn cơm xong rồi hãy đi!”, Trương Hoa nói: “Thức ăn cứ để đấy, ngày mai làm cũng không hỏng được!”

Trần Đình liền ôm con vào xe, luôn miệng hỏi Trương Hoa đi đâu? Trương Hoa nói: “Đến nơi rồi em khắc biết!”. Trương Hoa dừng xe lại ở một dãy phố cách nhà không xa nhưng cũng có thể coi là khá tấp nập, sau đó nói với Trần Đình: “Chỉ có thể đỗ xe ở đây thôi, chúng ta đi bộ vào vậy, gần lắm!”

Trên phố vô cùng náo nhiệt, hầu hết toàn là thanh niên. Trần Đình ôm con vừa đi vừa nhìn hai bên đường, đột nhiên phát hiện có một cửa hàng ở trước mặt, trên cao treo một tấm biển có ánh đèn nhấp nháy rất bắt mắt: “Cửa hàng hoa, tặng phẩm Tỉnh Tỉnh”.

61. Chương 61

CHƯƠNG 61

1.

Nhìn thấy cửa hàng, Trần Đình vô cùng phấn khởi. Toàn bộ cửa hàng đã được tu sửa hoàn thiện, ngay cả sản phẩm bên trong cũng được chuẩn bị đầy đủ. Ngoài hoa tươi còn có bánh gato, đồ chơi... Có một cô gái đang sắp xếp những sản phẩm này, vừa thấy Trương Hoa bước vào vội chạy đến nói: “Chào thầy Trương!”

Trương Hoa nói với Trần Đình: “Cô ấy tên là Đồng Mộng Mộng, trước đây từng tham gia lớp đào tạo của anh, cũng từng làm việc ở cửa hàng hoa mấy năm, tương đối giàu kinh nghiệm, vì vậy anh nhờ cô ấy đến giúp đỡ em!”

Đồng Mộng Mộng nhìn Trần Đình nói: “Đây chắc là chị dâu phải không ạ?”, sau đó nhìn đứa bé trong tay Trần Đình, nói: “Ồi em bé dễ thương quá!”

Trương Hoa không giải thích gì khi thấy Đồng Mộng Mộng gọi Trần Đình là “chị dâu”, anh một mình đi vào bên trong xem xét.

Một vài câu nói của Đồng Mộng Mộng khiến cho Trần Đình nhanh chóng nảy sinh thiện cảm với cô. Mặt cô rất vui vì Đồng Mộng Mộng khen con mình, mặt khác cảm thấy dễ chịu với cách xưng hô của cô ấy, lại cộng với việc Trương Hoa không lên tiếng phủ nhận khiến Trần Đình mừng thầm trong lòng.

Trần Đình vội nói với Đồng Mộng Mộng: “Chắc mấy hôm nay em vất vả lắm hả? Khổ thân em quá!”

Đồng Mộng Mộng đáp: “Không vất vả đâu chị, có thể giúp thầy Trương em mừng còn không kịp ấy, cứ coi như đây là tiền học phí đi!”

Ra khỏi cửa hàng, Trần Đình cứ luôn miệng bảo Đồng Mộng Mộng đóng cửa về nhà sớm, ngày mai cô sẽ đến sắp xếp cùng. Trương Hoa dẫn hai mẹ con đi ăn rồi mới về nhà.

Tối, Trương Hoa dỗ con ngủ, Trần Đình ngồi bên giường nói: “Chắc là tốn không ít tiền anh nhỉ?”

Trương Hoa nói: “Anh chưa tính toán kĩ!”

Trần Đình liền nói: “Sao anh không tính toán cho kĩ! Những việc này đều phải làm báo cáo tài vụ, nếu không làm sao mà biết được lời lãi thế nào?”

Trương Hoa nói: “Anh quên mất em xuất thân là tài vụ! Thế thì cứ coi như không mất tiền đầu tư đi, từ ngày mai em tiếp quản rồi hãy bắt đầu tính toán. Anh đã mở một tài khoản riêng, gửi vào đó một ít tiền vốn lưu động ban đầu cần có, còn về nguồn hàng, anh đã giúp em liên hệ rồi. Đầu tiên em cứ nhập theo nguồn hàng này, sau này nếu tìm được nguồn hàng khác tốt hơn thì điều chỉnh sau!”

2.

Trương Hoa đặt con đã ngủ say lên giường, Trần Đình đột nhiên chạy đến ôm chầm lấy Trương Hoa, nói: “Cám ơn anh, thật sự cám ơn anh!” nói rồi khước mắt bỗng ướt ướt. Bởi vì hai người đã tắm nên đều mặc quần áo ngủ. Trương Hoa vội nói: “Em làm cái gì thế hả?”

Trần Đình không nói gì, chỉ ôm siết lấy Trương Hoa. Trương Hoa cảm thấy “cái đó” đang lớn dần và chạm vào người Trần Đình, anh bèn mắng mình là đồ vô dụng, cứ chạm đến người Trần Đình là không thể kiềm chế bản thân, thậm chí có lúc nhìn thấy Trần Đình mặc đồ ngủ, anh đều nảy sinh ham muốn.

Có lẽ Trần Đình cũng cảm nhận được điều này, mặt cô đỏ lựng lên, cuối cùng kéo Trương Hoa vào giường, khẽ nói: “Tối nay anh ngủ ở đây đi!”

Sau khi chọn được ngày khai trương, Trần Đình muốn tổ chức một cách lặng lẽ. Trương Hoa cũng đồng ý với quan điểm này, nói không nên quá phô trương. Đồng Mộng Mộng quả là có kinh nghiệm, việc bán hàng do cô phụ trách. Thế nên Trần Đình cũng nhẹ nhàng hơn, có thể tập trung tâm sức cho việc tài vụ và nhập hàng.

Hôm khai trương, cửa hàng không tấp nập lắm, nhưng đối với Trần Đình, như vậy đủ để cô thấy hài lòng rồi, rõ ràng là khấm khá hơn nhiều so với cửa hàng cô tự mở trước đây. Dần dần, việc buôn bán càng tốt lên, một mình Đồng Mộng Mộng không quán xuyến hết được, cần phải có Trần Đình giúp đỡ.

Vì ban ngày còn phải phụ bán hàng với Đồng Mộng Mộng, Trần Đình thường mang hóa đơn, giấy tờ về nhà buổi tối. Nếu Trương Hoa có ở nhà, phần lớn, con đều là do Trương Hoa trông, Trần Đình bận rộn tính sổ sách. Có lúc cô vừa làm vừa nói với Trương Hoa: “Thật không ngờ không cần quảng cáo mà làm ăn lại tốt thế này!” Trương Hoa chỉ cười, sau đó nhìn Trần Đình nói: “Vì kiếm tiền mà chẳng thèm ngó ngang đến con nữa rồi!”

Trần Đình lúc này mới sực nhớ ra gần đây tối nào Trương Hoa cũng trông con, thế là cô liền rời khỏi màn hình máy tính, đến trước mặt Trương Hoa nói: “Em xin lỗi, anh vất vả quá!”

Trương Hoa vội nói: “Sau này đừng có cảm kích một cái là ôm anh được không? Nếu muốn ôm cũng đừng chờ đến lúc cả hai đều tắm rửa xong rồi!”

3.

Trần Đình đỏ mặt nói: “Ai định ôm anh chứ?”, nói rồi cô lại quay trở lại trước bàn máy tính làm việc. Đạo này tối nào Trần Đình làm xong sổ sách, nói chuyện với Trương Hoa dăm ba câu xong là cô lại không kiềm chế được mình ôm lấy anh. Còn Trương Hoa cũng khó mà kiềm chế được bản thân, về cơ bản hai người lại

sống như kiểu vợ chồng. Trần Đình vừa làm sổ sách vừa nghĩ đến những chuyện này, mặt lại bắt đầu đỏ lên, nhủ thầm trong bụng: “Chẳng lẽ dạo này mình toàn cố ý dụ dỗ Trương Hoa?”

Cho dù đàn ông hay đàn bà, bộ dạng lúc chăm chú làm việc lúc nào cũng vô cùng hấp dẫn. Vì vậy dạo này Trương Hoa có cảm giác là lạ đối với Trần Đình. Mặc dù anh biết Trần Đình làm nghề tài vụ, nhưng anh chưa bao giờ chính mắt nhìn thấy, giờ nhìn thấy Trần Đình mang việc về nhà làm, cũng coi như Trương Hoa có cơ hội được nhìn thấy một mặt khác của con người Trần Đình.

Trần Đình cũng thường xuyên nói chuyện với Trương Hoa về công việc tài vụ, mà những kiến thức Trương Hoa không hiểu biết này lại nảy sinh sức hút đối với anh từ trong tiềm thức. Trương Hoa trước đây cứ nghĩ Trần Đình rất đơn thuần, còn có vẻ ngốc nghếch, vì vậy anh thường nghĩ một cô gái như Trần Đình liệu có khi nào để xảy ra sai sót trong khi làm việc?

Nhưng anh lúc ấy rất thích cô gái như vậy, cảm thấy con gái không cần quá thông minh, thỉnh thoảng để xảy ra sai lầm mới đáng yêu. Giờ Trương Hoa mới phát hiện phán đoán của mình sai lầm, trong công việc, Trần Đình có năng lực tốt, lại rất tỉ mỉ, cẩn thận.

K phát hiện ra những điều này, thái độ của Trương Hoa đối với Trần Đình có chút thay đổi. Trong suy nghĩ truyền thống của Trương Hoa, đàn bà là phải dựa vào đàn ông, một khi đàn bà có năng lực quá, đàn ông sẽ khó mà kiểm soát cô ta; nói cách khác, có một người phụ nữ như vậy ở bên cạnh sẽ cảm thấy không an toàn.

Nhìn thấy việc buôn bán của Trần Đình ngày càng tốt lên, Trương Hoa thậm chí có hơi hối hận, để cô mở cửa hàng chẳng lẽ là sai lầm của anh? Lúc này Trương Hoa rất sợ quy mô cửa hàng của Trần Đình sẽ mở rộng hơn. Trương Hoa cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao mình lại có suy nghĩ như vậy? Sau đó anh mới biết, Trần Đình hiện giờ đang khiến cho anh mất dần cảm giác tự tin trước đây. Trương Hoa thậm chí còn nghĩ, nếu hai năm trước mà gặp Trần Đình như bây giờ, liệu anh có cưới cô không?

4.

Sáng nào Trần Đình cũng đưa con đến nhà trẻ rồi đến cửa hàng, bởi vì ở cửa hàng có Đồng Mộng Mộng nên buổi chiều cô có thể về sớm đón con. Nhưng dạo này sau khi việc làm ăn tốt lên, buổi tối Trần Đình cũng rất bận. Trần Đình nghĩ hay là thuê một người giúp việc về nhà, như thế không cần phải gửi con ở nhà trẻ nữa, mà buổi tối Trương Hoa cũng không phải vất vả trông con.

Đồng Mộng Mộng thường gọi Trần Đình là chị dâu, Trần Đình cũng đã quen với cách xưng hô này, thậm chí cách xưng hô này còn khiến cô sinh ra ảo giác là cô và Trương Hoa thực tế vẫn là vợ chồng. Ngoài ra Trần Đình cũng phát hiện bản thân ngày càng quần quýt Trương Hoa, cô thậm chí chẳng nhẽ bởi vì dạo này thường xuyên ngủ chung? Nghĩ tới đây Trần Đình mới phát hiện cô muốn tìm người giúp việc còn là vì có giúp việc rồi, cô và Trương Hoa bắt buộc phải ngủ cùng với nhau.

Việc buôn bán ở cửa hàng thậm chí còn vượt quá sức tưởng tượng của Trần Đình. Có lẽ chính vì điểm này nên Trần Đình mới cảm thấy có thuê một người giúp việc cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền. Vì vậy Trần Đình không bàn bạc với Trương Hoa mà tự ý thuê một người giúp việc. Về chuyện tìm giúp việc, quan điểm của Trần Đình là tìm một phụ nữ trung niên.

Trần Đình cũng không biết tại sao nhất định phải chọn phụ nữ trung niên, theo lý mà nói một cô giúp việc trẻ trung sẽ khiến cho căn nhà náo nhiệt hơn, thường ngày cũng sẽ có nhiều chuyện để nói hơn. Trần Đình nhủ thầm, chẳng lẽ bởi vì cô thường xuyên nghe người khác nói chồng với cô giúp việc dễ nảy sinh quan hệ? Nhưng Trần Đình ngay lập tức gạt bỏ suy nghĩ này, tìm phụ nữ trung niên là vì họ có kinh nghiệm hơn.

Trương Hoa về nhà phát hiện ra có người lạ, thậm chí cái giường của Nhã Vận cũng đã được thay bằng một cái giường to hơn. Người giúp việc họ Trương, cùng họ với Trương Hoa, cũng không biết có phải Trần Đình cố ý hay không. Trước mặt người giúp việc, Trương Hoa tỏ ra rất bình tĩnh, rất lịch sự gọi là “chị Trương”.

Nhưng tối đến, sau khi chị Trương ôm Tĩnh Tĩnh về phòng, Trương Hoa ở trong phòng liền nổi cáu với Trần Đình: “Tìm người giúp việc sao không bàn trước với anh?”

Trần Đình liền bảo: “Em thấy đây là chuyện nhỏ, vì vậy không bàn với anh!”

Trương Hoa nói: “Đây là chuyện nhỏ à? Trông nhà đột nhiên có thêm một người mà là chuyện nhỏ à?”

5.

Thấy Trương Hoa đột nhiên nổi giận, Trần Đình vội vàng đến bên, kéo anh ngồi xuống giường: “Đừng giận nữa mà, em làm thế chẳng phải vì lo cho con với chúng ta sao? Công việc của anh bận rộn như thế, có tối còn không về, có tối muộn lắm mới về. Còn em tối về còn phải tính toán sổ sách, chẳng có nhiều thời gian chăm sóc con, hơn nữa gần đây chuyện buôn bán cũng rất tốt, buổi tối một mình Mộng Mộng không làm xuể, cần có em giúp đỡ, như thế em không thể đón con đúng giờ được”.

Trần Đình nói cũng có lý, nhưng Trương Hoa vẫn thấy bức mình, cũng chẳng rõ bức mình vì cái gì. Trương Hoa vốn định nói: “Biết sớm thế này đã không cho em mở cửa hàng, chỉ ở nhà trông con thôi. Nhưng giờ nói ra những điều này có tác dụng gì chứ?”

Trần Đình thấy Trương Hoa bức bối, đột nhiên cảm thấy trông anh rất giống trẻ con, không khỏi phì cười. Trần Đình ngồi xuống bên cạnh, nói: “Thôi được rồi, đừng giận nữa mà!”, sau đó cô nhẹ nhàng ôm lấy Trương Hoa, khẽ nói: “Anh không thấy hôm nay trong phòng chỉ có hai ta thôi sao?”

Trương Hoa định nói gì thêm nhưng thấy bộ dạng này của Trần Đình, anh lại chẳng nói được gì nữa. Anh cảm thấy gần đây mình toàn bị Trần Đình dắt mũi, đặc biệt là lúc anh không vui, chỉ cần Trần Đình đến gần ôm anh một cái là anh lại đầu hàng trước cô. Trương Hoa cảm thấy như thế này không tốt, trong chuyện giải quyết vấn đề, anh từ người chủ động dần trở thành người bị động.

Cũng chính vì điểm này mà Trương Hoa càng hối hận đã để Trần Đình mở cửa hàng. Biết sớm thế này chỉ bằng cứ cho cô đi làm, ít nhất nếu đi làm, tiền lương không cao, cuộc sống cũng tương đối ổn định. Trương Hoa thậm chí nghĩ thậm chí nên tiếp tục âm thầm giúp đỡ Trần Đình buôn bán nữa không. Bởi vì anh không nói, cũng không muốn nói với Trần Đình rằng cửa hàng hoa bán chạy như thế là do anh âm thầm giúp đỡ.

Trương Hoa đã âm thầm giúp đỡ cửa hàng, chỉ vì anh muốn khiến Trần Đình tìm lại sự tự tin của mình trong quá trình mở cửa hàng. Nhưng anh không ngờ công việc làm ăn của Trần Đình càng tốt lên, tâm trạng của anh càng huy hoàng. Bởi vì bây giờ không thể giống như trước kia, mọi việc của Trần Đình đều phải dựa vào anh, mọi việc đều do anh quyết định.

62. Chương 62

CHƯƠNG 62

1.

Thấy cửa hàng Trần Đình đã khai trương mấy ngày mà tình hình buôn bán vẫn chưa ổn lắm, Trương Hoa liền ý thức được mình cần phải ra tay giúp đỡ. Thế là anh âm thầm in rất nhiều tờ quảng cáo, một phần thuê người phát quanh khu vực cửa hàng của Trần Đình, một phần anh kẹp vào các tài liệu đào tạo rồi phát cho các học viên trong lớp.

Ngoài ra, hiện giờ Trương Hoa cũng biết tận dụng những mối quan hệ, thông qua những mối quan hệ này, Trương Hoa hy vọng có thể âm thầm chiếu cố việc làm ăn của Trần Đình. Trương Hoa hiện giờ coi như đã học được cách tận dụng các mối quan hệ cùng một số phương pháp quảng bá. Anh rất tự đắc, bởi chuyện làm ăn của Trần Đình có tốt đẹp là nhờ vào mình. Đáng tiếc anh đâu có ngờ, sau khi có kinh tế rồi, Trần Đình đã không còn là Trần Đình chỉ biết phụ thuộc vào anh như trước kia.

Nhìn Trần Đình nằm bên cạnh mình, Trương Hoa đột nhiên thấy lo lắng, đó là liệu Trần Đình có mang con ra ngoài sống không? Bởi vì hiện giờ Trần Đình đã có đủ khả năng để đưa con và người giúp việc ra ngoài thuê nhà ở rồi. Nghĩ đến đây, cuối cùng Trương Hoa cũng hiểu tại sao rõ ràng lúc đó mình rất tức giận nhưng lại không dám nổi đóa lên với Trần Đình. Nhưng bên cạnh đó anh cũng không thể hiểu được tại sao mình lại lo Trần Đình đem con ra ngoài ở.

Nhưng Trương Hoa cũng còn một việc chưa biết, đó là Trần Đình đã biết chuyện anh âm thầm giúp đỡ cô từ lâu rồi. Trương Hoa tưởng rằng mình âm thầm làm những việc đó thì Trần Đình sẽ không biết, nhưng rõ ràng anh đã quân mắt rằng khách hàng có thể sẽ mang những tờ rơi quảng cáo ấy đến cửa hàng. Bởi vì trên tờ rơi có in địa chỉ cửa hàng, một số khách hàng thường lười ghi lại địa chỉ nên trực tiếp mang tờ rơi đến.

Trần Đình nhìn thấy những tờ rơi mà một số khách hàng để lại cửa hàng là hiểu ra vấn đề ngay. Bản thân cô chưa từng in tờ rơi quảng cáo, chỉ có một khả năng duy nhất, đó chính là Trương Hoa đã âm thầm làm những việc này. Nói cách khác, anh đã âm thầm giúp cô quảng cáo về cửa hàng. Cuối cùng thì Trần Đình cũng hiểu tại sao việc buôn bán của cửa hàng lại đột nhiên tốt lên.

2.

Sau khi biết những chuyện này, Trần Đình không nói với Trương Hoa, nhưng trong lòng vô cùng cảm động, điều này khiến cô nghĩ rằng Trương Hoa vẫn còn yêu mình. Chính vì điểm này mà thời gian gần đây, Trần Đình càng ngày càng quấn quýt với Trương Hoa, tối nào cũng nghĩ cách giữ anh ngủ lại phòng mình, thậm chí còn nghĩ thuê người giúp việc về sẽ khiến cả hai có thể ngủ riêng với nhau.

Bản thân Trần Đình cũng giống như Trương Hoa, thích cuộc sống và công việc ổn định, môi trường hiện nay không phải thứ mà cô thích, ngày nào cũng bận rộn, có lúc tối mịt mà cửa hàng vẫn còn đông khách nên phải đóng cửa muộn. Trong lòng cô luôn thầm mong mỗi ngày có thể đóng cửa hàng sớm để về nhà, có nhiều thời gian hơn để chơi với con.

Bây giờ người gọi điện đến đặt hàng càng lúc càng nhiều, có một số người trả tiền rồi yêu cầu gửi hàng đến địa chỉ. Trước đây còn có thể bảo Đồng Mộng Mộng ra ngoài đi giao hàng, nhưng hiện giờ cửa hàng bận rộn, Đồng Mộng Mộng ra ngoài rồi một mình Trần Đình không thể xoay kịp.

Cuối cùng Trần Đình quyết định sẽ thuê thêm hai cô bán hàng nữa, một mặt là để giúp mình bán hàng, mặt khác là để thuận lợi cho việc giao hàng. Do Đồng Mộng Mộng đã làm trong nghề này nhiều năm, quen biết không ít người làm trong nghề này nên chẳng mấy chốc đã tìm được người về cho Trần Đình. Thế là Đồng Mộng Mộng đã trở thành quản lý của cửa hàng, Trần Đình cũng rảnh rang hơn, chủ yếu chỉ phụ trách việc tính toán sổ sách và tìm nguồn hàng, lúc nào bận quá mới phải phụ bán hàng với các nhân viên.

Đồng Mộng Mộng và hai nhân viên mới đều là những cô gái trẻ tuổi. Trần Đình mặc dù đã làm mẹ nhưng cũng vẫn còn trẻ. Hơn nữa hình ảnh của cả bốn người đều tương đối ấn tượng khiến cho khách hàng quen ngày càng nhiều, hơn nữa những nhân viên này còn kéo đến một số khách quen của họ trước đây.

Đáng lẽ ra việc làm ăn phát đạt phải là chuyện đáng mừng, nhưng trong lòng Trương Hoa cứ cảm thấy còn tội lỗi một mối nguy. Trước đây chỉ cần anh về đến nhà là Trần Đình đã ở nhà rồi, giờ về đến nhà mà trong nhà chỉ có chị Trương và Tinh Tinh, Trần Đình vẫn còn đang ở cửa hàng.

Thỉnh thoảng Trương Hoa lại lái xe đi đón Trần Đình, tuy nhiên, anh không vào ngay cửa hàng mà đứng từ xa quan sát. Trong cửa hàng thường xuyên có đàn ông ra vào, cười đùa với bọn Trần Đình. Cảnh tượng này khiến cho tâm trạng Trương Hoa đột nhiên căng thẳng. Trương Hoa không rõ tại sao bản thân mình lại nhạy cảm với những cảnh tượng này đến thế. Hơn nữa hai người đã ly hôn, tại sao anh vẫn còn có tâm lý này?

Bên cạnh đó, Trần Đình tuyển thêm nhân viên mà không bàn bạc với Trương Hoa cũng khiến cho anh cảm thấy bất mãn, nhưng lại không tiện nói thẳng với Trần Đình. Trong con mắt anh, Trần Đình hiện nay đúng là đã thay đổi, cô đã biết cách làm thế nào để phát triển kinh doanh, biết làm thế nào để mở rộng việc giao hàng tận nhà... Tất cả những chuyện này đều khiến Trương Hoa cảm thấy Trần Đình hiện giờ rất xa lạ.

3.

Còn có một tâm lý đáng sợ nữa, mặc dù Trương Hoa không chịu thừa nhận nhưng thực sự nó vẫn đang tồn tại trong lòng anh. Đó là Trần Đình hiện giờ rất thu hút đàn ông, liệu cô có ngoại tình lần nữa không? Mặc dù cái suy nghĩ này chỉ lướt qua trong đầu nhưng chỉ như vậy cũng đủ khiến cho Trương Hoa khó mà thoát khỏi ám ảnh này.

Không biết đây có phải một đáng ám ảnh tâm lý hay không. Có rất nhiều người luôn có những ám ảnh

trong lòng, nếu không tự giải quyết được ám ảnh này thì chỉ có thể giương mắt nhìn nó càng ngày càng to ra, càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Đương nhiên, nếu là Trương Hoa của hai năm trước, chắc chắn sẽ không tồn tại sự ám ảnh tâm lý này. Nếu đây có thể coi là một ám ảnh tâm lý thì cái ám ảnh này do chính Trần Đình tạo ra cho anh. Mặc dù hiện giờ Trần Đình đã dốc hết toàn bộ tâm tư cho Trương Hoa và con, nhưng đối với Trương Hoa mà nói, Trần Đình hiện giờ khiến cho người khác không yên tâm chút nào.

Trần Đình vào trong xe, nhìn thấy Trương Hoa dường như có tâm sự gì liền hỏi: “Anh sao thế? Hôm nay không vui à?”

Trương Hoa nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy hơi mệt mỗi thôi!”

“Sau này anh không cần đến đón em đâu, công việc của anh cũng mệt mỗi lắm rồi, về nhà thì nghỉ ngơi sớm đi, em đi xe buýt về cũng được rồi!”

“Trong cửa hàng đã có đến ba nhân viên rồi, em cũng có thể về nhà nghỉ sớm mà!”

Trần Đình cười: “Em cũng muốn về sớm chơi với con, dạo này không biết có phải là vì cuối năm hay không mà việc buôn bán khá khấm lắm, cứ muốn về mà không thể về được!”

“Sớm biết vất vả thế này anh đã không cho em mở cửa hàng rồi!”

“Để một mình anh đi làm nuôi hai mẹ con em một biết mấy, như bây giờ em cũng thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút, ít nhất có thể kiếm thêm chút tiền cho con, như thế sau này khỏi cần lo cuộc sống tương lai của con!”

Đáng lí ra những câu này của Trần Đình nghe rất ngọt ngào tình cảm vợ chồng, nhưng Trương Hoa lại cứ cảm thấy Trần Đình hiện nay cố gắng kiếm tiền là để một ngày nào đó rời xa anh mà không phải lo lắng cuộc sống hai mẹ con sau này.

4.

Trong khi chưa nắm chắc về Trần Đình, thái độ của Trương Hoa đối với Cổ Vân Vân cũng có sự thay đổi. Trương Hoa không nói cho Cổ Vân Vân biết chuyện anh đưa mẹ con Trần Đình về ở cùng. Cổ Vân Vân không giống như lúc trước, chỉ cần trong thành phố có lớp đào tạo nào là chạy đến nghe giảng. Nhưng nếu trong thành phố có lớp đào tạo, lần nào tan lớp ra ngoài Trương Hoa cũng nhìn thấy Cổ Vân Vân.

Thỉnh thoảng Trương Hoa nói với Cổ Vân Vân buổi tối anh còn phải tiếp khách, thỉnh thoảng cũng đi ăn riêng với cô. Mặc dù Trương Hoa không thừa nhận bản thân mình giả tạo, nhưng xét về thái độ đối với Cổ Vân Vân, Trương Hoa không thể không thừa nhận mình đang giả tạo. Cổ Vân Vân là con gái của Cổ Triết Đông, nếu có quan hệ thân thiết với cô ta quả thực sẽ có lợi rất nhiều cho con đường thăng tiến của Trương Hoa.

Trương Hoa biết, khi tiếp xúc với những nhân viên quản lý cấp cao hoặc các cán bộ doanh nghiệp, anh công khai thân phận là giáo viên đào tạo nhưng thực sự hữu ích hơn cả là cái danh con rể tương lai của Cổ Triết Đông. Chính nhờ cái danh phận ấy mà anh cảm thấy những người này càng chiều chuộng anh hơn.

Cổ Vân Vân đáng nhẽ ra có thể nhận thức được những điều này, đáng tiếc là người đang say sưa trong tình yêu thường dễ bị bịt mắt. Vì vậy Cổ Vân Vân luôn cho rằng đó là thực lực thật sự của Trương Hoa, cũng luôn tự hào về khả năng của anh.

Cô sưu tập tất cả các sách báo có viết tên Trương Hoa để trong phòng, mặc dù chẳng bao giờ xem nhưng cứ cảm thấy nhìn thấy chúng là như nhìn thấy Trương Hoa. Trương Hoa thường nói với cô, những sách ấy không phải của anh viết, là cả một đội ngũ viết, nhưng Cổ Vân Vân nói: “Tôi tin cậu có thể viết ra những thứ này, chỉ có điều cậu không có thời gian mà thôi!”

Trước đây Trương Hoa luôn nghĩ Trần Đình cần phải có sự bảo vệ, che chở của mình mới có thể sống tiếp, hay nói cách khác, trong tình cảm anh dành cho Trần Đình còn có chút thương hại, sợ rằng Trần Đình rời khỏi mình rồi sẽ không thể sống tốt.

Hiện giờ Trương Hoa vẫn không yên tâm về Trần Đình, nhưng sự không yên tâm trước đây là do cô không được sống sung sướng, giờ anh không yên tâm là vì lo cô có thể rời xa mình bất cứ lúc nào, có thể sống một

cách độc lập. Ngoài những chuyện này ra, Trương Hoa còn lo lắng liệu Trần Đình có lại lần nữa ngoại tình với một gã đàn ông khác?

5.

Có một mẫu người trong công việc thường thích chọn một việc khó để đối mặt, nhưng trong tình cảm, khi đối mặt với vấn đề khó lại chọn đi đường vòng. Trương Hoa rõ ràng là mẫu người này. Trong công việc anh không bao giờ chịu khuất phục, nhưng trong tình cảm thường thích xử lý mọi chuyện một cách tiêu cực. Trong con mắt của anh, lựa chọn thứ tình cảm đơn giản mãi mãi là chính xác.

Vì vậy lần đầu tiên Trương Hoa bắt đầu cân nhắc đến mối quan hệ của mình và Cổ Vân Vân. Trong mắt anh, ít nhất Cổ Vân Vân cũng si tình với mình, giả sử lấy Cổ Vân Vân, cô ấy chắc chắn sẽ không đi làm tiếp, sẽ là một phụ nữ ngoan ngoãn ở nhà. Đương nhiên, còn một điểm hết sức quan trọng nữa, lúc quan hệ với anh, Cổ Vân Vân thực sự là gái trinh. Nhưng thân phận của Cổ Vân Vân không thể không khiến Trương Hoa phải dè dặt. Cái thân phận này vừa có lợi mà cũng vừa có hại, nó có thể giúp anh đạt được thành công trong sự nghiệp, cũng có thể hủy hoại sự nghiệp của anh.

Trương Hoa đang lái xe đưa Cổ Vân Vân về nhà thì Cổ Vân Vân đột nhiên nói: “Tôi phát hiện dạo này cậu đi chung với tôi nhiều hơn!” Trương Hoa nói: “Ai bảo cậu suốt ngày vứt xe ở nhà, tôi đành phải đưa cậu về nhà chứ sao!”

Cổ Vân Vân nói: “Dù thế nào tôi cũng cảm thấy rất vui, đặc biệt tối nay cậu còn chủ động mời tôi ăn cơm!”

nói: “Chẳng còn cách nào khác, hôm nay dạy xong tôi thấy đói mềm người, lại không muốn đi dự tiệc”. Cổ Vân Vân đột nhiên sát lại gần Trương Hoa: “Hay là tối nay tôi không về nhà có được không?”

Trương Hoa trừng mắt: “Đừng đùa, tôi đang lái xe đây!”

Lúc đưa Cổ Vân Vân đến dưới lầu, Cổ Vân Vân vẫn còn luôn miệng nói: “Đã lâu lắm rồi tôi không đến nhà cậu, còn sớm thế này, cho tôi đến nhà cậu ngồi một lát có được không?”

Cổ Vân Vân còn dùng dằng mãi mới chịu xuống xe về nhà.

Trên đường về nhà, Trương Hoa cũng bắt đầu thấy lo lắng, anh biết Cổ Vân Vân mà đến nhà anh là sẽ biết anh đang sống chung với hai mẹ con Trần Đình. Ngộ nhớ một hôm nào đó Cổ Vân Vân đột nhiên tự ý chạy đến nhà mình thì sao?

Trần Đình nằm trên giường, đột nhiên nói: “Dạo này có phải anh có tâm sự gì không?”

“Làm gì có tâm sự gì?”

“Em thấy hình như anh có chuyện gì đó giấu trong lòng”.

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn cô: “Tại sao em lại nghĩ thế?”

“Trực giác của phụ nữ”.

63. Chương 63

CHƯƠNG 63

1.

Buổi tối Trần Đình về nhà trước, trong cửa hàng chỉ còn lại Đồng Mộng Mộng và hai cô nhân viên. Thu dọn xong, ba người không đi ngay mà ngồi nghỉ ngơi một lát. Một cô gái nói: “Hôm nay đắt hàng thật, mệt cả người!” một cô khác lại nói: “Đắt hàng thì tốt chứ sao, chỉ sợ không bán được thôi!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Tiểu Nhã nói đúng lắm, nhân viên chúng ta chỉ mong bán được hàng, như thế tiền lương mới cao!”

Tiểu Nhã nói: “Sao em thấy dạo này hình như chị dâu có tâm sự gì đó?”, hai cô nhân viên mới cũng gọi Trần Đình là “chị dâu” như ô gái kia nói: “Rốt cuộc chị dâu với thầy Trương có quan hệ gì?”

Tiểu Nhã nói: “Đã có con với nhau rồi, cậu còn hỏi là quan hệ gì nữa à?”

“Nhưng chúng ta đều biết thầy Trương còn độc thân mà, hơn nữa trước đây sau khi tan lớp đều đi cùng với thiên kim tiểu thư của tập đoàn Triết Đông mà!” – Nói xong dường như ngộ ra điều gì liền nói: - “Chẳng nhẽ chị dâu là người tình của thầy Trương?”

Đồng Mộng Mộng lập tức cắt ngang: “Tiểu Lộ, chúng ta là người làm thuê, đừng tùy tiện suy đoán chuyện riêng tư của chủ!”

“Chị Mộng, em thấy chị dâu rất tốt bụng, nếu đúng là như vậy em thấy khổ thân chị dâu lắm!”

Tiểu Nhã nói: “Đúng thế, thiên kim tiểu thư ngoài cái tốt số ra thì có cái gì chứ?” đây có lẽ là tâm lý chung của số đông, vừa ngưỡng mộ những cô gái có xuất thân tốt, vừa khinh bỉ họ. Hoặc giả đây chính là cái gọi là “ghen ăn tức ở”.

Tiểu Lộ nói: “Em thấy chị dâu không biết cách lấy lòng đàn ông, ngày nào cũng đến cửa hàng từ sớm, đến khuya mới về nhà, làm gì có thời gian đi với thầy Trương?”

Tiểu Nhã nói: “Cậu nói đúng, chị dâu hơi hướng nội, hay là chúng ta giúp chị ấy đi!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Đừng bàn chuyện này nữa, muộn lắm rồi, lại mệt nữa, về nhà nghỉ sớm thôi!”

2.

Dạo này chỉ cần cửa hàng không quá bận là Trần Đình đề cố gắng về sớm. Nhưng cô cũng phát hiện Trương Hoa càng ngày càng về nhà muộn, những ngày ngủ ở ngoài cũng nhiều hơn.

Còn có một chuyện nữa càng khiến Trần Đình thêm u uất. Kể từ ngày mời chị Trương về trông con, cô và Trương Hoa đã lâu lắm không thân mật với nhau. Lúc trước khi chưa thuê chị Trương về giúp việc, buổi tối cô thường cố ý giữ anh ngủ lại cùng phòng, Trương Hoa lúc ấy dường như rất dễ bị kích thích. Bởi vì có con ngủ bên cạnh, hai người cũng cảm thấy có thêm chút đầm ấm và ngọt ngào. Điều chủ yếu nữa là, có con nằm bên cạnh, hai người còn có chút tâm lý kích thích.

Trần Đình còn nhớ có lần hai người vừa yêu nhau xong, đang ôm siết lấy anh, sau đó ngoảnh đầu lại nhìn con, phát hiện thấy con bé đã tỉnh từ khi nào, đang mở to đôi mắt long lanh nhìn cô và Trương Hoa. Trần Đình vội vàng đẩy Trương Hoa ra, sau đó bảo: “Con đang nhìn chúng ta kìa!”

Mặc dù con vẫn chưa biết gì, nhưng nhớ lại lần ấy là Trần Đình lại thấy áy náy. Nhưng chính vì điểm đó mà giữa cô và Trương Hoa có thêm chút “gia vị” trước đây chưa từng có. Vốn cứ nghĩ để con ngủ chung với chị Trương rồi thì mình với Trương Hoa có thể ngủ riêng sẽ càng thêm gắn kết, nhưng sự thực thì đời sống gối chăn ngày càng lạnh nhạt.

Đáng tiếc là Trần Đình không hề hay biết, Trương Hoa thuộc dạng đàn ông bị động, đặc biệt là trong mối quan hệ ly hôn như hiện nay, anh càng không muốn chủ động. Trước đây đều là Trần Đình chủ động đến ôm anh, giờ hai người nghiêm nhiên ngủ chung một giường, Trần Đình lại đã trở lại bình thường, cứ tưởng rằng Trương Hoa sẽ chủ động.

Trần Đình nghĩ, chẳng nhẽ Trương Hoa giữ mình ở lại chỉ là vì con? Bên cạnh đó, với trực giác của phụ nữ, nhìn thấy những biểu hiện gần đây của Trương Hoa, cô luôn lo lắng Trương Hoa sẽ thích người phụ nữ khác ở bên ngoài.

3.

Trần Đình ôm Tĩnh Tĩnh nói đùa: “Tĩnh Tĩnh, sao có vẻ không vui thế con? Có phải nhớ bố không?”

Chị Trương ngồi bên cạnh liền nói: “Sao dạo này cậu nhà toàn về rất muộn?”

Trần Đình nói: “Dạo này anh ấy rất bận!”

Chị Trương định nói gì thêm nhưng lại thôi.

Trần Đình thấy vậy liền nói: “Chị Trương muốn nói gì cứ nói đi!”

“Dĩnh à, chị lớn tuổi hơn em, có thể chị nói đúng, mà cũng có thể không. Chị cảm thấy giữa vợ chồng với nhau nên có thêm nhiều thời gian bên nhau, còn nữa, nên dành thời gian chơi với con cái, nếu không tình cảm sẽ nhạt dần đấy!”

Ban đầu chị Trương thường gọi Trần Đình là “cô Dĩnh”, nhưng Trần Đình nhiều lần thuyết phục, cuối cùng chị Trương đã đổi sang xưng hô chị em với Trần Đình, sau khi quen rồi bỗng có cảm giác thân thiết hơn.

Trần Đình hiểu ý của chị Trương, mỉm cười bảo: “Chẳng còn cách nào khác cả, cả em và anh ấy đều bận rộn!”

“Thực ra thời gian có thể cố gắng tranh thủ, công việc đúng là quan trọng, nhưng giữa vợ chồng với nhau, thể hiện tình cảm cũng cực kỳ quan trọng”. Chị Trương không hề biết Trương Hoa và Trần Đình đã ly hôn rồi.

Trần Đình gật đầu: “Chị nói đúng lắm, xem ra em chưa làm tốt việc này!”

Chị Trương im lặng một lát rồi nói tiếp: “Có chuyện này chị không biết có nên nói cho em biết hay không!”

Trần Đình liền nói: “Có chuyện gì chị cứ nói thẳng ra đi!”

Chị Trương do dự một lát rồi nói: “Mấy hôm trước lúc giặt quần áo cho cậu Trương, tôi phát hiện trên áo cậu ấy có mấy sợi tóc dài, là tóc uốn!”

Trần Đình nghe xong liền hiểu ý của chị Trương, bản thân cô chưa từng uốn tóc.

Chị Trương thấy Trần Đình trầm ngâm liền nói: “Có thể là do chị nghĩ nhiều thôi!”

Trần Đình nói: “Em biết rồi! Hay là tối nay chị ngủ một mình đi, để Tỉnh Tỉnh ngủ với em!”

4.

Lúc Trương Hoa về đến nhà, chị Trương đã đi ngủ rồi, vào đến phòng liền thấy Tỉnh Tỉnh đang ngủ trên giường. Trần Đình vẫn chưa ngủ, nhìn thấy anh liền cười bảo: “Về muộn thế chắc là anh mệt lắm nhỉ, mau đi tắm đi!”

Trương Hoa đi tắm xong vào phòng ngay, thấy con đã ngủ say liền ôm lấy nó nói: “Lâu lắm không ngủ với bố rồi! Có nhớ bố không nào?”

Trần Đình cười bảo: “Con ngủ say rồi, anh định đánh thức nó dậy đấy à?”

Trương Hoa leo lên giường, ngồi dựa lưng vào thành giường, tay vẫn ôm con. Trần Đình nói: “Hay là chúng ta cùng nghỉ một ngày đi!”

“Có chuyện gì à?”

“Đã lâu lắm rồi chúng ta không đưa con đi chơi, chúng ta cho nó ra ngoài chơi một hôm có được không?”

“Nhưng dạo này công việc của anh rất bận, hơn nữa đang bận như thế!”

Trần Đình nói: “Cho dù có bận hơn thế thì con vẫn là quan trọng nhất!”

Trương Hoa đặt con xuống rồi nói: “Thế để anh xem ngày nào có thời gian đã!”

Trần Đình đột nhiên bước qua Tỉnh Tỉnh, nửa nằm nửa ngồi, khẽ dựa vào vai Trương Hoa. Trương Hoa sợ nhất là động tác này của Trần Đình, nhưng trong lòng cũng rất chờ đợi. Trần Đình khẽ gọi: “Trương Hoa”

“Có chuyện gì thế?”

Trần Đình lắc đầu: “Không có chuyện gì, em chỉ muốn gọi thế thôi!”

“Không có chuyện gì thì đi ngủ sớm đi!”

Cuối cùng Trần Đình vẫn vòng tay ra ôm lấy Trương Hoa, nói: “Thế tối nay em ngủ bên này nhé!”

Gần như tất cả đàn ông đều không thể từ chối sự dịu dàng và nhõng nhẽo của phụ nữ. Điều đáng tiếc là Trần Đình không hề biết điều này. Cũng có thể Trần Đình biết nhưng bởi tính cách khiến cô không chịu làm như thế.

Những điều chị Trương nói lúc tối thực sự khiến Trần Đình cảm thấy lo lắng. Cô biết hiện giờ Trương Hoa chắc hẳn có rất nhiều con gái xung quanh, một người đàn ông trẻ trung, vừa đẹp trai lại vừa có tài ăn nói rất dễ dàng thu hút sự hâm mộ của phái nữ.

5.

Lúc ăn cơm Cổ Vân Vân nói với Trương Hoa: “Tôi đã bảo bố tôi mua một căn hộ riêng, ông ấy đã đồng ý rồi!”

Trương Hoa nói: “Tại sao phải mua một căn hộ riêng?”

“Như thế thì khỏi phải ở nhà nữa, sẽ hoàn toàn được tự do!”

“Cậu có từng nghĩ đến chuyện dựa vào chính sức mình để mua nhà không?”

Cổ Vân Vân trừng mắt nhìn Trương Hoa: “Cậu muốn cười nhạo tôi không có khả năng tự mua nhà thì cứ nói thẳng ra!”

“Tôi không có ý đó, chỉ cảm thấy khả năng của mỗi người có thể chưa được phát hiện ngay t!” – Nói đến đây Trương Hoa liền nghĩ đến Trần Đình. Cổ Vân Vân nói: “Dạo này ở nhà bố tôi thường khen ngợi cậu đấy, xem ra bố tôi rất coi trọng cậu!”

Trương Hoa cười cười: “Có lẽ bởi vì tôi có thể giúp ông ấy kiếm ra tiền!”

Cổ Vân Vân nói vẻ không vui: “Sao cậu lại nghĩ vậy?”, im lặng một lát Cổ Vân Vân lại nói tiếp: “Nhưng bố tôi cũng hơi lo lắng về cậu!”

Trương Hoa ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

Cổ Vân Vân nói: “Bố tôi lo lắng về tính cách của cậu, nói rằng ở trong đội ngũ cậu quá coi trọng cái tôi, mặc dù điểm này nó lợi nhưng cũng có cái hại của nó!”

Trương Hoa chỉ cười nhạt, sau đó nói: “Thế sao?”

Cổ Vân Vân nhìn vẻ mặt của Trương Hoa có chút bất cần liền nói: “Bố tôi trải qua nhiều năm lẫn lộn mới thành công nên nhìn nhận không thể nhầm được. Nếu đúng là như vậy, sau này cậu nên thay đổi!”

“Nếu như phán đoán và quan điểm của mình đúng, cần gì phải tiếp nhận quan điểm sai lầm của người khác?”

Cổ Vân Vân nói: “Chỉ là đột nhiên tôi nhớ đến lúc đang ăn cơm ở nhà bố tôi từng nói đến chuyện này nên tôi mới nói với cậu. Nhưng bố tôi cũng bảo, lúc còn trẻ có phạm phải sai lầm thì mới trưởng thành được!”

6.

Trần Đình nhắn tin cho Trương Hoa bảo tối nay sẽ về hơi muộn, mấy chị em ở cửa hàng rủ nhau đi ăn đêm sau khi đóng cửa hàng. Lúc nhận được tin nhắn, Trương Hoa đang ngồi ăn với Cổ Vân Vân.

Cổ Vân Vân liền hỏi tin nhắn của ai, Trương Hoa nói là của nhân viên cấp dưới, hỏi chuyện công tác ngày mai. Cái tin nhắn này bắt đầu khiến cho Trương Hoa bắt đầu suy nghĩ vấn đề, cuối cùng anh đứng lên nói với Cổ Vân Vân: “Cậu tự bắt taxi về nhà nhé, tôi phải đi bàn chuyện ngày mai với họ đây!”

Trương Hoa về đến nhà, chị Trương cười nói: “Sao hôm nay cậu về sớm thế?”

Trương Hoa nói: “Hôm nay không bận lắm nên về sớm một chút!”, sau đó đón con từ tay chị Trương, nói: “Chị đi làm việc của chị đi, để tôi trông cháu cho, sau đó đón con vào trong phòng.”

Trương Hoa vừa chơi với con vừa nghĩ: Trần Đình chưa bao giờ ra ngoài ăn đêm, tại sao đột nhiên hôm nay lại đi ăn đêm, hơn nữa lại đi cùng với mấy cô gái? Chẳng lẽ là có chuyện gì? Có khi nào có khách hàng là đàn ông mời họ không nhỉ?

Vừa nghĩ ngợi vẩn vơ Trương Hoa vừa nhìn đồng hồ, cảm giác thời gian trôi qua thật chậm chạp, Trương Hoa bế con lên nói: “Tĩnh Tĩnh, có nhớ mẹ không? Nếu nhớ mẹ, để bố đi đón mẹ nhé!”

Nhìn đồng hồ thấy cũng đã muộn, cuối cùng Trương Hoa vẫn ôm con ra ngoài. Chị Trương vẫn đang xem tivi ở ngoài phòng khách, thấy Trương Hoa ra liền nói: “Muộn thế này cô Đình còn chưa về, sao hôm nay về muộn thế nhỉ?”

Trương Hoa nói: “Cô ấy đi ăn đêm với mấy chị em ở cửa hàng, để tôi đi đón cô ấy!”, nói rồi liền đưa con cho chị Trương.

Lúc Trần Đình đang ngồi ăn với ba người kia, Trương Hoa gọi điện đến hỏi cô đang ở đâu, anh sẽ đến đón cô. Trần Đình nói: “Anh ngủ trước đi, em ăn xong sẽ về ngay!”

Trương Hoa nói: “Anh đã lái xe đi rồi!”

Trần Đình vừa đặt điện thoại xuống, Tiểu Nhã đã cười: “Chị dâu, em đã nói chắc chắn thầy Trương sẽ lo lắng mà!”

Tiểu Lộ cũng hòa theo: “Đúng thế, chị dâu nên khiến cho anh ấy cảm thấy lo lắng. Đương nhiên rồi, em nghĩ đối với đàn ông, vừa phải để họ thấy lo lắng, vừa phải để họ học cách chủ động”. Đồng Mộng Mộng cười mắng: “Nói như vậy là Tiểu Lộ đã từng phải đối phó với không ít đàn ông nhỉ?”

64. Chương 64

CHƯƠNG 64

1.

Lúc Trương Hoa bước vào, bốn người họ vừa đang ăn đồ nướng vừa uống bia. Đồng Mộng Mộng nhìn thấy Trương Hoa vào liền vội vàng đứng dậy: “Thầy Trương, mau qua đây ngồi!”, rồi gọi phục vụ mang thêm cái bát với đôi đũa.

Trương Hoa ngồi xuống rồi, nhìn thấy mặt Trần Đình hơi đỏ liền nhú mày chưa bao giờ uống bia, sao tự nhiên hôm nay lại uống thế?”

Trần Đình cười bảo: “Chẳng còn cách nào khác, mấy con ranh này cứ ép em uống, nhưng uống cũng chưa nhiều!”

Tiểu Lộ nói: “Thầy Trương quản lý nghiêm thế, xem ra chị dâu ở nhà phải chịu đàn áp suốt thôi!”

Tiểu Nhã ngồi bên cũng hòa vào: “Đúng đấy, người ta nói: Có áp bức sẽ có phản kháng. Chị dâu, đừng sợ thầy Trương, chúng ta uống thêm đi!”

Đồng Mộng Mộng cười mắng Tiểu Nhã: “Nói bậy gì thế hả? Lại còn lôi cả áp bức với phản kháng ra đây nữa!” Tiểu Lộ cười: “Chị dâu không uống cũng được! Nhưng thầy Trương phải làm hai việc!”

Trương Hoa hỏi: “Sao lại ra điều kiện với tôi thế?”

Tiểu Lộ cười: “Vốn dĩ hôm nay là chúng em mời chị dâu ăn cơm, nếu thầy Trương đã đến, vậy xin hãy thanh toán giúp bọn làm thuê chúng em vậy!”

Trương Hoa hỏi: “Điều kiện là thế này á?”

Tiểu Lộ nói: “Còn nữa, đó là mời rượu cả ba bọn em, chỉ có điều thầy phải uống gấp đôi!”, sau đó cô nhìn sang Đồng Mộng Mộng và Tiểu Nhã nói: “Thực ra bọn em cũng vất vả lắm, thầy Trương có mời bọn em cũng là điều nên làm mà! Có đúng không?”

Tiểu Nhã vội vàng hưởng ứng: “Đúng thế, nên thay chị dâu mời bọn em!”, lúc này Trương Hoa mới biết hai cô này không phải dễ đối phó, hơn nữa anh trước nay cũng rất ít khi đùa với con gái, nên không biết cách đối phó với họ.

Trần Đình liền nói: “Không được, lát nữa anh ấy còn phải lái xe, không được uống!”

Trương Hoa gạt đi: “Không sao đâu, đã đến đây rồi thì phải uống với các em một chút!”

Tiểu Lộ nói: “Đúng là thầy giáo có khác, quả không tầm thường!”

2.

Ăn xong đi ra, Trần Đình nói: “Đừng lái xe về nữa, chúng ta bắt taxi đi!”

Trương Hoa nói: “Không sao đâu!”, sau đó nói người kia: “Lên xe đi, anh chở bọn em về!”

Tiểu Lộ lập tức ngồi vào xe nói: “Bọn em tin tưởng thầy Trương!”

Thấy ba người bọn họ đều vào trong xe, Trần Đình chẳng còn cách nào khác phải vào xe theo. Đưa ba bọn họ về chỗ trọ rồi, trên đường về nhà, Trần Đình nói: “Anh thường xuyên lái xe sau khi uống rượu bia ư?”

Trương Hoa đáp: “Cũng không thường xuyên, thỉnh thoảng tiếp khách cũng phải thế, chẳng còn cách nào khác!”

“Sau này đừng như thế, em thực sự rất lo!”

Tắm xong lên giường, Trương Hoa nhìn mặt Trần Đình vẫn đỏ liền hỏi: “Rót cuộc em đã uống bao nhiêu hả? Sao đến giờ mà mặt vẫn còn đỏ thế kia?”

Trần Đình nói: “Em uống không nhiều, chắc tại không biết uống nên mới như thế!”

Trương Hoa nằm xuống giường, đột nhiên nói: “Đừng có học thói hư của họ là được!”

Trần Đình nằm sát lại gần, nói: “Sao anh lại nói như thế, chẳng lẽ họ lại hư hỏng ư?”

“Anh làm kinh doanh lâu như thế, biết rất nhiều cô gái biết uống rượu bia, hơn nữa cuộc sống về đêm vô cùng phong phú!”

Trần Đình dựa vào người Trương Hoa, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh hỏi: “Chẳng lẽ anh thường xuyên đi uống với những cô gái ấy?”

Trương Hoa nói: “Không, chỉ biết mà thôi!”

“Thế làm sao anh biết cuộc sống về đêm của họ rất phong phú?”

Trương Hoa biết nói ra câu này là tự kéo mình vào rắc rối, liền nói: “Đâu phải cứ phải đi cùng họ mới biết?”

“Thôi được rồi, em tin những gì anh nói!”

Trương Hoa nói xong cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao mình phải giải thích những chuyện này với Trần Đình? Tại sao phải sợ cô ấy hiểu lầm?

Trần Đình lại ôm lấy Trương Hoa, sau đó nói: “Anh nói xem, em uống rượu xong trông có xinh không?”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, nói: “Xem ra kể từ sau khi mở cửa hàng, em quả nhiên đã thay đổi!”

“Như thế không tốt à?”

“Anh chỉ thấy không quen thôi!”

Ngày hôm sau, Trương Hoa có buổi đào tạo ở trong thành phố. Sau buổi đào tạo, vẫn có rất nhiều cô gái mua sách đến xin chữ ký của Trương Hoa. Trương Hoa vừa cảm thấy bất lực lại vừa cảm thấy khó chịu với những việc này.

Trương Hoa đang ngồi cầm cú ki tên thì đột nhiên có một giọng nói quen thuộc vang lên: “Giúp em ki tên với!”, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Trần Đình. Trương Hoa nhìn quanh, sau đó cố đè chặt giọng xuống, nói: “Sao em lại đến đây?”

Trần Đình cười đáp: “Đến nghe giảng!”

Phía sau có người hỏi thúc: “Kí tên xong chưa?”

Trương Hoa nói: “Em đứng sang một bên chờ anh!”

Trương Hoa xong việc liền ra chỗ Trần Đình đứng chờ: “Em ra ngoài trước đợi anh, anh nói với bọn họ vài câu rồi sẽ ran gay!”

Trần Đình hỏi: “Tại sao phải ra ngoài trước? Em muốn cùng ra với anh!”

Trương Hoa thấy Trần Đình như vậy cũng chẳng còn cách nào khác, liền nói với các nhân viên khác: “Tôi có việc phải đi trước đây, phiền mọi người ở lại dọn dẹp nhé!”, sau đó dẫn Trần Đình ra ngoài.

Lúc đi ra ngoài, Trương Hoa rất lo một việc, đó là sợ Cổ Vân Vân đang đợi anh ở ngoài. Ra đến bên ngoài, cuối cùng cũng thở phào, Cổ Vân Vân không có ở đây.

Trương Hoa nói: “Em đợi anh một lát, anh đi lấy xe!”

Trương Hoa vừa ngồi vào xe thì Cổ Vân Vân gọi điện đến, bảo hôm nay cô đi cùng Kỉ Oanh, bảo Trương Hoa tối nay cùng đi, cô sẽ gọi thêm Lí Dương Uy cùng đi ăn. Sau đó nói: “Cuối cùng thì Kỉ Oanh và Dương Uy đã quyết định mùa xuân năm nay sẽ cưới!”

Lúc này Trương Hoa mới sực nhớ ra lâu lắm rồi không liên lạc gì với Lí Dương Uy, hình như là kể từ sau khi anh làm giáo viên hướng dẫn đã mất liên lạc với rất nhiều bạn bè trước đây, cũng không hiểu là anh không liên lạc với họ hay là họ không liên lạc với anh nữa.

Cổ Vân Vân thúc giục trong điện thoại: “Mau nói đi chứ! Cậu nói xem tối nay ăn ở đâu nào?”. Trương Hoa nói: “Tối nay tôi không có thời gian đi ăn đâu, bên này vẫn còn nhiều việc phải làm!”

4.

Nhìn thấy Trần Đình vào xe, Trương Hoa liền nói: “Em có quay lại cửa hàng không? Nếu không chúng ta về nhà luôn!”

Trần Đình nói: “Không về cửa hàng, cũng không về nhà!”

Trương Hoa liền hỏi: “Có chuyện gì khác sao?”

“Chẳng có chuyện gì khác cả, em chỉ muốn đi ra ngoài ăn với anh thôi! Em đã chọn địa điểm rồi, anh cứ đi theo là ok!”

Trên đường đi, Trần Đình hào hứng nói: “Em chưa bao giờ nhìn thấy anh trên bục giảng, cuối cùng thì cũng được nhìn thấy rồi. Không ngờ lúc ở trên bục giảng anh lại nhiệt tình như thế, hơn nữa...” Trần Đình dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Cực kì đẹp trai!”

Trương Hoa và Trần Đình vừa bước vào nhà hàng, anh biết ngay nhà hàng này chuyên phục vụ các cặp tình nhân, cách bài trí vô cùng lãng mạn. Trương Hoa đưa mắt nhìn quanh, Trần Đình kéo tay anh nói: “Đừng nhìn nữa, mau vào đi!”

Gọi món xong, Trần Đình nói: “Thế nào? Địa điểm em chọn cũng không tồi chứ hả?”

Trương Hoa gật gù: “Anh thấy là mấy bé con ở cửa hàng em chọn thì có!”

Trần Đình vô cùng ngạc nhiên: “Sao anh biết?”

Trương Hoa liền nói: “Dù gì anh cũng ở với em bao nhiêu lâu, còn không biết cái gu của em sao?”

Trần Đình tỏ vẻ không vui: “Chê gu của em tồi chứ gì?”

“Đây không phải vấn đề tồi hay không, chỉ là hứng thú có sự khác biệt, người như anh thường không thích những nơi thế này!”

“Đúng thế, em cũng không thích những nơi như thế này, hơn nữa cũng không biết rồi này nên lúc sáng đã lên đến đây xem trước, sợ tối nay đến lại mất mặt!”

Trương Hoa liền đứng dậy nói: “Vậy chúng ta đổi sang nơi khác đi!”

Trần Đình nói: “Đã đến đây rồi còn đi đâu nữa, cứ coi như để trải nghiệm một môi trường mới đi!”

Không khí mới mẻ này đúng là mang đến cho hai người cảm giác khác lạ, đặc biệt là khi xung quanh có rất nhiều các cặp tình nhân đang đi qua đi lại. Trần Đình khẽ trả lời nói: “Đột nhiên em cảm thấy chúng ta hoàn toàn chưa từng có giai đoạn tìm hiểu và hẹn hò với nhau!”

Trương Hoa không nói gì nhưng anh hiểu hết ý Trần Đình muốn nói.

5.

Hai người ăn cơm xong đi ra khỏi cửa hàng, Trần Đình nhìn đồng hồ rồi nói: “Em chẳng muốn về nhà sớm chút nào!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Lên xe đi! Anh dẫn em tới một nơi!” Trần Đình nhìn ra ngoài cửa kính, hỏi: “Anh định về nhà bố mẹ đấy à?”

Trương Hoa liền nói: “Không, đến nơi em sẽ biết!”

Trương Hoa đỗ xe lại, sau đó tắt đèn xe. Trần Đình nhìn bốn bề tối đen cảm thấy hơi sờ sợ, liền hỏi: “Đây là nơi nào?”

Trương Hoa xuống xe trước, sau đó qua mở cửa xe cho Trần Đình, nói: “Em xuống đây đi!”

Trần Đình xuống xe rồi cứ bám chặt tay Trương Hoa, vừa đi vừa nói: “Tối thế này, rốt cuộc là nơi nào thế? Hay là về đi, em sợ lắm!”

Trương Hoa liền bật đèn xe lên. Qua ánh đèn xe, Trần Đình nhìn thấy trước mắt là một khoảng đất trồng rau, nhìn tiếp ra xa thấy thấp thoáng một cánh đồng lớn cùng một vài hộ dân, còn có cả những dãy núi nhấp nhô.

Trương Hoa ngồi xuống, Trần Đình cũng đành ngồi xuống với anh, chẳng buồn để ý xem có bẩn hay không nữa. Trương Hoa châm một điếu thuốc, sau đó nói: “Hồi còn học cấp hai, anh cùng với mấy thằng bạn thường xuyên đến đây!”

Trần Đình liền hỏi: “Bọn anh không sợ

Trương Hoa nói: “Lúc ấy cảm thấy rất kích thích, làm gì biết sợ!”

“Bọn anh đến đây làm gì?”

“Đến ăn trộm rau, sau đó mang về trường dùng bếp điện nấu ăn!”

“Hóa ra anh cũng làm cả những chuyện này cơ à?”

Trương Hoa nói: “Giờ nghĩ lại thấy rau ấy nấu thật khó ăn, nhưng lúc ấy bọn anh cứ tranh nhau ăn, cảm thấy rất ngon miệng, cũng rất thú vị! Giờ nghĩ lại thấy có lỗi với những người nông dân đó quá!”

Trần Đình dựa vào người Trương Hoa, sau đó nói: “Bọn họ sẽ tha thứ cho các anh thôi, dù sao lúc ấy bọn anh còn nhỏ mà!”

Trần Đình dựa vào người Trương Hoa, tưởng tượng lại cảnh bọn Trương Hoa đi ăn trộm rau, dần dần bỗng thấy bớt sợ hơn.

Trần Đình thốt lên: “Yên tĩnh quá, cảm giác như chỉ còn hai chúng ta vậy! Sau này già rồi em cũng muốn sống ở một nơi như thế này, có thể sống một cuộc sống bình dị!”

6.

Hai người ngồi trên bãi cỏ rất lâu mới quay về thành phố. Xe vừa vào thành phố, Trần Đình đã nói: “Chỉ cách nhau có một quãng đường chẳng xa, thế mà cảm giác hoàn toàn khác biệt!”

Trương Hoa nói: “Thực ra cuộc đời người cũng như vậy, có phồn hoa, có yên tĩnh, trong sự phồn hoa sẽ mất đi rất nhiều sự yên tĩnh, nhưng trong sự yên tĩnh lại sẽ nhớ nhung sự phồn hoa”

“Chẳng nhẽ không thể lựa chọn cả hai sao?”

“Đây chính là ‘cá’ và ‘bàn tay gấu’ ”

(Trung Quốc có câu tục ngữ: Không thể có cả “cá” và “bàn tay gấu”. Tức là chỉ có thể lựa chọn một trong hai mà thôi!)

Trần Đình gật gù: “Cũng phải, khi người ta đạt được một cái gì đó, cùng lúc người ta cũng mất đi một cái gì khác, cũng giống như em hiện giờ, mặc dù làm ăn tương đối tốt, nhưng lại mất đi rất nhiều thời gian cho con!

Trương Hoa nói: “Từ khi nào em trở nên nhanh chóng nhận thức vấn đề thế?”

Trần Đình bùi ngùi: “Nhận thức được thì có tác dụng gì, chẳng phải vẫn bất lực hay sao? Anh luôn đi đào tạo người khác, nói cho người ta rất nhiều đạo lý, nhưng bản thân anh có thể nhảy ra khỏi những vấn đề đạo lý ấy không?”

Trương Hoa vừa lái xe vừa liếc Trần Đình, sau đó nói: “Xem ra anh quả thực phải nhìn nhận lại em!”

Trần Đình liền mỉm cười: “Em chỉ nói đùa thôi, chẳng phải anh vẫn nói em ngốc sao, cứ coi đó là mấy lời ngốc nghếch đi!”

Trương Hoa nói: “Dám thừa nhận mình là ngốc chính là thông minh đấy! Đáng tiếc là rất nhiều người không chịu thừa nhận mình ngốc!”

“Nói thế nào thì nói em vẫn thích anh coi em là ngốc!”

Về đến nhà, chị Trương đang bế Tinh Tinh đợi hai người. Trần Đình nói: “Chị Trương còn chưa ngủ à? Sau này nếu bọn em về muộn chị cứ ngủ trước đi nhé!”

Chị Trương cười nói: “Không sao, thực ra tôi cũng không ngủ được!”

Trần Đình liền dặn: “Thế thì chị đợi một lát, đợi em tắm xong em sẽ bế Tinh Tinh sang ngủ cùng với bọn em!”

65. Chương 65

CHƯƠNG 65

1.

Trương Hoa tắm xong vào phòng thấy Trần Đình đang ngồi dựa lưng vào thành giường, Tinh Tinh đang nằm ngủ trong lòng cô. Trương Hoa nằm xuống nói: “Dương Uy sắp lấy vợ rồi!”

Trần Đình liền nói: “Thế sao, anh ấy nói với anh thế à?”

“Không, nghe người khác nói, cũng hôm nay anh mới biết đấy chứ!” – Sau đó thở dài nói: “Cũng chẳng biết là vì bận hay vì thế nào mà lâu lắm rồi không liên lạc với cậu ta

Trần Đình liền bảo: “Hay là ngày mai anh bảo anh ấy với Kỉ Oanh qua nhà mình ăn cơm, trước tết năm ngoái chúng ta cũng cùng ăn cơm với nhau, sau hôm ấy chưa gặp lại lần nào!”

Trương Hoa nói: “Thôi cứ ăn ở ngoài cho lành, ăn ở nhà rắc rối lắm!”

“Ồ bên ngoài sao thoải mái bằng ở nhà! Ngày mai hết giờ làm anh đi đón họ, em sẽ về sớm chuẩn bị với chị Trương”.

“Hay là em gọi cả Lưu Huệ Anh cùng đến, cũng lâu lắm rồi không thấy cô ấy đến, càng đông càng vui!”

Sáng ngày hôm sau, Trần Đình trước khi ra ngoài đã dặn chị Trương buổi chiều chuẩn bị nhiều đồ ăn, bảo tối có mấy bạn học đến chơi. Có lẽ bởi trong nhà vẫn thường vắng vẻ nên chị Trương nghe thấy vậy thì vui lắm, còn nói với Trần Đình: “Em cứ yên tâm, chị sẽ chuẩn bị chu đáo!”

Buổi sáng Trương Hoa gọi cho Lí Dương Uy, Lí Dương Uy nghe điện thoại liền nói: “Thằng ranh, cuối cùng cũng chịu gọi cho tôi rồi hả? Còn tưởng cậu mất tích rồi chứ!”

Cảm giác quen thuộc, giọng nói quen thuộc bỗng chốc khiến Trương Hoa thấy ấm áp trong lòng, thậm chí hơi cảm động. Lúc này anh mới phát hiện ra bởi vì chút thành công của mình mà anh xa cách với rất nhiều người bạn vốn thân thiết với mình.

Trương Hoa chỉ cười bảo: “Sợ làm phiền cuộc sống ngọt ngào của hai người nên mới không dám gọi đấy chứ!” Hai người nói chuyện phiếm dăm ba câu, Trương Hoa liền bảo: “Tối nay cậu với Kỉ Oanh qua nhà tôi ăn cơm đi, chiều hết giờ làm tôi sẽ qua đón hai người!”

Lí Dương Uy liền nói: “Thế cơ à, tôi cũng được hưởng thụ một lần đãi ngộ đặc biệt à?”

Trương Hoa do dự một lát rồi bảo: “Có cả Trần Đình nữa!”

“Cô ấy cũng ở đấy à? Thế còn đứa bé thì sao?”

“Cũng ở nhà tôi luôn!”

“Thế thì tốt, đợt trước cậu bảo tôi là sinh con gái, tôi cứ mong nhìn thấy mặt con cưng của cậu!”

Nhã Vận vừa được nghỉ đông về đến nhà đã làm nũng đòi mẹ phải cho đi thăm em bé. Mẹ Trương Hoa nói: “Cũng được, cũng lâu lắm rồi mẹ chưa nhìn thấy con bé, không biết anh trai con với Trần Đình bạn cái gì mà lâu thế không cho con bé về thăm nhà!”

Lúc Nhã Vận gõ cửa, chị Trương vừa đi mua rau về được một lúc. Chị Trương mở cửa, cả hai người đều kinh ngạc. Chị Trương thấy Nhã Vận có vẻ ít tuổi, không giống là bạn học của Trương Hoa với Trần Đình liền hỏi: “Cháu tìm ai?”

Nhã Vận càng ngạc nhiên hơn, hỏi lại: “Cô là ai? Sao lại ở trong nhà của anh trai cháu thế này?”, chị Trương lúc này mới nghe ra, bảo: “Chắc cô là em gái của cậu Trương phải không, tôi là người giúp việc được chị dâu của cô thuê về làm việc!”

Nhã Vận nghĩ thầm: “Sao thuê người giúp việc mà anh cả không nói gì với mẹ nhỉ?”

Chị Trương liền nói: “Mời cô chủ vào nhà!”

Nhã Vận lần đầu tiên được gọi là “cô chủ”, có vẻ ngại ngùng nói: “Cứ gọi cháu là Nhã Vận là được rồi!” Nhìn thấy em bé đang bò trên nền đất, Nhã Vận vội vã cởi dép ra, đi dép lê vào trong, ôm em bé lên nói: “Oa, đã lớn bằng này rồi cơ à, còn biết bò rồi đấy!”

Chị Trương nói: “Đúng thế, giờ nó không thích bị người khác ôm đâu, chỉ thích nằm trên nền đất thôi!”

Nhã Vận nói: “Chẳng trách nền nhà sạch sẽ thế, trước đây anh cả toàn đi dép vào trong phòng, chắc bây giờ chỉ có thể đi dép lê trong nhà thôi!”

Chị Trương cười: “Đúng thế, anh trai cô vì con bé mà thay đổi rất nhiều thói quen, nghe nói trước đây ở nhà hút thuốc dữ lắm, giờ về đến nhà là tuyệt đối không hút! Cô ngồi chơi với Tinh Tinh nhé, tôi đi chuẩn bị cơm tối! Hôm nay anh trai cô có mời bạn học cùng đến ăn cơm!”

Tinh Tinh không chịu để Nhã Vận bế, cứ nhất định đòi nằm xuống đất để bò chơi, Nhã Vận đành phải ngồi dưới đất cùng con bé, đến khi Tinh Tinh bò đi xa lại chạy đến ôm con bé lại, sau đó nói: “Sao mà nghịch như con trai thế hả? Cháu phải nhớ cháu là con gái, phải ngoan ngoãn!”, đáng tiếc là Tinh Tinh chẳng đoái hoài đến những lời Nhã Vận nói, vẫn cứ bò đi khắp nhà. Chị Trương làm bếp nghe thấy vậy liền nhoen miệng cười.

Lưu Huệ Anh đến trước tiên. Lúc Nhã Vận ra mở cửa, Lưu Huệ Anh liền nói: “Nhã Vận cũng đến hả em? Nghỉ rồi à?”

Nhã Vận nói: “Em nghỉ rồi, ngày mai mới về nhà!”

Lưu Huệ Anh nhìn thấy chị Trương một mình trong nhà bếp cười bảo: “Xem ra có cái ăn nên chị là người đến sớm nhất rồi!” sau đó chạy vào bếp nói: “Chị Trương, có cần em giúp một tay không?”

Lưu Huệ Anh đã đến đây mấy lần nên khá thân thiết với chị Trương.

Chị Trương nói: “Không cần đâu, một mình tôi là được rồi!”

“Vậy thì để vị khách này đi nghỉ ngơi vậy, đợi khi nào Trần Đình về thì vào giúp chị” – Lưu Huệ Anh cười nói.

Lưu Huệ Anh đến trước mặt Tỉnh Tỉnh, bế phốc con bé lên, nói: “Quý con, đừng có bò lung tung, để mẹ nuôi ôm cái nào!”

Nhã Vận liền hỏi: “Giờ chị ấy đang làm gì?”

Lưu Huệ Anh biết Nhã Vận đang hỏi về Trần Đình: “Em không biết à?”

Nhã Vận nói: “Anh cả em chỉ nói với mẹ là giờ chị ấy đang đi làm, nhưng không nói là làm ở công ty nào, cụ thể làm cái gì!”

Lưu Huệ Anh cười tinh quái: “Có phải anh trai em cảm thấy lép vế so với chị dâu em nên cố ý không nói ra chị ấy đang làm gì không hả?”

“Chị nói cái gì thế, em chẳng hiểu gì cả?”

“Chỉ có thể nói vậy thôi, chị dâu em hiện giờ có khi còn giàu có hơn cả anh trai em đấy!”

Nhã Vận càng thêm tò mò, vội hỏi chị ấy đang làm gì. Lưu Huệ Anh cười nhưng không nói. Nhã Vận cứ hỏi riết, cuối cùng Lưu Huệ Anh đành nói: “Đợi khi nào Trần Đình về, em tự đi mà hỏi!”

4.

Lúc Trần Đình về đến nhà, trong tay cô xách theo một tí bia với đồ uống, vừa nhìn thấy Nhã Vận đã vô cùng ngạc nhiên: “Em được nghỉ rồi à? Sao đến mà không bao trước để anh em đi đón?”

Nhã Vận nhìn thấy Trần Đình bây giờ khách hảnh lúc mới dẫn con về nhà, mặc quần áo theo phong cách công sở, dáng vẻ đĩnh đạc, nhanh nhẹn, toàn thân toát lên một vẻ quyến rũ của người phụ nữ trưởng thành. Nhã Vận chợt không biết đối mặt thế nào với một Trần Đình hiện giờ.

Có lẽ là bởi vì Nhã Vận không nghĩ rằng Trần Đình sẽ thay đổi như vậy, trong lòng Nhã Vận, cho dù chị dâu trước đây có như thế nào vẫn là người chị dâu có bầu sau khi ly hôn, hoặc là một người mẹ đơn thân, trông có vẻ rất đơn giản, dịu dàng, thậm chí có chút u uất.

Nhã Vận liền nói: “Hôm qua em về đến nhà, vì vậy hôm nay qua thăm em bé!”

Trần Đình nói: “Tỉnh Tỉnh gặp được cô chắc là vui lắm đấy! Em ngồi với chị Huệ Anh một lát đi, chị đi giúp chị Trương một tay!”

Nhã Vận đến bên cạnh Lưu Huệ Anh, thì thầm: “Rốt cuộc chị ấy đang làm cái gì?”

Lưu Huệ Anh bật cười: “Không nói cho em biết đâu!”

Nhìn chị Trương lúi húi ở trong bếp, Lưu Huệ Anh chợt nhớ ra cái gì, liền thì thầm nói: “Chị giúp việc không biết chuyện anh trai em và chị dâu đã ly hôn. Tối nay em phải nhớ kĩ, cần gọi là chị dâu thì cứ gọi là chị dâu, nếu không bà giúp việc biết thì không hay đâu!”

“Thôi được rồi, coi như là vì em bé vậy!” – Kì thực lúc vừa mới nhìn thấy Trần Đình, suýt chút nữa Nhã Vận đã gọi cô là chị dâu. Bản thân Nhã Vận cũng không hiểu tại sao mình lại có tâm lý này, cũng có thể do nhìn thấy hình ảnh hiện nay của Trần Đình khiến cho Nhã Vận có tâm lý khác lạ.

5.

Trương Hoa còn chưa gõ cửa, Nhã Vận đã nghe thấy tiếng cười nói của anh với Lí Dương Uy rồi. Nhã Vận đứng bật dậy nói: “Anh cả về rồi! Để em ra mở cửa!”

Nhã Vận liền mở cửa ra, Trương Hoa chưa đến bên cửa, nhìn thấy Nhã Vận đã ngạc nhiên hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Nhã Vận nói vẻ không vui: “Có một lúc thôi mà đến mấy người hỏi như thế, chẳng nhẽ em không thể đến đây sao?”

“Ai bảo em không thể đến, chỉ có điều em cứ xuất quỷ nhập thần, khiến cho người khác ngạc nhiên thôi!”

Lí Dương Uy đứng đằng sau Đại học có thú vị không em? Đã bắt đầu yêu ai chưa?”, Kỉ Oanh đứng bên cạnh đánh anh một cái nói: “Anh nói lằng nhằng gì thế, Nhã Vận còn nhỏ mà!”

Nhã Vận liền nói: “Chỉ có chị Oanh là tốt bụng, anh Dương Uy chỉ biết bắt nạt người khác thôi!”

Thực ra Nhã Vận cũng đã biết bọn họ từ lâu rồi, trước đây hồi còn học đại học, Trương Hoa thỉnh thoảng lại dẫn Nhã Vận đi tụ tập cùng lớp. Lí Dương Uy giả bộ than thở: “Thời gian trôi qua thật là nhanh, hồi học đại học Nhã Vận vẫn chỉ là một cô nhóc, thế mà chớp mắt đã thành sinh viên đại học rồi!”, sau đó vỗ vai Trương Hoa bảo: “Xem ra chúng ta già thật rồi!”

Trương Hoa nói: “Thôi đừng than thở nữa, mau vào trong đi!”

Trương Hoa cũng xách về cả bia và đồ uống. Lưu Huệ Anh liền nói: “Xem ra hai người này không bàn bạc trước với nhau rồi, cả hai đều mua bia với đồ uống về này, ngay cả nhãn hiệu cũng giống nhau luôn!”

Kỉ Oanh vừa vào trong đã ôm em bé nói: “Giống Trương Hoa quá đi mất!”

Lí Dương Uy nói: “Cái thằng này thật chẳng đáng mặt bạn bè, con gái đã biết bỏ rồi mới cho chúng ta biết mặt!”, nói rồi liền móc trong túi ra một bao lì xì đỏ, nhét vào trong áo của bé, nói: “Chút quà mọn, đừng chê ít nhé!”, Trương Hoa nói: “Cậu mà nói vậy lần sau tôi không cho cậu đặt chân vào đây nữa đâu đấy!”

Tĩnh Tĩnh được Kỉ Oanh ôm, mắt đảo quanh nhìn mấy khuôn mặt lạ hoắc, nhưng không hề khóc. Nhưng yên được một lúc là con bé lại vùng ra khỏi tay Kỉ Oanh. Kỉ Oanh đành phải đặt nó xuống đất. Nhã Vận nói: “Các anh chị ngồi chơi đi, để em trông nó cho!”

6.

Lúc ăn cơm, chị Trương không ngồi vào mâm, nói là bế em bé ra ngoài chơi. Nhưng mọi người nhất định bảo chị ngồi ăn cùng, nói chị vất vả cả buổi rồi. Trần Đình nói: “Kệ Tĩnh Tĩnh, cứ để nó bò quanh nhà, cho nó bò mệt tối nó mới chịu đi ngủ sớm!”

Trần Đình rót bia ọi người, chị Trương nói không biết uống, Trần Đình liền rót cốc nước ngọt cho chị. Trần Đình cầm cốc bia vốn rót cho chị Trương đặt trước mặt mình, nói: “Cốc này để em uống vậy!”

Lưu Huệ Anh liền hỏi: “Cậu học uống từ bao giờ thế

Trương Hoa nói: “Bị mấy con ranh trong cửa hàng của cô ấy làm hư đấy!”

Lưu Huệ Anh cười: “Xem ra làm bà chủ cũng đâu có dễ dàng, còn phải học cách uống bia rượu đấy”

Kỉ Oanh nói: “Trần Đình làm bà chủ rồi à? Sao Trương Hoa không nói gì với bọn tôi thế?”

Trần Đình cười: “Cái gì mà bà chủ, chỉ là mở một cửa hàng nhỏ thôi mà!”, sau đó nhìn sang Nhã Vận nói: “Nhã Vận, em có muốn uống chút bia không?”

Nhã Vận cầm cốc lên nói: “Chị rót cho em một ít đi, dù gì cũng là sinh viên đại học rồi!”

Trương Hoa nói: “Không được, vẫn là trẻ con, không được uống”. Nhã Vận liền buột miệng: “Chị dâu bảo là uống được, tại sao em không được uống?”

Câu nói này của Nhã Vận khiến cả Trần Đình và Trương Hoa đều ngạc nhiên. Trần Đình trong lòng hơi phần khởi, vội nói: “Lên đại học rồi là trở thành người lớn, uống một chút thôi không sao đâu!” Trương Hoa cũng chẳng còn cách nào khác.

Lí Dương Uy, Kỉ Oanh và Lưu Huệ Anh mời chị Trương trước. Chị Trương được mời vô cùng ngạc nhiên, có lẽ không nghĩ rằng một người giúp việc như mình mà cũng được coi trọng như thế. Trương Hoa thấy vậy đột nhiên cảm thấy vô cùng cảm động, dường như mình đang được quay trở lại cuộc sống đơn giản trước đây. Lúc ấy, trong lòng anh và các bạn học, địa vị của ai cũng như nhau, thậm chí bọn anh càng kính trọng những người lao động chất phác, mộc mạc. Trương Hoa chợt phát hiện, sự cảm động này dường như đã mất đi rất lâu rồi.

66. Chương 66

CHƯƠNG 66

1.

Mọi người đang uống thì đột nhiên Tỉnh Tỉnh bò đến chân Trần Đình. Trần Đình ôm con lên, nói: “Đói rồi phải không?”, sau đó gấp một ít thức ăn cho con ăn. Lí Dương Uy nói: “Giờ nó đã biết ăn thức ăn rồi à?”

Trần Đình nói: “Chỉ ăn được cái gì mềm mềm thôi a

Trương Hoa nói: “Thức ăn đã là gì, tôi còn cho nó uống bia rồi cơ đấy!”

Trần Đình cười: “Mấy hôm trước anh ấy cứ một mực kè cốc bia vào miệng Tỉnh Tỉnh, kết quả là con bé uống thật, cũng không hẳn là uống, chỉ là liếm liếm tí xíu thôi!”, sau đó nhìn sang Trương Hoa nói: “Sau này anh đừng cho con uống bia nữa, nếu không sau này nó sẽ bị anh đào tạo thành con ma men mất!”

Nhã Vận đột nhiên nói: “Em nhìn thấy em bé có một cái răng rồi, nhỏ xíu, chỉ như cái chấm nhỏ!”, sau đó đứng dậy đi đến bên Trần Đình, đưa tay vào miệng Tỉnh Tỉnh, nói: “Cứng à, cắn cô đi nào!”

Trương Hoa cầm cốc lên nói: “Chị Trương, cảm ơn chị thời gian qua đã vất vả chăm sóc Tỉnh Tỉnh, thường ngày bận rộn quá, em cũng ít khi nói chuyện với chị, chị đừng để bụng nhé!”

Chị Trương vội nói: “Đây là việc của người giúp việc chúng tôi mà, tôi chỉ lo chăm Tỉnh Tỉnh không tốt sẽ khiến cô cậu phải lo lắng thôi!”

Ăn cơm xong, mọi người ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm. Một lát sau, Lí Dương Uy và Kỉ Oanh chuẩn bị về, Trần Đình liền nói: “Để Trương Hoa tiễn hai người!”

Lí Dương Uy nói: “Cậu ta dám tiễn nhưng anh không dám ngồi đâu!”

Trần Đình cười: “Anh ấy thường xuyên uống bia rượu rồi lái xe mà, chắc là không sao đâu!”

Trần Đình chẳng qua cũng chỉ là nói xã giao thế thôi chứ trong lòng cũng rất lo Trương Hoa sẽ lái xe đưa Lí Dương Uy và Kỉ Oanh về thật.

Lí Dương Uy vẫn một mực bảo tự bắt xe về, Trương Hoa nói: “Không tin tưởng tay lái của tôi thì tôi cũng không ép!” Đợi họ về cả rồi, Lưu Huệ Anh liền nói: “Hay là tối nay Nhã Vận về nhà chị ngủ đi, ở đây chắc là không có chỗ ngủ rồi!”

Trần Đình nói: “Không cần đi xa thế đâu, thuê một phòng cho con bé ở nhà nghỉ bên cạnh cũng được mà!”, sau đó nói với Nhã Vận: “Trong nhà vẫn còn quần áo của em, hay là em tắm rửa đi rồi hãy ra nhà nghỉ, chị sợ tắm rửa ở nhà nghỉ không được sạch sẽ!”

Nhã Vận tắm rửa xong, Trần Đình liền đưa Nhã Vận đi thuê phòng. Lưu Huệ Anh cũng xuống nhà theo. Sau khi ra ngoài, Trần Đình nói với Lưu Huệ Anh: “Uống chút bia đó không sao chứ?”

Lưu Huệ Anh nói: “Không sao đâu!”

Trần Đình liền bảo: “Vậy tớ đưa Nhã Vận đi thuê phòng, không tiễn cậu nữa nhé!”

2.

Nhã Vận đi theo Trần Đình vào trong nhà nghỉ, vừa mới vào trong đã không nén được hỏi: “Ồ đây một đêm chắc tốn không ít tiền nhỉ?”

Trần Đình cười cười: “Cũng không nhiều lắm!”

“Biết sớm thế này em đã đi về nhà ngủ với chị Lưu Huệ Anh rồi! Em còn tưởng là một cái phòng đơn giản thôi chứ!”

“Không sao đâu, dù sao cũng không phải ở trong thời gian dài!”

Trần Đình ngồi trên ghế hỏi Nhã Vận đang ngồi trên giường: “Đi học đại học đã quen chưa?”

“Mọi thứ vẫn ổn ạ!”

Trần Đình trầm ngâm một lát rồi lại hỏi: “Bố mẹ vẫn khỏe cả chứ?”

“Bố mẹ đều khỏe, nhưng mà nhớ em bé, nói là anh chị lâu lắm không cho cháu về nhà chơi!”

Trần Đình nói: “Đều tại chị, dạo này chị bận quá, không có thời gian!”

Nhã Vận không nén được hỏi: “Chị đang làm cái gì thế?”

“Chị mở một cửa hàng hoa, ngày mai nếu không có việc gì em cứ qua đó chơi!”

Nhã Vận mau mắn đáp: “Vâng ạ!”

Trần Đình lại nói: “Nếu ngày mai em dậy sớm thì về nhà ăn sáng, nếu mệt thì ngủ thêm một lúc, chị đã dặn lễ tân rồi, chỉ cần chưa bảo trả phòng thì em cứ tiếp tục ở lại đây!”

Trần Đình ngồi thêm một lúc rồi đứng dậy nói: “Em ngủ sớm đi!”

Trần Đình đi rồi, Nhã Vận liền bật ti vi lên xem, nhìn thấy trong phòng còn có cả máy tính, vốn định bật máy tính chơi nhưng nghĩ sao lại thôi. Lần đầu tiên ở trong nhà nghỉ, Nhã Vận thấy có chút mới mẻ, nằm trên giường xem ti vi mà mãi không ngủ được. Nhã Vận lẩm bẩm: “Có tiền vẫn hơn!”

3.

Kỉ Oanh nằm trên giường, đột nhiên quay người lại hỏi Lí Dương Uy: “Trương Hoa và Trần Đình hiện nay là quan hệ gì vậy?”

Lí Dương Uy nói: “Có thể là quan hệ gì chứ? Quan hệ sống chung với nhau vì sau khi ly hôn có con!”

Kỉ Oanh nói: “Có con rồi sao còn chưa phục hôn? Em thấy Trần Đình cũng không tồi, tính tình cởi mở, lại hiền hòa, ăn cơm xong còn rửa bát cùng người giúp việc!”

Lí Dương Uy nói: “Giày có vừa chân không chỉ có người đi mới biết, người ngoài nhìn làm sao biết được?”

Kỉ Oanh thở dài: “Chỉ có điều thái độ của Trương Hoa đối với Cổ Vân Vân có chút mơ hồ, hôm qua Cổ Vân Vân lúc đi cùng với em còn nói sắp mua nhà, để sau này cưới Trương Hoa sẽ dùng đến!”

Lí Dương Uy nói: “Bọn họ hoàn toàn không phù hợp, cho dù Trương Hoa không phục hôn thì cũng không thể chung sống với Cổ Vân Vân!”

Kỉ Oanh nói: “Ai bảo không thể nào, có đôi khi em không thể hiểu nổi rốt cuộc Vân Vân đang muốn cái gì, thích cái gì? Có lẽ vì từ nhỏ cô ấy đã chẳng thiếu thứ gì, vì vậy mới không biết là đời này rốt cuộc mình đang theo đuổi cái gì nữa!”

Lí Dương Uy nói: “Anh dám nói, giả sử Trương Hoa và Cổ Vân Vân có quan hệ tình cảm từ hồi còn học đại học thì bọn họ đã tan từ lâu rồi!”

“Tại sao?”

“Cổ Vân Vân thích Trương Hoa là bởi vì cái cảm giác giành giật mãi mà không được. Cô ấy là một người có tính chiếm hữu rất lớn, giả sử cô ấy có người yêu hoặc có chồng rồi, nếu đối phương hoàn toàn nghe theo

lời cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ mất hết hứng thú, thậm chí cảm thấy người đàn ông ấy chẳng có chút sức hút nào. Còn nếu đối phương không nghe lời cô ấy, chắc chắn cô ấy cũng không đồng ý!”

“Theo như anh nói cả đời này cô ấy không thể có bạn trai hoặc lấy chồng?”

“Anh không có ý đó, có thể chưa được đối tượng thích hợp hoặc trong thời điểm hiện tại cô ấy chưa muốn đi tìm, vì vậy mới coi Trương Hoa là mục tiêu của mình, đang tiếc Trương Hoa tuyệt đối không phải là đối tượng lí tưởng nhất của Cổ Vân Vân!”

“Em không thể hiểu hết lí lẽ của anh!” – Nói rồi liền vòng tay ôm lấy Lí Dương Uy, sau đó hỏi: “Thế đối tượng lựa chọn lí tưởng nhất của anh có phải là em không?”

Lí Dương Uy giả bộ thờ dài nói: “Không phải đối tượng lựa chọn lí tưởng cũng đâu còn cách nào khác, không thể lại hủy hôn lần hai được!”

Kỉ Oanh tức tối nói: “Đồ chim lợn, không được nói bậy!”

Trương Hoa nằm trên giường, ngắm khuôn mặt của Trần Dĩnh: “Em uống bia có một lần mà đã nghiện rồi à?”

Trần Dĩnh nói: “Em đâu có thích uống, chỉ có điều bạn học của anh đến, em muốn uống với họ cho có không khí thôi!”

“Sao đột nhiên em lại muốn anh mời bạn học đến nhà ăn cơm?”

“Cũng không có gì, chỉ cảm thấy con người ngoài việc kiếm tiền cũng nên thường xuyên tụ tập bạn bè, người thân. Còn nữa, người một nhà cũng nên dành thời gian ở bên nhau, cho dù công việc rất bận rộn thì cũng nên bớt chút thời gian cùng nhau ra ngoài vui chơi!”

Trương Hoa lại nhìn Trần Dĩnh hồi lâu. Trần Dĩnh nói: “Sao lại nhìn em như thế? Mặt em uống rượu xong trong khó coi lắm à?”

Trương Hoa lắc đầu: “Không, chỉ có điều em thay đổi khiến anh cảm thấy cứ là lạ!”

Trần Dĩnh liền nằm sát lại ôm Trương Hoa: “Thành phố này là nhà của anh, em chỉ muốn xen vào một phần cuộc sống của anh thôi!”

Trương Hoa nghe xong liền trầm ngâm một lát rồi nói: “Anh còn nhớ trước đây đi ngủ em không bao giờ ôm anh, tại sao mấy tháng gần đây cứ thích ôm anh ngủ thế?”

“Như thế không tốt sao?”

“Em thế này cứ khiến cho anh cảm thấy xa lạ!”

“Xa lạ cũng tốt mà, cứ coi như chúng ta vừa mới quen nhau

Thấy Trương Hoa không nói gì nữa, Trần Dĩnh lại nói tiếp: “Hay là chúng ta mua một căn nhà mới, căn nhà này hơi nhỏ, Nhã Vận đến lại không có chỗ ở”.

“Mặc dù hiện nay tiền lương của anh cũng tạm tạm, nhưng không hẳn giàu có, em làm kinh doanh cũng không tồi nhưng dù gì mới được có mấy tháng, muốn mua nhà ở thành phố này không phải con số nhỏ đâu!”

“Em đã nghĩ qua rồi, từ giờ đến tết còn khoảng gần nửa tháng nữa, trước tết nhân lúc chuyện buôn bán đang phát, chúng ta sẽ mở thêm một cửa hàng nữa, như thế sẽ kiếm được nhiều hơn. Dù gì tiền nhà cũng không phải trả hết trong một lần, chỉ cần trả hết đợt đầu là được.

“Em có suy nghĩ này từ khi nào thế?”

“Lúc buổi tối thấy Nhã Vận không có chỗ ngủ, em mới chợt nghĩ ra thôi!”

5.

Bởi vì lạ chỗ nên Nhã Vận không ngủ được, sáng dậy sớm. Lúc sang nhà Trương Hoa, Trương Hoa và Trần Dĩnh vẫn còn chưa dậy, chỉ có chị Trương đang bận rộn ở trong bếp.

Nhã Vận nói: “Chị Trương, em bé đâu rồi?”

“Cháu vẫn đang ngủ trên giường ấy!”

Nhã Vận vào phòng rất lâu, cuối cùng cũng đánh thức được Tỉnh Tỉnh dậy, sau đó ôm con bé ra ngoài chơi, Trần Đình đi ra, thấy Nhã Vận đang ôm con liền nói: “Sao em dậy sớm thế? Ngủ không ngon giấc à?”

Nhã Vận nói: “Cái giường rất dễ chịu, nhưng em không ngủ được!”

Đến lúc ăn sáng mà Trương Hoa vẫn chưa dậy. Nhã Vận vừa ăn vừa hỏi: “Sao anh ấy vẫn chưa dậy nhỉ?”

Trần Đình nói: “Anh ấy không ăn sáng ở nhà nên thường dậy lúc chúng ta gần ăn xong!”

Ăn sáng xong, Trần Đình hỏi Nhã Vận có muốn đến cửa hàng hoa chơi không, Nhã Vận nói: “Em cũng muốn đến xem sao!”

“Thế thì đi với chị.”

Đúng lúc ấy Trương Hoa dậy, nghe nói Nhã Vận muốn đến cửa hàng hoa liền bảo: “Đợi anh rửa mặt xong sẽ đưa hai chị em đi!”

Ngồi trong xe, Nhã Vận nói: “Em chưa bao giờ nghĩ anh cả sẽ lái xe đi làm!”

Trương Hoa nói: “Em tưởng anh thích lái máy cày hả? Gặp phải giờ tan tầm thì đi xe đạp còn nhanh hơn gấp vạn!”

Lúc đến cửa hàng, ba người kia đã mở cửa rồi. Nhã Vận xuống xe liền hỏi Trần Đình cửa hàng ở đâu, sau đó chạy thẳng vào trong cửa hàng. Trần Đình nói với Trương Hoa: “Anh đi cẩn thận nhé!”

Trương Hoa không lái xe đi ngay, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Nếu em thực sự muốn mở thêm cửa hàng, bây giờ chắc anh không có thời gian giúp em đâu!”

Trần Đình nói: “Anh cứ lo việc của anh đi, em sẽ tự lo liệu những chuyện này!”

6.

Nhã Vận đứng trước cửa hàng lăm bắm: “Hóa ra cửa hàng hoa lấy tên của em bé!”

Trần Đình đến gần nói: “Vào trong đi!”

Sau khi vào trong, Nhã Vận nhìn thấy cửa hàng rất to, hơn nữa bài trí cũng rất đẹp, ngoài hoa tươi còn có đồ chơi và bánh gato... Nhã Vận nói: “Không khí cũng không tồi, rất thơm, chắc là khách hàng đa phần là các cặp đôi nhỉ!”

Đồng Mộng Mộng nhìn thấy Trần Đình vào liền nói: “Chị dâu đến đây à?” Tiểu Nhã và Tiểu Lộ cũng chào Trần Đình là chị dâu. Nhã Vận thầm nghĩ: “Sau toàn gọi là chị dâu thế?”

Đồng Mộng Mộng thấy Nhã Vận liền hỏi: “Em gái đây là...?”

Trần Đình nói: “Là cô của Tỉnh Tỉnh đấy!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Hóa ra là em gái của thầy Trương à?”

Nhã Vận vốn chỉ định qua xem rồi đi ngay, kết quả lại thấy cửa hàng này cũng rất thú vị, hơn nữa ba cô bán hàng đều hay nói hay cười, thế nên cảm thấy cứ ở đây cũng được. Thỉnh thoảng Nhã Vận cũng giúp một tay. Thỉnh thoảng một trong ba người bọn họ phải ra ngoài đi giao hàng, Nhã Vận còn phải giúp mọi người tiếp khách, bán hàng. Tất cả những việc này khiến cho cảm thấy vô cùng mới mẻ và thú vị.

Chỉ có điều, Nhã Vận không hiểu tại sao trong lòng mình lại nảy sinh cảm giác ghen tị. Trong suy nghĩ của cô, chỉ có mình được gọi Trần Đình là chị dâu, thế mà cả ba cô này đều gọi Trần Đình là chị dâu. Đây đúng là tâm lý của trẻ con. Trong thâm tâm của Nhã Vận, Trần Đình là bà chủ cửa hàng, bọn Đồng Mộng Mộng là nhân viên, nếu chỉ mình Nhã Vận được phép gọi Trần Đình là chị dâu thì rõ ràng mối quan hệ giữa cô và Trần Đình có vẻ sẽ thân thiết hơn. Thế nhưng bây giờ ai cũng gọi như vậy, tự nhiên cảm giác thân thiết không còn.

Buổi chiều, Trần Đình bảo Nhã Vận về sớm đi, nói ở đây mệt lắm nhưng Nhã Vận không chịu đi, nói muốn ở đây chơi. Đến chiều tối, Trần Đình nói với Nhã Vận: “Giúp chị cả ngày rồi chắc là mệt lắm nhỉ!”

Nhã Vận lắc đầu: “Em không sao!”

“Đợi thêm chút nữa chúng ta về trước, tối nay không về nhà ăn cơm, chị dẫn em vào trung tâm đi dạo một lát nhé!”

Nhã Vận liền nói: “Hay là chúng ta về nhà bé Tĩnh Tĩnh cùng đi nhé!”

67. Chương 67

CHƯƠNG 67

1.

Trần Đình nói với Nhã Vận: “Nhân lúc này không có khách, chị nói chuyện với bọn họ đã, sau đó chúng ta đi nhé!”

Trần Đình dẫn Nhã Vận ra ngồi trên ghế sofa dành cho khách, sau đó gọi Đồng Mộng Mộng và Tiểu Nhã, Tiểu Lộ lại nói chuyện.

Trần Đình nói: “Bây giờ gần đến giờ cơm rồi, lại không có khách, bọn em ngồi xuống đây cả đi, chị có chút chuyện muốn nói với các em!”

Trần Đình hỏi Đồng Mộng Mộng: “Bây giờ nếu muốn tìm nhân viên thì có dễ tìm không?”

“Sắp đến tết rồi, lúc này mà tìm thì hơi khó!”

Nói rồi Đồng Mộng Mộng thấy lạ liền hỏi: “Chẳng nhẽ chị định thuê thêm người cho cửa hàng?”

Trần Đình nói: “Chị định vài ngày tới sẽ mở thêm một cửa hàng nữa, đến lúc ấy để Mộng Mộng qua phụ trách bên đó!”

Đồng Mộng Mộng liền nói: “Mặc dù trước tết khó tìm, nhưng em sẽ nghĩ cách!”

“Nếu tìm được người có năng lực, có kinh nghiệm thì lương ột chút cũng được, không có thì tìm người có tiềm năng mà không có kinh nghiệm cũng được, chúng ta sẽ từ từ đào tạo!”

Trần Đình nói tiếp: “Nếu mở cửa hàng này thành công, sau tết chúng ta sẽ mở thêm vài ba cửa hàng con nữa, vì vậy Tiểu Nhã và Tiểu Lộ cũng phải chuẩn bị tinh thần nhé!”

Tiểu Nhã và Tiểu Lộ vừa nghe Đồng Mộng Mộng sẽ ra ngoài phụ trách riêng một cửa hàng, trong lòng hơi hụt hẫng, nghe Trần Đình nói vậy lập tức phấn khởi hẳn. Trần Đình nhìn họ, sau đó cười bảo: “Chỉ có điều chị phải nói trước, cho dù trong số các em là ai, nhất định phải làm được hai điều thì mới mở chi nhánh nhỏ mới!”

Tiểu Lộ lập tức hỏi: “Điều kiện gì ạ?”

Trần Đình nói: “Thứ nhất, học cách tự quản lý một cửa hàng. Việc này không khó, chị dâu hồi đầu cũng không có kinh nghiệm. Thứ hai, mỗi người phải kiếm được hai người nữa đến, không có người mới đến thì muốn mở cửa hàng cũng khó!”

2.

Trần Đình đi rồi, ba người bọn họ vô cùng phấn khởi, buổi tối làm việc cũng rất tích cực. Đối với bọn họ mà nói, có thể độc lập quản lý một cửa hàng là một giấc mơ bấy lâu nay.

Trên đường về nhà, Nhã Vận nói: “Để bọn họ tự quản lý cửa hàng liệu có xảy ra vấn đề về tiền bạc không?”

Trần Đình cười: “Chị xuất thân là dân tài vụ, chuyện này không cần phải lo lắng. Đối với con gái như họ, có thể tự quản lý một cửa hàng riêng là một sự thể hiện thân phận rồi, huống hồ còn có những nhân viên khác nữa, họ không dám làm bậy đâu!”

Về đến nhà, Trần Đình nói với chị Trương: “Tối nay chị ở nhà tự ăn gì nhé, chắc tối nay Trương Hoa cũng không về sớm đâu, em dẫn Tỉnh Tỉnh và Nhã Vận đi dạo một lát!”

Nào ngờ Trương Hoa về rất sớm, về nhà thấy chị Trương đang ăn cơm một mình. Trương Hoa trước đây về nhà rất ít khi nói chuyện với chị Trương, tối qua sau khi bọn Lí Dương Uy đến, thái độ của anh với chị Trương cũng thay đổi khá nhiều. Chị Trương vội đứng dậy nói: “Tôi không biết là cậu về sớm thế nên tôi đã ăn cơm trước!” Trương Hoa nói: “Không sao đâu!”

Chị Trương nói: “Hay là tôi đi làm thêm thức ăn cho cậu nhé!” Trương Hoa lắc đầu: “Thế này cũng được rồi!”

Trương Hoa đang ăn thì đột nhiên hỏi: “Tỉnh Tỉnh đâu rồi? Vẫn đang ngủ à?”

“Cô Đình vừa về nhà đón cháu ra ngoài chơi rồi, nói là tối nay ra ngoài đi dạo, còn có cả Nhã Vận nữa!”

“Hóa ra là thế!”

Ăn xong cơm, Trương Hoa vào trong phòng trước, đột nhiên không có hai mẹ con Trần Đình ở nhà, anh lại chẳng biết làm gì. Giả sử trước đây về nhà sớm, không có Trần Đình ở nhà anh còn có thể bế Tỉnh Tỉnh chơi.

Trương Hoa bật máy tính lên mới phát hiện ra đã lâu lắm rồi anh không động đến máy tính, chỉ có Trần Đình thỉnh thoảng về nhà dùng. Chơi điện tử một lúc mà vẫn không tìm lại được cảm giác như trước đây, Trương Hoa liền tắt máy.

Nằm trên giường, Trương Hoa tiện tay giở sách của Trần Đình, mới phát hiện dạo này cô toàn đọc sách về quản lý, hơn nữa toàn là sách có ghi tên anh. Trương Hoa thật sự chẳng có chút hứng thú gì với những cuốn sách này.

Cuối cùng Trương Hoa vẫn gọi cho Trần Đình, hỏi xem bọn họ đang ở đâu. Trần Đình nói: “Bọn em đang đi dạo khu mua sắm!”

Trương Hoa nói: “Có cần anh đi đón không?”

Trần Đình nói: “Không cần đâu, con nhóc Nhã Vận khỏe lắm, còn chẳng biết nó định đi đến khi nào!”

3.

Trương Hoa nằm trên giường, cảm giác mấy tiếng buổi tối sao mà dài đằng đẵng. Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng Trần Đình mở cửa, trong lòng anh mới nhẹ nhõm đi phần nào. Trương Hoa không rõ tại sao khi không có mẹ con Trần Đình ở nhà, anh lại đột nhiên cảm thấy trống trải hụt hẫng đến thế. Chẳng nhẽ dạo này anh đã quen với việc về đến nhà là có thể gặp hai mẹ con Trần Đình ư?

Trần Đình ôm con vào phòng, sau đó đặt con xuống giường, nói: “Chắc là Tỉnh Tỉnh mệt lắm rồi, con bé ngủ luôn lúc ở trên xe rồi anh ạ!” Trần Đình vươn vai một lát, nhìn Trương Hoa nói: “Mệt thật đấy! Cũng may lúc đi chơi có Nhã Vận ôm Tỉnh Tỉnh!”

Trương Hoa liền hỏi: “Nhã Vận đâu rồi?”

“Em đưa con bé qua nhà nghỉ rồi!”

“Sao muộn thế này mới về?”

Trần Đình nói: “Muộn á?” sau đó nhìn lên đồng hồ: “Còn chưa đến mười một giờ mà, đâu đã muộn?”

“Thế à, sao anh cảm thấy đã muộn lắm rồi!”

Trần Đình ngẫm nghĩ một lát rồi đột nhiên ngồi sát lại gần Trương Hoa, nói: “Không phải tại không có em ở nhà nên anh bắt đầu cảm thấy nhớ em đấy chứ?”

Trương Hoa nói: “Mặt em bắt đầu dày lên từ khi nào thế? Mau đi tắm đi!”

Trần Đình cười toét rồi đứng dậy nói: “Thôi được rồi, em đi tắm!” vừa định đi liền ngoảnh đầu lại nói: “Tĩnh Tĩnh thì làm thế nào bây giờ? Có nên tắm cho nó không?”

Trương Hoa nói: “Đã ngủ say rồi còn tắm kiểu gì?”

Trần Đình tắm xong lên giường nói với Trương Hoa: “Ngày mai chúng ta lại lắp lại cái giường của Nhã Vận ngoài ban công vào trong nhà đi!”

“Để làm gì?”

“Nhã Vận không muốn ở ngoài khách sạn, nói rất tốn tiền, con bé nói sẽ ngủ chung với chị Trương!”

“Nó định ở đây lâu dài đấy à?”

Trần Đình cười: “Nó định sẽ đến giúp cửa hàng của em trong đợt nghỉ tết này!”

Trương Hoa có vẻ ngạc nhiên: “Con nhóc này từ sáng tới tối chỉ biết có chơi, nó lại ngoan ngoãn đến cửa hàng giúp em chắc

“Uổng công anh ngày xưa làm ở bộ phận nhân sự, đối với những người khác nhau chúng ta phải có sách lược khác nhau chứ!”

Trần Đình thấy Trương Hoa nhìn mình liền vội vàng ôm lấy anh nói: “Em biết anh sẽ nói là em rất lạ à xem, để giảm bớt cảm giác xa lạ, em sẽ lại gần anh thêm chút nữa!”

4.

Đồng Mộng Mộng quả nhiên nhanh chóng tìm được hai cô gái khác, thế là nhân lực trong cửa hàng vừa đủ, Trần Đình cũng có thời gian bắt đầu tìm mặt bằng mới để mở cửa hàng. Trần Đình bảo Đồng Mộng Mộng học cách tính toán sổ sách, hàng ngày cô sẽ đến kiểm tra. Còn về phương diện kinh doanh, Trần Đình biết với Đồng Mộng Mộng không thành vấn đề.

Mấy ngày sau đó, Nhã Vận luôn đi cùng Trần Đình, cùng đi tìm cửa hàng, bài trí cửa hàng và làm thủ tục kinh doanh. Những thứ này đối với Nhã Vận mà nói thì càng mới mẻ hơn, hơn nữa cũng thấy còn có thể học được rất nhiều kiến thức. Cửa hàng mới cách cửa hàng cũ không xa lắm, khoảng chừng ba bốn xe buýt.

Bởi vì cùng một nguồn hàng, hơn nữa cách bài trí và sửa sang cửa hàng cũng không quá phức tạp nên cửa hàng mới chẳng mấy chốc đã hoàn thiện. Chiều nay, Đồng Mộng Mộng và hai nhân viên mới đang bài trí cửa hàng thì Trần Đình dẫn Nhã Vận đến. Trần Đình hỏi Đồng Mộng Mộng: “Ngày mai là khai trương rồi, đã chuẩn bị tâm lý chưa?”

Đồng Mộng Mộng nói: “Em đã chuẩn bị hết theo ý chị dâu rồi, từ hôm qua đến hôm nay đã cho người phát tờ rơi những khu vực xung quanh đây rồi, ngày mai sẽ tiếp tục phát tiếp. Ngoài ra em đã liên hệ với hai cô sinh viên đại học. Nếu như quá bận, cần có người đến đưa hàng thì sẽ gọi họ đến giúp, tiền công tính theo lộ trình!”

Trần Đình gật gù: “Thế thì tốt. Chuyện buôn bán bên này giao cả cho em nhé, hi vọng em sẽ làm tốt! Nhiệm vụ của chị chỉ là tài vụ và hậu cần thôi!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Chị dâu cứ yên tâm, ba đứa bọn em sẽ làm hết sức mình!”

“Tối nay chị không ăn cơm với bọn em được, hai hôm nay bọn em đều vất vả, tối nay em dẫn hai người họ đi ăn tối nhé, mang hóa đơn về thanh toán với cửa hàng!”

5.

Trên xe về nhà, Trần Đình nói: “Mấy ngày qua có thu hoạch được cái gì không?”

Nhã Vận nói: “Cảm giác thu hoạch được rất nhiều, chẳng trách các sinh viên trong trường đại học cứ nghỉ tết hay nghỉ hè một cái là đi làm thuê. Như vậy đến khi bước ra ngoài xã hội sẽ không thấy lạ lắm nữa!”

Trần Đình nói: “Đi làm thuê có rất nhiều dạng. Có người đi làm thuê là để trải nghiệm cuộc sống, có người đi làm thuê là để kiếm tiền, nhưng không nhất định sẽ học được nhiều kiến thức. Chị hi vọng sau này em có thể học hỏi thêm được chút kiến thức hữu ích vào mỗi dịp nghỉ!”

Nhã Vận im lặng một lát rồi nói: “Trước đây em cứ cảm thấy chị chỉ có thể làm những công việc đơn giản một chút, thật không ngờ chị lại biết nhiều như thế!”

Trần Đình mỉm cười: “Trong đời người có những con đường mà em không hề muốn đi, nhưng có lúc những hoàn cảnh phức tạp sẽ khiến em thay đổi phương hướng!”

Nhiều lúc Nhã Vận vẫn quen gọi Trần Đình là chị dâu, nhưng chỉ cần hai người đi với nhau là Nhã Vận lại không thể gọi như thế. Trong lòng cô có một thứ tình cảm hết sức phức tạp với Trần Đình lúc này, một mặt cô vẫn nhớ chuyện Trần Đình phản bội anh trai mình, mặt khác vẫn âm thầm khâm phục khả năng hiện tại của Trần Đình. Còn nữa, Nhã Vận cũng bắt đầu cảm thấy ngưỡng mộ vẻ lôi cuốn rất nữ tính và chừng chạc đang toát ra từ con người Trần Đình lúc này, thậm chí có lúc Nhã Vận còn âm thầm bắt chước.

Trước đây Nhã Vận còn có chút phản cảm với chuyện anh trai và Trần Đình ngủ chung với nhau, nhưng dần dần cũng thấy quen, đặc biệt là khi có cả Tỉnh Tỉnh ngủ chung với họ, có cảm giác rất ấm cúng. Hơn nữa Nhã Vận phát hiện ra Trần Đình hiện giờ có rất nhiều điều thú vị, cho dù là về cách nhìn nhận đối với vật chất hay là cách lựa chọn địa điểm đi chơi, hoặc ngôn ngữ nói chuyện với mọi người hằng ngày, tất cả dường như đã khác hẳn trước đây.

6.

Trương Hoa làm xong việc ở công ty cũng khá muộn, đang lái xe về nhà thì đột nhiên nhớ ra Trần Đình nói ngày mai sẽ khai trương cửa hàng thứ hai. Đạo này anh bận rộn suốt nên không qua đó xem, chỉ biết qua loa địa chỉ thôi.

Trương Hoa chậm chậm lái xe, sau đó nhìn hai bên đường, cuối cùng cũng tìm được cửa hàng. Trong cửa hàng vẫn còn có người đang làm việc, vì vậy đèn vẫn bật sáng trưng, trên tấm bảng hiệu là dòng chữ bắt mắt “Cửa hàng hoa tươi và tặng phẩm Tỉnh Tỉnh”, bên dưới là dòng chữ nhỏ hơn “Cơ sở hai”

Trương Hoa nhìn thấy vậy không khỏi phì cười, thầm nghĩ: “Chả nhẽ còn định mở cơ sở ba, cơ sở bốn sao?”

Trương Hoa dừng xe lại, sau đó đi vào trong, Đồng Mộng Mộng nhìn thấy Trương Hoa liền đến gần hỏi: “Thầy Trương, sao lại đến đây?”

Trương Hoa nói: “Tôi đi ngang qua đây nên ghé vào xem sao, muộn thế này rồi mà vẫn còn làm việc à?”

Đồng Mộng Mộng nói: “Chị dâu tin tưởng em như vậy, em không muốn để xảy ra sai sót gì, vì vậy mới kiểm tra kỹ lưỡng lại vài lần!”

Trương Hoa nói: “Mọi người vất vả quá!” nói rồi móc hai trăm tệ từ trong ví đưa cho Đồng Mộng Mộng: “Tối nay mấy chị em đi ăn đêm đi, đừng có nói với chị dâu nhé, cô ấy xuất thân tài vụ, có cái gì cũng phải ghi vào sổ sách!”

Đồng Mộng Mộng nói không cần, bảo tiền ăn tối này do cửa hàng thanh toán, Trương Hoa nói: “Cứ coi đây là chút thành ý của cá nhân tôi đi, cầm lấy đi! Không cầm là tôi không vui đâu đấy!”

Trương Hoa hỏi han một số công việc chuẩn bị cho việc khai trương. Nghe Đồng Mộng Mộng nói xong, anh mới biết mình đã lo lắng thừa. Trương Hoa bèn hỏi: “Những việc này đều là do cô sắp xếp à?”

Đồng Mộng Mộng nói: “Không phải, toàn là do chị dâu dặn dò em làm thôi!”

68. Chương 68

CHƯƠNG 68

1.

Trương Hoa về đến nhà, Trần Đình vẫn chưa ngủ, Tỉnh Tỉnh nằm bên cạnh đã ngủ say rồi. Vì Nhã Vận ngủ chung phòng với chị Trương nên dạo này Trần Đình thường để cho con ngủ chung.

Trương Hoa nói: “Sao dạo này Tỉnh Tỉnh ngủ sớm thế? cười: “Nhã Vận về đến nhà một cái là đùa nghịch tung trời với con bé, chắc mệt quá nên nó mới đi ngủ sớm đấy!”

Trương Hoa tắm xong lên giường, nhìn thấy con gái đang ngủ liền nói: “Đúng là con quỷ con, sáng nào cũng cứ năm, sáu giờ sáng là tỉnh dậy, bò lên người bố nghịch!”

Trần Đình cười: “Ai bảo anh là bố nó làm gì!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, nói: “Xem ra bây giờ đúng là anh cần phải có cái nhìn khác về em!”

“Sao anh lại nói thế?”

“Lựa chọn địa chỉ cửa hàng tốt, bài trí bắt mắt, cả phương thức tuyên truyền cũng rất độc đáo!”

“Em còn tưởng anh nói chuyện gì chứ, những chuyện này đều là em học ở anh đấy, muốn nhìn bằng con mắt khác thì anh phải tự nhìn mình đấy!”

“Học anh á?”

“Chọn địa chỉ và cách bài trí của cơ sở một đều là anh làm, em chỉ mô phỏng theo mà thôi, còn về chuyện tuyên truyền, em cũng học theo anh thôi!”

Trương Hoa nói: “Sao em biết là do anh in tởm?”

“Anh làm lộ liễu như thế, em đâu phải là con ngốc mà không biết?”

“Xem ra anh mới là ngốc!”

Trần Đình nằm sát lại Trương Hoa, ôm lấy anh nói: “Cửa hàng làm ăn phát đạt thực ra toàn là nhờ công lao của anh đấy!”

“Em không phải thực sự định tiếp tục mở thêm các cơ sở đấy chứ?”

“Đợi sang năm xem tình hình sẽ tính tiếp anh ạ! Cửa hàng mới đã mở rồi, cửa hàng bên này cũng thêm một cô bán hàng nữa, nói chung cũng nhẹ nhàng hơn rồi! Đợi anh rảnh rồi thì đưa mẹ con em về nhà bố mẹ một chuyến nhé! Sắp đến tết rồi, anh cũng nhân tiện về xem trong nhà còn thiếu cái gì không?”

2.

Nghe nói Trương Hoa sẽ dẫn con về thăm nhà, mẹ anh đã vội vàng đi chuẩn bị cơm chiều từ sớm. Nhã Vận vừa ôm cháu xuống xe, mẹ Trương Hoa đã chạy ngay ra đón, sau đó cười: “Mấy tháng không gặp mà đã nặng thế này rồi, thêm vài tháng nữa chắc là không bế nổi nó mất!”

Trần Đình xuống xe, đến gần chào mẹ. Mẹ Trương Hoa mãi nhìn đứa cháu trong tay, cũng buột miệng đáp ừ. Trần Đình đi vào trong nhà cũng chào bố Trương Hoa là bố. Bố Trương Hoa nhìn cô rồi bảo: “Ngồi xuống đi, chuẩn bị ăn cơm rồi!”

Bởi vì có trẻ con nên không khí trong nhà vui vẻ hẳn. Tỉnh Tỉnh cứ được bà bế suốt, Trần Đình cũng không mấy ngại ngùng nữa. Ăn cơm xong, mẹ Trương Hoa nói nếu không có việc gì tối nay cứ ngủ ở đây. Trương Hoa vẫn muốn về thành phố. Nói có xe nên đi cũng nhanh thôi. Trần Đình nói: “Thôi cứ ở lại một tối đi, sáng mai về cũng được mà!”

Lúc Trần Đình tắm cho con, Nhã Vận chạy vào giúp một tay. Mẹ Trương Hoa hỏi: “Giờ rốt cuộc con đang nghĩ gì?”

“Con chẳng nghĩ gì cả!” – Trương Hoa đáp.

“Không nghĩ gì mà cứ ở với nhau như thế sao?”

“Tỉnh Tỉnh còn nhỏ, Trần Đình hiện giờ vẫn chưa có chỗ ở mới, vì vậy chỉ có thể để cô ấy ở tạm chỗ con”.

“Con với Vân Vân có còn đi lại không?”

“Ở cùng một công ty, mẹ nói có thể không qua lại không?”

“Giờ mẹ cũng chẳng hơi đâu quản lý chuyện của bọn con, nhưng đứa bé là cốt nhục nhà họ Trương, không thể để nó chịu khổ!”

“Sao lại chịu khổ, nó có ở với ai cũng không phải chịu khổ!”

Mẹ Trương Hoa thở dài: “Sớm biết thế này thì cần gì để đứa bé lại, hai đứa chúng bay thì chẳng sao, nhưng con bé lớn rồi sau này dễ bị người khác khinh thường!”

“Mẹ chỉ lo lắng vợ vẫn, sao lại bị coi thường?”

“Nếu không phải không có mẹ thì sẽ là không có bố, sao lại không bị người ngoài coi thường chứ?”

3.

Mẹ Trương Hoa muốn Tỉnh Tỉnh ngủ chung nhưng Trần Đình nói: “Tỉnh Tỉnh ban đêm vẫn hay quấy khóc, hơn nữa sáng lại dậy sớm, thôi cứ để n với con thì hơn!”

Trương Hoa vốn định để Nhã Vận ngủ chung với Trần Đình, còn mình ngủ trên giường của em gái, nhưng thâm nghĩ mẹ sớm đã biết mình với Trần Đình ngủ chung với nhau rồi, vì vậy sau đó cũng đi theo Trần Đình vào phòng.

Đợi họ vào phòng rồi, mẹ Trương Hoa liền kéo Nhã Vận vào phòng, hỏi Nhã Vận: “Bây giờ Trần Đình đang làm gì? Sao mẹ thấy nó khác hẳn ngày xưa thế?”

Nhã Vận nói: “Chị ấy mở hai cửa hàng hoa tươi, hơn nữa làm ăn cũng khá lắm, nghe chị Huệ An nói, hiện giờ chị ấy còn giàu hơn cả anh con!”

Mẹ Trương Hoa trầm ngâm hồi lâu, lẩm bẩm nói: “Nó lấy đâu ra tiền vốn mở cửa hàng nhỉ?”

Nhã Vận nói: “Con cũng hỏi nhỏ anh cả rồi, anh ấy nói chị ấy vay tiền mẹ đẻ!”

“Xem ra hiện giờ nó có thể tự nuôi Tỉnh Tỉnh mà không thành vấn đề rồi, nói cách khác, nó có thể rời xa anh con bất cứ lúc nào. Nếu đúng là như vậy, sau này chúng ta muốn gặp Tỉnh Tỉnh e cũng khó!”

Nhã Vận nói: “Mấy hôm nay con ở bên cạnh giúp việc cho chị ấy, phát hiện chị ấy rất giỏi giang, con chủ yếu là lo cho con bé thôi, khó khăn lắm mới có đứa cháu gái, kết quả còn chưa biết liệu có giữ được nó ở bên cạnh không nữa!”

Nhã Vận đột nhiên nói: “Hay là bảo anh cả phục hôn với chị ấy là được chứ gì!”

Mẹ Trương Hoa nhìn Nhã Vận bằng ánh mắt kì quái, sau đó nói: “Trước đây nó đối xử với anh con như thế, con không hận nó nữa ư?”

Nhã Vận nói: “Đương nhiên là hận, nghĩ lại vẫn thấy khó chịu, chỉ vì bây giờ có em bé rồi, hơn nữa dạo này con cảm thấy chị ấy đối xử với anh cả rất tốt, chuyện gì cũng nghe theo anh ấy!”, Nhã Vận ngẫm nghĩ một lát rồi nói thêm: “Hơn nữa anh cả cũng đã từng có quan hệ với chị Vân Vân, nghĩ như vậy con thấy trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút!”

4.

Mẹ Trương Hoa nói: “Hiện giờ nó thuận theo anh con là bởi vì trước đây nó có lỗi với anh con, nếu sau này nó có thể an phận làm một người vợ tốt, phục hôn vì đứa bé cũng không có gì đáng ngại, mẹ cũng không phải bảo thủ đến mức đó, chỉ sợ sau này nó lại phạm sai lầm như trước đây, hơn nữa hiện giờ nó đã làm bà chủ rồi, ai biết sau này còn phải tiếp xúc với những loại người nào?”

Nhã Vận nói: “Hiện giờ mối quan hệ của chị ấy với anh cả có khác gì vợ chồng đâu? Chẳng phải vẫn ngày ngày ở bên nhau đấy sao!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Con còn bé, chưa hiểu những chuyện này đâu, hiện giờ về mặt pháp luật chúng nó không còn là vợ chồng, tuy là ở chung với nhau, song anh trai con có thể kết hôn với người khác bất cứ lúc

nào. Nhưng một khi đã phục hôn, tức là đã là vợ là chồng được pháp luật công nhận, chuyện sẽ phức tạp hơn nhiều!”

Nhã Vận nói: “Con cảm thấy con bé rất đáng yêu, nếu chị ấy đem con đi tái giá với người khác, con bé chắc chắn sẽ không hạnh phúc!”

Mẹ Trương Hoa thở dài: “Có ai bảo là không phải thế đâu! Lúc nó mang bầu, mẹ không biết chuyện của nó, nếu biết sớm nói thế nào mẹ cũng không để nó giữ lại con bé, để đến giờ phải khó xử thế này! Nếu như không phải vì con bé thì mẹ đã chẳng đồng ý chuyện anh con giữ nó lại ở chung trong nhà!”

Nhã Vận cười: “Hay là để anh cả phục hôn với chị ấy, sau đó ra ngoài tìm một người khác!”

Mẹ Trương Hoa trừng mắt nói: “Cái con ranh này chỉ ăn nói lung tung, con tưởng vợ chồng là chuyện đùa cợt đấy à. Người xưa có câu tu luyện nghìn năm mới được nên kiếp vợ chồng, trở thành vợ chồng của nhau là duyên phận, đôi bên đều phải trân trọng duyên phận ấy!”

Sau đó nhìn Nhã Vận nói: “Con cũng lớn rồi, nhưng phải nhớ kỹ một điều, đừng có yêu đương vớ vẩn, chỉ có bản thân con phải chịu thiệt thòi thôi! Duyên phận dẫn đến hôn nhân tự nhiên sẽ đến, hồi bố mẹ quen nhau, còn chưa biết cái gì là tình yêu, được người ta mai mối rồi cưới nhau luôn, chẳng phải cũng sống yên ổn cả đời sao!”

5.

Sáng hôm sau, Trần Dĩnh nói với Nhã Vận: “Chỉ còn vài ngày nữa là đến tết rồi, em ở nhà đi, không cần qua cửa hàng giúp chị nữa đâu!”

Nhã Vận cũng hết thấy mới mẻ rồi nên đồng ý ngay: “Ok!”

Trên đường về thành phố, Trần Dĩnh nói: “Hiện giờ có một chuyện đau đầu là cả hai cửa hàng có tổng cộng sáu nhân viên, chỉ có Tiểu Lộ và nhân viên mới là người ở đây, trả thêm tiền lương cho họ là tết họ vẫn có thể đi làm bình thường. Nhưng những cô ở vùng khác, ngoài Đồng Mộng Mộng sẵn sàng ở lại, còn lại điều nói sẽ về nhà ăn tết!”

Trương Hoa vừa lái xe vừa nói: “Hay thôi cho nghỉ luôn đi!”

Trần Dĩnh nói: “Nếu cho nghỉ luôn sẽ tổn thất không ít cho chuyện kinh doanh!”

Trương Hoa nói: “Anh nhớ trước đây em đâu có quan trọng tiền bạc như thế, sao giờ tự nhiên thành ra yêu tiền vậy?”

Trần Dĩnh nói: “Muốn mua nhà, muốn con được sống tốt nên cảm thấy rất căng thẳng!”

Trương Hoa nói: “Cần gì phải vội vàng kiếm tiền như thế? Hơn nữa chuyện kiếm tiền cũng không phải một sớm một chiều”, nói xong Trương Hoa mới phát hiện ra trong lòng mình rất mâu thuẫn, một mặt hi vọng Trần Dĩnh làm ăn phát đạt, mặt khác lại không muốn Trần Dĩnh có thể kiếm ra quá nhiều tiền.

Trần Dĩnh nói: “Đúng vậy, chị Trương tết này cũng phải về nhà!”

Trương Hoa nói: “Thế thôi nghỉ đi, như thế em sẽ có nhiều thời gian chăm sóc Tinh Tinh hơn!”

Trần Dĩnh ngẫm nghĩ rồi đột nhiên nói: “Nếu như anh đồng ý đưa hai mẹ con em về quê ăn tết em sẽ nghỉ!”

Trương Hoa nói: “Cửa hàng đâu phải của anh mở, sao em dám đưa ra điều kiện với anh?”

Trương Hoa dừng xe ở dưới tầng, nói với Trần Dĩnh: “Em bé con lên cho chị Trương trông, anh đợi em ở dưới này rồi đưa em đến cửa hàng!”

Trần Dĩnh nói: “Anh đi trước đi, tắc đường lắm, em tự đi cũng được!”

6.

Lúc đến cơ sở hai, Trần Dĩnh nói với Đồng Mộng Mộng: “Nếu tết này em muốn về nhà thì không cần ở lại đâu, chị quyết định sẽ đóng cả hai cửa hàng!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Em không sao, ở nhà còn có anh cả, hơn nữa tết nhất bán hàng sẽ chạy lắm đấy!”

Trần Đình nói: “y đi, hai cửa hàng thì mở cửa một, tính cả em là vừa đủ ba người đi làm bình thường!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Như vậy cũng được ạ!”

“Em thấy mở cửa hàng nào thì hơn?”

“Cứ mở cửa hàng cũ thì hơn!”

“Ok, vậy thì mở cửa hàng cũ, chuyện ở cửa hàng đợt tết này chị giao cả cho em, người giúp việc của Tỉnh Tỉnh phải về quê sớm, chị phải ở nhà trong Tỉnh Tỉnh, còn nữa, tết này chị cũng định đưa Tỉnh Tỉnh về nhà thăm bố mẹ nữa!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Chị cứ yên tâm, chuyện cửa hàng chị không phải lo, em sẽ cố gắng làm tốt!”

“Trong thời gian đợt tết, em không cần mở cửa hàng theo thời gian quy định đâu, em có thể mở muộn và đóng cửa hàng sớm hơn thường lệ, nếu không bận lắm, ba người có thể luân phiên nhau trông coi”.

“Vâng ạ!”

Trần Đình nói tiếp: “Em xác định ngày phải về của ba cô kia đi, tốt nhất là cho họ nghỉ cùng một lúc, sau đó về cửa hàng cũ làm việc, có chuyện gì thì cứ liên lạc với chị! Trước khi về nhà chị sẽ thường xuyên qua cửa hàng xem xét!”

Trần Đình về đến nhà, thấy Trương Hoa đã về, Trần Đình nói: “Sao hôm nay anh về sớm thế?”

Trương Hoa nói: “Sắp đến tết rồi, ai lại muốn lên lớp chứ?”

Lúc ăn cơm, chị Trương nói với Trương Hoa: “Tôi đã nói với cô Đình rồi, tôi xa nhà cũng nửa năm trời, thế nên muốn về sớm một chút!”

Trần Đình nói: “Sáng nay chị Trương đã nói với em rồi, ban ngày em cũng đi mua vé cho chị ấy rồi!”

Chị Trương kinh ngạc nói: “Em mua vé xe cho chị rồi à?”, sau đó nhìn Trần Đình đầy cảm kích. Trần Đình nói: “Dạo này chị phải chăm sóc Tỉnh Tỉnh rất vất vả, cho chị về sớm vài ngày cũng là chuyện nên làm mà!”

69. Chương 69

CHƯƠNG 69

1.

Trần Đình đặt con đang ngủ xuống bên cạnh, còn mình thì nằm tựa vào người Trương Hoa: “Nếu bây giờ đã không có việc gì thì anh xin nghỉ luôn đi!”

Trương Hoa hỏi: “Tại sao?”

Trần Đình nói: “Như thế chúng ta có thể ở nhà cả ngày với con rồi!”

“Chuyện cửa hàng em không phải lo nữa sao?”

“Buổi sáng chị Trương bảo em là chuẩn bị về, em đã sắp xếp ổn thỏa chuyện cửa hàng rồi, mấy ngày tới có thời gian thì đảo qua một chút, không có thì thôi cũng không sao!”

“Em làm thuê cho chính mình, còn anh thì làm thuê cho người khác, đương nhiên không tự do như em rồi!”

“Năm ngoái vì tuyết rơi quá dày nên em không về ăn tết với bố mẹ được, năm nay chắc chắn phải dẫn con về nhà ăn tết!”

Thực ra Trương Hoa muốn giữ con ở lại nhà mình ăn tết, nhưng với tình trạng hiện giờ, anh lại không thể yêu cầu Trần Đình ở lại. Mặc dù Trương Hoa với Trần Đình vẫn ở chung với nhau, người ngoài nhìn vào

tưởng rất thân mật, thậm chí còn chẳng khác gì một cặp vợ chồng, nhưng hai người chưa bao giờ bàn đến chuyện phục hôn, cũng chẳng hề dă động đến chuyện chia tay.

Đây là một thứ quan hệ hết sức kì lạ, thậm chí ngay cả Trương Hoa và Trần Đình cũng không hiểu rốt cuộc đối phương đang nghĩ gì. Đối với Trần Đình mà nói, chắc chắn cô rất muốn phục hôn, chỉ có điều cô không thể nào mở miệng nhắc đến chuyện này, hơn nữa đến lúc này cô cũng không biết rõ trong lòng Trương Hoa đang nghĩ gì.

Lần trước chị Trương nói trên áo của Trương Hoa có một sợi tóc xoắn dài, người đầu tiên cô nghĩ đến là Cổ Vân Vân, cô cũng biết Trương Hoa chắc chắn vẫn còn qua lại với Cổ Vân Vân, nhưng cô không bao giờ nhắc đến cái tên Cổ Vân Vân ở trước mặt anh.

Trương Hoa cũng như vậy, anh cố ép mình không nhớ đến những chuyện trước đây của Trần Đình nữa, đối với anh mà nói, vết thương của đối phương cũng chính là vết thương của mình, vì vậy đôi bên đều phải dè dặt, phải cố gắng để không động chạm vào nỗi đau sâu kín ấy>

2.

Trần Đình tiễn chị Trương đi rồi liền ôm con về nhà. Vừa về nhà được một lúc thì Lưu Huệ Anh gọi điện đến. Lưu Huệ Anh hỏi Trần Đình có về quê ăn tết không, Trần Đình nói: “Tớ có!”

Lưu Huệ Anh nói: “Thế thì chúng ta cùng về nhé!”

Trần Đình nói: “Nhưng mà...”, cảm thấy khó mà nói rõ ràng với Lưu Huệ Anh trong điện thoại, Trần Đình liền bảo: “Tối nay chúng ta cùng đi ăn đi!”

Buổi chiều Trần Đình nhắn tin cho Trương Hoa, nói tối nay sẽ đi ăn cùng với Lưu Huệ Anh. Máy hôm nay Trương Hoa ở công ty cũng chẳng có việc gì, đang nghĩ tối nay về nhà không có chị Trương, chỉ có mình với Trần Đình và con gái. Giờ Trần Đình lại bảo sẽ đi ăn với Lưu Huệ Anh, anh cảm thấy về nhà sớm cũng chẳng làm gì. Nghĩ rồi anh liền gọi cho Lí Dương Uy, bảo anh xin “nghỉ” với Kỉ Oanh, tối nay hai người cùng đi uống. Lí Dương Uy cười trong điện thoại: “Cái chuyện đi uống thế này thì xin nghỉ cái gì, tôi tự quyết là được rồi!”

Trương Hoa vừa uống vừa nói: “Đã định ngày cưới chưa?”

Lí Dương Uy nói: “Vốn định trước tết, nhưng giờ thì không kịp rồi, đành lùi đến sau tết vậy!”

“Chuyện vui thì thường lắm thủ tục mà!”

“Chủ yếu là vì hai bên không thống nhất về chuyện lựa chọn địa điểm tổ chức, bố mẹ tôi muốn tổ chức ở nhà tôi, nhưng nhà Kỉ Oanh lại thấy thế khá phiền phức, giờ ý kiến dần đi đến thống nhất rồi, sẽ tổ chức ở đây, tiện cho họ hàng cả đôi bên!”

“Như thế cũng tốt, mấy đứa bạn học chúng ta đi cũng tiện!”

“Thế cậu với Trần Đình sau này định thế nào?”

Trương Hoa cười: “Đến đâu hay đến đó, tạm thời chưa nghĩ xa đến vậy!”

“Không phải tôi nói cậu đâu, nhưng về chuyện này cậu nên dứt khoát. Một bên là Cổ Vân Vân vẫn luôn hi vọng nhưng chưa có được câu trả lời rõ ràng, một bên là Trần Đình, cũng y như thế. Nếu quyết định phục hôn thì quyết định dứt khoát đi, cắt đứt hẳn với Cổ Vân Vân!”

3.

Trương Hoa nói: “Tại sao cậu với Kỉ Oanh phải kéo dài đến hơn một năm mới kết hôn?”

“Để đôi bên hiểu nhau kĩ hơn, thế nên mới thận trọng một chút!”

Trương Hoa liền nói: “Tôi cũng vậy thôi, ai có thể thật sự quả quyết trong chuyện hôn nhân chứ?”

Lí Dương Uy ngẫm nghĩ rồi gật gù: “Nói cũng phải!”

“Kỉ Oanh có nói với Cổ Vân Vân biết chuyện Trần Đình đang ở chỗ tôi không?”

“Không nói, chỉ có điều tôi cảm thấy Trần Đình mời tôi và Kỉ Oanh đến nhà ăn cơm, mục đích có thể là để Cổ Vân Vân biết chuyện cô ấy đang ở chỗ cậu đấy, bởi vì Trần Đình biết Kỉ Oanh và Cổ Vân Vân có quan hệ khá thân thiết mà!”

“Chuyện này tôi đã nghĩ đến từ lâu rồi. Kể từ sau khi mở cửa hàng, con người Trần Đình thay đổi hẳn, nói ra không sợ cậu chê cười chứ, bây giờ trước mặt cô ấy tôi cứ thấy mình rất bị động!”

“Lần trước cùng ngồi ăn cơm là tôi đã cảm nhận thấy điều đó rồi, đầu cũng chẳng phải chuyện gì xấu xa, quan trọng là tâm lý của cậu kia”.

Trương Hoa trầm ngâm, anh hiểu ý của Lí Dương Uy.

Lí Dương Uy tiếp tục nói: “Với cậu, tôi cứ nói thẳng, nếu cậu cảm thấy bản thân có thể bình thản đối diện với quá khứ của cô ấy thì hãy phục hôn đi, nếu vẫn bị ám ảnh thì tuyệt đối đừng phục hôn, như thế không tốt cho cả hai!”

Trương Hoa châm một điếu thuốc lên, mắt nhìn ra xa xăm, sau đó nói: “Giờ tôi chẳng muốn nghĩ đến những chuyện này. Có thể nói tôi đang ép bản thân mình coi nhẹ những chuyện này. Lúc ở bên cô ấy tôi đều cố gắng nghĩ đến những chuyện khác!”

Lí Dương Uy nói: “Điều đó chỉ có thể nói lên hai điều. Một là cậu vẫn yêu Trần Đình, hai là cậu vẫn không thể quên đi quá khứ. Nếu đã như vậy tôi ủng hộ cậu do dự thêm một thời gian nữa, cứ bình tĩnh mà suy nghĩ cho kĩ càng!”

4 height="0">Lưu Huệ Anh ở trong bếp nói: “Thức ăn chín rồi, chúng ta có thể ăn cơm được rồi!”

Trần Đình nói: “Dẫn theo Tỉnh Tỉnh nên không giúp cậu một tay được!”

“Có mấy món đơn giản thôi, giúp đỡ cái gì, cậu cứ ngồi đó chờ ăn là được rồi!” – Lưu Huệ Anh nói rồi liền ngồi xuống: “Để tớ bé Tỉnh Tỉnh cho!”

Trần Đình nhìn Lưu Huệ Anh chơi với Tỉnh Tỉnh, đột nhiên nói: “Thực sự bây giờ tớ rất mâu thuẫn, muốn sớm dẫn Tỉnh Tỉnh về nhà, nhưng lại sợ Trương Hoa không đi cùng tớ!”

Lưu Huệ Anh nói: “Với mối quan hệ của hai người hiện giờ chắc chắn anh ấy không chịu đi đâu!”

“Vì vậy tớ mới do dự, sợ sau khi tớ về nhà, Trương Hoa và Cổ Vân Vân lại có thêm nhiều cơ hội ở bên nhau!”

“Anh ấy với Cổ Vân Vân vẫn thường xuyên ở bên nhau à?”

“Giác quan thứ sáu bảo tớ thế, anh ấy vẫn thường xuyên liên lạc với cô ta”.

“Sao Trương Hoa lại như thế, ở chung với cậu mà vẫn không dứt khoát với Cổ Vân Vân”.

“Vì vậy tớ mới chủ động xuất kích”.

Lưu Huệ Anh gật gù: “Thảo nào tớ thấy dạo này cậu thay đổi rất nhiều!”

Trần Đình nhướn miệng cười: “Đây đều là kinh nghiệm có được từ việc mở cửa hàng đấy!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình vẻ khó hiểu. Trần Đình biết Lưu Huệ Anh không hiểu những điều này liền nói: “Trước đây tớ cứ nghĩ mở cửa hàng là ngồi ở cửa hàng chờ khách đến, về sau mới biết muốn làm ăn tốt thì bắt buộc phải đi tìm khách hàng, từ bán hàng bị động chuyển sang bán hàng chủ động, chuyện này cũng giống như theo đuổi hạnh phúc, nếu bị động chờ đợi hạnh phúc tìm đến cửa, có thể hạnh phúc sẽ đến nhưng đa phần chỉ là lướt qua mà thôi. Muốn nắm chắc hạnh phúc, cậu bắt buộc phải học cách chủ động xuất kích!”

“Nhưng chủ động cũng chưa chắc đã nắm bắt được hạnh phúc!”

Trần Đình nói: “Tớ đọc được một câu ở trong sách kinh doanh, ấn tượng rất sâu sắc: “Trên sân bóng, người ta phải nỗ lực chạy hơn chín mươi phút đồng hồ nhưng chưa chắc đã đá được bóng vào lưới, nhưng nếu không chạy, mãi mãi không có bóng vào lưới!”

5.

Lưu Huệ Anh đột nhiên thở dài: “Thực ra cậu vẫn còn may mắn chán, mặc dù lần đầu tiên cậu gặp phải người không tốt nhưng được ông trời thương tình để cho cậu gặp được một người đàn ông tốt!”

Trần Đình hiểu ý Lưu Huệ Anh muốn nói, cô trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Cậu vẫn chưa cân nhắc đến chuyện riêng sao?”

“Không phải tớ không cân nhắc mà là hiện giờ đàn ông trong cái xã hội này khiến tớ hoàn toàn không dám cân nhắc!”

“Đừng có bi quan như thế, vẫn còn nhiều đàn ông tốt lắm, chỉ có điều cậu không để ý mà thôi, không thể vì bị răn cấm mà cảm thấy tất cả mọi con răn đều cần người được!”

Lưu Huệ Anh phì cười: “Nếu cậu nhường Trương Hoa cho tớ, tớ sẽ thử cân nhắc đấy!”

Trần Đình cũng cười bảo: “Được thôi, chào mừng cậu tham gia vào cuộc cạnh tranh!”

Lưu Huệ Anh chăm chú nhìn Trần Đình một lát rồi nói: “Trần Đình, tớ mừng thay cho cậu, cậu đã thay đổi rồi, cũng hoàn toàn thoát khỏi cái bóng của trước đây, tớ vốn cứ lo lắng cậu suy nghĩ quá đơn giản, nhưng giờ nhìn lại thấy hình như tớ lo là thừa!”

Trần Đình mỉm cười khi nghe Lưu Huệ Anh nói: “Bây giờ tớ càng tin vào việc phục hôn của cậu với Trương Hoa!”

“Nhưng dạo này tớ thường có những dự cảm không lành, cứ cảm thấy mọi việc quá êm đềm, êm đềm đến mức khiến người ta thấy sợ!”

“Như thế cũng dễ hiểu, ai chẳng lo sợ được, mất!”

“Giữa tớ và anh ấy có rất nhiều vấn đề chưa từng trao đổi với nhau, mà tớ biết những vấn đề này chính là tâm bệnh mãi mãi đối với cả đôi bên, nhưng cả hai đều chẳng ai muốn nhắc đến, thậm chí còn dè dặt sợ động chạm đến những vấn đề đó, đây thực chất chính là một vấn đề lớn nhất đằng sau sự bình yên kia.”

Trần Đình lại nói: “Vấn đề mãi mãi là vấn đề, vấn đề chưa được giải quyết thì hạnh phúc chỉ là bong bóng. Về điểm này tớ rất thấm thía, thậm chí có thể nói là thật lòng thấy lo sợ, bởi vì tớ đã trải qua quá nhiều thứ hạnh phúc ảo tưởng rồi!”

6.

Trương Hoa và Lí Dương Uy hiện giờ không giống như trước đây, không còn uống rượu đến tận nửa đêm, thậm chí là sáng sớm nữa. Hai người giải tán từ rất sớm. Trương Hoa nói: “Tôi còn phải đưa cậu về nhà sớm, không có lần sau Kỉ Oanh lại không phê duyệt cho cậu nghỉ phép!”

Lí Dương Uy phì cười: “Tôi thấy cậu muốn về nhà sớm với Trần Đình và con gái thì có!”

Trương Hoa lái xe đưa Lí Dương Uy về nhà, sau đó trên đường về liền gọi cho Trần Đình, hỏi cô có còn ở nhà Lưu Huệ Anh không. Trần Đình nói: “Em vẫn đang ở nhà Huệ Anh, chuẩn bị về đây!”

Trương Hoa nói: “Anh đang ở ngoài đường, để anh qua đón hai mẹ con!”

Trương Hoa ôm con gái lên tầng, Trần Đình đi theo sau, Trương Hoa nói: “Sao người Tỉnh Tỉnh lại bản thế này?”

“Nhà trọ của Huệ Anh không được sạch sẽ cho lắm, Tỉnh Tỉnh cứ đòi lăn lê dưới đất nên chẳng còn cách nào khác...”

Trước khi đi ngủ, Trương Hoa ngẫm nghĩ rất lâu, cuối cùng nói: “Hay là để Tỉnh Tỉnh ở nhà anh đón giao thừa đi!”

Trần Đình nói: “Nhưng mà năm ngoái em đã không ăn tết ở nhà bố mẹ rồi, năm nay mà còn không về nữa là hai năm liền không về đấy!”

“Mẹ anh muốn cùng Tỉnh Tỉnh đón giao thừa!”

Trần Đình không nói gì, có lẽ đang cân nhắc vấn đề này. Trương Hoa xoay người lại nhìn Trần Đình nói: “Như thế này có được không? Chúng ta về nhà em sớm, đêm hôm giao thừa thì về đây, đợi qua mừng một, mừng hai chúng ta lại dẫn Tỉnh Tỉnh về nhà em ở vài ngày!”

Nghe Trương Hoa nói vậy, Trần Đình vô cùng phấn khởi, cuối cùng Trương Hoa cũng đồng ý về nhà với cô. Hơn nữa nếu như thế cô có về nhà cũng không phải lo lắng ánh mắt của hàng xóm láng giềng. Điều quan trọng hơn là suốt dịp tết Trương Hoa sẽ ở bên mẹ con cô.

Trần Đình giả bộ miễn cưỡng nói: “Thế cũng được, khổ thân bố mẹ em lại phải đón giao thừa một mình rồi!”

Trương Hoa liền nói: “Đêm giao thừa gọi điện nói chuyện lâu lâu một chút với bố mẹ là được mà!”

“Thôi được rồi, năm nay Lưu Huệ Anh cũng muốn về nhà sớm hai ngày, đến lúc ấy chúng ta gọi cô ấy cùng về luôn!”

70. Chương 70

CHƯƠNG 70

1.

Chuyện Trương Hoa xin nghỉ sớm vài ngày Cổ Vân Vân cũng biết. Cổ Vân Vân hỏi anh tại sao xin nghỉ sớm, Trương Hoa nói có một người bạn ở tỉnh khác có chuyện, phải đến đó một chuyến. Cổ Vân Vân thấp thoáng cảm thấy Trương Hoa xin nghỉ sớm là vì chuyện có liên quan đến mẹ con Trần Đình. Chuyện Trần Đình ở trong nhà Trương Hoa cùng với việc cô mở cửa hàng hoa tươi ở trong thành phố, giả sử Cổ Vân Vân có hơi để tâm một chút là sẽ biết ngay.

Đáng tiếc là Cổ Vân Vân cứ cố ép bản thân không được nghĩ đến Trần Đình. Gần mấy tháng nay, Trương Hoa chưa bao giờ cho cô đến nhà anh chơi, Cổ Vân Vân cảm thấy có gì đó không ổn, thỉnh thoảng cô cũng nghĩ có phải mẹ con Trần Đình đang ở đó không?

Nhưng Cổ Vân Vân thà tự lừa dối mình, thà tin tưởng vào việc Trương Hoa bận chuyện gì khác chứ không muốn tin là vì nguyên nhân này, cô ép mình tin rằng Trương Hoa đang dần dần thay đổi thái độ với mình và bắt đầu thích mình.

Thỉnh thoảng, Cổ Vân Vân cũng có ý nghĩ một mình chạy đến nhà Trương Hoa, nhưng cuối cùng lại thôi. Mặc dù cô thật sự muốn biết có phải hai mẹ con Trần Đình đang ở đấy không. Nội tâm Cổ Vân Vân luôn có mâu thuẫn giằng xé.

Trong tâm lý truyền thống của mẹ Trương Hoa, cháu gái đón giao thừa và mừng một cùng với gia đình là chuyện quan trọng nhất, vì vậy mẹ Trương Hoa không nói gì về chuyện Trương Hoa đưa mẹ con Trần Đình về quê Trần Đình trước và mừng hai lại đưa mẹ con Trần Đình về quê.

Trong suốt thời gian nghỉ tết, Trần Đình cảm thấy rất vui, cho dù là cô chỉ về nhà bố mẹ vào trước tết rồi đêm giao thừa và ngày mừng một tết ở nhà Trương Hoa, và những ngày tiếp sau đó mới ở lại nhà mình... Trong lòng Trần Đình thực sự vui vẻ, lần đầu tiên cô cảm nhận được hạnh phúc làm vợ, mặc dù trong lòng cũng có thoáng bất an, nhưng cô vẫn tự nhủ với mình rằng: Những cố gắng của mình đã được báo đáp. Trần Đình cô luôn tự dặn mình rằng, đời này cô phải đối xử tốt với người đàn ông này.

2.

Trương Hoa vốn định về sớm nhưng Trần Đình lấy lý do chờ Lưu Huệ Anh về cùng một thể để kéo dài đến tận ngày mừng bảy mới về.

Trên đường về, Lưu Huệ Anh nói: “Đây là lần đầu tiên được xe riêng chở về nhà đón tết thế này đấy!”

Trần Đình cười bảo: “Mau mau tìm một anh chàng có xe riêng đi, như thế năm nào cũng sẽ được hưởng chế độ “đãi ngộ” này!”

“Thôi miễn đi, đàn ông có tiền không đáng tin!”

Trương Hoa đang lái xe, nghe thấy vậy liền nói: “Cũng may anh chỉ là may mắn có xe để lái chứ không phải đàn ông có tiền!”

Lưu Huệ Anh phì cười: “Em đâu có nói anh, anh cho dù có tiền cũng không hư hỏng!”

“Được ngồi xe miễn phí nên nịnh nọt phải không?”

Cả Lưu Huệ Anh và Trần Đình đều bật cười.

Trương Hoa liền nói: “Tĩnh Tĩnh đâu rồi? Sao không nghe thấy tiếng nó thế?”

Trần Đình liền nói: “Nó ngủ rồi, mấy hôm nay ở nhà có nhiều người chơi cùng nên chắc là mệt rồi!”

Trương Hoa liền nói: “Có thể cho chị Trương nghỉ việc được không, cứ gửi Tĩnh Tĩnh vào nhà trẻ cũng được!”

Trần Đình ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

“Anh cảm thấy trong nhà có người ngoài cứ thế nào ấy!”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Đúng thế đấy, một nhà ba người đầm ấm biết bao, lại thêm một người ngoài, buổi tối thật bất tiện!”

Trần Đình liền đánh Lưu Huệ Anh một cái rồi nói: “Trước khi về chị Trương có hỏi em sau tết có phải quay lại không, em bảo chị ấy đợi điện thoại của em!”

Về đến thành phố đã khá muộn, thế nên mấy người vào một nhà hàng ăn cơm. Lưu Huệ Anh tranh trả tiền, nói là coi như trả lộ phí.

Sau khi về đến nhà, sau nhiều lần “thỉnh cầu” của Trương Hoa, Trần Đình đồng ý cho chị Trương nghỉ việc và gửi con đi nhà trẻ. Bên cạnh đó Trần Đình cũng đưa ra điều kiện, Trương Hoa cũng phải tham gia đưa đón con. Trương Hoa nói: “Không thành vấn đề, chỉ cần anh rảnh nhất định sẽ đón con sau khi tan làm!”

3.

Ngày hôm sau, Trương Hoa lại đi làm bình thường, Trần Đình bắt đầu lo chuyện xin cho Tĩnh Tĩnh đi nhà trẻ. Ban ngày mẹ Trương Hoa gọi điện cho con trai, nói nếu công việc không bận thì tối về nhà ăn cơm. Trương Hoa gọi điện cho Trần Đình, bảo cô chuẩn bị một chút, anh sẽ về sớm để cùng về nhà bố mẹ ăn cơm.

Trên đường về nhà bố mẹ, Trương Hoa nói: “Hôn lễ của Lí Dương Uy và Kỉ Oanh đã được định ngày, đúng vào mười sáu tháng này, hôm nay cậu ta mới gọi cho anh!”

Trần Đình nói: “Tổ chức ở đâu thế?”

“Ở trong trung tâm thành phố, nhà hàng tổ chức tiệc cưới cách cửa hàng hoa của em không xa!”

Trần Đình cười bảo: “Thế có mời em không?”

Trương Hoa nói: “Em với Lí Dương Uy và Kỉ Oanh chẳng có quan hệ gì, mời em đi làm gì?”

Trần Đình nói: “Sao lại bảo không có quan hệ gì, dù gì em cũng cùng ăn cơm với họ mấy lần đấy!”

Trương Hoa nói: “Nói chung là em đi không thích hợp!”

Hai người bắt đầu trầm ngâm. Cả hai đều hiểu rõ, ngày hôm ấy nhất định sẽ có mặt Cổ Vân Vân, Trần Đình mà đi chắc chắn sẽ chạm mặt Cổ Vân Vân, nhưng cả hai đều không ai muốn nói rõ chuyện này.

Kể từ lúc ăn cơm ở nhà bố mẹ về, Trần Đình trở nên lặng lẽ. Trong lòng cô luôn nghĩ đến chuyện ngỵ cưới của Kỉ Oanh và Lí Dương Uy. Với Trần Đình mà nói, đây là cơ hội tốt nhất, một mặt để Cổ Vân Vân biết mình và Trương Hoa đang sống chung với nhau, mặt khác cũng có thể để bạn bè Trương Hoa biết những

chuyện này. Bây giờ không có chị Trương ở đây, nếu cô đi chắc chắn sẽ phải dẫn theo con gái đi cùng, nếu là như vậy thì hiệu quả càng rõ ràng.

Nhưng Trần Đình biết chuyện này bắt buộc phải có sự đồng ý của Trương Hoa. Còn cách lễ cưới của họ một tuần, việc Trần Đình phải làm là làm sao để Trương Hoa đồng ý.

Trương Hoa thấy Trần Đình không nói gì liền hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”

Trần Đình nói: “Không nghĩ gì, chỉ đang cân nhắc làm thế nào để giảm bớt thời gian ở cửa hàng, dành nhiều thời gian chăm sóc con thôi!”

4.

Trương Hoa đang ở trong văn phòng thì Cổ Vân Vân đột nhiên bước vào. Trương Hoa ngẩng đầu nhìn cô: “Sao lại chạy đến đây thế?”

“Bên công ty điện tử vốn chẳng có việc gì, vì vật tôi qua đây chơi thôi!”

Thấy Trương Hoa đang xem tài liệu, Cổ Vân Vân liền đến gần gấp tài liệu lại, nói: “Bây giờ không có việc gì, đừng xem nữa, đi ăn với tôi đi!”

“Đừng có đùa, còn một tiếng nữa mới hết giờ làm cơ!”

“Thôi được rồi, tôi đợi cậu!”

“Tại sao cứ nhất định phải đi ăn cơm?”

“Suốt cả dịp tết cậu không có ở nhà, tôi tìm cậu mà có được đâu, từ đợt ra tết đến giờ cậu cũng đã đi ăn với tôi lần nào đâu?”

Trương Hoa đứng dậy nói: “Cậu ngồi đợi trong văn phòng, tôi đi vệ sinh một lát!”

Trương Hoa cũng biết không còn cách nào khác, tối nay đành phải đi ăn với Cổ Vân Vân, thế nên mượn cơ đi vào nhà vệ sinh để nhắn tin cho Trần Đình, nói tối nay có việc, sẽ về nhà hơi muộn, bảo cô tối không cần đợi anh.

Trương Hoa vừa lái xe vừa nói: “Cậu lại height=”0“>“Đằng nào cậu chẳng có xe, tôi cần gì phải đi xe đến!”

“Vẫn đến chỗ cũ chứ?”

“Đương nhiên là chỗ cũ rồi, ông chủ ở đây đều quen cả hai chúng ta!”

Trương Hoa uống bia còn Cổ Vân Vân uống rượu vang. Cổ Vân Vân nói: “Cậu định mừng bao nhiêu cho đám cưới của Lí Dương Uy và Kỉ Oanh?”

“Tôi là dân làm thuê nên cũng vừa phải thôi, đâu thể bì với cậu!”

Cổ Vân Vân tỏ vẻ không vui: “Sau này không được nói những lời đó, hay là chúng ta đi chung một phong bì đi!”

Trương Hoa lắc đầu: “Như thế sao được, không thể làm bừa được!”

Cổ Vân Vân nói: “Thôi được, tôi không ép cậu, hôm ấy sẽ có nhiều bạn học cũ, chắc chắn sẽ vui lắm đấy!”

5.

Trần Đình ở nhà ôm con chờ Trương Hoa, trong lòng cảm thấy căng thẳng vô cùng. Mặc dù cô luôn tự nhủ với mình rằng Trương Hoa về muộn là vì bận công việc, nhưng không hiểu sao cô cứ nghĩ Trương Hoa đang đi cùng với Cổ Vân Vân.

Hơn nữa dạo này cô cứ tự nhiên cảm thấy rất căng thẳng. Lúc này Trần Đình lại càng nóng lòng muốn lợi dụng hôn lễ của Kỉ Oanh và Lí Dương Uy để công khai chuyện của mình và Trương Hoa, để cho các bạn của Trương Hoa biết sự tồn tại của hai mẹ con cô. Đương nhiên chủ yếu là để Cổ Vân Vân biết chuyện.

Thấy Trương Hoa về, Trần Đình cười bảo: “Mới đi làm mà đã bắt đầu bận rộn thế à?”

Trương Hoa chợt dạ ậm ừ một tiếng, Trần Đình nói tiếp: “Hai mẹ con em đều tắm rồi, anh mau đi tắm đi!”

Lúc Trương Hoa đi tắm, lần đầu tiên Trần Đình mở điện thoại của Trương Hoa ra xem. Bởi vì Cổ Vân Vân không gọi điện cho Trương Hoa mà đi thẳng đến văn phòng anh nên trong điện thoại không có danh sách cuộc gọi của Cổ Vân Vân, điều này khiến Trần Đình cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Trần Đình lại giữ đến phần danh bạ điện thoại, lúc xem đến số của Cổ Vân Vân, suýt chút nữa thì ấn phím xóa. Mở đến số điện thoại của Lí Dương Uy, Trần Đình ngẫm nghĩ rồi lưu số của Lí Dương Uy vào trong máy của mình. Thấy Trương Hoa sắp tắm xong, Trần Đình vội vàng cắt điện thoại của anh vào chỗ cũ.

Trương Hoa vào phòng, nhìn vẻ mặt của Trần Đình có vẻ kì lạ liền hỏi: “Em sao thế?”

Trần Đình hơi chợt dạ, vội nói: “Không có gì, em đang nghĩ chuyện của hàng thôi!”

Trương Hoa không nghĩ nhiều, ôm lấy con gái rồi hỏi Trần Đình: “Em nói xem, lúc Tỉnh Tỉnh biết nói, nó sẽ gọi được bố trước hay mẹ trước?”

“Con sẽ cùng lúc gọi cả hai!”

“Sao có thể cùng lúc được?”

“Thông thường trẻ con thường phát ra các âm “a a”, na ná như “bố” và “mẹ”, vì vậy cho dù con có gọi cái gì em cũng đều coi là nó đang gọi bố, mẹ!”

6.

Đúng là Trần Đình bỏ ít tâm trí vào cửa hàng hoa, trong mắt cô hiện giờ, chỉ cần cửa hàng vẫn kiếm ra lợi là được. Trong đợt nghỉ tết, Đồng Mộng Mộng quản lí cửa hàng rất tốt, vì vậy hiện giờ Trần Đình đã giao toàn bộ cơ sở hai cho Đồng Mộng Mộng quản lý. Còn về cửa hàng cũ, cô bảo Tiểu Lộ tạm thời làm cửa hàng trưởng, đồng thời còn nói làm vậy là để chuẩn bị mở cửa hàng thứ ba, vì vậy nhất định phải cố gắng quản lý cho tốt.

Đương nhiên Trần Đình cũng nói với Tiểu Nhã: Trong thời gian này phải phối hợp với Tiểu Lộ, một khi Tiểu Lộ ra quản lý cửa hàng rồi thì cô sẽ là người thay thế Tiểu Lộ quản lý cửa hàng cũ. Chính bởi vì Trần Đình không đổ tâm sức lên cửa hàng hoa, coi như thả cho ba người họ tự làm nên đã khơi gợi được sự nhiệt tình trong công việc của họ.

Trần Đình ban ngày không đến cửa hàng, cũng không gửi con đến nhà trẻ mà ở nhà chăm con. Trần Đình cầm máy điện thoại lên, nhiều lần mở số của Lí Dương Uy ra nhưng rồi lại đặt xuống. Cuối cùng cô vẫn quyết định sẽ gọi.

Lí Dương Uy nghe điện và hỏi là ai. Trần Đình cười nói: “Em là Trần Đình đây!”

Lí Dương Uy hơi ngạc nhiên, vội nói: “Chào em, không ngờ là em gọi!”

Trần Đình vẫn cười bảo: “Nghe nói ngày cưới của anh đã ấn định, em chúc mừng anh với Kỉ Oanh trước nhé!”

Người sắp kết hôn thường rất vui vẻ, nghe thấy người ta chúc mừng lại càng vui hơn. Lí Dương Uy cười lớn nói: “Cảm ơn, cảm ơn!”

Trần Đình nói tiếp: “Không biết em có tư cách đến dự đám cưới của anh chị không!”

Lí Dương Uy nói: “Đương nhiên là có, rất hoan nghênh em dẫn theo cả con gái đến tham dự. Trong buổi lễ có thêm một đứa trẻ con thì càng vui hơn!”

Trần Đình liền nói: “Cứ như vậy nhé, đừng đến lúc ấy lại không hoan nghênh em đấy!”

Lí Dương Uy nói: “Sao lại không hoan nghênh, em đến được anh mừng còn không kịp ấy chứ. Còn về thời gian và địa điểm tổ chức tiệc cưới thì Trương Hoa biết đấy!”

71. Chương 71

CHƯƠNG 71

1.

Lí Dương Uy cúp điện thoại rồi mới cảm thấy không ổn. Tối đó anh nói với Kỉ Oanh: “Lúc sáng Trần Đình gọi điện cho anh, muốn tham dự hôn lễ của chúng ta!”

“Cô ấy mà đến chắc chắn sẽ đụng mặt Cổ Vân Vân, đừng tạo ra mâu thuẫn trong hôn lễ chúng ta!”

“Đúng thế, lúc ấy anh không nghĩ nhiều như thế nên đã lập tức đồng ý, còn bảo cô ấy mang theo cả con gái đến tham dự!”

“Nếu cô ấy đã gọi cho anh thì chứng tỏ cô ấy biết chắc anh sẽ đồng ý, đây đúng là một việc hết sức khó xử”

“Anh thấy mục đích của Trần Đình chính là vì Cổ Vân Vân đấy”.

“Nếu đã nhận lời rồi thì không thể từ chối được nữa!” – Ngẫm nghĩ một lát, Kỉ Oanh nói tiếp: “Có nên nói trước cho Cổ Vân Vân biết không?” nói: “Như thế không hay, thôi bỏ đi, đến lúc ấy để họ tự giải quyết vậy, nói chung sớm muộn gì cũng đụng mặt, dù sao cũng toàn là dân có học thức, cũng không đến mức làm loạn lên đâu, hơn nữa còn có Trương Hoa ở đấy nữa!”

Kỉ Oanh lắc đầu: “Cũng đành vậy thôi, lúc sắp xếp danh sách cho xếp cô ấy với Vân Vân không ngồi cùng một bàn là được. Hôm ấy sẽ có rất nhiều bạn học đến, cũng đến mấy bàn tiệc đấy, cố gắng tránh xa một chút!”

“Có lẽ như thế với Trương Hoa lại là chuyện tốt, những chuyện phải lộ ra sớm muộn gì cũng lộ ra thôi, giờ cứ trốn tránh thế này ai cũng khó chịu cả!”

“Cũng phải, nếu đã không thể với Vân Vân thì nên để cô ấy từ bỏ cho sớm, cứ mơ mơ hồ hồ thế này, càng dây dưa càng khó!”

“Anh dám đảm bảo Trương Hoa cũng chưa biết Trần Đình đã gọi cho anh, nếu Trương Hoa biết rồi mà đồng ý để Trần Đình cùng đến chứng tỏ cậu ta đang nghiêng về ý phục hôn, nếu không cho Trần Đình đến chứng tỏ cậu ta vẫn còn do dự, nói cách khác cậu ta vẫn chưa hoàn toàn dứt khoát với Cổ Vân Vân!”

“Em hi vọng Trương Hoa sớm để Vân Vân từ bỏ, nếu không cuối cùng cô ấy sẽ càng đau lòng hơn!”

2.

Trần Đình đang nằm trên giường nói chuyện phiếm với Trương Hoa, đột nhiên nói: “Tiệc cưới của anh Dương Uy và Kỉ Oanh tổ chức ở đâu thế?”

Trương Hoa không nghĩ gì buột miệng trả lời luôn: “Tại khách sạn Mãn Đình Phương”, nói rồi thấy có gì đó không ổn liền hỏi: “Sao em lại hỏi chuyện này?”

Trần Đình buồn rầu nói: “Bây giờ cứ nghe thấy người này người kia tổ chức hôn lễ là em lại thấy nuối tiếc, chỉ cần nghe thấy có ai nói tổ chức hôn lễ là em lại hỏi thăm địa chỉ!”

Trương Hoa liền nói: “Hồi đầu là do em không chịu tổ chức ở khách sạn đấy chứ, không thể trách anh được!”

Trần Đình liền nói: “Em không trách anh, chỉ cảm thấy nuối tiếc thôi!”

Trần Đình lại nói: “Em thật sự rất muốn đi cùng con đi xem đám cưới, đáng tiếc là anh không ẹ con em

Trương Hoa không nói gì, Trần Đình nhìn anh, biết chắc chắn Trương Hoa không muốn để mình đi. Trần Đình liền nói: “Tại sao không cho các bạn học của anh gặp mặt con mình?”

“Gặp lúc nào chẳng được, đâu nhất thiết phải gặp trong lễ cưới?”

Trần Đình dựa vào người Trương Hoa, khẽ nói: “Nhiều lúc em thật sự cảm thấy có lỗi với con!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, định nói gì nhưng cuối cùng lại thôi.

Buổi sáng, Trần Đình đi đi lại lại trong phòng, trong lòng cảm thấy rất mâu thuẫn. Trần Đình nhìn Tỉnh Tỉnh nằm ngủ trên giường liền gọi điện cho Lưu Huệ Anh.

Lưu Huệ Anh đang làm việc, hỏi Trần Đình: “Sao lại gọi điện cho tớ lúc này? Có chuyện gì à?”

Trần Đình nói: “Hôm nay bạn học của Trương Hoa là Lí Dương Uy và Kỉ Oanh làm đám cưới, tớ đang do dự không biết có nên đi không!”

“Nếu mời cậu thì cứ đi, có gì phải do dự?”

“Quan trọng là Trương Hoa không đồng ý cho tớ đi!”

“Tại sao?”

“Chắc chắn là bởi vì Cổ Vân Vân cũng đi, hơn nữa cũng nghĩ đến mối quan hệ của bọn tớ hiện nay!”

“Nếu sợ thái độ của Trương Hoa thì thôi đi, đừng gây ra thêm mâu thuẫn nữa!”

“Nhưng tớ lại không muốn bỏ qua cơ hội tốt này, gần đây cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt!”

3.

Cuối cùng Lưu Huệ Anh nói ở trong điện thoại: Nếu nghĩ được đây là việc cần làm thì cứ làm. Còn nếu sợ gây mâu thuẫn thì nên cân nhắc thêm một chút!

Trần Đình cúp máy, nhìn cái phong bì bên cạnh Tỉnh Tỉnh mà vô cùng khó xử.

Trần Đình đã chuẩn bị phong bì từ lâu, dùng danh nghĩa của mình và Trương Hoa, còn cả con gái nữa để chuẩn bị cái phong bì này. Cô vốn định đến thẳng cổng khách sạn chờ Trương Hoa hoặc vào trong trước, đến lúc ấy Trương Hoa sẽ không thể nói gì nữa. Nhưng cô cũng hơi lo lắng, sợ Trương Hoa không vui.

Nhưng Trần Đình biết muốn Trương Hoa đồng ý cho cô đi là chuyện không thể. Nhìn thời gian lặng lẽ trôi đi, Trần Đình càng cảm thấy sốt ruột.

Cổ Vân Vân gọi điện cho Trương Hoa, nói có muốn cùng đến đám cưới không. Trương Hoa nói: “Tôi sẽ đến muộn một chút, cậu đi trước đi, biết đâu còn có thể giúp Kỉ Oanh việc gì!”

Trương Hoa không hề muốn đi cùng với Cổ Vân Vân, hơn nữa anh cũng hơi lo lắng Cổ Vân Vân sẽ cố ý thể hiện rất thân mật với anh ở trước mặt bạn bè trong đám cưới hôm nay. Lúc này anh mới sực nhớ ra, đáng nhẽ ra anh phải bảo với Dương Uy đừng xếp anh với Cổ Vân Vân ở cùng một bàn tiệc.

Trương Hoa cứ dùng dằng mãi mới rời khỏi công ty. Trên đường đi, anh lái xe rất chậm, trong lòng đột nhiên thấy rất hụt hẫng, trong không khí náo nhiệt như thế, lại có biết bao nhiêu bạn học cũ, nên mang con gái theo mới phải.

Trong tiềm thức của Trương Hoa, con gái anh vừa xinh xắn vừa dễ thương, xét từ góc độ nào chắc chắn cũng sẽ là tiêu điểm của mọi người, thậm chí anh còn nghĩ, nếu đưa con gái đến, các bạn học cùng chắc chắn sẽ ngưỡng mộ mình, con gái cũng sẽ được mọi người khen ngợi và chiều chuộng.

Anh lại nhớ đến vẻ buồn bã của Trần Đình sau nhiều lần bày tỏ ý muốn đi cùng mà bị anh từ chối thẳng thừng, trong lòng Trương Hoa chợt thấy có hơi không ổn. Trên đường đến khách sạn có đi ngang qua cửa hàng hoa của Trần Đình. Lúc đi ngang qua, Trương Hoa không kiềm chế được nhìn vào bên trong nhưng không thấy Trần Đình đâu.

4.

Thực ra với sự sĩ diện của đàn ông, Trương Hoa rất muốn dẫn Trần Đình và con gái cùng đến. Xét từ phương diện nào, Trần Đình cũng sẽ khiến cho anh được nở mày nở mặt, hơn nữa các bạn học của anh không biết chuyện quá khứ của Trần Đình. Còn con gái thì càng khỏi phải nói rồi, anh dám chắc nếu các bạn học của anh mà nhìn thấy chắc chắn sẽ vô cùng ngưỡng mộ.

Mặc dù Trương Hoa cố ý lái xe rất chậm nhưng chỉ có một đường ngắn, cuối cùng cũng đến nơi. Xe dừng lại, Trương Hoa đỗ xe vào bãi một lát, lấy điều thuốc ra rồi mới chậm rãi đi về phía cửa khách sạn.

Trương Hoa cúi đầu hút thuốc, trong đầu đang suy nghĩ vẫn vợ thì đột nhiên nghe thấy có tiếng gọi mình, ngẩng đầu lên thì thấy Trần Đình đang đứng ở trước cửa khách sạn. Thấy Trần Đình ôm con gái đứng ở đó, trong lòng Trương Hoa không biết là bất ngờ, vui hay là không vui nữa. Nói chung là tâm lý rất phức tạp.

Trương Hoa lại gần hỏi: “Sao em lại đến đây?”

Trần Đình cười đáp: “Lí Dương Uy mời em đến mà!”

“Sao đột nhiên cậu ta lại mời em?”

Trần Đình không trả lời mà vội đáp: “Mau vào trong đi, hôn lễ sắp bắt đầu rồi!”

Trương Hoa đành phải đón lấy con gái, Trần Đình liền quàng tay Trương Hoa kéo anh vào trong. Vừa vào đến đại sảnh đã nhìn thấy Kỉ Oanh và Lí Dương Uy đang đứng đón khách, bên cạnh còn có mấy người giúp đỡ, đa phần Trương Hoa đều biết.

Trần Đình vẫn khoác tay Trương Hoa đi vào. Trương Hoa bế con gái nên đành phải theo ý cô. Nhìn thấy Trương Hoa đến, Lí Dương Uy liền nói: “Tôi bảo sao thằng ranh này đến muộn thế, hóa ra là về nhà đón con gái à!”

Những người đứng bên cạnh biết Trương Hoa liền nói: “Anh thật là có phúc, con gái vừa dễ thương vừa xinh xắn thế này, khiến chúng tôi phải ghen tị đây này!”, những người khác cũng tấm tắc: “Dễ thương quá!”, còn có người đến gần vuốt má Tỉnh Tỉnh.

5.

Nghe những điều này khiến cho sĩ diện của Trương Hoa được thỏa mãn, cảm giác bất mãn với Trần Đình đột nhiên nhạt nhòa. Trương Hoa cười nói: “Trẻ con bây giờ đùa nào chẳng xinh xắn dễ thương!”

Trần Đình lấy từ trong túi ra một cái phong bì đưa cho Lí Dương Uy: “Đây là chút thành ý của cả nhà ba người chúng em, chúc hai anh chị sớm sinh được một nhóc tì khỏe khoắn, dễ thương và xinh xắn!”

Lí Dương Uy cười nói: “Trần Đình thật là biết ăn nói, đâu có giống như cái thằng ranh Trương Hoa này!” Người đứng bên cạnh rút một điều thuốc ra đưa cho Trương Hoa rồi nói: “Lên trên đi, hội trường tầng năm nhé!”

Trong thang máy, Trần Đình nói: “Dự đám cưới của người khác còn thấy hào hứng hơn cả cưới mình!”

Trương Hoa liền nói: “VẬY em đến khách sạn làm phục vụ đi, như thế có thể dự đám cưới quanh năm!”

Trần Đình nói vẻ không vui: “Chẳng thú vị chút nào, anh không thể nói câu gì khiến người ta dễ chịu chút à!”

Thấy Trương Hoa không nói gì, Trần Đình liền hỏi: “Sao thế? Không vui à?”

Trương Hoa nói: “Đâu có!”

Lúc này trong lòng Trương Hoa đang vô cùng thấp thỏm bất an, anh biết Cổ Vân Vân đang ở trên tầng năm, giờ anh mà ôm con gái, để Trần Đình quàng tay bước vào, cảnh tượng ấy mà bị Cổ Vân Vân nhìn thấy sẽ thế nào?

Mặc dù bản thân anh chưa từng có biểu hiện hay hành vi gì quá thân mật với Cổ Vân Vân, cũng chưa từng hứa hẹn điều gì, vốn dĩ chẳng cần phải lo lắng Cổ Vân Vân sẽ nhìn thấy cảnh tượng này. Nhưng không hiểu sao trong lòng anh vẫn không muốn Cổ Vân Vân sẽ nhìn thấy anh đi chung với Trần Đình.

Nhưng bây giờ chẳng có cách nào khác cả, Trần Đình cứ níu chặt lấy cánh tay anh không chịu buông. Bản thân anh cũng không thể đưa con gái cho cô được. Cuối cùng Trương Hoa nghĩ: Nếu đã đến rồi thì khỏi phải nghĩ nhiều làm gì, cứ lên trên rồi tính tiếp!

6.

Trong hội trường rất náo nhiệt, gần như mọi người đều đã tề tựu đông đủ. Trương Hoa và Trần Đình bước vào mà không biết ngồi đâu. Người nhìn thấy Trương Hoa trước tiên là một bạn ngồi cùng bàn của Trương Hoa, bởi vì bàn tiệc này chỉ thiếu mỗi Trương Hoa và Trần Đình thôi.

Người bạn đó vẫy tay với Trương Hoa, sau đó gọi: “Trương Hoa, qua đây này!”

Trương Hoa và Trần Đình đến đó rồi mới phát hiện ra bàn tiệc này về cơ bản đều là những người đã có vợ hoặc người yêu rồi. Bởi vì có mấy người là vợ của bạn mà Trương Hoa từng gặp, còn một hai người thì chưa gặp bao giờ, Trương Hoa nghĩ chắc là bạn gái của bạn.

Trương Hoa ôm con gái ngồi xuống, các bạn học liền thi nhau khen con gái Trương Hoa dễ thương. Có một người bạn cũng mang con đến, tuổi cũng xấp xỉ con gái Trương Hoa. Trần Đình ngồi xuống liền nói với Trương Hoa: “Đưa em bé Tinh Tinh cho!”

Trần Đình ngồi cùng với người phụ nữ mang con theo, hai người có rất nhiều vấn đề chung, bắt đầu nói chuyện về con cái. Các bạn khác đều biết thực ra Trương Hoa đã ly hôn, nhưng nhìn thấy Trương Hoa dẫn Trần Đình và con gái đến nên nghĩ có lẽ hai người đã phục hôn rồi, vì vậy vẫn gọi Trần Đình là “em dâu”.

Trương Hoa vừa nói chuyện vừa nhìn quanh. Có người nói: “Lần này lớp ta có không ít bạn cũ đến, đến mấy bàn cơ đấy, nhưng chẳng hiểu cái thằng Dương Uy này sắp xếp kiểu gì, mấy bàn bọn mình cách nhau rõ xa, có một bàn của bọn con gái còn cách đây xa lắm!”

Trương Hoa nhìn theo tay chỉ của anh ta, phát hiện Cổ Vân Vân đang ngồi nói nói cười cười với đám bạn học. Bởi vì ngồi cách xa nên cô chưa phát hiện anh đã đến.

Trần Đình ngồi nói chuyện với người phụ nữ kia nhưng vẫn để mắt đến hành động của Trương Hoa, cũng không kiềm chế được bản thân nhìn về phía cái bàn đằng xa ấy và nhìn thấy Cổ Vân Vân. Trần Đình thấy Trương Hoa cứ nhìn cái bàn đó rất lâu, biết anh đang tìm kiếm Cổ Vân Vân nên trong lòng Trần Đình bỗng thấy không vui.

72. Chương 72

CHƯƠNG 72

1.

Lúc đến, Cổ Vân Vân đã xem danh sách các bàn tiệc của bạn học cũ. Lúc nhìn thấy bàn tiệc của Trương Hoa, cô còn nhìn thấy tên của Trần Đình. Lúc ấy trong đầu cô hơi kinh ngạc, cứ lo sợ chuyện Trần Đình ở chung với Trương Hoa là có thật.

Bởi Kỷ Oanh và Lí Dương Uy bận tối mắt tối mũi ở bên dưới đại sảnh nên cô cũng không tiện hỏi họ. Cổ Vân Vân vốn định xuống lầu chờ Trương Hoa nhưng cuối cùng đành thôi, sợ lúc xuống chờ Trương Hoa sẽ thấy Trương Hoa và Trần Đình cùng đến thật.

Thực ra Trương Hoa và Trần Đình vừa bước vào, Cổ Vân Vân đã nhìn thấy rồi, là đã chuẩn bị kĩ lưỡng trước khi đến, Trương Hoa ôm con gái, Trần Đình quàng tay anh, một gia đình cùng đến sao có thể không gây sự chú ý cơ chứ? Huống hồ Cổ Vân Vân vẫn luôn để ý chỗ cửa ra vào.

Trong lòng Cổ Vân Vân vô cùng bối rối, khi chính mắt nhìn thấy Trương Hoa và Trần Đình cùng bước vào, tâm trạng vô cùng phức tạp của cô chuyển sang bình tĩnh. Nhìn thấy những cảnh này rồi, cô cuối cùng đã có thể xác nhận được nghi vấn bấy lâu nay, cũng hiểu rõ được bước tiếp theo nên làm gì. Cổ Vân Vân giả vờ như không nhìn thấy họ, mãi mê cười nói với bạn bè.

Lúc mới bắt đầu hôn lễ, các bạn đều rất an phận, về cơ bản không đứng lên đi lại lộn nhộn. Nhưng buổi tiệc diễn ra được một lúc, nhưng người quen bắt đầu đi chúc rượu nhau. Đám bạn học của Trương Hoa thì khỏi phải nói, bọn họ liên tục đến chúc rượu ở các bàn khác, những bạn học ở bàn khác cũng lại qua bàn họ chúc rượu.

Trương Hoa không biết là bởi vì có Trần Đình ở bên cạnh hay là vì nguyên nhân khác mà anh không rời khỏi bàn. Trần Đình nói với Trương Hoa: “Anh cũng đi qua các bàn khác với họ đi, bạn cũ khó khăn lắm mới có dịp tụ tập!”

Trương Hoa đi rồi, bàn này gần như chỉ còn lại mấy người phụ nữ với nhau.

2.

Khi cả bọn ngồi trong bàn, gần như chỉ toàn đàn ông nói chuyện với nhau, giờ còn lại mấy người phụ nữ, đề tài nói chuyện trở nên thoải mái hơn nhiều. Có người nói với Trần Đình: “Trông chị rất là sang, chị làm việc ở đâu thế?”

Trần Đình cười cười đáp: “Trước tôi làm tài vụ, giờ nghỉ việc ở nhà, mở hai cửa hàng hoa nho nhỏ!”

Lại có người hỏi: “Tên cửa hàng là gì thế?”

Trần Đình nói: “Cửa hàng hoa tươi và quà tặng Tỉnh Tỉnh”

Một người trong đám nói: “Không phải chứ, tôi từng đặt hoa và quà ở cửa hàng hoa này đấy, không ngờ là của chị mở à?”

Trần Đình cười nói: “Lần sau cần mua hoa tươi hay quà tặng gì cứ nói trực tiếp với tôi nhé, tôi sẽ bảo nhân viên đưa hàng đến tận nơi!”

“Sao chị lại lấy tên là Tỉnh Tỉnh

Trần Đình mỉm cười, nhìn con gái đang chớp lấy đôi đũa ở trên bàn: “Con gái tôi tên ở nhà là Tỉnh Tỉnh, vì vậy bố cháu đã lấy tên này đặt cho cửa hàng đấy ạ!”

Mấy người kia ngưỡng mộ nói: “Hai người thật là hạnh phúc, Trương Hoa là giáo viên hướng dẫn, chị lại làm ăn khá khá thế, hai người còn có đứa con gái dễ thương thế này!”

Trần Đình mỉm cười, đột nhiên cảm thấy mình và Trương Hoa rất hạnh phúc, dường như cô quên đi rằng hai người đã ly hôn rồi.

Con người chắc đều như vậy. lúc tụ tập thường dễ bị thu hút bởi những người được cho là thành đạt, cũng rất thích nói chuyện với những người đó. Vì vậy khi Trương Hoa về bàn, anh cảm thấy rất kì lạ vì thái độ của mấy người phụ nữ kia đối với Trần Đình rất tốt, hơn nữa có chuyện gì cũng nói với Trần Đình.

Trần Đình đưa con gái cho Trương Hoa, nói: “Anh ôm Tỉnh Tỉnh hộ em, em đi vệ sinh một chút!”

Bàn của Trương Hoa cách không xa nhà vệ sinh. Trên đường ra nhà vệ sinh có đi qua mấy bàn tiệc của bạn học Trương Hoa, đặc biệt là phải đi qua bàn của Cổ Vân Vân.

Trương Hoa nhìn theo Trần Đình, hi vọng cô sẽ đi vòng qua những bàn tiệc ấy, đặc biệt là bàn tiệc của Cổ Vân Vân. Mấy phụ nữ cùng bàn của Trương Hoa cười bảo: “Chị ấy chỉ đi vệ sinh mà anh cũng sợ bị người khác cướp mất à?”

Trương Hoa ngoảnh đầu lại cười ái ngại.

3.

Những người phụ nữ ngồi cùng bàn tiệc nói với Trương Hoa: “Anh chị thật là hạnh phúc!”, Trương Hoa vừa cười nói đối phó với họ, vừa thỉnh thoảng ngoảnh đầu theo Trần Đình. Không biết là Trần Đình không rõ bàn tiệc của bạn học Trương Hoa ở đâu hay là cố ý không né tránh mà dường như cứ cố ý đi ngay cạnh mấy cái bàn ấy.

Có người ban nãy sang bàn chúc rượu lên tiếng gọi Trần Đình, nói đùa bảo: “Có phải em dâu qua mời rượu bọn anh không?”, Trần Đình cũng mỉm cười nói: “Có Trương Hoa đại diện là được rồi, phụ nữ ai dám uống với các anh!”

Nhưng bọn họ không đồng ý, nói: “Ban nãy Trương Hoa đã qua đây uống rượu, nói em dâu mở chuỗi cửa hàng hoa tươi, cũng coi như là nữ trung hào kiệt rồi, ít nhất cũng phải uống một li rồi hãy đi chứ!”

Trần Đình đành phải mời họ một ly.

Trương Hoa nhìn thấy Trần Đình bị mấy bàn liên tiếp chặn lại mời rượu, cũng không hiểu tại sao Trần Đình lại đột nhiên được bạn bè mình coi trọng thế, chẳng nhẽ vì hôm nay dẫn con gái đến? Hay là bởi vì hôm nay Trần Đình ăn diện rất thu hút?

Một người phụ nữ ngồi cùng bàn cười nói: “Anh đừng lo, chị ấy cũng coi như là một phụ nữ mạnh mẽ, vài ly chắc không thành vấn đề!”

Trương Hoa chỉ biết cười gượng mà không biết nói gì. Nhìn thấy Trần Đình sắp đi đến bàn của Cổ Vân Vân, anh lại trở nên vô cùng căng thẳng. Trương Hoa tin chắc Cổ Vân Vân đã chú ý đến Trần Đình từ lâu vì Trần Đình đã liên tục bị mời rượu ở mấy bàn tiệc đi, không thể nào Cổ Vân Vân không nhìn thấy.

Trương Hoa chỉ duy nhất không đến bàn của Cổ Vân Vân mời rượu. Trong lòng anh thầm nghĩ, với tính cách của Cổ Vân Vân, chắc chắn cô sẽ chạy đến các bàn khác uống rượu, thế nhưng hôm nay sao cứ ngồi yên tại chỗ thế.

Trương Hoa nhìn thấy Trần Đình liên tục bị bạn mình mời rượu, trong đầu chợt nảy lên một ý nghĩ, đó là vì Cổ Vân Vân mặc dù xuất thân đài các nhưng trong những buổi tụ tập kiểu này thường không được coi trọng, còn Trần Đình thì dường như dễ hòa nhập hơn.

4.

Cổ Vân Vân nhìn thấy Trần Đình bị các bạn học chặn lại mời rượu, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu nhưng cứ giả bộ như không nhìn thấy. Thấy Trần Đình càng lúc càng gần bàn mình, cô càng muốn giả bộ như không thấy.

Nhưng đã có cô bạn học cùng Cổ Vân Vân để ý đến chuyện này. Thấy Trần Đình đến gần liền nói với những người khác: “Đấy là vợ của ai thế? Sao có cảm giác mấy bàn kia đều biết cô ấy thế?”

Có người lên tiếng: “Chắc là đến cùng Trương Hoa đấy!”, lại có người khác nói: “Hình như tôi nghe nói Trương Hoa kết hôn chẳng bao lâu sau thì ly hôn rồi mà, thế thì cô này là vợ hay là bạn gái mới à?”

Một người khác nói: “Trên tay Trương Hoa còn ôm một đứa bé, xem tuổi tác của nó thì đây chắc là vợ cũ, có thể họ đã phục hôn rồi!”

Phụ nữ có lẽ là như vậy, thích ngồi tán chuyện phiếm. Cổ Vân Vân là người biết rõ tình hình nhất nhưng không thể nói chuyện gì. Nhưng đám bạn học cứ ngồi bàn tán về Trần Đình, cứ giả bộ như không nhìn thấy cũng không được, nên cô đành ngẩng đầu nhìn về phía Trần Đình.

Lúc Cổ Vân Vân ngẩng đầu nhìn Trần Đình, Trần Đình cũng đang nhìn cô. Trần Đình mỉm cười, sau đó nói: “Chị Vân cũng ở đây à? Em với anh Trương Hoa ở bên kia, tí nữa có thời gian chị qua chỗ đó uống rượu nhé, em đi vệ sinh trước đây!”

Trần Đình đi rồi đám bạn học liền hỏi Cổ Vân Vân: “Cậu quen cô ấy à?”, Cổ Vân Vân không nói gì. Có người nói: “A tôi nhớ ra rồi, hồi học đại học Vân Vân thậm chí thích Trương Hoa, không phải đang ghen đấy chứ?”

Người ngồi bên cạnh vỗ vai Cổ Vân Vân nói: “Với thân thế của Vân Vân thì tìm ai chẳng được, Trương Hoa đã là cái gì!”

Cổ Vân Vân đứng dậy nói: “Tôi chuẩn bị đi chúc rượu các bàn đây, ai muốn đi nào?”

5.

Lúc Trần Đình về bàn, Trương Hoa không nén được tò mò hỏi: “Em nói gì với Cổ Vân Vân thế?”, Trần Đình liền nói: “Chẳng có gì cả, chỉ chào hỏi xã giao thôi!”

Lúc này mấy người đàn ông cùng bàn tiệc cũng đã về vị trí, vội nói: “Có thăm thì gì thì để về nhà nhé, giờ đang là lúc uống rượu!”, người ngồi bên cạnh cũng phụ họa: “Đúng thế, em dâu đến các bàn khác uống rượu mà ngồi đây không uống là không được!”

Trương Hoa liền nói: “Cô ấy không uống được, để tôi uống thay cô ấy!”, đám bạn học nói: “Không được, dù gì cũng phải uống một chút!”

Trần Đình cười nói: “Hôm nay là đám cưới bạn học các anh, chẳng mấy khi có dịp vui, em sẽ uống với các anh một chút!”

“Đúng thế, có uống nhiều cũng sẽ có Trương Hoa công em về mà!”

Trương Hoa thấy Trần Đình uống mấy cốc liền, sợ cô uống nhiều quá liền ghé vào tai cô thì thầm: “Hay là chúng ta về sớm đi, Tỉnh Tỉnh buồn ngủ rồi!”

Trần Đình cũng biết mục đích mình đến đây đã đạt được liền nói: “Ừ, cứ nghe lời anh đi!”

Trương Hoa ôm con gái đứng dậy nói với các bạn: “Mọi người cứ vui vẻ đi, tôi dẫn con gái theo nên không tiện lắm, chúng tôi phải về sớm một chút!”

Trần Đình cũng đứng dậy theo nói: “Có thời gian thì các anh đến nhà em chơi, em nhất định sẽ uống với các anh nhiều hơn!”

Đám bạn học cũng không nài ép, liền nói: “Nói được phải làm được đấy! Hôm nào bọn anh sẽ đến thật đấy!”

Trần Đình liền nói: “Hoan nghênh các anh!”

Trương Hoa đi rồi còn ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Cổ Vân Vân đang uống rượu với các bạn khác anh chợt thấy lo lắng. Lí Dương Uy và Kỉ Oanh đang đứng ngoài cổng, bởi vì có một số khách đã ra về, hai người đang giúp họ hàng tiễn khách khứa.

Trương Hoa đến bên cạnh Lí Dương Uy nói: “Có thời gian thì để ý đến Cổ Vân Vân một chút, đừng để cô ấy uống nhiều!”

Lí Dương Uy vỗ vai anh nói: “Yên tâm đi, lát tôi bảo Kỉ Oanh nói với cô ấy!”

Trần Đình đứng bên cạnh nói vài lời chào hỏi xã giao với Kỉ Oanh.

6.

Sau khi lên xe, Trương Hoa hỏi: “Em không uống nhiều quá đấy chứ?”

Trần Đình liền nói: “Vấn ổn, em chỉ hơi chóng mặt thôi, có thể tại em vui quá nên cũng uống hơi nhiều!”

Trương Hoa hôm nay không uống nhiều, trước đây anh từng nói với Lí Dương Uy, đợi khi nào cưới anh ta sẽ uống say bết nhè. Trương Hoa thăm nhủ, lẽ nào là bởi vì Trần Đình cũng có mặt?

Trương Hoa không rõ tại sao hiện giờ tâm trạng của mình lại trở nên rất bình thản, vốn tưởng Trần Đình đột nhiên xuất hiện, bản thân mình sẽ vô cùng tức giận, không hiểu sao trong lòng lại thấy nhẹ nhõm hơn. Biểu hiện của Trần Đình tối nay khiến anh rất bất ngờ. Trần Đình bây giờ không chỉ thu hút ánh mắt của người khác mà còn dễ dàng hòa nhập vào môi trường xung quanh.

Đến tận sau khi tắm rửa và lên giường đi ngủ, trong đầu hiện lên cảnh tượng Trần Đình và Cổ Vân Vân nói chuyện với nhau. Anh cũng đang phân tích những điểm khác biệt giữa họ, rõ ràng trong khả năng làm việc và xử lý các mối quan hệ xã hội, Trần Đình hơn hẳn Cổ Vân Vân.

Trần Đình xoa lưng đỡ con ngủ, thấy Trương Hoa không nói năng gì liền bảo: “Em đột nhiên đến đám cưới khiến anh không vui à?”

Trương Hoa nói: “Không có!”

“Thế sao anh chẳng nói gì với em cả!”

“Anh đang nghĩ tại sao bây giờ số lần em uống rượu càng lúc càng nhiều!”

Trần Đình lại bước qua người con, nằm sát bên cạnh Trương Hoa, nói: “Như thế có tốt không, sau này nếu phải uống rượu nhất định em sẽ đi cùng với anh, nếu không có anh em tuyệt đối không uống!”

Trương Hoa liền nói: “Có uống hay không thì liên quan gì đến việc có anh đi cùng?”

“Đương nhiên là có rồi, đi cùng với anh cho dù có uống say cũng không sợ, nhưng lúc không có anh thì em không dám uống đâu!”

Lúc nói đến việc này, trong đầu Trần Đình thoáng hiện lên hình ảnh của Lưu Huệ Anh.

Thấy Trương Hoa không nói gì, Trần Đình khẽ bảo: “Thực ra không có anh em cũng chẳng có tâm trạng để uống rượu!”

Trần Đình nói rồi liền vòng tay ôm Trương Hoa, bàn tay bắt đầu “hoạt động”. Tay vừa “hoạt động”, mặt Trần Đình liền đỏ bừng, thầm nghĩ: “Chẳng nhẽ đàn bà uống rượu xong cũng giống như đàn ông sao?”

73. Chương 73

CHƯƠNG 73

1.

Cổ Vân Vân rất muộn mới rời khỏi lễ đường, nếu không phải Kỉ Oanh ngăn lại chắc cô đã uống đến say mèm. Kỉ Oanh và Lí Dương Uy sợ Cổ Vân Vân tự lái xe về nên phải đợi đến khi đưa Cổ Vân Vân lên taxi rồi mới yên tâm.

Sau khi đẩy Cổ Vân Vân v trong taxi, Kỉ Oanh nói: “Vân Vân, nghĩ thoáng ra một chút, thực ra Trương Hoa không thích hợp với cậu, chỉ có cậu cứ mãi suy nghĩ những chuyện này, đợi khi nào cậu thoát ra khỏi suy nghĩ này, cậu sẽ thấy điều tớ nói là đúng!”

Cổ Vân Vân đột nhiên bật cười, sau đó nói: “Tôi biết cậu ta càng không thích hợp với Trần Đình hơn, bởi vì tôi biết chuyện giữa họ!”

Kỉ Oanh bắt lực thở dài: “Về nhà sớm đi, ngủ một giấc, ngày mai sẽ suy nghĩ sau!”

Trưa ngày hôm sau tỉnh dậy, Cổ Vân Vân lại nhớ đến cảnh tượng Trần Đình níu tay Trương Hoa đi vào hội trường. Cổ Vân Vân vốn dĩ có sẵn tâm lý oán hận, nhưng oán hận đáng lí ra phải dành cho Trương Hoa, dù gì chính vì những hành động mập mờ không rõ ràng của Trương Hoa mới gây ra chuyện ngày hôm nay, thế nhưng Cổ Vân Vân lại oán hận Trần Đình.

Trong con mắt của Cổ Vân Vân, là Trần Đình đã lợi dụng lòng tốt của Trương Hoa. Sau khi ngoại tình bị phát hiện, bị ép phải ly hôn nên đã cố tình để lại đứa bé để duy trì quan hệ với Trương Hoa, sau đó lợi dụng đứa bé để bám riết lấy Trương Hoa.

Buổi trưa, khi đã đến công ty mà Cổ Vân Vân vẫn nhớ những chuyện này. Ngồi trong văn phòng hồi lâu, cô đột nhiên đến phòng nhân sự tìm số điện thoại liên lạc với Trần Đình trước đây, thử gọi thì thấy liên lạc được.

Trần Đình đang ở cửa hàng hoa thì nhận được điện của Cổ Vân Vân. Buổi sáng sau khi đưa con gái đi nhà trẻ, Trần Đình liền đến cửa hàng. Tiểu Lộ và Tiểu Nhã nói: “Hôm nay trông chị dâu có vẻ rất vui vẻ, có chuyện gì mà vui thế?”

Trần Đình cười nói: “Chẳng có chuyện gì vui thì không được vui hay sao?”

Đối với nhân viên mà nói, bà chủ vui đương nhiên là chuyện tốt lành đối với nhân viên rồi.

Trần Đình nghe điện xong hỏi là ai, Cổ Vân Vân lập tức trả lời: “Cổ Vân Vân đây!”

Trần Đình dường như chẳng hề bất ngờ trước cuộc gọi của Cổ Vân Vân, cô bình thản hỏi: “Có chuyện gì thế chị?”

Cổ Vân Vân nói: “Chiều nay nếu có thời gian thì ra ngoài ngồi chút nhé!”

Trần Đình nói với nhân viên phục vụ: “Cũng cho tôi một ly cà phê, cảm ơn!”

Nhân viên phục vụ đi rồi, Trần Đình liền hỏi: “Chị gọi tôi ra đây có việc gì không?”

Cổ Vân Vân liền nói: “Cô với Trương Hoa đang ở chung với nhau ư?”

Trần Đình cười cười nói: “Chắc chị cũng đã nhìn ra rồi, Trương Hoa cứ muốn có con gái ở bên cạnh, tôi là mẹ của cháu, chắc chắn phải ở cạnh cháu thôi!”

Cổ Vân Vân nói: “Hạnh phúc này không thuộc về cô, vì cô không có đủ tư cách!”

Trần Đình nói: “Tôi hiểu ý của chị, tôi đã từng sai lầm, tôi không muốn trốn tránh, nhưng giờ tôi đang cố gắng để nắm bắt được hạnh phúc xứng đáng với mình, cũng cố gắng để làm tất cả những gì mình nên làm!”

“Cố gắng chưa chắc đã có kết quả!” – Cổ Vân Vân nói.

“Tôi hiểu điều đó, nhưng cho dù thế nào cũng phải cố gắng mới biết kết quả được!”

Cổ Vân Vân nhìn Trần Đình, đột nhiên chậm rãi nhả từng chữ: “Tôi có thể khẳng định với cô rằng, sự cố gắng của cô sẽ không có kết quả đâu!”

Trần Đình nghe xong, trong đầu chợt nảy ra một linh cảm không lành, gần đây, linh cảm này thường xuyên xuất hiện, Trần Đình không hiểu tại sao lại như vậy. Giờ thì cô biết sự bất an này chủ yếu là vì Cổ Vân Vân. Hồi đầu chính vì Cổ Vân Vân đột nhiên nói chuyện của cô với gia đình Trương Hoa khiến cho hạnh phúc của cô phút chốc trở thành bọt xà phòng.

Cổ Vân Vân nhìn Trần Đình nói tiếp: “Bởi vì cả tôi và cô đều biết rõ tâm bệnh của Trương Hoa là gì, nhược điểm của anh ấy ở đâu!”. Trần Đình đương nhiên biết tâm bệnh của Trương Hoa ở đâu, cũng biết nhược điểm của anh là gì. Chính vì vậy cô mới luôn dè dặt, không muốn động đến những sợi dây thần kinh nhạy cảm của Trương Hoa, càng hi vọng thông qua những nỗ lực của mình để xóa bỏ những ám ảnh trong đầu anh.

3.

Trần Đình gần như nói bằng giọng nài nỉ đối với Cổ Vân Vân: “Vân Vân, tôi biết là chị rất thích Trương Hoa, cho dù tôi không thể phục hôn với anh ấy tôi vẫn nói một câu, chị với Trương Hoa không hợp nhau đâu, tính cách, thói quen và quan điểm sống của hai người đều khác nhau!”.

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Thích hợp hay không tôi tự biết, con người đều có thể thay đổi, vì người mình thích mà thay đổi thì càng dễ dàng! Trương Hoa đã từ từ thay đổi cách sống, tôi cũng sẽ vì anh ấy mà thay đổi!”

Trần Đình liền nói: “Sự thay đổi của Trương Hoa chỉ mang tính nhất thời, sớm muộn gì anh ấy cũng quay trở lại bản chất cũ. Trong thâm tâm, anh ấy mãi mãi yêu cuộc sống bình yên!”

“Đừng có nói như thể cô hiểu Trương Hoa hoàn toàn vậy, đừng quên tôi quen biết anh ấy từ hồi học đại học, còn lâu hơn cả cô đấy!”

“Hiểu một người không liên quan gì đến chuyện quen biết người ta sớm hay muộn. Muốn tìm hiểu một người cần phải dùng trái tim để cảm nhận!”

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Ít nhất tôi cũng biết Trương Hoa là một người đàn ông truyền thống, hơn nữa lần đầu tiên của tôi cũng trao cho anh ấy rồi!”

Trần Đình không hề hay biết Trương Hoa và Cổ Vân Vân đã có quan hệ xác thịt với nhau, mặc dù hoài nghi họ từng có quan hệ với nhau, mặc dù hoài nghi họ từng có quan hệ với nhau, nhưng cô thà tin rằng

giữa họ chưa xảy ra chuyện gì, thà tin tưởng vào Trương Hoa còn hơn. Lúc này chính miệng Cổ Vân Vân đã chứng minh điều này, trong lòng Trần Dĩnh bỗng đau đớn khó tả.

Trong lòng cô, cô cứ cho rằng thân xác của Trương Hoa chỉ thuộc về mình, giờ đột nhiên có người nói cũng có được cơ thể ấy, cảm giác ấy hụt hẫng khó mà diễn tả thành lời.

Con người có lẽ đều như thế, khi thích một người đều muốn người ấy chỉ duy nhất và nguyên vẹn thuộc về bản thân mình, nhưng lại dễ dàng bỏ quên mất việc mình liệu có vẹn nguyên, và chỉ thuộc về đối phương hay không.

4.

Trần Dĩnh ngồi ngầy ra đó, không nhớ nổi Cổ Vân Vân đã đi lúc nào. Trong đầu cô lặp đi lặp lại câu nói của Cổ Vân Vân: “Sự cố gắng của cô chắc chắn không có kết quả đâu” và “Lần đầu tiên của tôi cũng trao cho anh ấy rồi”.

Trần Dĩnh chậm rãi ra quầy thanh toán, nhân viên phục vụ nói có người đã thanh toán rồi. Trần Dĩnh đang chuẩn bị đi thì nhân viên phục vụ lại nói: “Cô gái ấy lúc thanh toán có để lại lời nhắn, nói rằng trước khi cô rời khỏi thành phố này nhớ mời cà phê cô ấy!”

Đáng tiếc là nhân viên phục vụ không hiểu rõ hàm ý câu nói này của Cổ Vân Vân, còn tưởng Trần Dĩnh là người vùng khác đến đây chơi. Lúc Trần Dĩnh về đến cửa hàng, cô nói với Tiểu Lộ mình có chút việc, phải về nhà trước. Trần Dĩnh vừa đi thì Tiểu Nhã nói với Tiểu Lộ: “Ban sáng chị dâu còn vui vẻ thế, sau đến chiều đã ủ rũ thế rồi?”

Trần Dĩnh đi thẳng về nhà, sau đó nằm dài ra giường. Đạo này Trần Dĩnh cứ tưởng bản thân đang dần tìm lại được tự tin, thậm chí tối qua trong hôn lễ của Lí Dương Uy và Kỉ Oanh, cô còn nhìn thấy ánh sáng hi vọng về tương lai giữa mình và Trương Hoa.

Nhưng giờ sự tự tin này lại đang từ từ biến mất, nhớ lại vẻ tự tin của Cổ Vân Vân và sự căng thẳng của Trương Hoa, Trần Dĩnh biết rõ rằng thứ hạnh phúc này muốn mất đi thì dễ lắm, chỉ cần nỗi ám ảnh vẫn còn giày vò Trương Hoa, chắc chắn mọi thứ sẽ thay đổi.

Trần Dĩnh bỗng thấy cảm hận sai lầm của mình trong quá khứ, cô chưa bao giờ cảm hận nó như bây giờ, lòng thầm nghĩ nếu thời gian quay ngược trở lại lúc mới tốt nghiệp thì tốt biết bao, nếu có thể quay ngược thời gian, cho dù có phải chịu đau khổ mấy chục năm ròng cô cũng chấp nhận.

Nằm trên giường mà nước mắt Trần Dĩnh cứ trào ra, lúc đưa tay lên gạt nước mắt, cô mới phát hiện ra đã lâu lắm rồi mình không rơi lệ, chò dù là lúc một mình chăm sóc con vất vả như vậy cô cũng hiếm khi khóc. Cô vốn cứ tưởng mình đã đủ kiên cường, giờ mới phát hiện ra có thể sự kiên cường chỉ là cái vỏ bọc bất đắc dĩ.

5.

Trần Dĩnh cứ nằm lì như thế mấy tiếng đồng hồ không động đậy, đột nhiên điện thoại đổ chuông khiến cô giật mình bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ bộn bề.

Trương Hoa nói trong điện thoại: “Anh sắp về đến nhà rồi, nếu em còn ở cửa hàng thì để anh đi đón Tỉnh Tỉnh!” Lúc này Trần Dĩnh mới nhớ ra lúc chiều quên không đón con về. Trần Dĩnh cười gượng nói: “Thế anh đi đón con đi, em cũng sắp về nhà rồi, em đợi anh ở dưới tầng, sau đó đi chợ mua rau về nấu cơm!”

Trương Hoa ôm con gái xuống xe, nói với Trần Dĩnh: “Lần sau đón Tỉnh Tỉnh phải đỗ xe ở nhà trước, ban này đặt con trong lòng, lái xe còn chậm hơn cả tốc độ của xe đạp!”

Trần Dĩnh đón lấy con, nói: “Đi thôi, chúng ta đi chợ nào!”

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh, đột nhiên hỏi: “Mắt em sao thế? Tối qua uống nhiều quá nên hôm nay mắt vẫn còn đỏ ả?”

Trần Dĩnh cười nói: “Làm gì có chuyện, ban này chẳng may bị con gì bay vào mắt thôi!”

Trương Hoa ghé lại gần nói: “Thế để anh xem xem có còn trong mắt không!”

Trần Đình nói: “Không sao rồi, chúng ta mau đi thôi”

Trần Đình nấu nướng ở trong bếp một mình, bảo Trương Hoa ở ngoài trông con và đợi ăn cơm là được. Từ lúc ăn cơm cho đến lúc tắm xong lên giường đi ngủ, Trương Hoa cứ cảm thấy Trần Đình hôm nay có vẻ lạ.

Trương Hoa ôm Tĩnh Tĩnh trong lòng, để mặc cho con bé nhảy nhót trên đùi, sau đó ngoảnh đầu sang nhìn Trần Đình đang nằm trên giường hỏi: “Hôm nay em sao thế? Có phải khó chịu ở đâu không?”

Trần Đình từ từ lại gần ôm chặt lấy Trương Hoa, cứ như thể đang lo lắng anh sẽ đột nhiên biến mất. Trương Hoa nói: “Sao thế?”

Trần Đình nói: “Chúng ta đi du lịch một lần đi! Đi chơi một thời gian, cho con đi cùng!”

6.

Trương Hoa bảo: “Không có việc gì sao tự nhiên đi du lịch làm gì?”

“Lớn bằng ngần này rồi mà em chưa từng được đi du lịch, cứ coi như là để đền bù cho đợt kết hôn chúng ta không đi tuần trăng mật, hơn nữa dẫn con đi theo để cho con cùng ngắm phong cảnh!”

“Kể ra thì anh cũng chưa từng đi du lịch, nhưng hiện giờ đột nhiên đi du lịch cứ cảm thấy kì kì thế nào ấy, có ai lại đi du lịch vào thời điểm này đâu?”

Trần Đình nói: “Đi du lịch mà đông quá thì chán chết, giờ ít người, càng yên tĩnh!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình ôm chặt lấy mình, nói: “Không phải em đang có tâm sự gì đấy chứ? Nếu không sao đột nhiên muốn đi du lịch?”

Trần Đình ử rử nói: “Lúc đang hạnh phúc thì cố gắng mà nắm bắt hạnh phúc, như thế đến khi hạnh phúc mất đi sẽ ít nuối tiếc hơn!”

Thấy Trương Hoa không nói gì, Trần Đình liền nói: “Đồng ý với em đi, cứ coi như em năm nỉ anh một lần vậy!”

“Thế em muốn đi bao lâu?”

“Một tháng đi!” – Rồi lại khẽ bảo: “Nếu phát hiện có thành phố nào tốt, không về đây nữa cũng được!”

“Đừng để đến lúc chúng ta về cửa hàng của em đã làm ăn thua lỗ, còn công việc của anh cũng mất luôn!”

“Cho dù là như thế cũng chẳng sao, cùng lắm anh tiếp tục làm công việc nhân sự của mình, còn em tiếp tục làm tài vụ!”

Trương Hoa nói: “Mặc dù hiện giờ công việc không bận lắm, nhưng tạm thời anh không thể hứa trước với em, để xem anh có thể xin nghỉ được không rồi tính tiếp!”

“Anh có thể nói vậy là em mừng rồi, chỉ có điều em vẫn hi vọng anh có thể xin nghỉ được!”

Nói rồi Trần Đình lại siết chặt vòng tay ôm Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Tĩnh Tĩnh còn chưa ngủ mà em đã muốn rồi sao?”

Trần Đình nhớ lại chuyện hôm qua, mặt đỏ bừng: “Muốn cái gì, em chỉ muốn ôm anh thôi!”

74. Chương 74

CHƯƠNG 74

1.

Sau khi hôn lễ của Lí Dương Uy kết thúc, Trương Hoa luôn trong tâm trạng lo lắng Cổ Vân Vân sẽ đột nhiên đến tìm mình, ai dè mấy ngày liền mọi chuyện đều yên ả trôi qua. Cổ Vân Vân vẫn không liên lạc gì với anh, Trương Hoa cũng dần cảm thấy nhẹ nhõm.

Sự xuất hiện đột ngột của Trần Đình trong đám cưới khiến Trương Hoa có cảm giác được giải thoát. Trần Đình và con gái luôn ở bên cạnh anh, hơn nữa xuất hiện với hình ảnh cả nhà ba người hạnh phúc khiến tâm lý Trương Hoa lung lay. Ngoài ra, một người phụ nữ ngày càng trở nên thú vị thường dễ dàng lôi cuốn đàn ông hơn, hướng hồ đẩy lại là người phụ nữ mà mình yêu.

Lúc Trần Đình đưa ra yêu cầu muốn đi du lịch, trong lòng Trương Hoa cũng rất tán đồng. Một mặt anh muốn nhân cơ hội này để trốn tránh Cổ Vân Vân, mặt khác anh cũng muốn đi riêng với Trần Đình một thời gian để từ từ cân nhắc chặng đường tiếp theo nên đi thế nào.

Bởi vì qua tết chưa lâu, các doanh nghiệp đều đang bận rộn với việc tuyển nhân viên, thị trường đào tạo cũng không bận rộn lắm, chuyện Trương Hoa xin nghỉ nhanh chóng được phê duyệt. Tuy nhiên cần phải xử lý xong toàn bộ công việc trước khi nghỉ, hay nói cách khác là vẫn phải làm việc thêm vài ngày nữa.

Buổi tối, Trương Hoa nói chuyện công ty đã cho phép anh nghỉ một tháng cho Trần Đình nghe, Trần Đình vui lắm. Trương Hoa lại nói: “Nhưng mà anh vẫn phải đi làm thêm vài ngày nữa, bởi vì nghỉ một tháng nên phải hoàn thành xong công việc đang dang dở mới được!”

Trần Đình nói: “Mấy hôm tới anh cứ yên tâm làm việc, chuyện du lịch cứ để em liên hệ!”

Trong lòng Trần Đình thực sự hi vọng đi du lịch sớm ngày nào thì tốt ngày nấy. Mối lo ngại mà Cổ Vân Vân đem đến, cô không thể nào xua được đi. Cô hi vọng qua chuyến du lịch lần này sẽ có cơ hội ở bên Trương Hoa nhiều hơn, càng hi vọng sau chuyến du lịch có thể khiến Trương Hoa chấp nhận lại mình.

Thậm chí trong lòng Trần Đình còn muốn nhân cơ hội này để thuyết phục Trương Hoa, hai người dẫn con gái rời khỏi thành phố này, đến một thành phố khác sống vài năm, đợi vài năm sau thì quay về, có lẽ mọi chuyện sẽ thay đổi.

2.

Chuyện Trương Hoa xin nghỉ một tháng nhanh chóng đến tai Cổ Vân Vân. Kì thực một số thông tin của Trương Hoa ở công ty Cổ Vân Vân đều nhanh chóng nắm được. Cổ Vân Vân biết rõ Trương Hoa xin nghỉ có liên quan đến Trần Đình, chỉ có điều không biết mục đích xin nghỉ là gì.

Phùng Lâm Hàn cầm tài liệu đi vào văn phòng của Cổ Vân Vân, thấy Cổ Vân Vân đang nghĩ ngợi liền cười bảo: “Vân Vân, nghĩ cái gì mà thất thần thế?”

Cổ Vân Vân ngẩng đầu nhìn Phùng Lâm Hàn nói: “Không có gì, chú Phùng có việc gì thế

Phùng Lâm Hàn đưa tấm thiệp cho Cổ Vân Vân, nói: “Một bữa tiệc tối không thể thiếu tôi cũng không thể vắng mặt, gần như tất cả các nhân vật chủ chốt trong ngành điện tử đều có mặt!”

Cổ Vân Vân mở thiệp mời ra, xem qua sau đó cười nói: “Lại là treo đầu dê bán thịt chó rồi, kì thực vẫn là phải tốn tiền mà!”

Phùng Lâm Hàn nói: “Chẳng còn cách nào khác, viết rõ trên đó là mời chúng ta, còn có hai thiệp mời để trống tên nữa!”

Thông thường với chức vụ của Cổ Vân Vân trong công ty thì cô không có tư cách tham gia những buổi tiệc như thế này. Nhưng xuất thân của cô khiến cho người khác phải coi trọng, vì vậy trên thiệp mời có ghi rõ tên của cô và Phùng Lâm Hàn

Cổ Vân Vân nói: “Số người được mời càng đông thì chi phí càng nhiều!”, Phùng Lâm Hàn cười như mếu: “Ai bảo công ty ta đứng đầu trong việc tiêu thụ cơ, cây to dễ bị gió quật đổ là thế mà!”

Cổ Vân Vân đột nhiên nhớ ra điều gì liền hỏi hai cái thiệp để trống tên thì Phùng Lâm Hàn định sắp xếp ai đi. Phùng Lâm Hàn nói: “Chẳng phải tôi đến để bàn bạc với cháu hay sao?”

Cổ Vân Vân nói: “Như thế này đi, chú sắp xếp một người, người kia để cháu!”

3.

Buổi chiều Trương Hoa nhận được thông báo của bộ phận hành chính, tối nay phải đi dự một buổi tiệc quan trọng. Trương Hoa mang thông báo vào phòng hành chính, nói: “Ngày mai tôi bắt đầu nghỉ rồi, sao tối nay còn phải tham gia tiệc tùng?”

Nhân viên hành chính nói: “Bữa tiệc này vô cùng quan trọng, cấp trên thông báo bắt buộc phải tham gia, hơn nữa còn đặc biệt nhấn mạnh không được đến muộn!”

Trương Hoa cầm thông báo về văn phòng, nhìn rõ địa chỉ và thời gian tổ chức có ghi trên đó. Cuối cùng anh đành gọi cho Trần Đình, nói: “Tối nay anh phải tham gia một buổi tiệc quan trọng, sẽ về nhà muộn một chút!”

Trần Đình nói: “Thế anh đi đi, em đang ở văn phòng du lịch, tối về em sẽ nói rõ tình hình với anh!”

Trương Hoa nói: “Ok, ngày mai là anh chính thức được nghỉ rồi!”, Trần Đình gật gù: “Thế thì tốt quá!”

Trương Hoa lái xe đến địa chỉ được thông báo, Cổ Vân Vân đang đứng ở cổng khách sạn chờ anh. Trương Hoa nhìn thấy Cổ Vân Vân liền nói: “Cậu cũng đến tham gia à?”

Cổ Vân Vân cười nói: “Mặc dù viết tên của tôi nhưng tôi đến là đại diện cho bố tôi, nếu không tôi làm gì có tư cách!”

Trương Hoa nói: “Thế sao lại bắt tôi đến đây?”

Cổ Vân Vân nói: “Thân phận của cậu hiện giờ cần phải làm quen với nhiều nhân vật quan trọng!”

Trương Hoa định nói gì nhưng Cổ Vân Vân đã kéo anh vào trong, nói: “Đừng lè mề ở đây nữa, mau vào trong thôi!”

Một căn phòng có sức chứa hơn mười bàn tiệc vô cùng náo nhiệt, Cổ Vân Vân nói: “Giám đốc Phùng cũng có mặt, chỉ có điều không ngồi cùng bàn với chúng ta, chắc là có ý sắp xếp riêng lẻ như thế!”

Trương Hoa nhìn theo tay chỉ của Cổ Vân Vân thấy Phùng Lâm Hàn và trợ lý của anh ta, bèn lại gần chào hỏi.

Phùng Lâm Hàn nhìn thấy Trương Hoa, cười bảo: “Cậu đến rất thích hợp, Vân Vân quả là có con mắt!”

Thấy Phùng Lâm Hàn nói vậy, Trương Hoa biết là Cổ Vân Vân cố ý sắp xếp để anh đến. Trương Hoa nói chuyện phiếm với Phùng Lâm Hàn vài câu rồi quay về bàn của mình.

4.

Trương Hoa buộc phải thừa nhận trong những trường hợp này, Cổ Vân Vân rất được chú ý. Gần như tất cả những người trong bàn tiệc đều biết cô, có người gọi cô là “Cô Vân”, có người còn gọi là “Vân công chúa”, thỉnh thoảng còn có người ở bàn khác đi ngang qua chào hỏi cô.

Trương Hoa chợt nhớ lại sự khác biệt giữa Trần Đình và Cổ Vân Vân trong đám cưới của Lí Dương Uy và Kỉ Oanh, lòng thầm nghĩ, xem ra những người khác nhau lại thích hợp trong những tình huống khác nhau.

Trên bàn tiệc đột nhiên có người nói với Trương Hoa: “A, tôi nhớ ra rồi, anh chính là thầy giáo Trương Hoa đúng không?”

Cổ Vân Vân nói: “Đúng thế, anh ấy hiện nay đang giúp đỡ bố tôi một số việc của công ty!”

Người kia liền nói: “Chẳng trách! Ban này tôi đang nghĩ công chúa Cổ hiếm khi xuất hiện ở những chốn thế này đâu thế dẫn theo một trợ lý tâm thường chứ?”

Những người lúc đầu không đếm xỉa gì đến Trương Hoa cũng bắt đầu chú ý tới anh, tiện miệng hỏi han này nọ, điều này khiến Trương Hoa đang cảm thấy ái ngại bỗng trở nên dễ chịu hơn hẳn.

Cổ Vân Vân cười nói: “Hi vọng các anh đi trước sẽ ủng hộ cậu ấy trong công việc đào tạo!”

Có người lên tiếng: “Đương nhiên rồi, thầy Trương giờ có khác gì một ngôi sao sáng, chỉ có điều trước giờ tôi chưa được gặp mà thôi!”

Trương Hoa không mấy chú ý đến buổi tiệc, cũng không rời bàn tiệc đi lại. Thực ra có rời khỏi bàn tiệc anh cũng chẳng quen ai, vì vậy Trương Hoa chỉ bị động uống với mọi người, trong lòng chỉ mong bữa tiệc sớm kết thúc để về nhà cho sớm.

Trong khi đó Cổ Vân Vân cứ một mực kéo anh đứng dậy, nói đến mấy bàn của đồng nghiệp trong ngành mời rượu, uống xong sớm thì về sớm. Đây cũng là ý muốn của Trương Hoa, vì vậy anh liền đứng dậy đi với Cổ Vân Vân. Cổ Vân Vân nói với những người khác trong bàn: “Chúng tôi đi mời rượu một vòng rồi về uống với mọi người nhé!”

5.

Trương Hoa nhìn thấy Lục Đào, người mà anh không thể quên những cũng không muốn nghĩ đến. Giờ Trương Hoa mới cảm thấy đứng dậy đi mời rượu với Cổ Vân Vân đúng là một sai lầm.

Lục Đào đã nhìn thấy Trương Hoa, trước tiên là hơi ngẩn ra nhưng lập tức đứng lên đến bên cạnh Trương Hoa, nâng cốc lên nói: “Không ngờ thầy giáo Trương cũng đến!”, rồi ghé sát tai Trương Hoa nói: “Hi vọng ân oán của chúng ta sẽ như một vụ làm ăn, dần bà mà, thiếu gì, rồi xa cô ta rồi cậu càng thành công hơn, Cổ tiểu thư mới là người có thể giúp đỡ cậu!”

Trương Hoa không nói gì nhưng bàn tay cầm ly rượu hơi run lên, anh không thể kiềm chế được suy nghĩ muốn hất ngay cốc rượu vào mặt Lục Đào. Chỉ có điều Trương Hoa vẫn phải nín nhịn. Cổ Vân Vân nhìn thấy cảnh tượng này liền vội vàng đến gần: “Tổng giám đốc Lục cũng ở đây à? Tôi mời ngài một ly!”

Lục Đào chạm cốc với Cổ Vân Vân, sau đó cười nói: “Hi vọng Cổ tiểu thư sau này sẽ nường tình, công ty cô chen ép khiến công ty tôi chẳng còn thị trường nữa rồi!”

Cổ Vân Vân nói: “Tổng giám đốc Lục lại nói đùa rồi, công ty ngài mà không có thị trường thì các công ty khác chắc sụp mất!”

Lục Đào có lẽ cũng uống khá nhiều, nhìn thấy Trương Hoa không nói gì, vẻ mặt hơi không bình thường liền ghé vào tai anh thì thầm: “Nghĩ thoáng ra một chút, đàn ông luôn đặt sự nghiệp lên hàng đầu! Hơn nữa Trần Đình ngoài cái vẻ bề ngoài cũng được ra thì kỹ năng giường chiếu cũng tầm thường, cổ mà nắm lấy Cổ tiểu thư!”

Sau đó lại vỗ vai Trương Hoa nói: “Có thời gian thì tôi mời cậu đi uống rượu!” nói rồi liền ngồi vào chỗ của mình. Ly rượu trên tay Trương Hoa rơi xuống đất vỡ tan, những người xung quanh đều ngoảnh đầu lại nhìn. Cổ Vân Vân vội nói: “Thật ngại quá, tại tôi va phải cậu!”

Trương Hoa quay người đi thẳng ra ngoài. Cổ Vân Vân vội chạy về bàn lấy túi của mình, sau đó nói với những người khác. “Thật ngại quá, chúng tôi có chút việc phải đi trước, có thời gian sẽ đến thăm các anh sau!”, nói rồi liền lao như bay ra ngoài theo Trương Hoa.

6.

Trương Hoa đứng ở cửa khách sạn, châm một điếu thuốc lên, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời. Thấy Trương Hoa không nói năng gì, Cổ Vân Vân liền nói: “Tôi thật sự không biết hán ta cũng đến, sớm biết vậy tôi đã không để cậu đi!”

Trương Hoa ngẩng người nhìn trời hồi lâu rồi đột nhiên nói: “Lúc nhỏ ở ngoại ô, tôi nào cũng nhìn thấy bầu trời đầy sao, giờ thì khó mà thấy được, có thể bầu trời trong thành phố bị ô nhiễm nghiêm trọng quá rồi!”

Cổ Vân Vân không hiểu sao Trương Hoa lại đột nhiên nói những chuyện này. Trương Hoa nói tiếp: “Bầu trời sao mãi mãi vẫn như thế, nhưng những người ở trong những môi trường khác nhau lại có con mắt nhìn khác nhau, mặc dù trên thực tế bầu trời sao vẫn sáng như vậy, nhưng đứng ở đây thực sự mới thấy bầu không khí ở thành phố đã bị ô nhiễm quá nặng!”

Lúc này Trương Hoa mới ngoảnh đầu lại nhìn Cổ Vân Vân, nói: “Cho dù cậu vô tình hay cố ý, tôi đã không còn so đo chuyện này nữa, bởi vì nó khiến tôi hiểu rõ, ám ảnh mãi mãi là ám ảnh, cũng giống như lp bụi bay trong không khí, ở trong lớp bụi ấy cậu sẽ không nhìn thấy nó, nhưng khi có ánh mặt trời chiếu vào, cậu sẽ thấy nó hiển hiện rõ trước mặt”.

Cổ Vân Vân không nói gì, thực ra thì cô cũng không biết nói gì, Trương Hoa tiếp tục nói: “Cậu có thể đi uống cùng tôi không?”

Cổ Vân Vân nói: “Thế thì để xe ở đây đi!”, Trương Hoa nói: “Thế cũng được, như vậy sẽ thoải mái uống!”

Tại một quán ăn vỉa hè náo nhiệt, Trương Hoa nhìn con phố đông đúc, đã lâu lắm rồi không đến, cũng thấy nhớ. Trương Hoa uống rất nhanh và nhiều, Cổ Vân Vân không hề khuyên ngăn anh, thỉnh thoảng cũng uống với anh vài chén.

Điện thoại trong túi Trương Hoa rung lên một hồi. Trương Hoa lấy ra xem, là tin nhắn của Trần Đình, hỏi anh khi nào thì về, nói chuyện đi du lịch đã được quyết định rồi. Trương Hoa đọc xong tin nhắn liền tắt máy và đút vào túi quần, sau đó hỏi Cổ Vân Vân: “Trong phòng khách sạn có cho uống rượu không?”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu muốn đến khách sạn uống rượu ư?”

Trương Hoa nói: “Tối nay tôi không muốn về, vào khách sạn uống có thể nằm đó ngủ luôn, dù gì cũng xin nghỉ một tháng rồi, đủ cho tôi nghỉ ngơi!”

75. Chương 75

CHƯƠNG 75

1.

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa đến áo khoác ngoài cũng không buồn cởi ra đã lăn ngay ra giường, cũng thấy hơi tội tội. Lúc này Trương Hoa đã nôn ọe hết rồi, đây là lần thứ hai trong mấy năm nay cô nhìn thấy Trương Hoa uống đến mức ấy. Lúc ở quán nướng đã uống không ít, về đến khách sạn lại càng uống nhiều hơn. Cô vốn không muốn chọc tức Trương Hoa đến thế. Đối với Trương Hoa, cô vốn đã biết rằng loại đàn ông như Trương Hoa là không thể ép buộc.

Nhưng trong tiệc cưới của Lí Dương Uy và Kỉ Oanh, nhìn thấy Trương Hoa dẫn Trần Đình và con gái đến cùng, có thực sự không sao chịu đựng nổi. Cổ Vân Vân biết nếu như còn không chủ động, Trương Hoa sớm muộn gì cũng phục hôn với Trần Đình.

Cổ Vân Vân cởi tất cùng với áo khoác ngoài của Trương Hoa ra, sau đó nằm xuống bên cạnh anh ngủ không sao ngủ nổi, cô không rõ lúc này cô yêu Trương Hoa hơn hay hận Trần Đình hơn. Hoặc cũng có thể cô không thể chịu nổi cảnh tượng Trương Hoa và Trần Đình ở bên nhau hạnh phúc.

Buổi sáng, Cổ Vân Vân tỉnh lại thấy Trương Hoa vẫn đang say ngủ. Cổ Vân Vân ngoảnh đầu lại nhìn Trương Hoa nằm bên cạnh, chỉ trong một đêm mà anh trông già đi nhiều, râu mọc lởm chởm. Cổ Vân Vân đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt anh, thầm nghĩ: Ở bên em anh sẽ không đau khổ như vậy đâu!

Điện thoại trên đầu giường chợt rung lên. Cổ Vân Vân biết là điện thoại của mình bởi điện thoại của Trương Hoa đã tắt máy từ hôm qua rồi, Cổ Vân Vân cầm lên xem, là điện thoại của Trần Đình, lần trước gọi cho Trần Đình xong Cổ Vân Vân đã lưu lại.

Cổ Vân Vân không nghe ngay mà điều chỉnh điện thoại sang chế độ yên lặng, sau đó nhìn màn hình liên tục chớp tắt, một lúc sau thì tối đi. Cổ Vân Vân biết chắc chắn Trần Đình sẽ còn gọi lại, quả nhiên một lát sau màn hình lại sáng lên. Đợi đến khi màn hình tắt rồi sáng, sáng rồi tắt rất nhiều lần, Cổ Vân Vân mới chịu nghe máy.

2.

Buổi tối Trần Đình nhắn tin cho Trương Hoa xong mà không thấy tin nhắn của Trương Hoa trả lời, cũng không thấy anh về nhà, cuối cùng không nín được liền gọi cho anh, lúc đó mới phát hiện anh đã tắt máy.

Trần Đình biết Trương Hoa hiếm khi tắt máy, có thể nói anh mở máy gần như hai tư giờ một ngày, trong trí nhớ của cô chỉ có một lần duy nhất anh tắt máy là lần gặp thất bại khi mới vào công ty điện tử Triết Đông.

Trần Đình bắt đầu nghĩ ngợi vẩn vơ, lo lắng Trương Hoa xảy ra chuyện gì. Thế là cứ cách một lúc cô lại gọi, nhưng máy vẫn cứ tắt. Linh tính xấu trong lòng Trần Đình càng ngày càng mạnh, lúc thì cô lo lắng Trương Hoa gặp chuyện gì, lúc thì lo Trương Hoa và Cổ Vân Vân đang ở bên nhau, suốt cả đêm cô gần như không ngủ.

Đến tận sáng mà vẫn không gọi được cho Trương Hoa, cuối cùng không thể nén được nữa, Trần Đình mới gọi cho Cổ Vân Vân. Lúc Trần Đình gọi điện cô vừa hi vọng có Trương Hoa ở bên cạnh Cổ Vân Vân, như thế ít nhất có thể cho thấy Trương Hoa không xảy ra chuyện gì, nhưng trong thâm tâm cô lại không muốn Trương Hoa ở bên cạnh Cổ Vân Vân.

Nhưng gọi cho Cổ Vân Vân mà mãi không thấy nghe, Trần Đình đành phải tiếp tục gọi, cho đến cuộc gọi thứ năm, Cổ Vân Vân mới nghe máy, hỏi ai đấy bằng giọng ngái ngủ. Trần Đình nghe là biết rõ ràng Cổ Vân Vân mới

Trần Đình nói: “Tôi là Trần Đình, tôi muốn hỏi một chút, Trương Hoa có ở chỗ chị không?”

Cổ Vân Vân vẫn cố ý giả bộ như mới tỉnh ngủ, nói: “Anh ấy đang ở bên cạnh tôi, nhưng còn chưa tỉnh!”

Trần Đình nghe xong, tay siết chặt điện thoại không nói gì, trong đầu trống rỗng, không biết phải nói thế nào nữa. Cổ Vân Vân nói: “Tối qua anh ấy uống hơi nhiều. À phải rồi, trong số những người ngồi đó còn có cả Lục Đào nữa!”

Trần Đình nghe vậy thấy tim đau nhói như bị ai đâm vào, cô ngồi ngầy ra hồi lâu không nói gì. Cổ Vân Vân nói: “Có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây, tôi hơi mệt, muốn ngủ thêm chút nữa!”

Trần Đình đương nhiên biết Cổ Vân Vân nói mệt ở đây có nghĩa là gì.

Trần Đình trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Khi nào anh ấy tỉnh có thể bảo anh ấy về nhà được không?”

Cổ Vân Vân nói: “Khi nào anh ấy tỉnh tôi sẽ hỏi giúp cô!”

3.

Cổ Vân Vân mặc dù cứ mong muốn lại lần nữa có được Trương Hoa, nhưng nhìn dáng vẻ say ngủ của Trương Hoa, cô lại không muốn là lúc này. Cô biết nếu muốn có được Trương Hoa bắt buộc phải đợi lúc anh ấy tỉnh táo, cho dù là bản thân cô quyến rũ cũng phải để cho Trương Hoa chủ động. Điều quan trọng hơn nữa là, Trần Đình hiện giờ chắc chắn đã hiểu lầm giữa cô và Trương Hoa đã gần gũi với nhau thêm lần nữa.

Lúc tỉnh lại, Trương Hoa thấy đầu đau như búa bổ. Cổ Vân Vân thấy Trương Hoa đã tỉnh liền cười bảo: “Cuối cùng cũng tỉnh rồi hả?” Trương Hoa nhìn thấy Cổ Vân Vân nằm bên cạnh, lập tức lấy tay sờ lên người mình: Cũng may, ngoài áo khoác ra thì quần áo trên người vẫn còn nguyên.

Trương Hoa nói: “Tối qua chẳng phải cậu đã đi trước rồi hay sao?”

Cổ Vân Vân nói: “Đi rồi nhưng thấy không yên tâm nên quay lại!”

“Thế cậu vào bằng cách nào?”

Cổ Vân Vân cười nói: “Tôi bảo chồng tôi ở trong phòng uống nhiều, thế nên nhân viên phục vụ mở cửa cho tôi ngay!”

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Đã gần trưa rồi!”

“Sao cậu còn chưa đi làm?”

“Cậu còn chưa tỉnh sao tôi có thể yên tâm bỏ đi được?”

Trương Hoa ngồi dậy, sau đó mặc áo và đi vào nhà vệ sinh. Ra khỏi nhà vệ sinh, anh nói với Cổ Vân Vân: “Tôi phải trả phòng bây giờ, cậu còn không mau đi đi!”

Cổ Vân Vân nói: “Đương nhiên là phải đi rồi!”

Nói rồi liền ngồi dậy. Lúc này, Cổ Vân Vân mặc rất ít quần áo trên người, hơn nữa lúc mặc lại rất chậm chạp, sau đó ngoảnh đầu cười với Trương Hoa: “Thân hình của tôi có phải rất tuyệt không?”

Trương Hoa cũng phải thềm thừa nhận thân hình của Cổ Vân Vân rất tuyệt, ít nhất là đẹp hơn so với Trần Dĩnh. Nhưng thật kì lạ, mỗi khi nhìn thấy Trần Dĩnh ăn mặc mỏng manh anh rất dễ nảy sinh ham muốn, nhưng với Cổ Vân Vân thì khó mà có ham muốn ấy. Trương Hoa nói: “Đừng có lè mề nữa, mau mặc quần áo vào, đi đánh răng rửa mặt đi, sắp qua mười hai giờ rồi, sẽ phải trả tiền thêm nửa ngày nữa đấy!”

Sau khi ra ngoài, hai người đến khách sạn hôm trước dự tiệc để lấy xe. Trương Hoa vừa đến khách sạn này đã nhớ đến Lục Đào. Cổ Vân Vân liền hỏi: “Giờ cậu đi đâu?”

Trương Hoa nói: “Về nhà!”

Cổ Vân Vân hỏi lại: “Về nhà á?”

“Kiểu gì cũng phải về, chuyện cần giải quyết thì nên giải quyết cho sớm!”

4.

Trần Dĩnh cứ ngồi ngây ra bên giường, cho đến khi nghe thấy tiếng con khóc mới giật mình thoát khỏi những suy nghĩ vẩn vơ. Cô bé con dậy dỗ dành rồi vội vàng pha sữa cho con.

Lúc đang cho Tỉnh Tỉnh ăn thì Trương Hoa về. Trần Dĩnh nhìn thấy anh vào nhà cô gượng cười rồi bảo: “Anh về rồi à?”

Trương Hoa ở bên kia giường, rất lâu sau mới nói: “Trần Dĩnh, chúng ta ở riêng đi!”

Trần Dĩnh cười thê lương: “Bởi vì Cổ Vân Vân phải không?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh từng tưởng anh có thể dần dần quên đi những chuyện trước kia, cũng cố gắng để xóa nhòa những chuyện này, thậm chí ngay cả cái tên Lục Đào anh cũng không muốn nhớ đến, càng không muốn nhắc đến. Nhưng cuối cùng anh phát hiện ra mình sai rồi, sự ám ảnh này ăn sâu vào trong tim anh, giống như một cái gai vậy, khi không chạm vào nó thì cứ tưởng nó không tồn tại, nhưng chỉ hơi chạm nhẹ vào là lập tức cảm thấy đau đớn!”

Bàn tay cầm sữa của Trần Dĩnh khựng lại, nước mắt từ từ trào ra. Một lát sau, cô mới khẽ nói: “Anh không thể tha thứ cho em một lần nữa ư?”

Trương Hoa nói: “Anh cũng hi vọng là mình sẽ quên được, nhưng giờ nghĩ đến việc em với gã đó duy trì quan hệ với nhau gần một năm trời ở khách sạn nơi Lí Dương Uy làm việc, nói thực lòng anh thậm chí thấy hơi sợ không dám nghĩ trước đó hai người đã duy trì mối quan hệ này được mấy năm rồi?”

Trần Dĩnh đặt bình sữa xuống, ngồi xuống bên cạnh Trương Hoa, nói: “Trước đây em chưa bao giờ từng hi vọng anh có thể tha thứ cho em, nhưng dạo này em thật sự rất sợ mất anh, hi vọng anh thương con mà tha thứ cho những sai lầm trước đây của em, em đảm bảo cả đời này sẽ đối tốt với anh!”

Thấy Trương Hoa không nói gì, Trần Dĩnh chậm rãi vòng tay ôm Trương Hoa, nước mắt trào ra nói: “Em không muốn Tỉnh Tỉnh mất cha, anh cũng vẫn còn yêu em, có đúng không?”

Trương Hoa đẩy Trần Dĩnh ra đứng lên nói: “Em có biết bây giờ nhìn thấy em anh sẽ nghĩ đến cái gì không? Nghĩ đến cảnh em lên giường với Lục Đào!”

5.

Trần Dĩnh biết tất cả mọi thứ đã kết thúc, khi mà Trương Hoa nói ra câu đó, tất cả đã kết thúc. Cô cứ ngồi ngây ra giường, cũng không biết Trương Hoa đã đi từ bao giờ, chỉ nhớ trước khi đi Trương Hoa đã thu dọn ít quần áo và đồ dùng cá nhân, sau đó để lại một câu: “Em với Tỉnh Tỉnh cứ ở lại đây, anh đến ở nhờ nhà bạn một thời gian!”

Trần Đình nghĩ, nếu biết sớm như vậy cần gì phải mang cho cô quá nhiều hi vọng như thế? Nếu sau khi ly hôn không sống chung với nhau thì cũng đâu có buồn bã đến như thế này. Bà bản thân cô cứ nghĩ hai người đã khôi phục lại quan hệ vợ chồng, khôi phục lại gia đình ba người hạnh phúc, thậm chí hôm qua cô còn nộp tiền du lịch rồi, cũng cứ tin rằng sau chuyến du lịch này nhất định sẽ có được kết quả như cô mong đợi.

Thế mà chỉ trong một đêm, tất cả đã thay đổi, thay đổi đến mức khiến cô không kịp trở tay. Trần Đình nhớ lại câu nói của Cổ Vân Vân: “Sự cố gắng của cô sẽ không có kết quả đâu”, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao cô ta lại dám khẳng định như thế.

Trần Đình nhìn con gái đang bò trên giường, ôm lấy con nói: “Tĩnh Tĩnh, mẹ phải mang con rời khỏi nơi này rồi, bởi vì cuối cùng bố vẫn quyết định bỏ mẹ!”

Trương Hoa ra khỏi nhà, đến một cái nhà nghỉ gần nhà. Vào phòng, nằm xuống giường, Trương Hoa nhớ lại tối qua quả thực đã uống quá nhiều, hiện giờ toàn thân anh vẫn mềm nhũn. Vừa nằm xuống, mở máy lên, phát hiện ra có mấy chục cuộc gọi nhỡ, đều là của Trần Đình gọi đến, nhìn thời gian và tần suất gọi, chắc cả đêm qua cô không ngủ.

6.

Lúc chiều tối, Cổ Vân Vân gọi điện đến hỏi anh đang ở đâu. Trương Hoa nói đang ở bên ngoài. Cổ Vân Vân rủ tối cùng đi ăn, Trương Hoa bảo anh hơi mệt, muốn ở một mình. Cổ Vân Vân im lặng một lát rồi khẽ hỏi: “Tối nay cậu ngủ ở đâu?”

Trương Hoa nói: “Đợt tối tôi sẽ ở bên ngoài, vừa đúng lúc đang được nghỉ phép, tranh thủ nghỉ ngơi!”

Cổ Vân Vân nói: “Căn hộ bố tôi mua cho tôi đã lấy được chìa khóa rồi, hơn nữa bên trong cũng lắp đặt đầy đủ tiện nghi rồi, hay là cậu qua đó ở đi!”

Trương Hoa nói: “Mấy ngày tới tôi muốn yên tĩnh một mình, qua vài hôm nữa tôi sẽ liên lạc với cậu!”

Trương Hoa cứ nằm lì trên giường đến tận đêm khuya mới ra ngoài đi ăn. Trương Hoa biết ở gần nhà có một chuỗi cửa hàng ăn, hơn nữa lại mở cửa hai tư giờ.

Trương Hoa đang ngồi ăn thì nhìn thấy cô gái đang thu dọn bàn ở bên cạnh, vội gọi: “Ngô Tĩnh!”

Ngô Tĩnh ngoảnh đầu lại nhìn thấy Trương Hoa, cũng hơi ngạc nhiên liền tiến đến nói: “Sao lại là anh? Muộn thế này rồi mới đi ăn à?”

“Hôm nay có chút việc nên mới đi ăn muộn thế này, em làm ở đây rồi à?”

Ngô Tĩnh nói: “Đâu có, em chỉ làm thêm từ 0 giờ đến tám giờ sáng thôi!”

Trương Hoa nói: “Đi làm thêm buổi tối mà ban ngày vẫn còn sức làm việc ư?”

Ngô Tĩnh liền nói: “Chỉ làm vào thứ sáu với thứ bảy thôi, bởi vì nghỉ hai ngày nên cuối tuần có thể ngủ bù mà!”

Trương Hoa nói: “Như thế chẳng phải rất vất vả sao?”

Ngô Tĩnh cười: “Nghỉ ở nhà cũng không có việc gì, hơn nữa cũng có thể tăng thêm thu nhập!”, rồi nói thêm: “Em đi làm việc đây, khi nào rảnh sẽ nói chuyện với anh sau!”

Lúc Trương Hoa về, Ngô Tĩnh vẫn còn đang bận, Trương Hoa đứng từ xa chào tạm biệt: “Ngô Tĩnh, anh đi trước nhé!”

Ngô Tĩnh ngoảnh đầu nhìn theo anh, nói: “Ok!”

76. Chương 76

CHƯƠNG 76

1.

Trần Đình nằm trên giường, đồng hồ đã chỉ sang 0 giờ nhưng cô vẫn chưa ngủ được. Nhìn con gái nằm ngủ sau bên cạnh, lại nhìn lên bức họa viết chữ “Tĩnh Tĩnh” treo trên giường... Ở đây trước kia chỉ có đồ của cô và Trương Hoa, giờ có thêm đồ của con gái nữa, cũng có thêm hồi ức về một người phụ nữ khác.

Bây giờ nhìn đến bất cứ góc nào trong căn phòng này đều phẳng phất có dấu tích của con gái và Trương Hoa. Trần Đình nằm trên giường, trong lòng thầm mong Trương Hoa có thể đột ngột xuất hiện, hoặc giống như trước đây, thỉnh thoảng anh về rất muộn, cô tỉnh lại đã thấy anh nằm bên cạnh mình rồi, nhưng Trần Đình biết lần này là không thể.

Có lẽ vì đêm qua gần như không ngủ nên Trần Đình từ từ thiếp đi trong sự mệt mỏi. Buổi sáng, bị tiếng khóc của con đánh thức, cô lại vội vàng ngồi dậy. Trần Đình đưa con đến nhà trẻ rồi bắt đầu đến trung tâm môi giới nhà cửa. Năm ngoái cô đã bàn chuyện mua nhà với Trương Hoa, giờ cô biết chuyện ấy là không thể, hiện nay việc quan trọng nhất phải làm là cố gắng làm ăn cho tốt, cố hết sức để cho con gái có một tương lai hạnh phúc hơn.

Trần Đình đã từng nghĩ đến chuyện rời khỏi thành phố này, nhưng lí trí bảo cô hiện giờ không thể làm như thế. Cho dù thế nào cửa hàng hoa tươi cũng là nguồn cung cấp kinh tế để cô duy trì cuộc sống, ngoài ra, đổi môi trường sống cũng không có lợi cho sự trưởng thành của cô gái.

Trần Đình nói với người môi giới, căn hộ nhỏ một chút cũng không sao, nhưng nhất định phải có không khí tốt, hơn nữa phải thật nhanh, tốt nhất là trong hai ngày tới. Đương nhiên Trần Đình cũng yêu cầu địa chỉ căn hộ phải ở gần với cửa hàng hoa tươi của cô. Có lẽ trong tiềm thức của cô, gần cửa hàng hoa cũng có nghĩa là ở gần Trương Hoa một chút.

Ra khỏi văn phòng nhà đất, Trần Đình đi thẳng đến cửa hàng hoa, cô quyết định tiếp theo sẽ dốc toàn bộ sức lực cho chuyện buôn bán. Con gái là toàn bộ hi vọng của cô, phải có số vốn kha khá mới có thể yên tâm về tương lai của con.

2.

Sau khi ăn đêm xong về nhà nghỉ, Trương Hoa ngủ li bì đến tận chiều hôm sau mới tỉnh. Ra khỏi nhà nghỉ, đi ăn uống xong, anh châm điều thuốc rít vài hơi rồi đi lang thang trên đường.

Trương Hoa cảm thấy thật khôi hài, xin nghỉ cả tháng trời mà lại chẳng có việc gì để làm. Vốn dĩ nghĩ cho dù không đi du lịch thì cũng được ở nhà chơi với con gái, hoặc dẫn con gái ra ngoài đi dạo, nhưng hiện giờ đến nhà anh cũng chẳng buồn về.

Bây giờ mới là ngày nghỉ thứ hai, vẫn còn cả một quãng thời gian dài đằng đẵng phía sau. Nhìn dòng người tấp nập qua lại, Trương Hoa cảm thấy họ đều hạnh phúc hơn mình, ít nhất họ cũng có việc để mà làm, ít nhất như thế cuộc sống của họ cũng đầy ắp. Trước đây mỗi khi tâm trạng hụt hẫng không vui, anh thường tìm Lí Dương Uy uống rượu, giờ cậu ta kết hôn rồi, không thể cứ làm phiền thế được.

Trương Hoa lại nghĩ đến Trần Đình, bản thân anh cũng không hiểu rõ yêu cô hay hận cô nữa. Chỉ có một điều anh có thể khẳng định đó là không thể chấp nhận chuyện cô có quan hệ với người đàn ông khác. Hồi đầu nhìn thấy cô và Lục Đào vào khách sạn, phản ứng đầu tiên của anh là nghĩ ngay đến chuyện ly hôn, giờ phản ứng đầu tiên của anh vẫn là

Bao lâu nay anh luôn nghĩ sẽ quên đi những chuyện quá khứ, cũng cố gắng để né tránh những chuyện này. Dạo này có Trần Đình và con gái ở bên cạnh quả thực anh gần như đã quên chuyện quá khứ, cũng đã nhìn thấy bóng dáng của một tương lai hạnh phúc.

Trương Hoa thậm chí còn thầm nhủ với mình, trước đây chưa thực sự yêu và tìm hiểu Trần Đình, quá trình tìm hiểu giờ mới thực sự bắt đầu. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Lục Đào, anh mới phát hiện mình không thể nào gạt bỏ chuyện này, cho rằng đã quên hết chuyện xưa chỉ là tự lừa gạt mình.

3.

Trương Hoa đang đi lang thang, đột nhiên ngẩng đầu lên mới biết mình đã đến nơi Ngô Tĩnh ở trong vô thức. Trương Hoa thầm nghĩ, không biết cô ấy có còn ở đây không?

Nếu như không phải tối hôm trước đi ăn tình cờ gặp Ngô Tĩnh, có lẽ anh đã quên cô gái này rồi. Hồi đầu mới quen anh thấy cô rất giống Trần Dĩnh, về sau mới phát hiện cô và Trần Dĩnh khác biệt quá lớn, cô điềm đạm, thông minh, lí tính và thực tế hơn Trần Dĩnh nhiều, hay nói cách khác, đây là mẫu con gái lí trí, cô biết cái gì đáng để làm, cái gì không đáng để làm.

Trương Hoa không thích mẫu con gái như thế này, ít nhất cũng không chọn mẫu con gái này làm vợ. Nhưng Trương Hoa biết, mẫu con gái như thế này đáng để trở thành một người bạn tâm sự, cô ấy có thể cho anh những lời khuyên có giá trị, sẽ an ủi anh được phần nào khi anh đang mông lung không tìm thấy lối ra.

Trương Hoa lấy điện thoại ra gọi đến số của Ngô Tĩnh. Có lẽ trong lòng Trương Hoa lúc này thực sự rất trống trải, hụt hẫng, rất muốn tìm ai đó để nói chuyện. Ngô Tĩnh nhận được điện thoại của Trương Hoa thì ngạc nhiên lắm, sau đó hỏi anh có việc gì? Trương Hoa nói: “Em vẫn ở chỗ cũ chứ? Nếu tiện thì tối nay đi đâu đó ngồi một lát đi!”

Ngô Tĩnh nói: “Em đang ở nhà nấu cơm, nếu anh ở gần đây có thể lên nhà em ngồi, em ở phòng 305.”

Lúc Trương Hoa gõ cửa, Ngô Tĩnh từ trong bếp chạy ra mở cửa, sau đó nói: “Mau vào đi, em đang bận trong bếp một chút!”

Trương Hoa vào nhà rồi, Ngô Tĩnh lại vội vàng chạy vào bếp.

Trương Hoa nhìn căn phòng, nhà bếp nối liền với phòng khách. Trương Hoa cười nhớ trước đây em không cho anh lên cơ mà, sao giờ lại cho anh vào nhà thế?”

Ngô Tĩnh ở trong bếp cười, nói vọng ra: “Trước đây có đồ đạc của anh ấy ở đó, chắc chắn không thể cho anh lên rồi!” Trương Hoa biết Ngô Tĩnh đang nhắc đến Lưu Vân Đông.

4.

Ngô Tĩnh bày biện thức ăn lên một cái bàn nhỏ, hỏi Trương Hoa đang ngồi trên giường: “Anh ăn cơm chưa?” Trương Hoa nói: “Anh ăn rồi!”

Ngô Tĩnh cười bảo: “Nếu anh chưa ăn em cũng không thể bảo anh ăn cùng được, vì em chỉ chuẩn bị đồ ăn ột người mà!”

Trương Hoa lắc đầu: “Đúng là thực dụng quá!”

Trương Hoa phát hiện nói chuyện với Ngô Tĩnh thực sự rất nhẹ nhàng. Ngô Tĩnh vừa ăn vừa nói: “Hình như anh có tâm sự thì phải?”

“Sao em lại nói vậy?”

“Tối qua lúc anh ăn nhìn vẻ mặt anh có vẻ không bình thường, hơn nữa nếu không phải vì buồn chán hay hụt hẫng thì anh chạy đến chỗ em làm gì?”

Trương Hoa cũng ngồi xuống cạnh cái bàn nhỏ, nói: “Em quả thật rất thông minh!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Đáng tiếc trong cái xã hội này, người thông minh thường không thành công!”

“Tại sao?”

“Người thông minh thường dồn tâm sức lên những việc không cần phải thông minh, hơn nữa người thông minh thường nghĩ rất nhiều, làm việc phải tính toán thiệt hơn!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi gật gù: “Cũng phải!”

Ngô Tĩnh đột nhiên hỏi: “Là con trai hay con gái?”

Mới đầu Trương Hoa cũng không hiểu Ngô Tĩnh hỏi cái gì, sau mới hiểu ra liền nói: “Là con gái!”

Ngô Tĩnh nói: “Tết năm ngoái nhìn thấy bụng vợ anh đã to lắm rồi, tính ra giờ chắc sắp một tuổi rồi đấy” Trương Hoa nói: “Còn chưa đầy hai tháng là tròn một tuổi!”

Ngô Tĩnh lại nói: “Nếu như em đoán không nhầm thì vợ cũ và con gái đang ở nhà anh?”

Trương Hoa có vẻ ngạc nhiên hỏi: “Sao em biết?”

Ngô Tĩnh nói: “Mặc dù em và Lưu Vân Đông đã chia tay nhưng thỉnh thoảng vẫn cùng ăn cơm, em biết anh với cô Vân chưa có tiền triển gì nhiều, vì vậy cảm thấy chắc vợ cũ của anh vẫn còn ở đây. Nếu họ vẫn đang ở đây chắc chắn sẽ ở trong nhà anh!”

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh: “Có thể em còn thông minh hơn cả tưởng tượng của anh!”

5.

Hai người trầm ngâm hồi lâu, Ngô Tĩnh đột nhiên nói: “Em từng suy nghĩ chuyện vì sao anh ly hôn!”

Trương Hoa cười: “Tự nhiên đi nghĩ chuyện đó làm gì?” Ngô Tĩnh cũng cười: “Vì vậy mới nói người thông minh thường thích bỏ thời gian vào những việc không cần thiết mà!”

Trương Hoa cười: “Em quả thật rất thực tế, thẳng thắn thừa nhận mình thông minh!”

Ngô Tĩnh nói: “Để người khác nhận ra sự thông minh của mình không phải là chuyện đáng để kiêu ngạo đâu!”

“Em phân tích thế nào rồi?”

“Hai người đã có con gái với nhau rồi, chứng tỏ chuyện vợ chồng không phải vấn đề, cũng không có chuyện một trong hai người có trở ngại về sinh lí. Hôm ở chợ em đã gặp vợ cũ của anh rồi, không thể nói là cực kì xinh đẹp nhưng cũng phải đưa vào dạng xinh đẹp, hay nói cách khác không thể có chuyện một trong hai bên bất mãn về diện mạo của đối phương. Xét từ cử chỉ, hành vi của hai người cũng không thể tồn tại vấn đề về tính cách. Quan trọng hơn nữa là, xét từ việc cùng nhau đi chợ và cảm giác của đôi bên, em thấy cả hai vẫn còn tình cảm với nhau.”

Trương Hoa nói: “Nói như vậy có nghĩa là giữa bọn anh không tồn tại vấn đề gì rồi!”

“Cuối cùng em nghĩ đến một chuyện, đó là một trong hai bên có hành vi phản bội, mặc dù nhìn diện mạo, cả hai đều không giống người sẽ làm chuyện này, nhưng em chỉ có thể nghĩ đến nguyên nhân đó

Trương Hoa phát hiện càng nói chuyện với Ngô Tĩnh càng dễ dàng nhìn thẳng vào vấn đề, bởi vì người thông minh đi với nhau thường không muốn giấu giếm điều gì. Trương Hoa hỏi thẳng: “Thế em cảm thấy là ai có vấn đề?”

Ngô Tĩnh nói tiếp: “Em chưa tiếp xúc với vợ cũ của anh, nhưng em có qua lại với anh một thời gian, xét từ cách đối đãi của anh với cô Vân kia em thấy, khả năng ngoại tình của anh không lớn, hơn nữa có thể nhận ra anh có tư tưởng khá truyền thống, vì vậy cuối cùng em đưa ra kết luận, vợ cũ của anh từng ngoại tình, theo như tư tưởng truyền thống của anh chắc chắn anh không thể chấp nhận nỗi điều này.”

Ngô Tĩnh lại bổ sung thêm một câu: “Thậm chí em cảm thấy anh tiếp cận em có thể là bởi vì em có chỗ nào đó giống như vợ cũ của anh!”

Trương Hoa trầm ngâm một lát rồi nói: “Anh thừa nhận, hồi đầu anh cảm thấy một số cử chỉ của em rất giống cô ấy!”

6.

Ngô Tĩnh nói tiếp: “Em dám nói hai ngày nay anh không ở nhà!”

Trương Hoa nói: “Đáng nhẽ anh nên cảm thấy kinh ngạc với khả năng phán đoán của em, nhưng hiện giờ anh không còn thấy kinh ngạc với bất cứ phán đoán nào của em nữa!”

Ngô Tĩnh bật cười: “Nếu như anh ở với vợ cũ và con gái, sao có thể một giờ sáng chạy ra ngoài ăn một mình, mà cho dù có thể ra ngoài ăn giờ đó thì cũng không phải là bộ dạng và vẻ mặt đó được!”

“Em nên đổi sang việc khác đi!”

“Thám tử tư?”

“Đúng là anh nghĩ vậy đấy!”

Ngô Tĩnh tiếp tục cười bảo: “Có phải hiện giờ anh không biết nên làm thế nào để xử lý mối quan hệ giữa anh và vợ cũ không?”

Trương Hoa nói: “Đúng là như thế, giả sử anh với cô ấy chưa có con với nhau, mọi chuyện có thể thay đổi rất dễ dàng. Nhưng bây giờ dù gì cũng có con rồi, cũng muốn vì con mà xây dựng một gia đình hoàn chỉnh, muốn quên đi những chuyện ấy nhưng phát hiện anh không làm được!” nói: “Như thế chứng tỏ anh đã thừa nhận những suy đoán của em về vợ cũ của anh là chính xác?”

Trương Hoa gật gù: “Anh chưa từng phủ nhận mà!”

“Mỗi người đều cần phải nhìn thẳng vào nội tâm của mình, nếu có thể bỏ qua tất cả những gì nên bỏ qua thì cứ làm theo cái suy nghĩ ấy, nhưng nếu thực sự không bỏ qua được thì nên học cách từ bỏ!”

“Có thể từ bỏ hay không không phải nói một hai câu là giải quyết được!”

“Hiện giờ có hai điểm khiến anh không thể bỏ qua. Một là quá khứ của vợ anh, hai là con gái anh. Đương nhiên em không biết tình cảm của anh dành cho vợ cũ có đến mức có thể hay không thể từ bỏ. Đó chính là điểm anh cần phải cân nhắc cho chính xác, sau đó thử so xem điểm nào mới là điểm quan trọng nhất khiến anh không thể bỏ”.

77. Chương 77

CHƯƠNG 77

1.

Trương Hoa nói: “Nếu như cả hai điểm cùng không thể bỏ qua thì sao?”. Ngô Tĩnh nói: “VẬY chỉ có một cách, đó là trở thành bạn bè với vợ cũ, như vậy sẽ không làm tổn thương đứa bé, nhưng tiền đề để làm được điều này là, không còn tình yêu cũng không còn hận thù với vợ cũ. Cái yêu và hận mà em nói đến chính là trong tình cảm nam nữ đấy!”

“Cuối cùng anh đã hiểu tại sao em và Lưu Vân Đông đã chia tay rồi mà vẫn còn thường xuyên đi ăn cơm với nhau!”

“Đúng là như thế, em với anh ấy bây giờ là kiểu quan hệ bạn bè như thế này. Sau khi chia tay em mới biết đôi bên duy trì mối quan hệ với nhau là vì cả hai cùng cảm thấy cô đơn khi xa quê. Vì vậy đã không còn hận thù và tình yêu, vì vậy thích hợp để làm bạn bè hơn.”

“Nếu như anh giống em thì có lẽ đã không có nhiều buồn phiền như thế này.”

Ngô Tĩnh cười: “Điều ấy chứng minh rằng anh vẫn còn yêu vợ cũ, chính vì như vậy mới không thể bỏ qua quá khứ của cô ấy. Nếu đã như vậy hãy học cách từ bỏ, hoặc là thử lãng quên, chẳng có cách nào ngoài hai cách ấy đâu!”

Thấy Trương Hoa không nói, Ngô Tĩnh tiếp tục: “Đương nhiên, người ngoài nói thường dễ dàng, người trong cuộc mới thấy không dễ như là nói, đặc biệt là trong chuyện tình cảm, có rất nhiều người biết rõ theo lẽ thường sẽ phải lựa chọn như thế này, nhưng trên thực tế rất nhiều người lại có sự lựa chọn đi lệch với quỹ đạo thông thường.”

“Thế em nghĩ bước tiếp theo anh nên làm gì?”

“Hiện giờ anh rời khỏi nhà là một kiểu tránh né, nói thật lòng em khinh thường những người đàn ông như thế. Đương nhiên có thể anh từng bị tổn thương nặng, nhưng cho dù thế nào, đàn ông nên đối mặt với

nhiều vấn đề hơn phụ nữ!” – Ngô Tĩnh dừng lại một chút rồi bổ sung thêm một câu: “Em khuyên anh thử làm bạn với vợ cũ, như thế tiện cho việc dễ dàng nhìn nhận rõ ràng về đối phương!”

2.

Trương Hoa và Ngô Tĩnh cùng nhau ra ngoài, bởi vì Ngô Tĩnh phải đi làm ca đêm. Nhìn Ngô Tĩnh đi rồi, cuối cùng Trương Hoa cũng hiểu tại sao Lưu Vân Đông lại lựa chọn từ bỏ Ngô Tĩnh để thỏa sức chơi đùa ở bên ngoài. Bất cứ một người đàn ông nào khi đối mặt với một cô gái như vậy đều cảm thấy áp lực. Kiểu con gái như vậy sinh ra đã thích hợp để làm bạn, nhưng không thích hợp để làm người yêu hay vợ.

Trương Hoa trở về khách sạn, cứ nghĩ mãi về những gì Ngô Tĩnh nói. Anh hiểu ý mà Ngô Tĩnh muốn nói, hoặc là tha thứ cho quá khứ Trần Đình, hoặc là làm bạn bè. Nhưng lãng quên quá khứ của Trần Đình là chuyện không thể, trở thành bạn bè cũng khó mà làm được.

Cũng có thể đúng như Ngô Tĩnh nói, yêu và hận đều không còn thì mới có thể trở thành bạn bè. Bây giờ anh vẫn còn hận Trần Đình thì làm sao làm bạn cho được? Trương Hoa lại nghĩ: Tại sao trong lòng anh vẫn cứ hận cô như vậy?

Mặc dù Trương Hoa một mực phủ nhận nhưng cuối cùng không thể không thừa nhận, bản thân anh vẫn còn yêu Trần Đình, chính vì tình yêu này chưa bao giờ nguôi nên nỗi hận kia vẫn còn đến tận giờ.

Cuối cùng nghĩ đến Ngô Tĩnh nói rằng mình đang tránh né, có lẽ đúng là anh đang tìm cách tránh né vấn đề này thật. Nhớ lại Ngô Tĩnh nói khinh thường những người đàn ông như vậy, Trương Hoa chợt thấy đỏ mặt, chẳng nhẽ mình thật sự không dám đối mặt với những vấn đề này, chẳng nhẽ mình còn không bằng đàn bà?

Cho dù Trần Đình đúng hay là sai, đàn bà suy cho cùng cũng là đàn bà, cũng không thể bỏ mặc mà không đoái hoài được. Cuối cùng Trương Hoa cũng quyết tâm ở lại thêm một tối rồi về nhà, cần đối mặt với việc gì sẽ đối mặt với việc ấy. Nếu đã không thể quên những chuyện trong quá khứ của Trần Đình thì thử làm bạn bè, cố gắng cho con gái một tình yêu thương trọn vẹn.

3.

Trương Hoa trả phòng rồi về nhà nhưng không thấy hai mẹ con Trần Đình. Anh ở nhà từ sáng đến hơn ba giờ chiều vẫn không thấy Trần Đình và con gái về, lòng thầm nghĩ, chắc Trần Đình gửi con đến nhà trẻ rồi.

Trương Hoa đến nhà trẻ quả nhiên nhìn thấy con gái, con gái nhìn thấy anh cũng toét miệng cười. Trương Hoa liền đón con về nhà. Trên đường về, Tĩnh Tĩnh luôn tay luôn chân nghịch ngợm, bàn tay nhỏ tóm chặt lấy ngón tay của bố, cứ trêu một cái là toét miệng cười. Trương Hoa nghĩ, có phải mấy ngày không gặp nên con gái thấy bố cũng vui mừng không nhỉ?

Trương Hoa đột nhiên cảm thấy hơi sợ hãi Trần Đình sẽ đem con gái rời khỏi thành phố này. Mặc dù anh không thể nào bỏ qua chuyện quá khứ của Trần Đình, nhưng lại không muốn cô dẫn con gái đi khỏi thành phố này. Chỉ cần còn ở lại thành phố này thì không cần phải lo lắng cuộc sống tương lai của con. Một khi rời khỏi đây, anh không dám chắc tương lai của con sẽ thế nào.

Trương Hoa bế con ra chợ, có một vài người quen biết chào hỏi anh: “Lâu lắm mới thấy anh đi chợ, chớp mắt mà con gái đã lớn bằng này rồi cơ à?”

Trương Hoa mỉm cười nói: “Hôm nay cuối tuần được nghỉ nên tôi bế cháu ra ngoài đi dạo!”

Trương Hoa đang nấu cơm thì Trần Đình gọi điện đến, giọng nói hốt hoảng: “Có phải anh đón Tĩnh Tĩnh không?”

Trương Hoa nói: “Ừ”. Trần Đình vẫn sốt ruột nói: “Sao anh đón Tĩnh Tĩnh mà không nói với em một tiếng. Em đã nói với anh là con gái không thể giao cho anh rồi mà!”

Trương Hoa biết Trần Đình đang hiềm lắm mình, liền nói: “Cả anh và Tĩnh Tĩnh đều đang ở nhà!” lúc này Trần Đình mới hơi bình tĩnh lại, nói: “Em về ngay đây!” rồi cúp điện thoại luôn.

Trần Đình về đến nhà thì Trương Hoa đã nấu nướng xong, con gái đang bò nghịch trên đất. Trương Hoa nói: “Cơm chín rồi, chuẩn bị ăn cơm thôi!”

Lúc ăn cơm, hai người im lặng không nói gì. Đợi Tỉnh Tỉnh bò đến gần, Trần Dĩnh liền ôm con lên, sau đó cho con mút thử một miếng rau. Hồi lâu sau Trần Dĩnh mới nói: “Trương Hoa, hi vọng anh đừng tranh giành con với em!”

Trương Hoa nói: “Anh đâu có nói sẽ tranh con với em!”

4.

Trần Dĩnh lại nói: “Hôm nay văn phòng nhà đất đã thông báo cho em, nhà đã tìm được rồi, ngày mai em đi xem nhà, nếu thích hợp em và Tỉnh Tỉnh sẽ dọn đi!”

Trương Hoa nghe thấy vậy liền thở phào, ít nhất điều ấy chứng tỏ Trần Dĩnh sẽ không rời khỏi thành phố này. Trương Hoa nói: “Nhà cách đây có xa không? Hay là anh đi cùng với em xem thử không khí thế nào nhé! Tỉnh Tỉnh mỗi ngày mỗi lớn, môi trường kém quá sẽ không có lợi cho sự phát triển của con!”

Thấy Trương Hoa nói vậy, trong lòng Trần Dĩnh chợt hụt hẫng vô cùng. Cô không biết Trương Hoa đột nhiên về nhà là vì lý do gì, trong lòng cô cũng hơi hơi hi vọng, hi vọng sau hai ngày Trương Hoa thay đổi suy nghĩ, sẽ giữ mẹ con cô ở lại.

Trần Dĩnh nói: “Em tự đi là được rồi!”

“Anh vẫn muốn môi trường tốt một chút, nếu như hơi đắt anh sẽ chịu một nửa chi phí, dù sao Tỉnh Tỉnh cũng là con gái anh!”

“Không cần đâu, em có thể chi trả được, cho dù thế nào em cũng không để Tỉnh Tỉnh phải khổ đâu!”

“Thế thì tốt, anh cũng sẽ cố hết sức để làm tốt vai trò của một người cha”.

Trần Dĩnh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Đáng nhẽ ra em nên gửi tiền vốn mở cửa hàng cho anh, nhưng hiện giờ đang trong giai đoạn phát triển, đợi ổn định hơn em sẽ gửi trả anh!”

“Không cần trả anh đâu, cứ coi như là tiền nuôi Tỉnh Tỉnh đi.”

Trần Dĩnh không khỏi cảm thấy buồn bã, hai người nói chuyện chia tay bằng sự bình tĩnh nhất. Trần Dĩnh vốn mong muốn có cơ hội trao đổi thẳng thắn và chân thành với Trương Hoa một lần để đôi bên hiểu được suy nghĩ của nhau, nhưng chưa bao giờ có cơ hội.

Trương Hoa lại nói: “Nếu như môi trường không tốt thì em đừng vội dọn đi, dù sao phòng Nhã Vận vẫn còn trống, anh ngủ bên đó cũng được!”

Trần Dĩnh nói: “Chuyển đi sớm thì tốt hơn, còn ở chung với nhau sẽ càng bối rối!”

5.

Trương Hoa quay trở lại công ty, xin hủy đợt nghỉ phép, Cổ Vân Vân nhanh chóng hay tin. Cô biết suy đoán của mình không sai, chuyện Trương Hoa xin nghỉ là có liên quan đến Trần Dĩnh, bây giờ mới nghỉ ba ngày đã xin hủy, điều đó chứng tỏ kế hoạch giữa họ đã bị hủy.

Lúc Trương Hoa chuẩn bị hết giờ làm thì Cổ Vân Vân đến. Vừa vào phòng anh đã cười bảo: “Cậu đi làm lại luôn à?”

Trương Hoa ngẩng đầu nhìn Cổ Vân Vân, sau đó nói: “Ở nhà cũng chẳng có việc gì, đi làm cũng không có việc gì, chi bằng cứ đến điểm danh kiếm tiền còn hơn!”

Cổ Vân Vân phì cười, sau đó nói: “Bố tôi mà nghe thấy là cho cậu nghỉ việc ngay đấy!”

“Cậu đến có việc gì thế?”

“Nếu như cậu đã ngồi không kiếm tiền của bố tôi, vậy thì có mời tôi đi ăn cũng là chuyện nên làm mà!”

“Được thôi, sống dưới mái nhà thì không thể không cúi đầu!”

Thực ra Trương Hoa cũng chẳng muốn về nhà sớm, đúng như Trần Đình đã nói, hai người đã nói chuyện một cách bình tĩnh nhất rồi, giờ có ở chung với nhau cũng chỉ càng thêm bối rối. Hai người đều giả vờ khách sáo với nhau, nhưng đôi bên đều biết sự khách sáo ấy chẳng qua chỉ là giả tạo, phần nhiều là sự hụt hẫng và bất lực.

Trương Hoa với Cổ Vân Vân ăn xong lại ra quán trà ngồi đến khuya. Cổ Vân Vân không muốn đến quán trà nhưng vẫn đi cùng Trương Hoa. Thấy đã muộn lắm rồi mà Trương Hoa vẫn chưa có ý ra về, Cổ Vân Vân liền hỏi: “Cô ấy vẫn ở trong nhà cậu à?”

Trương Hoa âm ừ đáp. Cổ Vân Vân nói: “Thế tối nay cậu vẫn ở khách sạn à?”

“Tôi đã ở khách sạn mấy ngày rồi, hai hôm nay không muốn tốn thêm tiền nữa đâu!”

“Thế để tôi thuê phòng cho cậu là được chứ gì!”

Trương Hoa nói: “Nếu như ở khách sạn mà còn phải để người khác trả tiền cho thì sống thật uổng phí!”

“Thế tối nay cậu vẫn về nhà sao?”

“Đương nhiên là về chứ, chuyện gì cần đổi mặt thì vẫn phải đổi mặt!”

“Cô ấy không định chuyển đi sao?”

“Có, chắc khoảng một vài ngày nữa.”

6.

Chiều ngày hôm sau, Trần Đình gọi điện cho Trương Hoa nói cô đã chuyển đi rồi, chìa khóa để ở trong nhà. Trương Hoa nói: “Có cần anh về giúp không?”

Trần Đình nói: “Không cần đâu, em tìm một công ty vận chuyển rồi, xe đã đỗ ở bên ngoài!”

Tối Trương Hoa về đến nhà, cảm thấy trong nhà trống đi nhiều, tất cả đồ đạc của hai mẹ con Trần Đình đều đã chuyển đi. Trước kia lúc Trần Đình chuyển ra ngoài còn để lại đây ít quần áo, nhưng lần này cô đã đem đi toàn bộ, chẳng để lại thứ gì. Ngay cả những bức ảnh của con gái đều mang đi hết, chỉ để lại bức tranh chữ có đề tên con gái ở trên tường.

Trước đây khi Trần Đình chuyển đi, mỗi lần về nhà nhìn thấy quần áo của Trần Đình để lại anh dường như vẫn tìm thấy chút dấu vết của cô. Nhưng giờ Trần Đình đã dọn hết tất cả đồ đạc đi rồi, dường như đã mang đi hết tất cả những ký ức về hai mẹ con ra khỏi căn nhà này.

Trương Hoa ngồi trong phòng khách, đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng. Mặc dù biết sớm muộn gì Trần Đình cũng sẽ chuyển đi, nhưng khi cô thật sự đi rồi anh mới thấy hụt hẫng đến nhường nào. Trương Hoa vốn định gọi điện hỏi Trần Đình nơi ở mới ở đâu, thậm chí muốn đến xem ngay trong tối nay nhưng cuối cùng lại thôi.

Sáng ngày hôm sau đi làm, Trương Hoa cố tình lái xe đi qua chỗ cửa hàng hoa của Trần Đình, nhìn vào bên trong xem có cô hay không, chỉ thấy Tiểu Lộ và Tiểu Nhã đang bận rộn. Trước khi hết giờ làm Cổ Vân Vân gọi điện rủ anh ra ngoài ăn cơm, Trương Hoa nói tối nay có việc bận. Lúc về, Trương Hoa lại đi vòng qua cửa hàng hoa nhưng vẫn không thấy bóng dáng Trần Đình.

Phải đến chiều hôm thứ ba mới nhìn thấy Trần Đình ở trong cửa hàng, Trương Hoa lúc này mới yên tâm. Ba ngày nay, Trương Hoa nhiều lần định gọi cho Trần Đình hỏi xem tình hình con gái ra sao nhưng mỗi lần nhắc điện thoại lên rồi lại đặt điện thoại xuống.

78. Chương 78 (hết)

CHƯƠNG 78

1.

Trương Hoa đi chơi với các đồng nghiệp đến muộn mới về nhà. Vào phòng một cái là nằm lăn ra giường, nhìn căn phòng lạnh ngắt đột nhiên nhớ đến câu: “Sự cô đơn sau khi phồn hoa qua đi mới thật là thâm thúy”. Đây có lẽ cũng là lí do Trương Hoa không muốn ra ngoài tiệc tùng, tan làm là về thẳng nhà, như vậy sẽ dễ dàng thích nghi với sự yên tĩnh và cô đơn hơn.

Trương Hoa lại nhìn bức tranh chữ trên tường, lại bắt đầu nhớ con gái. Gần hai tuần rồi không được gặp con gái, không biết nó thế nào rồi. Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn bên cạnh mình, thật hi vọng có con gái nằm bên cạnh.

Trần Dĩnh đang ngồi đằng sau quầy thu ngân tính toán, chợt nghe thấy tiếng Tiểu Lộ chào “thầy Trương” liền ngẩng đầu, thấy Trương Hoa đang bước vào. Trần Dĩnh nhìn đồng hồ, lúc này là hơn hai giờ chiều, thầm nghĩ sao Trương Hoa lại xuất hiện vào lúc này?

Trương Hoa đến trước mặt Trần Dĩnh. Trần Dĩnh liền nói: “Sao anh lại đến đây?”

“Anh định chiều nay đưa Tĩnh Tĩnh đi chơi!”

Trần Dĩnh im lặng một lát rồi nói: “Em đang bận, phải hơn năm giờ mới đi được!”

Trương Hoa liền nói: “Vậy anh đợi em!” nói rồi liền đi ra. Trần Dĩnh nhìn theo Trương Hoa, trong lòng tự hỏi tại sao mình lại như vậy, cứ thầm mong anh đến thăm con gái, đến khi anh đến thật lại từ chối. Trần Dĩnh tự nhiên thấy hận Trương Hoa, thầm nhủ: Chẳng nhẽ không thể nói dăm ba câu năn nỉ sao? Nói thêm vài câu là cô sẽ lập tức đến nhà trẻ đón Tĩnh Tĩnh mà!

Trần Dĩnh cũng không biết Trương Hoa đi đâu, có quay lại nữa không? Nghĩ vẩn vơ một lúc, đột nhiên lại tự hỏi không biết có phải anh và Cổ Vân Vân đang đi với nhau không? Mãi nghĩ vẩn vơ nên tính toán loạn hết cả lên.

Đến năm rưỡi chiều, Trần Dĩnh thấy Trương Hoa vẫn chưa xuất hiện, thường ngày Trần Dĩnh đã về từ sớm rồi, bởi vì còn phải đón con gái về nhà. Lúc này cô thầm nhủ, đợi thêm năm phút nữa mà Trương Hoa vẫn không đến thì mình sẽ đi. Nhưng cứ như vậy hết lần này đến lần khác, mãi đến tận sáu giờ chiều, Trần Dĩnh biết không đi cũng không được.

2.

Trần Dĩnh đi ra, nhìn quanh một lượt phát hiện xe của Trương Hoa đang đỗ cách đó không xa. Trần Dĩnh liền đến gần, Trương Hoa đã kéo cửa sổ xuống hút thuốc. Thấy Trần Dĩnh đến gần anh liền đẩy cửa xe ra, nói: “Chẳng phải bảo hơn năm giờ là có thể đi rồi sao, sao đây đưa đến tận sáu giờ vậy?”

Trần Dĩnh thật muốn mắng cho Trương Hoa mấy câu, sao không chạy vào trong cửa hàng hỏi xem tình hình thế nào? Trần Dĩnh vừa ngồi trong xe đã nói: “Anh hút hết bao nhiêu thuốc rồi? Mở cửa xe mà mùi vẫn còn nồng nặc như thế này?”

Trương Hoa nói: “Từ hai giờ đến sáu giờ, không hút thuốc thì làm sao mà chịu nổi!”

“Anh không biết đi đâu đó một lúc à?”

“Chẳng có việc gì cả, chi bằng ngồi trong xe cho lành!”

Trần Dĩnh không biết nói gì hơn, cảm thấy vừa tức vừa buồn cười. Cô vội nói: “Mau đi thôi, chưa bao giờ em đón Tĩnh Tĩnh muộn thế này, con bé chắc sốt ruột lắm!”

Sống chung đã lâu nên con gái cũng có tình cảm với Trương Hoa, giờ gần hai tuần không gặp, vừa nhìn thấy Trương Hoa con bé đã tỏ vẻ vui mừng lắm, ngồi trong lòng Trương Hoa mà cứ cười khanh khách. Trần Dĩnh nhìn cảnh tượng này chợt thấy xót xa trong lòng.

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn Trần Dĩnh, khẽ nói: “Anh có thể qua thăm nơi ở mới của em không?”

Trần Đình vốn định từ chối, đợi Trương Hoa nói vài lần mới đồng ý nhưng nghĩ thâm với tính cách của anh thì không nên, cô liền nói: “Chúng ta đi thôi!”

Trần Đình đi lên trước, Trương Hoa ôm con gái đi phía sau, nói: “Tối em không mua đồ về nấu ăn à?”

Trần Đình nói: “Bởi vì sợ không có thời gian nên em thường mua một lần thật nhiều đồ để tủ lạnh!”

Vào phòng, Trần Đình nói: “Anh trông con một lát, em đi chuẩn bị cơm tối!” Trương Hoa ôm con nhìn quanh căn hộ, sau đó nói với Trần Đình: “Môi trường cũng được đây!”, rồi nhân lúc Trần Đình đang làm cơm trong phòng, anh đã lén lấy mấy bức ảnh chụp con gái ở trong ngăn kéo.

3.

Trần Đình bày biện thức ăn xong liền nói: “Trong nhà không có bia đâu!”, Trương Hoa nói: “Không sao, ăn cơm thôi là được rồi! Tối qua anh cũng uống hơi nhiều!”

Trần Đình nói: “Xem ra không có em với Tỉnh Tỉnh anh vẫn sống tốt nhỉ!”

Trương Hoa thâm cười khở, vốn định nói đây là lần đầu tiên anh uống rượu bên ngoài kể từ khi hai mẹ con chuyển ra ngoài ở, hơn nữa lại đi cùng với đồng nghiệp, nhưng cuối cùng lại thôi không nói. Trần Đình ôm con gái, nói: “Để em ôm con cho anh ăn uống thoải mái, em vừa ôm con vừa ăn quen rồi!”

Trương Hoa nói: “Ngày mai anh phải đi tỉnh khác đào tạo vài ngày!”

“Anh lại bắt đầu bận rồi à?”

“Mấy ngày trước là bắt đầu bận rộn rồi!”

Câu nói này có thể an ủi Trần Đình chút ít, khiến cô nghĩ rằng Trương Hoa không đến thăm con gái là bởi vì bận công việc.

Hai người trầm ngâm ăn cơm. Ăn xong, Trương Hoa bế con gái, Trần Đình thu dọn ở trong bếp. Đợi Trần Đình thu dọn xong đi ra, Trương Hoa nói: “Nếu không còn chuyện gì thì anh về đây!”

Trương Hoa nói một cách rất miễn cưỡng, thâm hi vọng Trần Đình có thể giữ mình ở lại thêm chút nữa.

Trần Đình cũng không muốn Trương Hoa vừa ăn xong đã đi ngay, cứ nghĩ anh sẽ ở lại thêm một lúc, thậm chí còn tưởng ăn cơm xong anh sẽ dẫn con gái ra ngoài đi dạo một chút. Trần Đình cũng không biết tại sao không lên tiếng giữ anh lại mà chỉ ậm ừ.

Trương Hoa đặt con gái lên giường, lấy tay chọc nhẹ vào bụng con trêu đùa khiến Tỉnh Tỉnh cười khanh khách. Trương Hoa hôn lên mặt con gái rồi đứng dậy nói với Trần Đình: “Thôi anh đi đây!”

Trần Đình khẽ ậm ừ.

Trương Hoa ra khỏi cửa rồi, Trần Đình chợt thấy căn phòng như trống rỗng, lại ngoảnh sang nhìn con gái đang ngồi trên giường, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm ra cửa, có vẻ như cũng thất vọng. Trần Đình bỗng thấy hơi hối hận đã để Trương Hoa đến, vốn dĩ cô và con gái đã quen với cuộc sống không có anh, giờ đột nhiên anh đến rồi đi khiến cả hai không khỏi hụt hẫng.

4.

Trương Hoa đặt ảnh con gái ra đằng sau gương chiếu hậu. Trước đây anh cũng đặt ảnh con gái ở đó, về sau Trần Đình nói đừng vì mãi nhìn ảnh con gái mà mất tập trung khi lái xe, vì vậy cô đã lấy nó xuống.

Trương Hoa lái xe với tốc độ rất chậm, cũng không biết về sớm để làm gì. Anh hơi hối hận đã nói về sớm thế, rồi lại tự nhủ sao Trần Đình không giữ mình lại? Con người có lẽ là vậy, cứ thích giày vò người khác và giày vò bản thân mình.

Trương Hoa lái xe chậm chậm, trong lúc lái xe còn đưa mắt nhìn sang hai bên đường, rồi đột nhiên anh nhìn thấy một cái bóng quen thuộc, nhìn kĩ hóa ra là Ngô Tĩnh. Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh, thâm nghĩ: Nếu như lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này trên đường, chắc chắn sẽ bị cô ấy thu hút.

Ngô Tĩnh vẫn ăn mặc rất đơn giản, mái tóc dài buông thả theo nhịp bước chân, khẽ lay động theo làn gió nhẹ, từ cô toát lên vẻ cô độc, dường như chẳng có liên quan gì đến những con người và sự vật xung quanh.

Trương Hoa từ từ lái xe đến gần cô, mở cánh cửa kính xuống, nói vọng ra: “Ngô Tĩnh”

Trên đường lúc này không nhiều xe lắm nên không mấy ồn ào, Trương Hoa gọi vài câu là Ngô Tĩnh đã nghe thấy.

Ngô Tĩnh lại gần, thấy Trương Hoa liền nói: “Sao lại là anh?”

Trương Hoa đẩy cửa xe ra, nói: “Vào đi!”

Ngô Tĩnh ngồi vào trong, cười bảo: “Sao về sớm thế, không đi thưởng thức cuộc sống về đêm à?”

“Anh làm gì có cuộc sống về đêm!”

Ngô Tĩnh khẽ nhoẻn miệng cười

Trương Hoa hỏi: “Em đang làm gì thế?”

“Đến chỗ thuê sách đổi cuốn sách thôi!”

Trương Hoa ngạc nhiên nói: “Tại sao phải đi xa như thế để thuê sách?”

Ngô Tĩnh cười: “Chỉ có cách này mới có thể ép bản thân buổi tối thỉnh thoảng ra ngoài đi bộ!”

5.

Trương Hoa đưa Ngô Tĩnh đến dưới chân chung cư, Ngô Tĩnh xuống xe rồi nói: “Nếu cảm thấy chán quá thì lên nhà em ngồi một lát đi!”

Trương Hoa đi theo Ngô Tĩnh lên tầng, vừa đi vừa hỏi: “Sao em biết anh đang chán?”

Ngô Tĩnh nói: “Buổi tối không nhiều xe lắm, nếu không phải đang chán sao anh lại lái xe chậm đến mức có thể nhìn thấy em chứ?”

Vào phòng, Ngô Tĩnh đặt sách lên bàn, nói: “Em đi đun nước nhé!”

Trương Hoa nhìn tên sách: “Mặt trời mọc ở Tequila”, liền hỏi: “Sách gì đây?”

Ngô Tĩnh liền nói từ trong phòng bếp vọng ra: “Tiểu thuyết trinh thám đấy!”

“Con gái mà đọc mấy cái đáng sợ này à?”

Ngô Tĩnh đi ra, ngồi xuống giường đối diện Trương Hoa nói: “Mẹ con cô ấy chuyển đi bao lâu rồi?”

“Em biết mẹ con cô ấy chuyển ra ngoài rồi à?”

Ngô Tĩnh vẫn mỉm cười nói: “Nếu có con gái ở nhà chắc anh đã về nhà từ lâu rồi!”

Trương Hoa nói: “Chuyển đi được gần hai tuần rồi!”

“Anh đã đi thăm con gái chưa?”

“Đi rồi”.

“Như thế còn được, ít nhất anh đã có thể bình thản đối mặt với vấn đề, nếu anh nói với em là chưa đi, em sẽ khinh thường anh

Trương Hoa nghe vậy liền không dám nói đến tận hôm nay mới đi thăm hai mẹ con Trần Đình.

Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Ngô Tĩnh, em cảm thấy con người chủ yếu sống vì cái gì?”

“Quan chức sẽ nói là vì dân lành, các ngôi sao sẽ nói là vì fan hâm mộ, các nhà doanh nghiệp sẽ nói là vì xã hội, những điều này thật vô nghĩa, người thường nói là thực tế nhất, sống vì bố mẹ, vì con cái”.

Ngô Tĩnh nói tiếp: “Thực ra theo tâm lý ích kỷ của con người mà nói, tất cả mọi người trước tiên phải sống mình đã!”

Trương Hoa nói: “Anh thấy cũng đúng, có rất nhiều liệt sĩ đã sống vì quốc gia mà!”

Ngô Tĩnh nói: “Cái anh nói đến là trong tình huống đặc biệt, em nói đến là cả quá trình của cuộc đời kìa. Em nghĩ những liệt sĩ ấy trước khi ra chiến trường chắc chắn đều không muốn rằng người hi sinh sẽ là mình!”

6.

Ngô Tĩnh bê nước sôi ra, hỏi Trương Hoa uống trà hay uống nước lọc. Trương Hoa nói: “Uống nước lọc là được rồi!”

Ngô Tĩnh nói: “Em đã mua chè rồi, nhưng thường ngày cũng toàn uống nước lọc!”

Trương Hoa lại nói: “Con người nhiều lúc thật kì lạ. Thực ra con người có thể sống theo nhiều cách, nhưng đa số đều lựa chọn kiểu sống không hạnh phúc nhất!”

Ngô Tĩnh nói: “Tại sao anh lại nói vậy?”

“Cứ nói như em, sống xa quê hương, ở đây chẳng có bạn bè hay người thân thích, đa phần những người quen biết đều là đồng nghiệp, có quan hệ làm ăn với nhau, nhưng cuối cùng em vẫn chọn cách sống này!”

“Có thể đấy là do sự bất lực trước vấn đề sinh tồn. Hiện giờ quá trình đô thị hóa quá nhanh, những thanh niên đô thị càng ngày càng nhiều”.

“Đúng thế, nhìn những thanh niên ở xung quanh ngày ngày vội vã đến rồi vội vã ra về, đến cuối cùng vẫn chẳng biết bận rộn là vì ai, lại cũng chẳng biết bận rộn như thế sẽ thu lại được cái gì?”

“Bận rộn cũng là một phần trong quá trình sinh tồn. Có thể trong lòng mọi người vẫn tồn tại một chút lí tưởng nào đó!”

“Nhưng thực tế, bận rộn liệu có tỉ lệ thuận với kết quả hay không? Đừng nói em là người ở tỉnh khác đến, ngay như anh là người ở bản địa, vậy mà một năm liệu có được bao nhiêu thời gian dành cho bố mẹ? Vì vậy càng nghĩ càng thấy mông lung, rốt cuộc mình đang bận rộn vì cái gì, rốt cuộc đang sống vì cái gì?”

Trương Hoa lại nói tiếp: “Bất lực nhất là, rõ ràng là hiểu rõ những điều này nhưng vẫn cứ thụ động tiếp nhận kiểu sống này, công việc bề ngoài thì có vẻ năng động, căng thẳng và kích thích, nhưng trở lại với không gian riêng tư lại cảm thấy vô cùng trống trải và hụt hẫng.”

Ngô Tĩnh cười: “Có lẽ sự phát triển của xã hội có cái lợi cũng có cái hại, nếu tư tưởng không theo kịp với bước chân phát triển của xã hội thì hoặc là xã hội đau khổ, hoặc là cá nhân đau khổ!”

Ngô Tĩnh lại tiếp tục: “Đáng tiếc là xã hội không bao giờ đau khổ, vì vậy đau khổ đương nhiên thuộc về cá nhân rồi!”

Trương Hoa cũng lặp lại: “Đúng thế, xã hội mãi mãi không bao giờ đau khổ, chỉ có cá nhân đau khổ thôi!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/darling-chung-ta-ly-hon-nhe>